

EMİRDAĞ

LAHİKASI ÜZERİNE-1

Metin, Sadeleştirme ve Açıklama

Abdullah Aymaz

BEDİÜZZAMAN
Said NURSÎ

Emirdağ Lahikası Üzerine

EMİRDAĞ LAHİKASI
ÜZERİNE

Abdullah AYMAZ

Emirdağ Labikası Üzerine

Copyright © Şahdamar Yayınları, 2007

Bu eserin tüm yayın hakları Işık Ltd. Şti.'ne aittir.

Eserde yer alan metin ve resimlerin Işık Ltd. Şti.'nin önceden yazılı izni olmaksızın, elektronik, mekanik, fotokopi ya da herhangi bir kayıt sistemi ile çoğaltılması, yayımlanması ve depolanması yasaktır.

Editör

Esra ERKAL

Görsel Yönetmen

Engin ÇİFTÇİ

Kapak

İhsan DEMİRHAN

Sayfa Düzeni

Ahmet KAHRAMANOĞLU

ISBN

978-975-9090-73-9

Yayın Numarası

63

Basım Yeri ve Yılı

Çağlayan Matbaası

Sarıncı Yolu Üzeri No: 7 Gazimir / İZMİR

Tel: (0232) 252 20 96

Mart 2007

Genel Dağıtım

Gökkuşuğu Pazarlama ve Dağıtım

Merkez Mah. Soğuksu Cad. No: 31 Tek-İş Merkezi

Mahmutbey/İSTANBUL

Tel: (0212) 410 50 00 Faks: (0212) 444 85 96

Şahdamar Yayınları

Emniyet Mahallesi Huzur Sokak No: 5

34676 Üsküdar/İSTANBUL

Tel: (0216) 522 09 99 Faks: (0216) 328 35 89

www.sahdamaryayinlari.com

İÇİNDEKİLER

GİRİŞ	13
1. Mektup	19
2. Mektup	21
3. Mektup	24
4. Parça	25
5. Parça	27
6. Parça	30
7. Parça	36
8. Mektup	42
9. Mektup	44
10. Mektup	46
11. Mektup	47
12. Mektup	49
13. Mektup	52
14. Mektup	55
15. Mektup	61
16. Mektup	63
17. Mektup	64
18. Mektup	66
19. Mektup	68
20. Mektup	70
21. Mektup	74
22. Mektup	76

23. Mektup	78
24. Mektup	81
25. Mektup	85
26. Mektup	86
27. Mektup	88
28. Mektup	90
29. Mektup	93
30. Mektup	96
31. Mektup	101
32. Mektup	105
33. Mektup	106
34. Mektup	109
35. Mektup	110
36. Mektup	113
37. Mektup	117
38. Mektup	120
39. Mektup	122
40. Mektup	125
41. Mektup	128
42. Mektup	131
43. Mektup	133
44. Mektup	134
45. Mektup	136
46. Mektup	137
47. Mektup	138
48. Mektup	139
49. Mektup	140
50. Mektup	142
51. Mektup	144
52. Mektup	147
53. Mektup	153
54. Mektup	161
55. Mektup	162

56. Mektup	163
57. Mektup	166
58. Mektup	169
59. Mektup	170
60. Mektup	174
61. Mektup	175
62. Mektup	177
63. Mektup	183
64. Mektup	185
65. Mektup	187
66. Mektup	188
67. Mektup	191
68. Mektup	192
69. Mektup	195
70. Mektup	196
71. Mektup	198
72. Mektup	210
73. Mektup	212
74. Mektup	213
75. Mektup	218
76. Mektup	219
77. Mektup	222
78. Mektup	224
79. Mektup	227
80. Mektup	230
81. Mektup	231
82. Mektup	233
83. Mektup	235
84. Mektup	237
85. Mektup	239
86. Mektup	240
87. Mektup	241
88. Mektup	243

89. Mektup	244
90. Mektup	246
91. Mektup	250
92. Mektup	253
93. Mektup	257
94. Mektup	259
95. Mektup	261
96. Mektup	265
97. Mektup	266
98. Mektup	269
99. Mektup	271
100. Mektup	271
101. Mektup	273
102. Mektup	275
103. Mektup	279
104. Mektup	280
105. Mektup	282
106. Mektup	287
107. Mektup	290
108. Mektup	292
109. Mektup	293
110. Mektup	294
111. Mektup	295
112. Mektup	296
113. Mektup	297
114. Mektup	298
115. Mektup	299
116. Mektup	301
117. Mektup	302
118. Mektup	304
119. Mektup	305
120. Mektup	306
121. Mektup	308

122. Mektup	309
123. Mektup	310
124. Mektup	312
125. Mektup	313
126. Mektup	316
127. Mektup	317
128. Mektup	318
129. Mektup	319
130. Mektup	320
131. Mektup	321
132. Mektup	322
133. Mektup	323
134. Mektup	324
135. Mektup	325
136. Mektup	326
137. Mektup	327
138. Mektup	328
139. Mektup	329
140. Mektup	330
141. Mektup	334
142.-	
143. Mektup	338
144. Mektup	341
145. Mektup	342
146. Mektup	344
147. Mektup	350
148. Mektup	352
149. Mektup	354
150. Mektup	355
151. Mektup	359
152. Mektup	360
153. Mektup	362
154. Mektup	367

155. Mektup	371
156. Mektup	374
157. Mektup	375
158. Mektup	375
159. Mektup	376
160. Mektup	377
161. Mektup	377
162. Mektup	381
163. Mektup	382
164. Mektup	384
165. Mektup	384
166. Mektup	388
167. Mektup	389
168. Mektup	390
169. Mektup	391
170. Mektup	392
171. Mektup	393
172. Mektup	397
173. Mektup	398
174. Mektup	400
175. Mektup	403
176. Mektup	405
177. Mektup	409
178. Mektup	410
179. Mektup	411
180. Mektup	412
181. Mektup	413
182. Mektup	415
183. Mektup	416
184. Mektup	417
185. Mektup	419
186. Mektup	420
187. Mektup	421

188. Mektup	422
189. Mektup	424
190. Mektup	425
191. Mektup	426
192. Mektup	429
193. Mektup	432
194. Mektup	433
195. Mektup	436
196. Mektup	437
197. Mektup	440
198. Mektup	442
199. Mektup	446
200. Mektup	448
201. Mektup	448
202. Mektup	452
203. Mektup	454
204. Mektup	455
205. Mektup	456
206. Mektup	457
207. Mektup	458
208. Mektup	459
209. Mektup	462
210. Mektup	465
211. Mektup	468
212. Mektup	468
213. Mektup	471
214. Mektup	474
İncir	476
215. Mektup	478
216. Mektup	479
217. Mektup	480
218. Mektup	483
219. Mektup	491

220. Mektup	491
221. Mektup	493
222. Mektup	495
223. Mektup	496
224. Mektup	499

GİRİŞ

Bediüzzaman Hazretleri 16 Haziran 1944 tarihinde Denizli Mahkemesi'nde beraat edip tahliye edildi. Ondan sonra Denizli'de, Halil Bektaş'a ait meşhur Şehir Oteli'nde bir buçuk ay kadar kaldı. Beraat etmiş olmasına rağmen Şeflik dönemi idaresi zulmen, Üstad'ın Afyon'un Emirdağ kazasında mecburî ikametine karar verdi. Bunun üzerine 31 Temmuz 1944 Perşembe günü Denizli'den alınıp Afyon'a getirildi ve Ankara Oteli'ne yerleştirildi. Burada da yirmi gün kadar kaldı. Ağustos sonlarına doğru oradan Emirdağ'a getirildi.

Emirdağ'da göz altında tutulacaktı ama, orada işkence mengenesi haline getirilmiş sıkıntılı bir atmosfer hazırlanmıştı. İlk fırsatta evini hizmetçilerinden arındırıp zehirlemeyi planlamışlardı. Zehirlenme olayını duyduğu zaman şeyh, edip, şair ve muallim olan Hasan Feyzi Ağabey, Emirdağ için şunları yazmıştı: “Ah, o Emirdağ! Biz onun nasıl bir dağ olduğunu anlayamadık. Ondaki esrarı hâla çözemedik. O dağ hakikaten emirdağı mı; yoksa esir dağı mı? O bize bir dağ. O dağın vurduğu dağ, yine bizi dağladı. Onun dağı bizi yaktı kavurdu. O dağ bizim dağımız üzerine binlerle dağ olup hepimizi dağladı, hüznün ve elem verdi. Ah, o dağ yüzbinlerle kardeşin yetim kalmasını kastetti. Hepimizi diri diri ateşlere yaktı. Hâsılı, o dağ seni harap, bizi kebab etti Üstad'im. Ona emir dağı değil, emer dağı demeli. Seni aramızdan

alıp kendine ve içine çeken o dağa emir dağı değil, emen dağı demeli, Ey, ‘Evemen kâne meyten fe ahyeynâhü nefsi’ himayesiyle dirilen Üstadımız, ‘Said de öldü’ desek inanırlar mı? Hem Said ölür mü? Ölen şaki ve hayvan değil mi? Buyurduğun gibi, bu ancak bir yer değiştirme ve muvakkat bir ayrılmadır, fakat bizim için çok acı, çok...”

Cenab-ı Hak, nasıl kuzular ve oğlaklar doğmadan önce, dağlarda, meralarda, çimenliklerde onların yiyeceği otları yaratıp hazırlıyor. Zaten daha önce annelerinin göğüslerinde şefkatle memeler musluğu- nu sütle dolduruyor. Aynı şekilde doğup büyüyecek hizmetler için de zemini hazırlıyor...

Üstad Hazretleri daha Emirdağ’a gelmeden on iki sene önce Emirdağ’lı Hamza Emek’in amcası Hasan Efendinin rüyasında Hz. Ali (radıyallâhu anh) kendisine bir sandık veriyor ve “Bu sandığın içinde Hz. Mehdi var... Bu sana emanettir.” diyor. On iki sene sonra Hz. Üstad, Emirdağ’a geldiği zaman, Hasan Efendiye diyor ki: “Sende bir emanet vardı. İşte o emanet benim!” Bu sâdik rüyayı ve olayı Hamza Emek, Necmeddin Şahiner’e anlatıyor.

Emirdağ’a iki asır önce Kerkük ve Musul’dan Türkmen âşiretlerinden Gayretli Mustafa gelmişti. Onun torunlarından Derviş Ali’nin altı evladı Risale-i Nur’a ve Üstad Hazretleri’ne sahip çıkmışlardı.

Bu altı evlattan en büyüğü Osman Çalışkan’dı. Tok ve hak sözlü, hakperest birisiydi. 1945’te Üstad’ın penceresine merdiven dayayarak yemeğine zehir atmışlardı. Osman Çalışkan, Üstad’a “Size bu pencereden bir zarar geleceği ihtar edilmedi mi?” diye soruyor. O da “Bir zarar geleceğini hissettim, ama bu bir kader-i ilâhidir.” diye cevap veriyor. Bu zehirlenmeden sonra beş-altı gün Üstad hasta yatmıştı.

Çalışkan hânedanından Mehmet Çalışkan, Üstad’ı ziyarete gider. Üstad ezberinden Cevşen okumaktadır. Kendisini Derviş Ali’nin oğluyum, Hasan Çalışkan’ın kardeşiyim, diye tanıtır. Çünkü Üstad’ı ilk ziyaret eden Hasan Çalışkan’dır. Üstad ona “Emirdağ’da beni ilk ziyaret eden sensin. Burada da ilk talebem sensin.” der. Sonra “Pederin çok büyük bir adammış. Ne kendisi, kendini bilmiş, ne halk onu bilmiş. Pederiniz âlem-i berzahta Hafız Ali ile beraber oldular. Onu Hafız Ali’ye eş ve arkadaş yaptım.” buyurmuş.

Üstad, Mehmet Çalışkan'a "Babanız sağ olsaydı, asıl hizmeti o ederdi." der.

Mehmet Çalışkan ziyaretlerine devam eder ve otelde olmuyor diye onbeş gün sonra, bir ev bulup onu yerleştirir. Bir sene sonra da oğlu Ceylan'ı tamamen hizmetine verir.

Tedbir için yani içine zehir katılmış olabilir diye Üstad sadece Mehmet Çalışkan'ın evinden gelen yemekleri yerdi. Ceylan Çalışkan'ın babası Mehmet Ağabey bu hususta şöyle diyor: "Üstad'ın yemeklerini bizim hanım yapardı. Afyon hapsine kadar yemekleri dört sene bizim evden giderdi. Hapisten sonra talebeleri yapmıştı. Üstad umumiyetle mevsim yiyeceklerini tercih ederdi. Bazı mevsimler patlıcan, karnıyarık, dolma, banya, tatlı gibi, bizim evde pişen normal yemekleri yerdi. Bana tenbih ederdi: 'Hemşirem yemek yaparken yanında sen bulun. Dükkana getir. Dükkandan ben aldırırım.' Ben de evde yapılan yemeği bir sepete koyup, dükkana getirdim. Zehirlenme olmasın diye, yemeğin bizim evde yapılmasını istiyor ve titizlik gösteriyordu. Kendisi kızartma yemezdi. Az yerdi. Çorba gibi dış gerektirmeyecek yemekleri tercih ederdi. Yemek tabağı dükkana geldiği zaman içerisinden bir yirmi beş kuruş çıkardı. Önceleri verdiği paraları hep biriktirirdim. Sonraları talebelere vere vere dağıldı, gitti. Günde bir defa yemek götürürdük. Ceylan veya Zübeyir dükkandan alıp götürürdü... Üstad'a başkaları da yemek götürürlerse, kabul etmez: 'Kusura bakmayın, Ceylan'ın vâlidesinin yemeği, benim validemin yemeği gibi geliyor bana. Sizinkileri yiyemiyorum.' derdi. Hanım yemek yaparken çok kolaylık bulurdu. Biz de kendi geçimimizde bir bereket bulurduk. Üstad, temizliğe çok dikkat ederdi. Yıkamak için gelen çamaşırların kirli olduğu hiç belli olmazdı. Bütün çamaşırları mis gibi kokardı."

Evet, Üstadımız Emirdağ'a Şaban ayında gelmişti. Mehmet Çalışkan, Ramazan ayında önceleri câmiye devam etti. Sonraları Üstad "Fâtiha'yı yetiştiremiyorum. İmamlar çok süratli okuyorlar. Ben Şâfiyim, okumam lâzım." diyerek, terâvihlerde câmiye devam edemedi. Ceylan Çalışkan çok zekiydi. Onbeş günde aslî yazımızı öğrendi. Artık Üstad'ın mektuplarını yazıp postalamaya başladı. Kendi yaşıtı olan terzi çıraklarını ve diğerslerini de Üstad'ın yanına birer ikişer getirdi.

Üstad yaya olarak kırlara çıkıyordu. Talebeleri onun hâline üzüлüp bir at arabası temin ettiler. Ama at arabası çok ses çıkarıp Üstad'ı rahatsız edince, bir at buldular. 1945 yıllarında olan bu at gezileri üzerine, maalesef kötü niyetli kimseler, Ankara'ya "Bediüzzaman ata binip çıkıyor ve ayaklanmaya hazırlanıyor." diye asılsız haber gönderip iğfalâtta bulunuyorlardı. Daha sonra "Belki at ürküp Üstad'ı düşürür, bir tarafına bir şey olur." düşüncesiyle fayton alırlar. O zaman Emirdağ'da başka fayton olmadığı için, çocuklar "Fayton geliyor." diyerek yollara düşerdi. Üstad'ın arkasından koşarlar, "Hoca dede, hoca dede!" diye ellerini öperlerdi. Üstad da çocukları görünce, arabayı durdurup, "Çocuklar bana dua edin." diyerek onları severdi.

Emirdağ'a, Siyasal Bilgiler'den mezun sosyalist bir kafaya sahip Abdülkadir Uraz kaymakam olarak tayin edilince Ankara'dan aldığı emirle bir takım tertiplere girişmişti.

Üstad üşümesin diye gittiği caminin son cemaat mahalline küçük bir yer yapmışlar ve oraya bir mangal koymuşlardı. Bu kaymakam bir gün gizlice camiye girmiş ve Üstad orada gizli kapaklı bir şey yapıyormuş gibi, onları kaldırtıp camiye gelmesini de yasaklamıştı. Yanına hizmet için gidenleri çağırıp "Artık hiçbiriniz yanına gitmeyeceksiniz" diye tehdit etmiş, kapısına bekçiler dikmişti. Ayrıca, "Geceleri yanına tepsilerle baklavalar geliyormuş, kötü kadınlar gidiyormuş." diye de iftiralar yayıyordu.

Kaymakam bu işleri yaparken, âniden askerliği geldi. Aslında askerlikten te'cil muâmelesi unutulmuş; İçişleri Bakanlığı'ndan Savunma Bakanlığı'na gönderilmemiş, derhal askere alınması için emir verilmiş. Kış ortası... Karısı hâmile, perişan bir durumda... Kışı geçirmek için Afyon'dan rapor alması gerekmiş. Apandisit ameliyatı yapılmış. Ancak böylece iki ay askerliği geciktirilmiş. Sonra Doğubeyazıt'a askere gitmişti...

Üstad'ın ziyaretine gelen talebelerinin nazarında Emirdağ'ın durumunu Mustafa Sungur Ağabeyin ifadelerinden anlamaya çalışalım: "Evet, orada Emirdağ'da birisi vardı, birisi oturuyordu. Varlığımızın bütünü ile ona bağlı idik. Sanki o bizim her şeyimiz idi. Bizim kalplerimizi derinden derine ona yönelten, onda gördüğümüz şefkat, mer-

hamet idi. Evet ona, en müşfik manevi baba ve ana gibi koşardık... O bizim sebab-i hidayetimiz, vesile-i necatımız, büyük Üstadımız... Bu anları, bu günleri düşünürken, Emirdağ'a doğru yol alırken ve başındaki küçük tepecikte Emirdağ'ın evleri görünüp kasabaya girerken ve nihayet Çalışkanlar dükkanından şefkatli sinesine ulaşırken, o anları düşünüşümde, tahatturumda göz yaşlarımı tutamam. Şüphe yok ki, benim gibi onun Nur'undan hayat bulan herkes; bu tatlı göz yaşlarını hiçbir zaman tutamamıştır... Çünkü, onun huzurundaki anlar, dakikalar, saatler, şüphe yok ki, âlem-i bekâdan birer sahne idi. Sonsuzluğa doğru uzanan hayattar ve nurlu safhalar idi... Huzur-u Muhammedî'nin (aleyhissalatü vesselâm) bir in'ikâsı idi. 'Bir dakika vücud-u münevver, milyon sene vücud-u ebtere müreccahtır' denilen sırra mazhardı o saatler, o dakikalar... Evet, onu bir timsal-i rahmet, bir mücessem şefkat gördük ve bulduk. Hâlıkımızın nihayetsiz lütfuydu O... Gecemizi gündüze kalbeden nurdu, bir şems-i manevî idi O. Ey şefkatli bakış, Ey hayat saçan göz! Ey Kur'ân'dan aldığı nurunu âleme sultan eyleyen bahtiyar ruh! Risale-i Nurunla, ilim ve irşad mâhiyetinle ebedileştiğin için; aynı şefkat, aynı bakış, aynı nurunla; daima yaşıyor daima devam ediyorsun. Sungur'un gibi yüz binler, milyonlar Saidlerin yine senden ümit ve hayat ışığı almaktadırlar... Sana duacı ve dâvâna hâdimdirler. Buyurduğun gibi, hayatın onlarla, yüzbinlerle devam ediyor. İnşallah tâ kıyamete kadar devam edecektir.”

1947 senesinin son ayında Afyon'dan Emirdağ'a elektrik teknisyeni kıyafetine bürünen Komiser Abdurrahman Akgül, Hasan Kuşaksız ve Salih Çakırtaş isimlerindeki üç sivil polis memuru gönderilir. Ama bunların polis olup Bediüzzaman'ı takibe geldiklerini sadece Emirdağ Kaymakamı ile Jandarma Komutanı bilmektedir. Bu polisler devamlı Üstad'ın evi etrafında dolaşıp orasını tarassut altında tutmaktadırlar. Bir ara evin karşısındaki kahvehaneye oturup kağıt oynamaya başlarlar. Üstad bu sırada Ceylan Çalışkan'ı onlara gönderir. “Sizi Bediüzzaman evine davet ediyor.” diyen Ceylan Ağabeye polisler şaşkın şaşkın bakarlar. “Kim bu Bediüzzaman?” diye sorarlar. O da “Karşıdaki ev Bediüzzaman Said Nursî'ye aittir. Kendisi sizi davet ediyor, sizinle görüşecek.” der. Bunun üzerine komiser “Peki” diyerek polis Hasan Kuşaksız'ı gön-

derir. Daveti kabul ederek gelen memur, kendilerinin elektrik teknisyeni olduklarını söyler. Üstad, buna îmanî ve ahlâkî dersler verir. Nur Risalelerindeki îman derslerinin, her ferdin kalbinde manevî bir yasakçı bıraktığını, Nurların mânevî zâbıta memuru olduğunu, vatan ve millletin huzur ve âsâyişine hizmet ettiklerini anlatır. Daha sonra Bediüzzaman Said Nursî'nin manevî şahsiyetini yakından gören memurlar, çok şaşırırlar. Hayret içinde oradan ayrılırlar.

Daha sonra mutlak surette emir alan başka bir memur, bir kağıda “Said’in hizmetçisi buradan Said’e rakı aldı.” diye yazar. Rakıcı dükkanında sarhoş bir adam olan Öldümoğlu’na bu kağıdı imzalamasını söyler. O sarhoş adam; “Tövbeler olsun, bu yalanı kim imza eder?” diyerek kağıdı imzalamaz. Memur ne kadar imzalatmak için zorlasa da muvaffak olamaz. Bu memur o gece beraber rakı içtiği arkadaşlarıyla gezerken aralarında bir kavga cereyan eder. O iftiracıya orada dayak atarlar ve tabancasını da alırlar.

23 Ocak 1948 tarihinde Üstad’ı ve on beş kadar talebesini evlerinden, dükkanlarından ve dairelerinden alarak polis nezaretinde Afyon’a getirirler. Böylece birinci Emirdağ dönemi bitmiş olur..

Burada şunu da ifade edeyim ki, Lâhikalar üzerine yazdığım bu yazılarda ismi geçen Risale-i Nur talebeleri ile ilgili bilgileri, muhterem Necmeddin Şahiner Ağabeyin bilhassa “Son Şahitler” isimli kitaplarından aktardım. Allah râzı olsun. Ağabeyimiz bu çalışmalarla bizlere büyük bir hazine bıraktı.

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ * السَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ

I. Mektup

Emirdağ'daki Kardeşlerime!

Benim hakkımda evham edenlere deyiniz ki: Biz, hizmet ettiğimiz bu adamın yirmi senelik hayatının bütün mahrem ve gayr-ı mahrem mektublarını ve kitaplarını ve esrarını hükümet şiddetli taharriyatla elde etti. Dokuz ay hem Isparta, hem Denizli, hem Ankara adliyeleri tedkikten sonra, bir tek gün cezayı, bir tek talebesine vermeyi mücib bir madde –beş sandık kitaplarında ve evraklarında– bulunmadı ki; hem Ankara Ehl-i Vukufu, hem Denizli Mahkemesi ittifakla beraetine karar verdiler.

Hem bu zarurî işlerini ihtiyarlığına hürmeten gördüğümüz adam, mahkemece dava etmiş ve bütün hazır arkadaşlarını şahid gösterip, tasdik ettirmiş ki: Yirmi senedir hiçbir gazeteyi ve siyasî eserleri ne okumuş, ne sormuş, ne bahsetmiş; ve on senedir, hükümetin iki reisinden ve bir vali ve bir mebusundan başka hiç bir erkânı ve büyük memurlarını bilmiyor ve tanımıyor ve tanımağa merak etmemiş. Ve üç senedir harb-i umumîyi ne sormuş, ne bilmiş, ne merak etmiş, ne radyo dinlemiş. Ve intişar eden yüzotuz telifatından, yirmi sene zarfında yüzbin adamın dikkatle okudukları halde ne idareye, ne âsâyişe, ne vatana, ne millete hiçbir zararı hükümet görmemiş. Beş vilayetin dikkatli zabıtalrı ve taharri memurları ve mahkeme işiyle iştigal eden üç vilayetin ve merkez-i hükümetin dört adliyelerinin ağır ceza mahkemeleri en ufak bir suç bulmamış ki, tahliyelerine mecbur oldular.

Eğer bu adamın dünya iştihası ve siyasete meyli olsaydı; hiç imkânı var mı ki, bir tereşshatı ve emareleri bulunmasın! Halbuki mahkeme safahatında hiçbir emare bulamadılar ki, muannid bir müdde-i umumî mecbur olup vukuat yerinde imkânâtı istimal ederek mükerre-

ren iddianamesinde “yapabilir” demiş ve “yapmış” dememiş. Yapabilir nerede? Yapmış nerede? Hattâ mahkemede Said ona demiş: “Herkes bir katli yapabilir; bu iddianız ile herkesi ve sizi mahkemeye vermek lâzım geliyor!”

Elhâsıl: Ya bu adam tam divanedir ki, bu derece dehşetli umûr-u dünyaya karşı lâkayd kalıyor veyahut bu vatanın ve bu milletin en büyük bir saadetine ihlasla çalışmak için, hiçbir şeye tenezzül etmez ve ehemmiyet vermez. Öyle ise bunu taciz ve tazyik etmek, vatan ve millete ve âsâyîşe bir nevi ihanettir. Ve onun hakkında bu çeşit evham etmek, bir divaneliktir.

Bu mektubunu Üstad, Emirdağlı kardeşlerine yazmış ve muhtevasında kendisi hakkında evham edenlere karşı verecekleri cevabı hazırlamıştır. Sonunda da şöyle bir değerlendirme yapmıştır: “Eğer bu adamın dünya iştihası ve siyâsete meyli olsaydı; hiç imkânı var mı ki, bir tereşşuhâtı ve emâreleri bulunmasın! Halbuki mahkeme safahatında hiçbir emâre bulamadılar ki, muannid bir savcı, mecbur olup vukuat yerinde imkânâtı kullanarak, tekrar tekrar iddianâmesinde ‘yapabilir’ demiş. ‘Yapmış’ dememiş. Yapabilir nerede? Yapmış nerede? Hatta mahkemede Said ona demiş: ‘Herkes bir adam öldürebilir... Bu iddianız ile, herkesi ve sizi mahkemeye vermek lâzım geliyor...’ Elhâsıl: Ya bu adam tam divanedir ki, bu derece dehşetli dünya işlerine karşı lâkayt kalıyor veyahut bu vatanın ve bu milletin en büyük bir saadetine ihlâsla çalışmak için, hiçbir şeye tenezzül etmez ve ehemmiyet vermez. Öyle ise bunu tâciz ve tazyik etmek, vatan ve millete ve âsâyîşe bir nevi ihânettir. Ve onun hakkında bu çeşit evham etmek, bir divâneliktir.”

Bir başka zaman da “Bir kibritle bir ev, bir köy yakılabilir. Onun için sizin iddianıza göre bütün kibritleri imhâ etmek gerekir.” demiştir.

Lastikli kanunlarla, her istenilen yere çekilebilecek ifadelerle her zaman dindarların üzerine gidilmiştir. Son zamanlarda yine gizli bir komite, yeni hazırlanan kanunların ifadelerinin arasına “tehdit algılaması” diye lastikli bir tabiri sokturmaya çalışmıştır. Buna göre mahkum edilmeyecek hiçbir kimse kalmaz.

Bir de bu çeşit şeyler, insanı doğuştan günahkâr sayan inanış ve anlayışlara yakıştır. Halbuki İslâmiyet insanı doğuştan temiz fitrat olarak kabul eder. Yani doğuştan herkes masum ve günahsızdır. İslâmiyete göre suçluluk esas değildir. Onun için, berâet-i zimmet esastır... Yani bir mahkemenin

kesin delillere dayanarak verdiği bir hüküm olmadıkça insanlar suçsuz sayılır. Zan ve şüphe ile ceza verilemez. Peygamberimiz (sallallâhu aleyhi ve sellem) de: “Şüpheli hususlarda, had cezalarını uygulamayınız.” buyurmuştur. Aksi takdirde, lastikli kanunlarla, evham ve zanlarla bilhassa garazkârların elinde kanunlar birer zulüm ve işkence âleti olurlar.

2. Mektup

(Mühim Bir Suale Hakikatlı Bir Cevaptır.)

Büyük memurlardan birkaç zât benden sordular ki: “Mustafa Kemal sana üçyüz lira maaş verip, Kürdistan'a ve Vilayât-ı Şarkıyeye, Şeyh Sinusî yerine vâiz-i umumî yapmak teklifini neden kabul etmedin? Eğer kabul etseydin, ihtilâl yüzünden kesilen yüzbin adamın hayatlarını kurtarmaya sebep olurdu.” dediler.

Ben de onlara cevaben dedim ki: Yirmişer-otuzar senelik hayat-ı dünyeviyeyi o adamlar için kurtarmadığıma bedel, yüzbinler vatandaşa, herbirisine milyonlar sene uhrevî hayatı kazandırmaya vesile olan Risale-i Nur, o zâyiatın yerine binler derece iş görmüş.

Eğer o teklifi ben kabul etseydim, hiçbir şeye âlet olamayan ve tâbi' olmayan ve sırr-ı ihlâsı taşıyan Risale-i Nur meydana gelmezdi. Hattâ ben hapiste muhterem kardeşlerime demiştim: Eğer Ankara'ya gönderilen Risale-i Nur'un şiddetli tokatları için beni idama mahkûm eden zâtlar, Risale-i Nur ile imanlarını kurtarıp idam-ı ebedîden necât bulsalar; siz şahid olunuz, ben onları da ruh u canımla helâl ederim!

Beraetimizden sonra Denizli'de beni tarassudla taciz edenlere ve büyük âmirlerine ve polis müdürüyle müfettişlere dedim: Risale-i Nur'un kâbil-i inkâr olmayan bir kerametidir ki; yirmi sene mazlumiyet hayatımda, yüzer risale ve mektublarımda ve binler şakirdlerde hiçbir cereyan, hiçbir cem'iyet ile ve dâhilî ve hâricî hiçbir komite ile hiçbir vesika, hiçbir alâka, dokuz ay tedkikatta bulunmamasıdır. Hiçbir fikrin ve tedbirin haddi midir ki, bu hârîka vaziyeti versin. Birtek adamın, birkaç senedeki mahrem esrarı meydana çıksa, elbette onu mes'ul ve mahcub edecek yirmi madde bulunacak. Madem hakikat budur; ya diyeceksiniz ki: “Pek hârîka ve mağlub olmaz bir dehâ bu işi çeviriyor”

veya diyeceksiniz: “Gayet inayetskârane bir Hıfz-ı İlahîdir.” Elbette böyle bir dehâ ile mübareze etmek hatadır, millete ve vatana büyük bir zarardır ve böyle bir Hıfz-ı İlahî ve İneyet-i Rabbaniyeye karşı gelmek, fir’avunane bir temerrüddür.

Eğer deseniz: “Seni serbest bıraksak ve tarassut ve nezaret etmesek, derslerinle ve gizli esrarınla hayat-ı içtimaiyemizi bulandırabilirsin.”

Ben de derim: Benim derslerim bilâ-istisna bütünü, hükûmetin ve adliyenin eline geçmiş; bir gün cezayı mücib bir madde bulunmamış. Kırk-elli bin nüsha risale, o derslerden milletin ellerinde dikkat ve merakla gezdiği halde, menfaatten başka hiçbir zararı hiçbir kimseye olmadığı, hem eski mahkemenin, hem yeni mahkemenin mücib-i mes’uliyet bir madde bulamamaları cihetiyle, yenisi ittifakla beraetimize; ve eskisi, dünyaca bir büyüğün hatırı için yüzotuz risaleden beş-on kelime bahane edip, yalnız kanaat-ı vicdaniye ile yüzยirmi mevkuf kardeşlerimden yalnız onbeş adama altışar ay ceza verebilmesi kat’î bir hüccettir ki, bana ve Risale-i Nur’a ilişmeniz, manasız bir tevehhümle çirkin bir zulümdür! Hem daha yeni dersim yok ve bir sırrım gizli kalmadı ki, nezaretle tâdilîne çalışsanız.

Ben şimdi hürriyetime çok muhtacım. Yirmi seneden beri lüzumsuz ve haksız ve faidesiz tarassutlar artık yeter! Benim sabrım tükendi. İhtiyarlık zafiyetinden, şimdiye kadar yapmadığım bedduayı yapmak ihtimali var. “Mazlumun âhı tâ Arşa kadar gider” diye bir kuvvetli hakikattir.

Sonra o zalim, dünyaca büyük makamlarda bulunan bedbahtlar dediler: “Sen yirmi senedir birtek defa takkemizi başına koymadın, eski ve yeni mahkemelerin huzurunda başını açmadın, eski kıyafetin ile bulundun. Halbuki onyediy milyon bu kıyafete girdi?”

Ben de dedim: Onyediy milyon değil, belki yedi milyon da değil, belki rızasıyla ve kalben kabulüyle ancak yedi bin Avrupa-perest sarhoşların kıyafetlerine ruhsat-ı şer’iyye ve cebr-i kanunî cihetiyle girmekten; azimet-i şer’iyye ve takvâ cihetiyle, yedi milyar zâtların kıyafetlerine girmeyi tercih ederim.

Benim gibi yirmibeş seneden beri hayat-ı içtimaiyeyi terkeden adama “inat ediyor, bize muhaliftir” denilmez. Haydi inat dahi olsa, madem Mustafa Kemal o inadı kıramadı ve iki mahkeme kırmadı ve üç

vilayetin hükûmetleri onu bozmadı; siz neci oluyorsunuz ki, beyhude hem milletin, hem hükûmetin zararına, o inadın kırılmasına çabalyorsunuz? Haydi siyasî muhalif de olsa, madem tasdikiniz ile yirmi senedir dünya ile alâkasını kesen ve mânen yirmi seneden beri ölmüş bir adam, yeniden dirilip, faidesiz, kendine çok zararlı olarak hayat-ı siyasiyeye girerek sizin ile uğraşmaz; bu halde onun muhalefetinden tevehhüm etmek, divâneliktir. Divânelerle ciddî konuşmak dahi bir divânelik olmasından, sizin gibilerle konuşmayı terkediyorum, “Ne yaparsanız minnet çekmem!” dediğim, onları hem kızdırdı, hem susturdu. Son sözüm: *حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ نِعْمَ الْمَوْلَى وَنِعْمَ النَّصِيرُ*

Bu mektupta dinî hizmetlerin, hiçbir dünyevi makam, mansıp ve ücret düşünülmeden, hiçbir garaz ve siyasete âlet edilmeden hâlisâne sırf Allah rızası için yapılmasının önemi üzerinde durulmuş. Siyasî iradelerin yönlendirdiği ve çeşitli maksatlar için âlet edildiği resmi dini hizmetler insanların vicdanlarında, gönüllerinin derinliklerinde fazlaca bir tesire sahip olamazlar.

Üstad, Mektubat'ta “İman hakikatları ve Kur’ân esasları, resmi bir şekilde ve ücret mukabilinde dünya muâmelâtı sûretine sokulmaz. Belki İlâhî bir mevhibe olan o sırlar, hâlis bir niyet ile, dünyadan ve nefsânî hazlardan sıyrılmak vesilesiyle o feyizler gelebilir.” (16. Mektup) diyor.

Onun için “Verilen maaşı kabul edip umûmî vaiz olarak hareket etseydin, devletin emrinde ve resmiyet sayesinde şark vilayetlerindeki isyanda kesilen yüzbin adamın hayatlarını kurtarabilirdin. Niçin kabul etmedin?” şeklindeki bir soruya “Eğer o teklifi ben kabul etseydim, hiçbir şeye âlet olamayan ve tâbî olmayan ve ihlâs sırrını taşıyan Risale-i Nur meydana gelmezdi.” diye cevap veriyor. Evet Risale-i Nur, yüzbin adamın yirmişer-otuzar senelik dünya hayatlarına bedel, milyonlarca insanın herbirisinin milyarlar sene (daha doğrusu sonsuz olan) âhîret hayatlarının saadetlerine vesile olmuştur.

İşte böyle başlayan hâlis-muhlis ve tertemiz hizmete her zaman garazkâr düşmanlar çeşitli iftiralarda bulunmuşlardır. Bir zamanlar bu süt beyaz ma-sûmiyete sahip hizmet için “yeşil komünist” iftirasını çekinmeden kullanan garazkârlar daha sonra tam karşısındaki bir iftira ile “Amerikancı” iftirasını atabilmişlerdir. Aynı iftira kaynağı bu tenakuzlu (çelişkili) iddiayı bile bile yapabilmiştir. Aslında bu gizli komiteler, çok arzu ederler ki, bu sâfi hizmet birilerinin kontrolünde olsun... Çünkü öyle olursa, gider onlarla pazarlığa

oturur ve oradan büyük rüşvetlerle kendileri satın alabilirler. Ama bu nezih hizmet her zaman istiklâlini korumuş, hiç bir kirli anlayışa âlet olmamış ve asla dünyalıklara boyun eğmemiştir. Allah'ın rızasından başka bir hedefi de yoktur. Onu kimse satın alamayacaktır. Hem de gün geçtikçe gelişen itibarı işte bu samimiyet ve ihlâstan ileri gelmektedir. Onunla uğraşanlar da eninde sonunda gazab-ı İlähiye çarpılıp silineceklerdir..

Kendisiyle uğraşanlara Üstad: “Ben şimdi hürriyetime çok muhtacım. Yirmi senedenberi lüzumsuz, haksız ve faydasız tarassutlar artık yeter! Benim sabrım tükendi. İhtiyarlık zaafiyetinden, şimdiye kadar yapmadığım bedduayı yapmak ihtimali var. ‘Mazlumun âhı, tâ Arşa kadar gider’ diye bir kuvvetli hakikattir.” diyor.

3. Mektup

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Bu parçayı sizler dahi Risale-i Nur'un makbuliyetine imza basan risaleler ve mektublar mecmuasının başında yazarsınız. Eğer mecmualar olmasa da Birinci Şuâ'nın başında yazarsınız. Beni merak etmeyiniz. Sevabın ziyade olması, bana sıkıntıları bir cihette sevdendir ve Nurların intişarına başka sahalarda meydan açar. Umumunuza birer birer selâm...

Risale-i Nur'un makbuliyetine imza basan ve gaybî işaretler ile ondan haber veren sekiz parçadan birinci parçadır. Aynı mes'eleye, aynı davaya ittifakları sarahat derecesindedir. Vahdet-i mes'ele cihetiyle o emâreler birbirine kuvvet verir, teyid eder. O sekizden üç tanesi, İmam-ı Ali'nin üç keramet-i gaybiyesiyle Risale-i Nur'dan haber vermesine dairdir. Bu sekiz parçayı Ankara ehl-i vukufu tedkik etmiş, itiraz etmemişler. Yalnız demişler: “Bu yazılmamalı idi. Keramet sahibi, kerametini yazamaz.” Ben de onlara cevap verdim ki:

“Bu, benim değil, Risale-i Nur'un kerametidir. Risale-i Nur ise, Kur'ân'ın malıdır ve tefsiridir” dedim. Onlar, sustular; demek kabul ettiler. Gerçi bu çeşit ikramlar yazılmasaydı daha münasıptı, fakat bu kadar hadsiz muarızlar ve çok kuvvetli ve kesretli düşmanlar karşısında az ve fakir ve zaîf olan bizlere kuvve-i mâneviye ve gaybî imdat ve teşci ve sebat ve metanet vermek için mecburiyet-i kat'îye oldu, ben de

yazdım. Benim benliğime bir hodfuruşluk verip sukutumda sebep olsa da, ehemmiyeti yok. Bu hizmete, yani ehl-i imanı dalalet-i mutlakadan kurtarmağa –lüzum olsa– dünyevî hayat gibi, uhrevî hayatımı da feda etmek bir saadet bilirim; binler dostlarım ve kardeşlerimin Cennete girmeleri için Cehennemi kabul ederim.

Bu mektupta, Ankara ehl-i vukufunun, “Kerâmet sâhibi, kerâmetini yazamaz.” diye itirazlarına Üstad’ın kısa bir cevabı var: “Bu, benim değil, Risale-i Nur’un kerametidir. Risale-i Nur ise, Kur’ân’ın mahıdır ve tefsiridir” dedim. Onlar sustular; demek kabul ettiler. Gerçi bu çeşit ikramlar yazılmasaydı daha münasipti, fakat bu kadar hadsiz muârizlar ve çok kuvvetli ve kesretli düşmanlar karşısında az ve fakir ve zayıf olan bizlere kuvve-i maneviye ve gaybî imdat ve cesâretlendirme ve metânet vermek için kesin bir mecburiyet oldu, ben de yazdım. Benim benliğime bir hodfuruşluk verip sukutumda sebep olsa da, ehemmiyeti yok. Bu hizmete, yani ehl-i imanı dalâlet-i mutlakadan kurtarmaya –lüzum olsa– dünyevî hayat gibi, uhrevî hayatımı da feda etmeyi bir saadet bilirim; binler dostlarımın ve kardeşlerimin Cennete girmeleri için Cehennemi kabul ederim.”

Elleri bağı bir adama orduların hücum ettiği, bin dereden su toplayıp habbeyi kubbe yapan göz bağı iddiacıların saldırdığı, korkular salınıp iftiraların atılarak insanların ürkütüldüğü bir zamanda elbette büyük bir kuvve-i mâneviye takviyesine ihtiyaç vardı. Onun için Risale-i Nurların makbuliyetine imza basan ve şâhitlik yapan bine yakın gaybî işaret, emâre ve rumuzları, Sikke-i Gaybî Risalesi, delilleriyle isbat etmiş. Elbette bin ince ip toplansa koca bir halat olur. İşte bu husustaki işaret ve beşaretler de böyledir.

4. Parça

(Ankara Ehl-i Vukufunun İttifakla Verdikleri Raporun Suretidir.)

Dolu bulunan cem’an beş sandık kitap, tarafımızdan açılarak okundu.¹ Said Nursî tarafından telif edilen basılmış, basılmamış Risa-

¹ Ehl-i vukuf raporundaki tenkid kısmı, mahkemede kat’î cevapları verildiğinden ve müdafaatının âhırinde yazıldığından, burada yazılmadı. Zâten o tenkidler, üç-dört risalede yalnız on cüz’î mes’ecedir. Hem siyasi değil, ilmidirler. Hem o itirazlar, schiv ve hata olduğu, senedlerle mahkemede isbat edilmiştir.

le-i Nur eczaları ve Risale-i Nur'a ekli Said Nursî ile bazı şakirdleri tarafından yazılmış kısmen ilmî ve dinî mektuplarla, şakirdlerin birbiriyle ve Said Nursî ile âdi muhabere mektupları ve klişeler, inceleme mevzuu salahiyetimiz dâhilinde görülerek incelendi. Bunların mahiyetini belirtmek için bu risale ve mektupları iki nev'e ayırmak gerekir:

Risaleler: Bir âyetin tefsiri ve bir hadîsin şerhi maksadıyla yazılmış olanlarıyla; din, iman, Allah, Peygamber, Kur'ân ve âhîret akidelerini ve ibarelerini açıkça anlatmak için temsillerle yazılmış ilmî görüşleri ve ihtiyarlarla gençlere hitab eden ahlâkî öğütler ve kısmen hayat tecrübesinden alınmış ibretli vak'alar ve esnafa ait faydeli menkıbeleri ihtiva eden, mevcudun yüzde doksanını teşkil eden risalelerdir ki; –bunlar da– bütün bu risalelerde müellif hem samimî, hem hasbî ve hem de ilim yolundan ve dinî esaslardan hiç ayrılmamıştır. Bunlarda dini âlet etmek ve cemiyet teşkil etmekle emniyeti ihlâl hareketinin bulunmadığı sarihdir. Şakirdlerin birbiriyle ve Said Nursî ile âdi muhabere mektupları da bu nev'idendirler.

1- Said Nursî, İstanbul'da iken kazandığı ehemmiyetli şan ü şeref, kalın bir uykudan ibaret sakil bir rüya, muvakkat bir sersemlik olduğunu söyler. Ve İstanbul'da bir-iki sene gafletle siyasete karıştığından, bunu dünyanın ölümü diye tasvir eder. Bu münasebetle “Eski Said”, “Yeni Said” diye iki şahsiyet bulunduğunu ve bu şahsiyetlerin birbirinden ayrı olduklarını söyler. Sonra, dokuz adet birincide, yirmi kadar risale bulunan mecmuasının sonunda, Isparta'da Risale-i Nur şakirdlerine yazılan mektubun içinde, siyasete tenezzülün hata olduğunu söyler.

2- Said Nursî'nin, en mühim kitabı olan “Hüccetü'l-Baliğa” adlı kitabın bir münacat kısmında: “Bu dünya fânidir. En büyük dava, bâki olan âlemi kazanmaktır. İnsanın itikadı sağlam olmazsa, davayı kaybeder. Hakikî dava budur. Bunun haricindeki dâvalara karışmak zararlıdır. Siyasetle meşgul olan, ehemmiyetli hizmetlerinden geri kalır. Hem de siyaset boğuşmalarına kapılanlar, selâmet-i kalbini kaybeder.” der.

3- “Yirmialtıncı Lema”da “İhtiyar dünyada, benim hakikî vazifem, neşr-i esrar-ı Kur'âniyedir.” (Sahife: 45). Bu memleketle, hamiyet-i İslâmiye noktasından alâkadarım. Yoksa benim ne hanem var, ne evlâdım.” (Sahife: 59).

4- “Yirmibirinci Lema”da kardeşlerine verdiği öğütlerden birinci düstur: “Amelinizde rıza-i İlahî olacak, maddî menfaat fikri olmayacak.” Bu yazılarda: “Ben sofi değilim”, “Mesleğimiz tarikat değildir” (Sahife: 8). “Hubb-u câh ve nazarı kendine celbetmek, ruhî bir marazdır. Buna gizli bir şirk denir.” “Eğer mesleğimiz şeyhlik olsaydı, makam bir olurdu; o makama çok namzedler olurdu. Mesleğimiz uhuvvettir. Kardeş kardeşe peder olamaz, mürşid vaziyetini takınamaz...”

Burada, Ankara ehl-i vukufunun ittifakla verdiği raporun sureti vardır. ehl-i vukuf Risalelerle ilgili olarak “Bütün bu Risalelerde müellifi, hem samimi, hem hasbî ve hem de ilim yolundan ve dinî esaslardan hiç ayrılmamıştır. Bunlarda dini âlet etmek ve cemiyet teşkil etmekle emniyeti ihlâl hareketinin bulunmadığı açıktır. Şakirdlerin birbirleriyle ve Said Nursî ile âdi muhabere mektupları da bu nevidendir.” diyor.

Ama bütün bu tesbitlere rağmen maneviyat hazineleri bu mübarek Risaleler bin kere mahkeme huzuruna çıkarılmıştır.

12 Mart 1971 Muhtırası sonrası deniz kenarında piknik yaparken yanlarında bulunan Risalelerle askeri mahkemeye çıkarılan bir grup sorgulanırken, terzi Şâkir mahkeme heyetine “Yüzlerce defa beraat etmiş bu eserler için tekrar bizleri hesaba çekiyorsunuz. Yarın dünya çapında açılacak dâva ile Lahey Adalet Divanında size ‘Bin defa beraat etmiş bu kitaplardan dolayı niçin tekrar hesaba çektiniz?’ diye bir soru sorulsa ne cevap vereceksiniz?” diye sormuştur. Mahkeme başkanı da gülümseyerek “Bizim elimizde de bir şey yok. Sizleri bizim önümüze getiriyorlar. Biz de davaya bakmak mecburiyetinde kalıyoruz.” demiştir. Sonra da onları serbest bırakmışlardır.

5. Parça

(Denizli Mahkemesinin İttifakla Verdiği Karar Suretinden)

Şahidler ifadelerinde, maznunlara atf ve isnad olunan suç işledikleri hakkında adem-i malûmat beyan etmişler; bilhassa Ankara Ağır Ceza Mahkemesinden Emin Büke’nin riyaseti altında ehl-i vukuf intihab olunan Ankara Diyanet İşleri Müşavere Heyeti azasından ders-i âm ve profesör Yusuf Ziya Yörükhan ve Ankara Dil-Tarih Fakültesi Şarkiyat Enstitüsü Müdürü Necati Lügal ve Türk Tarih Kurumu ve Türk-

İslâm Kitapları Derleme Heyeti azasından Yusuf Aykut tarafından tanzim kılınan evrak arasında mevcut raporlarında: Said Nursî'nin yegân yegân tedkik olunan risale ve kitaplarında halkı; dini ve mukaddesâtı âlet ederek devletin emniyetini ihlâlâ teşvik etmek veya cemiyet kurmak kasdında olduğunu gösterir bir sarahat, emare olmadığı...

Mevkuflardan Said Nursî'nin mensublarına gelince: Onlar Said Nursî'nin ilmî ve vâkıfane eserlerine; din meselelerini ve Kur'ân hakikatlarını öğreneceğiz diye peşine düşmüşler ve bunlar hüsn-ü niyet sahibi olup, sırf dinî itikad yönünden Said'e ve okudukları risalelere bağlılık göstermişler. Bu maksadla yaptıkları muhabere mektublarının münderecatında, hükûmete karşı kötü maksad beslemedikleri ve bir cemiyet veya tarikat kurmak fikriyle hareket etmedikleri anlaşılmış olduğuna mütedair olduğu görülmüş; ve her ne kadar evrak arasında mevcut sorgu hâkimliğince Denizli ehl-i vukuf raporunda Said Nursî'nin bazı âsârından istidlal tarîkıyla ve mesnedsiz olarak kendisinin ve mensublarının hükûmete karşı kötü bir maksad besledikleri beyan olunmakta ise de, evrak-ı tahkikiye münderecatında ve şuhudun, maznunlara atfen ve isnad olunan ef'âl hakkında adem-i malûmat beyan etmelerine ve Ankara Ağır Ceza Mahkemesince yaptırılan ehl-i vukuf raporu mahiyet ve münderecatına göre şâyân-ı ihticac ve iltifat görülmemiş; ve esasen maznunların ekseriyet-i azamîsi okumak-yazmaktan âciz bulunmuş, diğer kısmı da kendilerini ibadet ü taata vermiş oldukları, binaenaleyh devletin emniyetini ihlâl edecek mahiyet arzedecek şerait ve evsafı haiz kimselerden olmadıkları tezahür ve tahakkuk etmiş ve mahkemenin kanaat-ı vicdaniyesi de bu merkezde tecelli ve tahassül etmiş olmakla; müddeiumumînin tecziyeleri hakkındaki mütalaası, zikir ü tadad olunan delaile karşı gayr-ı varid görüldüğünden reddiyle, zan altına alındıkları ef'âlden BERAETLERİNE, başka sebeble mevkuflar değillerse tahliyelerine müttefik karar verildi. 15.6.1944

Aza

Aza

Reis Ali Rıza
Rahmetullahi Aleyhi

(Denizli Ağır Ceza Mahkemesi, ittifakla beraetlerine kararlarını hükümüyle imza ediyorlar.)

Bu parça, Denizli Mahkemesi'nin ittifakla verdiği karar suretidir... Mahkeme Heyeti, Başkan Ali Rıza Efendi, üye Hesnâ Şener Hanım ve ikinci bir erkek üyeden meydana gelmektedir. 15 Haziran 1944'te verilen bu beraat kararının verilmesi kolay değildir. Devir Şeflik dönemidir. Mahkeme heyetine baskı yapılmaktadır. Aslında ilk heyette Mahkeme Başkanı Ali Rıza Efendi'den başka üyelerin ikisi de erkektir ve baskılardan korktukları için bir ceza verip mahkemeyi hemen sona erdirmek istemektedirler. Yalnız başına kalan yaşlı başlı Ali Rıza Efendi, Bediüzzaman Said Nursî'yi öğrencilik yıllarından İstanbul hayatından, ilminden, irfanından tanımakta ve saygı duymaktadır. Dosyalarda da cezayı gerektiren hiçbir şey olmadığı için devamlı kararı ertelemek zorunda kalmaktadır. Nihayet üyelere birisi hasta olunca, Hesnâ Şener'e gitmiş, durumu ona anlatmıştır. O da üye olarak katılmış ve böylece onun da cesaret göstermesiyle beraat kararı verilmiştir. Onun için Üstad Hazretleri bu kadın hâkime ve Başkan Ali Rıza Efendi'ye çok saygı duymuş, onlara çok selamlar göndermiştir. Beraattan sonra İbrahim Fakazlı ile Denizli'de karşılaşan Ali Rıza Efendi, gözleri yaşlı olarak Üstad'a selam söylemiş ve dualarını istemiştir. İbrahim Fakazlı da onun elini öpmüştür. Üstad, Hesnâ Şener'in köylüsü olan talebesi Ali İhsan Tola ile birkaç defa kendisine selam söylemiş, sonunda "Sen benim selamlarımı götürmedin mi? O benim evlad-ı maneviyem oldu. Erkekler korktu, Hesnâ kızım korkmadı, kendisini tehlikeye attı. Ben onun ismini gavsların kutupların yanına yazdım her gün dua ediyorum." demiştir. Sırf bu selamı söylemek için Isparta'dan Denizli'ye giden Ali İhsan Tola'ya, Hesnâ Şener ağlayarak, "Ali İhsan!.. Benim halim ne olacak? İslâmiyeti yaşayamıyorum. Ne dünyaya yaradım, ne âhirete!.. Babam beni okutup buralara göndereceğine, köyümüzün çobanı Hasan'a verseydi de ben dinimi diyanetimi güzelce yaşasaydım ya!" demiştir. O da Üstad'ın kendisi için söylediklerini söylemiştir... Bu görüşmeden sonra Hesnâ Şener on gün evine kapanıp kimseyle görüşmemiştir.

Hâkim Ali Rıza Efendi'nin İzmir'de bir dostu vardır. Bu dostu, hep kız olan çocuklarını koruyabilmek için o zaman İzmir'in dışında sayılan, Reşat Nuri'nin meşhur Çalıküşu romanını yazdığı şimdiki ismiyle Bozyaka'daki Çalıküşu Mahallesi'nde bir ev yaptırmış etrafını duvarla çevirmiş ve kızlarını İslâmî terbiye ile yetiştirmeye çalışmıştır. Ali Rıza Efendi, Bediüzzaman'ın kendisine verdiği Risale-i Nurları okuduktan sonra bu çok sevdiği İzmir'li zengin dostuna vermiştir.

Kaderin takdirine bakınız ki, seneler sonra Ali Rıza Efendi'nin o dostunun damatlarından Zehra ablanın kocası Nefi Akyazılı, Akyazılı Vakfı'nı kurarak Bozyaka'daki o yeri vakfa tahsis etmiştir. İlk defa oraya yurt yapımına uygun olur mu diye bakmaya giden heyet içinde Fethullah Gülen Hocaefendi, Yusuf Pekmezci, diğer Ağabeyler ve tevâfukan tamir için getirilen Bediüzzaman Hazretlerinin şimdi Isparta'da müzede duran arabası da vardır. Yusuf Pekmezci, orasının arazi durumunu ve yüz ölçümünü nazara alarak yurt yapımına uygun olmadığını söyler... Yurt yapmaktan vaz geçilir. Fakat tekerleri arazinin topraklarına yapışan arabayı bir türlü oradan çıkaramazlar. Bunun üzerine Fethullah Gülen Hocaefendi "Üstad'ın arabası buradan ayrılmak istemiyor gibi... Her halde yurt yapmamız uygun olacak" diye bir yorumda bulununca, inşaata karar verirler. Enteresandır, bu karardan sonra Üstad'ın arabası hiçbir ittirme ve kaktırmaya gerek duymadan rahatlıkla oradan çıkarılmıştır. Sonra bilindiği gibi bu yurt daha sonra Yamanlar Kolejine çevrilmiştir ve hâlen eğitim hizmetlerinde kullanılmaktadır.

6. Parça

(Kendi Kendime Bir Hasbihaldir)

(Bu hasbihali Ankara makamatına işittirmeyi, islahattan sonra sizin tensibinize havale ederim.)

Hâkim, kendisi müddeî olsa, elbette "Kimden kime şekvâ edeyim, ben dahi şaşım" benim gibi biçarelere dedirtir. Evet, şimdiki vaziyetim hapisten çok ziyade sıkıntılıdır. Bir günü, bir ay haps-i münferit kadar beni sıkıyor. Bu gurbet ve ihtiyarlık ve hastalık ve yoksulluk ve zafiyetle, kışın şiddeti içinde her şeyden men'edildim. Bir çocukla bir hastalıklı adamdan başka kimse ile görüşmem. Zâten ben, tam bir haps-i münferidde yirmi seneden beri azab çekiyorum. Bu halden fazla bana tecrid ve tarassutlarıyla sıkıntı vermek ise, "Gayretullah"a dokunup, bir belâya vesile olmasından korkulur. Mahkemede dediğim gibi, nasıki dört defa dehşetli zelzeleler, bize zulmen taarruzun aynı zamanında gelmesi gibi pek çok vukuat var. Hattâ tahmin ederim ki; benim hukukumu muhafaza ve beni himaye etmek için çok güvendiğim Afyon Adliyesi, Denizli Mahkemesi'ndeki Risale-i Nur hakkında müracaatıma

bilakis ehemmiyet vermedi, beni me'yus etti, adliyenin yangınına bir vesile oldu ihtimali var.

Ben derim ki: Benim hakkımda vicdanlı ve insaniyetli olan bu kazanın hükümeti, zabıta ve adliyesiyle beraber beni tam himaye etmek, en ehemmiyetli bir vazifesidir. Çünkü yirmi senelik bütün eserlerimi ve mektuplarımı, üç adliye ve merkez-i hükümet dokuz ay tedkikten sonra beraetimize ve tahliyemize karar verdi. Fakat ecnebi menfaati hesabına ve bu millet ve bu vatanın pek büyük zararına çalışan bir gizli komite, bizim beraetimizi bozmak için, her tarafta habbeyi kubbe yapıp bir kısım memurları aleyhime evhamlandırıldılar. Bir maksatları; benim sabrım tükensin, artık yeter dedirtsinler. Zaten onların şimdi benden kızdıklarının bir sebebi, sükûtumdur, dünyaya karışmamaktır. Âdeta ne için karışmıyorsun, tâ karışsin maksadımız yerine gelsin diyorlar...

Aleyhime hükümetin bir kısım memurlarını evhamlandırmakta istimal ettikleri bir-iki desiselerini beyan ediyorum.

Derler: "Said'in nüfuzu var. Eserleri hem tesirli, hem kesretlidir. Ona temas eden, ona dost olur. Öyle ise, onu her şeyden tecrid etmek ve ihanet etmekle ve ehemmiyet vermemekle ve herkesi ondan kaçırarak ve dostlarını ürkütmekle nüfuzunu kırmak lâzımdır." diye hükümeti şaşırtır, beni de dehşetli sıkıntılara sokarlar.

Ben de derim: Ey bu millet ve vatani seven kardeşler! Evet o mü-nâfıkların dedikleri gibi, nüfuz var. Fakat benim değil, belki Risale-i Nur'undur. Ve o kırılmaz; ona iliştiğe kuvvetleşir. Ve millet ve vatan aleyhinde hiçbir vakit istimâl edilmemiş ve edilmez ve edilemez. İki adliye, on sene fasıla ile şiddetli ve hiddetli yirmi senelik evrakımı tedkikat neticesinde, bir hakikî sebep cezamıza bulmaması, bu davaya cerhedilmez bir şahittir.

Evet, eserler tesirlidir. Fakat, millet ve vatanın tam menfaatine ve hiçbir zarar dokundurmadan yüzbin adama kuvvetli iman-ı tahkikî dersi vermekle, saadet ve hayat-ı ebediyelerine tam hizmette tesirlidir. Denizli Hapishanesi'nde, kısmen ağır ceza ile mahkûm yüzler adam, yalnız Meyve Risalesi'yle gayet uslu ve mütedeyyin suretine girmeleri; hattâ iki-üç adamı öldürenler, onun dersiyile daha tahta bitini de öldür-

mekten çekinmeleri ve o hapishane müdürünün ikrarıyla, hapishanenin bir terbiye medresesi hükmünü alması, bu müddeaya reddedilmez bir senedir, bir hüccettir.

Evet beni her şeyden tecrid etmek, işkenceli bir azab ve katmerli bir zulümdür ve bu millete gadirli bir hıyanettir. Çünkü otuz-kırk sene hayatımı bu millet içinde geçirdiğim halde, temasımdan hiç zarar görmediğine ve bu dindar millet çok muhtaç olduğu kuvve-i maneviye ve tesselli ve kuvvet-i imaniye menfaatini gördüğüne kat'î bir delili; bu kadar aleyhimde olan şiddetli propagandalara bakmayarak, her tarafta Risale-i Nur'a fevkalâde teveccüh ve rağbet göstermeleri –hattâ itiraf ederim– yüz derece haddimden ziyade lâıyk olmadığım büyük iltifat etmesidir.

Ben işittim ki; benim işeme ve istirahatime buradaki hükümet müracaat etmiş, kabul cevabı gelmiş. Ben bunların insaniyetine teşekkürle beraber, derim: En ziyade muhtaç olduğum ve hayatımda en esaslı düstur olan, hürriyetimdir. Asılsız evham yüzünden, emsâlsiz bir tarzda hürriyetimin kayıtlar ve istibadlar altına alınması, beni hayattan cidden usandırıyor. Değil hapis ve zindanı, belki kabri bu hale tercih ederim. Fakat, hizmet-i imaniyede ziyade meşakkat ise ziyade sevaba sebep olması bana sabır ve tahammül verir. Madem bu insaniyetli zâtlar benim hakkımda zulmü istemiyorlar, en evvel benim meşru dairedeki hürriyetime dokundurmasınlar. Ben ekmezsiz yaşarım, hürriyetsiz yaşayamam.

Evet ondokuz sene bu gurbette yalnız ikiyüz banknot ile, şiddetli bir iktisat ve kuvvetli bir riyazet içinde kendini idare ederek, hürriyetini ve izzet-i ilmiyesini muhafaza için kimseye izhar-ı hâcet etmeyen ve minnet altına girmeyen ve sadaka ve zekat ve maaş ve hediyeleri kabul etmeyen bir adam, elbette işeden ziyade adâlet içinde hürriyete muhtaçtır.

Evet, emsalsiz bir tazyik altındayım. Bir-iki cüz'î nümunesini beyan ediyorum:

Birisi: Mahkemece, Risale-i Nur'un ilmî bir müdafaanâmesi ve Ankara'nın yedi makamına ve Reis-i Cumhuriyet'e müdafaatımla beraber gönderilen ve neticede Ankara ehl-i vukufunun takdiriyle beraetimize bir sebep olan ve hapis arkadaşlarımın bana bir yâdigâr ve hâtıra olmak üzere güzel yazılarıyla birkaç nüshası yazılan ve elimde bulunan ve Denizli zabıtası görüp ilişmeyen ve Afyon polishesinde bir gece ve bura-

nın Zabıtasında da açık olarak bir gece kalan Meyve Risalesi ile Müdafaname'yi, hergün endişeler içinde, bunları da elimden almasınlar diye saklıyordum. Belki beni taharri edecekler telaşı ile, bu gurbette tanımadığım adamlara, bunları sakla diyemediğimden çok üzülüyordum.

İkincisi: Denizli Mahkemesi hiç ilişmediği ve Eskişehir Mahkemesi yalnız bir tek kelimesine ilişip, bir tek harfle cevabını alan İhtiyarlar Risalesi'ni, İstanbullu bir adam, burada, bir adamdan alıp İstanbul'a götürmüş. Her nasılsa aleyhimdeki bir dinsizin eline geçmiş. Habbeyi on kubbe yaparak vilayet zabıtasını şaşkırtıp: "Kiminle görüşüyor, yanına kimler gidiyor?" diye beni sıkmağa başladılar. Her ne ise... bunlar gibi çok acı nümuneler var... Fakat en manasız budur ki; beni konuşturmak için, hizmetimde bir çocukla bir hastalıklı adamdan başka herkesi ürkütüp, benden kaçtırmalarıdır. Ben de derim:

On adamın benden çekinmeleri yerine; onbinler, belki yüz binler Müslüman, Risale-i Nur'un dersine hiçbir mânie ehemmiyet vermeyecek devam ediyorlar. Hem bu memlekette, hem hâriç âlem-i İslâm'da çok kuvvetli hakikatları ve çok kıymetli faideleri için tam bir revaç ile intişar eden Risale-i Nur'un binler nüshalarından herbiri, benim yerimde benden mükemmel konuşuyor. Benim susmamla, onlar susmaz ve susturulmazlar.

Hem, madem mahkemece isbat edilmiş ki; yirmi seneden beri siyasetle alâkamı kestiğim ve hiçbir emâre aksine zuhur etmediği halde, elbette benimle görüşenden tevehhüm etmek pek manasızdır.²

² Garib ve acâib bir hâdis: Bu ayda bir gün avluya indim, baktım. Gelen kar üstünde, Risale-i Nur'un ezalarında tevafukatına işaret eden boyalar; kırmızı-sarı mürekkepler misillü, o karın üstünde serpilmiş katreler ve noktalar var. Çok hayret ettim. Sair yerlere baktım, avludan başka yerlerde yoktu. Endişe ettim, kalben dedim: Risale-i Nur umum memlekette, belki Kur'ân hesabına küre-i arzla o derece alâkadardır ki, onun başına gelen belâdan, musibetten bulutlar dahi kan ağlıyorlar. Bir-iki adam çağırdım, onlar da hayret ettiler. Benim endişe ve telaşımı gören hane sahibinin biraderzadesi Mehmed Efendi zannetti ki, ben karın çokluğundan yolu kapamasından telaş ediyorum. Ben yukarı çıktıktan sonra, yolu açmak için o karı iki tarafa atıp o işaretli mânidar kırmızı-sarı hâdis-i cevviyciyi kapatmıştı. Ona dedim: Kapatmasaydın daha iyi idi. Aynı günde, Risale-i Nur aleyhinde üç hâdis zuhur eyledi:

Birincisi: Afyon Adliyesiyle buradaki zabıta çavuşluğudur. Kitaplarının iadesine dair müracaatıma mukabil, "Daha temyizden tasdik gelmediğinden karışmayız" diye o cihetten benim ümidimi kırdı.

Emirdağ'daki baskılar yüzünden “Şimdiki vaziyetim hapisten çok ziyade sıkıntılıdır. Bir günü, bir ay haps-i münferit (tek başına oda hapsi) kadar beni sıkıyor. Bu gurbet ve ihtiyarlık ve yoksulluk ve zâfiyetle, kışın şiddeti içinde her şeyden men edildim. Bir çocukla bir hastalıklı adamdan başka kimseyle görüşmem. Zaten ben, tam bir haps-i münferitte yirmi seneden beri azap çekiyorum. Bu halden fazla bana tecrid ve tarassutlarıyla sıkıntı vermek ise, gayretullaha dokunup, bir belâya vesile olmasından korkulur. Mahkemede dediğim gibi, nasıl ki, dört defa dehşetli zelzeleler, bize zulmen taarruzun aynı zamanında gelmesi gibi pek çok vukuat var.. Hatta tahmin ederim ki, benim hukukumu muhafaza ve beni himâye etmesi için çok güvendiğim Afyon Adliyesi, Denizli Mahkemesi'ndeki Risale-i Nur hakkında müracaatıma bilakis ehemmiyet vermedi, beni ümitsiz bıraktı, Adliye'nin yangınına bir vesile oldu ihtimali var.” diyor.

Allahü Teâla Gafûrdur. Ama yapılan zulüm ve gadirlerGayretullah'a dokununca, cezaları, azapları gönderir. Çok sabırlı (Sabûr) ve çok hilm sahibi (Halîm) olan Cenab-ı Hak sınırı aşan, haddini tecâvüz edenlere de haddini bildirir. Eğer bu fert çapında bir zulüm ise, cezâyı o zâlim olan kişi görür. Ama bunu, umumu temsil edenler (devletin ve hükümetin görevlileri gibi kişiler) yapıyorsa, maalesef belâ ve musibet umuma gelir. Belki de; “Siz nasılsanız, sizi idare edenler de öyledir.” prensibine göre toplum, kendi temsilcilerinin hatalarının cezasını çekiyordur.

Üstad bir çok yerde “Gizli bir zındıka komitesinden” bahsediyor. Bunlar, ecnebî hesabına hareket ediyorlar. Maalesef bu gizli komite, zaman zaman devletin içine sızıp, devletin gücünü, kendi propaganda ve yönlendirmeleriyle dindarların aleyhine kullanıyorlar. Bu hususta Bediüzzaman Hazretleri diyor ki: “Otuz sene evvel, Dârü'l-Hikmet âzası iken, bir gün, arkadaşlarımızdan ve Dârü'l-Hikmet âzasından Seyyid Sadeddin Paşa dedi ki: ‘Kat’i bir vâsıta ile haber aldım; kökü ecnebide ve kendisi burada bulunan bir zındıka komitesi, senin bir eserini okumuş. Demişler ki: Bu eser sâhibi dünyada kalsa, biz mesleğimizi yani dinsizliği bu millete kabul ettiremeyeceğiz. Bunun vücudunu ortadan kaldırmalıyız, diye senin

İkincisi: Aynı günde, benim ahvalimi teccüssüs etmek için mahsus bir polisi, Afyon'a gönderdiğini öğrendik.

Üçüncüsü: Aynı günde, İstanbulda bir münafık “İhtiyar Risalesi”ni bahane ederek aleyhimize propaganda etmiş, adliyeye aksettirmiş.

Bu gibi hâdiselerden müşakklar çekinmeye başladılar. Ben de *لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَنَا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ* dedim, *لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ* sipcerine girdim.

idamına hükmetmişler. Kendini muhafaza et.’ Ben de ‘Tevekkeltü alallah ecel birdir, değışmez dedim. İşte bu komite, otuz sene belki kırk seneden beri hem genişledi, hem benimle mücadelede herbir desiseyi kullandı. İki defa imha için hapse ve onbir defa da beni zehirlemeye çalıştılar. Şimdi ondokuz defa oldu.”

Bu gizli komitenin planı dindarları kışkırtıp; sabırlarını tüketip “Yeter artık!” dedirterek sokağa dökmek ve suçlu duruma düşürüp imhâlarına zemin hazırlamaktır: “Ecnebî menfaati hesabına ve bu millet ve vatanın pek büyük zararına çalışan gizli komite, bizim berâatimizi bozmak için, her tarafta, habbeyi kubbe yaparak bir kısım memurları aleyhime evhamlandırıldılar. Bir maksatları; benim sabrım tükensin, artık yeter dedirtsinler. Zaten onların şimdi bana kızmalarının bir sebebi, sükûtum ve dünyaya karışmamamdır. Âdetâ, ‘Niçin karışmıyor? Bir karışsa da maksadımız yerrine gelse...’ diyorlar.”

Gizli komite “Said Nursî’nin nüfuzu var. Eserleri tesirlidir. Bu gücünü kırmak lâzım” diye hükümeti iğfal etmeye çalışıyor. Üstad da diyor ki: “Evet, nüfuz var, fakat benim değil, belki, Risale-i Nur’undur. Ve o kırılmaz; ona iliştiğe kuvvetleşir. Bu nüfuz, millet ve vatan aleyhinde hiç bir vakit kullanılmamış, kullanılmaz ve kullanılamaz. (...) Evet, eserler tesirlidir. Fakat, millet ve vatanın tam menfaatine ve hiçbir zarar dokundurmadan yüzbin adama kuvvetli tahkîkî iman dersi vermekle, saadetlerine ve ebedî hayatlarına tam hizmette tesirlidir. Denizli hapisanesinde, kısmen ağır ceza ile mahkûm yüzlerce adamın, yalnız Meyve Risâlesiyle, gayet uslu ve dindar insanlar sûretine girmeleri; hatta iki-üç adamı öldürenler, Risâlenin dersiyle daha tahta bitini de öldürmekten çekinmeleri ve o hapishane müdürünün ikrarı ile, hapishanenin bir terbiye medresesi hükmünü alması, bu sözlerimin reddedilmez bir senedi ve kesin delilidir.”

Üstad, insanî davranışları ve gizli münafık komitelerin tahrik ve iğfallerine rağmen hakkaniyetli tutumları da takdirle karşılıyor: “Ben işittim ki, benim, iâşe ve istirahatim için buradaki hükümet (temsilcileri) müracaat etmiş, kabul cevabı gelmiş. Ben bunların insanîyetine teşekkürle beraber, derim: En ziyade muhtaç olduğum ve hayatımda en esaslı düstur olan, hürriyetimdir. Asılsız evham yüzünden, emsâlsiz bir tarzda hürriyetimin kayıtlar ve istibdatlar altına alınması, beni hayattan cidden usandırıyor. Değil hapis ve zindanı, belki kabri bu hâle tercih ederim. (...) Madem bu insanîyetli zâtlar, benim hakkımda zulmü istemiyorlar, en evvel benim

meşru dairedeki hürriyetime dokundurmasınlar. Ben ekmeksiz yaşarım, hürriyetsiz yaşayamam.”

Bu parçanın sonundaki hâşiyede garip ve acaip bir hâdisе anlatılıyor: “Bu ayda bir gün avluya indim, baktım. Gelen kar üstünde, Risale-i Nur’un parçalarında tevâfuklarına işaret eden boyalar; kırmızı, sarı mürekkepler gibi, o karın üstünde serpilmiş damlalar ve noktalar var. Çok hayret ettim. Diğer yerlere baktım, avlumdan başka yerlerde yoktu. Endişe ettim, kalben dedim: Risale-i Nur, umum memlekette, belki Kur’ân hesabına küre-i arz ile o derece alâkadardır ki, onun başına gelen belâdan, musibetten bulutlar da kan ağıyorlar. (...) Aynı günde, Risale-i Nur aleyhinde üç hâdisе zuhur eyledi.”

Bunların hiçbirisi mübâlağa değildir. Bütün semavî dinlerde, Allah’ı inkâr, fuhuş ve diğer haramlar Cenab-ı Hakk’ın gazabını harekete getiren kötülüklerdir. Bir çok kavim bu yüzden batırılmış ve yok edilmiştir. Aslında bu gün aynı günahlar işlenmekte, belâ ve musibetlerin yağmur gibi yağmasına sebep teşkil etmektedir. Fakat yapılan iman ve Kur’ân hizmetleri de sulh ve islah hareketleridir. Cenab-ı Hak, islah hareketleri olunca, azabını kaldıracağını, umumi belâ ve musibet vermeyeceğini vaad etmektedir: (Sure-i Hûd, 117. âyet) Şimdi böyle olunca Risale-i Nur hizmeti gibi islahî bir hareket, zaten gelmekte olan umumi azap ve musibetlere karşı kuvvetli bir set teşkil etmektedir. Yasak ve engellerle bu set kaldırılınca felâketler de elbette hucûma geçecektir.

7. Parça

“Kendi Kendime Hasbihal” Namındaki Parçaya Lâhika Olarak Adliye Vekiliyle Ve Risale-i Nurla Alakadar Mahkemelerin Hakimleriyle Bir Hasb-ı Hâldir.

Efendiler! Siz, ne için sebepsiz bizimle ve Risale-i Nurla uğraşıyorsunuz! Kat’iyen size haber veriyorum ki: Ben ve Risale-i Nur, sizinle değil mübareze, belki sizi düşünmek dahi vazifemizin hâricindedir. Çünkü Risale-i Nur ve hakikî şakirdleri, elli sene sonra gelen nesl-i âtiye gayet büyük bir hizmet ve onları büyük bir vartadan ve millet ve vatani büyük bir tehlikeden kurtarmağa çalışıyorlar. Şimdi bizimle uğraşanlar,

o zaman kabirde elbette toprak oluyordular. Farz-ı muhal olarak o saadet ve selâmet hizmeti bir mübareze olsa da, kabirde toprak olmaya yüz tutanları alâkadar etmemek gerektir.

Evet, hürriyetçilerin ahlâk-ı içtimaiyede ve dinde ve seciye-i milli-yede bir derece lâubalilik göstermeleriyle, yirmi-otuz sene sonra; dince, ahlâkça, namusça şimdiki vaziyeti gösterdiği cihetinden; şimdiki vaziyette de, elli sene sonra bu dindar, namuskâr, kahraman seciyeli milletin nesl-i âtîsi, seciye-i diniye ve ahlâk-ı içtimaiye cihetinde, ne şekilde girecek elbette anlıyorsunuz! Bin seneden beri bu fedakâr millet, bütün ruh u canıyla Kur'ân'ın hizmetinde emsalsiz kahramanlık gösterdikleri halde, elli sene sonra o parlak mazisini dehşetli lekedar belki mahvedecek bir kısım nesl-i âtînin eline elbette Risale-i Nur gibi bir hakikatı verip, o dehşetli sukuttan kurtarmak en büyük bir vazife-i milliye ve vataniye bildiğimizden; bu zamanın insanlarını değil, o zamanın insanlarını düşünüyoruz.

Evet efendiler! Gerçi Risale-i Nur sırf âhirete bakar; gayesi Rıza-yı İlahî ve imanı kurtarmak ve şakirdlerinin ise, kendilerini ve vatandaşlarını idam-ı ebedîden ve ebedî haps-i münferidden kurtarmaya çalışmaktır, fakat dünyaya ait ikinci derecede gayet ehemmiyetli bir hizmettir ve bu millet ve vatanı anarşilik tehlikesinden ve nesl-i âtinin bîçareler kısmını dalâlet-i mutlakadan kurtarmaktır. Çünkü bir Müslüman başkasına benzemez. Dini terkedip İslâmiyet seciyesinden çıkan bir Müslim; dalalet-i mutlakaya düşer, anarşist olur, daha idare edilmez.

Evet, eski terbiye-i İslâmiyeyi alanların yüzde ellisi meydanda varken ve an'ânât-ı milliye ve İslâmiyeye karşı yüzde elli lâkaydlık gösterildiği halde; elli sene sonra, yüzde doksanı nefsi emmâreye tâbi olup millet ve vatanı anarşiliğe sevk etmek ihtimalinin düşünülmesi ve o belâyâ karşı bir çare taharrisi, yirmi sene evvel beni siyasetten ve bu asırdaki insanlarla uğraşmaktan kat'iyen menettiği gibi; Risale-i Nur'u, hem şakirdlerini, bu zamana karşı alâkalarını kesmiş; hiç onlarla ne mübareze, ne meşguliyet yok.

Madem hakikat budur, adliyelerin değil beni ve onları itham etmek; belki Risale-i Nur'u ve şakirdlerini himaye etmek en birinci

vazifeleridir. Çünkü onlar bu millet ve vatanın en büyük bir hukukunu muhafaza ettiklerinden, onların karşısında, bu millet ve vatanın hakikî düşmanları Risale-i Nur'a hücum edip, adliyeyi şaşırtıp, dehşetli bir haksızlığa ve adaletsizliğe sevk ediyorlar. Küçücük iki nümunesini beyan ediyorum.

Ezcümle: Hapisteki arkadaşlarımdan, selâm-kelâmdan ibaret ve Arabî bir risalemin fiatı olan on banknotu, buradaki bir adama gönderip; tâ Isparta'da tab masrafını veren o nüshalar sahibine verilsin diyen mektubu yüzünden; hem adliye, hem hükûmet bana sıkıntılar verip, hem vasıta olan adamı taharri etti. Bu sinek kanadı kadar ehemmiyeti olmayan bir âdi mektubu, hem altı ay zarfında bir tek âdi muhabereyi bu kadar büyük bir mesele suretine getirmek, elbette adliyenin şerefine, haysiyetine yakışmaz.

İkinci Nümune: Benim gibi garip, ihtiyar ve zaîf ve beraet etmiş bir misafire, herkesi hattâ hizmetçilerini resmen propaganda ile ondan ürkütme, kendini perişan bir vaziyete sokmak bu vilayetteki hükûmetin hamiyet-i milliyesine yakışmadığından, sinek kanadı kadar mevhum bir zarara dağ gibi ehemmiyet verip aleyhimde resmen propaganda yapmak, "Kimin ile görüşüyor ve yanına kim gidiyor?" diye herkese bir telaş vermek.. Hükûmetin hikmeti ve hâkimiyeti, bu acib hâlete elbette tenezzül etmemek gerektir. Her ne ise... Bu iki madde gibi, muttali olanlara hayret veren çok maddeler var...

Efendiler!

Dalâlet ve fenalıklar cehaletten gelse, defetmesi kolaydır. Fakat fenden, ilimden gelen dalâletin izalesi çok müşkildir. Bu zamanda dalâlet fenden, ilimden geldiği için, ancak onları izale etmeye ve nesl-i âtiden o belâya düşen kısmını kurtarmağa, karşılarında dayanmağa Risale-i Nur gibi her cihetle mükemmel bir eser lâzımdır. Risale-i Nur'un bu kıymette olduğuna delil şudur ki: Yirmi seneden beri, benim şiddetli ve kesretli bulunan muarızlarım ve şiddetli tokatlarını yiyen feylesofların hiçbirisi, Risale-i Nur'a karşı çıkmamış ve cerhedememiş ve çıkamaz. Ve dokuz ay, üç adliye ve merkez-i hükûmet ehl-i vukufu, yüz kitapdan ibaret eczalarında, bizi mes'ul edecek bir tek madde bulamamalarıdır. Ve binler

ehl-i dikkat olan Risale-i Nur şakirdlerine kanaat-ı kat'îye veren, "İşarat-ı Kur'âniye" ve "İhbarat-ı Gaybiye-i Aleviye ve Gavsîye"nin, bu sırada Risale-i Nur'un ehemmiyetine ve makbuliyetine imza basmalarıdır.

Evet, adliyeler, hukukları muhafaza etmek ve haksızları tecavüzden durdurmak, vazifeleri olmak cihetiyle; Risale-i Nur'un yüz risalesi, yirmi senede, yüzbin adamın saadetlerine hizmet ettiği sabit olmakla beraber; on seneden beri, iki mahkeme ve merkez-i hükümet ve birkaç vilayetin zabıtaları ve Denizli Mahkemesi münasebetiyle dokuz ay bütün mahrem ve gayr-ı mahrem evraklarımızda ve risalelerde millete ve vatana bir zararlı maddeyi ve mûcib-i ceza bir yanlış görmediğinden, elbette Risale-i Nur'un bu vatanda gayet küllî ve büyük hukuku var. Bu küllî ve çok ehemmiyetli hukuku nazara almayıp, âdi evraklar gibi müsadere ederek, millete ve takviye-i imana muhtaç bîçarelere pek büyük bir haksızlığı nazara almamak ve âdi bir adamın cüz'î ve küçük bir hakkını ehemmiyetle nazara almak; adliyenin mahiyetine ve adaletin hakikatına hiçbir cihetle yakışmaz, diye size hatırlatıyoruz.

Doktor Duzî'nin vesair zındıkların eserlerine ilişmemek, Risale-i Nur'a ilişmek, gazab-ı İlahînin celbine bir vesile olabilir diye korkuyoruz. Cenab-ı Hak size insaf ve merhamet ve bize de sabır ve tahammül ihsan eylesin. Âmîn!

Gayr-ı resmî,
fakat tecrid-i mutlakta
Said Nursî

Bu parça kendi kendine yaptığı hasbihâle bir lâhikadır. Bu, Adalet Bakanı ile, Risale-i Nurla alâkadâr mahkemelerin hâkimleriyle yaptığı bir hasbihaldir.

Üstad, o zaman sebepsiz yere kendisiyle ve imân, Kur'ân hizmetiyle uğraşanlara diyor ki: "Risale-i Nur ve hakiki talebeleri, elli sene sonra gelecek nesl-i âtiye gayet büyük bir hizmet ve onları büyük bir vartadan (uçurumdan) ve millet ve vatani büyük bir tehlikeden kurtarmaya çalışıyorlar."

Niçin elli sene sonraki bir tehlikeden söz ediyor? Çünkü sosyolojik bir gerçek olarak örneği var: "Evet, hürriyetçilerin ictimâî ahlâkta, dinde ve millî seciyede bir derece lâubâlilik göstermeleriyle, yirmi otuz sene sonra; dince, ahlâkça, namusça şimdiki vaziyeti gösterdiği cihetinden; şimdiki

vaziyette de, elli sene sonra bu dindar, nâmuskâr, kahraman seciyeli milletin nesl-i âtîsi, dînî seciye ve ictimâî ahlâk cihetinde ne şekilde girecek elbette anlıyorsunuz.”

İşte kendini göstere göstere gelen bu tehlikeye karşı bir tedbirin alınması gerekiyor: “Bin seneden beri bu fedâkâr millet, bütün ruh u canıyla Kur’ân’ın hizmetinde emsâlsiz kahramanlık gösterdikleri halde, elli sene sonra o parlak geçmişini dehşetli lekedâr edecek belki mahvedecek bir kısım nesl-i âtînin eline elbette Risale-i Nur gibi bir hakikat verip, o dehşetli düşüşten kurtarmak en büyük bir millî ve vatanî vazife bildiğimizden; bu zamanın insanlarını değil, o zamanın insanlarını düşünüyoruz.”

Risale-i Nur’un ve talebelerinin birinci derece önemli hizmeti, Allah’ın rızasını kazanmak, kendilerini ve çevrelerini ebedî cehennem azabından kurtarmaktır. İkinci derecede dünyaya ait hizmetine gelince: “Bu millet ve vatanı anarşi tehlikesinden ve gelecek neslin biçareler kısmını mutlak dalâletten kurtarmaktır. Çünkü bir Müslüman başkasına benzemez. Dini terkedip İslamiyet seciyesinden çıkan bir Müslüman; mutlak dalâlete düşer, anarşist olur daha idare edilmez.”

Üstad siyasetten ve bu asırdaki insanlarla uğraşmaktan vazgeçişinin sebebini de şöyle izah ediyor: “Eski İslamî terbiyeyi alanların yüzde ellisi meydanda varken millî ve İslamî an’anelere karşı yüzde elli lâkaytlık gösterildiği halde; elli sene sonra, yüzde doksanı, nefs-i emmâreye tâbi olup millet ve vatanı anarşiye sevk etmek ihtimâlinin düşünülmesi ve o belâya karşı bir çare arayışı, yirmi sene evvel beni siyâsetten ve bu asırdaki insanlarla uğraşmaktan kat’îyen men ettiği gibi; Risale-i Nur’un, hem talebelerinin, bu zamana karşı alâkalarını kesmiş; hiç onlarla ne mübâreze ne meşguliyet yok.”

Bütün dünyada sârî bir hastalık gibi yayılan dinsizlik ve ilim yuvaları olan Üniversitelerde yuvalanan evrimcilik ve materyalizm hastalığına karşı dünyanın her tarafında uyanan vicdanlar oldu ama bu müthiş sel ve taşkına karşı duramadılar. Kimileri İslâm dünyasında olduğu gibi meselenin siyasetle hallolacağını zannedip, suyun başını tutmak lâzım diye siyâsî faaliyetlerin içinde heder olup gittiler. Kimileri de yani İslâm’dan habersiz olanlar da Batının çürümüş formülleri ve tahrife uğramış mukaddesleri ile bu işin üstesinden gelemediler.

Avusturya, Batıfuş’ta karşılaştığımız ileri seviyedeki bir papaz, meseleyi en üst makamlara arzemiş hatta “Müslümanları da çağırılım, gençliğin

bu kötü gidişatına karşı bir çare bulmaya çalışalım” diye çırpınmış fakat, derdini dinletemeyince “Melekler Hareketi” diye bir vakıf kurmuş.

1977 yılının mart ayında karşılaştığımız dini din için seven bu kişi, kendi anlayışı içinde gece ibadetlerini terketmeyen samimi bir insandı. “İslâm dünyası olarak sizler şanslısınız. Dindar ve ahlâklı gençleriniz yetişiyor. Bizimkilerin çoğu dinsiz ve ahlâktan uzak oluyor. Çok üzülüyorum. Onun için Melekler Hareketi Vakfı’nı kurdum. Şimdi iki milyon mensubu var. Yanlış anlaşılmasın, biz meleklerle tapmıyoruz. Sadece, “Allah’ım, kötülöklere karşı gücümüz yetmiyor. Sen bize meleklerini yardımcı ver.” diye dua ediyoruz.” dedi. Hatta, vakfına ait kaplıcıyı gezdirirken; “Yazın buralar çok güzel olur, gelin burada İslâmiyeti anlatın... Sonra aramızda, ihtilaflı meseleleri seviyeli bir şekilde tartışırız.” dedi.

Bediüzzaman Hazretleri asrımızın derdinin çok büyük olduğunu, sebepleriyle beraber şöyle izah ediyor: “Dalâlet ve fenalıklar cehâletten gelse, def etmesi kolaydır. Fakat fenden, ilimden gelen dalâletin giderilmesi çok müşkildir. Bu zamanda dalâlet fenden, ilimden geldiği için, ancak onları gidermeye ve gelecek nesilden o belâyâ düşen kısmını kurtarmaya, karşılarında dayanmaya Risale-i Nur gibi her cihette mükemmel bir eser lâzımdır. Risale-i Nur’un bu kıymette olduğuna delil şudur ki; yirmi seneden beri benim şiddetli ve kesretli bulunan muârizlarım ve şiddetli tokatlarını yiyen filozofların hiçbirisi Risale-i Nur’a karşı çıkmamış, cerh edememiş (çürütmemiş) ve çıkamaz. Dokuz ay üç adliye ve hükümet merkezi ehl-i vukufu, yüz kitaptan ibaret eczalarında, bizi mes’ul edecek bir tek madde bulamamalarıdır. Binlerce ehl-i dikkat olan Risale-i Nur talebelerine kat’î kanaat veren, İşârat-ı Kur’âniye (1. Şuâ)’ ve ‘İhbârât-ı Gaybiye-i Aleviye ve Gavsîye’nin bu asırda Risale-i Nur’un ehemmiyetine ve makbuliyetine imza basmalarıdır.”

Üstad dünyayı saran ve ilim yuvaları Üniversitelerde yuvalanan bu materyalizm hastalığı hakkında 1902’de yazdığı Lemaat isimli eserinde şöyle diyor: “Maddiyyunluk (materyalizm) bir tâun-i mânevî (manevi bir veba salgını); insanlığa tutturdu şu müthiş bir sıtmayı (Birinci Dünya Savaşını). Hem de âni çarptırdı bir gazab-ı İlâhî... Telkin hem de taklid... Tenkid kabiliyetinin genişlemesine göre, o salgın hastalık da genişleyip yayılıyor. Telkini fenden almış, medeniyetten taklid. Hürriyet, tenkit vermiş, gururundan dalâlet çıkmış.”

8. Mektup

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ

emriyle, kardeşlerimle bir meşverete muhtacım.
Aziz Siddık Kardeşlerim!

Şimdi bir emr-i vâki karşısında bulunuyorum. Benim iaşem için her gün iki buçuk banknot, hem yeniden benim için bir hane –mobil-yasıyla beraber ve istediğim tarzda– yaptırmak için emir gelmiş. Halbuki elli-altmış senelik bir düstur-u hayatım, bunu kabul etmemek iktiza eder. Gerçi Dâr-ül Hikmet-il İslâmiyede bir-iki sene maaşı kabul ettim, fakat o parayı kitaplarımın tabına sarfederek ve ekserini meccânen millete verip, milletin malını yine millete iade ettim.

Şimdi eğer mecbur olsam ve size ve Risale-i Nur’a zarar gelmemek için kabul etsem, yine ileride millete iade etmek üzere saklayacağım. Zaruret-i kat’iyye derecesinde kendime yalnız az bir parça sarfedeceğim. İşittim ki; eğer reddetsem; onlar, hususan lehimde iaşem için çalışanlar gücenecekler. Ve aleyhimde olanlar diyecekler: “Bu adam başka yerden iaşe ediliyor.” O bedbahtlar, iktisadın hârikulâde bereketini bilmiyorlar ve iki günde beş kuruşluk ekmek bana kâfi geldiğini görmemişler ki, bütün bütün asılsız bir evhama kapılıyorlar.

Eğer kabul etsem, yetmiş senelik hayatım gücenecek; ve bu zamandan haber verip tamâ ve maaş yüzünden bid’alara giren ve ihlâsı kaybeden âlimleri tokatlayan İmam-ı Ali Radiyallahü Anh dahi benden küsecek ihtimali var; ve Risale-i Nur’un hakikî ve sâfi olan ihlâsı beni de ihlâsızlıkla ittiham etmek ciheti var. Ben, hakikaten tahayyürde kaldım. Ben işittim ki; eğer kabul etmesem, beni daha ziyade sıkacaklar ve belki Risale-i Nur’un tam serbestiyetine ilişecekler. Hattâ şimdiki taz-yikleri, beni o iaşe tekliflerine mecbur etmek için imiş. Madem hal böyledir. إِنَّ الضَّرُورَاتِ تُبِيحُ الْمَحْظُورَاتِ kaidesiyle, zaruret derecesinde olsa, inşâallah zarar vermez. Fakat ben reddettim; reyinize havale ediyorum.

Aziz kardeşlerim! Beni merak etmeyiniz. Ben her zahmette bir eser-i rahmet ve bir lema-i inayet gördüğümünden, sıkılmıyorum. Sizin gayret ve ciddiyetiniz ve yardımınız, her sıkıntıyı izale eder, daimî sürur verir.

Burada, Abdülmecid (kardeşim) hükmünde ve hanedanı da benim hanedanım olması cihetiyle en çalışkan ve fedakâr Mustafa Acet, hem küçücük bir Hüsrev, hem küçücük bir Abdurrahman hükmünde Ceylan namında çok çalışkan bir çocuk, Risale-i Nur'a tam hizmet ediyor.

Bu mektupta Üstad, kendisine yapılan bir teklifle ilgili talebelerinin görüşlerini alıyor ve onların meşveret etmelerini istiyor. Bir tarafta yetmiş senelik istiğna düsturu var, bir tarafta, dostların güvenmesi ve düşmanların sıkıştırması var. Zâhiren aklımıza teklifi kabul etmesi daha uygun geliyor. Ama Üstad reddetmiş... Çünkü "Eğer kabul etse 70 senelik hayatı gücenecek. Ve bu zamandan haber verip tamah ve maaş yüzünden bid'atlara giren ve ihlâsı kaybeden âlimleri tokatlayan Hz. Ali (radiyallâhu anh) kendisinden bir ihtimal küsecek. Ve Risale-i Nur'un hakiki ve sâfi olan ihlâsı, kendisini de ihlâssızlıkla itham etmek ciheti var."

Evet ihlâs çok müthiş bir iksir!. Bunun elden kaçırılmaması lâzım... İstiğna düsturunun inceliklerini başka eserlerinde de izah etmiş: "Mühim bir tüccar dostum otuz kuruşluk bir çay getirdi, kabul etmedim. 'İstanbul'dan senin için getirdim beni kırma.' dedi. Kabul ettim. Fakat iki kat fiyatını verdim. Dedi: 'Niçin böyle yapıyorsun, hikmeti nedir?' Dedim: 'Benden aldığın dersi, elmas derecesinden şişe (cam) derecesine indirmektir. Senin menfaatin için, menfaatimi terk ediyorum. Çünkü; dünyaya tenezzül etmez, tamah ve zillete düşmez, hakikat karşılığında dünya malını almaz, tasannua mecbur olmaz bir üstadın alınan hakikat dersi, elmas kıymetinde ise; sadaka almaya mecbur olmuş, servet sâhibi zenginlere tasannu yapma zorunda kalmış, tamahkârlık zilletiyle ilminin izzetini fedâ etmiş, sadaka verenlere hoş görünmek için riyâkârlığa temâyül etmiş, âhret meyvelerini dünyada yemeye cevaz göstermiş bir üstadın alınan aynı hakikat dersi, elmas derecesinden cam derecesine iner. İşte, sana manen otuz lira vermekle, otuz kuruşluk menfaatimi aramak, bana ağır geliyor ve vicdansızlık telâkki ediyorum. Sen madem fedâkarsın, ben de o fedâkarlığa mukabil, menfaatınızı menfaatıma tercih ediyorum, gücenme.' O da bu sırrı anladıktan sonra kabul etti, gücenmedi." (Barla Lâhikası, 103. Mektup)

Bu mevzuda Üstad zaten Mektubat'ın İkinci Mektubu'nda altı madde halinde geniş izâhatta bulunmuştur...

Ayrıca bu mektubun sonunda “En çalışkan ve fedâkâr” dediği Mustafa Acet’ten ve “Hem küçücük bir Hüsrev, hem küçücük bir Abdurrahman” dediği Ceylan Çalışkan’dan bahsediyor.

Mehmet Çalışkan’ın oğlu olan Abdülkadir Ceylan Çalışkan (1929-1963) 15 yaşında Üstad Hazretlerine hizmete başladı. Ona Üstad’ın ilk dersi “sıdk” yani doğruluk oldu. Ona “Daima doğru olacaksın. Hiç yalan söylemeyeceksin.” dedi. Üstad, Ceylan Çalışkan’a yazdığı bir ihtar mektubunda şöyle diyordu: “Ceylan! Sen bahtiyardın ki, bu acıb zamanda Risâle-i Nur’un ehemmiyetli bir hizmeti ve onun manevi hazinesinin bir anahtarını aldın. Benim de anahtarımı aldın. Ve küçük bir Abdurrahman ve küçücük bir Hüsrev namını aldın. Bu kudsî ve ehemmiyetli vazifeye lâıyk olacağını gayet kuvvetli bir sadakat, metanet ve ihtiyat ile isbat edersin. Gerçi çocuksun, fakat sende kuvvetli bir sadakat hissettiğimizden küçülmüş kuvvetli bir ihtiyar nazarıyla bakıyoruz. (...) Bunu kat’iyen bil ki, senin hizmet ettiğin hakikatın sana vereceği hem dünyada, hem âhirette menfaate mukabil dünyada hiçbir şey gelemmez. Tâ ki, bir elmas hazinesini şişe gibi çabucak kırılacak fâni dünya lezzetleriyle kaçıрма. Çocukluk kulağıyla cin, ins şeytanlarının vesveselerine kapılma.”

Mustafa Acet, güzel hattı ile Risaleleri yazan bir Nur Talebesi, kendisi Emirdağ’da imam... Hep Üstad’ın yanında bulunmuş. Bir seferinde Üstad, Adaçalı’dan geliyor. Kibidek Çavuş denen birisi Üstad’ın yakasına yapışıyor. Üstad’ın yanında o zaman Mustafa Acet var. Üstad silkiniyor, yakasını Kibidek Çavuş’un elinden kurtarıyor ve Mustafa Acet’e dönerek, ‘Git Stalin’i öldür desem, öldürür müsün?’ diyor. Mustafa Acet Ağabey de ‘Vallahi Üstadım, şimdi giderim.’ diyor. Bunun üzerine Üstad, o Kibidek Çavuş’a ‘Bak, en ednâ bir talebem dahi emretsem Stalin’i öldürmeye gidecek. Eğer ben istesem iki saat içinde bana zahmet çektirenlere intikamımı alırım. Fakat ben rıza-yı İllâhî için ve bu milletin imanını kurtarmak için çalışıyorum.’ diyor.

9. Mektup

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Size melaikeye ait “Meyveler”in bir parçasını daha gönderdim. Mahkeme reisi, kitaplarımı bana vereceğini söylemesi üzerine, Denizli’-

ye iki vekaletname gönderdim. Burada bana şiddetli bir tecrid ve taziyik verildiğine merak etmeyiniz; inayet-i Rabbaniye devam ediyor.

Medar-ı ibrettir ki; burada Risale-i Nur serbest okunup yazılırken –hilaf-ı âdet– başta bu kış, yaz gibi gittiğini çok adamlardan işittim. Ne vakit bana ve Risale-i Nur’a hücum edildi, yazdırılmadı, tatil oldu; gayet şiddetli bir kış başladığı gibi, Afyon’a şekva suretinde yazılan hasbihal ve zelzeleleri Risale-i Nur’un tatiliyle münasebetdar gösterdiği cihetini inanmayanlara güya inandırmak için aynı taarruz zamanında başlayıp şimdiye kadar arasına hafifçe sarsar, ikaz ediyor diye işittim.

Hem ne vakit Risale-i Nur’a ilişilmişse, bir nevi umumî korku başlamış görüyoruz. Demek bu vatanın belalardan muhafazası için Risale-i Nur bir kat’î vesiledir. Madem böyledir, millet ve vatani sevenler Risale-i Nur’u serbest bıraksınlar ve okusunlar ve okutsunlar.

İaşe için tahsisatlarından, yalnız masraf borçları vermek için bir tek defa sekiz günlük tayinatı kabul ettim, daha istemem dedim.

Risalelerin, belayı, musibeti ve afâtları, sadakanın defettiği gibi defetmekte olduğunu Üstad bu mektubunda anlatıyor: “Medâr-ı ibrettir ki, burada Risale-i Nur serbest okunup yazılırken –normalden farklı olarak– başta bu kış, yaz gibi gittiğini çok adamlardan işittim. Ne vakit bana ve Risale-i Nur’a hücum edildi, tatil oldu; gayet şiddetli bir kış başladığı gibi, Afyon’a şikayet şeklinde yazılan hasbihal ve zelzeleleri Risale-i Nur’un tatiliyle münasebettar gösterdiği cihetini inanmayanlara, güyâ inandırmak için aynı taarruz zamanında başlayıp şimdiye kadar ara sıra hafifçe sarsar, ikaz ediyor diye işittim. Hem, ne vakit Risale-i Nur’a ilişilmişse, bir nevi umumî korkunun başladığını görüyoruz. Demek bu vatanın belâlardan muhafazası için Risale-i Nur kat’î bir vesiledir.”

Cenab-ı Hak “Sizden önceki (helâk ettiğimiz) nesiller içinde, yeryüzünde fesad çıkarmaktan (insanları) men edici faziletli kimseler bulunmalı değil miydi? Onlardan, kurtardığımız pek az kimse müstesna (içlerinde faziletli insanlar yoktu). Zulmedenler ise içinde şımarttıklarının (o sayısız nimetlerin) peşine düştü ve günahkâr kimseler oldular. Rabbin o şehirleri, ahâlisi (kendi hallerini ve diğer insanları) islâh eden kimseler iken, zulümle helâk edecek değildi.” (Hûd Sûresi, 116 ve 117. âyetler) buyuruyor.

10. Mektup

Aziz, sıddık, tam metin kardeşlerim!

Şehid merhumun berzahta okumasıyla mesrurane meşgul olduğu Nur Risalelerini dünyada kendi yerinde çalışmak ve beni de çalıştırmak için yazılmışlar gibi tam vaktinde yetişti ve Medrese-i Yusufiye'nin üç tatlı meyvesini ve Kur'an'ın kudsî ve Firdevsî binler meyveler veren üç hizbini beraber getirdi.

İki kahraman mübarek, yazdıkları güzel iki Meyvelerinin tarzında ve kıt'asında Onbirinci Mes'elesini dahi yazıp dört-beş nüsha "Hizb-i Nuriye" varsa ve beş-altı "Hizb-i Kur'âniye" ile beraber gönderilse münasipdir. Ve Hüsrev'in fıkrası, Onbirinci Mes'ele'nin âhırinde kaydedilsin.

Size bu defa Âyet-ül Kürsî'nin arkadaşı ve tetimmesi iki-üç âyetin bir nükte-i icaziyelerine dair bir parça gönderdim; daha tamamlamaya bir ihtar almadım, noksan kaldı; pek acelelikle yazıldı. Ehemmiyetli sırlar görüldü, fakat dünyaya bakmamak için tamam ve açık yazdırılmadı. Eğer hoşunuza gitse, Onbirinci Mes'ele'nin Haşiyesinin bir lâhikası olarak kaydedersiniz ve "İcaz-ı Kur'an Risalesi"nin zeyillerinde hem el-Felak nüktesini, hem bunu yazarsınız.

Kardeşlerim! Hiç merak etmeyiniz. Kat'î kanaatım geldi, bizler bir inayet altında, gayet ehemmiyetli bir hizmette ve ihtiyar ve iktidarımız haricinde bir dest-i gaybî tarafından istihdam ediliyoruz. Çok defa عَسَىٰ أَنْ تَكْرَهُوا شَيْئًا وَهُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ sırımına mazhar oluyoruz. Bu çalışmada zahmet pek az, ücret pek çok...

Bu mektupta Üstad, Denizli hapisanesinde şehid olan Hafız Ali merhumun, berzah âlemi olan kabrinde, okuyarak meşgul olduğu Nur Risaleleri'nin, dünyada kendi yerinde çalışmak ve kendisini de çalıştırmak için yazıldıklarını söylüyor.

Üstad, Âyetü'l-Kürsî'nin arkadaşı ve tetimmesi iki-üç âyetin, mucizelik nüktelerinde önemli sırlar bulunduğunu fakat dünyaya bakmamak için açık yazılmadığını söylüyor. Felâk nüktesinin de yazılmasını istiyor.

Bu ayetlerden “İnkâr edenlerin dostları tağuttur.” (Bakara Sûresi, 257) âyetinin cifir değeri 1417 (1997) tarihini gösteriyor. Bu tarihte tâgutun (taşkın şeytanın) dostlarının bazı taşkınlıklarına işaret vardır.

Zaten Fetih Suresi'nin son âyetinin ‘inkarcıların gayzını’ ifade eden “li yağîz” ifadesi 1950 tarihini ve “li yağîza bihim” ise 1997 tarihini göstermektedir.

Ayrıca Üstad Felâk Suresi'nin “Ġâsikın izâ vekab” ifadesi için: “1971 tarihinde dehşetli bir şeyden haber verir. Yirmi sene sonra, şimdiki tohumların mahsülülü ıslah olmazsa, elbette tokatları dehşetli olacak” diye daha 1950’li yılların başında 12 Mart 1971’i haber vermiştir.

Ispartalı Nur talebelerinden Mustafa Ezener (1915-1964) diyor ki: “Üstad’ın son yıllarında sık sık derslerinde bulunmuştum. Birgün ders esnasında Meyve Risalesi okunuyordu. ‘İzâ vekab (...) Miladi 1971 olur. O tarihte dehşetli bir şerden haber verir...’ cümlesi okununca Üstad celâllenerek, ellerini kaldırdı ve ‘Tam! Tam! Hezimet-i fâhişe ile mağlubiyetlerinin senesidir.’ deyince ben sordum. ‘Efendim, bu mağlubiyet yalnız ehl-i dalâlete mi? Yoksa ehl-i imana da şümûlü var mı?’ Bediüzzaman ise; ‘Kardeşim, bu tarih küfrün mağlup olduğu tarihtir.’ diye cevap verdi.

II. Mektup

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Sizin gayet mübarek ve cennet meyveleri gibi şirin hediyelerinizi ve Denizli cihetindeki beşaretinizi aldım. Şimdi bu dakikada pek çok işler beni uzun konuşturmayacak; kısa kesmeye mecbur oldum. Çünkü hediyeyi getiren çabuk gidecek diye acele yazdım.

Evvelâ: Son parçada, başta بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقَى bin üç yüz kırk dört sehivdir. Eğer okunmayan iki hemze ve medde sayılmazlarsa sehiv değil hem çok mânîdardır. Doğrusu bin üç yüz kırk yedidir ki, parçanın âhirinde tekrar doğru yazılmış. Hem bâki kalan kısmı hem ehemmiyetli, hem dünyaya baktığı için ve “عَلَى” taki إِنَّ الْإِنْسَانَ لِرَبِّهِ لَكَنَافٍ o parçadaki tağuta baktığından şimdilik yazdırılmadı.

Ve sâniyen: Fihristede Âyet-i Hasbiye olan Dördüncü Şuâ’ın fih-

ristesi, 'İhtiyar Lemâsî'nin Ondördüncü Ricası yerinde yazılsın. Hakikaten münasip görünüyor, tam bir ricadır.

Sâlisen: Yirmisekizinci Lemâ'nın yirmisekizinci nüktesinin aynı (fihristesi değil), Onbeşinci Söz'ün âhirinde yazılsın. Çünkü ikisi aynı hakikatten bahsediyor.

Râbian: Merhum Hâfız Ali'nin Lemâları'nı tashih ettim. Yakında inşaallah gönderilecek.

Bugünlerde mübarek kahramanların Firdevsî ve Yusuflî Meyvelerini tashih ederken o risale bana o derece kuvvetli ve kıymetli göründü ki, bağırarak dedim: Bütün çektiğimiz hapis sıkıntıları yüz misli ziyade olsa da, yine bu Meyve Risalesi, yüz derece daha fazla iş görmüş. En muannidleri de imana getirerek geniş dairelerde kendini zevkle okuturuyor.

Ey bana sıkıntı veren bedbahtlar! Bana ne yaparsanız yapınız, beş para vermem; başımıza ne gelse ucuzdur; ayn-ı inayettir ve mahz-ı rahmettir" diye tam teselli buldum.

Umum Risale-i Nur talebelerine selâm ve selâmetlerine dua ederiz.

Said Nursî

Bir önceki mektupta Âyetü'l-Kürsî'nin devamı olan âyetlerden bahsedilmişti. Yine onlarla ilgili bilgi veriliyor. Ve "إِنَّ الْإِنْسَانَ لِرَبِّهِ لَكَنُفٍ" âyeti yine tuğyan, taşkınlık ve tağutla alâkalıdır. Eskişehir hapsini ve mahkemesini hazırlayan 1353 (1934) senesini göstermektedir. Fakat mesele siyasete ve dünyaya baktığı için Üstad, üzerinde durmamış ve izahat vermemiştir...

Fakat Denizli hapisanesinin ve orada yatan mübarek kahramanların Firdevsî ve Yusuflî Meyveleri olan Meyve Risalesi gerçekten bir şaheserdir ve Üstad Bediüzzaman Hazretleri bütün sıkıntılara rağmen sırf bu eserin orada yazılmasından ve pek çok insanın istifadesinden dolayı: "Bütün çektiğimiz hapis sıkıntıları yüz misli ziyade olsa da, yine bu Meyve Risalesi, yüz derece daha fazla iş görmüş. En inatçıları da imana getirerek geniş dairelerde kendini zevkle okutturuyor. Ey bana sıkıntı veren bedbahtlar! Bana ne yaparsanız yapınız, beş para ehemmiyet vermem. Başımıza ne gelse, ucuzdur, aynı inayet ve mahzâ rahmettir." diyerek bağırır ve tam teselli bulmuştur.

12. Mektup

Bu İstidâ, Üç Makamata Gönderilmiştir. Oradaki Kardeşlerime Bir Me'haz Olmak İçin Gönderildi.

Yirmi seneden beri sabredip sükût eden bir mazlumun şekvasını dinlemenizi istiyorum. Hürriyetin en geniş suretini veren Cumhuriyet Hükûmetinde herbir hürriyetten men'edilmekle beraber, düşmanlarım benim aleyhime her cihetle serbest olarak beni eziyorlar. Hürriyet-i vicdan ve hürriyet-i fikr-i ilmiyeyi temin eden Cumhuriyet Hükûmeti, ya beni tam himaye edip, garazkâr, evhamlı düşmanlarımı sustursun veyahut bana, düşmanlarım gibi hürriyet-i kalem verip, müdafaatıma yasak demesin. Çünkü resmen, perde altında her muhabereden men'im için postahanelere gizli emir verilmiş. Su ve ekmeğimi getiren birtek çocuktan başka kimse ile beni görüştürmemek için tenbihat verildiği bir zamanda, eskiden beri benim muarızlarım fırsat bulup, tam Mahkeme-i Temyizin beraetimizi tasdik ederek, mahkemedeki ehl-i vukufun tahsin ettikleri kitaplarımı almayı beklerken; o düşmanlarım, hiç müna-sebetim olmayan bir-iki mahrem risalelerimi verdirip, sonra meslekçe benim aleyhimde bir-iki ehl-i vukufun eline geçirip, aleyhimde fena bir rapor hazırladıklarını işittim. Daha sabır ve tahammülüm kalmadı.

Ben Hükûmet-i Cumhuriye'nin bütün erkânlarına, belki dünyaya ilân ediyorum ki: Kur'ân-ı Hakîm'in sırr-ı hakikatıyla ve i'cazının tulsımıyla, benim ve Risale-i Nur'un programımız ve mesleğimiz ve bilfiil semeresini gördüğümüz ve çalıştığımız ve gaye-i hareketimiz ve hedefimiz, ölümün idam-ı ebedîsinden iman-ı tahkikî ile bîçareleri kurtarmak ve bu mübarek milleti de her nevi anarşilikten muhafaza etmektir.

İşte Risale-i Nur, üç ehl-i vukuf heyetinin ve üç mahkemenin incelemesinden geçtiği halde, bu iki vazife-i kudsiyeden başka, kasdî olarak dünyaya, idareye, âsâyişe dokunacak ciheti olmadığına, yirmi senelik hayatım ve yüz otuz Risale-i Nur meydanda cerhedilmez bir hüccettir. Evet, mahkemece dava ettiğim ve benimle münasebettar bütün dostlarımın tasdiki altında, yirmi seneden beri hiçbir gazeteyi okumayan, dinlemeyen ve bu kadar muhtaç olduğu halde istirahatı için hiç müracaat etmeyen ve on seneden beri hükûmetin erkânlarını –birkaçı müstesna olarak– bilmeyen ve dört seneden beri dünya harbinden ve hâdisatından

hiç haber almayan ve merak etmeyen bu biçare mazlum Said, hiç imkânı var mı ki, ehl-i siyasetle uğraşsın ve idareye ilişsin ve âsâyişin ihlâline meyli bulunsun? Eğer zerre miktar bulunsaydı; “Karşımda kimler var, dünyada neler oluyor, bana kim yardım edecek?” diye soruşturacaktı, merak edecekti, karışacaktı, hilelerle büyüklere hulûl edecekti.

En elim cüz’î bir hâdisе şudur ki: “Bir tecrid-i mutlak içinde her muhabereden kesilmiş vaziyetimden kurtulmak için hapse girmeye bir bahane bulunuz ki; beni hapse alsınlar, bu azabdan kurtulayım” diye bazı dostlarıma bir gizli mektup elden göndermiştim. Tâ, benim hayatımın sermayesi ve neticesi ve gayet ziyetli bir surette tezyin edilmiş Risale-i Nur’dan, Denizli’de mahkemede bulunan kitablarıma yakın olayım ve teslim almaya çalışayım. Maatteessüf, aleyhime olan oradaki ehl-i vukuftan bir tek adam beni müdafaa ederken, o dahi mektubumu görüp, hapse girmem için aleyhime hüküm vermeye mecbur olmuş.

Beni hapsilere sokan muarızlarımla bir bahaneleri de –o mahkemede ondan beraet kazandığım– “Tarikatçılık”tır. Halbuki Risale-i Nur’da daima dava edip demişim: “Zaman tarikat zamanı değil, belki iman kurtarmak zamanıdır. Tarikatsız cennete gidenler çoktur, imansız cennete giden yoktur.” diye bütün kuvvetimizle imana çalışmışız. Ben hocayım, şeyh değilim. Dünyada bir hanem yok ki... Nerede tekkem olacak? Bu yirmi sene zarfında, bir tek adam yok ki; çıksın desin: “Bana tarikat dersi vermiş.” Ve mahkemeler ve zabıtalarda bulmamışlar. Yalnız eskiden yazdığım tarikatların hakikatlarını ilmen beyan eden “Telvihat Risalesi” var ki, bir ders-i hakikattir ve yüksek bir ders-i ilmîdir, tarikat dersi değildir.

Hürriyet-i vicdanı esas tutan Hükümet-i Cumhuriye’nin, elbette bu milletin milyarlar ecdadının ruhları bağlandığı bir hakikata ve onun yolunda dünyaya meydan okudukları ve iman-ı tahkikiyi galibâne felsefeye karşı isbat eden bir eseri ve hâdimlerini himaye etmek, ehemmiyetli bir vazifesidir. Yoksa, o zayıf hâdimin ellerini bağlayıp, binler düşmanlarını ona saldırtmaya, hiçbir vecihle o Cumhuriyet’in düsturları müsaade etmez. Cumhuriyet beni dinleyecek diye şekvamı yazdım.

Evet حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ derim.

Üç makama gönderilen bu mektupla Üstad gasb edilen haklarını istiyor. Çünkü cumhuriyet idaresi, hürriyetlerin en geniş şeklini ihtiva eder. Hem

herkese her hususta bilhassa hukukta fırsat eşitliği söz konusudur. Böyle olmakla beraber, Üstad herbir hürriyetinden engellenmekte ve düşmanları da her cihetle serbest olarak Üstad'ı ezmektedirler. Bu bir zulüm ve bir gadirdir. Bu haksızlığın ortadan kalkması için ya vicdan, fikir ve ilim hürriyetini temin etmek üzere Cumhuriyet devletinin hükümeti mazlum ve mağduru himaye edip garazkâr ve evhamlı düşmanlarını susturmalıdır veyahut en azından saldırgan zâlimlere tanınan serbestiyet gibi mazlum ve mağdur olan Üstad'a da kalem hürriyeti verilip, müdafaalarına yasak getirilmemelidir. Halbuki, resmen postahanelere emir verilip Üstad'ın haberleşme hürriyetine yasak getirilmiştir. O yaşlı ve hasta halinde yanına insanların gelip gitmesi men'edildiği için su ve ekmeğini getiren bir çocuktan başka hiç kimsenin onunla görüşmesine izin verilmemektedir. Hiçbir suç ve hiçbir mahkeme kararı olmadan, bir cumhuriyet hükümeti nasıl böyle bir uygulamada bulunabilir?

Üstad, bütün iddialardan Denizli Mahkemesi'nde beraat ediyor. Hürriyetlerin en genişini vaad eden cumhuriyet hükümeti bu masum, mağdur ve mazlum insanı, Emirdağ'a mecburî ikamete gönderiyor. Hangi suçtan? Böyle bir suç yok! Mahkeme yeni beraat ettirmiş... O zaman bu idarenin adının cumhuriyet olması neyi ifade ediyor?

Uydurulan ve üretilen iftira ve evhamlara karşı Üstad açıkca ilân ederek diyor ki: "Kur'an-ı Hakîm'in sırr-ı hakikatiyle ve mucize oluşunun tılsımı ile, benim ve Risale-i Nur'un programımız, mesleğimiz ve fiilen meyvesini gördüğümüz, üzerinde çalıştığımız, hareketimize gaye ve hedef edindikimiz husus; ölümün ebedî idamından, tahkiki iman ile çaresizleri kurtarmak ve bu mübarek milleti de her nevi anarşiden muhafaza etmektir."

İşin vehametini anlatmak için şunu da ifşâ etmek durumunda kalıyor ve: "Tam bir tecrid içinde her türlü haberleşmeden kesilmiş vaziyetimden kurtulmak için, hapse girmeye bir bahane bulunuz ki, beni hapse alsınlar, bu azaptan kurtulayım, diye bazı dostlarıma elden mektup göndermiştim." diyor. Bu nasıl işkencedir ki, hapsi arattırıyor?

Tarikatçılık ithamına karşı da diyor ki: "Halbuki Risale-i Nur'da daima dava edip demişim: 'Zaman tarikat zamanı değil, belki imanı kurtarmak zamanıdır. Tarikatsız cennete gidenler çoktur, imansız cennete giden yoktur' diye bütün kuvvetimizle imana çalışmışız. Ben hocayım, şeyh değilim. Dünyada bir evim, bir hanem yok ki, nerede tekkem olacak?"

13. Mektup

(Heyet-i Vekileye ve Milletvekilleri Riyasetine Cüz'ü, Fakat Ehemmiyetli Bir Maruzatımdır.)

Otuz seneden beri hayat-ı siyasiyeden çekildiğim halde, bu sırada bir defaya mahsus olarak, vatanî ve millî ve âsâyişî bir meseleyi beyan ediyorum.

Şöyle ki:

Çok emârelerle kat'î kanaatımız geldi ki; anarşilik hesabına bana ve bu Emirdağ kasabasına ve dolayısıyla bu vatana bir sû-i kast var ki, bir habbeyi kubbeler ve bir sinek kanadı kadar ehemmiyeti olmayan bir hâdiseyi dağ gibi gösterip, sükûnete muhtaç olan bu vatanda beni bahane edip, anarşilik hesabına ve bir ecnebi planıyla bize, yani bîçare vatandaşlarımızı idam-ı ebedîden ve şübehat-ı uhreviyeden kurtarmaya çalışan Nur şakirdlerine, bütün bütün kanunsuz ve keyfi hücum edildi. Pek zâhir bir garaz ile, evham yüzünden, baruta ateş atmak gibi, bu vatana ve âsâyişe beni bahane edip sû-i kast edildi. Şöyle ki:

Üç mahkeme, yirmi senelik mektublarımı ve kitablarımı ve hallerimi inceden inceye tedkikten sonra, bize ve kitablarımıza beraet verdiği halde; ve üç seneden beri telifatı terkettiğim ve haftada ancak bir mektub yazabildiğim ve mecbur olmadan herbiri bir gün nöbetle zarurî hizmetimi yapan üç-dört terzi چراغından başka kimseyi kabul etmediğim halde, ve serbestiyet verildiği ve memleketime gitmediğim halde, hiç ömrümde görmediğim bir tarzda ve resmî bir surette beni hiddete getirip bir hâdisе çıkarmak için, tahkir ve ihanet kasdıyla, kanunsuz ve garazla, beni taharri ile kapımın kilidini kırıp, Kur'ân'ımı ve Arabî levhalarımı evrak-ı muzırra gibi alıp götürmekle beraber, adliyenin mühim bir memuru, resmen buradaki memurlara âmirane demiş ki: "Said'i iki jandarma ile teşhir suretinde çıkarıp, zorla başına şapka giydirip, öylece ifadeye getirmeli idiniz. Hem ona yaşananları tutunuz." diye, ehemmiyetli bir mecliste ve ayn-ı hakikat olan ifademi okudukları vakit söylemiş. Bunda şek ve şüphe kalmadı ki; beni tahkir ve ihanet edip, hiddete getirip, âsâyişi bozmak garazı tâkip ediliyor.

Cenab-ı Hakka hadsiz şükür olsun ki, binler haysiyet ve şerefimi

bu vatandaki biçarelerin istirahatına ve onlardan belaların define feda etmek için bana bir halet-i ruhiyeyi ihsan eylemiş ki; ben de, onların yaptığı ve niyetinde buldukları tahkirat ve ihanetlere karşı tahammülle karar vermişim. Bu milletin âsâyişine, hususan masum çocukların ve muhterem ihtiyarların ve biçare hastaların ve fakirlerin dünyevî istirahatlarına ve uhrevî saadetlerine binler hayatımı ve binler şerefimi feda etmeye hazırım.

İşte sinek kanadını dağ gibi yaptıklarının bir emaresi şu ki; benim gibi gurbette, hasta, ihtiyar, zayıf, tek başına bulunan bir adam için on gün zarfında beş defa Afyon Valisi ve Emniyet Müdürü ve iki defa Afyon Müddeiumûsi benim için buraya gelmesi ve iki günde, her bir günde beş tayyare benim gezdiğim yerlerde beni nezaret altına alması ve beş polis hafiyesinin burada bana tarassud edenlere ilâve edilip, ahvâlimi teccessüs etmek için gönderilmesi ve postahanelere, bana ait mektupların müsaderesi için resmen emir verilmesi gösteriyor ki, Şeyh Said ve Menemen hâdisesinin on misli bir hâdiseyi evhamla düşünmüşler! Habbeyi kubbe söylemişler ki, böyle bir vaziyet alıyorlar. Benim eski hayatımı zannedip, ihanetle hiddete gelecek tahmin etmişler. Bilakis aldandılar. Biz, bütün kuvvetimizle anarşiliğe bir sedd-i Zülkarneyn gibi bir sedd-i Kur'ânî te'sisine çalışıyoruz. Bize ilişkinler, anarşilik ve belki komünistliğe zemin ihzar ediyorlar.

Evet, eğer eski hayatım gibi, izzet-i ilmiyeyi muhafaza etmek için hiçbir hakareti kabul etmemek olsaydı ve vazife-i hakikiyesi, sırf âhiret ve ölümün idam-ı ebedîsinden Müslümanları kurtarmak vazifesi olmasaydı ve bana ilişkinler gibi sırf dünyaya ve menfî siyasete çalışmak olsaydı, on Menemen, on Şeyh Said hâdisesi gibi bir hâdiseye, o anarşilik hesabına çalışanlar sebebiyet vereceklerdi.

Hem üç mahkeme ve yirmi senede kaç vilayetin zabıtalrı, kıyafetime kanunca ilişmedikleri ve mazuriyetim ve inzivama binaen, tebdil-i kıyafetime hiçbir ihtar olmadığı halde, böyle keyfî, kanunsuz, cebren, ahâli içinde başıma şapkaı giydirmeye çalışmak, kırk seneden beri bu vatanda, hususan iman-ı tahkikî dersinde kardeşâne alâkadar olan yüzbinler adam, pek büyük bir heyecan içinde zemini hiddete getirip, emsalsiz ağlamaya vesile olacaktı.

Zâten ecnebi parmağıyla, güya hakkımda teveccüh-ü âmmeyi kırmak fikriyle damarlarıma dokunacak kanunsuz muamelelerin mezkûr maksad için yapıldığına, çok emarelerle kat'î kanaatımız geldi. Fakat Cenab-ı Hakk'a hadsiz şükür olsun ki; benim gibi kabir kapısında, alâkasız, dünyadan usanmış, hürmetten, teveccüh-ü âmmeden kaçmış ve şân ü şeref ve hodfuruşluk gibi riyakârlıklara hiçbir meyli kalmamış bir vaziyette iken, bunların bana karşı kanunsuz ihanetlerinin hiçbir ehemmiyeti kalmadı; Cenab-ı Hakka havale ediyorum. Bana lüzumsuz evham yüzünden eziyet edenlerin yakında ölümle idam-ı ebediyeye giriftar olacaklarını düşünüp, hakikaten acıyorum. Ya Rabbî, onların imanını Risale-i Nurla kurtar! İdam-ı ebedîden, sırr-ı Kur'ânla terhis tezkeresine çevir! Ben de onlara hakkımı helâl ediyorum!

Said Nursî

Bu mektupla da Üstad, 12. Mektupta beyan ettiği gibi önemli bir mâruzatını, bakanlar kuruluna ve Millet Meclisi Başkanlığına bildirmiştir... Ziyaretine gelenler karakollara çekilip dövülüyordu. Eğer, Necmeddin Şahiner'in "Son Şahitler" isimli beş cilt eseri incelenirse bu zulme maruz kalanların haddi hesabının olmadığı anlaşılacaktır. Hatta Üstad'ın yeğeni hem de mesleği polislik olan Suat Bey, Emirdağ'a gelince garajdan alınıp götürülmüş, Üstad'a sövmeye varıncaya kadar her türlü hakaret yapılmıştır. Bir insanın amcasını hapishanede bile ziyaretini kimse engellemediği halde, serbest olarak evinde oturan Bediüzzaman'a gelince bunlar yapılıyor. Tabii fevkalade üzülen yeğenini, Üstad teselli etmek zorunda kalmış, gelecekte bunların kalkacağını hatta 2000 senesinden sonra bütün dünyada güzel gelişmelerin olacağını müjdeleyerek gönlünü hoşnut etmeye çalışmıştır.

Bu mektuptan anladığımıza göre bunlarla da yetinilmeyip kanunsuz şekilde kapısının kilidi kırılarak evine girilmiş, muzır evrak gibi hâşâ, Kur'ân-ı Kerim'i ve Arapça levhaları alınıp götürülmüştür. Hatta adalet dağıtmakla vazifeli olan Adliyenin mühim bir memuru: "Said'i iki jandarmayla teşhir sûretinde evinden çıkarıp, zorla başına şapka giydirip, öylece ifadeye getirmeliydiniz" demiş ayrıca "Ona yanaşanları tutunuz!" diye emretmiştir... Peki niçin? Hangi suçtan? Bunun cevabı yok. Belki de cevabı "Anarşi hesabına, ecnebî planı ile vatana bir su-i kast ve açık bir garazla, baruta ateş atmak nevinden kötü bir muamele..."

Ülkemize ve insanımıza yapılan bu gizli ihanetler hâla hiç de bitmişe benzemiyor... Onun için herkesin dikkat etmesi, sabırlı olması gerekiyor.

Peki o onurlu, asabî ve ölüme beş para kıymet vermeyen insan bütün bunlara nasıl dayandı? Sabır taşı niye çatlamadı? İşte kendisinin cevabı: “Cenab-ı Hakka hadsiz şükür olsun ki, binler haysiyet ve şerefimi bu vatanadaki biçarelerin istirahatine ve onlardan belâların define fedâ etmek için bana bir hâlet-i ruhiye ihsan eylemiş ki, ben de onların yaptığı ve niyetinde buldukları tahkirat ve ihanetlere karşı tahammüle karar vermişim. Bu milletin âsâyışine, bilhassa masum çocukların, muhterem ihtiyarların, çâresiz hastaların ve fakirlerin dünyevî istirahatlerine ve uhrevî saadetlerine binler hayatımı ve binler şerefimi fedâ etmeye hazırım. (...) Benim durumumu eski hayatımdaki gibi zannedip, ihanetle hiddete geleceğimi zannetmişler. Bilakis aldandılar. Biz bütün kuvvetimizle anarşiyeye bir sedd-i Zülkarneyn gibi, bir sedd-i Kur’ânî te’sisine çalışıyoruz. Bize ilişenler, anarşi hesabına ve belki komunistliğe zemin hazırlıyorlar.”

Hatta şefkatinin enginliğine bakınız ki, düşmanlık yapanlar için bile şöyle diyor: “Bana lüzumsuz evham yüzünden eziyet edenlerin yakında ölümle idam-ı ebediye giriftar olacaklarını düşünüp hakikaten acıyorum. Yâ Rabbi, onların imanını Risale-i Nurla kurtar idam-ı ebediden sırr-ı Kur’ân ile terhis tezkeresine çevir! Ben de onlara hakkımı helâl ediyorum.”

İşte bu engin şefkattir ki, dünyanın pek çok yerinde hatta yakın çevre ülkelerde bile kan gövdeyi götürürken, insanlar kargaşa içinde güven ve huzurdan emin olamazken, en kötüsü de semavî hakikatlar inkâr edilip gençler inkâra yuvarlanırken, ülkemiz iman ve Kur’ân hizmeti vesilesiyle bu belâlardan bir derece kurtulmuş, Elhamdülillah büyük perişanlıklardan azat olmuşuzdur. İşte yetmiş yıl komünizm pençesinde inleyen Orta Asya, işte anarşi ile sallanan Balkanlar ve kan ağlayan Orta Doğu ve nice İslâm ülkeleri...

14. Mektup

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ

(Bana Hizmet Eden Küçücük Bir Risale-i Nur Talebesinin Çoklar Namına Sorduğu Sualine Cevaptır.)

Sual: Üstadım, yağmur duası ve namazın neticesi görünmedi. faidesiz kaldı; iki-üç defa bulut toplandı, yağmur vermeden dağıldı. Neden?

Elcevap: Yağmursuzluk, bu çeşit dua ve namazın vaktidir; illeti ve hikmeti değil. Nasilki güneş ve ayın tutulması zamanında küsuf ve husuf namazı kılınır ve güneşin gurubuyla akşam namazı kılınır; öyle de: Yağmursuzluk, kuraklık, yağmur namazının ve duasının vaktidir. İbadet ve duanın sebebi ve neticesi, emir ve rıza-i İlahîdir; faidesi, uhrevîdir. Eğer namazdan, ibadetten dünyevî maksatlar niyet edilse, yalnız onlar için yapılsa, o namaz battal olur. Meselâ: Akşam namazı güneşin batmaması için ve husuf namazı ayın açılması için kılınmaz. Öyle de: Bu nevi ibadet, yağmuru getirmek için kılınsa, yanlış olur. Yağmuru vermek, Cenab-ı Hakk'ın vazifesidir. Biz, vazifemizi yaptık, onun vazifesine karışmayız.

Gerçi yağmur namazının zâhir neticesi yağmurun gelmesidir, fakat asıl hakikâ, en menfaatli neticesi ve en güzel ve tatlı meyvesi şudur ki: Herkes o vaziyetle anlar ki, onun tayını veren, babası, hanesi, dükkânı değil; belki onun tayını ve yemeğini veren, koca bulutları sünger gibi ve zemin yüzünü bir tarla gibi tasarrufunda bulunduran bir zât, onu besliyor, rızkını veriyor. Hattâ en küçük bir çocuk da –daima aç olduğu vakit validesine yalvarmağa alışmışken– o yağmur duasında küçük fikrinde büyük ve geniş bu manayı anlar ki: Bu dünyayı bir hane gibi idare eden bir zât; hem beni, hem bu çocukları, hem validelerimizi besliyor, rızıklarını veriyor. O vermese, başkalarının faydası olmaz. Öyle ise ona yalvarmalıyız der, tam imanlı bir çocuk olur. Bu münasebetle kısacık altı nokta beyan edilecek.

Birinci Nokta: Nimet ve rahmet-i İlahiyenin fiatı, şükürdür. Biz, şükür hakkıyla vermedik. Evet, rahmetin fiatını şükürle vermediğimiz gibi; zulmümüzle, isyanımızla gazabı celbediyoruz.

Şimdi zemin yüzünde zulüm ve tahribat, küfür ve isyan ile nev-i beşer, tam tokada kendini müstahak etti ve dehşetli tokatlar yedi. Elbette bir parça hissemiz de olacak.

İkinci Nokta: Hadîste var ki: “Hattâ deniz dibindeki balıklar dahi günahkâr ve zalimlerden şekva ediyorlar ki; onların yüzünden yağmur kesilir, hattâ bizim de nafakamız azalır” derler. Evet bu zamanlarda öyle günahlar, zulümler oluyor ki; rahmet istemeye yüzümüz kalmıyor; masum hayvanlar da azab çekerler.

Üçüncü Nokta: Âyette vardır: “Öyle musibetten kaçınız ki; geldiği vakit zalimlere mahsus kalmaz, masumlar ve mazlumlar da içinde yanar.” Çünkü musibet-i âmmeden masumlar hârika bir tarzda yangın içinde selâmette kalsalar, hikmet-i diniye bozulur. Çünkü din; bir imtihan, bir tecrübedir. O vakit, Ebu Cehil gibi fenalar, aynen Ebu Bekir-i Sıddık Radiyallahü Anh gibi tasdik ederler. Onun için, musibet-i âmmede masumlar da bela çekerler.

Dördüncü Nokta: Şimdi, malda ve rızıkta hileler ile, suistimal ile, rüşvetle çok haram karıştığı ve ekinciler kendi malına hakkıyla sahip olmadığı ve on adamdan iki-üçü tam rahmete müstehak ise, ekincilerin malından istifade edenlerden beş-altısı ya zulüm ile –haram karıştırmakla– ya şükürsüzlükle rahmete istihkakını kaybediyor.

Beşinci Nokta: Risale-i Nur, bu Anadolu memleketine, belaların define ehemmiyetli bir vesiledir. Sadaka nasıl belayı defediyor, onun intişarı ve okunması küllî bir sadaka nev’inde semavî ve arzî belaların define çok emareler ve çok hâdiselerle tebeyyün etmiş. Hattâ Kur’ân’ın işaretleriyle tahakkuk etmiş. Ve yazmasını ve intişarını menetmek zamanlarında dört defa zelzelelerin başlaması ve intişarıyla durmaları ve Anadolu’da ekser okunması, İkinci Harb-i Umumînin Anadolu’ya girmesine bir vesile olduğu Sure-i, *وَالْعَصْرِ* işaret ettiği, bu iki ay kuraklık zamanında mahkemenin Risale-i Nur’un beraetine ve vatana menfaatli olduğuna dair kararını mahkeme-i temyiz tasdik ederek tam bir serbestiyetle Risale-i Nur’un intişar ve okunmasını beklerken, bütün bütün aksine olarak menedilmesi ve mahkemedeki risalelerin sahiplerine iade edilmemesi ve bizi de o cihetle konuşmaktan men’etmeleri cihetiyle, belaların define vesile olan bu küllî sadaka-i maneviye; karşı çıkmadı, günahımız neticesi kuraklık başladı.

Altıncı Nokta: Yağmursuzluk bir musibettir ve ceza-yı amel bir azabdır. Buna karşı; ağlamakla ve hüzüün ve kederle, niyaz ve hazînane yalvarmakla ve pek ciddî nedamet ve tevbe ve istiğfar ile karşılamak ve sünnet-i seniyye dairesinde, bid’alar karışmadan, şeraitin tâyin ettiği tarzda dergâh-ı İlahiyeye iltica etmek ve dua ve o hale mahsus ubudiyetle mukabele etmektir.

Hem böyle umumî musibetler, ekser nâsın hatasından geldiği ci-

hetle, o insanların ekseri, –kısım-ı azamı– tevbe ve nedamet ve istiğfar etmekle defolur.

Biz Risale-i Nur şâkirdleri dünyaya çok ehemmiyet vermediğimizden, dünyaya yalnız Risale-i Nur için baktığımızdan, bu yağmursuzlukta dahi o noktadan bakıyoruz. İşte Denizli’de mahkemeye verilen cüzî bir kısım Risale-i Nur, sahiplerine iadesinin aynı zamanında, burada dahi bir kısım zâtlar yazmaya başlamaları aynı vaktinde, bu yağmursuzlukta bir derece rahmet yağdı. Fakat Risale-i Nur’un serbestiyeti cüz’î olmasından, rahmet dahi cüz’î kaldı. İnşallah yakında benim de risalelerim iade edilecek, tam serbest ve intişarı küllileşecek ve rahmet dahi tam olacak.

Bu mektup büyük bir ihtimalle, Ceylan Çalışkan’ın sorduğu soruya bir cevap teşkil ediyor.

Dua meselesi genişçe ve bütün detayları ile 23. Söz’ün Birinci Mebhasinin Beşinci Noktasında, 23. Mektup’ta ve 24. Mektup’un birinci zeylinde ele alınmaktadır. Fakat burada pedagoji ve çocuk psikolojisi açısından çok önemli bir hususa işaret edilmektedir: “Gerçi yağmur namazının zâhir neticesi yağmurun gelmesidir. Fakat asıl hakiki, en menfaatli neticesi ve en güzel ve en tatlı meyvesi şudur ki, herkes o vaziyette anlar ki, onun tayını (yiyeceğini) veren; babası, hânesi, dükkanı değil; belki onun tayını ve yemeğini veren, koca bulutları sünger gibi ve zemin yüzünü bir tarla gibi tasarrufunda tutan bir Zât, onu besliyor, rızkını veriyor. Hatta en küçücük bir çocuk da, daima aç olduğu vakit vâlidesine yalvarmaya alışmışken, o yağmur duasında, küçücük fikrinde bu büyük ve geniş manayı anlar ve: ‘Bu dünyayı bir hane gibi idare eden bir Zât, hem beni, hem bu çocukları, hem vâlidelerimizi besliyor, rızıklarını veriyor. O vermese, başkalarının faydası olmaz. Öyleyse Ona yalvarmalıyız.’ der, tam imanlı bir çocuk olur.”

Bu ifadeler, gerçekten çocukta Allah fikrinin uyanması adına bizlere çok şey ifade ediyor. Din pedagojisinin bu husus üzerinde durması lazımdır. Ayrıca yağmur namazları sırasında çocukların da duada bulunmasının önemi üzerinde durulmalıdır.

Birinci Nokta’da nimet ve rahmetin fiyatının şükür olduğu ifâde edilmektedir. Birinci Söz’de Cenab-ı Hakk’ın bize bahsettiği nimet ve malların bedelinin, zikir, fikir ve şükür diye üç şey olduğu anlatılıyor. 28. Mektup’un 5. Meselesi’nde ise şükür meselesi genişçe ele alınıyor. Zaten bu 5. Mesele’nin bir ismi de “Şükür Risalesi”dir. Kur’ân-ı Kerîm “Hâla şükretmezler mi?” (Yâsin Sûresi, 35 ve 73), “Şükredenleri elbette mükâ-

fatlandıracağız” (Âl-i İmran Sûresi, 145), “Şükrederseniz, elbette daha çok verir, nimetlerimi artırırım.” (İbrahim Sûresi, 7), “Yalnız Allah’a kulluk et ve şükredenlerden ol.” (Zümer Sûresi, 66) âyetleriyle ve Rahman Sûresinin 31 defa tekrarlanan “Rabbimizin nimetlerinden hangi birini inkâr edersiniz?” âyetleriyle şükürün önemini ağırlığınca bize anlatmaktadır. Şükürün fiili ölçüsü, kanaat, iktisat, rızâ ve memnuniyettir. Şükürsüzlüğün ise, hırstır, israftır, hümrsetsizliktir, haram-helâl demeyip önüne geleni yemektir. Allah, israfçıları sevmez; çünkü müsrifler şeytanların kardeşleridirler. Hatta Üstad’a göre Birinci ve İkinci Dünya Savaşları’nın mânevî, kaderî sebeplerinde şükürsüzlüğün rolü büyüktür: “Beşeriyetin fikrî dalâleti, Nemrudâne inadı, Firavunâne gururu, şişti, şişti, zeminde yetiştirdi semâvata... Hem de dokundu hassa sırr-ı hilkate (Yaradılışın sır ve hikmeti Allah’a ibadet ve şükür idi. Bunca fitrî, ilmî ve fennî nimete karşı insanlar, şükür yerine nankörlük ettiler) Semâvattan (bu sefer Cenab-ı Hak) indirdi, tufan ve tâûn misâli (bela ve musibetlerini). Şu harbin zelzelesi, gâvura yapıştırdı semâvî bir silleyi.” diyerek büyük olaylardaki mânevî ve gerçek sebepler üzerine dikkatlerimizi çekiyor.

İkinci noktada insanların kâinat ve içindeki mahlukat ile ne derece içiçe olduğu anlatılıyor. Âyetlerin ve hadislerin açık ifadeleriyle gökler, yer ve içindekiler Allah’a tesbih ve hamdetmektedirler. İman edip ibadet ve hamdedenlere de yakınlık duymaktadırlar. Elbette inkâr edip nankörlükte bulunanlara karşı da gayz duymaktadırlar: “Merhamete lââyık olma haklarını kaybettiklerinden, perişan hallerine gök de ağlamadı, yer de ağlamadı.” (Duhân Sûresi, 29) “Rablerini inkâr edenlere de Cehennem azabı vardır. Gidilecek ne kötü yerdir orası! Onlar oraya atılınca, Cehennemin müthiş homurtusunu, kaynaya kaynaya çıkardığı uğultuyu işitirler. Cehennem, öfkesinden neredeyse çatlayacak haldedir.” (Mülk Sûresi, 6-8 Âyetler)

Üçüncü noktada, umûmî belâ ve musibetlerin gelmesinden sakınmak gerektiği anlatılıyor. Çünkü öyle felâketlerde, imtihan sırrının gereği मामsumlar da yanyor. Zâten âyet-i kerimede “Ey iman edenler! Allah ve Resûlü, size hayat verecek hakikatlere sizi davet ettiğinden ona icâbet edin. Bilin ki, Allah, insan ile kalbi arasına girer. Ve siz dönüp Onun huzurunda toplanacaksınız. Bir de öyle bir fitneden sakının ki, o, içinizden yalnız zulmedenlere dokunmakla kalmaz, hepinize şâmil olur.” (Enfâl Sûresi, 24 ve 25 Âyetleri) Demek ki, yapılacak iş hayat verecek hakikatleri, hayata geçirmek, yani iman ve kur’ân hizmeti yapmak, yani ISLÂHCILAR OLARAK çalışmaktır. Çünkü “Rabbin, halkı DÜRÛST HAREKET EDEN;

hem kendi nefislerini, hem birbirlerini düzeltip ISLÂHA ÇALIŞANLARI, haksız yere aslâ helâk etmez.” (Hûd Sûresi, 117) buyuruluyor.

Dördüncü noktada, rahmetin yağmayışının bir hikmeti de; mala ve rızka, hilelerle, suistimalle, rüşvetle çok haram karışması gösteriliyor. On adamdan üçü yağmura müstahak ise de diğerleri zulümle, haram karıştırmakla veya şükürsüzlükle rahmete lâyık olmadıkları ifade ediliyor. Elbette bu hususta ISLÂHÇILARA çok iş düşüyor.

Bir zamanlar Mustafa Fidan Bey’in Ankara’da “Pırtı” isimli mağazaları vardı. Bir komşusu, sırf sigortadan para alabilmek için kendi dükkanını yakınca, kontrol edilemeyen yangın onun dükkanını da yakmıştı. Suçlu komşu hapse düşünce Mustafa Bey ziyaretine gitmiş. Ama komşusu kendisiyle yangın zararını konuşmak için geldiğini zannetmiş ve bağırıp çağırarak görüşmek istememiş. Neticede görüşmüşler. Mustafa Fidan, “Senden özür dilemeye geldim.” deyince komşusu şaşırmış ve “Ne özürü, niçin özür diliyorsun ki, suçlu benim?” demiş. O da “Ben sana komşu idim, ama komşuluk hukukumu yerine getiremedim. Eğer gerçekten ben sana karşı vazifemi tam yapmış olsaydım, sen burada olmazdın ve ne senin, ne de benim dükkanım yanardı. Çünkü gerçek komşu olsaydım, sana kardeşçe İslâmiyetin güzelliklerini, kul ve âmme haklarını anlatmış olacaktım. Sen de böyle bir suç işlemeyecektin. Onun için senden tekrar tekrar özür diliyorum. Ayrıca bir ihtiyacın var mı? Yapabileceğim bir şey var mı?” demiş. Tabii böyle bir şey beklemeyen komşusu da hayretler içinde kalmış!

Az düşünecek olursak, Mustafa Fidan Bey’in ne kadar doğru bir davranışta bulunduğu anlarız. Evet âyet-i kerimenin dediği gibi “Öyle bir musibetten kaçınmalıyız ki, geldiği vakit sadece zâlimlere mahsus kalmaz; masumlar ve mazlumlar da içinde yanarlar” (8/25)

Beşinci noktada, Üstad yağmursuzluk ve kuraklığa Risale-i Nur hizmeti açısından bakıyor. Risale hizmetine alınan tavırlara göre olayların nasıl farklılık gösterdiğini anlatıyor.

Altıncı noktada, yağmursuzluğun bir musibet ve amelin cezası bir azap olduğu belirtilerek buna karşı, ağlamakla, hüzüün ve kederle, niyazla ve hazinâne yalvarmakla ve pek ciddi pişmanlık, tevbe ve istiğfarla, yağmur namazında dua ile mukabele edilmesini tavsiye ediyor.

İlmihallerde de bu hususa şöyle yer verilmiştir: “Üç gün arka arkaya yağmur duasına çıkılması güzeldir. Rahmetin yağması gecikirse, eski elbiseler giyilerek ve başlar öne eğilerek tevazu içinde yaya olarak sahraya çıkarılır.

Önceden tevbeler yapılır, sadakalar verilir. Haksız yere alınmış şeyler varsa, sahiplerine geri verilir. Müslümanlar için mağfiret istenir. Müslümanlar yağmur duasına çıkarlarken çocuklarını, evcil hayvanlarla onların yavrularını beraberlerinde götürürler. Çocukları ve yavruları bir müddet analarından uzaklaştırırlar. Böylece üzüntülü bir hal içinde zayıflara ve ihtiyarlara dua ettirerek kendileri de âmin derler.” (Ömer Nasuhi Bilmen, Büyük İslam İlmihali)

15. Mektup

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Hizbü'l Kur'âni'l-Muazzam'ın hem fevkalâde ehemmiyeti, hem faideleri; hem okumasında hiçbir vesvesenin gelmemesi, hem bütün Kur'ân'ın en sevaplı âyetlerinin ihtivası, hem Risale-i Nuriyenin bütün esaslarını ve hakikatlarını cem'etmesi; hem herkese, hususan her vakit bütün Kur'ân'ı okumaya fırsat bulamayan ve hâfız olmayanlara tamam Kur'ân'ın bir nümune-i kudsîsi; hem tamam Kur'ân'ın tevafuklu tab'ında bir misal-i musağgarı ve müjdecisi; hem maddî ve lafzî ve manevî parlak bir i'caz göstermesi gibi, pek çok hâsiyetleri var ve bu şuhûr-u mübarekedeki pek çok bereketlere ve nurlara ve sevaplara medardır ve onun tab'ına ve neşrine çalışmışlara çok büyük hayırlar kazandırır. Risale-i Nur'un iki parlak ve kudsî istinad noktası ve âb-ı hayat çeşmesi olan الخ أَيَّتِي... الْمَلَكُ الْمَلِكُ... الخ, الْخ أَيَّتِي... شَهِدَ اللَّهُ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ وَالْمَلَائِكَةُ... الخ, her nasılsa sehven Sure-i Âl-i İmran'dan alınan âyetlerde yazılmamışlar. O iki âyeti de yazıp içine koyunuz. Bugünlerde onikinci sahifeyi okurken birden النَّارِ مِنَ النَّارِ فِي الدَّرَكِ الْأَسْفَلِ مِنَ النَّارِ âyeti gözüme ilişti. Mâkabline baktım, gördüm ki; Risale-i Nur'a işaret eden dört âyet var ve onlar Birinci Şuâ'da izah edilmiş. Kalbime geldi: Herhalde bu dehşetli âyet, bu dehşetli ve zulümatlı ve nifakı kuvvetli asrımıza da hususî bakar. Dikkat ettim, kanaatım geldi. Bir emaresi şudur ki: الْخ أَيَّتِي... فِي الدَّرَكِ الْأَسْفَلِ مِنَ النَّارِ... بِحِسْبِ الْعِلْمِ وَبِحِسْبِ الْعَمَلِ... الخ, bir emaresi şudur ki: الْخ أَيَّتِي... فِي الدَّرَكِ الْأَسْفَلِ مِنَ النَّارِ... بِحِسْبِ الْعِلْمِ وَبِحِسْبِ الْعَمَلِ... الخ. Bir emaresi şudur ki: الْخ أَيَّتِي... فِي الدَّرَكِ الْأَسْفَلِ مِنَ النَّارِ... بِحِسْبِ الْعِلْمِ وَبِحِسْبِ الْعَمَلِ... الخ. Bir emaresi şudur ki: الْخ أَيَّتِي... فِي الدَّرَكِ الْأَسْفَلِ مِنَ النَّارِ... بِحِسْبِ الْعِلْمِ وَبِحِسْبِ الْعَمَلِ... الخ. Bir emaresi şudur ki: الْخ أَيَّتِي... فِي الدَّرَكِ الْأَسْفَلِ مِنَ النَّارِ... بِحِسْبِ الْعِلْمِ وَبِحِسْبِ الْعَمَلِ... الخ.

Şeddeler sayılır, eğer okunmayan hemzeler ve في deki okunmayan ى sayılmazsa, tam tamına bin üç yüz altmışiki ederek bu seneye parmak basar. Eğer مِنَ النَّارِ deki şedde bir nun bir lâm-ı aslî hesab olsa, bin üçyüz kırkiki ederek Birinci Harb-i Umumi'nin dehşetli nifakları netice veren tarihine tam tamına tevafukla haber verir. Eğer şedde iki nun sayılsa, okunmayan hemzeler ve ى de sayılsa bin üçyüz yetmişaltı ederek, bu zulümatlı nifakın sukut mertebesine ve çok âyetlerde “Nur” ile karşılaştırılan الظُّلُمَاتِ kelimesinin makam-ı cifrîsi olan bin üçyüz yetmişikiye dört farkla tevafuk ederek haber verir.

Eğer okunmayanlar sayılsa ve النَّارِ daki şedde lâm-ı aslî olsa, tam tamına 1306 ederek küfür ve nifakın dehşetli fırtınalarının tarihine tevafukla parmak basar gördüm. Evet, iki “ra” 400; üç “fa” , iki “lâm” 300; bir “kaf” , iki şeddeli “nun” lar 300; bir “mim” bir “sin” 100; diğer “mim”, bir “ye”, bir “nun” o da 100, iki “nun” o da 100; yekûnu 1300. Bir “lâm”, bir “kef” 50, şeddeli “dal” 8 ve iki medde, iki hemze 4; mecmuu 1362 eder. Öteki üç adedi de kıyas edilsin.

Hem onikinci ve onüçüncü sahifelere dikkatle baktım, gördüm ki: Risale-i Nur'a ve şakirdlerine ve muarızlarına o derece mutabık geliyor ki; değil yalnız bir mana-yı işarî ile bir remizdir; belki bu asra bakan mana-yı sarhiyle hususî bakar, küllî manasına mümtaz bir ferd olarak dâhil eder diye kat'î anladım, hadsiz şükrettim. Bu hizmet-i nuriyede şimdide kadar başımıza gelen belalar yüz derece ziyade olsa yine ucuzdur; biz kazanıyoruz. O belalar, ehemmiyetsiz fâni şişelerimizi ve cam parçalarımızı kırmalarıyla, bâki ve uhrevî elmasları bize kazandırıyorlar diye sabır içinde şükretmeliyiz ve sevinmeliyiz bildim.

Hem beni bu sekizinci defadaki zehirlendirmeleri dahi yine akûm kaldığını size beşaret veriyorum. فَانْكَ مَحْرُوسٌ بِعَيْنِ الْعِنَايَةِ Gavs-ı Azam'ın teminatı, yine tahakkuk eyledi.

Umum kardeşlerime birer birer selâm ve dua eder ve dualarını bu mübarek şuhur-u selâsede isterim.

Ve daire-i nuriyede kesretli bulunan masumların ve elleri boş dönmeyen mübarek ihtiyarların masumane dualarını bütün ruhumla arzu eden kardeşiniz

Said Nursî

Bu mektup, “Hizbü’l-Kur’âni’l-Muazzam”ın önemini, onun en sevaplı âyetleri ihtiva ettiğini, bilhassa mübarek aylarda ve gecelerde okunmasının önemini belirtiyor.

“Şüphe yok ki, münafıklar, ateşin en aşağı tabakasındadırlar.” (Nisâ Sûresi, 145) âyetinin, nifakın dört mertebesinin tarihlerine tevâfuk ettiğini (1306=1889, 1342=1924, 1362=1943, 1376=1947) söylüyor.

İman ve Kur’ân hizmeti, peygamberlerin ve onların izinde gidenlerin yolu olduğu için diyor ki: “Bu hizmet-i nuriyede şimdide kadar başımıza gelen belâlar yüz derece ziyâde olsa, yine ucuzdur; biz kazanıyoruz. O belâlar, ehemmiyetsiz fâni işçelerimizi ve cam parçalarımızı kırmalarıyla, bâkî ve uhrevî elmasları bize kazandırıyorlar diye sabır içinde şükretmeliyiz ve sevinmeliyiz, diye bildim.”

Mektubun sonunda “Beni, bu sekizinci defadaki zehirlemeleri de yine akim kaldığını size müjde veriyorum. ‘Muhakkak sen inâyet gözündeki himaye edilip korunmaktasın.’ şeklindeki Abdülkadir Geylanî’nin teminatı, yine tahakkuk eyledi.” diyerek, İlahî inâyete dikkati çekiyor.

16. Mektup

Aziz Kardeşlerim!

Size iki puslayı Leyle-i Regâib’den altı saat evvel yazdım. “Hizb’ün Nuriye” kâğıd ile teslimden sonra, kat’iyen benim kanaatimde bir nevi mucize-i Ahmediye olarak, iki aydan beri mütemâdiyen kuraklık ve yağmursuzluk, her tarafta daima namazlardan sonra pek çok duaların akîm kaldığı ve herkes me’yusiyetten derd-i maişet endişesiyle kalben ağlarken, birden Leyle-i Regâib –bütün ömrümde hiç mislini işitmediğim ve başkalar da işitmediği– üç saatte yüz defa, belki fazla tekrar ile melek-i radın yüksek ve şiddetli tesbihatıyla öyle bir rahmet yağdı ki; en muannide dahi Leyle-i Regâibin kudsiyetini ve Hazret-i Risaletin bir derece, bir cihette âlem-i şehadete teşrifinin umum kâinatça ve bütün asırlarda nazar-ı ehemmiyette ve Rahmeten li’l-alemin olduğunu isbat etti ve kâinat o geceyi alkışlıyor diye gösterdi.

Acaba, dualarımızda Isparta, bu memleketle beraberdi, bu yağmurda hissesi var mı? Merak ediyorum. Şimdide kadar çok emârelerle

Risale-i Nur bir vesile-i rahmet olmasından, bu rahmet îma eder ki, her halde ehemmiyetli bir fütuhâtı perde altında vardır ve belki serbestiyetine bir işarettir. Hem burada ‘Lem’alar’ın verdiği iştiyak cihetiyle yazıcıların çoğalması, inşâallah bir nevi makbul dua hükmüne geçti.

Regâib gecesinden bahseden bu mektup, Efendimiz’in (sallallâhu aleyhi ve sellem) şehâdet âlemini şerefliendirmesi sebebiyle, bütün kâinatça ve bütün asırlarda, bu gecenin öneminin nazara alındığını beyan etmektedir: “Katiyen benim kanaatimde bir nevi Peygamber Efendimiz’in (sallallâhu aleyhi ve sellem) mucizesi olarak, iki aydan beri mütemediyen kuraklık ve yağmursuzluk, her tarafta daima namazlardan sonra pek çok duaların akîm kaldığı ve herkes ümitsizlikten geçim derdi endişesiyle kalben ağlarken, birden Regâib gecesinde, bütün ömrümde hiç benzerini işitmediğim ve başkalar da işitmediği bir tarzda üç saatte yüz defa, belki fazla tekrar ile melek-i ra’dın (gök gürültüsü ile vazifeli meleğin) yüksek ve şiddetli tesbihatiyle öyle bir rahmet yağdı ki, en inatçıya dahi Regâib gecesinin kudsiyetini ve Muhammed Aleyhisselam’ın bir derece, bir cihette şehâdet âlemini teşrifinin umum kâinatça ve bütün asırlarda nazar-ı ehemmiyette ve âlemlere rahmet olduğunu isbat etti ve kâinat o geceyi alkışlıyor diye gösterdi.”

Madem bu Regâib, Mirac, Berat ve Kadir geceleri gibi gecelere kainat önem veriyor ve onlar alkışlıyorlar, bizim de ehemmiyet vermemiz lâzım. Bilhassa, ülkemizin dışında yabancı ülkelerde yaşayanlar, çocuklarına bu gecelerin önemini anlatmak için mutlaka dikkatlerini çekecek farklı şeyler yapmalıdırlar. Mahyaları hatırlatır benzer şeyler, kapılara, evlerin içlerine asılabilir. Yemeklerde bile farklılık, o geceye bir önem veriş göstermelidir. O gecelerin ne manaya geldiği anlatılmalıdır. Eğer camilerde veya kültür merkezlerimizde bir program varsa çocuklarımızla beraber katılmalıyız. Hatta çocukların seviyesinde, dinî ve tarihi bilgiler ile ilgili yarışmalar yapılmalıdır.

17. Mektup

Aziz, Sıddık, Sarsılmaz Kardeşlerim ve Vârislerim!

Bana karşı şimdiki tazyikatın üç sebebi var:

Birincisi: Heyet-i vekilenin kararıyla, iaşem için her gün iki buçuk banknot ve sâir masraflar için de bir tahsisat ve istediğim tarzda bir

haneyi inşa edip bana vermek hakkında buraya emir gelmişti. Ben de kabul etmedim. Yalnız yol masrafı için Denizli’de sevkiyatım için verilen bir kısmı kabul ettim. Onlar da kızdılar, tarassuta başladılar.

İkinci Sebep: Denizli havâlisindeki ahâli Risale-i Nur hesabına bana karşı haddimden pek çok ziyade hüsn-ü teveccüh göstermesiyle ve burarlarda dahi aynı hal başlaması, garazkârların evhamına dokunmasıdır.

Üçüncüsü: Malûm ölmüş adamın hesabına benden intikamını almak için Afyon Valisi’nin garazkârâne bahaneleridir. Fakat kader-i İlâhî, onların bu zulümlerini hakkımızda merhametlere ve maslahatlara çeviriyor. Siz merak etmeyiniz. Bir maslahat şudur ki: Onlar, yalnız Risale-i Nur yerinde beni susturuyorlar. Halbuki benim bedelime Risale-i Nur yüzer dillerle ve şakirdleri binler lisanlarıyla mükemmel konuşuyorlar; bu Nurları, zulmetli kafalara ders veriyorlar. En büyük memurların onlara gönderilen Risale-i Nur’un müdafaası olan Meyve’nin tesiriyle başka risaleleri de –bilhassa ‘Hüccetullahi’l-Baliğa Mecmuası’nı– kemâl-i merakla tedkik etmeğe başlamaları, onların inatlarını kırdığına çok emareler var.

Evet, nasıl ki onlar şahsımla meşgul olmaları Risale-i Nur’un bir derece serbestiyetine ve intişarına faidedir, öyle de; kardeşlerimle görüştürmemek dahi ehemmiyetli bir maslahattır. Hattâ bir defa görüşmek için yüz lirasını sarfedip buraya kadar gelen bir kardeşimizin görüşmeden geri gitmesi; tam bir maslahat oldu. Eğer kapı açılrsa, her taraftan ziyaretçi tehacümüyle hem garazkâr ve vehhamların evhamına dokunmak ihtimali, hem sırr-ı ihlâsa ve mesleğimiz olan prensibimize zararı bulunması cihetiyle bu tecridim, hakkımızda bir inayettir.

Bu şuhur-u mübarekede kazanç bire yüzdür. Mübarek kardeşlerim ricâlen ve nisâen ve mâsumlar ve muhterem ihtiyarlar dualarıyla bize yardım etmelerine pek ziyade ihtiyacımız var. İnşaallah daha hiçbir fırtına sizleri sarsmayacak, çelik gibi metanetiniz kırılmayacak.

Bu mektupta Üstad, kendisine yapılan baskıların üç sebebini beyan ettikten sonra, kötü görüntülü olaylardan bile nasıl dersler ve güzel neticeler çıkarılabileceğini gösterir şekilde diyor ki: “Kader-i İlâhî, onların bu zulümlerini hakkımızda merhametlere ve maslahatlara çeviriyor. Siz merak etmeyiniz. Bir maslahat şudur ki: Onlar, Risale-i Nur yerinde beni susturuyorlar. Halbuki benim bedelime Risale-i Nur yüzer dillerle ve talebeleri binler lisanlarıyla mükemmel konuşuyorlar; bu Nurları zulmetli kafalara

ders veriyorlar. En büyük memurların onlara gönderilen Risale-i Nur'un müdafaası olan Meyve Risalesi'nin tesiriyle başka Risaleleri de –bilhassa Hüccetullâhü'l-Bâliğa Mecmuası'nı– kemâl-i merakla tetkik etmeye başlamaları, onların inatlarını kırdığına dair olan çok emârelerdendir.”

Mektubun sonunda üç aylardan gereği gibi istifade edilmesi için, “Bu mübarek üç aylarda, kazanç bire, yüzdür. Mübarek kardeşlerim erkekler ve kadınlar olarak, masumlar ve muhterem ihtiyarlar, duâlarıyla bize yardım etmelerine pek ziyade ihtiyacımız var. İnşallah daha hiçbir fırtına sizleri sarsmayacak, çelik gibi metanetiniz kırılmayacak.” diyor.

18. Mektup

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ * السَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

(Hem manevî, hem maddî birkaç cihette sorulan bir suâl mecburiyet tahtında bir cevabdır.)

Suâl: Neden ne dâhilde, ne hâriçte bulunan cereyanlara ve bilhassa siyasetli cemaatlara hiçbir alâka peyda etmiyorsun? Ve Risale-i Nur ve şâkirdlerini mümkün olduğu kadar o cereyanlara temastan men ediyorsun? Halbuki, eğer temas etsen ve alâkadar olsan, birden binler adam Risale-i Nur dairesine girip parlak hakikatlerini neşredeceklerdi; hem bu kadar sebepsiz sıkıntılara hedef olmayacaktın!

Elcevap: Bu alâkasızlık ve içtinabın en ehemmiyetli sebebi: Mesleğimizin esası olan İhlas bizi men'ediyor. Çünkü: Bu gaflet zamanında, hususan tarafgirâne mefkûreler sahibi, her şeyi kendi mesleğine âlet ederek, hattâ dinini ve uhrevî harekâtını da o dünyevî mesleğe bir nevi âlet hükmüne getiriyor. Halbuki, hakaik-i imaniye ve hizmet-i nurîye-i kudsiye, kâinatla hiçbir şeye âlet olamaz. Rıza-yı İlahîden başka bir gayesi olamaz. Halbuki, şimdiki cereyanların tarafgirâne çarpışmaları hengâmında bu sırr-ı ihlası muhafaza etmek, dinini dünyaya âlet etmemek müşkilleşmiş. En iyi çare, cereyanların kuvveti yerine, inayet ve tevfik-i İlahiye dayanmaktır. İçtinabımızın çok sebeplerinden bir sebebi de; Risale-i Nur'un dört esasından birisi olan “Şefkat etmek,

zulüm ve zarar etmemektir.” Çünkü *وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ* Yani “Birisinin hatasıyla, başkası veya akrabası hatakâr olmaz; cezaya müstehak olmaz” olan düstur-u irade-i İlahiyeye karşı, bu zamanda *إِنَّ الْإِنْسَانَ لَظَلُومٌ كَفَّارٌ* sırrıyla şedit bir zulüm ile mukabele eder. Tarafgirlik hissiyle, bir câninin hatasıyla değil yalnız akrabasına, belki taraftarlarına dahi adâvet eder. Elinden gelse zulmeder. Elinde hüküm varsa, bir adamın hatasıyla bir köye bomba atar. Halbuki bir masumun hakkı, yüz cânî için feda edilmez; onların yüzünden ona zulmedilmez. Şimdiki vaziyet, yüz masumu birkaç cânî için zararlara sokar.

Meselâ: Hatalı bir adama müteallik, bîçare ihtiyar valide ve pederi ve mâsum çoluk-çocukları ezmek, perişan etmek, tarafgirâne adâvet etmek, şefkatin esasına zıttır.

Müslümanlar içinde tarafgirâne cereyanlar yüzünden, böyle mâsumlar zulümden kurtulamıyorlar. Hususan ihtilâl sebebiyet veren vaziyetler, bütün bütün zulmü dağıtır, genişletir. Cihad, dinî de olsa, kâfirlerin çoluk-çocuklarının vaziyetleri aynıdır. Ganîmet olabilir; Müslümanlar, onları kendi malikiyetine dâhil edebilir. Fakat İslâm dairesinde birisi dinsiz olsa, çoluk-çocuğuna hiçbir cihetle temellük edilmez. hukukuna müdahale edilmez. Çünkü o masumlar, İslâmiyet râbitasıyla dinsiz pederine değil, belki İslâmiyetle ve cemaat-i İslâmiye ile bağlıdır. Fakat kâfirin çocukları, gerçî ehl-i necattırlar; fakat hukukta, hayatta pederlerine tâbi ve alâkadar olmasından, cihad darbesinde o masumlar memlûk ve esir olabilirler.

Umum kardeşlerime birer birer selâm ve kârî binler olan Leyle-i Miracınızı tebrik ederim. Merhum Hacı İbrahim’in, Re’fet Bey gibi mütealliklarına benim tarafımdan tâziye edip, deyiniz ki: “O merhum, Risale-i Nur Talebeleri dairesi içindedir; daima onlara olan dualara mazhardır. Biz de hususî ona dua ederiz.”

Said Nursî

Üstad, bu mektupla, siyasî cereyanlara uzak duruşunun hikmet ve sırrını izah ediyor. İşin esası ihlâs... Yani sırf Allah rızası... Halbuki siyasete bu laşan kişi, ister istemez ve hatta farkına varmadan siyasî hırs ile, dinini ve uhrevî hizmetlerini, o dünyevî ve siyasî mesleğe bir nevi âlet hükmüne getirebilir. Halbuki iman ve Kur’ân’ın bu kudsî hizmeti kâinatta hiçbir

şeye âlet olamaz ve olmamalıdır. Hizmetin Allah rızasından başka bir hedefi olamaz.

Araştırılınca görülecektir ki, Âlem-i İslâm'da başta çok iyi niyetlerle başlamış olmalarına rağmen siyasete bulaşanların hepsi de ihlas ve Allah rızasını tam muhafaza edememiş ve neticede işin sonunda boşa kürek çektiklerini görmüşlerdir. Onun için temiz niyetlerin asla siyasetle kirlenmemesi gerekmektedir.

Üstad, ikinci bir gerekçe olarak da; “Hiçbir günahkâr, başkasının günahını yüklenmez.” (En’âm Sûresi, 164) Yani “Birisinin hatasıyla, başkası veya akrabası hatâkâr olmaz, cezaya müstehak olmaz” şeklindeki İlahî iradenin düsturu esas olmalıdır diyor. Yoksa siyasî boğuşmalara girenler bazen “Şüphesiz insan, çok zâlim ve çok nankördür” (İbrahim Sûresi, 34) âyetinin sırrı ile şiddetli bir zulümle mukabele edebiliyor. Tarafgirlik hissiyle çok büyük yanlışlıklar ve cinayetler işlenebiliyor. Halbuki, haksız yere bir masumu öldürmek bütün insanları öldürmek gibidir. Yani bir masumun hakkı, yüz cânıyı cezalandırmak için bile fedâ edilemez. Halbuki, hatalı bir adam yüzünden masum anne-baba ve çoluk çocuğu bu gibi siyasî vuruşmalarda zarar görür. Bu ise Risale-i Nur’un dört esasından (acz, fakr, şefkat, tefekkür) birisi olan şefkat etmek ve zulmetmemek ve zarar vermemek esasına zıttır. Onun için Risale-i Nur talebeleri ne sebeple olursa olsun, kimden gelirse gelsin, terör ve anarşiye dünyanın her yerinde karşı çıkarlar, tel’in ederler.

19. Mektup

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Sual: “Tevâfukla bu keramet nasıl kat’î sabit oluyor?” diye kardeşlerimizden birisinin suâline küçük cevaptır.

Elcevap: Bir şeyde tevâfuk olsa, küçük bir emare olur ki; onda bir kasd var; bir irade var; rastgele bir tesadüf değil. Ve bilhassa tevâfuk birkaç cihette olsa, o emâre tam kuvvetleşir. Ve bilhassa yüz ihtimal içinde iki şeye mahsus ve o iki şey birbiriyle tam münasebetdar olsa, o tevâfuktan gelen işaret sarîh bir delâlet hükmüne geçer ki; bir kasd ve irade ile ve bir maksad için o tevâfuk olmuş, tesadüfün ihtimali yok.

İşte bu mesele-i Miraciye de aynen böyle oldu. Doksandokuz gün

içinde yalnız Leyle-i Regaib ve Leyle-i Miraca yağmur rahmetinin tevâfuku ve o iki gece ve güne mahsus olması, daha evvel ve daha sonra olmaması ve ihtiyac-ı şedidin tam vaktine muvafakatı ve Miraciye Risalesi'nin burada çoklar tarafından şevk ile kıraat ve kitabet ve neşrine rastgelmesi ve o iki mübarek gecenin birbiriyle birkaç cihette tevâfuk etmesi ve mevsimi olmadığı için acıb gürültülerle, söylenmeyecek maddî manevî zemin gürültüleriyle feryadlarına tehdidkârane ve tesellidârâne tevâfuk etmesi ve ehl-i imanın me'yusiyetinden teselli aramalarına ve dalâletin savletinden gelen vesvese ve zafiyetine karşı kuvve-i maneviyenin takviyesini istemelerine tam tevâfuku, bu geceler gibi, şair-i İslâmiyeye karşı hürmetsizlik edenlerin hatalarına bir tekdir olarak, "Kâinat" bu gecelere hürmet eder, neden siz etmiyorsunuz?" diye manasında, kesretli rahmetle şair-i İslâmiyeye karşı, hattâ semavat ve feza-yı âlem hürmetlerini göstermekle tevâfuk etmesi, zerre miktar insafı olan bilir ki; bu işte hususî bir kasd ve irade ve ehl-i imana hususî bir inayet ve merhamettir, hiçbir cihetle tesadüf ihtimali olamaz.

Demek hakikat-ı Mirac, bir mucize-i Ahmediye (aleyhissalatü vesselâm) ve keramet-i kübrası olduğu ve Mirac merdiveni ile göklere çıkması ile Zât-ı Ahmediyenin (aleyhissalatü vesselâm) semavat ehline ehemmiyetini ve kıymetini gösterdiği gibi; bu seneki Mirac da zemine ve bu memleket ahâlisine kâinatça hürmetini ve kıymetini gösterip bir keramet gösterdi.

Bu mektup, tevâfuk ile kerâmetin nasıl sâbit olduğuna dair sorulan bir suâle cevaptır.

Aslında Risale-i Nur, "Kâinata tesadüf yoktur" diye ilân etmiştir. Yani kâinatdaki düzgün ve âhenkli oluşları akılsız ve şuursuz sebeplere ve kör tesadüflere verenlere karşı mücadelesinde Risale-i Nur, başta 23. Lema olan Tabiat Risalesi olmak üzere pek çok yerde bunun mümkün olmadığını göstermiştir. Çünkü hârîka canlı vücutları ve âhenk içinde yüzüp giden büyük kütleleri kör tedasüflerin organize etmesi mümkün değildir.

Bunların dışında da sıradan ve âdiyattan sayılabilecek olaylara da dikkat edilince, gerçekten onlarda meydana gelen tevâfuklar da düşündürücüdür ve asla gelişi güzelliğe ve tesadüflere verilemez. Çünkü bir şeyde bir tevâfuk varsa bu bir kast ve iradenin belirtisidir; rastgele bir tesadüfün işi olamaz. Özellikle o tevâfuk bir kaç yönden meydana gelmişse o belirti

ve emâre tam kuvvet kazanır. Bilhassa yüz ihtimal içinde iki şeye mahsus olsa, o iki şey de birbiriyle tam münasebet içinde ise, o tevâfuktan gelen işaret apaçık bir delâlet hükmüne geçer. Yani artık bilmemiz gerekir ki o tevâfuk, bir kast ve irade ile ve bir maksat için olmuştur. Onda tesadüf ihtimali kalmaz.

Şimdi bir kuraklık var. Doksan dokuz gün yağmur yağmıyor, sadece Re-ğâib gecesinde ve Mirac gecesinde yağıyor. Yani yağmurun yağması sırf o iki geceye tevâfuk ediyor.

Bir de meseleye şöyle bakalım: 1- Rahmet, doksan dokuz gün içinde bu gecelerde yağıyor. Yani, ne önce, ne de sonra yağıyor. 2- Yağmura tam ihtiyacın şiddetlendiği zamana denk geliyor. 3- Mirac Risalesi'nin, bu kuraklık beldelerinde çoklar tarafından aşk ve şevk ile okunup yazıldığı ve neşredildiği zamana rast geliyor. 4- Bu iki gecenin ikisi de kainatın hürmet ettiği geceler olarak birbiriyle tevâfuk ediyor. 5- Mevsimi olmadığı halde acîp gürültülerle beraber yağıyor. 6- Ehl-i imanun ümitsizliklerine teselli aradıkları ve dalâletin hücumundan gelen vesvese ve zayıflıklara karşı kuvve-i mânevîyelerine takviye istedikleri bir zamana tam tevafuk ediyor. Bilhassa söylenmeyecek maddî-manevî zemin gürültüleriyle; ehl-i iman teselli ederken, bu gecelere hürmet etmeyenleri tehdit edercesine bir havada yağmurun yağması: "İslâmın şiarı olan böyle gecelere karşı hürmetsizlik edenlerin hatalarına bir takdir olarak, 'Kâinat bu gecelere hürmet eder. Neden siz etmiyorsunuz?' manasına bir işaret de sezilmektedir.

Bütün bunlardan anlaşılıyor ki: "Mirac hakikatı, Muhammed Aleyhisselam'ın bir mucizesi ve büyük bir kerâmetidir. Ahmed-i Muhammed-i Mustafa Aleyhisselam Mirac merdiveni ile göklere çıkarak, kendisinin önemini ve kıymetini semâvât ehline göstermiştir. Mirac'ın hakikatı böyle olduğu gibi, kuraklıkta yağmur kesilmişken tam Mirac gecesi yağmasıyla da, Mirac, yeryüzüne ve bu memleketin ahâlisine kâinatça hürmetini ve kıymetini göstermiştir. Bu da Mirac'ın yeni bir kerâmeti olmuştur."

20. Mektup

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

İşarat-ı Gaybiye-i Gavsîye ve Alevîye'de, "altmışdörtte Risale-i Nur telifçe tamam olur." Demek o tarihten sonra, yalnız izahat ve hâşiyeler

ve tetimmeler olacak. Bu münasebetle iki nokta ihtar etmek kalbime geldi:

Birincisi: Risale-i Nur'un fitraten ve zamanın vaziyetine göre talebesi olacak, başta masum çocuklardır. Çünkü bir çocuk küçüklüğünde kuvvetli bir ders-i imanî alamazsa, sonra pek zor ve müşkil bir tarzda İslâmiyet ve imanın erkânlarını ruhuna alabilir. Âdeta gayr-ı müslim birisinin İslâmiyeti kabul etmek derecesinde zor oluyor, yabani düşer. Bilhassa peder ve validesini dindar görmezse ve yalnız dünyevî fenlerle zihni terbiye olsa, daha ziyade yabanilik verir. O halde o çocuk, dünyada peder ve validesine hürmet yerinde istiskal edip çabuk ölmelerini arzu ile onlara bir nevi bela olur. Âhirette de onlara şefaathane değil, belki davacı olur. Neden imanımı terbiye-i İslâmiye ile kurtarmadınız?

İşte bu hakikata binaen en bahtiyar çocuklar onlardır ki; Risale-i Nur dairesine girip dünyada peder ve validesine hürmet ve hizmet ve hasenatı ile onların defter-i amâline vefatlarından sonra hasenatı yazdırmakla ve âhirette onlara derecesine göre şefaathane etmekle bahtiyar evlât olurlar.

Risale-i Nur'un ikinci kısım talebeleri: Fitraten Risale-i Nur'a muhtaç, bir derece de dünyadan ürkmüş veyahut küsmüş kadınlardır. Hususan bir derece yaşlı da olsa, Risale-i Nur ona hakikî bir gıda-yı manevîdir. Çünkü Risale-i Nur'un dört esasından birisi şefkattir ki, ism-i Rahûmin mazhariyetinden gelmiş. Kadınların da en esaslı hassaları ve fitrî vazifelerinin mayası, şefkattir.

Üçüncü kısım: Fitrî olmasa da, vaziyeti itibariyle Risale-i Nur'a ekmek ve ilâç gibi muhtaç olan hastalar ve ihtiyarlardır. Çünkü Risale-i Nur hayat-ı bâkiyeyi güneş gibi gösterdiğinden ve dünyevî hayatın fânilik cihetinde mahiyetini tam gösterdiğinden; dünyevî hayatlarına ya hastalık veya ihtiyarlıkla darbe gelen ve gaflet veya dalalet cihetiyle ölümü idam tevehhüm eden hastalar ve ihtiyarlar Risale-i Nur'a o derece muhtaçtırlar ve öyle bir teselli, bir nur alırlar ki; onların hastalık ve ihtiyarlığını sıhhat ve gençliğe tercih ettiriyor.

İhtar edilen ikinci nokta: Madem Arabîce altmışdörde girdik, işaret-i gaybiye gelmesiyle Risale-i Nur tekemmül etmiş olur. Eğer Rumî tarihi olsa, daha iki senemiz var. Halbuki çok mühim yerde yazılmayan

ve tehir edilen risaleler kalmış. Meselâ: “Otuzuncu Mektup” ve “Otuzikinci Mektup” ve “Otuzikinci Lema”lar gibi ehemmiyetli mertebeler boş kalmış. Kalbime ihtar edilmiş ki: Eski Said’in en mühim eseri ve Risale-i Nur’un fatıhası, Arabî ve matbu olan İ̇şaratü’l-İ̇caz Tefsiri, Otuzuncu Mektub olacak ve olmuş. Eski Said’in en son telifi ve yirmi gün Ramazanda telif edilen, kendi kendine manzum gelen Lemeat Risalesi, Otuzikinci Lem’a olması ve Yeni Said’in en evvel hakikattan şühud derecesinde kalbine zâhir olan ve Arabî ibaresinde “Katre”, “Habbe”, “Şemme”, “Zerre”, “Hubab”, “Zühre”, “Şule” ve onların zeyillerinden ibaret büyükçe bir mecmua Otuzüçüncü Lema olması ihtar edildi.

Hem “Meyve” Onbirinci Şuâ olduğu gibi, “Denizli Müdafaname-si” de, Onikinci Şuâ ve hapiste ve sonra “Küçük Mektuplar Mecmuası” Onüçüncü Şuâ olması ihtar edildi. Ben de aziz kardeşlerimin tensiblerine havale ediyorum. Demek birkaç mertebede kapı açıktır, bizlere daha iyi tetimmeler yazdırılabilir.

Aziz kardeşlerime birer birer selâm ediyorum. Kastamonu ve civarındaki kardeşlerimi de –eski zamanda olduğu gibi– daima beraber görüyorum. Hiç merak etmesinler; Risale-i Nur tevakkuf etmiyor, perde altında büyük fütuhâtı var. Sıkıntılarımızın neticeleri, Risale-i Nur’un derslerine daha ziyade nazar-ı dikkati celbedip geniş bir dairede kendini okutturuyor. Onun için gayet çalışkan iki kardeşimiz olan baba ve oğlu; ve babası, ziyade sıkıntı çekmelerinde iftihar etsinler, orada muvakkat tevakkuftan müteessir olmasınlar. Benim ve bizim nazarımızda onlar, eski mevkilerini tam muhafaza ediyorlar.

Başta Risale-i Nur’un fitrî talebeleri masum çocuklar demiştik. İşte bir nümunesi; bu mektubumu rahatsızlıktan kendim yazmadığım için ben söyleyip yeni hurufla yazan Ceylan, biri de ona mektub yazan masum Küçük Ali, biri de bu defa bana kâmilane ve müdakkikane mektub yazan Medrese-i Nuriye’nin küçük şakirdi Küçük Mehmed’dir. Ben de onlara “Bârekâllah bahtiyar çocuklar” derim, peder ve validelelerini de tebrik ederim.

Üstad Hazretleri Hz. Ali ve Abdülkadir Geylanî Hazretleri’nin işaretlerine göre H. 1364 (M. 1945) tarihinde Risale-i Nurların telif olarak tamamlandıklarını, artık o tarihten itibaren yalnız, izahların, haşiyelerin

ve tetimmelerin yazılacağını söylüyor. Bu münasebetle kalbine iki noktanın geldiğini ilave ediyor. Bunlardan birinci noktanın Risale-i Nur'a talebe olacak üç gruptan birincisinin, zamanın vaziyetine göre ve fitratan Risale-i Nur'un talebesi olacaklar içinde en başta çocukların bulunduğunu bildiriyor. Çünkü en mühim şuurlu müktesebatı 0-7 yaşlarında kazanılıyor. Anadil bu yaşlarda öğreniliyor. Hatta bu yaşlarda bazı çocuklara dört-beş dili, ana dili gibi öğretmenin bile mümkün olduğu ispatlanmıştır.

Evet bu yaşlarda elde edilen şuurlu müktesebatı, daha sonra bütün hayatı boyunca çocuğu yönlendirecek esasları ihtiva ediyor. Eğer çocuklara bu yaşlarda kuvvetli bir iman telkini verilmezse, daha sonraları yaşları ilerledikçe artık âdeti bir gayr-i Müslim çocuğu gibi İslâmiyete karşı yabanileşir ve iman esaslarını ruhuna kabul ettirmekte zorlanır. Onun için çocuk eğitiminin çok önceden ele alınması gerekiyor. İmanî yönden ise, Kur'an'ın asrımıza ve gelecek asırlara bakan tefsiri olması haysiyetiyle Risale-i Nur'un muhteşem bir hazine olduğu bilinmeli ve ondan gereği gibi istifade edilmelidir.

Risale-i Nur'un ikinci kısım talebeleri, fitratları açısından dünyadan küsmüş yaşlı kadınlardır. Kadınlarda en esaslı özellik şefkattir. Rahim ismine mazhar olan Risale-i Nur'un dört esasından birisi de şefkattir. Kendi ülkemizin insanları için böyle olduğu gibi bilhassa Batı ülkelerindeki kadınların özellikle de yaşlıların perişan ve çaresiz hallerine, ümitsizlik ve yalnızlıklarına bir gençlik aşısı ve iksiri gibi Risale-i Nurların çare olacağı âşikardır. Belki önce "İhtiyarlar Risalesi" gibi onların ruhlarını okşayacak, kuvve-i maneviye temin edecek eserlerin onların dillerine çevrilip ellerine verilmesi gerekir.

Üçüncü kısım talebeleri hastalardır. Bunlar Risale-i Nurlara ekmek ve su gibi muhtaçtırlar. Bunlara bilhassa "Hastalar Risalesi" yirmi beş devâdan meydana gelmiş en tesirli bir ilaçtır. Risale-i Nur, bâki hayatı ve ebedî saadeti güneş gibi gösterdiği için başta "Haşır Risalesi" olarak hepsi de hastaları, hastalıklarını unutturacak veya hastalıklarının da aslında hoş bir nimet olduğunu gösterecek Hızır Çeşmesi'nden akan âb-ı hayat numûneleridir.

İkinci nokta'da telif edilmeyenler yerine geçecek eski eserleri ile ilgili teferruatlı bilgi verdikten sonra, en son kısmında başa dönerek, Risale-i

Nur'a yeni talebe olmuş bahtiyar çocukların isimlerini yazıp onlara dua ediyor.

21. Mektup

(Bir suale mecburî cevabın tetimmesidir.)

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ * السَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ

Aziz, Siddık Kardeşlerim!

Bu yaz mevsimi, gaflet zamanı ve derd-i maişet meşgalesi hengâmı ve şuhur-u selâsenin çok sevaplı ibadet vakti ve zemin yüzündeki fırtınaların silâhla değil, diplomatlıkla çarpışmaları zamanı olduğu cihetle; gayet kuvvetli bir metanet ve vazife-i nuriye-i kudsiyede bir sebat olmazsa, Risale-i Nur'un hizmeti zararına bir atalet, bir fütur ve tevakuf başlar.

Aziz kardeşlerim, siz kat'î biliniz ki: Risale-i Nur ve şâkirdlerinin meşgul oldukları vazife, rûy-i zemindeki bütün muazzam mesâilden daha büyüktür. Onun için; dünyevî merak-âver meselelere bakıp, vazife-i bâkiyenizde fütur getirmeyiniz. Meyvenin Dördüncü Meselesini çok defa okuyunuz, kuvve-i maneviyeniz kırılmasın.

Evet, ehl-i dünyanın bütün muazzam mes'eleleri, fâni hayatta zalimâne olan düstur-u cidal dairesinde, gaddarâne, merhametsiz ve mukaddesat-ı diniyeyi dünyaya feda etmek cihetiyle; kader-i İlahî onların o cinayetleri içinde, onlara bir manevî cehennem veriyor. Risale-i Nur ve şâkirdlerinin çalıştıkları ve vazifedar oldukları fâni hayata bedel, bâki hayata perde olan ölümü ve hayat-ı dünyeviyyenin perestîşkârlarına gayet dehşetli ecel celladının, hayat-ı ebediyeye birer perde ve ehl-i imanın sadet-i ebediyelerine birer vesile olduğunu, iki kere iki dört eder derecesinde kat'î isbat etmektedir. Şimdiye kadar o hakikatı göstermişiz.

Elhasıl: Ehl-i dalâlet, muvakkat hayata karşı mücadele ediyorlar. Bizler, ölüme karşı nur-u Kur'ân ile cidaldeyiz; onların en büyük meselesi –muvakkat olduğu için–, bizim meselemizin en küçüğüne –bekaya baktığı için– mukabil geliyor. Madem onlar divânelikleriyle bizim mu-

azzam meselelerimize tenezzül edip karışmıyorlar; biz, neden kudsi vazifemizin zararına onların küçük meselelerini merakla takib ediyoruz?

Bu âyet *إِذَا اهْتَدَيْتُمْ مِنْ ضَلَّ لَكُمْ سَبِيلٌ فَارْتَدُوا عَلَىٰ أَرْجَائِكُمْ* ve usul-ü İslâmiyenin ehemmiyetli bir düsturu olan *الرَّاضِي بِالضَّرْرِ لَا يُنْظَرُ لَهُ* Yani: “Başkasının dalaleti sizin hidayetinize zarar etmez. Sizler lüzumsuz onların dalâletleriyle meşgul olmayasınız...” Düsturun manası: “Zarara kendi razı olanın lehinde bakılmaz. Ona şefkat edip acınmaz.”

Madem bu âyet ve bu düstur; bizi, zarara bilerek razı olanlara acı-maktan menediyor; biz de bütün kuvvetimiz ve merakımızla, vaktimizi kudsi vazifeye hasretmeliyiz. Onun haricindekileri malayani bilip, vaktimizi zayi etmemeliyiz. Çünkü elimizde nur var; topuz yoktur. Biz tecavüz edemeyiz. Bize tecavüz edilse, nur gösteririz. Vaziyetimiz bir nevi nuranî müdafaadır.

Bu tetimmenin yazılmasının sebeplerinden birisi:

Risale-i Nur’un bir talebesini tecrübe ettim. Acaba bu heyecan, şimdiki siyasete karşı ne fikirdedir diye, Boğazlar hakkında bir boşboğazlığı münasebetiyle bir-iki şey sordum. Baktım, alâkadarane ve bilerek cevap verdi. Kalben “yazık” dedim. Bu vazife-i Nuriyede zararı olacak. Sonra şiddetle ikaz ettim. *أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ وَالسِّيَاسَةِ* bir düsturumuz vardır. Eğer insanlara acıyorsan, geçmiş düstur onlara merhamete liyakatini selbediyor. Cennet adamlar istediği gibi, Cehennem de adam ister.

(Beşinci Şuân yine kısmen verdiği haberler tezahür ediyor.)

Said Nursî

Üstad bu mektuba, hizmette metanet ve sebat gösterilmesi mevzuunda bir ikazla başlıyor. Sonra da diyor ki: “Aziz kardeşlerim, siz kat’i biliniz ki, Risale-i Nur ve talebelerinin meşgul oldukları vazife, yeryüzündeki bütün muazzam meselelerden daha büyüktür. Onun için, dünyevî meraklı meselelere bakıp, bâki vazifenizden fütur getirmeyiniz. Meyvenin Dördüncü Meselesi’ni çok defa okuyunuz; kuvve-i mânevîyeniz kırılmasın.”

Meyve Risalesi’nin Dördüncü Meselesi’nde, en küçük daire olan kalp dairesinden en geniş âfakî daire olan kainat dairesine kadar, insanın vazifelerinin bulunduğu; ters orantılı olarak en küçük dairede en büyük vazifenin, en büyük dairede arasına küçük vazifelerin olacağı anlatılıyor. İmanın yeri olan kalp dairesindeki gerçek ve muazzam vazife yerine getirilmediği

takdirde, bir insanın elinde cihan savaşlarını çıkaran büyük devletlerin imkânları da olsa ne fayda sağlar?

Ehl-i dünya için en muazzam mesele, fâni hayatta, mücâdele düsturu dairesinde zâlimâne, gaddarâne ve merhametsizce, dinî mukaddeslerini de dünyaya fedâ ederek uğraşmaktır. Bu yüzden kader-i İlâhî de onlara, o cinayetlerin içinde manevî bir cehennem veriyor. Bunlara karşılık Risale-i Nur Talebeleri, fâni hayata karşılık, bâkî hayata perde olan ölümün aslında ebedî hayata perde ve ehl-i imanın ebedî saadetlerine bir vesile olduğunu kat'î şekilde isbat etmekle meşguller.

Şimdi bu ikisi mukayese edilirse Risale-i Nur Talebeleri'nin muazzam işlerinin önemi anlaşılmış olmaz mı? Durum bu olunca, ne diye bu kudsî hizmeti bırakıp da onların fâni ve cânî işleriyle meşgul olup vakit zâyî edecekler?

Zâten “Siz hidayette olduktan sonra onların dalâleti size zarar vermez” (Mâide Sûresi, 105) âyeti ve “Zarara kendi râzı olanın lehinde bakılmaz” düsturu da lüzumsuz şekilde onların işleriyle meşgul olmayı men ediyor. Öyleyse iman ve Kur'ân hâdimleri bütün kuvvet ve meraklarıyla vakitlerini kudsî vazifeye hasretmelidirler.

Mektubun sonunda Üstad, bu bahsi yazmasının sebeplerinden birisinin, Boğazlar mevzuunda bir talebesini denemesi neticesi, onun da alâkadârlık göstererek ve meseleyi bilerek lüzumsuz meşgul olmasını gösteriyor. “Yazık, bu nur hizmetine zararı dokunacak.” diye üzüldüğü ve “Şeytandan ve siyasetten Allah'a sığınırım” düsturunu hatırlatarak şiddetli ikaz ediyor. Ah vakitlerin ne kadar kıymetli olduğunu bir bilebilsek, bir idrak edebilsek! Âhîret ticareti için saniyelerin ne kadar önemli olduğunu nefsimize bir anlatabilsek!

22. Mektup

Denizli tüccarı ashı Burdurlu Hâfız Mustafaya hitaptır.

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ
السَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ بَعْدَ خُرُوفَاتِ رَسَائِلِ النُّورِ

Aziz, Sıddık Kardeşim ve Hizmet-i Kur'âniyede Muvaffakiyetli Arkadaşım!

Sen binler safalarla geldin, beni ebedî minnettar ettin ve sâdık arkadaşlarıyla Risale-i Nur'un serbestiyetine hizmetiniz o derece büyük ve kıymetlidir, değil yalnız bizi ve Risale-i Nur'un şakirdlerini, belki bu memleketi, belki âlem-i İslâm'ı mânen minnettar ettiniz ki; ehl-i imanın imdadına yetişmeye Risale-i Nur'un yolunu serbestçe açtınız. Ben, bir seneden beri seni ve seninle beraber bu serbestiyetine çalışanları, Merhum Hâfız Ali ve Hüsrev gibi Risale-i Nur'un kahramanlarıyla beraber mânevî kazançlarımıza, dualarıma şerik etmişim; hem devam edecek... Buraya kadar herbir dakika yoldaki bir gün, Risale-i Nur'un hizmetinde bulunduğu gibi beni minnettar eyledin. Hâkim-i âdil nâmını alan malûm zâtı ve lehimizde onunla beraber çalışanları, bu hakikî adâlete hizmetleri için âhir ömrüme kadar unutmayacağım. Altı-yedi aydır onları da aynen mânevî kazançlarımıza şerik ediyorum.

Bana teslim ettikleri Risale-i Nur'un bir kısmını, kardeşlerime cevap vereceğim, bütününü yazsınlar, onlara hediye edeceğim. Çünkü onlar, Risale-i Nur'un bundan sonraki hizmetine tam hissedardırlar. Bu meselede ben Denizli şehrini kendi karyeme arkadaş edip bütün emvâtını ve ehl-i imanın hayatta olanlarını hem kendim, hem Risale-i Nur'un talebeleri, manevî kazançlarımıza hissedar etmeğe karar verdik. Denizli Hapishanesi'ni de, bir imtihan medresemiz telakki ediyoruz. Ve bizimle alâkadar hem Denizli'de, hem hapiste umumuna ve hususan tam adaleтини gördüğümüz mahkeme heyetine çok selâm ve dualar ederiz.

Bu mektubunda Üstad, Risale-i Nur'un serbestiyeti için uğraşan Hâfız Mustafa'ya çok büyük iltifatta bulunuyor: "Hizmetiniz o derece büyük ve kıymetlidir, değil bizi ve Risale-i Nur'un talebelerini, belki bu memleketi, belki Âlem-i İslâm'ı mânen minnettar ettiniz. Çünkü ehl-i imanın imdadına yetişmesi için Risale-i Nur'un yolunu serbestçe açtınız." diyor. Ayrıca, Hâkim-i Âdil Ali Rıza Efendi ve üyelerine ömrünün sonuna kadar duacı olacağını söylüyor. "Altı-yedi aydır onları da aynen mânevî kazançlarımıza ortak ediyorum" diyor. Denizli şehrini de kendi köyü Nurs'a arkadaş edip hem vefat edenlerini hem de hayatta olanları mânevî kazançlarına hissedar etmeye karar verdiğini ifade ediyor...

Fırsatlar her zaman ele geçmez. Bazen ömürde bir defa öyle bir fırsat düşer ki, insan onunla âlâ-yı illîyyîne bir anda çıkabilir. Eğer değerlendiremezse, hatta tersine kullanırsa hangi derekeye düşeceğini de Allah bilir.

Mühim bir zirvedesiniz ve birileri sizi bütün Müslümanlar aleyhine bir iş için zorluyorlar. Dünyevi makam olarak da bir şeyler vaad ediyorlar. Malesef bazıları bu imtihanı kaybediyorlar. Nice “Zulmetten Nura” diyenler, tekrar o zulmet gayyâsına dönüp kayboluyorlar. Kimileri de her şeye rağmen, durdukları yerde dürüstçe dikiliyor, eğilip bükülmüyor, Müslümanların gönüllerinde taht kuruyor ve kıyamete kadar da hayır dualar alıyorlar. Denizli Mahkemesi’ndeki kadın hâkim Hesnâ Şener gibi bazılarınin ismi de, erkeklerden daha erkek tutum ve tavrı dolayısıyla gavslar, kutuplar arasında dualarla en mübarek ağızlarda yâd ediliyor.

23. Mektup

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Kat’iyen şekk ve şüphemiz kalmadı ki; bu hizmetimizin neticesi olan Risale-i Nur’un serbestiyetini değil yalnız biz ve bu Anadolu ve Âlem-i İslâm alkışlıyor, takdir ediyor; belki kâinat memnun olup cevvi sema, feza-yı âlem alkışlıyor ki; üç-dört ayda yağmura şiddet-i ihtiyaç varken gelmedi ve Denizli’de mahkemenin bilfiil teslimine karar vermesi, yine Leyle-i Mirac’da aynen Risale-i Nur’un bir rahmet olduğuna işaretten Leyle-i Regâib’e tevâfuk ederek kesretli melek-i ra’dın alkışlamasıyla ve rahmetin Emirdağ’ında gelmesi, o teslim kararına tevafuk etmesi ve bir hafta sonra demek Denizli’de vekillerin eliyle alınması hengâmlarında yine aynen Leyle-i Mirac’a ve Leyle-i Regâib’e tevâfuk ederek onlar gibi Cuma gecesinde kesretli rahmet ve yağmurun bu memlekette gelmesi, o tevafuklarıyla kat’î kanaat verdi ki: Risale-i Nur’un müsaderesine ve hapsine dört zelzelelerin tevafuku Küre-i Arzca bir itiraz olduğu gibi, bu Emirdağı memleketinde dört ay zarfında yalnız üç Cuma gecesinde –biri Leyle-i Regâib, biri Leyle-i Mirac, biri de Şaban-ı Muazzam’ın birinci Cuma gecesinde onlar gibi Cuma– rahmetin kesretli gelmesi ve Risale-i Nur’un da serbestiyetinin üç devresine tam tamına tevafuk etmesi; küre-i havaiyenin bir tebriki, bir müjdesidir ve Risale-i Nur’un da manevî bir rahmet ve yağmur olduğuna kuvvetli bir işaretidir.

Ve en latif bir emâre şudur ki; dün birdenbire bir serçe kuşu pence-reye geldi, vurdu. Biz, uçurmak için işaret ettik, gitmedi. Mecbur oldum,

Ceylana dedim: “Pencereyi aç, o ne diyecek?” Girdi durdu, tâ bu sabaha kadar; sonra odayı ona bıraktık, yatak odama geldim. Bu sabah çıktım, kapıyı açtım; yarım dakikada döndüm. Baktım “Kuddüs Kuddüs” zikrini yapan bir kuş odamda gördüm. Gülerek dedim: “Bu misafir ne için geldi?” Tam bir saat bana baktı, uçmadı, ürkmedi. Ben de okuyordum; ekmek bıraktım, yemedi. Yine kapıyı açtım çıktım, yarım dakikada geldim; o misafir kayboldu. Sonra bana hizmet eden çocuk geldi, dedi ki: “Ben bu gece gördüm ki, Hâfız Ali’nin kardeşi yanımıza gelmiş.” Ben de dedim: Hâfız Ali ve Hüsrev gibi bir kardeşimiz buraya gelecek. Aynı günde, iki saat sonra çocuk geldi dedi: “Hâfız Mustafa geldi.” Hem Risale-i Nur’un serbestiyetinin müjdesini, hem mahkemedeki kitaplarımı da kısmen getirdi; hem serçe kuşunun ve senin, hem kuddüs kuşunun tabirini isbat etti –ki, tesadüf olmadığını isbat etti.– Acaba emsalsiz bir tarzda hem serçe kuşu acib bir surette, hem kuddüs kuşu garib bir surette gelip bakması, sonra kaybolması ve masum çocuğun rüyası tam tamına çıkması, Risale-i Nur’un Hâfız Mustafa gibi bir zâtın eliyle buraya gelmesinin aynı zamanına tevafuku hiç tesadüf olabilir mi? Hiçbir ihtimali var mı ki, bir beşaret-i gaybiye olmasın?

Evet, bu mesele, küçük bir mesele değil; kâinat ve hayvanat ile alâ-kadardır. Ben Risale-i Nur’un bir şâkirdi olmak itibariyle, kendi hisse-me düşen bu kâr ve neticeyi, binler altun lira kadar kazancım var kanaat ediyorum. Başka yüzbinler Risale-i Nur şakirdleri ve takviye-i imana muhtaç ehl-i iman istifadeleri buna kıyas edilsin.

Evet dinin, şeriatın ve Kur’ân’ın yüzden ziyade tıslımlarını, muammalarını hal ve keşfeden; ve en muannid dinsizleri susturup ilzam eden; ve Mirac ve haşr-i cismanî gibi sırf akıldan çok uzak zannedilen Kur’ân hakikatlerini en mütemerrid ve en muannid feylesoflara ve zındıklara karşı güneş gibi isbat eden ve onların bir kısmını imana getiren Risale-i Nur eczaları, elbette Küre-i Arz ve küre-i havâiyeyi kendi ile alâkadâr eder ve bu asrı ve istikbali kendi ile meşgul edecek bir hakikat-ı Kur’â-niyedir ve ehl-i iman elinde bir elmas kılıncıdır.

Bu mektupta Üstad, Risale-i Nur hizmetinin hoş bir kerameti olan ‘tevâfuk’ üzerinde durmuş, tesâdüfü adeta idam edip yokluğunu ilân eden Risale-i Nur’un gözüyle olanları ibret nazarlarına takdim etmiş: “Kat’i-yen şek ve şüphemiz kalmadı ki, bu hizmetimizin neticesi olan Risale-i

Nur'un serbestiyetini, değil yalnız biz ve bu Anadolu ve Âlem-i İslâm alkışlıyor, takdir ediyor; belki kâinat memnun olup, cevvi semâ, fezâ-i âlem alkışlıyor ki, üç dört ayda yağmura şiddetli ihtiyaç varken gelmedi ve Denizli'de mahkemenin bilfiil teslimine karar vermesi, yine Mirac gecesinde, aynen Risale-i Nur'un bir rahmet olduğuna işareten Regâib gecesine tevâfuk ederek melek-i ra'dın çokça alkışlamasıyla ve rahmetin Emirdağ'ında gelmesi o teslim kararına tevâfuk etmesi ve bir hafta sonra, demek, Denizli'de vekillerin eliyle alınması hengâmlarında yine aynen Mirac ve Regâib gecelerine tevâfuk ederek aynen onlar gibi Cuma gecesinde kesretli rahmet ve yağmurun bu memlekette gelmesi o tevâfuklarıyla kat'i kanaat verdi ki, Risale-i Nur'un müsâdere edilip el konulmasına ve hapsine dört zelzenenin tevâfuku, küre-i arzca bir itiraz olduğu gibi, bu Emirdağ memleketine dört ay zarfında yalnız üç Cuma gecesinde (birincisi Leyle-i Regâib'te, ikincisi Leyle-i Mirac'da, üçüncüsü Şâbân-ı Muazzam'ın birinci Cuma gecesinde) rahmetin bolca gelmesi ve Risale-i Nur'un da serbestiyetinin üç devresine tam tamına tevafuk etmesi, küre-i havanın bir tebriki, bir müjdesidir ve Risale-i Nur'un da manevi bir rahmet ve yağmur olduğuna kuvvetli bir işarettir.”

Bu tevafuklara güzellik katan bir başka letâfet de kuşların enteresan ilgilidir. Onun için bu tevâfukları asla basite almayan ve Risale-i Nur ile yapılan iman ve Kur'ân hizmetinin ihtişamını, derinliğince hisseden Üstad Hazretleri: “Evet bu mesele küçük bir mesele değil; kâinat ve hayvanat ile alâkadardır. Ben Risale-i Nur'un bir talebesi olmak itibarıyla, kendi hisseme düşen bu kâr ve neticeyi binler altın lira kadar kazancım var, diye kanaat ediyorum. Başka yüz binlerce Risale-i Nur talebeleri ve iman takviyesine muhtaç ehl-i imanın istifadeleri buna kıyas edilsin...”

Acaba kuşlar niye alâkadarlık gösteriyorlar? Bilhassa İkinci Dünya Savaşı'nın dehşeti gösterdi ki, imansızlığın verdiği merhametsizlik ve fâni dünyayı elde etme hırslının verdiği çalgınlık bütün canlılara zarar vermektedir. Hatta kuşlar âleminin cevelangâhu olan gökler dahi, bomba yüklü “canavar kuşları” tabirine lâyık savaş uçakları tarafından ateş ve ölüm kusan arenalara çevrilmiştir. Kıyameti koparacak bu insanlık intiharının karşısında kimler duruyor ve bir Üçüncü Dünya Savaşı'nı kimler engelleyebilir diye meselenin temeline inmiş. İman ve Kur'ân hizmetkârları ile kuşların temâsa geçip alâkadar olmaları elbette bir tesadüf değil, bilakis çok da mânidar bir tevâfuktur..

Cenâb-ı Hakk'ın, peygamberleri hayvanlarla ilgili mazhar kıldığı mucizeler vardır. Peygamberlerin yolundan giden veli kullarına tabiri caizse onların çıraqları olan mübarek zatlara da benzer ikramlar nevinden kerâmetler vermiştir.

Efendimiz (sallallâhu aleyhi ve sellem) ile Hz. Ebu Bekir (radiyallâhu anh) müşriklerin takibinden kurtulmak için mağaraya girdikleri vakit iki nöbetçi gibi iki güvercinin gelip beklemeleri ve bir örümceğin de perdedar gibi mağaranın kapısını kalın bir ağ ile örmesi bu nev'idendir. Hatta Efendimiz'in (sallallâhu aleyhi ve sellem) evinde bulunan dâcin kuşunun, O'na (sallallâhu aleyhi ve sellem) karşı tutumu yani Peygamberimiz (sallallâhu aleyhi ve sellem) eve gelince, huzurunda temkinle ve sükutla duruşu, evden ayrılınca harekete geçip O'ndan ayrılış hasretinin ifadesi olan davranışlarda bulunuşu bu hususa güzel bir misaldir. Mekke fethi sırasında da mübarek güvercin tâifesinin Resül-ü Ekrem Aleyhisselâm'ın başı üzerinde gölge yaparak beraber gelişleri hem zaferi tebrik hem Efendimize (sallallâhu aleyhi ve sellem) hizmet etme sevincinin ifadesi olarak değerlendirilebilir.

Bütün bu sahih rivayetler bize hayvanatın bilhassa kuşların, Allah rızası yolunda hareket edenlerle bir çeşit alâkalarının olduğunu göstermektedir..

Risale-i Nur'un ve hizmetinin böyle bir şeye liyâkatı nereden geliyor şeklindeki mukadder bir soruya Üstad şöyle cevap veriyor: “Evet, dinin, İslâmiyetin ve Kur'ân'ın yüzden ziyade tılsımlarını, muammalarını hal ve keşfeden; ve en muannid dinsizleri susturup ilzam eden (delilsiz bırakıp mağlup eden); ve Mirac ve cismânî haşir (öldükten sonra mahşerde bedenen dirilme) gibi sırf akıldan çok uzak zannedilen Kur'ân hakikatlerini en mütemerrid (hakkı kabul etmemekte direnen) ve en muannid (inatçı, kaypak) filozoflara ve zındıklara karşı güneş gibi ispat eden ve onların bir kısmını îmâna getiren Risale-i Nur eczâları, elbette Arz ve hava kürelerini kendisi ile alâkadar eder. Bu asrı ve istikbâli de kendisiyle meşgul edecek Kur'ânî bir hakikattir ve ehl-i imanın elinde bir elmas kılıçtır.”

24. Mektup

Aziz kardeşim!

Risale-i Nur'un avukatı Ziya'yı bizim tarafımızdan hem çok teşekkür, hem tebrik ediniz. Çoktan beri ruhuma ihtar edilmiş ki; Ziya na-

mında birisi, Risale-i Nur namına büyük bir hizmet edecek. Bu mesele gösterdi ki; o Ziya, bu Ziyadır. Bizleri ebede kadar minnettar eyledi. Mahkemede zabıt kâtibi ve âzâdan Hesnâ hanım ve sorgu hâkimi gibi vicdanlı zâtlara teşekkür ederiz. Ve onları unutmayacağımı; bilhassa başta Müftü Osman, Hasan Feyzi olarak çok ehemmiyetli kardeşlerime selâmımızı ve minnettarlığımızı bildiriniz. Ve hâkim-i âdil olan zâta, Risale-i Nur'un ekser eczalarını ona hediye etmek için yazdırmayı karar verdiğimi söyleyiniz. Ve Risale-i Nur'un fahrî avukatı Ziya'ya; kısm-ı mühimmîni yazdırıp ona hediye etmek niyetindeyim.

Tab' olunan Ayetü'l-Kübra Risalesi'nin beşyüz matbu nüshaları da tabedenlere verilecek mi? Merak ediyorum.

Biri de, İstanbul'da müsadere edilen ne kadar Risale-i Nur varsa bana aittir. İçinde yirmi risale bulunan mecmua bana çok ehemmiyeti var.

Hem Denizli'den müfakat ederken, emanet Mucizat-ı Ahmediye Risalesi'ni, orada bazılarına bırakmıştım, o da bana çok lâzımdır belki Hoca Musa Efendi biliyor.

Risale-i Nur'un zaîf veya yeni şâkirdlerini vesveseden kurtarmak için beyan ediyorum ki: Gizli bir komitenin desisesiyle safdil bazı hocalar veyahut bid'a taraftarları bazı muarızlar, Risale-i Nur'un hiç zedelenmez bazı hakikatlerine karşı gelmek için, benim çok kusurlu ve –itiraf ediyorum– çok hatalı şahsımın noksanlarını ve hatalarını işâa etmek ve beni onlar ile çürütmekle Risale-i Nur'a ilişmek ve darbe vurmak istediklerinin bu yirmi senedir yirmi ehemmiyetli hâdisesi var. Hattâ iki defa hapsimize de bir nevi vesilesi olduğundan, dostlarıma ve Risale-i Nur'un şakirdlerine ilân ediyorum ki: Ben, Cenab-ı Hakk'a şükrediyorum ki; nefsimi kendime beğendirmemiş ve kusurlarımı kendime bildirmiş. Değil kendimi satmak, hodfuruşluk etmek, belki kemal-i mahcubiyetle Risale-i Nur'un mübarek şakirdleri içinde onların samimiyet ve ihlas ile kendimi affettirmek ve onların manevî şefaatiyle günahlarıma bir keffaret aramaktır.

Bana itiraz edenler, gizli ayıplarımı bilmiyorlar. Yalnız zâhirî bazı hatalarımı bahane edip ve yanlış olarak Risale-i Nur'u benim malım zannedip Risale-i Nur'un nurlarına perde çekmek, intişarına rekabet

etmek için derler: “Said Cuma cemaatine gelmiyor, sakal bırakmıyor” gibi tenkidleri var.

Elcevab: Ben, çok kusurları kabul ile beraber derim: Bu iki meselede büyük mazeretlerim var.

Evvelâ: Ben Şafîîyim. Şafîî mezhebinde cumanın bir şartı; kırk adam imam arkasında Fatiha okumaktır. Daha başka şartlar da var. Onun için burada bana cuma farz değil. Ben, mezheb-i Âzamîyi takliden, bazan sünnet olarak kılıyordum.

Sâniyen: Yirmi senedir haksız olarak beni insanlarla görüştürmekten menettikleri için, –hem bu âhirde, resmen dört ay evvel perde altında insanlarla temas ettirmemek için tenbihat olmuş– hem yirmibeş senedir ben münzevi yaşadığım için, kalabalık yerlerde huzur bulamıyorum ve herkesin arkasında mezhebimce iktida edip namaz kılamıyorum ve okumakta yetişemiyorum ve daha Fatihanın yarısını okumadan, imam rükua gidiyor. Bizde Fatiha okumak farzdır.

Sakal meselesi ise: Bu bir sünnettir, hocalara mahsus değil. Bu millette yüzde doksan sakalsız olanların içinde küçükten beri sakalsız bulundum. Bu yirmi senedir bana resmî hücumlarda bazı arkadaşlarımın sakallarını kestirmeleriyle, benim sakal bırakmadığım bir hikmet, bir inayet-i İlahiye olduğunu isbat etti. Eğer sakal olsaydı, traş edilseydi, Risale-i Nur’a büyük bir zarardı. Çünkü ölecektim, dayanamayacaktım. Bazı âlimler “Sakalı traş etmek caiz değildir” demişler. Muradları sakalı bıraktıktan sonra traş etmek haramdır demektir. Yoksa hiç bırakmayan, bir sünneti terketmiş olur. Fakat bu zamanda, dehşetli pek çok günah-ı kebîreden çekinmek için, bu terk-i sünnete mukabil, Risale-i Nur’un irşadıyla, yirmi sene haps-i münferit hükmünde işkenceli bir hayat geçirdik; inşaallah o sünnetin terkine bir keffarettir.

Hem bunu kat’iyen ilân ediyorum ki: Risale-i Nur, Kur’ân’ın malıdır. Benim ne haddim var ki, sahip olayım; tâ ki kusurlarım ona sirayet etsin. Belki o Nur’un kusurlu bir hâdimi ve o elmas mücevherat dükkânının bir dellâliyim. Benim karmakarışık vaziyetim; ona sirayet edemez, ona dokunamaz. Zâten Risale-i Nur’un bize verdiği ders de, hakikat-ı ihlas ve terk-i enaniyet ve daima kendini kusurlu bilmek ve hodfuruşluk etmemektir. Kendimizi değil, Risale-i Nur’un şahs-ı ma-

nevîsini ehl-i imana gösteriyoruz. Bizler, kusurumuzu görene ve bize bildirene –fakat hakikat olmak şartıyla– minnettar oluyoruz, Allah razı olsun deriz. Boynumuzda bir akrep bulunsa, ısırmadan atılsa, nasıl memnun oluruz; kusurumuzu, –fakat garaz ve inat olmamak şartıyla ve bid’alara ve dalâlete yardım etmemek kaydı ile– kabul edip minnettar oluyoruz.

Avukat Ziya’ya, mahkeme zabıt kâtibine, hâkim Hesnâ Hanım’a ve sorgu hâkimi gibi vicdanlı zatlara teşekkürle başlayan bu mektupta bazı muârizların “Said Cuma cemaatlerine gelmiyor ve sakal bırakmıyor.” gibi tenkitlerine cevaplar var. Bir kere Üstad Şâfiî mezhebinden, bu mezhebe göre Cuma’nın şartlarından birisi de, kırk adamın imam arkasında Fâtîha Süresi’ni okumalarıdır. Yani kırk kişilik cemaat bulunsa bile yeterli değildir. Mesela kırk kişilik bir cemaat bulunabilir ama bunlar Hanefî mezhebi’nden iseler imamın arkasında cemaat halinde namaz kılarken Fâtîha Süresi’ni okumazlar. O zaman o Cuma’nın bir şartı Şâfîlerce yerine gelmemiş olur ve Cuma kılınmamış sayılır. Daha başka şartlar da var. Sadece bu şart Denizli gibi tamamen Hanefîlerin yaşadığı bir yerde yerine gelemes. Onun için Üstad’a zaten bu durumda Cuma farz olmaz. Ama o, Isparta’da Hanefî mezhebini takliden, bazen sünnet olarak kılıyordu.

İkinci bir mesele, Şâfiî mezhebinden bir cemaat imama uyduğunda kendisi de Fâtîha’yı okumak mecburiyetinde... Üstad diyor ki: “Hem yirmi beş senedir ben münzevî yaşadığım için, kalabalık yerlerde huzur bulamıyorum ve herkesin arkasında mezhebimce iktida edip namaz kılamıyorum. Okumakta yetişemiyorum ve daha Fâtîha’nın yarısını okumadan, imam rûkûa gidiyor. Bizde Fâtîha okumak farzdır.”

Sakal meselesinde de gerekli cevabı veriyor: “Bu bir sünnettir. Hocalara mahsus değil. Bu millette yüzde doksan sakalsız olanların içinde küçükten beri sakalsız bulundum. Bu yirmi senedir bana resmi hücumlarda, bazı arkadaşlarımla sakallarını kestirmeleriyle benim sakal bırakmayışımın bir hikmet, bir inayet sebebiyle olduğu da ispat edilmiş oldu. Eğer sakalım olsaydı, traş edilseydi, Risale-i Nur’a büyük bir zarar olurdu. Çünkü ölecektim, dayanamayacaktım.” diyor.

Günümüzde bilhassa resmi dairelerde vazifeli insanların sakal sebebiyle memuriyetten atıldıklarına şahit oluyoruz. Eğer Üstad diğer sünnet üzerine yaptığı taahhüt ve hassasiyeti sakal sünneti için de yapmış olsaydı, pek çok Risale-i Nur talebesi bu hususta çok sıkıntı çekecekti. Belki bu

husus da gelecekle ilgili bir işaret ve bir remiz olarak ta baştan Üstad'ın hayatında bu mesele bu şekilde cereyan etmiştir. Zaten kendisi de “Bu zamanda, dehşetli pek çok büyük günahattan çekinmek için, bu sünneti terk etmeye mukabil, Risale-i Nur’la irşâd hizmetleri yapmakla beraber, yirmi sene tek başına tecrid hapsi hükmünde işkenceli bir hayat geçirdik... İnşallah bu yaptıklarımız ve çektiklerimiz, sakal sünnetini terketmemize karşılık bir keffâret yerine geçer.” diyor.

Ayrıca Risale-i Nur ve kendi şahsı arasında bir fark çizgisi koyarak bazılarının yanılmamaları için de şöyle bir ikazda bulunuyor: “Hem bunu kat’iyetle ilân ediyorum ki: Risale-i Nur, Kur’ân’ın malıdır. Benim ne haddim var ki, sahip olayım; tâ ki, kusurlarım ona sirayet edip bulaşsın... Belki ben, o Nur’un kusurlu bir hâdimi ve o elmas mücevherat dükkanının bir dellâliyim. Benim karmakarışık vaziyetim ona sirâyet edemez, ona dokunamaz. Zâten Risale-i Nur’un bize verdiği ders de, hakikat-ı ihlâs, enâniyeti terketmek, daima kendini kusurlu bilmek ve hodfuruşluk etmemek (kendini beğendirmeye çalışmamaktır). Kendimizi değil, Risale-i Nur’un şahs-ı mânevisini ehl-i imana gösteriyoruz. Bizler, kusurumuzu görene ve bize bildirene, fakat hakikat olmak şartıyla minnettâr oluyoruz. ‘Allah râzı olsun’ deriz. Boynumuzda bir akrep bulunsa, ısırmadan atılsa, nasıl memnun oluruz, kusurumuz, garaz ve inat olmamak şartıyla, bid’atlara ve dalâlete yardım etmemek kaydıyla, bildirenlere, kabul edip, minnettâr oluyoruz.”

25. Mektup

Aziz kardeşlerim!

Hazret-i Ali Radiyallahü Anh مِنَ الْفَجْتِ وَ بِالْأَيَّةِ الْكُبْرَى أَمْنِي مِنَ الْفَجْتِ و fıkрасında “Ayetü'l-Kübra” yüzünden şakirdleri bir musibete düşüp ve onun berekâtıyla emniyet ve selâmete çıkacaklarını kerametkârane haber verdiği gibi, Âyetü'l Kübra Risalesi Nurlar içinde yüzer matbu nüshasıyla serbestiyet noktasında daha ziyade mevki alması cihetiyle bu memlekte üç büyük yağmur rahmetine birinci vesile olduğu gibi; ben dünya halini bilmiyorum, fakat eskiden beri boğazımızı sıkın ve daima bizi istila etmeye fırsat bekleyen ve dehşetli kuvvet alan ve taraftarlar bulan ve bizi istinadsız zannıyla fırsat bekleyen istilasından ve esaretinden

Ayetü'l-Kübra ve arkadaşlarının serbestiyeti çok hâdis ve emarelerle şimdiye kadar Risale-i Nur –sadaka gibi– belâların def'ine bir vesile olduğundan, bu da bu belaya karşı vesiledir denilebilir. Ve İmam-ı Ali Radiyallahü Anhu'nun *وَ اسْمُ عَصَا مُوسَىٰ بِهَا الظُّلْمَتُ اُنْجَلَتْ* fıkrasında bir vecihle Ayetü'l-Kübra Risalesi maksud olduğu gibi, Denizli Meyvesi'nin Onbir Meselesi, "Hüccetü'l-Baliğa" onbir hüccetiyle aynen Asâ-yı Musa'nın onbir mucizesine tevâfuk edip, bu fıkrada aynen Ayetü'l-Kübra Risalesi gibi İmam-ı Ali'nin (radiyallâhu anh) medar-ı nazarı olduğu kalbime ihtar edildi. Demek Meyve Risalesi Asâ-yı Musa gibi çok firavunları susturur, mağlub eder. "Ayetü'l-Kübra"yı tabeden kahraman ve mübarek kardeşlerimiz, pek büyük bir hizmet-i Nuriye yapmışlar. Merhum Hâfız Ali'nin (r.h.) hizmet-i Nuriyesi, bununla da devam ediyor.

26. Mektup

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

"Ayetü'l-Kübra"nın matbu nüshaları perde altında çok hizmet görmüşler. Baştaki ihtarın âhîrinde –beyaz yerde– bir haşiye olarak size altı satır suretini gönderdik; siz münasib görürseniz yazdırırsınız, hem ıslah ve tashih edersiniz. Benim kat'î kanaatım geldi ki: Bu defa, "Ayetü'l-Kübra"yı dikkatle ve muarızları nazara alıp okudum. Şüphem kalmadı ki, Risale-i Nur'un çok şiddetli darbelerine karşı muarızlar zaîf bahaneler ve sinek kanadı kadar ehemmiyetsiz kusurları medar-ı mes'uliyet gördükleri halde; bu dehşetli darbeleri nazara almayıp hem be-beraetimizi; hem Risale-i Nur'un serbestiyetini kabul etmelerinin sebebi: Başta "Ayetü'l-Kübra" olarak Risale-i Nur'un "Meyve" ve "Hüccet-ül Baliğa" gibi eczalarındaki hârikulâde ve sarsılmaz hakikatler, onların dehşetli inatlarını kırmasıdır. Çaresiz mecburiyetle serbestiyetini; ber-beraetimizi resmen kabul etmişler. Fakat yine gizli zındıka komitesi, elinden geldiği kadar nazar-ı millette kendilerini lanetten, nefretten bir derece kurtarmak için, kusurlarımızı arıyorlar ve hükûmeti iğfal etmeğe çalışıyorlar. Onun için biz; eskisi gibi ihtiyatımızı elden bırakmamalıyız.³

³ Ayetü'l-Kübra'nın başındaki ihtarın âhîrinde, nazar-ı dikkati celbetmiş cümlesine haşiyedir.

Umum kardeşlerimizin gelecek mübarek Ramazan-ı Şerifinizi ve geçmiş Berat gecelerinizi bütün ruh-u canımızla tebrik ediyoruz. Cenab-ı Hak, onların ve bizlerin hakkımızda bu Ramazandaki Leyle-i Kadrimizi bin aydan hayırlı ve bin ay kadar medar-ı sevab eylesin, ümmet-i Muhammediyeye saadet ve selâmet versin, âmîn!

Hem cümlenize
birer birer selâm eden kardeşiniz,
Said Nursî

Üstad bu mektupta da Ayetü'l-Kübra Risalesi'nin önemini ve mânevî gücünü anlatmış: “Bu defa, Ayetü'l-Kübra'yı dikkatle ve muâırızları nazara alıp okudum. Şüphem kalmadı ki, Risale-i Nur'un çok şiddetli darbelerine karşı muâırızlar zayıf bahaneler ve sinek kanadı kadar önemsiz kusurları mes'uliyet sebebi gördükleri halde, bu dehşetli darbeleri nazara almayıp hem berâatimizi, hem Risale-i Nur'un serbestiyetini kabul etmelerinin sebebi, başta Ayetü'l-Kübra olarak Risale-i Nur'un Meyve ve Hücetü'l-Bâliğa gibi parçalarındaki harikulâde ve sarsılmaz hakikatlerin, onların dehşetli inatlarını kırmasıdır. Çaresiz mecburiyetle serbestiyetini, berâatimizi resmen kabul etmişler” diyor.

Ayetü'l-Kübra Risalesiyle ilgili olarak bilhassa “Ayetü'l-Kübra üzerine” isimli küçük kitapçığımın girişinde, başımdan geçmiş ve beni birgün boyunca hücre hücre ihtizaza getiren ve gerçekten dünyaya meydan okutacak bir imanın varlığını hissettiren bir olayı nakletmekle onun önemini anlatmaya çalışmışım. O zaman o olayla anlamışım ki, Risale-i Nur'da bilhassa Âyetü'l-Kübra'da, tasavvuf zevkleri ve hazları da derinliğine ve enginliğine mevcut... Huzur-u dâimi lezzeti tam olarak bulunuyor. Nur-lara kendisini tam muhatap yapan bunları derecesine göre fark edebilir...

Bu mektubun haşiyesi ise Ayetü'l-Kübra ve Asâ-yı Musa Risaleleri hakkında olup onların önemini belirtmektedir. Hz. Ali (radıyallâhu anh), “Ve bi'l-Ayetü'l-Kübra eminnî mine'l-fecet.. yani “Yâ Rabbi! Ayetü'l-Kübra, hürmetine beni musibetten kurtar, emân ve emniyet ver.” diyerek Âyetül-Kübrâ Risalesi yüzünden talebelerinin bir musibete düşeceklerini ve yine

Evet İmam-ı Ali'nin (radıyallâhu anh) Ayetü'l-Kübra hakkında verdiği haberi, tam taminâ Denizli hâdisesi tasdik etti. Çünkü bu risalenin gizli tabı hapsimize bir vesile oldu. Ve onun kudsî ve çok kuvvetli hakikatı galebesiyle, beraet ve necatımıza ehemmiyetli bir sebep oldu. İmam-ı Ali'nin (radıyallâhu anh) keramet-i gaybiyesini körlere de gösterdi. بِأَلَايَةِ الْكُتُبِ أَمِّي مِنَ الْفَجْتِ

hakkımızdaki duasının kabulünü isbat etti.

onun bereketleriyle emniyet ve selâmete çıkacaklarını kerâmet olarak haber veriyor. Nitekim Ayetü'l-Kübra'nın gizlice basılması Üstad'ın ve talebelerinin Denizli hapsine düşmelerine sebep olduğu gibi yine Ayetü'l-Kübra'nın kudsî ve çok kuvvetli hakikatinin galebesi de beraatlerine ve kurtuluşlarına önemli bir sebep olmuştur.

Ayrıca Rusya'nın müdahalesi söz konusu olduğu o yıllarda Ayetü'l-Kübra ve Asâ-yı Musa'nın çokça yazılıp okunmaları da bu büyük belânın def edilmesine mânevi bir vesile teşkil edebilir. Ali İhsan Tola Ağabey'in ifadesiyle 1950'li yıllarda İzmir'e gelen Amerikan Deniz Kuvvetlerine ait 6. Filo görevlilerine Ayetü'l-Kübra verilmiş ve mâhiyeti izah edilmiştir. Bilhassa onların dikkat, hayret ve hayranlıklarını celbetmiştir. Hatta o zaman 6. Filo'da Tümamiral rütbesinde görevli din adamının daha sonra New York Kardinali olan John O'caner olduğu bilinmektedir. Bu husustaki görüşmelerde Mustafa Birlik ve Ahmet Feyzi Kul'un isimleri de geçmektedir.

27. Mektup

Aziz, sıddık, metin, sarsılmaz, sebatkâr, fedakâr, vefâdar kardeşlerim!

Bilirsiniz ki Ankara ehl-i vukufu Risale-i Nur'a ait kerametleri ve işaret-i gaybiyeleri inkâr edememişler. Yalnız, yanlış olarak o kerametlerde beni hissedar zannedip itiraz ederek, "Böyle şeyler kitapda yazılmamalı idi; keramet izhar edilmez." diye hafif bir tenkide mukabil müdafaatımda onlara cevaben demiştim ki:

Onlar bana ait değil ve o kerametlere sahip olmak benim haddim değil. Belki Kur'ân'ın mucize-i mâneviyesinin tereşşühâtı ve lem'alarıdır ki hakikî bir tefsiri olan Risale-i Nur'da kerametler şeklini alarak şakirdlerinin kuvve-i maneviyelerini takviye etmek için ikramat-ı İlahiye nevindendir. İkram ise, izharı bir şükürdür, caizdir, hem makbuldür. Şimdi ehemmiyetli bir sebebe binaen cevabı bir parça izah edeceğim. Ve "Niçin izhar ediyorum ve niçin bu noktada bu kadar tahşidat yapıyorum ve niçin birkaç aydır bu mevzuda çok ileri gidiyorum? Ekser mektuplar o keramete bakıyor." diye sual edildi.

Elcevap: Risale-i Nur'un hizmet-i imaniyesinde bu zamanda binler tahribatçılara mukabil yüzbinler tamiratçı lâzım gelirken, hem benimle lâakal yüzer kâtib ve yardımcı bulunmak ihtiyaç varken, değil çekinmek ve temas etmemek, belki millet ve ehl-i idare takdir ile ve teşvik ile yardım ve temas etmek zarurî iken ve o hizmet-i imaniye hayat-ı bâkiyeye baktığı için hayat-ı fâniyenin meşgalelerine ve faidelerine tercih etmek, ehl-i imana vâcib iken, kendimi misal alarak derim ki: Beni her şeyden ve temastan ve yardımcılarından men etmek ile beraber aleyhimizde olanlar bütün kuvvetleriyle arkadaşlarımın kuvve-i maneviyelerini kırmak ve benden ve Risale-i Nur'dan soğutmak ve benim gibi ihtiyar, hasta, zaîf, garib, kimsesiz bir bîçareye, binler adamın göreceği vazifeyi (başına) yüklemek ve bu tecrid ve tazyiklerde maddî bir hastalık nevinde insanlar ile temas ve ihtilattan çekilmeğe mecbur olmak, hem o derece tesirli bir tarzda halkları ürküttürmek ki, en ziyade merbut görülen bazı dostların bana selâm vermemek, hattâ bazı namazı da terketmek derecesinde ürkütmek ile kuvve-i maneviyeyi kırmak cihetleriyle ve sebepleriyle... ihtiyarım haricinde bütün o mânilere karşı Risale-i Nur şakirdlerinin kuvve-i maneviyelerinin takviyesine medar ikramat-ı İlahiyeyi beyan ederek Risale-i Nur etrafında manevî bir tahşidat yaptırmak ve Risale-i Nur kendi kendine, tek başıyla (başkalarına muhtaç olmayarak) bir ordu kadar kuvvetli olduğunu göstermek hikmetiyle bu çeşit şeyler bana yazdırılmış. Yoksa hâşâ kendimizi satmak ve beğendirmek ve temeddüh etmek ve hodefuruşluk etmek ise; Risale-i Nur'un ehemmiyetli bir esası olan ihlas sırrını bozmaktır. İnşâallah Risale-i Nur kendi kendine, hem kendini müdafaa ettiği, hem kıymetini tam gösterdiği gibi, bizi de manen müdafaa edip kusurlarımızı affettirmeğe vesile olacaktır.

Bu mektupta Üstad, Risale-i Nur'a terettüp eden kerâmetleri niçin yazdığını izah ederken, önce bunların kendisine ait olmayıp, Kur'an'ın mânevî mucizesinin sızıntı ve parıltıları olduklarını, Kur'an'ın bir tefsiri olan Risale-i Nur'da kerametler şeklinde tezâhür ettiklerini söylüyor. Aslında bu kerametler Nur talebelerinin kuvve-i mânevîyelerini takviye etmek için İlâhî ikramlar nevidendir. İkrâmı izhar edip anlatmak da bir şükür olduğu için câizdir, hem makbuldür. Öbür taraftan, bu zamanda binlerce tahripçi durmadan, iman ve maneviyat mevzularında icraat yapıyor. Tah-

rip kolay olduğu için, bir tahripçiye karşı bile en az on veya yirmi tamirci gerekir. İşte böyle binlerce tahribatçıya karşı yüzbinlerce tamiratçıya ihtiyaç vardır. Bunların da çekinmeden yardımcı olması ayrıca milletin ve idarecilerin bunları takdir, teşvik ve yardım etmeleri de gerekmektedir. Halbuki tam tersine işler yapılıyor. Yani bu tamiri yapacak ustabaşı olan Üstad Hazretlerini her şeyden men ediyorlar. Kimseyle temas ettirmiyorlar. Yardım edecek kişileri engelliyorlar. Bütün kuvvetleriyle arkadaşlarının kuvve-i mâneviyelerini kırıyorlar ve her fırsatta herkesi kendisinden soğutmaya çalışıyorlar. Bu hasta, ihtiyar, zayıf, garip ve kimsesiz kişi, işte yüzbinlerce tamiratçının yapacağı hizmetleri tek başına omuzuna almış ilerlemeye çalışıyor, onun için bu sabûr, bu gayûr ve şefkat timsâli mübarek zat da bütün bu engelleme ve menfiliklere karşı, Risale-i Nur talebelerinin kuvve-i mâneviyelerine vesile olacak İlâhî ikramları beyan etmek sûretiyle, Risale-i Nurların etrafında bir yığınak yapıyor ve Anadolu mahsûlü bu mübarek Kur'ân tefsirlerinin, kendi kendilerine, tek başlarıyla, başkalarına muhtaç olmadan bir ordu kadar kuvvetli olduklarını açıkça isbat ediyor. Evet, bu kerametlerin yazılış hikmet ve sırrı işte bu sebeplere dayanıyor. Elleri bağlı tek bir adamın üzerine ordular saldırtırcasına uğraşılırken, elbette onun da birşeyler yapması gerekiyor... Kerametleri anlatırken yaptığı da işte budur.

28. Mektup

Aziz kardeşlerim!

Risale-i Nur'un zuhurundan kırk sene evvel, geniş bir hiss-i kable'l-vuku, acib bir tarzda; hem bende, hem bizim köyde, hem nahiyemizde tezahür ettiğini şimdi bir ihtar-ı manevî ile kat'î kanaatım gelmiş. Şefik ve kardeşim Abdülmecid gibi eski talebelerime bu sırrı fâşetmek isterdim. Şimdi Cenab-ı Hak sizlerde çok Abdülmecidleri ve çok Abdurrahmanları verdiği için, size beyan ediyorum:

Ben on yaşında iken, büyük bir iftihar, hattâ bazan temeddüh suretinde bir haletim vardı; istemediğim halde pek büyük bir iş ve büyük bir kahramanlık tavrını takınıyordum. Kendi kendime der idim: Senin beş para kıymetin yok. Bu temeddühkârane; hususan cesarete çok fazla gösterişin niçindir? Bilmiyordum; hayret içinde idim. Bir-iki aydır o hayrete

cevab verildi ki; Risale-i Nur, kable'l-vuku kendini ihsas ediyordu. Sen, âdi odun parçası gibi bir çekirdek iken, o firdevs salkımlarını bilfiil kendi malın gibi hiss-i kable'l-vuku ile hissedip hodfuruşluk ederdin.

Bizim Nurs köyümüz ise; hem eski talebelerim, hem hemşehrilerim biliyorlar ki; bizim köyümüz, fevkalâde gösteriş ve cesaretle ileri göstermek için temeddühü çok severdiler; güya büyük bir memleketi fetheder gibi kahramanâne bir tavır almak istiyordular. Ben, hem kendime, hem onlara çok hayret ederdim. Şimdi hakikî bir ihtar ile bildim ki: O masum Nurslu insanlar, Nurs Karyesi; Risale-i Nur'un nuruyla büyük bir iftihar kazanacak; o vilayetin, nahiyenin ismini işitmeyen, Nurs Köyünü ehemmiyetle tanıyacak diye bir hiss-i kable'l-vuku ile o nimet-i İlahiyeye karşı teşekkürlerini temeddüh suretinde göstermişler.

Hem o nahiyemiz olan Hizan Kazasına tâbi Isparta'da, birdenbire –meşhur– “Seyda” namında “Şeyh Abdurrahman-ı Tağî” himmetiyle o kadar çok talebeler ve hocalar ve âlimler çıktılar ki, bütün Kürdistan onlar ile iftihar eder bir şekil aldığı zaman, içlerinde münazara-i ilmiye ve pek büyük bir himmetle ve pek geniş bir daire-i ilim ve tarikat içinde öyle bir vaziyet hissediyordum ki, güya rûy-i zemini fethedecek bu hocalardır. Eski meşhur ulema ve evliyalar ve allâmeler ve kutublar... Onların medar-ı bahsi oldukça ben de dokuz-on yaşında iken dinliyordum. Kalbime geliyordu ki; bu talebeler, âlimler ilimde, dinde büyük bir fütuhat yapmışlar gibi vaziyet alıyorlardı. Bir talebenin bir parça ziyade zekâveti olsa idi, büyük bir ehemmiyet verilirdi. Münazarada, bir meselede birisi galebe çalsa büyük bir iftihar alırdı. Ben de hayret ediyordum; o hissiyat bende de vardı. Hattâ tarikat şeyhleri ve dairelerinde medar-ı hayret bir müsabaka; hem nahiyeye, hem kaza, hem vilayetimizde vardı. O haletleri başka memleketlerde o derece göremedim.

Şimdi bir ihtar ile kat'î kanaatım geldi: O talebe arkadaşlarım, o üstadlar hükmünde hocalarım, o mürşidlerim, evliya ve şeyhlerim; bir hiss-i kable'l-vuku ile ruhu hissedip akıl bilmeyerek –ki en lüzumlu bir zamanda– o talebeler içinde ve o hocaların şâkirdleri içinde ve o mürşidlerin müridleri içinde parlak bir nur çıkacak, ehl-i imanın imdadına gelecek diye o istikbaldeki nimet-i İlahiyeye gayet ağır ve acîb şerait içinde ve hadsiz muarızların karşısında ve bin seneden beri kuvvet bulan

dalâletin mukabilinde ve gayet vehham ve garazkâr düşmanlarımızın de-siselerinin ihatasında ve iki dehşetli mahkemenin uzun tedkikatında Ri-sale-i Nur'un bu fevkalâde galebese ve hârikulâde perde altında tenviratı ve düşmanlarını mecbur edip serbestiyetini kazanması gösteriyor ki; o mevkiine lâyıktır ki, kable'l-vuku İmam-ı Ali (radıyallâhu anh) ve Gavs-ı Azam (kuddise sırruhu) ondan haber verdikleri gibi, bunlar köy ve nahiye ve vilayetim, benimle beraber şuursuz olarak geleceğini hissedip mesrur olmuşlar.⁴

Sizi eski talebelerim ve eski arkadaşlarım ve kardeşim ve birader-zadem Abdülmecid ve Abdurrahmanlar bildiğimden, bu mahrem sırrı size açtım.

Evet, ben yirmidört saat evvel hassasiyetimle ve âsâbımın rutubet-ten tesiriyle rahmet ve yağmurun gelmesini hissettiğim gibi, aynen öyle de; ben ve köyüm ve nahiyem, kırkdört sene evvel Risale-i Nurdaki rahmet yağmurunu bir hiss-i kable'l-vuku ile hissetmişiz demektir.

Umum kardeşlerimize ve hemşirelerimize selâm ve dua ederiz ve dualarını rica ederiz.

Büyük olaylardan önce zaman-zemin ve insanlar hep birlikte sanki kulak kesilip olacak olaylar hakkında bütün sezgilerini harekete geçirecek beklemeye başladılar...

Meselâ Efendimiz'in (sallallâhu aleyhi ve sellem) doğum gecesinde hem anesi hem yanında bulunanlar, doğuları ve batıları saran ve aydınlatan bir nur görmüşlerdir. O gece, Ka'be'deki putların çoğu baş aşağı düşmüşlerdir. O gece İnan Kısra'sının meşhur sarayı sallanıp parçalanmış ve ondört şerefesi düşmüştür. O gece mukaddes sayılıp tapılan Sava gölü yere batmış ve Mecûsilerin mabud sayıp ibadet ettikleri bin senedir yanan İstahrâbâd'daki meşhur ateş sönmüştür... Efendimiz'in doğumuna yakın (40-50 gün önce), İslamın kiblesi olacak Ka'be'yi yıkmaya gelen Habeşistan meliki Ebrehe'nin güçlü ordusu hem de kuşlar tarafından mahvedilmiştir. Evet böyle binlerce olay olmuş ve âdeta onun gelişi yer-gök ve içindekiler tarafından hissedilip hasretle beklenmiştir. Elbette dünyaya maddî-ma-

⁴ Evet Risale-i Nur'un tercümanı hem fakir, hem âdi iken; şansız ve âmi bir haneden olduğu halde, Tarihçe-i Hayatı'nda yazıldığı gibi; fevkalâde istiğna ve hediye ve sadakaları kabul etmemek ve emsalsiz bir izzet-i ilmiye namıyla kimseye baş eğmemek ve tenezzül etmemek ve haddinden bin derece ziyade işlere girişmek gibi haller, bu mezkûr sırdan ileri gelmiştir.

nevi reis olacak, dünyanın mânevî akışını değiştirip mecrasına oturtacak, insanlığı kurtaracak olan Hz. Muhammed Aleyhisselam'ın gelişini her şey, her nevi mahlukat hüsn-ü istikbâl edip karşılayacak ve alkışlayacaktır..

İşte o Muhammed Mustafa'nın (sallallâhu aleyhi ve sellem) yolundan gidecek, onun âhîrzamanda en büyük takipçisi ve çırağı olacak bir zâta da Cenab-ı Hak, seviyesine göre bir şeyler hissettirecektir. Sadece ona mı? Hayır, o yolda giden herkese mertebe ve seviyesine göre Cenab-ı Erhamürrahimin bir şeyler sezdirecektir..

İşte bu mektupta ve tetimmesi olan sonraki mektupta bu nevi hiss-i kable'l-vuku olaylar anlatılmaktadır. Bu ön sezileri değerlendirirken Üstad kalbine doğanlara dayanarak diyor ki: “Kat'î kanaatım geldi ki, o talebe arkadaşlarım ve üstadlar hükmündeki hocalarım, o müşidderim, evliya ve şeyhlerim, bir hiss-i kable'l-vuku ile ruhları hissedip akılları bilmeyerek, en lüzumlu bir zamanda, o talebeler içinde ve o hocaların talebeleri ve o müşidlerin müridleri içinde parlak bir nur çıkacak, ehl-i imanın imdadına gelecek diye, o istikbalde gelecek İlâhî nimete gayet ağır ve acib şartlar içinde ve hadsiz muarızlar karşısında, bin seneden beri kuvvet bulan dalâletin mukabilinde, gayet vehham ve garazkâr düşmanlarımızın sinsi hilelerinin kuşatması altında ve iki dehşetli mahkemenin bu uzun tetkiklerinde Risale-i Nur'un bu fevkalade galebesi ve hârikulâde perde altında aydınlatması ve düşmanlarını mecbur edip serbestiyetini kazanması gösteriyor ki, o mevkiine lâyıktır ki, Hz. Ali (radıyallâhu anh) ve Gavs-ı Azam Abdülkadir Geylanî (kuddise sırruhû) ondan haber verdikleri gibi, bunlar, köy, nâhiye ve vilayetim, benimle beraber şuursuz olarak geleceğini hissedip mesrur olmuşlar. (...) Evet ben, yirmi dört saat evvel hassasiyetimle ve âsâbımın rutûbetten tesiriyle rahmet ve yağmurun geleceğini hissettiğim gibi, aynen öyle de, ben ve köyüm ve nâhiyem, kırk dört sene evvel Risale-i Nur'daki rahmet yağmurunu bir hiss-i kable'l-vuku ile hissetmişiz demektir.”

29. Mektup

(Hiss-i Kablelrukuunun Tetimmesi)

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Risale-i Nur'un zuhuru hiss-i kable'l-vuku ile küllî bir surette hissedilmesi gibi; Risale-i Nur'un has talebelerinin bir kısmının itirafıyla;

ve bir kısmının tarz-ı hayatı Risale-i Nur gibi bir hizmete namzetliğini gösterdiği cihetle bu tetimmeyi yazıyorum: Evet, hiss-i kable'l-vuku herkeste cüz'î-küllî vardır, hattâ hayvanatta dahi vardır; hattâ rüya-yı sâdikanın ehemmiyetli bir kısmı, bu hiss-i kable'l-vukuun nevindedir; hattâ bazılarda hassasiyet cihetiyle keramet derecesine çıkar. Benim âsâbımdaki hassasiyetle yağmurdan yirmidört saat evvelki rutubet-i havaiye ile yağmurun gelmesini hissetmem, bir cihette hiss-i kable'l-vuku sayılabilir ve bir cihette sayılmaz.

Ben, Risale-i Nur'a ehemmiyetli hizmet eden kardeşlerimin tarz-ı hayatlarına dikkat ettim, gördüm ki; aynı benim güzeran-ı hayatım gibi, Risale-i Nur gibi bir neticeye göre techiz edilip sevk edilmiş.

Evet Hüsrev, Feyzi, Hâfız Ali, Nazif gibi çok kardeşlerimizin geçen tarz-ı hayatları bu hizmet-i nuriyeye göre bir vaziyet verildiğini onlar hissettikleri gibi; ben de çok has kardeşlerimde, hattâ burada aynen tarz-ı hayatım gibi böyle bir nuranî meyveyi vermek için tanzim edilmiş görüyorum. Hissetmeyen kısmı, dikkat etseler hissedecekler. Ben kendim, bütün hayatımın hârika kısmını, evvelce Gavs-ı Azam'ın bir silsile-i kerameti telakki ediyordum; şimdi Risale-i Nur'un bir silsile-i kerameti olduğu tebeyyün etti. Ezcümle: Ben hürriyetten evvel İstanbul'a gelirken yolda –bir-iki mühim– İlm-i Kelâma ait kitaplar elime geçti: Dikkatle mütalâa ettim. İstanbul'a geldikten sonra, sebepsiz olarak hem ulemayı, hem mekteb muallimlerini münazaraya “Kim ne isterse benden sorsun” diye ilân ettim. Medar-ı hayrettir ki; münazaraya gelenlerin bütün sordukları sualler, yolda mütalâa ettiğim ve hâfızamda kaldığı meselelerdi.

Hem feylesofların sordukları sualler, hâfızamda bulunan meselelerdi. Şimdi anlaşıldı ki; o fevkalâde muvaffakiyet ve benim de haddimden çok ziyade o hodfuruşluk ve manasız izhar-ı fazilet ise, ileride Risale-i Nur'un İstanbulca ve ulemaca makbuliyetine ve ehemmiyetine zemin hazırlamak imiş.

İkincisi: Hattâ ben, fakir ve muhtaç olduğum ve zâhid ve sofî ve riyazetçi olmadığım ve büyük bir şeref ve haysiyet ve hanedanlık haysiyetinden, şan ü şerefinden hissedar olmadığım halde, –tarihçe-i hayatımda yazıldığı gibi– küçükten beri halkların mallarını, hediyelerini

kabul edemiyordum; ihtiyacımı izhara tenezzül edemiyordum. Beni bilenler gibi, ben de çok hayret ederdim. Şimdi hâssaten birkaç sene zarfında anlaşıldı ki, Risale-i Nur'un dehşetli bir mücahedesinde, tamâ ve mal yüzünden mağlub olmamak ve itiraz gelmemek için o halet-i ruhiye bize ihsan edilmişti. Yoksa düşmanlarım, o cihetten büyük bir darbe indirecektiler.

Hem ezcümle: Eski Said siyasette çok ileri gittiği halde, Yeni Said de taraftar bulmak için çok muhtaç olduğu zamanda bütün insanları meşgul eden bu beş-altı senedeki beşer tufanları, siyaset fırtınaları içinde kat'â ve aslâ beni meşgul etmedi ve merakla mağlub etmedi ve beş sene, bilmeyi merak etmedim.

Beni bilenler gibi, ben de bu hale çok hayret ederdim. Hattâ kendi kendime der idim: "Acaba ben mi divane olmuşum ki, bütün dünyayı kendiyile meşgul eden bu hâdisata bakmıyorum, ehemmiyet vermiyorum. Yoksa insanlar mı divane olmuşlar?" diye hayret içinde idim. Şimdi hem manevî ihtarla, hem mezkûr hiss-i kable'l-vuku ile, hem meydana gelen Risale-i Nur'un galebe ve serbestiyeti ile tahakkuk etti ki: Risale-i Nur'daki hakikat-ı ihlas, rıza-yı İlahîden başka hiçbir şeye âlet ve tâbi olamaz ve Kur'ân'dan başka hiçbir nokta-i istinad olmadığını isbat etmek için o acib halet-i ruhiye verilmiş.

Said Nursî

Bu mektup bir önceki mektuba tetimme mâhiyetindedir. Burada hiss-i kable'l-vukua misaller vererek diyor ki: "Evet hiss-i kable'l-vuku, herkeste cüz'î-küllî vardır. Hatta hayvanatta dahi vardır. Hatta rüyâ-i sâdıkânın ehemmiyetli bir kısmı, bu hiss-i kable'l-vukuun nevindedir. Hatta bazılarda hassasiyet cihetiyle kerâmet derecesine çıkar. Benim âsâbımdaki hassasiyetle yağmurdan yirmi dört saat evvelki hava rutubeti ile yağmurun gelmesini hissetmem, bir cihette hiss-i kable'l-vuku sayılabilir ve bir cihette sayılmaz. Ben, Risale-i Nur'a ehemmiyetli hizmet eden kardeşlerimin hayat tarzlarına dikkat ettim, gördüm ki, aynı benim hayatımın başından geçenler gibi bir neticeye göre techiz edilip donatılarak sevk edilmiş. (...) Hissetmeyen kısmı, dikkat etseler hissedecekler."

Bazı arkadaşlarımızın hayatlarına bakıyoruz, yaşı küçük yazdırılmış. İlk okulu bitiriyor, yaşın küçük diploma veremeyiz, diyorlar. Köy yeri... Kimsenin aklına mahkemeye gidip yaş büyütme için dilekçe vermek gel-

miyor. Bu arada Kur'ân kurslarında iyi bir Kur'ân, tecvit, Arapça ve diğer İslâmî ilimlerle ilgili dersler alıyor. Kendisiyle birlikte ilk okulu bitirenler şimdi orta okulu bitirmiş, o hâla İmam Hatibe başlayacak... Ama okulda fena bir idare var. Âdeta İmam-Hatip öğrencilerini yoldan çıkarmak, okuldan yıldırım için her türlü tedbir alınmış... Ama üç senelik bir dini tahsil ve biraz da özel gayretle, hele hele Risale-i Nurları tanıdıktan sonra kötü niyetli idareci ve öğretmenlerle baş edebilecek bir durum meydana geliyor. Âdeta öğretmenlik yıllarına hazırlanıyor. Ona göre de bir arkadaş grubu oluşuyor. En önemlisi, İmam-Hatibi bitirince normalde o vilayetten uzaklaşmaları gerekiyor. Çünkü orada henüz Yüksek İslam Enstitüsü, İslâmî Bilimler ve İlahiyat gibi yüksek okul ve fakülteler yok. Ama tam İmam-Hatib'den mezun oldukları sene oraya da yüksek okul açılıyor. O zamana kadar kaybettiğini zannettiği için üzüldüğü üç senenin hikmet ve sırrını ve öyle olmasının kendisi için bir hayır ve iyi bir hazırlık olduğunu da anlıyor...

30. Mektup

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Meyvenin Dördüncü Meselesi'ndeki bir hakikatın izahını Eski Sa'id'in âfâka bakmak damarıyla ve bana hizmet eden kâtibin Ramazan başlarında bayram alâmetini şarkta bir hâdisenin tesiriyle heyecanla demesi.. ve bu Ramazan-ı Şerif'teki kıymetli vakitleri radyonun mâlaya niyatıyla zâyi etmemesi için mânen kalbime kaç defa ihtar edildi ki; o geniş ve karışık fırtınalı hakikatın kısaca zararlarını beyan eyle.

Ben de gayet muhtasar bazı işaretler nev'inde, Risale-i Nur şakirdlerinin meraklarını tâdil etmek niyetiyle beyan ediyorum. Fakat hem mesele çok geniş, vaktim de dar, hâlim de perişan olmasından, anlamasında zahmet çekeceksiniz, zekâvetinize güveniyorum.

Meyve'nin o Dördüncü Meselesi'nde denilmiş ki: "Dünya siyasetine karışmadığımın sebebi: O geniş ve büyük dairede vazife az ve küçük olmakla beraber, câzibedarlık cihetiyle meraklıları kendiyile meşgul eder; hakikî ve büyük vazifelerini onlara unutturur veya noksan bırakır; hem her halde bir tarafgirlik meylini verir, zâlimlerin zulümlerini hoş görür, şerik olur" mealinde orada denilmiştir.

Şimdi ben de derim ki: Merak yüzünden ve âfâkî hâdisatın verdiği sarhoşane gafletten zevk alan bîçareler! “Eğer insanın fitratındaki merak, insaniyet damarıyla sizin, farz ve lâzım vazifeniz zararına o hâdiseler, o geniş boğuşmalara sevk ediyor. Bu da bir ihtiyac-ı manevîdir, fitrîdir” dersiniz ben de derim:

Kat’iyen biliniz ki: İnsanın çok mucizâtı hilkatine merak etmeyip, dikkat etmeyerek iki başlı veya üç ayaklı bir insan görse kemal-i merakla temasına daldığı gibi, aynen bu asırda nev-i beşerin muvakkat ve fânî, tahripçi geniş hâdiseleri ve zemin yüzünde yüzbin millet ve insan nevi gibi çok hâdisat-ı acibeye mazhar o milletlerden her baharda yalnız birtek arı milletine ve üzüm taifesine baksan, bu nev-i beşerdeki hâdisatın yüz defa daha mûcib-i merak ve ruhanî, manevî zevklere medar hâdiseler var. Bu hakikî zevklere ehemmiyet vermeyip beşerin zararlı, şerhli, ârizî hâdiselerine bu kadar merak ve zevk ile bağlanmak; dünyada ebedî kalmak ve o hâdiseler daimî olmak ve herkese o hâdiseden bir menfaat veya zarar gelmek ve o hâdiseye sebebiyet verenlerin hakikî fâil ve mûcid olmak şartıyla olabilir. Halbuki havanın fırtınaları gibi geçici hallerdir. Sebebiyet verenlerin tesirleri pek cüz’î. Ondaki zarar ve menfaati o vaziyet; şarktan, Bahr-i Muhit’ten sana göndermez. Senden sana daha yakın ve senin kalbin onun tasarrufunda ve senin cismin onun tedbir ve icadında olan bir Zât-ı Akde’sin rubûbiyetini ve hikmetini nazara almayıp, tâ dünyanın nihayetinden zarar ve menfaati beklemek, ne derece divanelik olduğu tarif edilmez!

Hem iman ve hakikat noktasında, bu çeşit merakların büyük zararları var. Çünkü gaflet verecek ve dünyaya boğduracak ve hakikî vazife-i insaniyeti ve âhireti unutturacak olan en geniş daire ise, siyaset dairesidir. Hususan böyle umumî ve mücadele suretindeki hâdiseler, kalbi de boğuyor. Güneş gibi bir iman lâzım ki; her şeyde, her vaziyette, her bir harekette kader-i İlahî ve kudret-i Rabbâniyenin izini, eserini görsün, tâ o zulm-ü zulmette kalb boğulmasın, iman sönmesin; akıl, tabiat ve tesadüfe saplanmasın.

Hattâ ehl-i hakikat, hakikat ve marifetullahı bulmak için kesret dairelerini unutmağa çalışıyorlar, tâ kalb dağılmasın ve lüzumlu ve kıymetli şeye sarfetmek lâzım gelen merakı, zevki, şevki lüzumsuz fânî

şeylerde telef olmasın. Hattâ bu ehemmiyetli sırdandır ki, din düsturlarının bir hâdimi olmak cihetinde (güneş gibi imanlar taşıyan bir kısım sahabeler ve onlara benzeyen mücahidinden, selef-i sâlihînden başka) siyasetçi, ekserce tam müttaki dindar olamaz. Tam ve hakikî dindar, müttaki olanlar siyasetçi olmazlar. Yani maksad-ı aslî siyasetini yapanlarda, din ikinci derecede kalır, tebeî hükmüne geçer. Hakikî dindar ise; “bütün kâinatın en büyük gayesi ubudiyet-i insaniyedir” diye siyasete aşk-ı merak ile değil; ikinci üçüncü mertebede onu dine ve hakikata âlet etmeye –eğer mümkünse– çalışabilir. Yoksa bâki elmasları, kırılacak âdi şişelere âlet yapar.

Elhasıl: Nasilki sarhoşluk, hakikî vazifelerden gelen elemeleri ve ihtiyaçları sarhoşlukla muvakkaten unuttuğu cihetle, menhus ve kısa bir zevk verir; öyle de: Böyle fâni boğuşmaları ve hâdiseleri merakla takip etmek, bir nevi sarhoşluktur ki; hakikî vazifelerden gelen ihtiyacât ve yapmamaktan gelen teellümâtı muvakkaten unuttuğu için, menhus bir zevk verir veya tehlikeli bir ye’s’e düşüp *لَا تَقْنَطُوا مِنْ رَحْمَةِ اللَّهِ* âyetindeki emr-i İlahîye muhalefet eder, tokada müstehak olur. Veya *وَلَا تَزْكُوتُوا إِلَى اللَّهِ* olan şiddetli tehdid-i İlahî tokadına mazhar olur; zalimlerin zulümlerine hasbî olarak mânen iştirak eder; bilistihkak cezasını da dünyada, âhirette çeker.

Yalnız ehemmiyetli bir endişe ve bir teselli kalbime geliyor ki; bu geniş boğuşmaların neticesinde eski harb-i umumîden çıkan zarardan daha büyük bir zarar, medeniyetin istinadı, menbaı olan Avrupa’da deccalâne bir vahşet doğurmasıdır. Bu endişeyi teselliye medar; Âlem-i İslâm’ın tam intibahıyla ve Yeni Dünya’nın, Hristiyanlığın hakikî dini ni düstur-u hareket ittihaz etmesiyle ve Âlem-i İslâmla ittifak etmesi ve İncil, Kur’ân’a ittihad edip tâbi olması, o dehşetli gelecek iki cereyana karşı semavî bir muavenetle dayanıp inşaallah galebe eder.

Umum kardeşlerime birer birer selâm. Gelen veya geçen Leyle-i Kadirlerinizi tebrik ederiz.

Bu mektupta, daha önce Meyve Risalesi’nin Dördüncü Meselesi’nde ele alınan, en mühim meselenin aklı, fikri ve kalbi, afâka bakan hâdiseler içinde lüzumsuz meşguliyetle dağıtmak olmayıp, bilakis en küçük daire olan kalbinin iman-ı tahkiki ile tezyin edilmesi meselesinde derinleşmeyi

daha açık beyanla ele alıyor: “Dünya siyasetine karışmayışımın sebebi, ‘O geniş ve büyük dairede vazife az ve küçük olmakla beraber, câzibedârlık cihetiyle meraklıları kendisiyle meşgul eder, hakiki ve büyük vazifelerini onlara unutturur veya noksan bıraktırır. Hem her halde bir tarafgirlik meylini verir, zâlimlerin zulümlerini hoş görür, şerik olur’ meâlinde orada denilmiştir. Şimdi ben de derim ki, merak yüzünden ve âfâkî hâdisâtın verdiği sarhoşâne gafletten zevk alan biçareler! Eğer ‘İnsanın fitratındaki merak, insaniyet damarıyla sizin, farz ve lâzım vazifeniz zararına o hâdisse, o geniş boğuşmalara sevk ediyor. Bu da mânevî bir ihtiyaçtır, fitrîdir’ dersiniz, ben de derim.” diyerek esas tam bir merakla üzerine eğilmesi gereken meselelerin, iki ayaklı, üç başlı insandan daha çok, hârîka bir yaratılışa sahip insanın vücudu ve onun çalışma sistemi olduğunu; hem insanların Birinci ve İkinci Dünya Savaşlarındaki tahribatlarından daha çok, yer yüzünde yüzbinlerce nevi ve türlerden her baharda sadece bir tek arı milletine ve üzüm tâifesine bakmanın, tefekkür edip sanat inceliklerine dalmanın, yüzlerce beşerî hâdiselerden daha merak çekici ve rûhânî, mânevî zevklere sebep hâdiseler bulunduğunu söylüyor.

Bir de radyo ve televizyon haberlerinin belli haber ağlarına göre verilmiş şekli, hem bazı sinsi yorumcu ve insanların beyinlerine gizli planlarını telkin eden zehirli fikirlere sâhip diplomatların yönlendirici konuşmaları, ayrıca siyaset dairesinin gaflet veren, insanı dünyaya boğduran ve hakikî vazife-i insaniyeti ve âhireti unutturan geniş bir dairesinin verdiği zararlara dikkati çekiyor. Sonra da diyor ki: “Güneş gibi bir iman lâzım ki, her şeyde, her vaziyette, her bir harekette kader-i İlâhînin ve kudret-i Rabbânînin izini, eserini görsün, tâ zulüm ve zulmette kalb boğulmasın, iman sönmesin, akıl tabiat ve tesâdüfe saplanmasın.”

Hatta bu sebepten, marifetullahı bulmak için bazı Allah dostları, kesret dairelerini unutmak niyetiyle inzivaya çekilmişler, hatta insanlardan uzak mağaralara girmişler. Böylece kalblerinin dağılmasını önlemeye çalışmış ve kıymetli şeylere sarf etmek lâzım gelen meraklarını, zevklerini ve şevklerini de fânî şeylerde telef etmemeye gayret etmişler.

İnsanın dünyaya, gaflete en açık tarafı siyaset olduğundan dolayı, din düsturlarının hizmetçileri olmak cihetinde güneş gibi imanlar taşıyan bir kısım sahabiler ve onlara benzeyen mücâhidlerden, selef-i sâlihinden başka, siyasetçiler çoğunlukla tam takvâ sahibi dindar kimseler olamazlar. Tam ve hakikî dindar ve takvâ sahipleri de, siyasetçi olmazlar. Çünkü asıl maksat olarak siyaset yapanlarda, din ve dindarlık ikinci derecede kalır.

Hakiki dindar ise “Bütün kâinatın en büyük gayesi insanın Allah’a kul-luğudur.” diyerek, siyasete aşk ve merakla değil, ikinci, üçüncü derecede onu da eğer mümkünse dine ve hakikate âlet etmeye çalışabilir. Yoksa, âhiretin bâkî elmaslarını, dünyanın kırılacak âdî cam parçalarına âlet yap-mış olur..

Üstad bu hususu eski eserlerinde izah ettiği üzere; insanın kalbi, İlahî bir taht ve Samediyetin aynasıdır. Oraya Haktan başka birşeyin oturtulma-ması gerekir. Halbuki, acelecilik, hırs, aşk-ı mecâzî ve siyaset ise doğrudan kalbi parçalayıp o tahta otururlar. Bu yüzden Allah darılır ve aksiyle tokat vurur...

Üstad Hazretleri hikmet nazarıyla değerlendirilmeyen böyle ölçüsüz şekilde fani boğuşmaları ve hâdiseleri merakla takip etmeyi bir nevi sarhoşluk olarak görüyor. Sarhoşluk da hakiki vazifelerden gelen elemeleri ve ihtiyaçları muvakkaten unutturarak uğursuz ve kısa bir zevk verir. Veya böyle dünya çapındaki zulüm ve haksızlıklar insanı ümitsizliğe düşürür. Bu ise “Allah’ın rahmetinden ümidinizi kesmeyin” (Zümer Sûresi, 53) âye-tindeki İlahî emre muhalefet etmek olduğundan insanı tokata müstehak eder. Yahut da bunları takip ederken bir tarafa taraftar olmak ihtimali var. Taraftar olunca da o tarafın yaptığı zulümleri hoş görür ve zâlimlerin zulümlerine hasbî olarak mânen iştirak eder. Bu sefer “Zulmedenlere en küçük bir meyil göstermeyin; yoksa Cehennem ateşi size de dokunur.” (Hûd Sûresi, 113) âyetindeki şiddetli, tehdid-i İlahî tokadına maruz kalır, hem dünyada hem âhirette bunun cezasını çeker.

İkinci Dünya Savaşı’ndaki cinayetlerdeki, zulüm ve gadirlerden dolayı Üstad, duyduğu endişeyi şöyle dile getiriyor: “Bu geniş boğuşmaların neticesinde, eski Harbî Umumî’den (Birinci Dünya Savaşından) çıkan zarardan daha büyük bir zarar olarak şu medeniyetin dayanağı ve kaynağı olan Avrupa’da deccâlâne bir vahşetin doğmasıdır.” Sonra da bir ümidini de şöyle ifade ediyor: “Bu endişeyi, teselliye medâr, Âlem-i İslâm’ın tam uyanmasıyla ve yeni dünyanın, Hıristiyanlığın hakiki dinini hareket düs-turu edinmesiyle ve Âlem-i İslâm ile ittifak etmesi ve İncil, Kur’ân’a tâbî olması, o gelecek dehşetli iki cereyana karşı semâvî bir yardımlaşma ile dayanıp inşaallah galebe eder.”

Aslında hem inkâr-ı ulûhiyet hem de İlahî semavî prensipleri çiğneyerek nikahı ve cinsler arası ahlaksızlığı teşvik, günahı ve benzeri kıyameti ko-paracak taşkınlıklar dünyanın her tarafında ilim yuvalarında ve medyada

yuvalanmış vaziyette... İnsanlığı intihara götüren bu iki büyük tehdit karşısında Batı ülkelerinde de cılız itirazlar var. Belki pek çok insan ve din adamı bunun farkında ama bir set teşkil etme hususunda ya güçleri yok veya cesaretleri bulunmuyor. Yahut, müdafaa cihazları mevcut değil. Donanım olmayınca ne ile karşı koyacak hangi güçlü fikri ortaya atacaklar?..

Elhamdülillah bu hususta Anadolu insanı, Kur'ânî ve bürhanî esaslara ve canlı ve geçerli stratejilere sahip... Mesele bilhassa Üstad'ın tabiriyle "Dini, din için seven" Batılıları bulup bunlardan haberdar etmek gerekiyor. Yani gerek Avrupa'da ve gerekse Amerika'da bilim adamlarından bunlar içinde de özellikle akademisyenlerden, sivil toplum örgütleri içinde sözü dinlenen itibarlı dürüst insanlardan çokları ile tanışıp, onları ülkemize getirerek Türkiye'deki mânevi hazinelerden haberdar etmek, özümüzü ve kökümüzü temsil eden kültür zenginliklerini göstermek gerekiyor. Bu hususta, gelip görenlerin hep hayran kaldıklarına şahit olduk.

31. Mektup

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Denizli'nin bir Hüsrevi Hasan Feysi'nin uzunca, tafsilatlı bir mektubunu vasitanızla aldım. Ve bildim ki; nasıl bir dane toprak altına konulur tâ çok daneleri sümbül versin, aynen öyle de: Şehid merhum Hâfız Ali o tarlada, toprak altına girdi, otuz-kırk Hâfız Alileri sümbül verdi ve verecek kanaatim geldi. Siz, benim tarafımdan ona ve Risale-i Nur'un hizmetine çalışanlara yazınız ki: Bir-iki sene zarfında Denizli kahramanları, yirmi sene kadar Risale-i Nur'a hizmet ettiklerinden, biz Risale-i Nur şakirdleri ebede kadar onların bu iyiliklerini unutmamız ve Denizli, nazarımızda ikinci bir Isparta hükmüne geçtiği gibi, hapishanesini dahi bir Medrese-i Nuriye manasında biliyoruz.

Feysi'nin mektubunda isimleri bulunan ve bilhassa hâkim-i âdil ile beraber hakikî adalete çalışanlar (Ç.H.M.) ve Avukat Ziya gibi bütün o zâtlar, değil yalnız bizi, belki Anadoluyu ve Âlem-i İslâm'ı manen minnettar eylemişler. Onlar, bizim gibi Risale-i Nur'a sahibdirler. Eğer lüzum olsa, elime teslim edilen bir kısım mecmuaları da onlara emaneten okutmak için göndereceğim. Orada kalan kitaplar, lüzumu varsa,

muattal kalmamak şartıyla kalabilirler. Büyük mecmua elinde bulunan, muattal bırakmamak ve okutmak ve mümkün ise hapishaneyi teşrik etmek şartıyla onun elinde kalsın. Daha isterse, daha başkaları da ona ve oraya göndereyim.

Ben Denizli gibi, az bir zamanda, bize ve Risale-i Nur'a metin kahraman sahipleri ve kardeşleri verdiği için, elimden gelse, kemâl-i sürur ve sevinçle onların mübarek hapishanesinde bâkiye-i ömrümü geçirmek istiyorum. Bizimle çok alâkadar ve hapishanede görüştüğümüz veya bana hizmet eden Beylerbeyli Süleyman ve Tavaslı Mehmed Çavuş gibi ne kadar dostlar varsa, hepsine çok selâm ediyorum ve her vakit manevî kazançlarımıza ve dualarımıza dâhildirler. Ve Feysi'nin mektubunda isimleri bulunan zâtlara –bilhassa– birer birer selâm ve umumunun Ramazanlarını ve Leyle-i Kadirlerini ruh u canımızla tebrik ediyoruz.

Milaslı Halil İbrahim, hakikaten Risale-i Nur'un demir gibi metin ve sarsılmaz bir şakirdidir. O kasaba onunla iftihar etmeli. Hem o zâtın, hem Hasan Feysi'nin haddimden yüz derece ziyade hüsn-ü zanları neticesinde yazdıkları parlak manzum iki parçayı; Risale-i Nur'a hitab ediyorlar ve benim ehemmiyetsiz şahsımı perde ve ârizî bir ünvan olarak yapmışlar diye kabul ediyorum. Yoksa benim ne haddim var ki o meziyetlere sahip olayım. Hem ona, hem Risale-i Nur'un avukatı Ahmed Feysi'ye ve arkadaşlarına ve eski kahraman kardeşlerimizden Şefik'e çok selâm ve dua ediyoruz.

Kardeşlerim! Ayetü'l-Kübra Ramazanda zuhur ettiği gibi; zannımca Ramazanda da matbaadan çıktığını, Isparta'ya geldiğini ve Ramazanda serbestiyetle okunması ve câmilere okutmak için girmesi gibi, bu Ramazan-ı Şerifte Ayetü'l-Kübra'dan çıkan ve bir saat tefekkür bir sene ibadet manasını taşıyan Hizb-i Nuriye Ayetü'l-Kübradan çıktığı misillü, bizim tesbihatımızda otuzüç defa لا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ Ayetü'l-Kübra'nın berekâtı ve feyziyle on dakikada aynı hakikat-ı tevhidi veren iki sahife kadar Ramazanın nuruyla kalbe ihtar edildi. Ben de on dakikada Ayetü'l-Kübranın tamamını okuyor gibi ve herbir mertebede, mukaddemesinde denildiği gibi Küre-i Arzın küllî dili benim hayâlen lisanım olup لا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ der; ve denizler ve dağlar, o unsurların ve insan tabakatlarının

lisan-ı halleri benim dillerim olup لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ der diye, ben de herbir لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ dedikçe, ya bilisan-ı arz, ya bilisan-ı semavat, ya bilisan-ı cevı, ya bilisan-ı ana'sır derim.. gibi. İnşâallah, sonra size gönderilecek.

الْبَاقِي هُوَ الْبَاقِي

Kardeşiniz Said Nursî

Denizli hapishanesinde vefat eden şehit Hâfız Ali'nin yerine gelen şâir ve edebiyat öğretmeni Hasan Feyzi Efendi'nin durumunu ve Denizli için ebeden iftihara vesile olacak değerlendirmelerini bu mektupta Üstad şöyle ifade ediyor: “Nasıl bir dâne, toprak altına konular, tâ çok dâneleri sünbül versin; aynen öyle de, şehid merhum Hâfız Ali, o tarlada, toprak altına girdi, otuz kırk Hafız Ali'leri sünbül verdi ve verecek kanaatım geldi. (...) Bir-iki sene zarfında Denizli kahramanları, yirmi sene kadar Risale-i Nur'a hizmet ettiklerinden, biz Risale-i Nur talebeleri ebede kadar, onların bu iyiliklerini unutmamız. Denizli, nazarımızda ikinci bir Isparta hükmüne geçtiği gibi, hapishanesini de bir Medrese-i Nûriye manasında biliyoruz.” Yine bir vefâ ifadesi olarak, hâkim-i âdil ve birlikte hakiki adalete çalışanları takdir hisleriyle bu mektupta anıyor. Sonra hapishane dostlarına, Beylerbeyli Süleyman'a ve Tavaslı Mehmet Çavuş'a ve benzerlerine selamlar gönderiyor, iltifatta bulunuyor. Milaslı Halil İbrahim için “Hakikaten Risale-i Nur'un demir gibi metin ve sarsılmaz bir şâkiridir. O kasaba onunla iftihar etmeli.” diyor.

Mektubun sonunda, matbaada basılan Ayetü'l-Kübra üzerinde duruyor: “Ayetü'l-Kübra Ramazanda zuhur ettiği gibi (yani bu Risale Katamonu'da bir Ramazan ayında yazılmıştı,) zannunca Ramazanda da matbaadan çıktı, Isparta'ya geldi ve Ramazanda serbestiyetini kazandı, okunmaya başladı ve camilere girdi. (Yani Ayetü'l-Kübra'nın Ramazan ayı ile bu kadar te-vafukları olduğu gibi şimdi de) bu Ramazan-ı Şerif'te Ayetü'l-Kübra'dan çıkan ve bir saat tefekkür bir sene ibadet manasını taşıyan Hizb-i Nûriye, Ayetü'l-Kübra'dan çıktığı gibi bizim tesbihatımızda otuz üç defa Lâ ilâhe illallâh, Ayetü'l-Kübra'nın berekâtı ve feyziyle on dakikada aynı tevhid hakikatini veren iki sayfa kadar Ramazanın nuruyla kalbe ihtâr edildi. Ben de on dakikada Ayetü'l-Kübra'nın tamamını okuyor gibi ve herbir mertebede, mukaddemesinde denildiği gibi küre-i arzın küllî dili benim hayâlen lisânım olup Lâ ilâhe illallah der; ve denizler ve dağlar, o unsurların ve insan tabakalarının lisân-ı halleri benim dillerim olup Lâ ilâhe illallah, der

diye, ben de Lâ ilâhe illallah dedikçe, yâ ‘Arzın diliyle’ veya ‘semâvâtın diliyle’ ya ‘havanın diliyle’ ya ‘anâsırın diliyle’ derim.. gibi. İnşallah sonra size gönderilecek.”

Buradan Ayetü'l-Kübra'yı Ramazanlarda okumamız gerektiğini anlıyoruz.

Suudi Arabistan Yüksek Öğretim Bakanlığı'nın tertiplelediği Uluslararası Riyad Kitap Fuarı 22 Şubat - 3 Mart 2006 tarihleri arasında gerçekleşti. Şükrü Şahin Bey'in bize yazıp gönderdiği notlarda şu bilgiler vardı:

“Fuarda beni ve bize yardımcı olmak için Medine'den gelen abimiz Mehmet Altan Bey'i şaşırtan bir hasideyi anlatmak istiyorum. Bizim standın hemen yanı başında bir kafeterya vardı. Tabii bu kafeteryaya en çok çocuklar ve bayanlar uğruyordu. Bir akşam saati yine her zaman olduğu gibi kafeteryanın önü bayağı kalabalıklaşmıştı. Neredeyse bizim standın müşterisiyle kafeterya müşterisi birbirine karışmıştı. Biz de bir kaç dakika da olsa dinlenmek için sandalyeye oturmuş standdaki kişileri gözliyorduk. Stand köşesinde ufak bir çocuk eline küçük risalelerden Ayetü'l-Kübra'yı almış sayfalarını çeviriyordu. Annesi standdan ayrılmak için çocuğun elinden kitabı alıp tekrar masaya bıraktı. O arada bir çocuk çığılgı koptu. Önce nasıl olsa çocuktur böyle çığılgılar koparır diyerek pek önemsemedik. Ama kısa bir süre sonra o çocuğun çığılgı sesleri bizi standdaki ilimizden kopardı. Çünkü çığılgı sesleri gittikçe artıyor ve çocuk standdan ayrılmak istemiyordu. Hemen ufak çocuğun yanına koşarak susturmak için Kahraman Fil çocuk hikayesi kitabını aldım ve çocuğa uzattım. Çocuk arabasında oturan ve ortalığı birbirine katan, en fazla iki yaşlarında olan bu çocuk, kitabı aldığı gibi fırlattı. Yanımda bulunan Altan Bey çocuğa doğru koşarak, çocuğun dikkatini çekebilecek bir başka renkli kitabı uzattı ve çocuk onu da bir çırpıda savurup attı. Altan Bey çocuk arabasının başında duran annesine biraz sitemvari bir edayla, bu çocuk niye ağlıyor? Neden ilgilenmiyorsunuz? anlamında bir şeyler söyledi. Annesi de ‘Gördüğün gibi susturamıyoruz’ dedi. Altan Bey de bu çocuğun istediği bir şey var herhalde dedi. Annesi “Evet.. şuradaki küçük kitabı istiyor” diyerek masanın üzerinde toplu halde duran Üstad'ın küçük risalelerine işaret etti. Altan Bey hemen oradan birisini aldı ve annesine verdi. Annesi hayır hiç birini kabul etmiyor şunu istiyor diye Ayetü'l-Kübra kitapçığını gösterdi. Biz de bu işte bir sır var bu kitabı ne yapacak bu ufak çocuk dedik? Altan Bey tekrar annesine dönerek: “Demek ki, çocuk senin bu kitabı almanı ve okumanı istiyor, onun için sen bu kitabı al ve oku bu sana

bir mesajdır” dedi. Genç bayan ne yapalım çaresiz dercesine çantasından kitabın ücretini uzattı ve kitabı çocuğa verdi. İşte bundan sonrası ne kaleme gelir ne de ifade edilir bir şeydir. Ancak görmek gerekir. Çocuk kitabı alır almaz önünü arkasını çevirdi... Göğsüne bastı... Daha sonra içini açıp sanki yıllardır hasret olduğu birinin resmine bakar gibi yazılara baktı... Baktı... İçini çekti... Sesini kesti ve bu şekilde sessizce annesiyle beraber standdan ayrıldılar. O anki tablo bize çok tesir etti. Biz de elbette vardır bunda da bir hayır dedik.”

32. Mektup

İkramı İzhar Mektubunun Tetimmesi

(İşarat-ı Kur’âniyenin başında yazdık.)

Risale-i Nur’un makbuliyetine imza basan ve gaybî işaretlerle ondan haber veren sekiz parçadan birinci parçadır. Aynı meseleye bu risalede yirmidokuz işaret var. Sair parçalar ile beraber bine yakın işaretler, rumuzlar, îmalar, emareler aynı meseleye, aynı davaya bakmaları sarahat derecesindedir. Vahdet-i mesele cihetiyle, o emareler birbirine kuvvet verir, teyid eder. O sekizden üç tanesi: “İmam-ı Ali Radıyallahu Anh” üç keramet-i gaybiyesiyle Risale-i Nur’dan haber vermiş.

Bu sekiz parçayı Ankara ehl-i vukufu tedkik etmiş, itiraz etmemişler. Yalnız demişler: “Keramet sahibi, kerametini yazmaz.” Ben de onlara cevap verdim ki: Bu benim değil, Risale-i Nur’un kerametidir. Risale-i Nur ise, Kur’ân’ın malıdır ve tefsiridir dedim, onlar sustular; demek kabul ettiler. Gerçi bu çeşit ikramlar yazılmasaydı daha münasip olurdu; fakat bu hadsiz ve kuvvetli ve kesretli düşmanlar karşısında az ve zâif ve fakir olan bizlere kuvve-i mâneviye ve gaybî imdat ve teşci ve sebat ve metanet vermek için mecburiyet-i kat’îye oldu, ben de yazdım. Benim benliğime bir hodfuruşluk verip sukutuma sebep olsa da, ehemmiyeti yok. Bu hizmete, yani ehl-i imanı dalalet-i mutlakadan kurtarmaya lüzum olsa dünyevî hayat gibi, uhrevî hayatımı da feda etmek bir saadet bilirim; binler dostlarım ve kardeşlerim Cennete girmeleri için Cehennem kabul ederim.

Bu mektup, daha önceki 27. Mektupta üzerinde durulan “Kerametler yazılmamalıydı” şeklindeki itiraza verilen cevabın bir tetimmesi mâhiyetindedir. Üstad burada önceki cevabına şunları da ekliyor: “Gerçi bu çeşit ikrâmlar yazılmasaydı daha münâsip olurdu. Fakat bu hadsiz ve kuvvetli ve kesretli düşmanlar karşısında az ve zayıf ve fakir olan bizlere kuvve-i mâneviye, gaybî imdat, cesaret, sebat ve metânet vermek için kat’î mecburiyet oldu, ben de yazdım. Benim benliğime bir hodfuruşluk verip sukutuma sebep olsa da ehemmiyeti yok. Bu hizmete, yani ehl-i imânı mutlak dalâletten kurtarmaya, lüzum olsa dünyevî hayat gibi, uhrevî hayatımı da fedâ etmeyi bir saadet bilirim. Binler dostlarımın ve kardeşlerimin Cennete girmeleri için Cehennemi kabul ederim.”

Aslında zor şartlarda ve savaşlarda Peygamber Efendimizin (sallallâhu aleyhi ve sellem) sahabilerine Cenab-ı Hak binlerce melek ile yardım etmiş, ümitsizliklerini gidermiş, kuvve-i maneviyelerini takviye etmiştir: “O vakit siz (Bedir’de) Rabbinizden yardım istiyordunuz. O da ‘Ben size peşpeşe gelecek bin melâike ile imdad edeceğim’ diye duanızı kabul buyurdu. Allah bunu, sırf size bir müjde olsun ve bununla kalbleriniz güven duysun diye yaptı.” (Enfal Sûresi, 9-10) “Şu kesindir ki, Allah size bir çok savaş yerlerinde yardım etti; Huneyn günü de... O gün ki, sayıca çokluğunuz sizi böbürlendirmiş ama bu, size fayda etmemiştir. Olanca genişliğine rağmen, dünya başınıza dar gelmişti. Sonra da bozguna uğrayarak düşmana arka çevirip kaçmaya başlamıştınız. Sonra Allah, Resûlü’nün ve mü’minlerin üzerine sekinetini indirmiş ve sizin görmediğiniz ordular göndermişti.” (Tevbe Suresi, 25-26)

33. Mektup

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Şimdi bir halimi size beyan etmek lâzım geliyor; tâ başka sebepler sizi müteessir etmesin. O hal de şudur:

Bu yirmi sene taziyik neticesi, ehemmiyetli ve müzmin bir hastalık bana ârız olmuş. Zâten eskiden beri o hastalığın esası bende vardı ki; ona “merdümgirizlik” yani insanlardan çekinmek, temas etmemek, temastan müteessir olmak... Hattâ şimdi en hafif ruhlu bir kardeşim, bir şakirdimle görüşmeyi –fakat Risale-i Nur hizmetine ait olmamak

şartıyla– ruhum kaldırmıyor. Hattâ dostâne bakmaktan cidden müteessir oluyorum. Bu ehemmiyetli halde insanların bana karşı zulüm ve cinayetleri bir vesile olduğu gibi; inayet-i İlahiye ve kaderin adaleti ve hizmet-i imaniyedeki ihlasın muhafazası en ehemmiyetli bir sebeptir ki; hem zulm-ü cinayet-i beşeriyeyi hiçe indiriyor; hem bu hastalığı tam bana sevdiliyor, sabır ve tahammül verir. Nasıl ki insanlar evham yüzünden beni temastan men ede ede asabıma dokundurdular; inayet-i İlahiye dahi, hizmet-i imaniyedeki ihlası kırmamak ve tasannukârane hodfuruşluk vaziyetine girmeye mecbur etmemek ve ziyade hüsn-ü zan edenlerin karşısında beni tekellüflere ve gösterişlere mecbur etmemek ve bu zamanda çok tesir eden şahsıma karşı teveccüh, muhabbet ve hizmete zarar veren kendini makam sahibi göstermek vaziyetinden kurtarmak ve Kur’ân’dan gelen Risale-i Nur’un elmas gibi hakikatlarını bana mal etmekle cam parçalarına indirmemek hikmetleriyle, Cenab-ı Erhamürrâhimîn bana bu hastalığı vermiştir. Ben, Cenab-ı Hakka şükrediyorum. Siz de müteessir olmayınız, memnun olunuz. Fakat fitrî teellümlere karşı tahammülüm için duanıza muhtacım.

Aziz kardeşlerim! Bize teslim olunan kitablarımın –yıldızlı kaplı büyük mecmualardan– bir kısmına baktım, gördüm ki: Nur, gül fabrikalarının elmas kalemleriyle yazdıkları risaleler, o yıldızlı kaplar içinde bazen onbeş-yirmi risale içinde bulunan mecmualar o kadar güzel birer elmas kılıç hükmünde düşmanlarına karşı kendilerini büyük makamlarca ve mahkemelerde müdafaa etmek hikmetiyle; hiçbir sebep yokken, birdenbire Risale-i Nur’u büyük mecmualar tarzında yaptırmaya hapsimizden beş ay evvel başladık. Bunda büyük bir inayet-i İlahiye olduğuna şüphem kalmadı ve feylesofların mağlubiyetinin hikmetini anladık. Çünkü içtimada, eczaların kuvvetinden çok ziyade bir kuvvet, hususan müdafaa vaktinde içtima ve tesanüdden ileri geliyor.

Kardeşlerim! Çoktan size söylemek lâzım gelirken unutmuştum; kerametli Yirmidokuzuncu Söz, o Söz’ün yalnız birinci makamıdır. O Söz’ün ikinci makamı ise, ehemmiyetine binaen ki, bir vecihte ona da “Ayetü’l-Kübra” namını İmam-ı Ali (radiyallâhu anh) vermiş olan Yirmi-

dokuzuncu Lema-i Arabiye'dir ki, "Allahü Ekber" gibi sair tesbihatın mertebelerindeki nurları beyan ediyor ve Hizb-i Nuriye'nin de bir mehzazıdır. Umum kardeşlerime birer birer selâm ve dua ederim. Gizli olan her gecede muhtemel bulunan Leyle-i Kadirlerinizi tebrik ederim.

Kardeşiniz Said Nursî

Üstad Hazretleri bu mektupta, "merdümgirizlik" hastalığını, sebeplerini ve bunun kendisine âriz olmasının mânevî hikmetini beyan ediyor: "Bu yirmi sene tazyik neticesi, ehemmiyetli ve müzmin bir hastalık bana âriz olmuş. Zâten eskiden beri o hastalığın esası bende vardı ki, ona merdümgirizlik yani insanlardan çekinmek, temas etmemek, temastan müteessir olmak denir. Hatta şimdi en hafif ruhlu bir kardeşimle, bir talebemle görüşmeyi –fakat Risale-i Nur hizmetine ait olmamak şartıyla– ruhum kaldırmıyor. Hatta onların bana dostane bakmasından cidden müteessir oluyorum. Bu ehemmiyetli hâle, insanların bana karşı zulüm ve cinayetleri bir vesile olduğu gibi, Allah'ın inayeti ve kaderin adâleti ve iman hizmetindeki ihlasın muhafazası en ehemmiyetli bir sebeptir. Bu durum, hem insanların zulüm ve cinayetlerini hiçe indiriyor, hem bu hastalığı bana sevdireyor, sabır ve tahammül veriyor." diyor.

Üstad'ın yüzüne takdîrkâr bir bakışla da nazar edilse, düşmanca bir nazarla da bakılsa, şiddetle dokunuyor ve rahatsızlık veriyordu yani sanki nazar değişiyordu. Ayrıca istihrâcât-ı Kur'âniye için yani sâfî zihin ve sâfî kalple Kur'ân'dan ilhamlar alabilmek ve manalar istinbat edip yeni hazineler keşfedebilmesi için sâlim kafaya, her türlü meşgaleden uzak bir kalbe ihtiyacı vardı. Bu da Üstad için insanlardan uzak, inzivaya benzer bir yaşayışı gerektiriyordu. Ehl-i dünya zulmetti ama, iman ve Kur'ân hizmetine de bilmeyerek yardım etmiş oldu.

Sözler, Mektubat, Lem'alar ve Şuâlar şeklinde yazılan Risale-i Nurlar yazılırken kitaplar şeklinde neşredilmişti. Mesela 33 parça olan Sözlerden ilk önce 10. Söz yazılıp neşredildi. Yani herbir söz birer parça halinde yazılıp neşredildi. Birer büyük kitap halinde Külliyyatın neşri sonradan oldu. Demek ki, Denizli Mahkemesi'nden beş ay evvel bazen onbeş yirmi Risale bir araya getirilip bir mecmua şekli verilmiş... Toplu hale getirilen Risalelerin okunmasının, başkalarına takdim edilmesinin kuvveti açıkça görülmüş. Buradan da anlıyoruz ki, Risale-i Nur Külliyyatından çok fazla istifade edebilmek için bütünü mütalaa ve müzâkere edilmelidir.

34. Mektup

Aziz, Sıddık kardeşlerim!

Bilmukabele, biz de Ramazanınızı tebrik ediyoruz. Rüyalarınız pek çok mübarektirler. İnşâallah, Cenab-ı Hak sizi büyük ihsanlara mazhar eyleyecek, diye bir işarettir.

Bu zamanda en büyük bir ihsan, bir vazife, imanını kurtarmaktır, başkaların imanına kuvvet verecek bir surette çalışmaktır. Sakın, benlik ve gurura medar şeylerden çekin. Tevazu, mahviyet ve terk-i enaniyet, bu zamanda ehl-i hakikata lâzım ve elzemdir. Çünkü bu asırda en büyük tehlike, benlikten ve hodfuruşluktan ileri geldiğinden; ehl-i hak ve hakikat, mahviyetkârane daima kusurunu görmek ve nefsini itham etmek gerektir. Sizin gibilerin ağır şerait içinde kahramancasına imanını ve ubudiyetini muhafaza etmesi, büyük bir makamdır. Senin rüyalarının bir tabiri de, bu noktadan seni tebşir etmektir.

Risale-i Nur eczalarında tarikat hakikatına dair “Telvihât-ı Tisa” namındaki risaleyi elde edip bakınız. Hem zâtınız gibi metin ve imanlı ve hakikatlı zâtlar, Risale-i Nur dairesine giriniz. Çünkü bu asırda Risale-i Nur, bütün tehacümata karşı mağlub olmadı. En muannid düşmanlarına da, serbestiyetini resmen teslim ettirdi. Hattâ iki seneden beridir büyük makamatlar ve adliyeler, tedkikat neticesinde Risale-i Nur’un serbestiyetini tasdik ve mahrem ve gayr-ı mahrem bütün eczalarını sahiblerine teslimine karar verdiler.

Risale-i Nur’un mesleği, sair tarikatlar, meslekler gibi mağlub olmayarak belki galebe ederek pek çok muannidleri imana getirmesi; pek çok hâdisatın şehadetiyle, bu asırda bir mucize-i maneviye-i Kur’âniye olduğunu isbat eder. O dairenin hâricinde, ekseriyetle bu memlekette bu hususî ve cüzî ve yalnız şahsî hizmet; veya mağlûbane perde altında veya bid’alara müsamaha suretinde ve te’vilat ile bir nevi tahrifat içinde hizmet-i diniye tam olamaz diye, hâdisat bize kanaat vermiş.

Madem sizde büyük bir himmet ve kuvvetli bir iman var; tam bir ihlas ve tam bir mahviyetle, sebatkârane Risale-i Nur’a şakird ol. Tâ binler, belki yüzbinler şakirdlerin şirket-i maneviye-i uhreviyelerine

hissedar ol. Tâ senin hayırların, iyiliklerin cüz'iyetten çıkıp küllîleşsin, âhirette tam kârlı bir ticaret olsun.

Said Nursî

Bu mektup hitap itibariyle başlangıçta Üstad'ın Ramazanını tebrik edenlere bir mukabele ifadesiyle başlamış, fakat sonraki ifadeler tamamen tek bir şahsı muhatap alıyor. Onun ve benzerlerinin Risale-i Nur dairesine girmesini istiyor. Ve "Bu zamanda en büyük bir ihsan, bir vazife, imanı kurtarmaktır. (...) Risale-i Nur mesleği, diğer tarikatlar ve meslekler gibi mağlup olmayarak, belki galebe ederek pek çok muannidleri imana getirmesi, pek çok hâdisatın şehâdetiyle bu sırada, Kur'an'ın mânevî bir mucizesi olduğunu ispat eder. (...) Mâdem sizde büyük bir himmet ve kuvvetli bir iman var; tam bir ihlas ve tam bir mahviyetle, sebatkârâne Risale-i Nur'a şâkirt ol; tâ binler, belki yüz binler talebelerin uhrevî şirket-i mânevîyelerine hissedar ol... Tâ senin hayırların, iyiliklerin cüz'iyetten çıkıp küllîleşsin, âhirette tam kârlı bir ticaret olsun." diyor.

Not: Tarihçe-i Hayat'ta 418. sayfada, bu mektubun başına: "Büyük bir makamda bir kumandan..." ifadesi konularak yazan zât ile ilgili bir işarete bulunulmuş.

35. Mektup

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

İki sene tedkikattan sonra mahkeme tarafından bana teslim olunan mecmualardan bugün, masumlar taifesinin ve ümmî ihtiyarlar cemaatinin bana yadigâr olarak gönderdikleri parçaları hâvi büyük ve yaldızlı cildli bir mecmua gördüm. Bu mecmuanın başında tâ Kastamonuya yazdığım bir fikrayı size göndermek hatırıma geldi. Belki de eskiden bir sureti size gönderilmiş. Bunda kanaatım geldi ki: Feylesoflara ve muannidlere karşı masumlar ve ümmîlerin masumane ve hâlisane olan bu elimdeki mecmuası, en büyük bir vasıta-i galebedir; inadları kırıp insafsızları insafa getirmiştir. İşte çok yerlerden bana gönderilen mecmualar ve ümmîlerin parçalarını üç mecmua içinde cemetmiştik. Ve mecmuanın başında, bu gelen parça yazılı gördüm, size de gönderiyorum.

Hem bununla, Risale-i Nur'un makbuliyetine delâlet eden sekiz

parçadan mürekkep yaptığımız bir mecmua ve Keramet-i Gavsîye ve Alevîye ve İşaret-i Kur'âniyeden başka, lâhika vesaireden üç-dört parça daha ilâve edilen mecmuanın başında yazılmaya lâyük bir parçayı leffen beraber gönderiyorum.

Umum kardeşlerime, bilhassa masum ve ümmîlere selâm ve dua eder ve dualarını istiyoruz. Ve bin mâşâallah ve bârekâllah onlara deriz. Onların yazılarını kimler görüyorsa, takdirkârane meftun olur.

Risale-i Nur'un küçük ve mâsum şakirdlerinden elli-altmış talebenin yazdıkları nüshaları bize göndermişler, o parçaları üç cild içinde cemettik. İşte bu mecmuadaki parçaları yazanların nümune olarak bir kısmı şunlardır:

Ömer 15, Mustafa 13, Hâfız Nebi 14, Hicret 15, Hüseyin 11, Ahmed Zeki 13, Ayşe 11, Hâfız Ahmed 12, Mustafa 14, Bekir 9, Ali 12, Ayşe 11.

İşte bu mecmuadaki risaleler, bu masum çocukların Risale-i Nur'dan ders aldıkları ve yazdıklarının bir kısmıdır. Onların bu zamanda bu ciddi çalışmaları gösteriyor ki: Risale-i Nurda öyle bir manevî zevk ve câzibedar bir nur var ki; mekteplerde çocukları okumaya şevkle sevk etmek için icad ettikleri her nevi eğlence ve teşviklere galebe edecek bir lezzet, bir sürur, bir şevk Risale-i Nur veriyor ki çocuklar böyle hareket ediyorlar. Hem bu hal gösteriyor ki; Risale-i Nur kökleşiyor. İnşâallah, daha hiçbir şey onu koparamıyacak, ensal-i âtiyede devam edecek gidecek.

Aynen bu mâsum çocuk şakirdler gibi, Risale-i Nur'un câzibedar dairesine giren ümmî ihtiyarların dahi kırk-elli yaşından sonra Risale-i Nur'un hatırı için yazıya başlayıp yazdıkları kırk-elli parça, iki-üç mecmua içinde dercedildi. Bu ümmî ihtiyarların ve kısmen çoban ve efelerin bu zamanda, bu acîb şerait içinde her şeye tercihan Risale-i Nur'a bu surette çalışmaları gösteriyor ki: Bu zamanda Risale-i Nur'a ekmekten ziyade ihtiyaç var ki; harmanclar, çiftçiler, çobanlar, yörük efeleri hacat-ı zaruriyeden ziyade bir hacat-ı zaruriyeyi, Risale-i Nur'un hakaikını görüyorlar.

Bu ciltte az ve sâir altı cild-i âhirde mâsumların ve ihtiyar ümmîlerin yazılarının tashihinde çok zahmet çektim; vakit müsaade etmi-

yordu. Hatırıma geldi ve mânen denildi ki: Sıkılma! Bunların yazıları çabuk okunmadığından, acelecileri yavaş yavaş okumaya mecbur ettiğinden, Risale-i Nur'un gıda ve taam hükmündeki hakikatlarından hem akıl, hem kalb, hem ruh, hem nefis, hem his, hisselerini alabilir... Yoksa, yalnız akıl cüz'î bir hisse alır, ötekiler gıdasız kalabilirler.

Risâle-i Nur, sâir ilimler ve kitaplar gibi okunmamalı. Çünkü ondaki imân-ı tahkikî ilimleri, başka ilimlere ve maariflere benzemez. Akıldan başka çok letâif-i insaniyenin kuvvet ve nurlarıdır.

Elhâsıl: Mâsumların ve ümmî ihtiyarların noksan yazılarında iki fayda var:

Birincisi: Teennî ve dikkatle okunmaya mecbur etmektir.

İkincisi: O mâsumâne ve hâlisâne ve samimî ve tatlı dillerinden, derslerinden Risale-i Nur'un şirin ve derin meselelerini lezzetli bir hayretle dinlemek ve ders almaktır.

Said Nursî

Bu mektupta Üstad, dokuz ile onbeş yaş arası mâsum çocukların ve ümmî ihtiyarların yazdıkları Risale-i Nur parçaları ile ilgili değerlendirmelerini yazmış ve "Kanaatim geldi ki, filozoflara ve muannidlere karşı masumlar ve ümmîlerin, mâsumâne ve hâlisâne olan bu elimdeki mecmuası, en büyük bir galebe vâstasıdır ki, inatları kırıp insafsızları insafa getirmiştir. (...) Onların bu zamanda bu ciddi çalışmaları gösteriyor ki: Risale-i Nur'da öyle bir mânevî zevk ve câzibedâr bir nur var ki, mekteplerde çocukları okumaya şevkle sevk etmek için icad ettikleri her nevi eğlence ve teşviklere galebe edecek bir lezzeti, bir süruru, bir şevki, Risale-i Nur veriyor ki, çocuklar böyle hareket ediyorlar. Hem bu hal gösteriyor ki, Risale-i Nur kökleşiyor. İnşallah, daha hiçbir şey onu koparamayacak, gelecek nesillerde devam edecek, gidecek. Aynen bu mâsum çocuk talebeler gibi, Risale-i Nur'un câzibedar dairesine giren ümmî ihtiyarların dahi kırk elli yaşından sonra Risale-i Nur'un hatırı için yazıya başlayıp yazdıkları kırk elli parça, iki mecmua içine derc edildi. Bu ümmî ihtiyarların ve kısmen çoban ve efelerin bu zamanda, bu acip şartlar içinde her şeye tercihan Risale-i Nur'a bu sûrette çalışmaları gösteriyor ki, bu zamanda Risale-i Nur'a ekmekten ziyade ihtiyaç var ki, harmanclar, çobanlar, yörük efeleri, zarûrî ihtiyaçtan ziyade bir hâcât-ı zarûriyeyi Risale-i Nur'un hakikatlarını görüyorlar." diyor.

1972 senesinde Isparta civarında bir gezi yapmış, Kuleönü köyünde Büyük Ruhlu Küçük Ali Ağabey ve Sav köyünde Risale-i Nurları okuyanları ziyaret etmiştik. Sav köyünde birisi (aklımda kaldığına göre ismi Bekir olabilir.) dedi ki: “Dedem hacı ve hafız idi. Isparta’da bir Risale görüp (Muhtemelen Haşır Risalesi) çok beğenmiş, okumak için satın almak istediğinde ise vermemişler. Çok üzülmüş. Köyümüze döndüğünde gece rüyasında Üstad’ı görmüş. Dedeme ‘Uzaktan değilim. Yakınında Barla’da bulunuyorum. Ziyaretime gel.’ demiş. Dedem de gitti ve yazmak üzere Risaleler getirdi. Köyümüzde pek çok kişi Risale yazmaya başladı. Çobanlar bile torbalarına koyup kırlara, işlerine Risalelerle beraber gidiyorlardı. Daha önce köyümüzün “kavgacı ve vukuatçı” diye ismi çıkmıştı. Olaylar yüzünden ikide birde jandarma baskını olurdu. Bu sefer Risaleler için baskınlar başladı. Ben askerden izinli gelmiştim. Bir gece köyümüze yine bir baskın oldu. Tabii bizim ev de basıldı. Ben jandarmalara ‘Ben de jandarmayım, az-çok kanun nizam nedir, nasıl baskın yapılır bilirim. Bu saatte baskını gerektirecek acil durum nedir? Niçin çoluk çocuk bütün insanları gecenin yarısında rahatsız ediyorsunuz?’ diye itiraz ettim. Ettim ama onlar ne yapsın emir yukarıdan öyle geliyordu.”

Üstad mektubun sonunda Risale-i Nurların nasıl okunacağını da anlatıyor: “Risale-i Nur’un gıda ve taam hükmündeki hakikatlerinden hem akıl, hem kalb, hem ruh, hem nefis, hem his, hisselerini alabilir. Yoksa, yalnız akıl cüz’î bir hisse alır, ötekiler gıdasız kalabilirler. Risale-i Nur, diğer ilimler ve kitaplar gibi okunmamalı. Çünkü ondaki iman-ı tahkîkî ilimleri başka ilimlere ve maariflere benzemez. Akıldan başka çok letâif-i insaniyenin kuvvet ve nurlarıdır.” Yani insanî ince duyguların güçlü azıkları ve ışıklardır.

36. Mektup

Elhamdülillah, bu sene Isparta’daki talebelerinizi dünyevî meşagil daha çok gaflete sokmadı. Hizmet-i Nuriye’deki gayretlerimiz ciddî bir surette devam ediyor. Herbirimizin kalblerimizdeki Nura karşı incizab, sîmalarımızda okunuyor. Sanki bu talebelerinizin kalbleri sevinçle doludur.

Evet sevgili Üstadımız, bütün talebeleriniz hep birden diyorlar: Li-

yakatsizliğimiz, hiçliğimiz ile beraber sâfiyane istihdam edildiğimiz bu Hizmet-i Nuriye’de bedi bir Üstad’a hem talebe, hem kâtib, hem muhatab, hem na’şir, hem mücahid, hem halka nâsih, hem Hakka âbid olmak gibi cihandeğer güzelliklerin hepsini birden bize veren Hazret-i Allah’a ne kadar şükretsek azdır. Ve bu yapmak istediğimiz şükürler dahi, Hâlıkımız’ın fazlı ile kalbimize gelen bir ihsan olduğunu tahattur eden biz talebelerinizin kalblerini sürur ve sevinç dolduruyor. Mâsum Nursuların Üstadımız’ın küçüklüğünde geçirdikleri hayatın müteşekkîrâne bir tarzı, hal ve etvarımızda okunuyor. Hudutsuz şükürler, nihaysiz senalar olsun o Zât-ı Zülcelale ki; bizleri cehl-i mutlak derelerinden, isyan ve küfran bataklıklarından lütf u keremiyle çıkarıp, gözleri kamaştırın en parlak bir nura talebe etmiştir.

Eğer sevgili üstadımız, “iktiran” tâbir edilen iki nimetin beraber geldiğini daha evvelden bize izah etmeseydi, çok minnettarlıklarımızı kalblerimize tercüman olan kalemlerimizden okuyacaklardı.

Evet Sevgili Üstadımız! Biz kendimize bakıyoruz, Risale-i Nur’a muhatab olamıyoruz. Buna rağmen, ihtiyaç şiddetlendikçe, Hâlık-ı Rahîm’in merhametli tecellilerini müşahede ediyoruz. Kalb-i Üstad; parlak bir âyine, bir mazhar, bir ma’kes.. Lisan-ı Üstad; âlî bir mübelliğ, bir muallim, bir mürşid.. Hâl-i Üstad; teccüm etmiş en güzel bir örnek, bir nümune, bir misal oluyor. Tavaif-i beşerin ihtiyaçları yazılıyor, gösteriliyor.

İşte yedi seneden beri ateş püsküren zalim beşerin hâli, bugün daha çok ızdırablı bir hale girmiş bulunuyor. Her bir zîidrak, acaba yarın ne olacak düşüncesiyle kulaklarını radyoların ağızlarına koymuşlar, mütehayyir duruyorlar. Şarkta Japonların mağlub olmasıyla, dünyanın salah-ı selâmete ve emn ü emana kavuşması beklenirken; deccalâne bir hareket şimâlde kendini gösterdiği görülüyor. Şu vaziyet; herkesi heyecana, endişeye sevk ediyor. İstikbâlin zulmetlerine gittiği zannıyla, merakla radyoları takibe koşturuyor. Lillahilhamd Risale-i Nur, âlî beyanatı ile ruhlarımızı teskin ediyor, hakikî dersleriyle kalblerimizi tatmin ediyor.

İşte, bu günde meydana çıkan bu dehşetli cereyanı, ancak ve ancak Hristiyanlık âleminin Müslümanlıkla ittihadı; yani İncil, Kur’ân ile ittihad ederek ve Kur’ân’a tâbi olması neticesi elde edilecek semavî bir

kuvvetle mağlub edileceği iş'ar buyuruluyor ki, Hazret-i İsa Aleyhisselâm'ın da vürûduna intizar etmek zamanının geldiğini mana-yı işarî ile ihtar ediyor.

Mesmuata göre; bugünkü Amerika, aktâr-ı âleme tedkikat için gönderdiği dört heyetten birisini, bugünkü beşeriyetin saadetini temin edecek sâlim bir din taharrisine memur etmiştir. Bu ise, müceddidliğini mahkeme lisanıyla her tarafa ilân eden Risale-i Nur, bu muzdarip, perişan beşeriyetin en büyük bir saadeti olacağına imanımız pek kuvvetlidir.

Sevgili Üstadımız başımızda ve en âlî hakikatleri taşıyan ve Kur'ân'ın en yüksek ve mübarek tefsiri bulunan Risale-i Nur elimizde oldukça, sevinçlerimiz hadd ve hududa alınmaz.

İşte bu hakikatlerin herbir cüzü, saha-i faaliyete çıksa, her tarafta merakla, zevkle kendini okutturuyor. Buna bâriz deliller pek çok var. Hususıyla, inkâr-ı haşr mefkûresini mağlub eden Onuncu Söz matbu nüshaları; ve bilhassa gizli tabedildiği halde kendini serbest okutan ve takviye-i imanda pek yüksek hârikaları taşıyan Ayetü'l-Kübra risaleleri; ve inkâr-ı Ulûhiyet mefkûresini zîr ü zeber eden Külliyyat-ı Nur, "Hüccetü'l-Baliğâ" ve "Meyve" gibi eczaları meydanda...

İnşâallah Kur'ân'ın etrafına çevrilmek istenilen imansızlığın emânsız sûrunu, Risale-i Nur temelinden kaldıracak, imansızlığın emansız ateşini söndürüp, âb-ı hayat bahşeden şarab-ı kevserini, bütün dünyaya emanlı iman vermeye iktidardır.

الْباقِي هُوَ الْباقِي

Çok kusurlu talebeniz
Hüsrev

Bu mektubu Hüsrev Ağabey yazmış ve daha önce geçen 28. ve 29. Mektuplarda beyan edilen "hiss-i kable'l-vuku" ile ilgili bahse atf yapılmış ve ayrıca "iktiran" meselesine temas edilmiştir.

Üstad Hazretleri 17. Lem'a'nın 4. Meselesi'nde "iktiran"ı şöyle anlatıyor: "Zâhirî sebeplere perestiş edenleri aldatan; iki şeyin beraber gelmesi veya bulunmasıdır ki, iktiran tabir edilir, birbirine illet zannedilir. (İlet, gerçek sebep demektir.) Hem bir şeyin ademi (yokluğu), bir nimetin mâdum (yok) olmasına illet olduğundan, tevehhüm eder (kuruntuya düşer) ki, o

şeyin vücudu (varlığı) dahi, o nimetin vücuduna illettir. Şükürünü, minnettarlığını o şeye verir, hataya düşer. Çünkü o nimetin vücudu, o nimetin bütün mukadderatına ve şartlarına bakar. Halbuki o nimetin yok olması, bir tek şartın yok olmasıyla oluyor. Mesela, bir bahçeyi sulayan cedvelin (kanalın) deliğini açmayan adam, o bahçenin kurumasına ve nimetlerin yok olmasına sebep ve illet oluyor. Fakat o bahçenin nimetlerinin var olabilmesi için, o adamın (kanalı açma) hizmetinden başka, yüzlerce şartın varlığına bağlı olmakla beraber, hakiki illet olan İlahî Kudret ve İrade ile vücuda gelir. İşte bu mağlatanın (zihin karıştırıcı, yanıltıcı saçmalığın) ne kadar hatası açık olduğunu anla ve sebeplere perestiş edenlerin ne kadar hatâ ettiklerini bil! Evet, iktiran ayrıdır, illet ayrıdır. Bir nimet sana geliyor; fakat bir insanın sana karşı ihsan niyeti, o nimete (iktiran etmiş) yakın olmuş; fakat illet olmamış. İlet Rahmet-i İlahiye'dir. Evet, o adam ihsan etmeyi niyet etmeseydi, o nimet sana gelmezdi. Nimetin yokluğuna illet olurdu. Fakat mezkûr kâideye binâen; o ihsan etme meyli, o nimete illet olamaz. Ancak yüzlerce şarttan bir şart olabilir. Meselâ, Risale-i Nur'un talebeleri içinde Cenab-ı Hakk'ın nimetlerine mazhar bazı zatlar (Hüsrev Altınbaşak, Re'fet Barutçu gibi) iktiranı, illetle iltibas etmişler (karıştırmışlar); Üstadlarına fazla minnettarlık gösteriyorlardı. Halbuki Cenab-ı Hak onlara, Kur'ânî derste verdiği 'istifade nimeti' ile, Üstadlarına ihsan ettiği 'ifâde nimeti' ni beraber kalmış, mukarenet (yakınlık ve uygunluk) vermiş. Onlar derler ki: 'Eğer Üstadımız buraya gelmeseydi, biz bu dersi alamazdık. Öyle ise onun ifadesi, istifademize illettir.' Ben de derim: 'Ey kardeşlerim! Cenab-ı Hakk'ın bana da sizlere de ettiği nimet beraber gelmiş, iki nimetin illeti de Rahmet-i İlahiye'dir. Ben de sizin gibi iktiranı, illet ile iltibas ederek (karıştırmak), bir vakit Risale-i Nur'un sizler gibi elmas kalemler yüzlerce talebesine çok minnettarlık hissediyorum ve diyordum ki: 'Bunlar olmasaydı, benim gibi yarım ümmî bir biçare nasıl hizmet edecekti?' Sonra anladım ki, sizlere kalem vasıtasıyla olan kudsî nimetten sonra, bana da bu hizmete muvaffakiyet ihsan etmiş. Birbirine iktiran etmiş, birbirinin illeti olamaz. Ben size teşekkür değil, belki sizi tebrik ediyorum. Siz de bana minnettarlığa bedel, dua ve tebrik ediniz."

Yerin rahmete ihtiyacına göre, dudakları parçalanıp, kuraklıktan çatlak çatlak hâle gelince bulutlar, "yaşın yaşın" ağlayıp nasıl rahmet gözyaşları döküyorlarsa, ihtiyacını hisseden ulu ruhların ihtiyaçları şiddetlenince Rahman u Rahîm'in merhametli tecellileri de kendisini gösteriyor. Onun

için Hüsrev Ağabey İlahî şefkatin tecellisiyle ihtiyaçlarımız için “Kalb-i Üstad, parlak bir ayna, bir mazhar, mâkes; lisân-ı Üstad, âlî bir mübellîğ, bir muallim, bir mirşid; hâl-i Üstad, teccüm etmiş en güzel bir örnek, bir numûne, bir misâl oluyor. Beşer tâifelerinin ihtiyaçları yazılıyor, gösteriliyor.” diyor.

Yedi sene süren İkinci Dünya Savaşı'nın verdiği korku ve telaşla insanlık ne yapacağını bilemez hâle gelirken, Hüsrev Ağabey'e göre Risale-i Nur talebeleri Nurların yüce beyânatı ile ruhlarını teskin ve kalplerini tatmin ediyorlar. Hatta Avrupa'da çıkması ihtimal dâhilinde olan decclâne vahşete karşı da çarenin, Hristiyanlık âleminin, Müslümanlıkla ittihadında, yani İncil'in Kur'ân'a tâbî olmasında olduğunu biliyorlar. Gerçekten gelişen olaylar bu yazılanları yavaş yavaş tasdik etmeye başladı. Meseleyi mektubun son cümlesiyle bağlayacak olursak: “İnşallah, Kur'ân'ın etrafına çevrilmek istenilen îmansızlığın amansız sûr'unu (kalesini), Risale-i Nur, temelinden kaldıracak, imansızlığın amansız ateşini söndürüp, âb-ı hayat bahşeden kevser şarabını, bütün dünyaya emânlı îman vermekle içirecektir.”

37. Mektup

Zâtınızın şahsıma karşı haddimden pek çok ziyade hüsn-ü zannınızı, Risale-i Nur'un şahs-ı manevîsi namına kabul edebilirim; yoksa kendimi o makamlarda görmek benim haddim değil.

Hem “Risale-i Nur'un mesleği tarikat değil, hakikattır; sahabe mesleğinin bir cilvesidir. Bu zaman, tarikat zamanı değil, imanı kurtarmak zamanıdır.” Risale-i Nur, bu hizmeti Lillahilhamd en müşkil ve ağır zamanlarda yapmış ve yapıyor. Risale-i Nur dairesi, Hazret-i Ali ve Hasan ve Hüseyin'in (radiyallâhu anh) ve Gavs-ı Azam'ın (kuddise sırruhû) –ihbarat-ı gaybiyeleriyle– şakirdlerinin bu zamanda bir dairesidir. Çünkü Hazret-i Ali, üç keramet-i gaybiyesiyle Risale-i Nur'dan haber verdiği gibi; Gavs-ı Azam (kuddise sırruhû) da kuvvetli bir surette Risale-i Nur'dan haber verip tercümanını teşcî etmiş. Bu mahrem dört Risale-i Keramet-i Aleviye ve Gavsîye'ye ait dört Risale inşâallah bir vakit size gönderilebilir. Mahkeme ehl-i vukufu onlara itiraz edememiş, yalnız “Bu yazılmamalı idi” diye küçük bir tenkid etmişler. Ben de

cevab verdim, onlar sustular. Zâten Üveysî bir surette doğrudan doğruya hakikat dersimi Gavs-ı Azam'dan (kuddise sırruhû) ve Zeynelâbidîn (radiyallâhu anh) ve Hasan, Hüseyin (radiyallâhu anhuma) vasıtasıyla İmam-ı Ali'den (radiyallâhu anh) almışım. Onun için, hizmet ettiğimiz daire onların dairesidir.

Cenab-ı Hakk'a hadsiz şükür olsun ki; duamızın himmetiyle, onbeş gündün ziyade şiddetli bir hararet içinde tehlikeli ve zehirli hastalığın, iki gündür tehlikesi geçti. Hastalıkla bir saat ibadet bir gün kadar olması cihetiyle, inşaallah yapamadığım çok hayratın yerini bu hastalık doldurmuş ve çok kusuratum da keffaret olmuş. Fakat zafiyet ve hastalık devam ediyor.

Latif ve mânidar bir tevâfuktur ki; dünkü gün mâsumların mecmuası elime geçti, açtım. O mecmuanın başında, o mâsumların bir kumandanı hükmünde ve Medrese-i Nuriye'nin kahramanlarından Marangoz Ahmed'in gayet zînetli ve nakışlı ve dikkatli yazdığı Küçük Sözler başında dercedilmiş gördüm. "Mâşâallah Marangoz Ahmed dedim, mâsumların çavuşu olmuş." Aynı günde bir mektubu elime geçti, açtım. Marangoz Ahmed'in gönderdiğimiz mektupları arkadaşlara gecede okumak zamanında, iki çekirge mektubun başına gelip tâ bitinceye kadar dinlemelerini gördüm. Birkaç gün evvel biz mektubu yazarken, iki güvercin, mektubun makbuliyetini ve müjdecî serçe ve kuddüs kuşlarının müjdelerini tasdik ettikleri gibi; Marangoz'un iki çekirgeleri de güvercinleri ve müjdecî kuşları tasdik ederek, biz dahi Risale-i Nur'u tanıyoruz diye, lisan-ı halleri ifade ediyor diye latif ve mânidar tevâfuk olmuş.

Bu münasebetle, o mecmua içinde mübarek kahramanlardan Küçük Ali'nin biraderzadesi mâsum ve küçük bir Abdurrahman olan Hâfız Ahmed'in yazdığı Sekizinci Şuâ'nın Sekizinci Remzi'nden bir sahife evvel bir fıkra nazarıma değdi. Bir-iki aydır size Risale-i Nur'un makbuliyetine dair yazılan mektuplarda şahsımın hisse-i şerefi ve hüneri olmadığını ve sırf bir ikram-ı İlahî olmasına dair yazılan parçayı bu fıkrayı, o fıkraya alâkadar gördüm, size gönderiyorum. Onlara münasib bir yerde ilhak edersiniz. O fıkra, Celcelûti'yenin fevkalâde Risale-i Nur'a verdiği ehemmiyetten şahsımın bir lem'ası, bir hüneri ol-

madığına dairdir. Şöyle ki; orada demiştim: Hem ben itiraf ediyorum ki: Böyle makbul bir eserin mazharı olmak, hiçbir vecihle o makama liyakatım yoktur. Fakat küçük ehemmiyetsiz bir çekirdekten, koca dağ gibi bir ağacı halketmek; Kudret-i İlahiye'nin şe'nlerindedir ve âdetidir ve azametine delildir.

Ben kasemle temin ederim ki: Risale-i Nur'u senâdan maksadım, Kur'ân'ın hakikatlerini ve imanın rükünlerini teyid ve isbat ve neşirdir. Hâlık-ı Rahîmîme hadsiz şükrolsun ki; kendimi kendime beğendirmemiş, nefsimin ayıplarını ve kusurlarını bana göstermiş ve o nefs-i emmareyi başkalara beğendirmek arzusu kalmamış.

Evet kabir kapısında bekleyen bir adam, arkasındaki fâni dünyaya riyakârane bakması, acınacak bir hamakattır ve dehşetli bir hasârettir. Cenab-ı Hak, beni böyle hasâretlerden muhafaza eylesin, âmîn!

Umum kardeşlerime birer birer selâm ve dua eder ve dualarını rica ederiz.

Üstad bu mektupta, Risale-i Nur mesleğinin, tarikat değil hakikat olduğunu ve sahabe mesleğinin bir cilvesi olduğunu bildiriyor. Risale-i Nur dairesi için de “Hz. Ali ve Hasan ve Hüseyin’in (radiyallâhu anhum) ve Gavs-ı Azam’ın (kuddise sırruhû) verdikleri gaybî haberlere göre, talebelerinin bir dairesidir.” diyor. Ayrıca şunu ilave ediyor: “Zaten Üveysî bir sûrette doğrudan doğruya hakikat dersini Gavs-ı Azam’dan (kuddise sırruhû) ve Zeynelâbidîn (radiyallâhu anh) ve Hasan, Hüseyin (radiyallâhu anhuma) vâsıtasıyla Hz. Ali’den (radiyallâhu anh) almışım. Onun için, hizmet ettiğimiz daire, onların dairesidir.”

Mektupta yine hizmetin kerametlerinden olan bir “Tevâfuk” anlatılıyor: Çocukların yazdıkları Risaleler toplanıp bir mecmua haline getirilmiş. Hepsinin başına da Marangoz Ahmed’in gayet ziyetli, nakışlı ve dikkatli şekilde yazdığı “Küçük Sözler” yerleştirilmiş. Bunu görünce Üstad bir benzetme yaparak: “Mâşâallah Marangoz Ahmet, masumların çavuşu olmuş!.” diyor. Nasıl rütbeli birisi erlerin başına geçip onların idarecisi yani komutanı olursa, Marangoz Ahmed’in kahramanlık ruhu taşıyan birisi olması itibariyle takdirkârâne “Masumların çavuşu” tabiriyle iltifat ediyor. Ayrıca aynı gün şöyle bir tevafuk oluyor; Marangoz Ahmed’in bir mektubu Üstad’ın eline geçiyor. Mektupta, Üstad’ın Marangoz Ahmed’e gönderdiği mektubu gece arkadaşlarına okurken iki çekirge-

nin gelip, okunanları, mektubun başından sonuna kadar dinlediklerini yazıyor. Bunun üzerine Üstad şöyle bir yorum yapıyor: “Birkaç gün evvel biz mektubu yazarken de, iki güvercin, mektubun makbuliyetini ve müjdecî serçe ve kuddüs kuşlarının müjdelerini tasdik ettikleri gibi, Marangoz’un iki çekirgeleri de güvercinleri ve müjdecî kuşları tasdik ederek, ‘Biz de Risale-i Nur’u tanıyoruz’ diye, lisân-ı halleri ifade ediyor diye lâtif ve mânidar tevâfuk olmuş.”

Hz. Ali (radiyallâhu anh) Celcelûtiye kasidesinde, Risale-i Nur’a fevkalâde ehemmiyet verir şekilde işaretlerde bulunuyor. Üstad, Risale-i Nur’un kendi hüneri olmadığına ve onda şeref hissesinin bulunmadığına dair şöyle diyor: “Hem ben itiraf ediyorum ki, böyle makbul bir eserin mazharı olmaya ve o makamda bulunmaya hiçbir vecihle liyâkatım yoktur. Fakat küçük ehemmiyetsiz bir çekirdekten, koca dağ gibi bir ağacı yaratmak İllâhî Kudret’in şânındandır ve âdetidir ve azametinde delildir. Ben yeminle temin ederim ki, Risale-i Nur’u senâ edip övmekten maksadım, Kur’ân’ın hakikatlarını ve imanın rükünlerini teyit ve ispat ve neşirdir.”

38. Mektup

Aziz, Sıddık, Mübarek Kardeşlerim!

Sizin mübarek Ramazanınızı ve Leyle-i Kadrinizi ve bayramınızı bütün ruh u canımızla tebrik ve tesid ediyoruz. Cenab-ı Erhamürrâhimîn, emsal-i kesîresiyle sizleri müşerref eylesin, âmîn!

Bu Ramazan-ı Şerif’te gerçi bir tesmim neticesinde ziyade sıkıntı ve ızdırap çektimse de Cenab-ı Hakka hadsiz şükür olsun ki, sabır ve tahammül ihсан eyledi. Ve hastalığın ehemmiyetli sevabı da ızdırabın verdiği gâflet noktalarını izale eyledi. Dualarınız berekâtıyla, bu defa da o tesmimden tam kurtuldum. Fakat verdiği zafiyet ve sarsıntı, arasıra sıkıntı verir.

Size yazmıştım ki: Nasıl “Hizb-i Nuriye” Risale-i Nur’un ve Ayetü’l-Kübra’nın bir hülâsasıdır; öyle de; on dakika zarfında Hizb-i Nuriye’nin bir hülâsası, bu Ramazan-ı Şerifin feyzinden ve Ramazanda telif edilen ve yeni intişar eden Ramazaniye Risalesi olan Ayetü’l-Kübra’nın otuzüç mertebe-i vücub u vücud ve tevhid otuzüç elsine-i külliye ile

tezahür ettiği gibi; ruh ve hayal ve kalb o noktadan öyle bir inbisat ve inkişaf etti ki, herbir mertebenin söylediği *لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ* şهادetini dediğim vakit, o küllî lisan benim oluyor gibi azametli bir tevhid hissettiğimden, “Ayetü'l-Kübra” güneş gibi iman nurlarını ruhlara telkin edebilir. Şeksiz şüphesiz kanaat ettim ve gördüm ve İmam-ı Ali'nin (radıyallâhu anh) ona verdiği ehemmiyetin sırrını bildim.

Bu defa Isparta umum şakirdlerinin hissiyatı ile Risale-i Nur kahramanı Hüsrev'in yazdığı mektup, gerçi hakkım olmayarak bana ziyade hisse vermiş, fakat Isparta ve civarı kahraman şakirdlerinin tam derece-i irtibatlarını ve Risale-i Nur'un tam kıymetini gösterdiğinden ve mektuplarını içinde ve Lâhika'ya, hem daha münasib gördüğünüz makamlarda yazmaya lâyıktır. Size bir sureti yeni huruflla gönderiliyor.

Pek çok alâkadar olduğum Kastamonu ve içindeki ehemmiyetli kardeşlerim, Isparta şakirdleriyle vasıta-i irtibat Mustafa Osman, hakikaten az bir zamanda çok ehemmiyetli bir iş görmesinden, birinci saf-taki haslar içine girmeye hak kazanmış. Demek ihlası tamdır ki, az bir zamanda çok zaman işini gördü. Cenab-ı Hak, onun emsâlini o havâlide çoğaltsın ve selâmet versin, âmîn. Umum kardeşlerime ve hemşirelerime birer birer selâm ve tebrik ve dua ediyorum.

Said Nursî

Hayber Gazvesi sırasında Efendimize (sallallâhu aleyhi ve sellem) sût-i kast için bir Yahudi kadın bir keçiyi kebab yapıp pişirmiş ve çok tesirli bir zehirle de zehirlenmişti. Torunu Hz. Hasan da, içtiği suyun içine altın tozu atılarak şehit edilmişti. Bediüzzaman Hazretleri de çok defalar zehirlenmişti. Emirdağ'da gizli düşmanlar Üstad'ı hem de Ramazanda zehirlenmişlerdi. Üstad çok büyük sıkıntı ve ızdırıp çekmesine rağmen diyor ki: “Cenab-ı Hakk'a hadsiz şükür olsun ki, sabır ve tahammül ihсан eyledi. Hastalığın ehemmiyetli sevabı da ızdırabın verdiği gaflet noktalarını izâle eyledi. Dualarınızın bereketiyle, bu defa da o zehirlenmeden kurtuldum.”

Üstad Ayetü'l-Kübra'ya, Ramazaniye Risalesi diyor. Çünkü Ayetü'l-Kübra, 1- Ramazan-ı Şerif'in feyzinden gelmiştir. 2- Ramazanda yazılmıştır. 3- Ramazanda intişar etmiştir. Onun için Ramazan ayında okunurken, ondaki Allah'ın varlığına ve birliğine dair 33 mertebe, 33 küllî dil ile

tezâhür etmektedir. Ruh, hayal ve kalb de o noktadan fevkalâde inbisat ve inkişaf etmektedir. Öyle ki, “Herbir mertebenin söylediği Lâ ilâhe illallah şehâdetini dediğim vakit, o küllî lisan benim oluyor gibi azametli bir tevhid hissettiğimden, (kanaatim şu ki) Ayetü'l-Kübra, güneş gibi iman nurlarını ruhlara telkin edebilir. Şeksiz, şüphesiz kanaat ettim ve gördüm ve Hz. Ali'nin (radiyallâhu anh) ona verdiği ehemmiyetin sırrını bildim.”

Burada, Ayetü'l-Kübra'nın Ramazan ayında okunmasına bir teşvik var...

Mektubun son bölümünde de Üstad, Mustafa Osman'ı örnek göstererek, tam ihlas ile çalışıp iş görenlerin, az bir zamanda çok iş göreceklərini ve böyle az zamanda çok iş görenlerin de Risale-i Nur hizmetindeki birinci saftaki haslar içine girmeye hak kazanacaklarını bildiriyor.

39. Mektup

(Gayet ehemmiyetli iki meseleyi; sizlere –zekâvetinize itimaden– Risale-i Nur'da müteferrikan parçaları bulunmalarına binaen, gayet muhtasar konuşacağım.)

Birincisi: Risale-i Nur'un hakikî ve hakikatli bir şakirdi bulunan ve Kur'an-ı Mucizü'l-Beyan'ın kâtibi, bu defa yazdığı mektupta, haddimden bin derece ziyade hüsn-ü zannına istinaden, bir hakikat soruyor. Risale-i Nur'un şahs-ı manevîsinin gayet ehemmiyetli ve kudsî vazifesini; ve hilafet-i nübüvvetin de gayet ulvî vazifelerinden bir vazifesini benim âdi şahsımda, üstadı noktasından bir cilvesini gördüğünden, bana o hilafet-i maneviyenin bir mazharı nazarıyla bakmak istiyor.

Evvelâ: Bâki bir hakikat, fâni şahsiyetler üstüne bina edilmez. Edilse, hakikata zulümdür. Her cihetle kemâlde ve devamda bulunan bir vazife, çürümeye ve çürütülmeye mâruz ve mübtelâ şahsiyetlerle bağlanmaz; bağlansa, vazifeye ehemmiyetli zarardır.

Sâniyen: Risale-i Nur'un tezahürü, yalnız tercümanının fikriyle ve yahut onun ihtiyacı manevî lisanıyla Kur'an'dan gelmiş, yalnız o tercümanının istidadına bakan feyizler değil; belki o tercümanının muhatapları ve ders-i Kur'an'da arkadaşları olan hâlis ve metin ve sadık zâtların o feyizleri ruhen istemeleri ve kabul ve tasdik ve tatbik etmeleri gibi çok

cihetlerle o tercümanın istidadından çok ziyade o Nurların zuhuruna medar oldukları gibi, Risale-i Nur'un ve şakirdlerinin şahs-ı manevîsinin hakikatını onlar teşkil ediyorlar. Tercümanın da içinde bir hissesi var. Eğer ihlâssızlıkla bozmazsa, bir tekaddüm şerefi bulunabilir.

Sâlisen: Bu zaman, cemaat zamanıdır. Ferdî şahısların dehası, ne kadar hârika da olsalar, cemaatın şahs-ı manevîsinden gelen dehasına karşı mağlub düşebilir. Onun için, o mübarek kardeşimin yazdığı gibi, âlem-i İslâm'ı bir cihette tenvir edecek ve kudsî bir dehanın nurları olan bir vazife-i imaniye; bîçare, zaîf, mağlub, hadsiz düşmanları ve onu ihanetle, hakaretle çürütmeye çalışan muannid hasımları bulunan bir şahsa yüklenmez. Yüklense, o kusurlu şahıs ihanet darbeleriyle düşmanları tarafından sarsılrsa; o yük düşer, dağılır.

Râbian: Eski zamandan beri çok zâtlar, üstadını veya mürşidini veya muallimini veya reisini kıymet-i şahsiyelerinden çok ziyade hüsn-ü zan etmeleri, dersinden ve irşadından istifadeye vesile olması noktasında o pek fazla hüsn-ü zanlar bir derece kabul edilmiş, hilaf-ı vâkıadır diye tenkid edilmezdi. Fakat şimdi, Risale-i Nur şakirdlerine lâıyk bir üstada muvafık bir ulvî mertebe ve fazileti; bîçare, kusurlu bu şahsımda kabul ettikleri sebebiyle gayret ve şevkleriyle çalışmaları, bu noktada haddimden ziyade hüsn-ü zanları kabul edilebilir. Fakat Risale-i Nur'un şahs-ı manevîsinin malı olarak elimde bulunuyor diye bilmek gerektir. Fakat başta zındıklar ve ehl-i dâlalet ve ehl-i siyaset ve ehl-i gaflet, hattâ sâfi-kalb ehl-i diyanet, şahsa fazla ehemmiyet verdikleri cihetinde, haksızlar, o şahsı çürütmekle hakikatlara darbe vurmak; ve o Nurlara, benim gibi bir bîçareyi maden zannederek; bütün kuvvetleriyle beni çürütüp, o nurları söndürmeye ve safi-kalblileri de inandırmaya çalışıyorlar. Ezcümle, İkinci Meselede bir hâdise bu hakikatı gösteriyor.

İkinci Mesele: Bayramın ikinci gününde, teneffüs için kırlara çıktığım zaman, ehemmiyetli bir memur tarafından beş vecihle kanunsuz bir taarruza maruz kaldım. Cenab-ı Hak rahmet ve keremiyle, belime, başıma yüklenen Risale-i Nur eczalarını ve ruhuma ve kalbime yüklenen şakirdlerinin haysiyet ve izzet ve rahatlarını muhafaza için, fevkalâde bir tahammül ve sabır ihsan eyledi. Yoksa bir plân neticesinde beni hiddete getirip Risale-i Nur'un, bâhusus "Ayeti'l-Kübra"nın fütuhatı-

na karşı bir perde çekmek olduğu tahakkuk etti.

Sakın, sakın hiç kederlenmeyiniz, merak etmeyiniz, hem telâş etmeyiniz, hem bana acımayınız. Şeksiz şüphesiz inayet-i İlahiye perde altında bizi muhafaza etmekle *أَنْ تَكْرَهُوا شَيْئًا وَهُوَ خَيْرٌ لَكُمْ* âyetine mazhar etsin.

Onların, o plânları da yine akîm kaldı. Fakat bu vilayette, doğru-
dan doğruya büyük bir makamdan kuvvet alıp şahsımla uğraşanlar var. Eğer mümkün olsa, buranın havasıyla hiç imtizaç edemediğim cihetini vesile edip, münasip bir yere naklime, Denizli Mahkemesi'ni ve Ankara Temyiz Mahkemelerini vasıta yapıp çalışmak lâzım geliyor. Ben kendim yapamadığım için, benden bana daha ziyade alâkadar Denizli dostları teşebbüs etseler iyi olur.

Hiç olmazsa oranın hapsine, bir daha bahane ile beni alsınlar.

Said Nursî

“Kur’ân-ı Mu’cizü'l-Beyanın kâtibi” ifadesinden bu mektuptaki soruyu Hüsrev Altınbaşak'ın sorduğunu anlıyoruz.

Üstad, talebelerine devamlı olarak düz bir insan olmayı, büyük makamlara göz dikmemeyi tavsiye etmiştir. “Biz eriz, biz hizmetkârız, birer neferiz. Erliği müşiriyet makamına tercih ediyoruz” meâlinde sözler söylemiştir. Çünkü bu hizmetin en mühim esasları acz, fakr ve kusurunu bilmektir.

Ayrıca; bâkî hakikatler, fâni şahsiyetler üzerine bina edilmez.

Hem Risale-i Nur hizmeti şahs-ı manevi olarak Üstad ve talebelerinin hepsinin o feyizleri ruhen istemeleri, kabul etmeleri, tasdik ve tatbik etmeleriyle meydana gelmiştir.

Hem de zaman, cemaat zamanıdır.

Bütün bunlarla beraber, mürşidin yeri de elbette unutulmamalıdır. O parlak ayna olmasaydı, bu feyiz ve nurlar nasıl bizlere aksettirilecekti? Denge içinde her şeyi yerli yerine oturtmak ve ifrat ve tefritten uzak durulması gerekmektedir.

İkinci meselede, beş vecihle kanunsuz olarak yapılan bir taarruzdan bahsediyor. Sonra bu tahrik ve provakasyonun Ayetü'l-Kübra Risalesi'nin fütuhata perde çekmek için yapıldığını beyan ediyor: “Cenab-ı Hak, rahmet ve keremiyle belime, başıma yüklenen Risale-i Nur eczalarını ve ruhuma ve kalbime yüklenen talebelerinin haysiyet, izzet ve rahatlarını muhafaza

için, fevkalâde bir tahammül ve sabır ihсан eyledi. Yoksa bir plan neticesinde beni hiddete getirip, Risale-i Nur'un, bilhassa Ayetü'l-Kübra'nın fütûhâtına karşı bir perde çekmek istiyorlardı. (Meselenin aslının böyle olduğu neticede tahakkuk etti.)

Bu tahrik ve provakasyonlar bitmiş değildir. Hâla çeşitli kılık ve kisvelerde önümüze serilip durulmaktadır.

Üstad bu tuzaklardan kurtulmak için, tekrar Denizli hapishanesine girmek istemektedir.

40. Mektup

Aziz, Sıddık, çok Mübarek, çok Faal, çok Hâlis, çok Kıymettar Kardeşim Hüsrev!

Senin bayramın ikinci gününde elime geçen mektubun bir güvercin haber veriyor gibi geldiği aynı günde beni çok müteessir eden hâdise-i taarruziyeden neşet eden elemelerime, kederlerime bir merhem, bir ilâç hükmüne geçti; bu manayı hatıra getirdi: “Sana ihanet eden ehemmiyetsiz adamlara karşı, Gül ve Nur fabrikasının kahramanlarının hârikulâde hürmet ve ihtiramı varken böyle bir-iki vicdansızın hakaretine değil, milyonlarca düşmanların ihanetlerine karşı gelebilir ve hükümden iskat edebilir” diye kalbime geldi. Fakat kendi şahsıma baktım ki; kurumuş, çürümüş, vazifesi bitmiş bir hurma çekirdeği hükmünde iken, Risale-i Nur bahçesinde bir derece o çekirdekten tezahür eden meyvedar, muhteşem koca bir ağaç nazarıyla baktığınızı gördüm. Sizin fevkalâde hüsn-ü zannınız o ağaçtan ileri geldiğini ve çekirdeğin de bir cihette, bir nevi vesile olduğu cihetinde hüsn-ü zanna mazhar olmuş gördüm.

O mektubun birinci sahifesi güzeldir; ben de iştirak ediyorum. İkinci sahifede birkaç yerde kalem karıştırdım, tâdil ettim. Ezcümle: Hazret-i Hasan Radıyallahü Anh'ın altı aylık hilafeti ile beraber Risale-i Nur'un CEVŞEN-ÜL KEBİR'den ve CELCELÛTİYE'den aldığı bir kuvvet ve feyizle vazife-i hilafetin en ehemmiyetlisi olan neşri hakaik-i imaniye noktasında Hazret-i Hasan radıyallahü anının kısacık müddetini uzun bir zamana çevirerek tam beşinci halife nazarıyla bakabiliriz. Çünkü adalet-i hakikiye ile bu asırda insanları mesud edebilir

bir istidadda bulunan, Risale-i Nur'dur ve onun şahs-ı manevîsi, Hazret-i Hasan radiyallahü anhu'nun bir muavini, bir mütemmimi, bir mânevî veledi hükmündedir diye senin mektubunu tâdil ettim. Buna kıyasen, sana vekâleten bir-iki yerde kalem karıştırdım. Fakat aynı günde mahkeme, kitaplarım içinde bana teslim ettikleri mektuplar, müsveddeleri ve onların üstünde yeşil kalemlerle işaretlerine göre çok ehemmiyet verdikleri o müsveddeler içinde bu size yazdığım noksan bir parçayı gördüm; fe-sübhânallah dedim. Mektubuna benimle cevap ver diye manasını aldım. Belki bu parça Lahika'ya girmiş, ben de size aynı yazıyorum.

Parça budur:

“Benim çok kusurlu şahsıma hüsn-ü zan ile verdiğiniz makamlar cihetinde değil; belki vazifeye, hizmete bakıp o noktada bakmalısınız. Perde açılrsa, benim baştan aşağıya kadar kusurat ile âlûde mahiyetim, benden kaçmağa bir vesile olur. Sizi kardeşliğimden kaçırmamak, pişman etmemek için, şahsiyetime karşı haddimin pek fevkinde tasavvur ettiğiniz makamlara irtibatınızı bağlamayınız. Ben size nisbeten kardeşim, mürşidlik haddim değil. Üstad da değilim, belki ders arkadaşıyım. Ben sizin, kusuratıma karşı şefkatkârane dua ve himmetinize muhtacım. Benden himmet beklemeniz değil, bana himmet etmenize istihkakım var. Cenab-ı Hakk'ın ihsan ve keremiyle, sizlerle, gayet kudsî ve gayet ehemmiyetli ve gayet kıymetli ve her ehl-i imana menfaatli bir hizmette, taksim-i mesa'î kaidesiyle iştirak etmişiz. Tesanüdümüzden hâsıl olan bir şahs-ı manevînin fevkalâde ehemmiyet ve kıymeti ve üstadlığı ve irşadı bize kâfidir.

Madem bu zamanda her şeyin fevkinde hizmet-i imaniye bir kudsî vazifedir; hem kemmiyet, keyfiyete nisbeten ehemmiyeti azdır; hem muvakkat ve mütehavvil siyaset daireleri ebedî, daimî, sabit hizmet-i imaniyeye nisbeten ehemmiyetsizdir, mikyas olmaz. Risale-i Nur'un tâlimatı dairesinde bize bahşettiği feyizli makamlara kanaat etmeliyiz. Haddimden fazla fevkalâde hüsn-ü zan ile müfritane âlî makam vermek yerine, fevkalâde sadakat ve sebat ve müfritâne irtibat ve ihlas lâzımdır. Onda terakki etmeliyiz.” Elhak, bunda tam terakki etmişsiniz. (Parça bitti)

Bu mektupta mühim iki husus var: Birincisi, mektupla dahi olsa sıkı bir irtibatın olması... Her şeyin ifratı iyi değildir. Ama irtibatla ifrat iyidir. El-

bette insan taarruzlardan, haksızlıklardan üzüdür. O çeşit zulüm ve ihanetlere karşı elem ve kederlere merhem olacak şey ise, teselli eden ve kuvve-i maneviye takviye eden arkadaşlardır. Lût Aleyhisselam'a Allah'ın elçileri melekler gelince onları insan zannetmişti. Ahlâksız kavmin çirkin emelleri için kavmini rahatsız etmelerinden son derece sıkılmış ve göğsü daralmıştı. Kavmin iğrenç söz ve tavırları karşısında “Keşke size yetecek bir gücüm olsaydı veya bir rûkn-i şedide (pek sağlam bir kaleye) dayansaydım!” (Hûd Suresi, 80) deyip güçlü bir arkasının olmasını temenni etmişti. İşte Isparta kahramanlarının mektupları Üstad için öyle bir şey olmuştu ve şu manayı hatırına getirmişti: “Sana ihanet eden ehemmiyetsiz adamlara karşı, Gül ve Nur fabrikalarının kahramanlarının hârikulâde hürmet ve ihtiramları varken, böyle bir-iki vicdansızın hakaretine değil, milyonlarca düşmanların ihanetlerine karşı gelebilir ve hükümden düşürebilir.”

Üç minare boyu yükseklikteki Van Kalesi'nden kayıp düşerken bile sadece davasını düşünüp “Âh davam!.” diye inleyip bağırın Üstad yine meseleye bu açıdan bakıp mektuptaki, hüsn-ü zann ifadelerini şöyle yorumlamıştır: “Kendi şahsıma baktım ki; kurumuş, çürümüş, vazifesi bitmiş bir hurma çekirdeği hükmünde iken, Risale-i Nur bahçesinde bir derece o çekirdekten tezâhür eden meyvedar, muhteşem koca bir ağaç nazarıyla baktığınızı gördüm. Sizin fevkalâde hüsn-ü zannınız o ağaçtan ileri geldiğini ve çekirdeğin de bir cihette, bir nevi vesile olduğu cihetinde hüsn-ü zanna mazhar olmuş gördüm.”

Mektuptaki ikinci husus, Üstad'ın tâdil ettiği hüsn-ü zan ifadeleridir. Bunlar için de şöyle diyor: “Benim çok kusurlu şahsıma, hüsn-ü zan ile verdiğiniz makamlar cihetinde değil, belki vazifeye, hizmete bakıp o noktadan bakmalısınız. (...) Ben size nisbeten kardeşim; mürşidlik haddim değil. Üstad da değilim. Belki ders arkadaşayım. (...) Cenab-ı Hakk'ın ihسان ve keremiyle, sizlerle, gayet kudsî ve gayet ehemmiyetli ve gayet kıymetli ve her ehl-i imana menfaatli bir hizmette, taksîm-i mesâîl kaidesiyle iştirak etmişiz. Tesânüdümüzden hâsıl olan bir şahs-ı mânevînin fevkalâde ehemmiyet ve kıymeti ve üstadlığı ve irşadı bize kâfidir. (...) Risale-i Nur'un, talimatı dairesinde bize bahşettiği feyizli makamlara kanaat etmeliyiz. Haddimden fazla fevkalâde hüsn-ü zan ile müfritane âlî makam vermek yerine, fevkalâde sadakat ve sebât ve müfritane irtibat ve ihlas lâzımdır... Onda terakki etmeliyiz. Elhak, bunda tam terakki etmişsiniz.”

Üstad hep, “Tesânüdüünüzden hâsıl olan bir şahs-ı mânevînin fevkalâde ehemmiyet ve kıymeti ve üstadlığı ve irşadı, bize kâfidir.” diyerek, meş-

verete, ittihadı, dayanışmaya önem vermiştir. Birbiriyle görüşüp istişare ederek hareket eden ihlâslı ve mütesânid bir topluluk devamlı ve hakiki mürşidini bulmuş demektir.

41. Mektup

Aziz, Sıddık, Sebatkâr, Muhlis Kardeşlerim!

Hem maddî hem manevî, hem nefsim hem benimle temas edenler gayet ehemmiyetli benden suâl ediyorlar ki: “Neden herkese muhalif olarak –hiç kimsenin yapmadığı gibi– sana yardım edecek çok ehemmiyetli kuvvetlere bakmıyorsun? İstiğna gösteriyorsun? Ve herkes müştak ve talip olduğu ve Risale-i Nur’un intişarına, fütuhatına çok hizmet edeceğine o Risale-i Nur şakirdlerinin hasları müttefik oldukları ve senden kabul ettikleri büyük makamları kabul etmiyorsun? Şiddetle çekiniyorsun?”

Elcevap: Bu zamanda ehl-i iman öyle bir hakikata muhtaçtırlar ki; kâinatta hiçbir şeye âlet ve tâbi ve basamak olamaz ve hiç bir garaz ve maksad onu kirletemez ve hiçbir şüphe ve felsefe onu mağlub edemez bir tarzda iman hakikatlerini ders versin. Umum ehl-i imanın bin senden beri teraküm etmiş dalâletlerin hücumuna karşı imanları muhafaza edilsin.

İşte bu nokta içindir ki, dâhilî ve haricî yardımcıları ve ehemmiyetli kuvvetlerine, Risale-i Nur ehemmiyet vermiyor, onları arayıp tâbi olmuyor... Tâ avam-ı ehl-i imanın nazarında, hayat-ı dünyeviye'nin bazı gayelerine basamak olmasın ve doğrudan doğruya hayat-ı bâkiyeden başka hiçbir şeye âlet olmadığından, fevkalâde kuvveti ve hakikatı, hücum eden şüpheleri ve tereddüdüleri izale eylesin.

“Amma manevî ve makbul ve zararsız ve bütün ehl-i iman ve hakikatın istedikleri nuranî makamlar ve uhrevî rütbelerden, hâlis kardeşlerimizden hüsn-ü zanla verilen ve ihlasınıza zarar gelmediği halde, eğer kabul etsen reddedilmeyecek derecede senedler, hüccetler bulunduğu halde; sen, değil tevazu ve mahviyetle, belki şiddet ve hiddetle ve o makamı sana veren kardeşlerinin hatırını kırmakla o rütbelerden ve makamlardan kaçınıyorsun?”

Elcevap: Nasıl ki ehl-i hamiyet bir insan, dostların hayatını kurtar-

mak için kendini feda eder; öyle de ehl-i imanın hayat-ı ebediyelerini tehlikeli düşmanlardan muhafaza etmek için, lüzum olsa –hem lüzum var– kendim değil yalnız lâyük olmadığım o makamları, belki hakikî hayat-ı ebediyenin makamlarını dahi feda etmeye, Risale-i Nur’dan aldığım ders-i şefkat cihetiyle terk ederim. Evet her vakit, hususan bu zamanda ve bilhassa dalâletten gelen gaflet-i umumiyyede; siyaset ve felsefenin galebesinde ve enaniyet ve hodfüruşluğun heyecanlı asrında, büyük makamlar her şeyi kendine tâbi ve basamak yapar. Hattâ dünyevî makamlar için dahi mukaddesatını âlet eder. Manevî makamlar olsa, daha ziyade âlet eder. Umumun nazarında kendini muhafaza etmek ve o makamlara kendini yakıştırmak için bazı kudsî hizmetlerini ve hakikatleri basamak ve vesile yapıyor diye itham altında kalıp, neşrettiği hakikatler dahi tereddüdler ile revacı zedelenir. Şahsa, makama faidesi bir ise, revaçsızlıkla umuma zararı bindir.

Elhasıl: Hakikat-ı ihlas, benim için şân ü şerefe ve maddî ve manevî rütbelere vesile olabilen şeylerden beni menediyor. Hizmet-i Nuriye’ye gerçi büyük zarar olur; fakat kemiyet keyfiyete nisbeten ehemmiyetsiz olduğundan, hâlis bir hâdim olarak, hakikat-ı ihlas ile, her şeyin fevkinde hakaik-i imaniyeyi on adama ders vermek, büyük bir kutbiyetle binler adamı irşad etmekten daha ehemmiyetli görüyorum. Çünkü o on adam, tam o hakikatı her şeyin fevkinde gördüklerinden sebat edip, o çekirdekler hükmünde olan kalbleri, birer ağaç olabilirler. Fakat o binler adam, dünyadan ve felsefeden gelen şüpheler ve vesveseler ile, o kutbun derslerini’ “Hususî makamından ve hususî hissiyatından geliyor” nazarıyla bakıp, mağlub olarak dağıtabilirler. Bu mana için hizmetkârlığı, makamatlara tercih ediyorum.

Hattâ bu defa bana beş vecihle kanunsuz, bayramda, düşmanlarımın plânıyla bana ihanet eden o malûm adama şimdilik bir bela gelmesin diye telaş ettim. Çünkü mesele şaşaalındığı için, doğrudan doğruya avam-ı nâs bana makam verip hârika bir keramet sayabilirler diye, dedim: “Ya Rabbi, bunu ıslah et veya cezasını ver. Fakat böyle kerametvari bir surette olmasın.” Bu münasebetle bir şeyi beyan edeceğim. Şöyle ki:

Bu defa mahkemedan bana teslim olunan talebelerin mektupları için-

de, çok imzalar üstünde bulunan bir mektup gördüm; belki Lâhika'ya girmiş. Risale-i Nur'un şakirdlerinin maişet cihetindeki bereketine ve bazılarının tokatlarına dair. Burada, aynen Kastamonu'daki tokat yiyenler gibi şüphe kalmamış; beş adam, aynen burada da tokat yediler.⁵

Risale-i Nur'un bir kâtibi dedi ki: "Neden dostların kusuratına tokat gelir. Hücum eden düşmanlara bu tarzda gelmiyor?"

Elcevap: Memur olmayan veya hususî, şahsî itibariyle hıyanet eden, hususî tokat yer. Bu nevi vukuat pek çoktur; ve tam sadakat edenlerde, maişetindeki bereket ve kalbindeki rahat cihetinde ikramlara mazhar olanlar dahi pek çoktur. Eğer memur ise, kanun namına kanunsuz hıyanet eden, işlen; o memlekete, o bîçare ahâliye bir umumî tokada vesile olur. Ya zelzele, ya yağmursuzluk, ya hastalık, ya fırtına gibi umumî belalara bir vesile olur. Kendisi, zâhiren hususî tokat yememiş gibi görünür.

Hem eğer dinsizlik hesabına, imanî hizmetimize işlenenler olsa اَلظُّلْمُ لَا يَدُومُ وَالْكَفْرُ يَدُومُ kaidesine, küfür derecesine giren öylelerin zulümleri –büyük olduğu için– âhirete tehir edilir; ekseriyetçe küçük zulümler gibi cezaları dünyaca tacil edilmez.

اَلْبَاقِي هُوَ الْبَاقِي

Said Nursî

Üstad en baştan "Şeytandan ve siyasetten Allah'a sığınırım" ve "ipleri ecnebî elinde olan siyaset" ve "Samed aynası olan gönül tahtına; dört şey (hırs, acelecilik, aşk-ı mecazi ve siyaset) hemen kalbi parçalayıp oturmak ister. O zaman da Allah darılır ve maksadın aksiyile tokat vurur." diyerek siyasetten şiddetle uzak durmuş, talebelerini de uzak tutmuştur. Halbuki İslâm dünyasında pek çok iyi niyetli hareket, siyasete bulaşarak kendi sorununu hazırlamıştır.

Ayrıca Üstad, kendisi hakkında lâıyk görülen mânevî büyük makamlardan da şiddetle çekinmiş ve onları kabul etmemiştir.

İşte bu iki mesele ile ilgili olarak da şunları söylemiştir: "Bu zamanda ehl-i iman öyle bir hakikata muhtaçtırlar ki, kainatta hiçbir şeye âlet ve

⁵ Evet biz gözümüzle gördük, hiç şüphemiz kalmadı.

tâbi ve basamak olamaz ve hiç bir garaz ve maksat onu kirletemez ve hiç bir şüphe ve felsefe onu mağlup edemez bir tarzda iman hakikatlerini ders versin, umum ehl-i îmânın, bin seneden beri terâküm edip yığılmış dalâletlerin hücumuna karşı iman hakikatleri muhâfaza edilsin.”

Dünya hayatının veya şahsî hayatın bazı gayelerine basamak ve âlet olmaması için, hem siyaset gibi dünyevî işlerden hem de manevî makamlardan şiddet ve hiddetle Üstad kaçınmış ve iman hizmetini hiçbir şeye bulaştırmamıştır. “Hâlis bir hizmetçi olarak ihlas hakikati ile, her şeyin üstünde, iman hakikatlerini on adama ders vermeyi, büyük bir kutup olarak binlerce insanı irşad etmekten ehemmiyetli görüyorum. Çünkü o on adam, tam o hakikati her şeyin üstünde gördüklerinden, sebat edip, o çekirdekler hükmünde olan kalpleri, birer ağaç olabilirler. Fakat, o binler adam, dünyadan ve felsefeden gelen şüpheler ve vesveselerle o kutbun derslerini ‘Husûsî makamından ve husûsî hissiyatından geliyor’ nazarıyla bakıp, mağlup olarak dağılıbilirler. Bu mana için hizmetkârlığı, makamlara tercih ediyorum.” demiştir.

Mektubun son kısmında; “Neden dostların kusurlarına tokat gelir; hücum eden düşmanlara bu tarzda gelmiyor?” diye bir soru soruluyor. Cevabında ise “Memur olmayan veya husûsî, şahsî itibarıyla huyânet eden, husûsî tokat yer. Bu nevi vukuât pek çoktur. Tam sadakat edenlerde, maîşetindeki bereket ve kalbindeki rahat cihetinde ikramlara mazhar olanlar da pek çoktur. Eğer memur ise, kanun nâmına kanunsuz hıyanet eden, işlen, o memlekete, o biçare ahâliye bir umumî tokada vesile olur. Ya zelzele, ya yağmursuzluk, ya hastalık, ya fırtına gibi umumî belâlara bir vesîle olur. Kendisi, zâhiren hususî tokat yememiş gibi görünüyor. Hem eğer dinsizlik hesabına, imânî hizmetimize işlenler olsa, “Zulüm devam etmez, küfür ise devam eder.” kaidesine, küfür derecesine giren öylelerin zulümleri, büyük olduğu için âhirete tehir edilir, ekseriyetçe küçük zulümler gibi cezaları dünyaca acele edilmez.”

42. Mektup

Ankara’da Bulunan Emniyet-i Umumiye Müdürü Beye!

Yirmi senedir gayr-ı resmî, hem haps-i münferid, hem tecrid-i mutlak içinde bulunduğu ve sebepsiz evham yüzünden emsalsiz tazyik

gördüğü halde sükût eden bir bîçare ile resmî değil, hakikî ve ciddî görüşmek istersen az sizinle konuşacağım.

Evvelâ: İki sene, iki mahkeme, yirmi sene hayatımın eserlerini, mektuplarını tedkikten sonra, idare ve âsâyiş aleyhinde hiçbir madde bulunmadığına ve bulmadıklarına delil; mahrem ve gayr-ı mahrem bütün kitaplarımı beraetikle beraber iade etmeleri cerhedilmez bir hüccettir, bir senettir.

Yirmi seneden evvelki hayatım ise, bu vatan ve millet lehinde fedakârane sarfolduğuna delil, eski Harb-i Umumî'de gönüllü alay kumandanı olarak başkumandanın takdiratı altında hizmetlerimle ve Harekât-ı Milliye'de fevkalâde hizmetimi Ankara'daki hükûmet reisleri takdir ile ve Meclis-i Mebusan beni orada görmekle alkışlamasıdır.

Demek bu yirmi senede bana verilen azap, bütün bütün kanunsuz ve keyfî bir muameledir. Bu yirmi sene kırk bayramımı münzevi, yalnız geçirdim. Artık yeter! Kabir kapısındaayım, beni dünyaya bakturmayınız...

Hem Emniyet-i Umumiye Reisi olduğunuz cihetle, benim hizmetime taraftar olmanız lâzım. Çünkü mahkemelerce sabit olduğu gibi, Risale-i Nur'un dersleri, dünyaya baktığı vakit bütün kuvvetleriyle âsâyişin temellerini muhafaza etmek, korumak ve fesat ve ihtilâllerin önünü kesmek olmasından, kudsî ve manevî inzibat komiserleri hükümünde olduğuna delil, üç vilayet zabıtaları anlamışlar.

Bu âhirde pek ziyade, ahaliyi, memurlar benimle görüşmekten ürkütme cihetiyle anladım ki, hakkımda haddimden fazla ve lâyıf olmadığım teveccüh-ü âmmeyi kırmak için imiş. Ben de size bunu kat'îyyen beyan edip ve has kardeşlerime mahremce yazdığım mektuplarda teveccüh-ü âmmeyi kat'îyyen –mesleğimize ve ihlasımıza muhalif olduğu için– şahsıma kabul etmiyorum ve reddediyorum. Ve o hususta, çok has kardeşlerimin de hatırlarını kırmışım. Yalnız Kur'ân-ı Hakîm'in hakikatini emsalsiz bir surette tefsir eden Risale-i Nur'un kıymetini gösteren eski zâtların gaybî haberlerini kabul edip yazmışım. Ve kendim âdi bir hizmetkâr olduğumu isbat etmişim. Farz-ı muhal olarak bu teveccüh-ü âmmeye taraftar olsam da, âsâyiş lehinde hizmet edecek ve sizin gibi âsâyiş memurlarına faidesi dokunacak.

Madem ölüm öldürülmüyor; hayattan çok ziyade ehemmiyetli bir meseledir. Yüzde doksanı bu hayatın selâmetine çalışıyorlar; biz Risale-i Nur şakirdleri de, herkesin başına muhakkak gelecek olan ölümün dehşetli hücumuna karşı mücadele ediyoruz. Hadsiz şükür olsun ki; şimdiye kadar o ölüm idam-ı ebedîsini, yüzbinler adam hakkında terhis tezkeresine Risale-i Nur ile çevirdiğine yüzbinler şahid gösterebiliriz. Bu hakikat noktasını sizin gibi vatanperver, milliyet-perverler bizi teşviklerle alkışlaması lâzım gelirken, evhamlarla ittiham altına alıp tarasudlarla taciz etmek, ne kadar insaftan ve hamiyetten uzak olduğunu insafınıza havale ediyorum.

Gayr-ı resmî tecrid ve
haps-i münferidde
Said Nursî

Bundan sonraki 43. Mektupta ifade edildiği gibi, Üstad bu mektubu yazıp Afyon Emniyet Müdürü vasıtasıyla Emniyet Genel Müdürlüğü'ne Ankara'ya göndermiştir.

Burada, Eskişehir ve Denizli Mahkemelerinin yirmi senelik hayatında zararlı hiçbir şey bulmadıklarını, Birinci Dünya Savaşı'nda Gönüllü Alay Kumandanı olarak yaptığı fedakârlıklarını Ankara'da Millet Meclisi'nde takdirle karşılandığını anlatıyor. Sonra da yazdığı eserler ve yaptığı hizmetlerle huzur ve âsâyişi muhafaza ettiğini, onun için insanları kendisinden ürkütmenin ve gayr-i resmî şekilde tecrid-i münferitte tutmanın insaf ve hamiyetten uzak bir davranış olduğunu ifade etmiştir.

Böylece yapılan haksız ve kötü muameleye karşı tepkisini, dilekçe yazma hakkını kullanarak göstermiş, asla sessiz kalmamıştır. Bu bir aktif sabır aksiyonudur ve çok yerindedir.

43. Mektup

Afyon Emniyet Müdürlüğüne!

Ben, sizin, insaniyet ve vicdanınıza itimaden, mahrem işlerimi size beyan ediyorum. Hem vazife itibariyle siz, bizimle pek çok alâkadarsınız. Çünkü Risale-i Nur'un âsâyiş noktasında yirmi seneden beri yüzbin şakirdinden hiç bir vukuat olmadığı gibi; pek çok zabıta memurlarının itiraflarıyla ve bir şey aleyhimizde kaydetmemeleriyle, bunu

ispat eder. Buraya, Ankara Emniyet-i Umumiye Müdürü geldiğini bir çocuktan işittim. Her halde benim halimi soracak diye bir şey kaleme aldım ki, rahatsızlığım münasebetiyle ona konuşmak yerinde takdim edeyim. Birden gittiğini işittim. Size leffen onu gönderiyorum; mü-nasip görseniz, bera-yı malûmat ona gönderirsiniz. Ben, dünya işlerini bilmiyorum, halklar ile görüşemiyorum. Senden başka burada kimsem yok ki reyini alayım. Benim şahsıma ait mesele gerçi çok ehemmiyet-sizdir, cüz'îdir; fakat Risale-i Nur'a ait mesele; bu vatan ve millette pek çok ehemmiyeti var.

Size kat'iyen ve çok emarelerle ve kat'î kanaatımla beyan ediyorum ki; gelecek yakın bir zamanda, bu vatan, bu millet ve bu memleketteki hükûmet, Âlem-i İslâma ve dünyaya karşı gayet şiddetle Risale-i Nur gibi eserlere muhtaç olacak; mevcudiyetini, haysiyetini, şerefini, mefa-hir-i tarihiyesini onun ibrazıyla gösterecektir.

Said Nursî

Üstad, bir çocuktan Emniyet Genel Müdürü'nün Ankara'dan Afyon'a geldiğini duyunca, Afyon Emniyet Müdürü eliyle ona bir mektup gön-dermek istiyor. Meselesini gayet nazik bir şekilde anlatıyor. "Ben sizin, insaniyet ve vicdanınıza itimaden, mahrem işlerimi size beyan ediyorum. (...) Senden başka burada kimsem yok ki, görüşünü alayım." diyor. Ri-sale-i Nur'un önemini de bu vesile ile anlatmış oluyor: "Benim şahsıma ait mesele, gerçi çok ehemmiyetsizdir, cüz'îdir, fakat Risale-i Nur'a ait mesele bu vatan ve millette pek çok ehemmiyeti var. Size kat'iyen ve çok emârelerle ve kat'î kanaatımla beyan ediyorum ki, gelecek yakın bir za-manda, bu vatan, bu millet ve bu memleketteki hükümet, Âlem-i İslâm'a ve dünyaya karşı gayet şiddetle Risale-i Nur gibi eserlere muhtaç olacak; mevcudiyetini, haysiyetini, şerefini, tarihî mefâhîrini (iftihar tablolarını) onun ibrazıyla gösterecektir."

Evet bugün, o zaman verilen bu haber gerçekleşmektedir.

44. Mektup

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Aliköyü'nde Risale-i Nur şakirdlerinden Ali Efendi, münafıklar hakkında bir âyet-i kerimeyi soruyor. Şimdi zamanım izaha müsaid

olmadığı için kısaca bir-iki cümle beyan ediyorum. “Münafık öldükten sonra namazı kılınmaz” mealindeki âyet, o zamandaki ihbar-ı İlahî ile bilinen kat’î münafıklar demektir. Yoksa zan ile, şüphe ile, münafık deyip namaz kılmamak olmaz. Madem *لَا يَلْبِغُ إِلَّا اللَّهُ* der, ehl-i kıbledir. Sarih küfür söylemese veyahut tövbe etse, namazı kılınabilir. O Aliköy’de Alevîler çok olduğunu ve bir kısmı Râfiziliğe kadar gidebilmesi nazarıyla, onların en fenası da, münafık hakikatına dâhil olmamak lâzım gelir. Çünkü münafık itikadsızdır, kalpsizdir ve vicdansızdır, Peygamber (aleyhissalatü vesselâm) aleyhindedir. (Şimdiki bazı zındıklar gibi.) Alevî ve Şiilerin müfritleri ise; değil Peygamber (aleyhissalatü vesselâm) aleyhinde, belki Âl-i Beyt’in muhabbetinden, ifratkârane muhabbet besliyorlar. Münafıkların tefritlerine mukabil, bunlar ifrat ediyorlar. Hadd-i şeriat-tan çıktıkları vakit, münafık değil ehl-i bid’a oluyorlar, fâsık oluyorlar; zındıkaya girmiyorlar. Hazret-i Ali radiyallahü anh yirmi sene hürmet ettiği ve onlara Şeyhülislâm mertebesinde onların hükmünü kabul ettiği Ebu Bekir, Ömer, Osman (radiyallahü anhüm)e ilişmeseler, Hazret-i Ali radiyallahü tnh o üç halifeye hürmet ettiği gibi, onlar da hürmet etseler, farz namazını kılsalar yeter.

Hem madem Risale-i Nur şakirdlerinin en büyük üstâdı, Peygamber’den (aleyhissalatü vesselâm) sonra Celcelutiye’nin şهادetiyle İmam-ı Ali radiyallahü anhdır; onun muhabbetini dava eden Şiiler, Alevîler, Risale-i Nur’un derslerini Sünnîlerden ziyade dinlemeseler, Âl-i Beyt’e muhabbet davaları yanlış olur. Zâten kaç sene evvel, o Alevî köyünde üç Alinin himmetiyle masumlar Risale-i Nur’u şevk ile yazmalarını işittim. Hattâ o zamanda, o köyü de duama dâhil etmiştim. İnşâallah yine orada imam olmak istenilen kardeşimiz Ali’nin himmetiyle ve Hâfız Ali’nin (r.h.) vârisi Küçük Ali gibi kardeşlerimizin gayretiyle, onların hakkındaki dualarım boş gitmeyecek; o köydeki iki kısım Sünnî, Alevî ittifak edecek.

Münafık olarak ölenleri, Cenab-ı Hakk’ın mağfîret etmeyeceği hem Tevbe Sûresi’nin 80. âyetinde, hem de Münafıkûn Sûresi’nin 6. âyetinde açıkça beyan edilmiştir. Efendimize (sallallâhu aleyhi ve sellem) kimlerin münafık olduğu bildirildiği için, onların cenaze namazlarını kıldırmıyordu. Onların münafık oldukları kat’î idi. Ama günümüzde sadece şüphe ve zan ile insanların nifakına hükmedilemez. Lâ ilâhe illallah diyeni ehl-i kible

kabul ederiz. İnkâr etmeyenin veya etmiş olsa bile sonradan tevbe edenin namazı kılınır.

Ayrıca Alevileri, münafıklarla karıştırmak çok yanlıştır. Çünkü münafıklar inançsız, kalpsiz ve vicdansız, sinsî ve kaypak insanlardır. Aleviler ise Allah'a ve Peygambere iman ediyorlar. Onların müfritleri bile hem Peygamberimiz'e iman ediyor hem de Ehl-i Beyti ifratla seviyorlar. Bazıları söz ve tavırları ile dinî ölçüleri aşsalar bile yine münafık olmaz.

Hiz. Ali (radiyallâhu anh) yirmi sene kendisinden önceki Halifelere Şeyhül-İslamlık yapmıştır. Aslında Aleviler o üç halifeye ilişmeseler, farz namazlarını kılsalar yeter.

Risale-i Nur'un ve talebelerinin en büyük Üstadları, Peygamber Efendimiz Hiz. Muhammed Aleyhisselamdan sonra Hiz. Ali'dir. (radiyallâhu anh)

Bu mektup Isparta'nın Aliköy'ündeki Aleviler hakkında yazılmıştır.

45. Mektup

Geçen hâdis-e-i ihanetten merak etmeyiniz. O hâdis-e söndü, plânları akîm kaldı. O yapan adam da, şimdi kendini nefret-i umumîden kurtarmak için yeminler ile inkâr ediyor. Ben onu, o olduğunu bilmedim. Yoksa ilişmezdim. Zâten iliştiği yoktur. Elini uzattı, başımdaki mendili açtı; hem de –buraya– Ankara Emniyet-i Umumîsi mühim memurlar ile buraya gelmesini haber aldığı için o ihanete cesaret etti. O büyük memurlar buraya geldiler. Benim aleyhimde olan vali Rumelili olmasından benimle görüştürmedi. Ben de size gönderdiğim konuşmak parçasını Afyon Emniyet Müdürü vasıtasıyla Ankara'da ona göndermek için, bunun ile mefuf pusla ile Afyon Emniyeti Dairesi'ne gönderdim. Ben de kat'îyen müteessir değilim. Zâten ehemmiyeti de kalmadı. Siz de hiç merak etmeyiniz. Hem her şeyde olduğu gibi, bunda da Kader-i İlahî benim hakkımda onların o zulmünü ehemmiyetli bir merhamete çevirdiğini kat'îyen gördüm, Allaha şükrettim.

Dünkü gün, bayramdan sonra bana göndereceğiniz emanetleri beklerken, mektubunuzu aldım; “Bir iş'ar olmazsa, on gün sonra takdim edeceğiz.” cümlesini gördüm. Demek telaş etmişsiniz, onun için göndermediniz. Endişe edilecek bir şey yok. Fakat buraya ehemmiyetli

memurlar geldikleri zamanda göndermemek, emanet buraya gelmek, ihtiyarsız bir güzel ihtiyat olmuş.

Ankara'dan Emniyet Genel Müdürlüğü'nden mühim memurların geleceğini duyunca hâinlerden birisi, elini uzatıp, Üstad'ın, sarık gibi başını örttüğü mendili açmış. O ihaneti ile ortalığı karıştırmak istemiş. Fakat umum halkın nefretine hedef olunca bu sefer "Ben böyle bir şey yapmadım" diye yeminler edip inkâr etmiş. Hadise sönüp plânları akim kalmış ama umumî bir çekinme olmuş. Bazıları Üstad'a gönderecekleri emanetleri gönderememişler. Üstad hem ortalığı yatıştırmaya çalışıyor, hem her zaman olduğu gibi o zulmün netice itibariyle merhamete çevrildiğini söylüyor.

46. Mektup

Salahaddin'in pek uzun ve on mektup kadar beni memnun eden ve sadakatine ve sebatına bu fırtınalar hiç tesir etmediğini ve daima bir Abdurrahman hükmünde bulunduğunu ve o havalideki kardeşlerimiz fütursuz çalıştıklarını bildiren mektubunu aldım, mâşâallah dedim. Baba ve oğlu Isparta kahramanları gibi sarsılmıyorlar. Fakat şimdi Risale-i Nur'un tab suretiyle intişarı, hakikî bir ihlas ve kuvvetli bir tesanüd ve birbirinin kusuruna bakmamak lâzım geldiğinden, Kastamonu Vilayeti'ndeki kardeşlerimiz, Ispartalılara ihlas ve tesanüdde benzemeye mecburdurlar. İnşâallah onlar dahi, şahsî hissiyatlarını bu kudsî hizmetin zararına istimal etmeyecekler.

Hem gerçi Risale-i Nur, parlak ve kuvvetli hakikatleriyle serbestiyetini kazanmış ve düşmanlarını bir cihette mağlub etmiş, fakat eskiden ziyade ihtiyata ihtiyacımız var. Çünkü münafık düşmanlar durmuyorlar, bahaneler arıyorlar, hükûmeti iğfale çalışıyorlar.

Salahaddin hususî, kendine ait bir meseleyi soruyor. Dünya, hayat-ı içtimaiyeye bağlanmak istiyor. Madem o haslar içindedir, kat'iyen Risale-i Nur'un hizmetine zararı varsa, girmeyecek. Eğer bilse ki; o refika-i hayatını bazı has kardeşlerimiz gibi Risale-i Nur'un hizmetinde yardımcı olarak çalıştırsa, o hayata girebilir. Çünkü hasların hayatı, Risale-i Nur'a aittir ve şahs-ı manevisini temsil eden şakirdlerinin

tensibiyle kayıt altına girebilir. Peder ve validesinin reyleri de varsa, inşaallah zararı olmaz.

Salahaddin Ağabey, uzun bir mektup yazıyor. Üstad mektubun mâhiyetinden çok memnun oluyor. Bu mektubu, Salahaddin Ağabey'in sadakatine, sebatına, o günlerdeki fırtınalardan sarsılmadığına ve dâima kendisi nazarında bir Abdurrahman Nursî hükmünde bulunduğuna delil sayıyor. Artık Risale-i Nurların matbaalarda basılma dönemine girildiği için hakiki bir ihlâs, kuvvetli bir tesânüd ile hareket etmek ve birbirinin kusuruna bakmamak lâzım geldiğini de beyan ediyor. Çünkü münafık düşmanların durmadıklarını, bahaneler arayıp hükümeti iğfâle çalıştıklarını söylüyor.

Sonunda da Salahaddin Ağabey'in evlilik için izin istediğini beyanla “Mâdem o (Salahaddin), has talebeler içindedir; kat’îyen Risale-i Nur’un hizmetine zararı varsa, girmeyecek. Eğer bilse ki o refikâ-i hayatı (hanımı) bazı has kardeşlerimiz gibi Risale-i Nur’un hizmetinde yardımcı olarak çalıştırsa, o hayata girebilir. Çünkü hasların hayatı, Risale-i Nur’a aittir ve şahs-ı manevisini temsil eden talebelerinin münasip görmesiyle kayıt altına girebilir (evlenebilir.) Peder ve vâlidesinin reyleri de varsa (onlar da evlenmesini istiyorlarsa), inşaallah zararı olmaz.” diyor.

47. Mektup

Aziz, Siddık Kardeşlerim!

Merak etmeyiniz, telaş edilecek bir şey yok. Yalnız bayramdan sonra Ankara Emniyet-i Umumî Müdürü, mühim memurlarla buraya gelmeleri ve bir cihette benimle de gizli alâkadar bir surette gelmesinden evvel bir kumandan, onların gelmesinden cesaret alıp hafifçe bana ilişti. Fakat sonra pişman oldular. O büyük memurlar geldikten sonra, mûcib-i endişe bir şey olmadı. Tahminimce, bana ait mesele bir derece kardeşlerime sirayet etmesi cihetiyle, Fezzi’ye zâhiren hafifçe ilişilmiş. Fakat ben merak ediyorum, onu taharri etmekte neyi bahane etmişler? Neyi aramışlar? Tafsilâtı nedir? Madem iki sene tedkikattan sonra üç mahkeme kitap ve mektuplarımızı bilâistisna bize iade etmiş, biz de dünya siyasetiyle alâkadar olmadığımız onlarca tahakkuk etmiş, daha ne arayabilirler? Olsa olsa hususî, belki kıskançlık eseri veyahut garaz

veyahut gizli zındıkların tahrikiyle böyle bazı kanunsuzluklar kanun namına yapılıyor. Bu hallere mukabil, tam metanet ve tesanüd ve sarsılmamak ve telaş etmemek lâzımdır.

Bir önceki mektupta üstü kapalı anlatılan ilişme meselesi burada biraz açılıyor. Aslında Üstad bu ve benzeri ilişmelerde bazılarını ders olacak tavırları koymaktan geri kalmamıştır. Kastamonu’da böyle birisine gerçek velâyet celâli ve celâdetiyle “Sen hiçbir şey yapamazsın!” diye bağırınca, adama bir titreme gelmiş, ondan sonra da bir daha iflah olmamıştır. Emir-dag’da ise talebesi Mustafa Acet’e “Sana desem ki, –Git Stalin’i öldür–, ne yaparsın?” demiş. O da “Üstadım emredersen, vallahi gider, onu öldürürüm!” deyince Üstad bu görevliye dönmüş; “İşte benim bunun gibi binlerce böyle talebem var!.. Ama biz asla böyle bir şey yapmayız... Ne diye haksız yere bizimle uğraşılıyor ve tahrik ediyorsunuz?!” diye ikaz etmiştir.

Üstad Hazretleri bu mektubun sonunda “Olsa olsa husûsî, belki kıskançlık eseri veyahut gizli zındıkların tahrikiyle, böyle bazı kanunsuzluklar, kanun namına yapılıyor. Bu hallere mukabil, tam metânî ve tesânîd ve sarsılmamak ve telaş etmemek lâzımdır.” diyerek itidal yolunu gösterip, yola devamı tavsiye ediyor.

48. Mektup

Aziz, Sıddık Kardeşim!

Câmide az görüştüğ; lüzumlu bazı şeyler söyleyeceğim, hatırında kalsın.

Evvelâ: Bedre’deki yüz senelik vazifeyi on sene zarfında gören Sabri kardeşimizin samimî dostları olan Hakkı, Hulusi, Mehmed ve Barla’da Şamlı, Süleyman, Bahri gibi kıymetdar kardeşlerimize benim tarafımdan çok selâm ediyorum.

Sâniyen: Küçük Ali’nin büyük kardeşi mübarek Mustafa’nın Abdurrahman’dan irsiyet aldığı vazifesini, kahraman kardeşi ve mübarek mahdumu o vazifeyi tamamıyla görüyorlar. Onun vazifesi ve hizmeti devam ediyor, merak etmesin. Hâfız Mustafa, elhak merhum Hâfız Ali’nin zamanında onunla beraber ektikleri nuranî tohumların çok mübarek mahsulâtı var.

Hem Hâfız Ali'nin (r.h.) vefatından sonra hapiste onun yerinde bana hizmeti, her vakit onu, benim hatırıma getiriyor. Merhum Lüt-fi'nin ehemmiyetli vârislerinden Abdullah Çavuş, kahraman Tâhiri ile Atabey'i Nurs karyem hükmüne getirmişler. İslâmköylü Abdullah, Hâfız Ali (r.h.) zamanında Risale-i Nur'a çok hizmet etmiş. Onlara umumen selâm ediyorum. Mübarek Tâhiri'nin küçücük bir Medrese-i Nuriye hükmünde hanesindeki mübareklere dua ediyorum. Yeni bir Hâfız Ali (r.h.) nümunesini gösteren ve Milaslı Halil İbrahim'in sadakatını andıran İslâmköylü Halil İbrahim ve orada ona benzeyen kardeşlerime de pek çok selâm; ve bilhassa Isparta'da kahraman Rüştü'nün kahraman kardeşi Burhan bizi çok minnettar ettiğini ve az bir işle bize ve Risale-i Nur'a pek çok iş gördüğünü söyleyiniz. Zâten sana şifahen söylemiştim, unutma, hususî Zekâi'yi de gör ve de ki: "Cenab-ı Hakk'a şükrediyorum. Yine Zekâi namında ve suretinde biraderzadem Abdurrahman'ı yine bana verdi." Daha şifahen söylediklerimi sen bilirsin, sen benim mektubumsun.

Bu mektubu bütün Isparta kahramanlarına fakat Emirdağ'da camide görüştüğü bir talebesini muhatap alarak yazıyor. Bedre Köyü'nden başlayıp Barla'ya, Kuleönü Köyü'ne, Atabey'e ve İslamköy'e ve oralardan Isparta'da bulunan bütün talebelerine hal-hatır sorma, hizmete teşvik ve gönül alma şeklinde birer birer uğrayıp hepsini de ziyaret ediyor... Vefâya örnek bir mektup...

49. Mektup

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Sizin bu defa neşeli güzel mektuplarınız, Risale-i Nur'un serbestiyeti ve matbaa kapısıyla intişarı hakkında beni çok mesrur eyledi; ve kahraman Tâhiri'nin yine bu ehemmiyetli işte çalışması için buraya gelmesi, beni şiddetle dünyaya bakmaya sevketti. Kalben dedim: Madem kardeşlerim bu derece istiyorlar, çaresini arayacağız. Gecede kalbime geldi ki: İki ehemmiyetli sebepten, inayet-i İlahiye tam serbestiyet ve eski harflerle tamamını tab'etmek tam müsaade etmiyor.

Birinci sebep: İmam-ı Ali'nin (radiyallâhu anh) işaret ettiği gibi, perde

altında her müştak, kendi kalemi ile veyahut başka kalemi çalıştırmasıyla büyük bir ibadet ve âhirette şehidlerin kanıyla racihâne müvazene edilen mürekkep ile mücahede hükmündeki kitabetle envar-ı imanı neşretmektir. Eğer tab'edilse, herkes kolayca elde ettiği için, kemal-i merakla ona çalışamaz, bilfiil neşrine hizmet vazifesini kaybeder.

İkinci sebep: Risale-i Nur'un mühim bir vazifesi, Âlem-i İslâm'ın ekseriyet-i mutlakasının yazısı ve hattı olan huruf-u Arabiyeyi muhafaza etmek olduğundan, tab' yoluyla işe girilirse, şimdi ekser halk yalnız yeni hurufu bildikleri için, en çok risaleleri yeni hurufla tab'etmek lâzım gelecek. Bu ise Risale-i Nur'un yeni hurufa bir fetvası olup, şakirdleri de o kolay yazıyı tercih etmeye sebep olur. Onun için şimdiye kadar pek çok müstehak ve lâıyk iken, Risale-i Nur'a serbestiyet verilmemişti. Lillahilhamd şimdi hakikatlerinin kuvvetiyle serbestiyeti kazandı. Hattâ eski harfle tab yasak iken, Ayetü'l-Kübra'yı bize teslim ettirip, bir keramet-i ekber gösterdi.

Biz şimdi gayet mühim ve herkese lâzım Meyve ile Hüccetü'l-Baliğ'a'yı ikisi bir cild olarak yeni hurufla tab'etmek için Tâhiri ile İstanbul'a gönderdim. Yalnız Meyve'nin Onuncu ve Onbirinci Meselelerini vakit bulamayıp tashihsiz ona verdim. Şayet tabedilse, o iki meseleyi tam tashih edip ona gönderirsiniz...

Hem o iki Risale, dahilde; ya hariçte, âşikâre veya gizli, İstanbul'da veya dışarıda eski harflerle tâb' etmek lâzımdır.

Hem Mu'cizât-ı Kur'âniye zeyilleriyle ve Mu'cizât-ı Ahmediye (aleyhissalatü vesselâm) dahi zeyilleriyle beraber ikisi bir cilt içinde eski harflerle imkân dairesinde ya İstanbul veya başka yerde eski harflerle, tevâfuklu Hizbü'n-Nuriye, Hizbü'l-Kur'ân gibi tabetmesine çalışmak lâzımdır ki; Kur'ân-ı Mucizü'l-Beyan'ın göze görünen tevafuk mucizesinin muhafaza ile tab'edilmesine mukaddeme olsun. Fakat teenni ile, meşveret ile, ihtiyat ile bu kudsî meseleye çalışmak lâzımdır.

Umum kardeşlerime birer birer selâm ve selâmetlerine dua ederiz. Cenab-ı Hakka hadsiz şükür olsun, en eski şakirdlerden olan Kâtib Osman ve Halil İbrahim, hiç sarsılmadan, değişmeden sadakatlerinde demir gibi devam edip çoklara da hüsn-ü misal oluyolar.

Üstad, yapılan zulümler ve haksız engellemeler karşısında bile kaderin bu takdirindeki hikmet ve sırları düşünüp araştırıyor.

Bu mektupta da Risale-i Nurların tam serbest bırakılmayışını ve onların matbaalarda basılmasına izin verilmeyişini bir inâyet-i İlâhîye olarak görüyor ve bunu iki sebebe bağlıyor: Birincisi: Matbaada basılmayınca herkes bir Risaleyi elde edebilmek için kendisi yazacak. Yazarken de dikkatlice okuyup aktaracak ve böylece ilmi kalemle tahsil etmiş olacak. İkincisi: İslâm dünyasının kullandığı yazıyı da korumak gerekiyor. Çünkü bütün devlet arşivlerimiz ve geçmiş büyüklerimizin yazdığı eserler bu yazı ile yazılmış. Tarihten yani milli hâfizadan ve kolektif şuurumuz tarafından üretilen hazinelerden mahrum kalmamamız için Kur'an'ımızın da aslı yazısı olan bu yazıyı öğrenmek zorundayız.

50. Mektup

Yirmiyedinci Mektub'un Lahikasının Zeyli

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ * السَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ

Aziz, Siddık Kardeşlerim!

Bu defa şehid merhum Hâfız Ali'nin ehemmiyetli bir vârisi ve Denizli talebelerinin yüksek bir mümessili ve Denizli şehrinin Risale-i Nur'a karşı fevkalâde teveccühünün bir tercümanı kardeşimiz Hasan Feyzi'nin edibane, Risale-i Nur hakkında fevkalâde senakârane pek uzun bir mektubunu aldım.⁶

Risale-i Nur'un bana teslim olması münasebetiyle, kardeşimiz Hâfız Mustafa'nın çalışması hakkında yazdığım mektubun içinde Risale-i Nur'un çok ehemmiyetli kıymetini muhtasar bir surette beyanata ve hiss-i kable'l-vuku mektuplarımdaki ehemmiyetli davalarım bu uzun mektup tam bir izah ve Denizli şehrinin Risale-i Nur lehinde bir kuvvetli şahadeti ve bir şahidi olmak cihetiyle, hem bu zât mekteb fenlerinde çok zaman alâkadar olup kıdemli bir muallim ve âlim olması haysiyetiyle, Risale-i Nur hakkındaki bu parlak şahadeti çok ehemmiyetli gördüm. Yalnız, bana bakan kısımları ya tayy veya ta'dil etme-

⁶ Bu uzun mektubun tamamı "Konferans" isimli kitapta neşredilmiştir.

yi münasib gördüm. Bir, iki, üç yerde de herkese göstermek münasip görmediğimden, çizgi altına aldım ve sizlere de Yirmiyedinci Mektub'un veya lâhikasının bir zeyli olarak gönderdim. Bu parça mektubumu, onun mektubunun başında yazabilirsiniz. Hasan Feyzi kardeşimiz, onun bazı cümlelerini tayyetmemden gücenmesin. Çünkü umum talebelere o tayyolunan kısım lâzım değil, hususî bazılarda kalabilir.

Bu zât, doğrudan doğruya hakaik-i imaniye ve Kur'âniyeyi bir şahs-ı manevî mahiyetinde, Risale-i Nur şahs-ı manevîsinin cesedine girmiş ve eczalarının libasını giymiş bir tarzda, fevkalâde bir sena ile ona hitab ediyor. Ben baktıkça, birden itirazkârane "hüsn-ü zannı pek ziyadedir" tahattur ettiğim dakikada, hakikat-ı Kur'âniye manen dedi: "Cesede, libasa bakma; bana bak. O, benim hakkımda konuşuyor. Doğru söylemiş." Ben daha ilişmedim. Yalnız Risale-i Nur tercümanını hakkında sarıhan veya işareten veya kinayeten onun haddinden pek fazla senakârane tabirâtı ta'dil etmeye lüzumu var. Başkalar, hususan ehl-i tenkid insanlar nazarında bîçare şahsıma bu nevi hüsn-ü zannını kabul etmemek mesleğimize lâzım geliyor; ta'dilime gücenmesin.

Üstad bu mektubu Denizli Lisesi edebiyat muallimi edîb, şâir, mutasavvıf Hasan Feyzi Efendi'nin yazdığı mektupla alâkalı olarak yazmıştır. Denizli kabristanındaki mezar taşında bir tarikatın şeyhi olduğu da yazılı bulunan Hasan Feyzi Efendi'nin bu mektubu için Üstad; "Bu defa şehid merhum Hâfız Ali'nin ehemmiyetli bir vârisi ve Denizli talebelerinin yüksek bir mümessili ve Denizli şehrinin Risale-i Nur'a karşı fevkalâde teveccühünün bir tercümanı kardeşimiz Hasan Feyzi'nin edibâne, Risale-i Nur hakkında fevkalâde senâkerâne pek uzun bir mektubunu aldım." diyor.

Hasan Feyzi Efendi'nin Hulûsî Bey tarzında hiss-i kable'l-vuku ile Üstad'ın yazdığı bir mektuptaki muhtasar beyanatı bu mektubu ile izah etmiş olması da enteresan...

Üstad, Hasan Feyzi Efendi'nin bu mektuptaki bazı ifadelerini ta'dil edip değiştirmiş, bazı ifadelerini de çizgi altına alıp herkese gösterilmemesini ve mahrem tutulmasını istemiş: "Çünkü umum talebelere o tayyolunan (atlanılan) kısım lâzım değil, hususî bazıları bakabilir." demiştir:

Onun derin değerlendirmelerine, Üstad şöyle bakıyor: "Bu zât, doğrudan doğruya iman ve Kur'ân hakikatlarını bir şahs-ı mânevî mâhiyetinde, Risale-i Nur şahs-ı mânevîsinin cesedine girmiş ve eczalarının elbisesini giy-

miş bir tarzda, fevkalâde bir senâ ile ona hitap ediyor. Ben baktıkça, birden itirazkârâne, hüsn-ü zannı pek ziyadedir diye düşündüğüm dakikada, hakikat-ı Kur'âniye mânen 'Cesede, elbiseye bakma, bana bak. O, benim hakkımda konuşuyor. Doğru söylemiş.' dedi. Ben daha ilişmedim."

51. Mektup

O (Bediüzzaman), Nurun hâdimidir. Eğer dünyayı istese ve dileyseydi, kendisine sunulan hediye ve behiyeleri, zekat ve sadakaları ve bu teberru ve terekeleri alsaydı, bugün bir milyoner olurdu. Fakat o, tıpkı Cenab-ı Ömer'in (radiyallâhu anh) dediği gibi: "Sırtıma fazla yük alırsam, nefs-i nâtika-i kâinatın kalbi ve Allah'ın habibi Muhammed-i Arabî Aleyhissalâtü Vesselâma ve yârâmı olan kâmil ve vâsıllara yetişemem ve yarı yolda kalırım" diyor.

"Bütün eşya ve eflâki senin için yarattım habibim" fermanına, "Ben de senin için onların hepsini terk ve feda ettim" diye verilen cevab-ı Hazret-i Risalet-penahîye ittiba ve imtisalen, o da dünya ve mâfilhayı ve muhabbet ve sevdasını terk ve hattâ terki de terk ederek bütün hizmet ve himmetini ve şu ömr-ü nazenînini envar-ı Kur'âniyenin intişarına sarf ve hasretmiştir. İşte bunun için, şimdi çektiği bütün zahmetler, rahmet; yaptığı hizmetler hikmet olmuş. Celâli yüzünden cemâlini de gösterip, âlem, bir gülzar-ı kemal bulmuştur.

"Lütf u kahrı şey-i vâhid bilmeyen çekti azab,

Ol azabdan kurtulup sultan olan anlar bizi."

Niyazi-i Mısırî gibi diyen bu tercüman, her şeyi hoş görerek, katre-yi umman, âdemi insan ve nurunu âleme sultan eylemiştir.

Ona "Kürdî" denilmesi ve Kaside-i Hazret-i İmam-ı Ali'de (radiyallâhu anh) görülen يَا مُدْرِكًا kelimesinin hazf ve kalbiyle "Kürd" îma ve işaretinin bulunması, gerçekten Kürdlüğüne delâlet etmez ve onun manevî silsile-i şerâfet ve şiyadetten tenzil ve teb'idini îcab ettirmez. Bu isnad ve izafe, Kürdistan'da doğup büyüyen ve bu lakabla mâruf ve meşhur olan bu zâtın Risalet-in Nur'un tercümanı olduğunu sırf âleme ilân etmek içindir; yoksa Kürdlüğünü ispat etmek için değildir.

Kürdçe bilmesi, o kıyafete girmesi ve öyle görünmesi, kendini setr ve ihfâ için olup, hakikî hüviyet ve milliyetini ihlâl ve inkâr mana ve

maksadıyla değildir diye düşünüyorum. Âlem-i İslâmiyet ve insaniyete ve Haremeyn-i Şerifeyne asırlarca hizmet eden bu kahraman Türk Milleti'ni onun çok sevmesinde ve hayatının mühim bir kısmını hep Türklerle meskûn olan bu havalide geçirmesinde büyük hikmetler, mana ve mülahazalar olsa gerektir.

Âb-ı rûy-i Habib-i Ekrem için,
 Kerbelâ'da revan olan dem için,
 Şeb-i firkatte ağlayan göz için,
 Râh-ı aşkında sürünen yüz için.
 Risale-i Nur'a ve Üstad'a ve İslâm'a zafer ver ya Rabbî!.. Âmîn!
 Ey Risale-i Nur! Seni söndürmek isteyen bedbahtların necm-i istikbali sönsün.

İzzet ve ikbali ve şan ü şerefi aksine dönsün.
 Sen sönmez ve ölmez bir nursun.
 Boyun bâlâ, gözün şehlâ, gören mecnun seni leylâ
 Sözün ferşte, gözün Arşta, gönül meftun sana cânâ
 Nikabın nur, nigâhın nur, kitabın nur senin ey nur
 Bağın Nursî, huyun munis, özün idris ferd-i yekta
 Açılmış gül, öter bülbül, yüzünde var zarif bir tül
 Yazılmış üstüne nurdan قَابَ قَوْسَيْنِ أَوْ أَدْنَى
 Sana cânın feda etmez mi senden hem görenler hak
 Sözün hak, hem özün hak, hem mesleğin hak, hem makamın
 Kâbe-tül Ulyâ.

يُرِيدُونَ لِيُطْفِئُوا نُورَ اللَّهِ بِأَفْوَاهِهِمْ وَاللَّهُ مُتِمُّ نُورِهِ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ

Üstadım Efendim Hazretleri!

Ben, bu yazıları Risalet-in Nur'un eli ve klemi ve dili ile bu hakir kalbime ondan sıçrayan küçük bir kıvılcım parçasıyla yazdım. Kabulünü ve imdad ve ilhamın kesilmemesini rica eder ve hürmetle ellerinizden öper ve dualarınızı beklerim efendim.

Duanıza muhtaç talebeniz

Hasan Feyzi
 (Rahmetullahi Aleyh)

Bu mektup, Hasan Feyzi Efendi'nindir. O, derin ve engin hissiyatı ve edebî ifadeleriyle Üstad Hazretlerinin vazifesini ve mâhiyetini anlatarak: “Âlem-i İslâmîyet ve insaniyete ve Haremeyn-i Şerîfeyne (Mekke ve Medine'ye) asırlarca hizmet eden bu kahraman Türk milletini onun (Nur'un müellif ve hâdimi Bediüzzaman Hazretlerinin) çok sevmesinde ve hayatının mühim bir kısmını hep Türklerle meskûn olan bu havalide geçirmesinde büyük hikmetler, mana ve mülâhazalar olsa gerek. (...)

Boyun bâlâ, gözün şehlâ, gören Mecnun seni Leylâ

Sözün ferşte, gözün arşta, gönül meftun sana cânâ.

Nikâbın nur, nigâhın nur, kitabın nur senin ey nur!

Bağın Nursî, huyun mûnis, özün İdris ferd-i yektâ.

Açılmış gül, öter bülbül, yüzünde var zarif bir tül.

Yazılmış üstüne nurdan ‘قَابَ قَوْسَيْنِ أَوْ أَدْنَىٰ’!

Sana cânın fedâ etmez mi, senden hem görenler hak,

Sözün hak, hem özün hak, hem mesleğin hak, hem makamın Kâbetü'l-ulyâ.” demiştir.

Hem burada “Sana cânın fedâ etmez mi?” dediği hem de bir şiirinde;

“Dahi nezrim bu ki, canım sana kurban olacak” dediği aynen vefatından sonra makamına geçtiği şehid Hâfız Ali gibi Üstadın yerine vefat etmiştir. Üstad Hazretleri 139. mektupta geleceği üzere Hasan Feyzi Ağabey'in vefatını haber verirken onun hakkında “Zülcenâheyn, hakiki mü'min, müdakkik bir âlim ve yüksek bir edip, muallim ve tesirli bir vâiz ve müderris” vasıf ve tabirlerini kullanmıştır. Zaten yazdıkları meydandadır.

Hasan Feyzi Yüregil 1895'de Denizli'de doğmuş, Üstad'ı 1943'de tanımış ve 1946'da vefat etmiştir. Denizli'nin Çivril kazasının Güveçli Köyü'nde muallim olarak iman ve Kur'an hizmeti yapmıştır. Risale-i Nur dairesine girmeden önce de Melâmî Tarikatı Şeyhi olarak bir kandil gibi etrafını ışılatmakta idi... Zâten Hasan Feyzi Ağabey'in şeyhinin şeyhi olan zâtının ismi de Hasan Feyzi idi. 1973 yılında bu zâtın yani Birinci Hasan Feyzi Efendinin bir câmi bitişiğinde bulunan türbesini ziyaret etmiştim. İçimi haşyet dolu bir ürperti kaplamıştı. Bu zat Bediüzzaman Hazretleri'nin doğduğu gün ayağa kalkmış ve “Bugün Kürdistan'da bir evliya dünyaya geldi!” diye müjde vermiştir.

52. Mektup

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Size dört meseleyi beyan etmek kalbime ihtar edildi:

Birincisi: Hem lisan-ı hal, hem lisan-ı kal ile ve başka tezahüratlarla sorulan bir suale cevaptır.

Deniliyor ki: Madem Risale-i Nur hem kerametlidir, hem tarîkatlardan ziyade iman hakikatlerinin inkişafında terakki veriyor ve sâdık şakirdleri kısmen bir cihette velâyet derecesindedir. Neden evliyalar gibi mânevî zevkler ve keşfiyatlara ve maddî kerametlere mazhariyetleri görülüyor; hem onun talebeleri de öyle şeyler aramıyorlar? Bunun hikmeti nedir?

Elcevap: Evvelâ: Sebebi, sırr-ı ihlastır. Çünkü dünyada muvakkat zevkler, kerametler tam nefsinin mağlup etmeyen insanlara bir maksad olup, uhrevî ameline bir sebep teşkil eder, ihlâsı kırılır. Çünkü amel-i uhrevî ile dünyevî maksadlar, zevkler aranılmaz; aranılrsa sırr-ı ihlası bozar.

Sâniyen: Kerametler, keşfiyatlar, tarîkatta sülûk eden âmi ve yalnız imanî, taklidî bulunan ve tahkik derecesine girmeyenlere, bazan zaîf olanları takviye ve vesveseli şüphelilere kanaat vermek içindir. Halbuki Risale-i Nur'un imanî hakikatlerine gösterdiği hüccetler, hiç bir cihette vesveselere meydan vermediği gibi, kanaat vermek cihetinde kerametlere, keşfiyatlara hiç ihtiyaç bırakmıyor. Onun verdiği iman-ı tahkikî, keşfiyat, zevkler ve kerametlerin çok fevkinde olmasından, hakikî şakirdleri öyle keramet gibi şeyleri aramıyorlar.

Sâlisin: Risale-i Nur'un bir esası, kusurunu bilmekle mahviyet-kârane yalnız rızâ-yı İlahî için rekabetsiz hizmet etmektir. Halbuki keramet sahipleri ve keşfiyattan zevklenmiş ehl-i tarîkatın mabeynindeki ihtilaf ve bir nevi rekabet ve bu enaniyet zamanında, ehl-i gafletin nazarında onlara sût-i zan edip o mübarek zâtları, benlik ve enaniyetle itham etmeleri gösteriyor ki; Risale-i Nur'un şâkirdleri şahsı için keramet ve keşfiyatlar istememek; peşinde koşmamak lâzım ve elzemdir.

Hem onun mesleğinde şahsa ehemmiyet verilmiyor. Şirket-i maneviy ve kardeşler birbirinde tefâni noktasında Risale-i Nur'un maz-

har olduğu binler keramet-i ilmiye ve intişar-ı hizmetteki teshilât ve çalışanların maişetindeki bereket gibi ikramat-ı İlahiye umuma kâfi gelir; daha başka şahsî kemalât ve kerameti aramıyorlar.

Râbian: Dünyanın yüz bahçesi, fâni olmak haysiyetiyle âhiretin bâki olan bir ağacına mukabil gelemmez. Halbuki, hazır lezzete meftun kör hissiyat-ı insaniye, fâni, hazır bir meyveyi, bâki uhrevî bir bahçeye tercih etmek cihetiyle, nefs-i emmare bu halet-i fitriyeden istifade etmemek için Risale-i Nur şakirdleri ezvak-ı ruhaniyeyi ve keşfiyat-ı maneviyeyi dünyada aramıyorlar.

Risale-i Nur şakirdlerine bu noktada benzeyen eskiden bir zât, haremiyle beraber büyük bir makamda buldukları halde, maişet müzayakası yüzünden haremi, demiş zevcine: “İhtiyacımız şediddir.” Birden, altundan bir kerpiç yanlarında hazır oldu. Haremine dedi: “İşte Cennetteki bizim kasrımızın bir kerpicidir.” Birden o mübarek hanım demiş ki: “Gerçi çok muhtacız ve âhirette de çok böyle kerpiçlerimiz var; fakat fâni bir surette bu zayi olmasın, o kasrımızdan bir kerpiç noksan olmasın. Dua et, yerine gitsin; bize lâzım değil.” Birden yerine gitti. Keşf ile gördüler diye rivayet edilmiş.

İşte bu iki kahraman ehl-i hakikat, Risale-i Nur şakirdlerinin dünyaya ait ezvak-ı kerametlere koşmadıklarına bir hüsn-ü misaldir.

İkinci Mesele: Tevâfuk eğer müteaddid tarzda ve ayrı ayrı cihette birbirini takviye edecek surette olsa, kat’iyet ve sarahat derecesinde kanaat verebilir. İşte hapisten sonra yazılan bir kısım mektuplarımız hem makbul, hem çok ehemmiyetli, hem bu zamanda halk onlara çok muhtaç olduğuna bir emare olarak, yazdığımız zaman –hilaf-ı âdet bir tarzda– serçe kuşunun ve kuddüs kuşunun ve güvercinlerin garib bir tarzda odama gelmeleri ve birbirine tevafuk etmesi ve Milas’ta ehemmiyetli bir kardeşimiz Halil İbrahim’in, kuddüs kuşu bahsi bulunan mektubu aldıkları zaman, aynen, hilaf-ı âdet, kilitli bir odasını açarken kuddüs kuşu oda içerisinde uçmaya çalışması, hem içinde bulunan mektubu, hem bizim kuşlarımıza tevafuku; ve Medrese-i Nuriye’deki şakirdlerin o mektuplarımızı okumak zamanında iki çekirge mektubun başına gelip dinlemeleri, sâbık kuşlarda tevafukatına bu küçük kuşlar dahi hem tasdik, hem tevafuk ettikleri gibi; İnebolu’daki sadık kardeşlerimizin

imzalarıyla yine mektubumuzu gecede okudukları zaman gayet heyecanlı bir tarzda bir gece kuşu onları korkutup, pencereye el atıp iki kanadı ile pencereyi döğerek lisan-ı hal ile ben de o mektubla alâkadarım, bizi alâkasız zannetmeyiniz diye yine sâbık aynı meseleye ve sâbık kuşların alâkadarlıklarına, büyük kuş da tam tevafuk ve tasdik ediyor.

Aynı meseleye bu kadar tevâfukat⁷ hem mektuplardaki mücmelen bahsedilen hakikatların çok ehemmiyetli olmasından ve nev-i beşerin bu asırdaki vaziyetine bakması noktasında, acaba kâinat kitabının hâdisat ve meseleleri birbiriyle münasebetdarlığını düşünen ve hayali geniş bir ehl-i kalb ve fikir böyle dese, hakkı yok mu ki: Güya beşer gayet kesretli tayyareleriyle ve insan kuşlarıyla, kuşların âlemi olan cevvi havadaki kuşları hem korkutup, hem kuşlar âleminde acib bir heyecanla nev-i beşerin gidişatına karşı kuşlar dahi ciddî alâkadarlık gösterip, insanların bu zalim, tahribatçı canavar kuşlarına karşı kimler mukabele edip onları zulümden, tahripden vazgeçirip beşerin menfaatinde ve sadetinde çalıştırmasına çalışan kimlerdir diye Risale-i Nur meselelerine alâkadarlık gösteriyorlar denilse, yeri yok mu? İhtimal verilmez mi? Manasız bir hayal denilebilir mi?

Üçüncü Mesele: Geçen üç sene evvel Ramazanda telif edilen ve yine bu sene Ramazanda serbest intişar eden Ayetü'l-Kübra'nın bir hülâsası olan Hizb-i Nuriye'yi okudum. Fakat bir saatten fazla çekemedi. Birden o hülâsanın da bir hülâsası, on veya onbeş dakika aynı Ramazanda tezahür etti. Onu okuduğum zaman, bütün Ayetü'l-Kübra'yı okuyorum gibi bir inkişafat-ı imaniye ve تَفَكُّرٌ سَاعَةً خَيْرٌ مِنْ عِبَادَةِ سَنَةٍ sırrına mazhar iki veya üç sahifelik arabiyü'l-ibare okuyorum. Vakit bulamıyorum, kendi kalekimle size yazayım. İnşâallah bir zaman size yazacağım. O parçayı benim gibi anlayanlar, kendisine mahsus nüshalarından ya Ayetü'l-Kübra'ya, ya Hizbü'n-Nuriye'nin âhîrinde yazar, tesbihattan ve duadan sonra otuzüç defa لا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ tesbihatımızın yerinde –yalnız sabah tesbihatında– manasını düşünerek onu okuyabilir.

Dördüncüsü: İki noktadır:

⁷ Bu mektubu Üstadımızdan yeni almıştık. Ben yani Hüsrev, okuyordum, arkadaşım Tâhiri yazıyordu. Gül kahraman kuşu odamızın penceresine konup Hüsrev'in başını görmekle bırakıp gitti.

Birincisi: Isparta kardeşlerimiz, hususan Gül Nur kahramanı Hüsrev, benim bu kış münasebetiyle maddî hacetlerimi merak ediyorlar, yardım etmek istiyorlar. Ben de onlara teşekkürle beraber derim ki: Onların Risale-i Nur'a hizmeti, her şâkirdin saadet-i ebediyesine menfaati gibi, benim de hakikî kışım suretinde olan kabrimden sonraki kışta ihtiyacatıma o derece mükemmel yardım ediyorlar ki; bu fânî, muvakkat kışın hacatına yardımdan binler derece ziyadedir. Eğer benim elimden gelse idi, bütün ruh u canımla, kemal-i iştîyak ile bütün onların hâcât-ı maddiyesini temine çalışırdım. Beni merak etmeyiniz. İktisad ve kanaat, bana iki hazinedir; tükenmez, bitmez.

İkinci Nokta: Bir zaman “Küçük Isparta” namını alan ve her yerden ziyade, geçen meselemizde hapis musibetini çeken İnebolu ve civarı kardeşlerimin gayet güzel ve samimane mektupları, beni çok mesrur eyledi. Yalnız, Risale-i Nur'un kahramanlarından baba-oğulun meşrep-leri ayrı ayrı olduğundan, birbiriyle tam imtizaç edemediklerinden endişe ediyorum. Baba ne kadar haksız da olsa, oğul, onun rızasını tahsil etmeye mecburdur. Oğul da ne kadar serkeş de olsa, baba şefkat-i fitriyesini ona karşı esirgemez ve esirgememeli. Değil böyle baba ve evlâd ve mümtaz seciyeli ve Risale-i Nur'un baş şâkirdleri, belki birbirinden çok uzak ve düşman da olsalar Risale-i Nur'un hatırı için Risale-i Nur şâkirdlerinin mabeynindeki tefanî, birbirini tenkid etmemek, kusurunu affetmek düsturu ile bu iki kardeşim, dünyevî ve cüz'î ve hissî şeyleri medar-ı münakaşa etmesinler. Pederlik ve veledliğin iktiza ettiği hürmet ve şefkatle beraber, Nur'un şâkirdliği iktiza ettiği kusura bakmamak ve affetmek ve benim çok sevdiğim iki kardeşim –benim hatırım için– birbirini tenkid etmemek lâzım geliyor.

Umum kardeşlerime birer birer selâm ve dua ediyoruz.

Burada dört mesele üzerinde duruluyor:

Birinci meselede, Risale-i Nur talebelerinin mânevî zevkleri ve keşifleri ve maddî kerametleri aramayışlarının sebep ve hikmeti dört cihetten ele alınıyor. En birinci sebebi de ihlâs olarak gösteriliyor: Çünkü ihlâs, bir ibadeti, maddî-mânevî ve dünyevî-uhrevî hiçbir menfaati beklemeden sırf Allah emrettiği ve Allah râzı olacağı için yapmaktır. Halbukî, güzel rüyalar, mânevî makamlar ve kerâmetler için yapılırsa ihlâs kırılır. Maale-

sef tam nefisini mağlup etmeyen insanlarda, uhrevî ameller böyle şeylere sebep teşkil edebilir.

Üstad talebelerine güneş gibi Kur'ân hakikatlarını gösteriyor; mum ışığını değil... Güneş gibi parlak bürhanların, tahkîkî imanı kazandırmak için güzel rüyalar görme ve manevî hazlar alma gibi teşvik ve takviye cinsinden şeylere ihtiyacı yoktur.

Risale-i Nur'un acz, fakr, şefkat, tefekkür gibi esaslar yanında bir esası da, "Kusurunu bilmekle mahviyetkârâne yalnız Allah rızası için rekâbet-siz hizmet etmektir." Kendini sıfırlayanlar için şahsî kemâlat ve keramet peşinde koşma olmaz. Zaten hizmetin şahs-ı mânevîsinin mazhar olduğu ilmî kerâmetler ve hizmetin yayılmasındaki kolaylıklar hem hizmette çalışanların geçimlerdeki bereketler gibi İlahî ikrâmlar herkese yeter.

Dördüncü sebep olarak, dünyanın fâni imkânlarının âhiretin bâkî nimetleri yanında hiçbir değeri olmadığı gösteriliyor. Kerâmetler ve manevî hazlar da bir nevi, uhrevî nimetleri dünyada yiyip bitirmek gibidir. "Yaptığımız iyiliklerin karşılığını dünyada yeyip bitirdiniz." (Ahkaf Suresi, 20) meâlindeki âyetin hakikatine maruz kalma tehlikesi de vardır. Bu meselelerin sonunda anlatılan menkıbedeki geçim sıkıntısı çeken fakir ailenin cennetteki köşkerlerinden sökülüp gönderilen altın kerpici dünyada fani bir şekilde yiyip bitirmek için geri iade etme istekleri güzel bir misaldir.

İkinci meselede tevâfuk anlatılıyor. Risale-i Nur hizmetinde tevâfuklar çok mühimdir; bir nevi kerâmet sayılırlar. Onun için tevafuklara Üstad çok önem vermiş "Tevâfuk, eğer müteaddit tarzda ve ayrı ayrı cihette birbirini takviye edecek olsa, kat'î şekilde ve apaçık derecede kanaat verebilir." demiştir. 1944'de Denizli mahkemesinden beraat alıp çıktıktan sonra ve İkinci Dünya Savaşı'nın sona yaklaştığı ve dünyanın savaş haberleriyle ve şekillenecek yeni dünya meseleleriyle çalkalandığı bir zamanda yazılan lâhika mektupları ile ilgili olarak kuşlarla meydana gelen tevafuklar gerçekten düşündürücüdür. Onun için kuşların bu alâkasını Üstad, rastgele olaylar gibi görmez. Çünkü şu kainatın olaylarını bir kitap gibi okuyup değerlendirerek isabetli, hikmetli ve sırlı manalar çıkaran Üstad, elbette kuşların iman ve Kur'ân hizmeti yapanlar ve onların okudukları Kur'ân tefsiri Risalelerle ilgilenmesini te'vil-i ehâdis (olayların dillerini okuyup yorumlama) açısından değerlendirecektir. Evet "Kâinat kitabının hâdiselerinin ve meselelerinin birbirleriyle münasebetli olduklarını düşünen ve hayali geniş olan ehl-i kalb ve ehl-i fikir" bir zât olan Bediüzzaman

Hazretleri, kuşların âlemi olan gökleri, kuşlara benzeyen uçaklarla hem de bomba yüklü canavar kuşlara benzeyen tahrip gücü yüksek yakıcı ve yıkıcı cehennemî silahlarla donatılmış uçaklarla korkunç hâle getiren insanların durumunu şöyle değerlendirmiştir: “Güyâ beşer, gayet kesretli tayyareleriyle ve insan kuşlarıyla, kuşların âlemi olan cev-v-i havadaki kuşları hem korkutup, hem kuşlar âleminde acib bir heyecanla insanlığın gidişatına karşı kuşlardaki ciddî alâkadarlık gösterip, insanların bu tahribatçı canavar kuşlarına karşı kimler mukâbele edip onları zulümden, tahripten vazgeçirip insanlığın menfaatine ve saadetine çalıştırmaya çalışan kimlerdir, diye Risale-i Nur meselelerine alâkadarlık gösteriyorlar, denilse, yeri yok mu? İhtimal verilmez mi? Manasız bir hayâl denilebilir mi?”

Evet Üçüncü Dünya Savaşı'nı önleyecek gayretler, işte bu iman ve Kur'ân hizmetiyle gerçekleşecektir. İmansızlık merhametsizlik ve çıkarıcılığı da körüklediği için tahkîkî iman dersleri dünya çapında insanlardaki yaralı vicdan-ı umumî ve kalb-i umumîyi tedavi edecek ve Nuh Tufanı'ndan sonra insanlığın yepyeni imanlı bir döneme girdiği gibi yepyeni ve imanlı faziletle donatılmış bir insanlık devresi yaşanacaktır. Bu hususta Kastamonu Lahikası'nda (20. Mektup) ve Barla Lâhikası'nda (1. Mektup) üzerinde durduğumuz iki mektup hatırlanmalıdır:

Üçüncü meselede “Hizb-i Nuriye” üzerinde duruluyor. Onun da bir hü-lâsası Ramazanda tezahür etmiş. O kısa parçayı okuyunca Bediüzzaman Hazretleri Ayetü'l-Kübra Risalesi'ni okumuş gibi imanî inkişafa mazhar oluyor. Onun için yalnız sabah namazında 33 defa “Lâ ilahe illallah” tesbihatı yerinde o kısa parçanın okunmasını tavsiye ediyor.

Dördüncü mesele iki noktadan ibaret. Birinci noktada Hüsrev Ağabey'in, Üstad'ın kış ihtiyaçları ile ilgili merakını giderici bir-iki sözden sonra, esas âhîret kışından kurtaracak Risale-i Nur hizmeti üzerinde duruyor. Kendisine iktisat ve kanaat hazinelerinin yeteceğini de ilave ediyor.

İkinci noktada, “Küçük Isparta” tâbirini kullandığı İnebolu ve civarındaki Risale-i Nur talebelerinin mektuplarının verdiği sevinç ve süruru ifade ediyor. Yalnız meşrep farkı olan baba-oğulun durumundan endişe ettiğini söylüyor. Sonra şöyle bir nasihatta bulunuyor: “Baba ne kadar haksız da olsa, oğul, onun rızâsını tahsil etmeye mecburdur. Oğul da ne kadar serkeş olsa, baba, şefkat-i fitriyesini ona karşı esirgemez ve esirgememeli. Değil böyle baba ve evlât ve mümtaz seciyeli ve Risale-i Nur'un baş şâ-kirtleri, belki birbirinden çok uzak ve düşman da olsalar, Risale-i Nur'un

hatırı için Risale-i Nur şâkirtlerinin mâbeynindeki tefânî, birbirini tenkit etmemek, kusurunu affetmek düsturu ile bu iki kardeşim, dünyevî ve cüzî ve hissî şeyleri medâr-ı münâkaşa etmesinler. Pederlik ve evlatlığın iktizâ ettiği hürmet ve şefkatle beraber, Nur'un talebeliğinin iktizâ ettiği kusura bakmamak ve affetmek ve benim çok sevdiğim iki kardeşim –benim hatırım için– birbirini tenkit etmemek lâzım geliyor.”

Bu hususta 32. Sözde Üstad şöyle diyor: “Şayet anne-babadan her ikisi veya birisi yaşlanmış olarak senin yanında bulunursa, sakın onlara hizmet etmekten yüksünme, ‘öfl!’ bile deme” (İsra, 17/23) âyeti beş mertebe hürmet ve şefkate evladı davet etmesi; Kur’ân’ın nazarında anne-babanın hukukları ne kadar ehemmiyetli ve onlara isyan etmek ne derece çirkin olduğunu gösterir. Madem peder; kimsenin değil, yalnız evladının kendinden daha ziyade iyi olmasını ister. Ona mukabil evlad da, pedere karşı hak dava edemez. Demek anne-baba ve evlad ortasında fitraten münakaşa sebebi yok. Zira münakaşa, ya gıpta ve hasedden gelir. Pederde oğluna karşı o yok. Veya münakaşa, haksızlıktan gelir. Evlâdın hakkı yoktur ki, pederine karşı hak dâva etsin. Pederini haksız görse de, ona isyan edemez. Demek pederine isyan eden ve onu rencide eden, insan bozması bir canavardır.”

53. Mektup

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Manen maruz kaldığım iki şıklı bir sualin cevabıdır:

Birincisi: “Neden en ziyade senin şahsın hakkında hüsn-ü zan eden ve sana büyük bir makam veren ve Risale-i Nurla çok kuvvetli irtibatı bulunan ve sen de onları çok sevdiğin halde, Hizmet-i Nuriye’nin hâricinde senin şahsın ile temaslarını istemiyorsun ve senin hakkında fazla hüsn-ü zan beslemeyeni sohbetinde tercih ediyorsun, daha ziyade iltifat gösteriyorsun, nedendir?”

Elcevap: “Otuzüçüncü Söz”ün “İkinci Mektub”unda dediğim gibi: Bu zamanda insanlar, ihsanını, muhtaçlara çok pahalı satarlar. Meselâ: Benim gibi bir bîçareyi, sâlih veya veli zannedip, sonra bir ekmeğe verir ve mukabilinde makbul bir dua ister. Bu kadar fiat vermektense, bu ihsanı istemiyorum, diye hediyelerin adem-i kabulüne bir sebep göster-

diğim gibi; –Risale-i Nur’un has şakirdleri müstesna olarak– başkaları; beni, büyük bir makamda bilmekle, kuvvetli bir alâka ve hizmet gösterir. Hem mukabilinde, dünyada, ehl-i velayet gibi nuranî neticeleri ister. Sonra bize hizmeti ile ve alâkası ile manevî ihsan eder. Böylelerin bu nevi ihsanlarına karşı, istediği fiata sahip olamadığım için mahcup oluyorum. Onlar da ehemmiyetsizliklerimi bildikleri vakit inkisar-ı hayale uğrarlar, belki hizmette fütura düşerler. Gerçi umûr-u uhreviyede hırs ve kanaatsizlik bir cihette makbuldür. Fakat mesleğimizde ve hizmetimizde –bazı ârzular ile– inkisar-ı hayal cihetiyle, şükür yerine, me’yusiyetle şekva etmeğe sebep olur; belki de hizmetten vazgeçer. Onun için mesleğimizde kanaat, daima şükürü ve metaneti ve sebatı netice verdiği için; ihlas dairesinde, hizmet noktasında çok hırs ve kanaatsizlik gösterdiğimiz halde; neticelerine ve semeratına karşı kanaatla mükellefiz. Meselâ: Risale-i Nur hizmetiyle İsparta ve civarında binler ehl-i imana fevkalâde kuvvet-i imaniyeyi temin etmek olan bu netice, bizim fevkalâde hizmetimize kâfidir. On kutub derecesinde biri çıksa, bin adamı derece-i velâyete sevk etse, yine bu neticeyi aşağıya düşürmez. Nurun hakikî şakirdleri, bu gibi neticelere kanaat ediyorlar. O büyük kutbun müridlerinin kanaat-ı kalbiyelerini temin eden üstadlarının fevkalâde makamı ve meselelerde hükümleri yerine, Risale-i Nur’un sarsılmaz hüccetleri –o müridlerinin kanaatlerinden çok ziyade– şakirdlerine kanaat verdiği gibi; bu halet ve itikad başkasına da sirayet eder, menfaat verir. O müridlerin kanaati ise, hususî ve şahsî kalır.

Hattâ ilm-i mantıkta “kaziye-i makbule” tabir ettikleri; yani büyük zâtların delilsiz sözlerini kabul etmektir. Mantıkça yakîn ve kat’iyeti ifade etmiyor; belki zann-ı galible kanaat verir. İlm-i mantıkta bürhan-ı yakînî, hüsn-ü zanna ve makbul şahıslara bakmıyor, cerhedilmez delile bakar ki; bütün Risale-i Nur hüccetleri, bu bürhan-ı yakînî kısmındadır. Çünkü ehl-i velayetin amel ve ibadet ve sülûk ve riyazetle gördüğü hakikatlar ve perdeler arkasında müşahede ettikleri hakaik-i imaniye, aynen onlar gibi Risale-i Nur; ibadet yerinde, ilim içinde hakikata bir yol açmış; sülûk ve evrad yerinde, mantukî bürhanlarla ilmî hüccetler içinde hakikat-ül hakaika yol açmış; ve ilm-i tasavvuf ve tarikat yerinde, doğrudan doğruya ilm-i kelâm içinde ve ilm-i akide ve Usûlü’l-din

içinde bir velayet-i kübra yolunu açmış ki; bu asrın hakikat ve tarikat cereyanlarına galebe çalan felsefî dalaletlere galebe ediyor, meydandadır.

Teşbihte hatâ olmasın, nasilki Kur'ân'ın gayet kuvvetli ve mantıkî hakikatı, sair dinleri felsefe-i tabiiyenin savletinden ve galebesinden kurtarıp onlara bir nokta-i istinad oldu; taklidî ve aklın haricindeki usûllerini de bir derece muhafaza etti. Aynen öyle de: Bu zamanda onun bir mucizesi ve nuru olan Risale-i Nur dahi, felsefe-i maddiyeden gelen dehşetli dalâlet-i ilmiyeye karşı avam-ı ehl-i imanın taklidî olan imanlarını, o dalâlet-i ilmiyenin savletinden kurtarıp, umum ehl-i imana bir nokta-i istinad ve yakın ve uzaklarda olanlara dahi, zaptedilmez bir kal'a hükmüne geçmiştir ki; bu emsalsiz dehşetli dalâletler içinde, yine avam-ı mü'minin imanını şüphelerden ve İslâmiyetini hakikatsızlık vesveselerinden muhafaza ediyor.

Evet her tarafta, hattâ Hint ve Çin'de ehl-i iman, bu zamanın çok dehşetli dalâletinin galebesinden; acaba İslâmiyette bir hakikatsızlık mı var ki, sarsılmış diye şüpheye ve vesveseye düştüğü vakit birden işitir ki; bir risale çıkmış, imanın bütün hakikatlarını kat'î isbat eder, felsefeyi mağlub edip zındıkayı susturuyor, diye anlar. Birden o şüphe ve vesvese zâil olup imanı kurtulur ve kuvvet bulur.

Sualin ikinci şıkkı: “Sen, bir mektubunda, şâirane bir latifeyi –yani kuşların, mektuplarını yazmak ve okumak zamanında yanınıza ve şakirdlerin yanına gelmelerini o latifeyi– ciddî bir tarzda kardeşlerine yazdın. Halbuki o kuşlar, hal-i âlemi ve Risale-i Nur'un hâdisata karşı faidesini bilecek mahiyetinden uzaktırlar?”

Elcevap: Emir ve izn-i İlahî ve havl ve kuvvet-i Rabbaniye ile, umum hayvanatın melaikeden bir çobanı, bir nâzırı olduğu gibi; kuş taifesinin de bir çobanı var. Onlar bilmesede, emr-i İlahî ile ve ilham-ı Rabbanî ile çobanları onları sevk eder. O sevk-i fitrî ise, kuşlara gelen ilhama dayanır. Kuşlar, ilhama mazhardırlar ki; yaşı bir günlük bir arı yavrusu, havada bir gün mesafede gider; o ilham-ı fitrî ile, o sevk-i Rabbanî ile yolunu şaşırmadan dönüp, gelip yuvasına girer.

Evet nasilki küre-i arz, Risale-i Nur ve şakirdlerine gelen zulme itiraz etti ve cevvi hava yağmursuzlukla ve soğukla Risale-i Nur'a gelen

tazyikat ve müsadereyi tenkid etti ve bulutlar serbestiyetini yağmurlarla alkışladı; elbette kuş nevi de alâkadâr olabilir. Evet insanın bir kısım sunî kuşlarının bir bomba yumurtası ile bir köyü harab edip bin adamı mahveden cinayetine ve cehennemî zakkum yumurtaları taşıyan o insanî kuşların tahripçi kısmını; hem küre-i arza, hem nev-i beşere müstebidane, merhametsiz tahribatına karşı, bu hayvanî kuşlar, tesirli bir surette istikbâli tenvir eden Risale-i Nur'u elbette manen tebrik edip alkışlar, diye suretindeki hâdise, gerçi çok tatlı bir latifedir, fakat çok ince bir hakikat dahi içinde var.

Bu mektupta Üstad, iki soruya cevap veriyor. Birinci soruda, talebelerinin Nur hizmeti dışında kendi şahsıyla temaslarını istemeyişinin ve kendisi hakkında fazla hüsn-ü zan beslemeyeni sohbetinde tercih edip daha fazla iltifat göstermesinin sebebi soruluyor. Bu sorunun cevabında, Mektubat Risalesi'nin İkinci Mektubunda yazdıklarını hatırlatıyor. Çünkü orada şöyle diyor: “Bu zamanda insanlar, hırs ve tamah yüzünden, küçük bir hediyesini pek pahalı satıyorlar. Benim gibi günahkâr bir biçareyi, sâlih veya velî tasavvur ederek, sonra bir ekmek veriyorlar. Eğer, hâşâ, ben kendimi sâlih bilsem, o, gurur alâmetidir, sâlih olmadığuma delildir. Eğer kendimi sâlih bilmezsem, o malî kabul etmek câiz değildir. Hem âhirete müteveccih amellere karşılık sadaka ve hediye almak, âhiretin bâkî meyvelerini dünyada fânî bir surette yemek, demektir.”

Burada Üstad, Şâfiî Mezhebi'nden muteber imamlardan olan İbn-i Hacer'in “Salâhat niyetiyle sana verilen bir şey, sâlih olmazsan kabul etmek haramdır.” sözüne binaen diyor ki: “Bu zamanda, insanlar ihsanını muhtaçlara çok pahalı satarlar. Meselâ benim gibi bir biçareyi, sâlih veya velî zannedip, sonra bir ekmek verir mukabilinde makbul bir dua ister. ‘Bu kadar fiat vermektense, bu ihsanı istemiyorum’ diye hediyeleri kabul etmemeye bir sebep gösterdiğim gibi, –Risale-i Nur'un has şâkirtleri müstesnâ olarak– başkaları beni büyük bir makamda bilmekle, kuvvetli bir alâka ve hizmet gösterir. Hem karşılığında, dünyada ehl-i velâyet gibi nûrânî neticeleri ister. Sonra bize hizmeti ile ve alâkası ile mânevî ihsan eder. Böylelerinin bu nevi ihsanlarına karşı istediği fiata sahip olamadığım için mahçup oluyorum. Onlar da ehemmiyetsizliklerimi bildikleri vakit hayal kırıklığına uğrarlar belki hizmette fütûra (gevşekliğe, ümitsizliğe) düşerler.”

Üstad kendisini öyle bilse ve öyle takdim etse de, pek çok insan onun velâyet ve kerâmetine şahittir. Ayrıca yaptığı hizmet açısından Cenab-ı Hak onu mahçup etmez:

“Nasıl ki bir padişahın âdi bir hizmetkârı ve biçare bir neferi, padişah namına feriklere (generallere), paşalara şâhâne hediyelerini ve nişanlarını veriyor, onları minnettâr ediyor. Eğer ferikler ve paşalar, ‘Bu âdi nefere neden tenezzül edip elinden ihsan ve nişanları alıyoruz?’ deseler, mağrûrâne bir divâneliktir. Eğer o nefer dahi, vazifesinin hâricinde müşîre (mareşala) ayağa kalkmazsa, kendini ondan yüksek görse, ahmakçasına bir divaneliktir. Hem eğer o memnun olan feriklerden birisi, müteşekkiranе o neferin kulübeciğine tenezzülen misafir gitse, kuru ekmekten başka bulmayan o nefer mahçup olmamak için, o hali gören ve bilen padişah, elbette o neferini mahçup etmemek için, şâhane mutfağından, sâdık hizmetkârının muhterem misafirine tabla gönderir. Öyle de Kur’ân-ı Hakîm’in sâdık bir hizmetkârı, ne kadar âdi olursa olsun, Kur’ân namına, en büyük insanlara emirlerini çekinmeyerek tebliğ eder ve en zengin ruhlu olanlara Kur’ân’ın âli elmaslarını, yalvararak, mütezellilâne değil, belki müftehirâne ve müstağniyâne satar. Onlar ne kadar büyük olursa olsun, o âdi hizmetkâra, vazife başında iken tekebbür edemezler ve o hizmetkâr dahi, onların ona mürâcaatında kendine medar-ı gurur bulamaz ve haddinden tecavüz etmez. Eğer o kudsî hazinenin müşterileri içinde bazıları o biçare hizmetkâra velâyet nazarıyla baksalar ve büyük tanısalar, elbette Hakikat-ı Kur’âniye’nin kudsî merhametinin şanındandır ki, o hizmetkârını mahçup etmemek için, hazine-i hâssa-i İlâhiyeden, o hizmetkârın hiç haberi ve medhâli olmadan, onlara meded versin ve himmet ederek feyizdar etsin.” (28. Mektup, 3. Mesele, I. Nokta)

Durum böyle olmasına rağmen talebelerinin sırf Allah rızası için azami ihlasla ve sadakatla Kur’ân ve hizmetini yapmaları ve hiçbir zaman hayal kırıklığına uğramaları için böyle istikametli bir yol göstermiştir. Üstad’ın mazhar olduğu yüce makama bakarak hizmette şevke gelmeleri çok hizmet etmeleri makbul olabilir ama, bu hususta da Üstad şöyle diyor: “Gerçi uhrevî işlerde hırs ve kanaatsizlik bir cihette makbuldür, fakat mesleğimizde ve hizmetimizde –bazı ârızalarla– hayal kırıklığı cihetiyle, şükür yerine ümitsizliğe kapılmakla şikâyet etmeye sebep olur; belki de hizmetten vaz geçer. Onun için mesleğimizde kanaat, daima şükri ve metâneti ve sebâtı netice verdiği için, ihlâs dairesinde, hizmet noktasında

çok hırs ve kanaatsizlik gösterdiğimiz halde, neticelerine ve semerelerine karşı kanaatla mükellefiz.”

Risale-i Nur'un hem akli hem kalbi ikna ve tatmin eden ve mantıkî delillere dayanan Kur'ânî yolu, herkes için her zaman geçerli bir metoddur. Yani bu usûl, sözlerine delilsiz olarak itimad edilen büyük zatların vesilesiyle yapılan irşaddan çok daha yüksektir ve mühimdir: “Mesela, Risale-i Nur hizmetiyle Isparta ve civarında binler ehl-i imana fevkalade kuvvet-i imâniyeyi temin etmek olan bu netice, bizim fevkalade hizmetimize kâfidir. On kutup derecesinde biri çıksa, bin adamı evliyalık derecesine sevk etse, yine bu neticeyi aşağı düşürmez. Nurun hakiki şakirdleri, bu gibi neticelere kanaat ediyorlar.”

Bunun bir kaç sebebi var:

1- “O büyük kutbun müridlerinin kalbî kanaatlarını temin eden üstadlarının fevkalâde makamı ve meselelerde hükümleri yerine, Risale-i Nur'un sarsılmaz hüccetleri (kesin delilleri), o müridlerinin kanaatlarından çok ziyade, şâkirtlerine kanaat verir.

2- Bu hâlet ve itikad başkasına da sirâyet eder, menfaat verir. O müridlerin kesin kanaatı ise, hususî ve şahsî kalır.” Çünkü:

“Mantık ilminde ‘kaziye-i makbûle’ tabir ettikleri yani büyük zatların, delilsiz sözlerini kabul etmektir; (halbuki böyle bir şey) mantıkça yakın ve kat'îyeti ifade etmiyor, belki zann-ı gâילהle kanaat verir. İlm-i mantıkta, burhan-ı yakînî, hüsn-ü zanna ve makbul şahıslara bakmıyor, cerhedilmez (çürütülmez) delile bakar ki; bütün Risale-i Nur hüccetleri, bu burhan-ı yakînî kısmındandır. Çünkü, ehl-i velâyetin amel, ibadet, sülûk ve riyazetle gördüğü hakikatler ve perdeler arkasında müşâhede ettikleri iman hakikatleri; aynen onlar gibi Risale-i Nur; ibadet yerinde, ilim içinde hakikate bir yol açmış; sülûk ve evrad yerinde, mantıkî burhanlarla ilmî hüccetler içinde hakikatlerin hakikatına yol açmış; ilm-i tasavvuf ve tarikat yerinde, doğrudan doğruya ilm-i kelâm içinde, ilm-i akîde ve usûlî'd-din içinde bir velâyet-i kübra yolunu açmış ki; bu asrın hakikat ve tarikat cereyanlarına galebe çalan felsefî dalâletlere galebe ediyor, meydandadır. Teşbihde hata olmasın, nasıl ki, Kur'ân'ın gayet kuvvetli ve mantıkî hakikati, diğer dinleri felsefe-i tabiiyenin savletinden (saldırısından) ve galebesinden kurtarıp onlara bir nokta-i istinad oldu, taklîdî ve aklın hâricindeki usullerini de bir derece muhafaza etti; aynen öyle de, bu zamanda onun (Kur'ân'ın) bir mucizesi ve nûru olan Risale-i Nur'daki, maddî (materyalist) felsefeden

gelen dehşetli ilmî dalâlete karşı, avâm-ı ehl-i imanın, taklidi olan imanlarını, o dalâlet-i ilmiyenin hucûmundan kurtarıp, umum ehl-i imana nokta-i istinad ve yakın ve uzaklardan olanlara da zabtedilmez bir kale hükmüne geçmiştir ki, bu emsâlsiz dehşetli dalâletler içinde, yine avam-ı mü'minin imanlarını şüphelerden ve İslamiyetini hakikatsizlik vesveselerinden muhafaza ediyor. Evet, her tarafta, hatta Hint ve Çin'de ehl-i iman, bu zamanın çok dehşetli dalâletinin galebesinden 'Acaba İslamiyette bir hakikatsizlik mi var ki, sarsılmış?' diye şüpheye ve vesveseye düştüğü vakit birden iştir ki; 'Bir Risale çıkmış, imanın bütün hakikatlarını kat'î ispat eder, felsefeyi mağlup edip zındıkları susturuyor' diye anlar. Birden o şüphe ve vesvese zâil olup imanı kurtulur ve kuvvet bulur."

3- Tasavvuf ve tarikat yolu ile zaten mü'min olan insanların dereceleri yükselir ve ahirette cennetleri genişler. Halbuki Risale-i Nur ile; dinsiz felsefenin verdiği zehirle imanını kaybeden insanların bile imanları ihyâ edilmektedir. Yani ebedî bir bedbahtlıktan, ebedî saadete çıkarılmaktadır; Cehennemden kurtarılıp Cennete getirilmektedir. "Madem hakikat böyledir; ben tahmin ediyorum ki, eğer Şeyh Abdülkadir Geylanî (radiyallâhu anh) ve Şâh-ı Nakşibend (radiyallâhu anh) ve İmam-ı Rabbânî (radiyallâhu anh) gibi zâtlar bu zamanda olsaydılar, bütün himmetlerini hakaik-i imaniyenin ve akâid-i İslamiyenin takviyesine sarf edeceklerdi. Çünkü, ebedî saadetin vesilesi onlardır. Onlarda kusur edilse, ebedî bedbahtlığa sebebiyet verir. İmansız (olan kimse) Cennete gidemez; fakat tasavvufsuz cennete giden pek çoktur. Ekmeksiz insan yaşayamaz, fakat meyvesiz yaşayabilir. Tasavvuf meyvedir, İslâmî hakikatler gıdadır. Eskiden kırk gündü tut, kırk seneye kadar bir seyr-i sülûk ile bazı iman hakikatlerine çıkılabilirdi. Şimdi ise, Cenab-ı Hakk'ın rahmetiyle, kırk dakikada o hakikatlere çıkılacak bir yol bulunsa, o yola karşı lâkayd kalmak elbette akıl kârı değil. İşte otuz üç adet Sözler, böyle Kur'ânî bir yolu açtığını, dikkatle okuyanlar hükmediyorlar. Madem hakikat budur; Kur'ânî sırlara ait yazılan Sözler (Risale-i Nurlar), şu zamanın yaralarına en münasip bir ilâç, bir merhem ve zulûmatın hücumlarına maruz heyet-i İslâmîyeye en faydalı bir nur ve dalâlet vâdilerinde hayrete düşenler için en doğru bir rehber olduğu itikadındayım. Bilirsiniz ki, eğer dalâlet, cehâletten gelse, giderilmesi kolaydır; fakat, dalâlet fenden ve ilimden gelse, izâlesi müşkildür. Eski zamanda ikinci kısım binde bir bulunuyordu. Bulunanlardan ancak binden biri irşad ile yola gelebilirdi. Çünkü, öyleler kendilerini beğeniyorlar; hem bilmiyorlar, hem kendilerini bilir zannediyorlar. Cenab-ı

Hak, şu zamanda Kur'ân'ın i'cazının (mucizeliğinin) mânevî lemeâtundan (parıltılarından) olan malum Sözleri, şu dalâlet zındıkasına bir tiryak (ilaç) hâsîyetini vermiş tasavvurundayım.” (Beşinci Mektup)

Üstad, Kastamonu'daki Mehmet Feyzi Pamukçu Efendi'ye diyor ki: “Sen, Isparta vilayetindeki kahramanlara benzemek istiyorsan, tam onlar gibi olmalısın. Eskişehir hapisanesinde, Allah rahmet eylesin, mühim bir şeyh ve müşşid ve câzibedar bir Nakşî evliyasından bir zat, dört ay mütemâ-diyen Risale-i Nur'un elli altmış talebeleri içinde celbkârâne sohbet ettiği halde, yalnız bir tek talebeyi (onu da) muvakkaten kendine çekebildi. Diğerleri, o câzibedâr şeyhe karşı müstağnî kaldılar. Risale-i Nur'un yüksek, kıymetli hizmet-i imâniyesi onlara kâfi olarak kanaat veriyordu. O talebelerin gayet keskin kalp ve basireti şöyle bir hakikati anlamış ki: Risale-i Nur'a hizmet, imanı kurtarıyor; tarikat ve şeyhlik ise, velâyet mertebeleri kazandırıyor. Bir adamın imanını kurtarmak, on mü'mini velâyet derecesine çıkarmaktan daha mühim ve daha sevaplıdır. Çünkü, iman saadet-i ebediyeyi kazandırdığı için, bir mü'mine küre-i arz kadar bâki bir saltanatı temin eder; velâyet ise, mü'minin Cennetini genişlettirir, parlattırır. Bir adamı sultan yapmak, on neferi paşa yapmaktan ne kadar yüksek ise, bir adamın imanını kurtarmak, on adamı veli yapmaktan daha sevaplı bir hizmettir. (...) Bu hakikate binâen, bu şehre bir kutup, bir gavs-ı âzam gelse, ‘Seni on günde velâyet derecesine çıkaracağım’ dese, sen Risale-i Nur'u bırakıp onun yanına gitsen, Isparta kahramanlarına arkadaş olamazsın.” (Kastamonu Lâhikası)

(53. Mektuptaki) Sorunun ikinci şıkkı 52. Mektubun İkinci Meselesinde geçen kuşlarla ilgili tevâvuk ile alâkalıdır. Deniliyor ki: “Sen, bir mektubunda, kuşların, mektuplarını yazmak ve okumak zamanında yanınıza ve talebelerinin yanına gelmelerini, ciddi bir tarzda kardeşlerine yazdın. Halbuki o kuşlar, âlemin hâlini ve Risale-i Nur'un hâdiselere karşı faydasını bilecek mâhiyetinden uzaktırlar?”

Bu sorunun cevabında Üstad diyor ki: “Allah'ın emri ve izniyle, havl ve kuvvetiyle, bütün mahlukatın meleklerden bir çobanı, bir nâzırı olduğu gibi, kuş tâifesinin de bir çobanı var. Onlar bilmese de, emr-i İlâhî ile ilhâm-ı Rabbânî ile çobanları, onları sevk eder. O sevk-i fitrî ise, kuşlara gelen ilhâma dayanır. Kuşlar, ilhâma mazhardırlar ki, bir günlük bir arı yavrusu, havada, bir gün mesâfede gider; o ilhâm-ı fitrî ile, o sevk-i Rabbânî ile yolunu şaşırmadan dönüp, gelip yuvasına girer. Evet, nasıl ki küre-i arz, Risale-i Nur ve talebelerine gelen zulme itiraz etti ve bulutlar

serbestiyetini yağmurlarla alkışladı; elbette kuş nevi de alâkadar olabilir. Evet, insanın bir kısım sun'î kuşlarının bir bomba yumurtası ile bir köyü harap edip bin adamı mahveden cinayetine ve Cehennemî zakkum yumurtaları taşıyan o insanî kuşların tahripçi kısmını, hem küre-i arza, hem insanlığa müstebidâne, merhametsiz tahribatına karşı, bu hayvanî kuşlar, tesirli bir sûrette istikbâli tenvir eden Risale-i Nur'u elbette mânen tebrik edip alkışlar diye sûretindeki hâdis, gerçi çok tatlı bir lâtifedir, fakat çok ince bir hakikat dahi içinde var.”

Evet, Risale-i Nur, cihana neşredeceği iman-ı tahkikî nurları ile, tesirli bir surette istikbali tenvir ederek insanlığı maddi-manevî tehlikelerden, dünya savaşlarından ve kıyameti kopartacak cinayetlerden ve tahribatlarından kurtaracaktır.

54. Mektup

Kardeşlerim!

Bu defa Meyve Risalesi'nin tam kıymetini bilen ve kendine Meyveci namını veren Risale-i Nur santralcısının yazdığı mektup, beni çok memnun eyledi. Çünkü Hulusi, Hakkı gibi yirmi seneye yakın bir zamandan beri mabeynlerinde olan samimane dostluk ve kardeşlik tam devam ve sebat ettiği gibi; onların Risale-i Nur'a karşı alâka ve irtibat ve sadakatları, aynen mabeynlerindeki hâlisane münasebetleri gibi hem devam ediyor, hem metanet kesbediyor, ârızalarla sarsılmıyor. Cenab-ı Hakka şükrediyorum ki; böyle hâlis, muhlis ve başkalara hüsn-ü misal olan sadık şakirdleri Risale-i Nur'a vermiş ki, daimî hakta hulûs ile ve Nur hizmetinde sabır içinde şükrediyorlar. O meyvecinin civarında ismini söylemediğim malûm ve çok alâkadar olduğum kardeşlerim, hususan Barla siddıkları, beni çok defa hayalen eski zamana ve o memlekete cellediyorlar. Barla ve dağlarında gezdiriyorlar. Ben onlarla ve o yerleriyle çok alâkadarım, unutmuyorum. Onlara binler selâm ediyorum.

Kozca hatibi Hasan Şükrü'nün mektubu beni memnun eyledi; selâm ederim. Masumlar, ümmîler, hemşireler ve kaleme çalışanlar başta olarak umum kardeşlerime birer birer selâm ve dua ediyorum.

الْبَاقِي هُوَ الْبَاقِي

Kardeşiniz Said Nursî

Bu mektup, Risale-i Nur santralçisinin (Sıddık Sabri'nin) mektubundan duyulmuş olan memnuniyeti ifade ediyor. İfadeden, beraberlik içinde samimî dostluk, kardeşlik ve benzeri hasletlerin Risale-i Nur talebeleri için çok önemli olduğu, onların Risale-i Nur'a karşı alâka, irtibat, sadâkat ve hâlisane münasebetlerinin sebat ve devamının büyük ehemmiyet kesbettiği anlaşılıyor. Buna muvaffak olan talebeleri için Üstad, Allah'a şükrettiği ve bu hâlin başkalara da hüsn-ü misal olmasını istiyor.

Evet, fertler arasında, ihlas, uhuvvet, samimî tesanüt ve sıkı irtibat ve âhenk olduğu zaman o topluluğu Cenab-ı Hak, muvaffak eder ufuklarını devamlı açar...

Bu çok kısa mektupta Üstad'ın iki defa "Meyveci" kelimesini tekrarlama-sı, Denizli hapisanesinde yazılan "Meyve Risalesi"nin önemine işarettir. Risalelerin çok önemli bir hülâsasını teşkil eden ve her zaman cepte taşınabilecek bir müracaat kitabı olarak Meyve Risalesi, bilhassa 4. Meselesiyle, bizleri âfakî işlerden çoğu kere çok boş meselelerden en mühim vazifelerimize çevirecek çok değerli bir başvuru kitabıdır.

Bu kısa mektupta Üstad'ın bir vefâ örneği olarak bütün talebelerinden, dostlarından bahsetmesi de dikkatlerden kaçmıyor.

55. Mektup

Mahkeme tarafından bana iade edilen, daha elime geçmeden postadan müsadere edilen mübarekler heyetinin pehlivanı Küçük Ali'nin bir mektubunu gördüm ki; her iki sene bir defa bütün Risale-i Nur'u yazmaya karar vermiş, yapmış. Bu kahramanlığı ile benim, Risale-i Nur'un birinci şakirdi olan büyük Mustafa'da hakikî bir Abdurrahman'ı ve arkasında çok Abdurrahmanları göreceğim diye keşfiyatımı tam tasdik etmiş ve o mübarek Mustafa'nın vazifesini tam yapmış. Ve Hâfız Mustafa dahi, Hâfız Ali zamanında tam bir muavini ve vefatından sonra tam bir vârisi olduğunu hapiste gösterdi. Demek mübarek heyet-i âlîsinde, onsekiz sene evvel ümid ettiğim hizmet-i Nuriyeyi tam yapmışlar ve yapıyorlar. Ektikleri tohumlar, onlar çalışmasalar da, onların bedeline mahsulât veriyor. Umum kardeşlerimize birer birer selâm ve dua ediyoruz.

Bu mektupta, Mübarekler Heyeti'nin pehlivanı Küçük Ali'nin mektubundan bahis var. Büyük ruhlu Küçük Ali Kuleönü köyünden... Üstad, İslam Köylü Hafız Ali'nin bir benzeri olarak ona Küçük Ali ismini vermiş. Yani büyük Ali, Nur Fabrikası sâhibi Hâfız Ali Ağabey oluyor...

Büyük ruhlu Küçük Ali'nin ağabeyinin ismi de Mustafa... Mustafa Hulusî... Üstad onun hakkında "Risale-i Nur'un birinci talebesi olan büyük Mustafa'da hakiki bir Abdurrahman'ı ve arkasında çok Abdurrahmanları göreceğim diye keşfiyatımı" ifadesini kullanıyor. Sonra da meseleyi Büyük ruhlu Küçük Ali'ye bağlayarak "O mübarek Mustafa'nın vazifesini tam yapmış." diyor. Sonra da Hafız Ali, Mustafa Hulusî ve Küçük Ali Ağabeyler için: "Demek mübarek heyet-i âlisinde, on sekiz sene evvel ümit ettiğim hizmet-i Nuriyeyi tam yapmışlar ve yapıyorlar. Ektikleri tohumlar, onlar çalışmasalar da, onların bedeline mahsûlat veriyor." diyor.

Üstad'ın bu mektubundan yaklaşık otuz sene sonra Kuleönü köyüne gittiğimizde Büyük Ruhlu Küçük Ali Ağabeyimizi elinde kalem Risale-i Nurları yazarken nöbet başında gördük.

56. Mektup

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Evvelâ: Sizin leyalî-i aşere olan mübarek o geçmiş gecelerinizi ve kudsî bayramınızı ruh u canımızla tebrik ediyoruz. Cenab-ı Hak, rahmet ve keremiyle ve hıfz u himayetiyle ve tevfik ve hidayetiyle, Risale-i Nur'un tab' ve intişarına ve Kur'ân-ı Mucizü'l-Beyanın tevafuklu tabına sizleri muvaffak eylesin, âmîn!

Sâniyen: Risale-i Nur'un bir hülâsası olan Ayetü'l-Kübra ve Hizb-i Nuriye'nin bir hülâsatü'l-hülâsası hükmünde otuzüç kelime-i tevhidin namaz tesbihatındaki eskiden beri okuduğum ve Risale-i Nur'un ekser hakikatları namaz tesbihatında inkişaf etmesiyle hayalim fazla tevessü ederek, o otuzüç kelime-i tevhid herbirisini kâinatın bir tabaka-i mahlukatının lisan-ı haliyle söylediği o kelimeyi ben o lisan ile söylüyorum gibi o küllî lisan-ı hal benim cüz'î lisan-ı kâlimin aynı olur. Ben, kemal-i zevk ile okuyorum. Size de suretini gönderiyorum. Benim şüphem kalmadı ki: *تَفَكَّرُ سَاعَةً... الخ.*

onbeş dakika zarfında bu hülâsatü'l-hülâsası dahi aynı sırrı taşıyor. Arabî bilmeyenler Ayetü'l-Kübra'nın mertebelerini güzelce anlasalar, bu Arabî parça tam anlaşılır. Arabî bilmeyen birkaç defa ikisine baksa, tam anlayacak. Bunu ben yirmidört saatte bir defa, ya sabah namazının tesbihatında veya başka vakitte en ziyade usandığım ve sıkıntı zamanında okuyorum. Bana ulvî bir inşirah verir, usancı izale eder. Ayetü'l-Kübra ve Hizb-i Nuriye'nin âhırinde yazılsa, münasip olur. Manidardır ki; Ayetü'l-Kübra ve Risale-i Nur'un ekser hakikatları, Ramazanda ve tesbihatında zuhuru gibi; bu hülâsatü'l-hülâsa, aynen Ramazanda ve tesbihatta zuhur etti.

Sâlisen: Bugünlerde haber aldım ki; heyet-i vekile, benim nüfusu-mu Kastamonu'dan alıp Emirdağ'ına nakletmeğe karar vermişler. Anlaşıyor ki; Risale-i Nur'a ve talebelerine ilişmeye bahane bulamıyorlar.. yalnız ehemmiyetsiz şahsıma ehemmiyet veriyorlar, kayıtlar altına alıyorlar. Ben de size bütün kuvvetimle temin ediyorum ki; ben ruh u canımla, onların Risale-i Nur ve talebelerine ilişmeye bedel, bana ilişmelerini iftihar ile kabul ediyorum. Güya başka yerlerde birden bana iltihak ediyorlar ve men'ine çare bulamıyorlar; fakat burada tam çare bulmuşlar zannedip böyle muamele oluyor, siz hiç müteessir olmayınız. Benim bu vaziyetim, Risale-i Nur şakirdlerinin fütuhatlarına bir vesiledir. İnayet-i merhamet-i İlahiye, hakkımda ehl-i dünyanın haksızlıklarını büyük bir hayra çevirecek kanaatındayım. Zâten mesleğimizde zaman, mekân sohbetimize mâni olamaz. Şarkta, garbda, hattâ âhirette, berzahta olsa da beraberiz. Meselâ; berzahta Hâfız Ali (r.h.), hergün manen yanımızdadır. Bu hakikata binaen, sûrî ayrılmaya, hattâ ölüme ehemmiyet vermemeliyiz.

Râbian: Medrese-i Nuriye kahramanlarından Marangoz Ahmed'in bülbülü, gül fabrikasının mübarek gülcü kâtibinin bülbülünü tasdik etmesi pek latif olmuş. Zâten baharda umum kuşlar namına nebatat kâfilelerinin erzak-ı hayvaniyeyi getirmelerine karşı bülbüller bir hatibdir ki; onları, kuşlar namına alkışlıyor. Risale-i Nur'un kuşlar tarafından alâkadarlıkları içinde elbette yine başta bülbül görünmek lâzım geliyor ki, görüldü.

Safranbolulu muhlis, metin kardeşimiz Mustafa Osman, buradaki

kardeşlerime bir-iki mektup gönderdim diyor; mektupların cevabını alamadığından telaş etmiş. Etmesin. İhtiyata binaen ve Isparta vasıtasıyla muhabereye itimaden ona ayrı mektub yazılmamış; merak etmesinler. Kastamonulu kardeşlerimiz de telaş etmesinler. Nüfusumun buraya nakli, Kastamonu ve onlarla alâkamı gevşetmez; bilakis daha kuvvetli beni onlarla bağlıyor. Ben, ekser vakitte hayalen ve mânen kendimi Kastamonu'nun mübarek dağlarında ve o kardeşlerimin yanında buluyorum.

Bu mektup Emirdağ'dan Isparta'ya yazılıyor. Ama muhatap olarak Kastamonu ve civarı da var. "İhtiyata binâen ve Isparta vâsıtasıyla muhâbereye itimaden, ona ayrı mektup yazılmamış; merak etmesinler." ifadesi bunu ifade ediyor.

Mektubun girişinden, Risalelerin ve tevâfuklu yazılmış Kur'ân'ın matbada basılması için teşebbüse geçildiğini anlıyoruz.

İkinci olarak Üstad, 52. Mektupta üzerinde durduğu gibi bu mektupta da "Risale-i Nur'un bir hülâsası olan Ayetü'l-Kübra ve Hizb-i Nuriye'nin bir Hülâsatü'l-Hülâsası" üzerinde duruyor. Hem "Mânidardır ki, Ayetü'l-Kübra ve Risale-i Nur'un ekser hakikatları, Ramazanda ve sabah namazının tesbihatında zuhur ettiği gibi; bu Hülâsatü'l-Hülâsa, aynen Ramazanda ve tesbihâtta zuhur etti." diyor. Namazlardan sonra tesbihatta (Sübhanallah, Elhamdülillah ve Allahü Ekber kelimeleri 33'er defa okunduktan sonra) 33 defa da "Lâ ilâhe illallah" kelime-i tevhidini okurken "O 33 kelime-i tevhid, herbirisini kainatın bir tabaka-i mahlukatının lisan-ı hâliyle söylediği o kelimeyi ben o lisan ile söylüyorum gibi, o küllî lisan-ı hal, benim cüz'î lisân-ı kaalimin aynı olur. Ben kemâl-i zevkle okuyorum." diyor.

Mektupta üçüncü mesele olarak Üstad'ın nüfus kaydının bu sefer Kastamonu'dan Emirdağ'a nakli meselesi mevzubahis ediliyor. Bu tamamen keyfi bir şekilde Üstad'ı kayıtlar altına almanın bir göstergesi... Hadis-i şerifte, âhir zamanda gelecek mühim salih zata saldırdıkça, onun davasının büyüyüp gelişeceği müjdeleniyor. İşte âhir zamanda ihlâs ve sadakatla iman ve Kur'ân hizmetinde hücumlara, sıkıntılara, takip ve eziyetlere maruz kalan Üstad'ın da hizmeti inkişaf edip genişlemiştir. Onlar, onun şahsıyla uğraşırken Cenab-ı Hak, onun hizmet ve davasının yayılmasını hızlandırmıştır.

Dördüncü olarak, 52. ve 53. mektuplarda bahsedilen müjdecî kuşlar gibi Marangoz Ahmed'in bülbülü ile gül fabrikasının mübarek gülcü kâti-binin bülbülünden bahsediliyor. "Zaten baharda umum kuşlar nâmına nebâtat kâfilelerinin, hayvanların rızıklarını getirmelerine karşı, bülbüller bir hatiptir ki, onlar kuşlar nâmına alkışlıyorlar. Risale-i Nur'un kuşlar tarafından âlâkadarlıkları içinde elbette yine başta bülbül görünmek lâzım geliyor ki, göründü." deniliyor.

"Sözler" risalesinin "24. Söz'ünün 4. Dal"ında şu kâinat sarayında istihdam edilen dört nevi ameleleri sayarken Üstad, üçüncü kısımda hayvanatı ele almış ve misal olarak bülbülü anlatmıştır. Evet, bu muhteşem kâinat şehir ve sarayında gülün aşkıyla marûf o hayvancığı Cenab-ı Hak beş gaye için istihdam etmektedir. Bülbülün beşinci gayesi de, "Cenab-ı Hak'ın merhametinin yüce divanına, en lâtif bir tesbihi, en lâtif bir şevk içinde, gül gibi en lâtif bir yüzde takdim etmektir. (...) Fakat, bütün bülbüllerin en efdali, en şerefli, en nurlusu, en bâhiri (en açık, en parlağı), en azametlisi, en kerimi, sesçe en yüksek ve vasıfça en parlak, zikirce en mükemmel ve şükürce en umûmî ve mâhiyetce en ekmel ve suretçe en güzel, kainat bostanında, arz ve semâvâtın bütün mevcudatını lâtif seci'lerle, leziz nağmeleriyle, ulvî tesbîhâtiyle vecde ve cezbeye getiren, insanlığın şanlı andelibi (bülbülü) ve Âdemoğlunun Kur'ân sahibi bülbülü; Muhammed-i Arabîdir... Ona, âline ve emsâli bütün peygamberlere en faziletli salât ve en güzel selâmlar olsun..."

Resulullah'ın izinden gidenler de, çaplarına göre birer andelibtirler... Dolayısıyla onların yazdıkları eserlere ve şahsiyetlerine karşı bütün kuşlar gibi bülbüller de öncelikle alaka duyacaklardır...

Mektubun sonunda Safranbolulu Mustafa Osman'ın telaşını giderecek bir tedbirini söyledikten sonra Kastamonulu Nur talebelerine de "Ben, ekser vakitte hayalen ve mânen kendimi Kastamonu'nun mübarek dağlarında ve o kardeşlerimin yanında buluyorum." diyor...

57. Mektup

Aziz, Sıddık Kardeşlerim ve Hakikî Vârislerim!

Bayram tebriklerine ait çok mektupları aldım. Herbirine cevap vermeye vaktim, halim müsaade etmiyor. Herbir mektubu, çok kar-

deşlerimi temsil ederek bir has kardeşimiz yazmış. O mektublarda, tebrikten başka bazı ehemmiyetli noktalar da var; beni mesrur, minnetdar eyledi.

Ezcümle: Gül ve Nur fabrikası namına Hüsrev'in tebrik mektubu, beni sevinçle ağlattırdı. Zâten Hüsrev'in mümtaz bir hasiyeti budur ki; şimdiye kadar bana gelen bütün mektuplarının hiçbirisi beni incitmiyor.. elîm zamanlarımda da yumuşak geliyor, ruhumu okşuyor. Bu cihette dahi ona şahsım itibariyle çok minnetdarım.

Hulusi-i sâni Sabri'nin, malûm kardeşleri hesabına tebriknamesi, beni derinden derine sevindirdi. O has kardeşimizin takdir ve tahsin noktasında ileri olması, Hüsrev ve Hasan Feyzi hakkında çok güzel takdiratı, beni cidden müferrah eyledi. Hasan Feyzinin Denizli şakirdlerinin hesabına tebriki dahi onun yüksek irtibatını, kuvvetli alâkasını gösterdi.

Kastamonu fedakârları namına Kastamonu'nun Hüsrev'i ve Rüşdüsü olan Feyzi ve Emin'in tebrikli mektubu ve Feyzi'nin malûm hâdisede hiçbir endişe verecek bir hal vuku bulmadığını, bilakis bir teşvik kamçısı hükmüne geçtiğini yazması, bizim endişemizi izale etti.

Nazif'in o havalideki kardeşlerimizin namına tebriki ve Nazif'in sarsılmaz sadakat ve irtibatı ve kuvvetli ümidleri bize tam bir nefes aldırdı. Onun hususî rakibleri bulunduğu için telaşlı idim....

Sadakâtı hârika olduğu gibi, cesareti de o nisbette olan Halil İbrahim'in (r.h.) doğrudan doğruya benim adresime gönderdiği tebrikini aldım. Onu ve Nur'un dikkatli avukatı başta olarak onların umumuna selâm ve bayramlarını tebrik ederiz.

Medrese-i Nuriye kahramanlarından Şükrü Efe'nin, kuşların ve serçelerin alâkadarlıklarını gösteren mektubu, kahraman marangozun teyidini teyid etti, bizi de memnun etti. Atabey kardeşlerimizden, Lütfü vârislerinden Ali Osman'ın mektubundaki sualine cevab vermeye vakit bulamadık.

İşte bu mezkûr kardeşlerimizin her biri temsil ettikleri kendilerine ve arkadaşlarına ayrı ayrı ruh u canımızla maddî ve manevî bayramlarını tebrik ediyoruz ve büyük Re'fet kardeşimize, binler safalar ile geldin deriz.

Umum kardeşlerime ki, içinde masumlar taifesi ve ümmî ihtiyarlar ve fedakâr hemşireler taifeleri olarak birer birer üçüncü olarak bayramlarınızı tebrik ve selâm ve selâmet ve saadetlerine dua ederek hatm-i mekal ediyorum.

Bu mektup bayram tebriği için gönderilen mektuplara Üstad'ın bir mukabelesi mâhiyetindedir.

Hüsrev Ağabey'in mektubu, Gül ve Nur Fabrikası nâmına yazılmış. "Beni sevinçle ağlattı." diyor ve Hüsrev Ağabey'in seçkin bir özelliği olarak da: "Şimdiye kadar bana gelen bütün mektuplarının hiçbirisi beni incitmiyor, elim zamanlarımda da yumuşak geliyor, rûhumu okşuyor. Bu cihette dahi ona şahsım itibariyle çok minnettarım." diye ilave ediyor.

Santral Sabri Ağabey'in tebriği de Üstad'ı derinden derine sevindirmiş. "O has kardeşimizin takdir ve tahsin noktasında ileri olması, Hüsrev ve Hasan Feyzi hakkında çok güzel takdirâtı, beni cidden müferrah eyledi." diyerek Sıddık Sabri Ağabey'in bu tutum ve tavrının güzelliğine dikkati çekiyor.

Hasan Feyzi'nin Denizli talebeleri hesabına tebriği için "Onun yüksek irtibatını, kuvvetli alâkasını gösterdi." diyor.

Kastamonu fedâkârları nâmına Feyzi ve Emin'in tebriği için, "Feyzi'nin mâlûm hâdisede hiçbir endişe verecek bir hâl vuku bulmadığını, bilakis bir teşvik kamçısı hükmüne geçtiğini yazması, bizim endişelerimizi izâle etti." demesi, Kastamonu'da Mehmet Feyzi Pamukcu Ağabeyimizin başına o günlerde yani Ramazanda bir iş geldiğine işaret ediyor. Mâhiyetini bilmiyoruz. Ama, Müslümanları İslamiyetten gevşetmek isteyen sinsi bir merkezin propagandası ile onlara bilerek veya bilmeyerek âlet olanların hücumları olduğu belli. Bu ifsatlar ve haksız muâameleler hiç durmadı. Şu gün için de iktidarları zorlayıp baskı altında tutan, "âcil eylem planları" da günümüzdeki kılık değiştirmiş tuzak ve hücumlardandır.

Aynı şekilde tebrik gönderen, Nazif, Halil İbrahim, Şükrü Efe, Ali Osman'ın mektuplarına iki-üç satırla da olsa cevap ve değer vermiş. Sonunda "İşte bu mezkûr kardeşlerimizin herbiri, temsil ettikleri kendilerine ve arkadaşlarına ayrı ayrı ruh u canımızla maddî ve mânevî bayramlarını tebrik ediyoruz. Büyük Re'fet kardeşimize binler safalar ile geldin deriz. Umum kardeşlerime (ki, içinde masumlar tâifesi ve ümmî ihtiyarlar ve fedakâr hemşireler tâifeleri olarak) birer birer bayramlarını tebrik ve selam eder, selâmet ve saadetlerine dua ederek sözüme son veriyorum."

58. Mektup

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Merhum şehid Hâfız Ali'nin (r.h.) kitaplarıyla beraber bana gelen mübareklerin pehlivanı ve Abdurrahmanların kahramanı büyük ruhlu Küçük Ali'nin "Sikke-i Tasdik-i Gaybî" namındaki mecmuası çok güzel ve münasibdir. Fakat Lâhika'da ve bilhassa Emirdağı parçasında, Risale-i Nur'un kerametlerine alâkadar zelzele ve yağmur ve kuşlar bahisleri gibi daha münasib gördüğünüz mektuplar o Sikke'nin âhirine girse, daha güzel olur. Bu münasebetle, Mübarekler Heyeti'nin bayramlarını tekrar tebrik ile Küçük Ali'ye bin bârekâllah derim.

Safranbolu bahadırı fedakâr Mustafa Osman'ın buradaki şakirdlere gönderdiği güzel mektubu okudum. Bu zât dahi Hasan Feyzi gibi fevkalâde sadakatini ve hüsn-ü zannını edibane yazmış; fakat Risale-i Nur'un şahs-ı manevîsi yerine bana haddimden çok ziyade makam vermiş. Üstadını kendi parlak âyinesinde çok parlak görmüş. Ben de onun o hüsn-ü zannını bir manevî dua yerinde kabul ettim. Hem onun, hem civarındaki kardeşlerimizin bayramlarını tebrik ederiz.

Bu mektupta 55. mektupta da takdir edilen "Büyük Ruhlu Küçük Ali" için "Mübareklerin pehlivanı ve Abdurrahmanların kahramanı Büyük Ruhlu Küçük Ali" tabiri kullanılmış. Paragrafin sonunda da "Mübarekler Heyeti'nin bayramlarını tekrar tebrik ile Küçük Ali'ye 'Bin bârekâllâh' derim." denilmiş. Çünkü onun her iki senede bir takım Risale yazmaya karar vermiş olduğunu 55. Mektuptan anlamıştık. Burada da onun yazdığı "Sikke-i Tasdik-i Gaybî" mecmuasından bahsediliyor. Kastamonu Lahikası'nda beyan edildiği gibi, Risale-i Nurları, okuyan, yazan ve neşrine çalışanlar hem de kendi yazdıkları kitapların revaç bulması gibi bu hususlarda gayret gösterenler gerçek Risale-i Nur talebeleridir. İşte bu özellikler Büyük Ruhlu Küçük Ali Ağabeyimizde vardı. Benim gibi pek çok insan da buna şâhitti... Onun için "mübareklerin pehlivanı, büyük ruhlu" vasıflarına ve "bin bârekallah" tebriklerine ve takdirlerine mazhar oluyor...

"Safranbolu bahadırı fedakâr Mustafa Osman" tabiri de dikkatimizi çekiyor. Çünkü o da "fevkalâde bir sadâkat sahibi" ayrıca meramını ve hüsn-ü zannını edibane ifade etmiş...

Mustafa Osman, Mustafa Sungur Ağabey gibi çocukların Risale-i Nurları tanınmasına vesile olan Safranbolu'nun mukîm esnafından bir zattı. Risale-i Nurları bilhassa lâhika mektuplarını çoğaltır ve Eflani gibi yerlere gönderirdi. Afyon hapsinde adeta Nur Talebeleri soğuktan donmaya terk edilmişti. İdareye, savcılığa “Soğuktan donuyoruz, Üstadımız artık dayanmıyor, bize kömür, soba gönderin...” diye dilekçeler yazıldı. Fakat hiçbir netice vermedi. Halk, mahpuslar donuyor, diye duymuşlar ve zorlamışlar. Bunun üzerine bir kamyon maden kömürü gönderilmiş ama, soba olmadığı için işe yaramamış. Bunun üzerine Mustafa Osman bir kağıt üzerine saçtan yapılacak ızgaralı bir kömür sobasının krokisini çizerek kendi adına aldirtmış, sobayı hemen Üstadının bulunduğu koğuşa göndermiş...

59. Mektup

Muhterem, Sevgili, Mübarek Kardeşlerim Risale-i Nur talebelerine beyan ediyorum ki:

◊ Risale-i Nur; nurdan bir ibrişimdir ki, kâinat ve kâinattaki mevcudatın tesbihatları onda dizilmiştir.

◊ Risale-i Nur âhize ve nâkile ile mücehhez bir radyo-yu Kur'ânîyedir ki; onun tel ve lâmbaları, âyine, tel ve bataryaları hükmündeki satırları, kelimeleri, harfleri öyle intizamkârane ve icazdarane bastedilmiştir ki; yarın her ilim ve fen adamları ve her meşreb ve meslek sahibleri ilim ve iktidarları mikdarında âlem-i gayb ve âlem-i şhadetten ve ruhaniyat âleminden ve kâinattaki cereyan eden her hâdisattan haberdar olabilir.

◊ Risale-i Nur mü'minlere; Kur'ân'dan hedâyâ-yı hidayet, kevineyn-i saadet, mazhar-ı şefaet ve feyz-i Rahmandır.

◊ Risale-i Nur kâinata, baharın feyzini veren bir âb-ı hayat ve ayn-ı rahmet ve mahz-ı hakikat ve bir gülzar-ı gülistandır.

◊ Risale-i Nur lütf-u Yezdan, kemal-i iman, tefsir-i Kur'ân ve bereket-i ihsandır.

◊ Risale-i Nur kâfire hazan, münkire tufan, dalâlete düşmandır.

◊ Risale-i Nur bir kenz-i mahfî ve bir sandukça-i cevher ve menba-i envardır.

◊ Risale-i Nur hakaik-i Kur'ân ve mirac-ı imandır.

◊ Risale-i Nur Kur'ân ve Hadîsten sonra sertac-ı evliya, sultan-ül eser ve zübdet-ül meâni ve atâyâ-yı İlahî ve hedâyâ-yı Sübhanî ve feyyaz-ı Rahmanîdir.

◊ Risale-i Nur bir bahr-ı hakaik ve bir sırr-ı dekaik ve kenzü'l-marif ve bahr-ül mekârimdir.

◊ Risale-i Nur hastalara şifahane-i hikmet ve mâ-i zezem, sağlara maişet-i hakikat ve rîh-ı reyhan ve misk-i anberdir.

◊ Risale-i Nur mev'id-i Ahmedî (aleyhissalatü vesselâm) ve müjde-i Haydarî (radıyallâhu anh) ve beşaret ve teavün-ü Gavsî (kuddise sırruhû) ve tavsıye-i Gazzalî (kuddise sırruhû) ve ihbar-ı Farukî (kuddise sırruhû)dir.

◊ Risale-i Nur Şems-i Kur'ân-ı Mucizü'l-Beyan'ın elvan-ı seb'ası, Risale-i Nur'un menşur-u hakikatında tam tecelli ettiğinden, hem bir kitab-ı şeriat, hem bir kitab-ı dua, hem bir kitab-ı hikmet, hem bir kitab-ı ubudiyet, hem bir kitab-ı emr ü davet, hem bir kitab-ı zikir, hem bir kitab-ı fikir, hem bir kitab-ı hakikat, hem bir kitab-ı tasavvuf, hem bir kitab-ı mantık, hem bir kitab-ı ilm-i kelâm, hem bir kitab-ı ilm-i ilahiyat, hem bir kitab-ı teşvik-i sanat, hem bir kitab-ı belâgat, hem bir kitab-ı isbat-ı vahdaniyet; muarızlarına bir kitab-ı ilzam ve iskâtır.

◊ Risale-i Nur Kur'ân semalarından bir sema-yı maneviyenin güneşleri, ayları ve yıldızlarıdır. Nasilki zâhiren, perde-i esbab olan Güneşten, Kamer'den ve kevkeb-i münirden bütün kâinat tenevvür ve tezeyyün ve bütün eşya neşv ü nema ve hayat buluyor. İşte Risale-i Nur da Kur'ân-ı Mucizü'l-Beyan'dan alıp saçtığı şualarla bütün âleme hayat; ve âdeme kâmil insan ve kulûbe neşe-i iman; ve ukûle yakîn bir itminan ve efkâra inkişaf-ı iman ve nüfusa teslim-i rıza ve candır. O sema-yı maneviyeyi bazen ve zâhiren bihaseb-il hikmet âfâkî bir bulut kütləsi kaplar. O celâllî shabdan öyle bir baran-ı feyz-i rahmet takattur eder ki; sünbüllennemeye müstaid tohumlar, çekirdekler, habbeler o sıkıcı ve dar âlemde gerçi muzdarib olurlar, o sıkılmaktan üzerlerindeki kışkırları çatarlar ve yırtarlar; o anda bulutlar da ufuklara çekilip nöbetçi vaziyetinde beklemesi bir imtihan-ı Rabbanî ve bir inkişaf-ı feyezânî ve bir rahmet-i nuranîdir ki; evvelceki bir habbe; bir çekirdek yeniden taze bir hayata

iştîyakla ve neşe-i inkişafıyla meyvedar koca bir ağaç suretini alır ve **يُدِّلُ** اللهُ سِرِّهَا تَتَّيْمُهُمْ حَسَنَاتٍ

Evet yirmi senedir devam eden şu mevsim-i şîta, inşâallahü teâlâ nihayet bulmuş ola... Dünyaya yeni ve feyizli bir fasl-ı nevbahar gele ve âlemin yüzü nur ile güle...

Risale-i Nur Kur'ân-ı Mucizü'l-Beyan'ın taht-ı tasarrufunda olduğundan, ona uzanan, ilişmek isteyen her el kırılır ve her dil kurur. Kur'ân-ı Mucizü'l-Beyan'ın **وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ رَسُولٍ إِلَّا بِلِسَانٍ قَوْمِهِ** kavli-i şerifinin îma ve işaretinden şu devrede Türk lisanının sadmeler geçirmesine bakılırsa, "Risale-i Nur", Türkçede, lisan üzerinde de imam olacağına; yani yarın hâlis Türkçe olan Risale-i Nur'un kesb-i imtiyaz edip diğerlerini terkedeceklerine dair işaret-i Kur'âniyedendir demiş olsam hata etmemiş olurum zannederim.

Başta Üstadımız olduğu halde bilumum kardeşlerimize samimî selâmlarımla arz ve hürmetler eyler, mübarek bayramlarını tebrik ve tesid eylerim. Üstadım hakkında bir şey yazamadım. Çünkü veraset-i Muhammediye (aleyhissalatü vesselâm) makamında olan bir zât-ı âli-kadr hakkında ne diyebilirim? Ona Hasan Feyzi Efendi kardeşimizin sözlerini tekrar etmekten başka bir şey bilmem.

Milas ve havalisi Risale-i Nur talebeleri namına duanıza muhtaç

Halil İbrahim (R.H.)

(Halil İbrahim'in Risale-i Nur hakkındaki parlak fıkrasının sonunda kaydedilip, ikisi beraber Emirdağ'ı mektublarının âhirlerinde kaydedersiniz. Bu zât, Risale-i Nur'un çok eski ve çok sadık ve çok fedakâr bir şakirdidir, Risale-i Nur'a hitab ederek bu mektubu yazmış.)

هَذَا مِنْ فَضْلِ رَبِّي

Said Nursî

Bu mektup, Milaslı Halil İbrahim Çöllüoğlu'nundur.

Üstad'ın "Milaslı Halil İbrahim, hakikaten Risale-i Nur'un demir gibi metin ve sarsılmaz bir talebesidir. O kasaba onunla iftihar etmeli." dediği Halil İbrahim, Milas'ta dedelerinden kalma tarihî Çöllüoğlu hanında hancılık ve otelcilik yapıyordu. Şarklı bir Nur Talebesi vasıtasıyla Üstad'ı ve Nurları tanımış, Ahmet Feyzi Kul gibi başkalarına da tanıtmıştı. Üstad'la

beraber hapislerde yatmıştır. Onun vasıtasıyla Risaleleri tanıyıp yazan İnce Mehmed'in gerçekten inci gibi hârîka bir yazısı vardı. Ahmet Feyzi Ağabeyin metrûkâtı içinde İnce Mehmed'in yazdığı Risaleler de çıktı. Keşke tıpkı basımları yapılabilse...

Milaslı Halil İbrahim Ağabey'in bu mektubunda Risale-i Nur'u anlatan ifadeleri gerçekten bir şaheserdir. Bir Anadolu kasabasında hancılık yapan bir insanın, bu derece belîğ ve edebî ifadelerle ince hissiyatını yazı ile anlatabilmesi bir hârîkadır. Bu insanların tahsilleri belli... Peki bu güzelliği nereden kazanmışlar dersiniz? Evet bunların mektep ve eğitimleri sadece Risale-i Nur'a dayanmaktadır. Risale-i Nurları, yazmışlar, okumuşlar ve yaymışlar... Bu faaliyet içinde yer alırken imanları inkişaf etmiş, gönülleri yücelmiş, ifadeleri güzelleşmiştir: "Nasıl ki, zâhiri sebepler perdesi olan güneşten, aydan ve nur saçan yıldızdan bütün kâinat nurlanıyor, ziynetleniyor, bütün eşya gelişip büyüyerek hayat buluyor; işte Risale-i Nur da, Kur'ân-ı Mucizü'l-Beyandan alıp saçtığı şuâ (ışın)larla bütün âleme hayat, insanlığa kâmil insan, kalplere iman neşesi, akıllara yakın ve itminan, fikirlere iman inkişafı, nefislere Allah rızasına teslimiyet ve cândır. O mânevî semâyı bazen ve zahiren Allah'ın hikmeti gereği, âfâki bir bulut kütleli kaplar. O celâlli buluttan öyle bir rahmet feyzinin yağmuru damlar ki, sünbüllemeye kabiliyetli tohumlar, çekirdekler, habbeleri o sıkıcı ve dar âlemde gerçi muzdarip olurlar. O sıkılmaktan, üzerlerindeki kabuklar çatlar ve yırtılırlar. O anda bulutlar da ufuklara çekilip nöbetçi vaziyetinde beklemesi, İlahî bir imtihan ve bir feyiz inkişafı ve nûrânî bir rahmettir ki, evvelceki bir habbe, bir çekirdek yeniden taze bir hayata iştiyakla ve inkişaf neşesiyle meyvedar koca bir ağaç suretini alır."

Üstad Hazretleri onun bu mektubunun altına şu notu düşmüştür: "Bu zât, Risale-i Nur'un çok eski, çok sâdık ve çok fedâkâr bir şâkirdidir. Risale-i Nur'a hitap ederek bu mektubu yazmış... Bu, Rabbimin fazlındandır."

Milaslı Halil İbrahim Ağabeyimizin, Risale-i Nur'u bu derece derin ve engin bir anlayışla kavrayışının meyvesi olarak onu tarif etmesi gerçekten insanı hayrete düşürmekte ve hayranlık hislerini çoşturmaktadır. İşte:

"Risale-i Nur, bir ibrişimdir ki, kâinat ve kâinattaki mevcudatın tesbihatları onda dizilmiştir."

Bu cümlelerin izahı için bütün Risalelerin gözden geçirilmesi gerekir. Çünkü Risale-i Nur'da, zerreler, unsurlar ve kainat varlıklarının herbirinin zikir ve tesbihleri üzerinde durulmuştur. Herbir zerrenin 55 lisanla

tevhide zikrettiği anlatıldığı gibi, ince eleklerle elenircesine, esir halinden zerre, maden, nebat ve hayvanî hayata mazhariyete kadar her merhalede ayrı bir tesbihle tezâhürleri ayrı ayrı fark edilmiş ve bunlar Risalelerde yer yer anlatılmıştır... Onun Risaleleri bir ibrişime, tesbihatları da ona dizilmiş inci, mercan ve yakutlara benzetmesi tam yerindedir. Bu gerçek ise ancak Risale-i Nur külliyyatını, bir defa değil, defalarca okumakla ve satır aralarında bazı güzellikleri fark ve keşfetmekle mümkündür.

İkinci paragrafta Risale-i Nur'u, Kur'ânî radyoya benzetmesi de entere-sandır. Nasıl ki, asrının müceddidi olan İmam-ı Gazzalî, dînî ilimleri ihyâ etmek için "İhyâ-ü Ulûmi'd-Din" isimli eserini yazmıştır. Bediüzzaman Hazretleri de hem dînî ilimleri, hem maddî ilimlerin, hem de mânevî ilimlerin hem de maddî ilimlerin ihyâsı için, bütün ilimleri içine alan Kur'ân-ı Kerîm'in bir aynası ve gerçek bir tefsiri olan Risale-i Nurları yazmıştır.

60. Mektup

Risale-i Nur

Mazhar-ı esma u sıfât-ı Bediüzzamandır bu !
 Mev'ûd-u risaletten bizlere fazl-ı ihsandır bu !
 Kenz-i mahfide muhit-i mekteb-i irfandır bu !
 Hava-i zulmette işrâk eden şems-i tâbândır bu !

Mişkât-ı misbahtan menşur-u hakikat-ı Kur'ândır bu !
 Mevsim-i âsârda yekta bir gülistandır bu !
 İrşad-ı feth-i keşifte serencam-ı hidayettir bu !
 Sefîne-i necatta sırr-ı menzile vusule kaptandır bu !

Leyle-i zulmet-i cehilde nur-u چراğ-ı Yezdândır bu !
 Gamgîn gönüllerde behçet-i ferah, feza-yı şâdümandır bu !
 Şems-i Kur'ân'dan akseden nur-u irfandır bu !
 Sultan-ül eser ve zübdet-ül meâni-i tefsir-i Furkandır bu !

Şeref-i Ehl-i Beyt ve teşci-i Gavs-ı Azamdır bu !
 Etba-i Ehl-i Sünnet ve iklim-i marifette sultandır bu !

Maden-i marifet ve ibraz-ı şefkatte ümmü'l-enamdır bu !
Cism-i velayette evliyaya ruh-u feza-yı candır bu !

Kevkeb-i muhakkikinde mü'minlere atâ-yı Sübhandır bu !
Vahdet-i mevcud ve râhının semasında kehkeşandır bu !
İlm ü marifet bahrinde dürr-i yekta-yı mercandır bu !
İlm ü hakikatta şuledar mâhitab-ı âhircamandır bu !

Müstağrak-ı envar-ı safada gelen bahardandır bu !
Teslim-i rıza ve nezahet-i istiğnada aynı iz'andır bu !
Risale-i Nur talebelerine hakikat-ı kible-i imandır bu!..

Halil İbrahim (r.h.)

Bu da Halil İbrahim Çöllüoğlu'nun Risale-i Nur ile ilgili bir şiiridir: “Bu (Risale-i Nur); Bediüzzaman'ın mazhar olduğu isimler ve sıfatlardır, Peygamber Efendimiz (sallallâhu aleyhi ve sellem) tarafından bize vaad edilen fazl ve ih-sandır, gizli hazinede, irfân mektebinin muhitidir. Karanlık havada ışık saçıp aydınlatan parlak güneştir.” mealindeki kıta ile başlayan bu beş kıta, Risale-i Nur'u ve mazhariyetlerini ve mâhiyetini şiir diliyle ve edebî bir üslupla anlatmaktadır.

61. Mektup

Risale-i Nur

Bu Nur eser tefsiridir o semavî kitabın,
İlân eder hakikatı, emr-i hakkı bildirir.
İsyanlara, zulümlere maruz olan cihanın,
Bu asırda gözyaşını nur saçarak dindirir.

Bu eserdir muzdarib gönüllere teselli !
Bu kararsız âlemin her buhranında nur saçar.
Bu eserdir her zulmette selâmetin rehberi !
Ehl-i iman bu sayede, bu eserle hür yaşar...

Masumlara bir öğüttür, gençlerin de rehberi;
Her mazluma “Ağlama” der, güleceksin yarın sen!
Tesellisi çok yücedir, ibretlidir dersleri;
Beli bükük ihtiyara müjde verir derinden!

Bu eserdir insanları dehşetlerden dâr eden...
Kudret eli hâmisidir, hayret-feza hükmü var...
Muannidler teslim olur hükmüne mağrur iken.
Her serseri feylesofu meftun eden nuru var!

Bu nur eser her bilginin, her mü'minin sertacı,
Derdlilerin dermanıdır, her münkiri tokatlar...
Şirklerin hem hedimidir, hem her kaygu ilâcı;
Zındık, zalim ilişirse başında volkan patlar!

Ey güç yetmez dehşet veren haletlerden ağlayan !
Fânilere aldanarak kırıldıkça bağırma...
Ey zâilden, âcizlerden meded umup bağlanan !
Gir bu Nurun âlemine, fânileri çağırma...

Ayıl artık gaflet sarhoşluğundan, durma uyan !
Hevesatın bir ejderdir, kalbini kemirecek...
Yarın mesud olacaktır yoklukta Hakkı bulan.
Nura ver nakd-i ömrü, yarın sana verilecek;
Huzuruna uhrada ihtişamlar serilecek.

Risale-i Nur'un kusurlu hâdimi

Zekâi

Bu ise Zekâi Ağabeyin yine Risale-i Nur hakkında yazdığı bir şiirdir. O da yedi kıtalık bu şiiri ile Risale-i Nur'u nasihat vâri bir üslûp ile anlatmıştır.

62. Mektup

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Şimdiye kadar gizli münafıklar, Risale-i Nur'a kanunla, adliye ile ve âsâyiş ve idare noktasından hükûmetin bazı erkânını iğfal edip tecavüz ediyorlardı. Biz müsbet hareket ettiğimiz için, mecburiyet olduğu zaman tedafû vaziyetinde idik. Şimdi plânları akîm kaldı. Bilakis tecavüzleri Risale-i Nur'un dairesini genişletti. Bu defa yeni hurufla Asâ-yı Musa'yı tab'etmek niyetimiz, ihtiyarımız olmadığı halde, tecavüz vaziyeti Risale-i Nur'a veriliyor gibidir. Bu hâdisenin ehemmiyetli bir hikmeti şu olmak gerekir: Risale-i Nur bu mübarek vatanın manevî bir halaskârı olmak cihetiyle şimdi iki dehşetli manevî belayı defetmek için matbuat âlemiyle tezahüre başlamak, ders vermek zamanı geldi veya gelecek gibidir zannedirim.

O dehşetli beladan birisi: Hristiyan dinini mağlub eden ve anarşiliği yetiştiren şimalde çıkan dehşetli dinsizlik cereyanı, bu vatana manevî istilasına karşı Risale-in Nur, sedd-i Zülkarneyn gibi bir sedd-i Kur'ânî vazifesini görebilir. Ve Âlem-i İslâmın bu mübarek vatanın ahalisine karşı pek şiddetli itiraz ve ithamlarını izale etmek için matbuat lisanıyla konuşmak lâzım gelmiş diye kalbime ihtar edildi.

Ben dünyanın halini bilmiyorum, fakat Avrupada istilakârane hükmeden ve edyan-ı semaviyeye dayanmayan dehşetli cereyanın istilâsına karşı Risale-i Nur hakikatları bir kala olduğu gibi; âlem-i İslâmın ve Asya kıtasının hal-i hazırdaki itiraz ve ithamını izale ve eskideki muhabbet ve uhuvvetini iade etmeye vesile olan bir mucize-i Kur'âniyedir. Bu memleketin vatanperver siyasîleri çabuk aklını başına alıp Risale-i Nur'u tab'e-derek resmî neşretmeleri lâzımdır ki, bu iki belaya karşı siper olsun.

Acaba bu yirmi sene zarfında iman-ı tahkikîyi pek kuvvetli bir surette bu vatanda neşreden Risale-i Nur olmasaydı, bu dehşetli asırda acib inkılab ve infilâklarda bu mübarek vatan, Kur'ân'ını, imanını dehşetli sadmelerden tam muhafaza edebilir miydi? Her ne ise... Risale-i Nur'a, daha vatana, idareye zararı dokunmak bahanesiyle tecavüz edilmez, daha kimseyi o bahane ile inandıramazlar. Fakat cepheyi değiştirip, din perdesi altında bazı safdil hocaları veya bid'a taraftarları veya enaniyetli sofî-meşreblleri bazı kurnazlıklarla Risale-i Nur'a karşı -iki sene evvel

İstanbul'da ve Denizli civarında olduğu gibi- istimal etmek ve Risale-i Nur'a ve şakirdlerine ayrı bir cephede tecavüz etmeye münafıklar çabalyorlar. İnşâallah muvaffak olamazlar. Risale-i Nur şakirdleri, tam ihtiyatla beraber, bir taarruz olduğu vakitte münakaşa etmesinler, aldırmasınlar. Aldanan ehl-i ilim ve imansa, dost olsunlar. "Biz size ilişmiyoruz. Siz de bize ilişmeyiniz. Biz ehl-i imanla kardeşiz." deyip yatıştırınsınlar.

Sâniyen: Mübareklerin pehlivanı hem Abdurrahman, hem Lütfü, hem Büyük Hâfız Ali manalarını taşıyan büyük ruhlu Küçük Ali kardeşimiz bir sual soruyor. Halbuki o sualin cevabı Risale-i Nur'da yüz yerde var. "Risale-i Nur'un erkân-ı imaniye hakkında bu derece kesretli tahşidatı ne içindir? Bir âmî mü'minin imanı büyük bir velinin imanı gibidir, diye eski hocalar bize ders vermişler?" diyor.

Elcevap: Başta Ayetü'l-Kübra meratib-i imaniye bahislerinde ve âhire yakın müceddid-i elf-i sâni İmam-ı Rabbanî beyanı ve hükmü ki: "Bütün tarikatların müntehası ve en büyük maksadları, hakaik-i imaniyenin inkişafıdır. Ve bir mesele-i imaniyenin kat'iyetle vuzuhu, bin kerametlerden ve keşfiyatlardan daha iyidir." ve Ayetü'l-Kübra'nın en âhirdeki ve Lâhika'dan alınan o mektubun parçası ve tamamının beyanatı cevap olduğu gibi, Meyve Risalesi'nin tekrar-ı Kur'âniye hakkında Onuncu Meselesi, tevhid ve iman rükünleri hakkında tekrarlı ve kesretli tahşidat-ı Kur'âniyenin hikmeti, aynen bitamamiha onun hakikî tefsiri olan Risale-i Nurda cereyan etmesi de cevabdır.

Hem iman-ı tahkikî ve taklidî ve icmalî ve tafsilî ve imanın bütün tehacümata ve vesveseler ve şüphelere karşı dayanıp sarsılmamasını beyan eden Risale-i Nur parçalarının izahatı, büyük ruhlu Küçük Ali'nin mektubuna öyle bir cevabdır ki, bize hiçbir ihtiyaç bırakmıyor.

İkinci Cihet: İman, yalnız icmalî ve taklidî bir tasdike münhasır değil; bir çekirdekten, tâ büyük hurma ağacına kadar ve eldeki âyine- de görünen misalî güneşten tâ deniz yüzündeki aksine, tâ güneşe kadar mertebeleri ve inkişafı olduğu gibi, imanın o derece kesretli hakikatları var ki, binbir Esmâ-i İlahiye ve sair erkân-ı imaniyenin kâinat hakikatlarıyla alâkadar çok hakikatları var ki: "Bütün ilimlerin ve marifetlerin ve kemalât-ı insaniyenin en büyüğü imandır ve iman-ı tahkikîden gelen tafsilli ve bürhanlı marifet-i kudsiyedir" diye ehl-i hakikat ittifak etmişler.

Evet iman-ı taklidî, çabuk şüphelere mağlub olur. Ondan çok kuvvetli ve çok geniş olan iman-ı tahkikîde pek çok meratib var. O meratiblerden ilmelyakîn mertebesi, çok bürhanlarının kuvvetleriyle binler şüphelere karşı dayanır. Halbuki taklidî iman bir şüpheye karşı bazan mağlub olur.

Hem iman-ı tahkikînin bir mertebesi de aynelyakîn derecesidir ki, pek çok mertebeleri var. Belki esma-i İlahiye adedince tezahür dereceleri var. Bütün kâinatı bir Kur'ân gibi okuyabilecek derecesine gelir.

Hem bir mertebesi de hakkalyakîndir. Onun da çok mertebeleri var. Böyle imanlı zâtlara şübehat orduları hücum da etse, bir halt edemez. Ve ülema-i ilm-i kelâmın binler cild kitapları, akla ve mantığa istinaden telif edilip, yalnız o marifet-i imaniyenin bürhanlı ve akli bir yolunu göstermişler. Ve ehl-i hakikatın yüzer kitapları keşfe, zevke istinaden o marifet-i imaniyeyi daha başka bir cihette izhar etmişler. Fakat Kur'ân'ın mucizekâr cadde-i kübrası, gösterdiği hakaik-i imaniye ve marifet-i kudsiye; o ulema ve evliyanın pek çok fevkinde bir kuvvet ve yüksekliktedir.

İşte Risale-i Nur bu câmi ve küllî ve yüksek marifet caddesini tefsir edip, bin seneden beri Kur'ân aleyhine ve İslâmiyet ve insaniyet zararına ve adem âlemleri hesabına tahribatçı küllî cereyanlara karşı Kur'ân ve iman namına mukabele ediyor, müdafaa ediyor. Elbette hadsiz tahşidata ihtiyacı vardır ki, o hadsiz düşmanlara karşı dayanıp ehl-i imanın imanını muhafazasına Kur'ân nuruyla vesile olsun.

Hadîs-i Şerifte vardır ki: “Bir adam seninle imana gelmesi, sana sahra dolusu kırmızı koyunlardan daha hayırlıdır.” “Bazan bir saat tefekkür, bir sene ibadetten daha hayırlı olur.” Hattâ Nakşîlerin hafî zikre verdiği büyük ehemmiyet, bu nevi tefekküre yetişmek içindir. Umum kardeşlerime birer birer selâm ve dua ediyoruz.

الْباقِي هُوَ الْباقِي

Kardeşiniz Said Nursî

Bu mektupta gizli din düşmanları münafıkların değişmez taktikleri anlatılıyor. Onlar Risale-i Nur'u önce lastikli kanunlarla mahkûm ettirmeye sonra da âsâyiş ve idare noktasında evhamlar verip Risale-i Nur'u önü alınmaz bir tehlike gibi gösterip, yok ettirme planı ile iğfal ettikleri devlet

güçleriyle saldırmaya çalışırlar. Müsbet hareket edildiği için bu planlar akim kalınca, bu sefer hasetleri imanlarının önüne geçmiş bazı dînî grupları tahrik ederler. Ama bütün bunlar Risale-i Nur'un dairesini genişletir. Yani âhir zamanın o sâlih zâtının göğsüne vuruldukça, tesir sahası genişler... Hadis-i şerifin işaret ettiği gibi...

Burada Üstad çok mühim bir tesbitte bulunuyor. Diyor ki: "Bu defa yeni harflerle Asâ-yı Musâ'yı matbaada bastırma niyetimiz (vardı ama daha ortada bir şey yoktu.) İrademiz olmadığı halde, tecavüz vaziyeti Risale-i Nur'a veriliyor gibidir." Yani, daha Risale-i Nur'u matbaada yeni harflerle bastırma niyeti varken; bastırmak için hiçbir irade kullanılmadığı halde, tecavüze başlıyorlar. Üstad'ın bir yerde dediği gibi, sanki keşfen içimizden geçen niyetleri okuyup hemen saldırmaya başlıyorlar. Buna dense dense "istidrâc" denilir. Malum harika haller; irhâsât, mucize, keramet, maûnet, istidrâc ve ihânet diye altı kısma ayrılır. İstidrâc keramete benzer, şerde istimal edilir; sahiplerini de yavaş yavaş Cehenneme çeker...

Demek ki, hayırlı bir iş yapıyorsanız, engeller çıkacağını, çıkarılacağını bilip hazırlıklı olmanız gerekir. Her Musa'nın bir Firavunu vardır. Engelin büyüklüğü de işinizin durumuna bağlıdır.

Onun için Üstad, daha niyet halindeki bir işten dolayı böyle bir hücumun olmasını yapılacak işin ehemmiyetine bağlıyor ve diyor ki: "Bu hâdisenin ehemmiyetli bir hikmeti şu olmak gerektir: Risale-i Nur, bu mübarek vatanın mânevî bir halâskârı olmak cihetiyle şimdi iki dehşetli mânevî belâyı defetmek için matbuât âlemi ile tezâhüre başlamak, ders vermek zamanı geldi veya gelecek gibidir zannederim. O dehşetli belâdan birisi, Hıristiyan dinini mağlup eden ve anarşiyi yetiştiren, Kuzey'de çıkan dehşetli dinsizlik cereyanı, bu vatani mânevî istilasına karşı Risale-i Nur, sedd-i Zülkarneyn gibi bir sedd-i Kur'ânî vazifesini görebilir. (İkinci dehşetli belâ olarak) Âlem-i İslâm'ın bu mübarek vatanın ahâlisine karşı pek şiddetli itiraz ve ittihamlarını gidermek için matbuat lisânı ile konuşmak lâzım gelmiş diye kalbime ihtâr edildi."

Mehmet Âkif'in dediği gibi "Kürsülerin en yükseği matbuat" ile yani günümüz ifadesiyle medya yoluyla hareket etmek gerekiyor.

Meşhur kurrâ hâfız Abdurrahman Gürses Hocaefendi, 1950'de ilk kâfilenin başında hacca gidiyor ve o güzel sesi ve tilavetiyle bir Kur'ân okuyor, etrafını alan İslam Dünyası'nın mühim insanları "Türklerin hepsi de Hıristiyan olmamış mıydı?" diyerek birbirlerinin yüzüne bakıyor ve se-

vinçlerini “Elhamdülillah öyle değilmiş!” diyerek ifâde ediyorlar. En sinsi oyunlarla Osmanlı’yı yıkıp parçalayan güçler İslâm Âlemi’ne de “Türkler artık Hıristiyan oldu” diye propaganda yaptılar. Maalesef 1950 yıllarına kadar hacca gidip de aksini anlatma imkanı da olmadı. Bu ihanetin sebebi, tarihten gelen bir krediyi yok etme düşüncesiydi. Yani, kendini yek vücud İslam Âlemi’nin istiklal, birlik ve beraberliğine fedâya vazifedar görmüş olan Osmanlı’ya karşı, İslam Âlemi’nin insanların şuur altlarında bir saygı ve hayranlık duygusu var. İşte bu duygu bizler için çok mühim ve müthiş bir kredidir. Bu ise bize muazzam ve muhteşem bir güç kazandırır. Bunun yok edilmemesi gerekir. Merhum Abdurrahman Gürses Hocamızın bir Kur’ân okuyuşu bile çocuklarını uyandırmıştır. Risale-i Nurlarla, Kur’ân’a yapılan hârîka hizmetin tanıtılmasıyla daha büyük bir uyanış olacaktır. Nitekim şimdi artık Âlem-i İslam’daki pek çok meşhur âlimin Risaleleri tanınmasıyla bu intibah inkişaf etmektedir.

Zaten tarihi materyalizme karşı, Risale-i Nurlardaki aklı, mantığı ve kalbi tatmin eden Kur’ân hakikatlerinin zâhir ve kesin gâlibiyeti kendini göstermektedir. Onun için Üstad bu mektubunda “vatanperver siyasîlere” mesajını şöylece veriyor: “Avrupa’da istilâkârâne hükmeden ve semâvî dinlere dayanmayan dehşetli cereyanın (maddecilik ve komünizm) istilasına karşı Risale-i Nur hakikatları bir kale olduğu gibi, Âlem-i İslam’ın ve Asya kıtasının hâli hazırdaki itiraz ve ithamını gidermeye, eskideki muhabbet ve uhuvvetini îade etmeye vesile olan Kur’ânî bir mucizedir. Bu memleketin vatanperver siyasîleri çabuk aklını başına alıp Risale-i Nur’u matbaalarda bastırarak resmî neşretmeleri lâzımdır ki, bu iki belâya karşı siper olsun.”

Üstad bu mesajını bütün siyasîlere, bilhassa Menderes’e ulaştırmıştır. Fakat o, etrafındaki hâin çemberi kıramamıştır. Kendisinin ve partisinin de bir kurtuluşu olacak bu hizmeti yapma cesaretini gösterememiştir.

Üstad sonra gelecek bir siyasîye de işarete bulunmuş, o da o işin adamı olmadığını yaptığı yanlışlarla göstermiştir. Belki de bu iş artık siyasîlerin meselesi olmaktan çıkmıştır. Onun fedâkâr talebeleri, Risale-i Nurları okuyup neşrederek, çeşitli dillere tercüme edip tanıtarak Üstad’ın bu mesajının gereğini yerine getireceklerdir. Bunun için de ciddî gayretler –elhamdülillah– mevcuttur.

Üstad bu mektubun birinci bölümünün sonunda yine de tecavüz ve saldırılara karşı “Risale-i Nur Talebeleri, tam ihtiyatla beraber, bir taarruz olduğu vakitte münakaşa etmesinler, aldırmasınlar; aldanan, ehl-i ilim ve

imansa, dost olsunlar. ‘Biz size ilişmiyoruz, siz de bize ilişmeyiniz. Biz ehl-i imanla kardeşiz, deyip yatıştırırsınlar.’ diye tembihle bulunuyor.

İkinci meselede Büyük Ruhlu Küçük Ali Ağabey’in ‘‘Risale-i Nur’un erkân-ı imâniye hakkında bu derece tahşidat (yığılmak) yapması niçindir? Avam halktan bir mü’minin imanı, büyük bir velinin imanı gibidir, diye eski hocalar bize ders vermişler?’’ şeklindeki sorusuna cevap veriliyor.

Zaten Kastamonu Lâhikası’nda 20. Mektupta mânevi bir muhâverede bir sualde bunun cevabı şöyle verilmişti: ‘‘Risale-i Nur, yalnız bir cüz’î tahribatı, bir küçük haneyi tamir etmiyor, belki küllî bir tahribatı ve İslâmîyeti içine alan dağlar büyüklüğünde taşları bulunan bir muhît kaleyi tamir ediyor. Yalnız hususî bir kalbi ve has bir vicdanı ıslâha çalışmıyor, belki bin seneden beri tedârik ve terâküm edilen müfsid âletlerle dehşetli rahnelenen kalb-i umumî ve efkâr-ı âmmeyi ve umumun, bilhassa avâm-ı mü’mininin istinadgâhları olan İslâmî esaslar ve cereyanlar ve şeâirler kırılmasıyla bozulmaya yüz tutan vicdan-ı umumîyi, Kur’ân’ın i’cazı (mucizeliği) ile o geniş yaralarını, Kur’ân’ın ve imanın ilaçları ile tedâvî etmeye çalışıyor. Elbette böyle küllî ve dehşetli rahnelere ve yaralara hakkalyakın derecesinde ve dağlar kuvvetinde hüccetler, cihazlar ve bin tiryak hâsiyetinde mücerreb (tecrübe edilmiş) ilaçlar, hadsiz devalar bulunmak gerektir ki, bu zamanda, Kur’ân-ı Mûcizü’l-Beyanın i’caz-ı mane’isinden çıkan Risale-i Nur o vazifeyi görmekle beraber, imanın hadsiz mertebelerinde terakkiyat ve inkişafı medardır.’’

Büyük Ruhlu Küçük Ali Ağabey’in bu sorusuna burada ayrıca geniş bir cevap verilmiş. Bu iki şıklı cevabın birinci bölümünde, İmâm-ı Rabbanî Hazretleri’nin ‘‘Bütün tarikatların en son hedefi ve en büyük maksadları, iman hakikatlerinin inkişafıdır. Bir iman meselesinin kat’iyetle vuzuha kavuşması, binlerce keramet ve keşfiyattan daha iyidir.’’ şeklindeki hükmü, sadece, ‘‘İman ettim’’ denilerek meselenin bırakılmaması gerektiğini, onun inkişafı ve kalpte yerleşip itminan hâsıl etmesi için çok gayret sarfetmek lâzım geldiğini bize anlatıyor. Üstad ayrıca bu hususta Ayetü’l-Kübra Risalesinin en âhiline, Meyve Risalesi’nin Kur’ân’daki tekrarlarla ilgili Onuncu Meselesi’ne bakılmasını istiyor.

İkinci cihette ise imânın hadsiz mertebeleri olduğu ifade ediliyor: ‘‘Bütün ilimlerin, marifetlerin ve kemâlât-ı insaniyenin en büyüğü imandır ve iman-ı tahkikiden gelen tafsilli ve bürhanlı marifet-i kudsiyedir.’’

Ama taklîdi iman çabuk şüphelere mağlup olabilir. 22. Söz'ün 2. Makamı'nın 1. Lem'asında şöyle deniliyor: "Tevhid iki kısımdır. Meselâ: Nasıl ki, bir çarşıya ve bir şehre büyük bir zâtın çeşitli malları gelse, iki çeşitle onun malı olduğu bilinir. Biri icmâlî, âmiyânedir ki: 'Bu kadar büyük mal, ondan başka kimsenin haddi değil ki, sahip olabilsin.' Fakat böyle âmî bir adamın nezaretinde çok hırsızlık olabilir. Parçalarına çok adamlar sahip çıkabilir. İkinci çeşit odur ki; her denk üzerinde yazıyı okur, her bir top üstünde turrayı tanır, her bir ilân üstünde, mührünü bilir bir surette 'Her şey o zâttır.' der. İşte şu halde her bir şey o zâtı mânen gösterir. Aynen öyle de; tevhid dahi iki çeşittir. Biri: Tevhid-i âmî ve zâhirdir ki; 'Cenab-ı Hak birdir, şeriki nazîri yoktur, bu kâinat O'nundur.' İkincisi: Tevhid-i hakikidir ki; her şey üstünde kudret mührünü ve rubûbiyet hâtemini ve kalemin nakşını görmekle doğrudan doğruya her şeyden O'nun nuruna karşı bir pencere açıp O'nun birliğine ve her şey O'nun kudret elinden çıktığına ve ulûhiyetinde ve rubûbiyetinde ve mülkünde hiçbir vechile, hiçbir şeriki ve yardımcısı olmadığına şuhûda yakın bir yakîn ile (gözle görmüş gibi) tasdik edip iman getirmektir ve bir nevi huzur-i dâimî elde etmektir."

Taklîdi iman bir şüpheye karşı bazan mağlup olur. Halbuki tahkîki iman pek çok mertebelerde kendisini gösterir. Cenab-ı Hakk'ın isimleri adedince derecelere ayrılır. Bütün kâinatı bir Kur'ân gibi okuyabilecek dereceye gelir. Bir mertebesi de hakkalyakîndir. Ondan sonra artık şüpheler, ordular halinde hücum etseler de bir şey yapamazlar. "İşte Risale-i Nur, bu câmî, küllî ve yüksek marifet caddesini tefsir edip, bin seneden beri Kur'ân aleyhine, İslâmîyet ve insaniyet zararına ve yokluk âlemleri hesabına tahribatçı küllî cereyanlara karşı Kur'ân ve iman namına mukabele ediyor. Elbette hadsiz tahşidata ihtiyacı vardır ki, o hadsiz düşmanlara karşı dayanıp ehl-i imanın imanını muhafazasına Kur'ân nuruyla vesile olsun."

63. Mektup

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

"İhlas" ve mektupların suretlerinin hafiyeler tarafından alınması, sizi müteessir etmesin. Zâten o mektupları ve "İhlas" ve İhbar-ı Ale-

viyeyi onlara okutmak, Risale-i Nur hesabına ve fütuhatına lâzım idi. Hem bu hâdise zamanında İstanbulda bolşevizm aleyhindeki nümâyîş hâdisesi, Risale-i Nur'a karşı perde altında hücum eden iki kuvvet birbirine vaziyet almaya başladığı cihetle, Risale-i Nur fütuhatına büyük bir vesiledir. Muvakkat bize karşı bazı ilişmeler olsa da, hiç ehemmiyeti yok. Çünkü bolşevizmin, müslümanlar içinde anarşilik mahiyetinde küfr-ü mutlak ve fikr-i tabiatla yerleştirilmesine mukabil, ancak ve ancak Risale-i Nur'un fevkalâde kuvvetli hakikatları çıkabilmesinden, milliyetperver ve vatanperver ve siyasetçiler ve dindarlar, Risale-i Nur'un arkasına girmeye ve onunla barışmaya ve onunla siper almaya bir yol açılıyor nazarıyla bakıyoruz.

Said Nursî

Bu mektupta Üstad, hafiyeler tarafından alınan İhlâs Risalesi ve mektupların sûretleri için, talebelerinin üzülmemesini istiyor. Çünkü İhlas Risalesini okumak herkes için faydalı olduğu gibi, Hz. Ali'nin kerametinden bahsedip bugünkü hizmetleri haber veren ihbarlarını da o hafiyelerin ve onları kullananların bilmesi gerekiyor. Böylece insafa gelip, yanlış düşünceleri de düzelmiş olabilir.

Ayrıca bu hizmetle uğraşan iki grup var. Birisi sirrî cemiyetler ve komünist-materyalist fikre ve rejim anlayışına sahip olanlar. İstanbul'da komünizm aleyhindeki gösteri ve nümâyîş, bu iki grubun birbirlerine karşı vaziyet aldığını gösterir. Bu da Risale-i Nur Hizmeti'nin genişlemesine bir vesile olabilir.

1968'de bütün dünyada kendisinden bahsettirecek olan 68 neslinin tohumları da, bolşevik anlayışın yayılmasıyla ülkemizde kendisini gösterecektir. İnkârcılığın dünyaya yayılması karşısında, bütün dünya çaresizken, Risale-i Nurlar bu materyalist hareketin panzehiri olarak, onun önünde bir set olmuştur.

Onun için ta 1945'lerde, Üstad, müteaddit defalar vatanperver ve milliyetperver siyâsîleri ve dindarları Risale-i Nur ile barışıp onunla, dünyayı sarsacak bu kızıl tehlikeye karşı siper almaya çağırmıştır.

Şu gün için de dünyaya açılan ülkemizin, insanımızın özüne ve köküne bağlı kalması, hayat cevheri nesillerin korunması için bu mübarek eserlere ihtiyacı vardır ve bunlardan istifade edilmelidir.

64. Mektup

Afyon Emniyet Müdürlüğüne!

Zâtınızı tanımadan bir defa gördüğüm vakit insafı ve adaletli gördüğümünden herkesten evvel, alâkadar olduğum bir hakikatı size beyan ediyorum. O hakikatı alâkadar makamata vazifeniz itibariyle bildirmeyi, size bırakıyorum. O hakikat da şudur:

Benim şimdiki vaziyetim, tarihte emsali yoktur. Her şeyden tecrid-i mutlak içinde, herkesten hattâ câmideki cemaat adamlarından ve temas-tan memnu olduğum halde; ihtiyarlık, hastalık, yoksulluk içinde birden kalbime geldi ki: Madem ben de bu vatanın bir evlâdım, bu vatanın saadetine hizmet etmek benim için farzdır. Maddî cihette elimden hiçbir şey gelmiyor. Yalnız Kur'ân'dan anladığım ve kaleme aldığım Meyve Risalesi ile Hücetü'l-Baliğâ'yı yeni hurufla tab'etmek için bazı kardeşlerime izin verdim. O iki risaleyi iki seneye yakın alâkadar Ankara makamâtı ve ehl-i vukufu, hem Denizli Mahkemesi tedkikten sonra mûcib-i mes'uliyet hiçbir şey bulamayarak bize resmen teslim ettiler. Hem cevap gönderdim ki; sansüre ve büyük muharrirlere göstereyim, sonra tab'etsinler. Hem tabdan sonra resmen hükûmetin oniki makamâtına vermek bir usûldür. Sonra da İhlas Risalesi ile İktisad Risalesini de o iki risalenin âhiline ilhak edip yeni hurufla tab'edilsin. Kat'iyen size beyan ediyorum ki benim maksadım, bunun tab'ında, bu mübarek milleti ve vatani manevî ve maddî anarşilikten muhafaza etmek ve âsâyiş ve inzibata manevî yardım etmek ve anarşiliği uyandıran haricî bir cereyanın istilâsına manevî sed çekmek ve âlem-i İslâmın bize karşı itiraz ve ittihamını izaleye ve eski muhabbet ve uhuvvetini celbetmeye çalışmaktır. Fakat maatteessüf ben dünya ile alâkadar olmadığım ve ehl-i idare ile de görüşmediğimden ve dünya halini bilmediğimden ve kanunsuz ilişmek belasına maruz kaldığımdan, eskiden beri perde altında bana husumet eden bazı insanlar, fırsat bulup zabıta, ya adliye evhamlandırıyolar.

Ezcümle: Acib bir tesadüfle işittim ki; dört risalem ile bu iki sene zarfında yazdığım mektupların suretini taharri memurları şimendiferde tutmuşlar. O risalelerin ikisi, "İhlas"tır. Gerçi bir derece mahremdir, fakat mahkeme, hem Ankara ehl-i vukufu tedkikten sonra zararsız görüşmüşler ki, bize iade ettiler.

Hem sansüre ve büyük muharrirlere göstermek için İstanbul'a gönderilmiş "İktisad" ise, bu zamanda herkese lâzımdır. Onsekizinci Lem'a olan Keramet-i Aleviye ise, yanlışlıkla onlara, beraber gönderilmiş. Değil o risaleyi tab'etmek, belki en mahrem kardeşlerime de ancak okumasına izin veriyorum. Hem o, dünyaya bakmıyor. Hem ehl-i vukuf ve mahkeme, tedkik etmiş, bize iade etmişler.

Hem, on sene evvel Eskişehir Hapishanesi'nde çok sıkıntılı bir zamanımda ve teselliye çok muhtaç olduğum bir zamanda bir müjde-i manevî kalbime geldi, ben de kaleme aldım. Amma benim bu iki sene, belki dört-beş senede yazdığım mektubların suretleri, değil o risaleler ile beraber tab' ve neşretmek; belki mahrem bir-iki dostumun arzusu ile okunmasını merak edip beraber gönderilmiş. Bu mektupları kendim yazdığımın sebebi, benim yüzümden hapiste sıkıntı çekenlere bir teselli, bir musahabe ve bu vatan ve millete dünya ve âhiretlerine yirmi seneden beri büyük menfaati görülen Risale-i Nur hakkında bir müdavele-i efkâr etmek içindir. Hem zâtınıza, hem Ankara makamına yazdığım bazı hasbihaller, belki içinde bulunmuş.

İşte bu mahiyetteki risaleler ve mektuplar, taharri memurları tarafından alınmış; belki size de gelmiş veya gelecek ihtimaliyle size bu hakikatı beyan ediyorum. Benim şimdi pek ağır beş-altı cihetteki sıkıntılara evham yüzünden kanunsuz bana iliştiirmeğe meydan vermeme-nizi, sizin vazifeperverliğinizden ve ciddiyetinizden ümid ediyorum.

Üstad, Afyon Emniyet Müdürlüğü'ne bu dilekçeyi yazarak, yapılan baskı ve haksızlıkları anlatmış ve bir vatan evladı olarak haklarının iadesini istemiştir. Ayrıca, Meyve Risalesi ile Hüccetü'l-Bâliğa Risalesinin yeni harflerle, sansürden geçtikten sonra basılmasına izin verilmesini istiyor. Sonra da İhlâs ve İktisad Risalesi'nin de o iki risalenin sonuna ilhak edilmesini istiyor.

Bunların matbaada basılmasını neden istediğini daha önce 62. Mektup'ta beyan ettiği gibi burada da maksadını Afyon Emniyet Müdürü'ne anlatmaya çalışıyor: "Benim maksadım, bunun basılmasında bu mübarek milleti ve vatani, mânevî ve maddî anarşiden muhafaza etmek ve âsâyiş ve inzibata mânevî yardım etmek ve anarşiyi uyandıran hâricî bir cereyanın istilâsına mânevî sed çekmek ve âlem-i İslâmın bize karşı itiraz ve ittihad-

mını gidermeye ve eski muhabbet ve uhuvveti celb etmeye çalışmaktır.” diyor.

Bu mektuba bakarak o günlerde yaşanan trajedinin boyutlarını anlayabiliyoruz. Mahkemeler beraat veriyor, ehl-i vukuf zararsızdır diyor, yine takipler, baskı ve baskınlar devam ediyor. Sansürden sonra basılmasına izin verilmesi için dilekçeler yazılıyor. Hapisten beraat edip çıkmışsınız, siz hiç tanıdığınız olmayan bir yere mecburî ikametle sürülüyorsunuz. Bu da yetmiyor, kapınıza resmen adam dikiyorlar ve görüşmek isteyen yakalanıp karakola götürülüyor. Bu sistemin adı da Cumhuriyet...

Üstad mektubunun başında, Emniyet Müdürüne: Zatınızı tanımadan bir defa gördüğüm vakit, insafli ve adaletli gördüğümünden herkesten evvel, alâkadar olduğum bir hakikatı size beyan ediyorum.” diyerek, hayır umduğu bir salâhiyet sahibine derdini açıyor. Ama dönem şeflik devri... Baş başa, baş şefe bağlı...

65. Mektup

(İstanbulda hâdiseyi gören Risale-i Nur talebelerinin mektubundan bir parçadır.)

Aziz kardeşlerimiz!

لَهُ الْحَمْدُ وَالْمِنَّةُ Dün, Nur'un manevî bir fîtuhatı, bütün azamet ve dehşetiyle İstanbul'da görüldü. Küfr-ü mutlakı dünyaya, hususan Âlem-i İslâma yerleştirmek isteyen bir cemiyet ve onun naşir-i efkârı ve mürevvic-i âmâli olan bir-iki gazete matbaası ve kütüphanesi darmadağın edilerek; dinsiz yaptık, komünist yaptık zannedilen gençlik ve mekteblilerin ağzıyla ve harekâtıyla ve fiilleriyle protesto edildi. “Kahrolsun komünistlik” diye beddualar edildi. Bu cemiyetin binler lira maddî, milyonlar lira da manevî zararı oldu. Ve üzülen bizlere, kalbimiz ve ruhumuzla çok alâkadar bir şahs-ı manevî: “Ey Nurcular! Şimdi maddî imkân hasıl olmuyor diye üzülmeyiniz. Nur'un fîtuhatı geniş bir sahada devam ediyor. Küllî bir muvaffakiyet hasıl oluyor. Vesaire vesaire...” diye bağırды.

هَذَا مِنْ فَضْلِ رَبِّي

Bu mektupta 63. Mektup'ta bahsedilen İstanbul'da bolşevizm aleyhindeki nümâyişle ilgili hadisenin Risale-i Nur adına bir değerlendirmesi yapılmış: "Hamd ve minnet Allah'a... Dün, Nur'un mânevi bir fütuhâtı, bütün azamet ve dehşetiyle İstanbul'da görüldü." Tan Matbaası'nın tahribini "Dinsiz yaptık, komünist yaptık zannedilen gençlik ve mekteplilerin ağzıyla ve hareketiyle ve fiilleriyle protesto edildi. 'Kahrolsun komünistlik' diye beddualar edildi" diyerek hayra yoruyor.

66. Mektup

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Size, mânidar ve acib ve Risale-i Nur'un talebeleriyle ve Risale-i Nur'a ve Ayetü'l-Kübra'nın kerametleriyle ve ehl-i dünyanın ilişmek niyetleriyle alâkadar, karşımda eskiden belediye bulunan hükûmet dairelerinden birisi, hiçbir şey kurtulmayarak, hiç görmediğimiz acib bir parlamakla gecenin en soğuk bir vaktinde üç saat Cehennem gibi yandığı halde; tam bitişğinde, Risale-i Nur'un Çalışkanlarından bir talebesi, yine iki kardeşinin, masum Ceylan'ın sermayelerinin kısm-ı âzamı bulunan büyük mağazaları, o yangın yeri ile iki küçük dükkân fasıla ile o dehşetli yangın bütün şiddetiyle mağazaya doğru gelirken bîçare Ceylan yanıma geldi, dedi: "Biz yanıyoruz, mahvolduk." Ben de iki gün evvel mağazalarında bulunan Ayetü'l-Kübra'nın bir kısım matbu nüshalarını yanıma getirmek için söyledim, fakat getirmedi. Demek o ateşi söndürmek için orada kalmıştı.

Ben de Risale-i Nur'u ve Ayetü'l-Kübra'yı şefaatçi yapıp: "Ya Rabbi kurtar" dedim. Üç saat o dehşetli yangın hücumunda bütün o büyük daireyi mahvetti. Altında ve bitişindeki dükkânları bütün yaktı, yıktırdı. Risale-i Nur'un ve Ayetü'l-Kübra'nın hıfzında olan mağazaya kat'iyen ilişmedi ve altındaki şakirdin dükkânı da müstesna olarak sağlam kaldı. Yalnız ahali camlarını kırdılar. Eğer ahali ilişmeseydi, eşyalarını almasaydılar, hiçbir zarar olmayacaktı.

İşte Isparta halıcihanesinin yangını ile, Risale-i Nur'un derslerine köşklerini tahsis eden zâtların o dehşetli yangınla bitişik iki kardeşinin iki hanesinin kurtulması Risale-i Nur'un bir kerameti olduğu gibi; Kas-

tamonu'da aynen bu Emirdağı yangını gibi, orada karşımdaki dehşetli bir yangının ittisalindeki Risale-i Nur şakirdlerinden Hâfız Ahmed'in evi hârika bir surette kurtulması ve hemşiresinin üçüncü kat yangın içinde hârika bir tarzda, hem elmas ve altun mücevheratını, hem canını Risale-i Nur'un berekâtıyla kurtarması misillü; burada da bu yangın da, Risale-i Nur'un çalışkan talebelerinden ve Çalışkan Hanedanı'ndan üç kardeşi olarak dört zâtın o dehşetli yangından kurtulması, Risale-i Nur'un ve Ayetü'l-Kübra'nın bir kerameti olduğuna hem benim, hem onların, hem sair kardeşlerimizin kat'î kanaatımız geldi. Burada eksik olmayan az bir rüzgâr esseydi, o çarşı dükkânlarının ekserisini yandı-rabilirdi. Hattâ "Ayetü'l-Kübra" mağazasından on-onbeş dükkân tâ uzakta eşyalarını çıkarıp kaçırdılar.

Bazı emarelerle, Sandıklı'da, hem Afyon, Kütahya ortasında, Risale-i Nur'a ve yeni mektuplarımı elde etmeleriyle bana karşı bir ilişmek emareleri görüldü. O iki hâdisede, İstanbul hâdiseleriyle tokat yediler. Bu defa, niyetlerinde bana ilişmek cezası olarak bu tokat geldi, inşâallah o niyetten onları vazgeçirdi ve korkutup susturdu.

Kardeşlerim! Sizin zekâvetiniz ve tedbiriniz, benim tesanüdünüz hakkında nasihatıma ihtiyaç bırakmıyor. Fakat bu âhirde hissettim ki, Risale-i Nur şakirdlerinin tesanüdlerine zarar vermek için birbirinin hakkında sû-i zan verdiriyorlar, tâ birbirini ittiham etsin. Belki filan talebe bize casusluk ediyor, der; tâ bir inşikak düşsün. Dikkat ediniz; gözünüzle görseniz dahi perdeyi yırtmayınız. Fenalığa karşı iyilikle mukabele ediniz. Fakat çok ihtiyat ediniz, sır vermeyiniz. Zâten sırrımız yok, fakat vehhamlar çoktur. Eğer tahakkuk etse, bir talebe onlara hafiyelik ediyor; ıslahına çalışınız, perdeyi yırtmayınız. Sizin, hususan Isparta Medresesindeki tesanüdünüz; hem Risale-i Nur'u, hem şakirdlerini, hem bu memleketin yüzünü ak etmiş. Ve her tarafta Risale-i Nur'a çalıştıran ehemmiyetli bir sebep, tesanüdünüzdür ve şevk ve gayretinizdir. Cenab-ı Hak sizleri bu hizmet-i imaniyede daim ve muvaffak eylesin, âmîn... Âmîn.

Umum kardeşlerime taife taife, birer birer selâm ve dua; ve dualarını rica ediyoruz.

Yangın hakkında Üstadımızın yazdığı hakikata kat'î kanaatımız geldi, gözümüzle gördük.

Osman, Mehmed, Hasan, Ceylan ve yardım eden İbrahim

Bu mektupta Risale-i Nur'un kerametinin yangına karşı nasıl bir koruyucu siper olduğu örnekleriyle anlatılmış. Nasıl ki, Cenab-ı Hak "Kur'an'ı, Biz indirdik. Onun koruyucusu da Biziz." (Hicr Sûresi, 9) buyuruyor... Bu İlahî va'din gereği, Kur'an'ı ve Kur'an kendisine inen Hz. Muhammed Aleyhisselam'ı ve onlara canlarını siper eden sahabileri Cenab-ı Hak korumuştur. Kur'an-ı Kerim'in âhir zamanda hârika bir tefsiri olan Risale-i Nurları, onların müellifini ve okuyup yazarak neşretmeye çalışan ihlâslı ve sadakatli talebelerini de Cenab-ı Hak derecelerine göre korur. Bu yangın hâdisesi gibi pek çok olayda İlahî himaye ve inayet çok görülmüştür. Kaldı ki, bu dünya imtihan meydanıdır, sebepler çok şeye perdedir.

Turgutlulu Mustafa Türk Ağabey Risaleleri aşkla şevkle okuyan, civar köyleri gezip dolaşan, bahçelerinde ve üzüm bağlarında yetiştirdiği her şeyin zekât ve öşrünü fazla fazla veren birisidir. Bir sene şiddetli bir dolu bütün mahsülleri mahvettiği halde onunkilerin sınırını asla aşmamıştı. Bu durumu gören kardeşi çok hayret etmiş: "Birader sana torpil geçilmiş!." demişti. Bu meşhur bir olaydır.

Askerliğini yaparken PKK ve diğer terör örgütlerinin pusularına düşen bazılarının okudukları ve ceplerine koydukları Cevşenlerin, Allah'ın izniyle onlara siper olduğuna şahit olduk. Kurşun Cevşen'in kabını bile delememiş; zorlamış kalmış...

Üstad'ın talebelerinden Bayram Ağabey Kore'de çarpışırken başına bomba düşmüş ama ona bir şey yapmamıştır.

Mektubun devamında Üstad mühim bir meseleye dikkat çekiyor: "Risale-i Nur talebelerinin tesânüdlerine (dayanışmalarına) zarar vermek için, birbirinin hakkında su-i zan verdiriyorlar; tâ birbirini ithâm etsin. Belki, 'Filan bize casusluk ediyor.' der; tâ bir ayrılık düşsün. Dikkat ediniz, gözünüzle görseniz dahi perdeyi yırtmayınız. Fenalığa karşı iyilikle mukabele ediniz. Fakat çok ihtiyat ediniz, sır vermeyiniz. Zâten sırrımız yok; fakat vehhamlar çoktur. Eğer tahakkuk etse bir talebe onlara hafiyelik ediyor; islâhına çalışınız, perdeyi yırtmayınız." diyor.

Sonra talebelerinin bilhassa Isparta Kahramanlarının tesanüdünün hem bütün talebelerinin hem de bu memleketin yüzünü ak ettiğini, aynı za-

manda onların tesânüd, şevk ve gayretlerinin, her tarafta Risale-i Nur'a çalıştıran önemli bir sebep olduğunu beyan ediyor.

67. Mektup

Aziz Kardeşim!

Senin mektuplarını iyi gördüm. Fakat şimdiki gazeteciler ve baştakiler, hakikatları tam takdir edemiyorlar. Hem Risale-i Nur yalvarmaz, onlar yalvarmalı ve aramalı; ve kıymetini takdir edip müşteri olduktan sonra onların yardımını kabul eder.

Hem şimdi nazar-ı dikkati Risale-i Nur şakirdlerine celbetmemek münasibdir diye düşünüyorum. Fakat yedi sene harb-i umumîye bakmayan ve yirmibeş sene gazeteleri okumayan, dinlemeyen bu kardeşinizin fikri, bu meselede sorulmaz. Asıl fikir sahibi, sizler ve Risale-i Nur'un has şakirdleri ve müdakkik nâşirleri meşveretle, hususan İspartadakiler ile, maslahat ne ise yaparsınız.

Senin bu güzel mektubunu Lâhika'ya yazdık. Risale-i Nur'un "Lâhika Risalesi"nde Feyzi ile Emin ehemmiyetli mevki kazanmışlar; acaba ne haldedirler? O ehemmiyetli mevkie muvafık vaziyete muvaffak oluyorlar mı? Kederleri yok mu?

Hem hapishanede hakikaten merdane ve fedakârane istirahatıma çalışan ve on sene şahsıma hizmet kadar beni minnetdar eden Taşköprülülü Sadık ve Hilmi ve İhsan ne haldedirler? Ve o civarda, hususan İnebolu'daki kardeşlerimi unutamiyorum; beni merak etmesinler. Risale-i Nur'un –bazı arasıra– bazı yerlerde tevakkufuna mukabil, pek tesirli ve ehemmiyetli bir tarzda perde altında fütuhâtı var. Telaş etmesinler; ihtiyat ile beraber sebat, metanet ve yazıda devam etsinler.

Umuma binler selâm ve dua ediyoruz.

Üstad bu mektubu Kastamonu'da bulunan bir talebesine yazmış olmalı. Çünkü oradakilerle ilgili sorular soruyor. Baştakilerin ve gazetecilerin hakikatleri tam takdir edemediklerini, Risale-i Nur'un kimseye yalvarmadığı, bilakis onların yalvarıp araması gerektiğini belirtiyor. Kastamonu'dan mektup yazan kişinin hizmetle ilgili sorularının cevabını, o bölgedeki ve bilhassa İspartadakilerle yapılacak meşveretin neticesine bağlıyor.

Denizli hapishanesinde merdâne ve fedâkârane istirahatine çalışanların hal ve durumlarını sorduktan sonra vefâ hissiyle: “O civarda, bilhassa İnebolu’daki kardeşlerimi unutamıyorum; beni merak etmesinler.” diyor. Gerçekten, hapishanelerde talebeleri çok ağır şartlarda yer yer işkenceye marûz kalmayı göze alarak Üstad’a sahip çıkmaya, bulunduğu tecrit mahallerine yaklaşmaya çalışmışlardır.

Üstad her şeye rağmen, yazdığı mektuplarda talebelerini teselli etmeye, cesaret vermeye ve müjdelere devam etmiş ama onlardan ihtiyat, sebat ve metanet istemeyi de ihmâl etmemiştir.

68. Mektup

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Evvelâ: Sizleri, birinci vazife-i Nuriyeyi, Asâ-yı Musaya ait hizmete başlamanızı tebrik ve Isparta’nızı diyanette ve âdâb-ı İslâmiyede geri değil, ileri gitmesini ruh u canımızla tahsin ve tebrik ediyoruz.

Sâniyen: Denizli’nin Hüsrevi Hasan Feyzi’nin Risale-i Nur hakkında ve Risale-i Nur’un aslı ve esası ve madeni olan hakikat-ı Kur’âniye ve sırr-ı iman ve nur-u Ahmedî tarifinde yazdığı manzum fıkrası, içinde tam bir samimiyet ve metin bir kanaat-ı imaniye bulunduğu; hem her şeyi çabuk kabul etmeyen ve delilsiz teslim olmayan âlim, hususan muallim olduğu halde Risale-i Nur’un hakkaniyetini hem kendi namına, hem etrafındaki rüfekasının şahs-ı manevîsi hesabına bir derece fevkalâde, hâlisane tarif etmesinden Sikke-i Tasdik-i Gaybî âhîrinde, Lâhika’dan alınan parçaların sonunda yazılmasını, hem ayrıca Lâhika’da da kaydedilmesini ve Halil İbrahim’in de son Risale-i Nur hakkındaki tavsifnamesini dahi bunun gibi Sikke-i Tasdik-i Gaybî’nin arkasında yazılmasını münasib gördük ve burada da öyle yaptık. Çünkü bu kadar kuvvetli ve samimî bir kanaat, Sikke-i Gaybî’deki îmalar nevinde hakkaniyetine bir îma, bir emare olabilir.

Sâlisen: Hasan Feyzi’nin mektubunda bahsettiği bütün oradaki kardeşlerimize pek çok selâm, tebrik ediyoruz. Hapishaneleri bir ders-hane-i Nuriye olduğu gibi, inşaallah Denizli Vilayeti de bir nevi Medreset-üz Zehra hükmüne geçecek. Ve çokların yüzünü ak eden ve Nur’u

zulümlerden kurtarmaya çalışan ve Nur'un şakirdlerinin her birisine ona hediye edilen risalelerden ziyade hediye vermiş hükmünde manen bizlere hediyesi var. Bu nurun tebriki, umum ona minnetdar olanların hatıralarıdır. Yüzer misli mukabili alınmış bir hatıra-i adalettir.

Râbian: İşaret-i gaybiye ile, "altmışdörtte Risale-i Nur telifçe tamam olur" diye haber-i gaybiyeyi iki hal tasdik ediyor:

Birincisi: Çok mühim noktalar hatıra geldiği halde, risaleyi telif cihetine sevkedilmiyor.

İkincisi: Risale-i Nur'un hıfz ve neşrine ve sahabet ve himayetine çalışmak için hayat isterdim. Fakat hadsiz şükür olsun ki, bir biçare ihtiyar Said yerinde çok genç Saidler o vazifeyi yapıyorlar. Hususan Hüsrevler, Feyziler, Ahmedler, Mehmedler, biraderzadem gibi çok Abdurrahmanlar ve hakeza Hâfız Ali'yi kabrinde mesrur, müferrah ettikleri gibi, inşaallah kabrimde de öyle mesrur edecekler.

Umum kardeşlerime, mâsumlara, ümmiler, hemşireler gibi her tafenin herbirisine birer birer selâm ve dua ediyoruz. Çalışkanların da Risale-i Nur'un bereketiyle o yangından ziyanları yoktur, sizlere arz-ı hürmet ve selâm edip ellerinizden öperler.

Bu mektup Ispartalılara yazılmıştır.

Üstad, Isparta kahramanları olan ilklerden sonra hizmete katılan talebelerini hep onlardan birisine benzeterek yâd etmiştir. Onun için Denizli'li, Melâmi Şeyhi, edebiyat muallimi, âlim, şair edip olan Hasan Feyzi Yüreğil içinde "Denizli'nin Hüsrev'i" diyor. Etrafındaki rüfekası tabir ettiği kimseler de onun mensuplarıdır. Zâten şeyh olduğu, Denizli Kabristanı'ndaki mezar taşında açıkça yazılmaktadır. Şimdi bu özellikleri taşıyan bir zât, normalde kolay kolay bir başkasını, başının üzerinde bir "Üstad" olarak kabullenemez. Ama o her şeye rağmen samimi ve metin bir şekilde bu kabullenmeyi açıkça göstermiştir. Hatta Üstad onun içten gelen kuvvetli ve samimi bazı takdirlerini bile tâdil etmiş veya bir dua niyetiyle kabul göstermiştir. Doktorasını Paris'te yapmış olan Doç. Dr. Nureddin Topçu ile Hasan Feyzi Efendi'nin beraberlikleri olmuştur. Kendisine Bediüzzaman hakkında bir kitap yazması hususundaki teklife Nureddin Topçu "Öyle bir şeyi ancak Hasan Feyzi yazabilir." diyerek onun Üstad'a karşı fark-ı muhabbetine ve kaleminin gücüne işaret etmiştir.

Üstad bu mektubun üçüncü maddesinde yine Hasan Feyzi Efendi ve oradaki Risale-i Nur talebelerini tebrik ediyor. Denizli vilayetinin de bir Medresetü'z-Zehra hükmüne geçeceğini müjdeliyor. Gerçekten o mübarek beldeden, bu hizmetin çok değerli, hâlis ve üsve (numune ve örnek tutulacak insan) talebeleri yetişmiştir. Şahsen 1973 senesinde bir müddet mecburî bir ikametle kaldığım Denizli'de, gençlerin iman ve Kur'ân hizmetlerine çok müsait olduklarına şahit oldum. Bazen de hayret ettim. Belki de uzun müddet kaldığım İzmir ve bazı kazaları ile kendimce yaptığım mukayeselerle böyle bir kanaata ulaştım.

Bu münasebetle Denizli'de birinci ağızdan dinlediğim gerçek bir olayı aktarmak istiyorum...

Denizli'de Risale-i Nur'u tanıyan bir berber, kendisini tamamen bu Kur'ân tefsirlerini okumaya verir. Diğer ilmihal bilgilerini de geliştirir. Hatta evinin kapısına bir kutu koyar ve halkın yazılı olarak sorduğu sorulara, çalışıp yazılı olarak cevaplar hazırlar... Birgün Denizli Kabristanı'nda Hafız Ali Ağabey'in ve Hasan Feyzi Ağabey'in kabirlerini ziyaret ederken orada bulunan belki de Denizli'nin müslümanlaşmasında çok emeği geçen mübarek bir fâtihin harap olmuş türbesine dikkat eder. Sonra gazoz imalatçısı olan bir Risale-i Nur talebesine meseleyi açar. Sonra hizmetleri yeni tanımış bir marangozla beraber üçü bu mübareğin türbesini çok güzel şekilde imâr ederler.

Birgün berber olan Risale-i Nur talebesi bir rüya görür. Türbesini yaptırdıkları mübarek zat, rüyada bu üçünü çağırıp "Gelin bakalım Mehdî'nin talebeleri, sizleri yarıştıracam" der. Bunları yanyana dizip yarıştırır. Berber en ileri hedefe gider. Gazoz imalatçısı ikinci olur. Marangoz, bir adım bile ileriye gidemez. Mübarek zat şöyle bir değerlendirme yapar: "Berber sen hepsinden ileri görülyyorsun ama ikincisin..." der. Gazoz imalatçısına "Sen birincisin" der. Marangoza "Maalesef sen eski hayatına geri döneceksin" der. Berberin açıklaması şöyledir. "Ben çok konuşan ve Risaleleri iyi bilen birisi gibi görünsem de, gazoz imalatçısı kardeşimiz gerçekten ihlas ve sadakatta birincidir. Maalesef marangoz tekrar eski hayatına döndü. Rüyam sâdik imiş ki, aynen çıktı."

Gerçekten tanıdığım arkadaşlarım da birer Denizli'li olarak bunu tasdik ettiler.

Dördüncü maddede "1364'de (1945) Risale-i Nur telifce tamam olur" diye bir işaret-i gaybiyeden bahsederek. Bu Kur'ânî işareti iki hâlin tas-

dik ettiğini söylüyor. Birinci olarak, hatırına çok mühim noktalar geldiği halde yazma cihetine sevk edilmemesini; ikinci olarak da artık pek çok genç Saidlerin Risale-i Nur'u muhafaza etme, neşretme ve sahip çıkma adına yetiştiklerini söylüyor.

69. Mektup

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Birkaç aydan beri aleyhime çevrilen desiseleri meydana çıktı. Hıfz-ı İlahî ile o musibet, yirmiden bire indi.

Hâlî zamanda câmiye gidiyordum. Haberim olmadan, talebeler beni üşütmemek için, mahfelde bir kulübecik yapmıştılar. Ben de dört-beş gündür kendi kendime karar verdim, daha gitmeyeceğim. O malûm zabıt adam vasıta olup kulübeciği kaldırdılar. Bana da resmen tebliğ ettiler ki: “Daha câmiye gitmeyeceksin.” Fakat manasız habbeyi kubbe yapıp bir heyecan verdiler. Hiç ehemmiyeti yok, hiç de merak etmeyiniz. Tahminimce, her tarafta haddimden pek fazla teveccüh-ü ammeyi kırmak için, bana böyle bazı bahanelerle ihanet ediyorlar. Eski zamanımı düşünüp güya tahammül etmeyeceğim. Halbuki –Risale-i Nur’un selâmet ve intişarına hâle gelmemek şartıyla– her gün bin ihanet ve tazibler de gelse, Allah’a şükrederim. Ben ehemmiyet vermediğim gibi, buradaki talebeler de hiç sarsılmıyorlar. Çoktan beri beklediğimiz bu hâdise de, inayet-i İlahiyye ile hafif geçti.

Umum kardeşlerimize birer birer selâm ve dua ediyoruz.

Bu mektupta, aleyhine çevrilen bir desiseyi beyan ediyor. Üstad Emirdağ'da, vakit namazlarını kılmak için bir mescide gidiyor. Kış münasebetiyle, hasta ve yaşlı olan Üstad'ın üşümemesi için talebeleri mahfel de bir kulübecik yapıyorlar. Bunu kaymakam, bir zâbit vasıtasıyla kaldırıyor. Üstad'a da “Bir daha câmiye gitmeyeceksin” diye tebliğatta bulunuyorlar.

Tabii burada aslında bir provake niyeti var. Halkın çok sevdiği ve hürmet ettiği yaşlı bir büyüğün kulübeciğini yıkacaksınız sonra da bir daha camiyeye gelmen yasaktır diye resmi bir tebliğde bulunacaksınız. Bu düpedüz olay çıkarmak için ağır bir tahriktir. Bunu yapanlar elbette ki, Bediüzzaman'ın Eski Said dönemini biliyorlar. O'nun, idam edilmek üzere 31 Mart'ta hapse atıldığında daha ilk girişte herkese yaptıkları gibi, dayak

ve işkence için üzerine gelenlere eline geçirdikleri ile hiç çekinmeden “Ey ekbekü’k-küpekâdan tekepküp etmiş köpekler!” diye karşı koyup hepsini dağıttığını; elinde ta baştan yazılı bulunan idam kararı ile asılmış on beş hocayı gösterip “İşte seni de böyle asarız” diyen Hurşit Paşa’ya hiç çekinmeden cevap verdiğini ve “Yaşasın zâlimler için cehennem!” diye yüzüne karşı bağırdığını da biliyorlar. İşte bu damarına basıp bir olay çıkararak, habbeyi kubbe yapmak ve bir çok yerde yaptıkları gibi imhâ etme arzu ve iştihalarını, sabır ve temkinle bertaraf ediyor. Yani Kur’ân’ı ve Kur’ân yolunda gidenleri koruyacağını vaad eden Cenab-ı Hakk’ın inayet ve himayesiyle, bütün bunlar boşa çıkarılıyor.

O gün öyleydi, bugün böyle... Taktikleri değişse de, plan ve tuzaklarda benzerlik var. Ama hep İlahî inayet imdadımızda...

O zaman tek başına idi ama artık Isparta, Eskişehir, Denizli, Emirdağ’da imana ve Kur’ân’a hizmet eden bir cemaatin içinde bulunmaktadır. Daha da mühimi, elinde Risale-i Nur gibi dünyaya ışık tutacak Kur’ân tefsiri vardır. Bunların zarar görmemesi gerekir. “Sırtımda yumurta küfesi taşıyorum.” demektedir. En ufak bir şeyde hepsi de kırılabilir. Onlardan zümrüdü ankâlar, tayr-ı hümayunlar, Kur’ân şakiyan andelipler çıkacaktır. O yumurtaların her hucûma karşı korunması gerekmektedir. Bunları düşünmeden provakatörlerin tahrikine gelip Donkişotça davrananlar farkına varmadan çok büyük hukuklara tecâvüz ve gelecek nesillere karşı cinayet, hıyanet ve ihanet etmiş olurlar. Evet her şeye rağmen aktif sabır gerekir.

Onun için bu kısa mektubun devamında diyor ki: “Tahminimce, her tarafta haddimden pek fazla teveccüh-ü âmmeyi kırmak için, bana böyle bazı bahanelerle ihânet ediyorlar. Eski zamanımı düşünüp, güya tahammül edemeyeceğimi zannediyorlar. Halbuki, Risale-i Nur’un selâmet ve intişarına halel (zarar) gelmemek şartıyla, hergün bin ihanet ve tazipler de gelse, Allah’a şükrederim. Ben ehemmiyet vermediğim gibi, buradaki talebeler de sarsılmıyorlar. Çoktan beri beklediğimiz bu hâdisde de Allah’ın inayeti ile hafif geçti.”

70. Mektup

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Nur-u Muhammedî’ye ve sahabeye bakan dört sahife çok güzeldir. Âhırinde, Risale-i Nur’a ve dolayısıyla bize bakan kısımlar Hasan

Feyzi'nin hüsn-ü zannı pek fazla gitmiş. Gerçi o âhir-i kasidesinde Risale-i Nur'un hakikatını ve şahs-ı manevisini murad etmiş. Yine tâdile muhtaç gördüm. Bazı kelimeleri ilâve ve birkaçını tebdil ettiğim halde, yine ondan benim hisseme düşen, bin derece haddimden ziyadedir diye titredim. Fakat madem şakirdleri şevke ve gayrete getiriyor, size havalendiriyorum. Siz, hem bu zamandaki vehhamlıları, hem mesleğimizin muktezası olan mahviyet ve ihlas ve terk-i enaniyet noktalarını nazara alınız; münasib gördüğünüz kelimeleri tâdil ediniz. Bu fütur zamanında ehemmiyetli bir kamçı-yı teşviktir, arkadaşlara gönderebilirsiniz.

Hem o kıymetli kardeşimiz, merhum Hâfız Ali'nin (r.h.) vârisi ve halefi yerinde Risale-i Nur'a fevkalâde irtibat ve sadakatla bağlıdır. Benim tâdilimden gücenmesin.

Gayet samimî bir kanaatla ve kuvvetli bir itimad ile ve derin bir ilimle ve parlak bir iman ile Risale-i Nur'un mahiyetini iki defadır tarif eden Risale-i Nur'un has şakirdlerinden ve ehemmiyetli eski muallimlerinden Hasan Feyzi'nin Sikke-i Tasdik-i Gaybî'den aldığı bir ilham ile Risale-i Nur hakkında ve o nurun menbaı ve esası olan Nur-u Muhammedî (aleyhissalatü vesselâm) ve hakikat-ı Kur'ân ve sırr-ı iman tarifinde bu kasideyi yazmıştır.

Bu mektupta Üstad, Hasan Feyzi Efendi'nin yazdığı uzun kasideyi ele alıyor. Bilhassa Efendimiz'in (sallallâhu aleyhi ve sellem) nuruna ve Sahabeye bakan dört sayfanın çok güzel olduğunu, son kısımdaki Risale-i Nur'a ve Üstad'a bakan yerlerde hüsn-ü zannının çok ileri gittiğini söylüyor. Bazı yerlerini tâdile muhtaç görüyor ve tâdil edilmesini istiyor. Ama umumî olarak çok takdir ediyor, talebeleri şevke ve gayrete getireceğini ve bir teşvik kamçısı olacağını söyleyerek talebelere de gönderilmesini istiyor.

Bundan öncekilerden 68. Mektupta "Denizli Hüsrevi" diye tavsif ve taltif ettiği Hasan Feyzi Efendi hakkında Üstad, bu mektubunda ise "O kıymetli kardeşimiz, –Denizli hapisanesinde şehid olan– merhum Hâfız Ali'nin (r.h.) vârisi ve halefi yerinde Risale-i Nur'a fevkalâde irtibat ve sadakatla bağlıdır." diyor..

Mektubun en sonunda da Hasan Feyzi Ağabeyimizin bu uzun kasidesi için şu değerlendirmeyi yapıyor: "Gayet samimi bir kanaatla, kuvvetli bir itimadla, derin bir ilimle ve parlak bir imanla Risale-i Nur'un mâhiyetini iki defadır tarif eden Risale-i Nur'un has şakirtlerinden ve ehemmiyetli

eski muallimlerinden Hasan Feyzi'nin Sikke-i Tasdik-i Gaybî'den aldığı bir ilhamla Risale-i Nur hakkında ve o Nur'un menbaı ve esası olan Nur-u Muhammedî ve Hakikat-ı Kur'ân ve sırrı iman tarifinde bir kasidedir.”

71. Mektup

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
يُرِيدُونَ لِيُطْفِئُوا نُورَ اللَّهِ بِأَفْوَاهِهِمْ وَاللَّهُ مُتِمُّ نُورِهِ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ

Ahmed yaratılmış o büyük Nur-u Ehadden
Her zerrede nurdur, o ezelden hem ebedden

Bir nur ki odur hem yüce hem lâyetenahî
Ol Fahr-i Cihan Hazret-i Mahbub-u İlahî

Parlattı cihanı bu güzel Nur-u Muhammed (aleyhissalatü vesselâm)
Halkolmasa, olmaz idi bir zerre ve bir ferd

Ol nuru ânın, her yeri her zerreyi sarmış
Baştan başa her dem bu kesif zulmeti yarmış

Bir nur ki odur sade ve hem lâyetezelzel
Âri ve berî cümleden üstün ve mükemmel.

Bir nur ki bütün zerrede ancak o nümâyân,
Bir nur ki verir kalblere hem aşk ile iman.

Bir nur ki eğer olmasa ol nur hele bir an,
Baştan başa zulmette kalır hem de bu ekvan.

Bir nur ki değil öyle muhat, hem dahi mahsur
Bir nur ki eder kalbi de pürnur, çeşmi de pürnur,

Bir lem'adır andan, şu büyük şems ve kamerler.

Hep işte o nurdan bu acaib koca âlem,
Halk oldu o nurdan yine cennetle cehennem,

Şekk yok ki o nurdur okunan Hazret-i Kur'ân...
Ol nur-u ezel hem sebab-i hilkat-ı insan...

Her şeye odur mebd'e ve asıl ve esas hem,
Ondan görünür nev-i beşer böyle mükerrem.

Bir zerre değil, bahr-i muhit o bahr-i münirden,
Hem nasıl beşer hiç kalıyor hepsi de birden.

Şekk yok ki cihan, katre-i nurundan o nurun,
Şekk yok ki bu can, zerre-i nurundan o nurun.

Sönsün diye üflense, o derya gibi kaynar,
Söndürmeye hem kimde aceb zerre mecal var.

Söndürmeye kalkmıştı asırlar dolu küffar,
Kahreyledi her hepsini ol Hazret-i Kahhar.

Hep sönmüş asırlar, yanıyor sönmeden ol,
Tarihe sorun, kimdir o nur, hem kim imiş menfur.

Alnında yanan Nur-u Muhammeddi Halil'in
Yetmezdi gücü, bakmaya her çeşm-i alilin

Görseydi Resulün o güzel nurunu, Nemrud,
Yakmazdı o dem, nârını ol kâfir-i matrud,

Bir sivrisinek öldürüyor o şah-ı cihanı (!)
Atmıştı Halil'i ateşe çünkü o canı

Bir perde açıp söyledi Hak gizli kelâmdan
Ol ateşe bahseyledi hem berd ü selâmdan,

“Dostum ve Resulüm yüce İbrahimi ey nâr!
At âdetini, yakma bugün, sen onu zinhar!”

Bir gizli hitab geldi de ol dem yine Haktan
Bir abd-i mükerrerrem dahi kurtuldu bıçaktan.

Ol nurdan için Yunusu hıfzyledi ol hut,
Ol nur ile kahreyledi hem kavmini ol Lut.

Ol hüsn ü cemal, eyledi âlemleri hayran
Nerden onu bulmuş, acaba Yusuf-u Ken’an.

Hikmet nedir, ol derdlere sabreyledi Eyyub.
Hem sırrı nedir, Yusuf için ağladı Yakub.

Öldükçe dirildikçe neden duymadı bir his,
Ol namli nebi, şanlı şehid Hazret-i Cercis.

Hasretle neden ağladılar Âdem ve Havva,
Kimdendi bu yıllarca süren koskoca dava.

Hem âh, neden terkedilip Ravza-i Cennet,
Bir dâr-ı karar oldu neden âlem-i mihnet.

Nur şehri olan Tur’da o dem Hazret-i Musa,
Esrar-ı kelâm hep çözülp buldu tecellâ.

Bir parça Zebur’dan okusa Hazret-i Davud,
Başlardı hemen sanki büyük mahşer-i mev’ud.

Bilmem ki neden, yel ve sular hep onu dinler,
Bilmem ki neden, hep işiten âh! diye inler.

Mahluku bütün kendine râmetti Süleyman,
Nerdendi bu kuvvet, ona kindendi bu ferman.

Yellerle uçan şanlı büyük taht-ı mukaddes
Esrar-ı ezelden o da duymuş yine bir ses.

Ol hangi acib sır ki, çıkar göklere İsa,
Kimdir çekilen çarمیha, kimdir yine Yûda.

Nur derdi için tahtını terkeyledi Edhem,
Bir başkasının tahtı olur derdine merhem.

Çok şahs-ı veli, nur ile hem etti kanaat,
Çok şahs-ı denî, nur ile hem buldu keramet.

Her hepsi de pervanesi, üftadesi nurun,
Her hepsi muamma, gücü yetmez bu şuurun.

Fillerle varıp Kâbe'ye hem Ebrehe zalim;
İsterdi ki yapsın nice bin türlü mezalim...

İsterdi ki; o beyt yıkılıp şöhreti sönsün,
Halk Kâbe'yi terkederek kiliseye dönsün.

İsterdi ki çeksın doğacak nura bir sed,
Hem doğmadan ölsün diye "Mahbub-u Müebbed".

Günlerce gidip Kâbe'ye, hem yaklaşan ordu,
Birdenbire bir tehlike sezmiş gibi durdu...

Süratle gelip bir sürü kuş, semt-i bahirden,
Taş harbine başlar pek acib hepsi birden.

İndikçe havadan, o muamma gibi taşlar,
Cansız yıkılıp yerlere yatmış nice başlar.

Şahıyla beraber kocaman orduyu Mevlâ,
Olsun diye Mahbuba nişan, eyledi mûtâ

Hem kavm-i Kureyş, söndürelim derken o nuru,
Erkek ve kadın, cümlesinin kaçtı huzuru...

Müşrik ve muvahhid, iki fırka olup urban,
Yıllarca dökülmüş yine üstüne bir kan.

Şakk etti Kamer, Fahr-i Beşer, ol Yüce Server,
Her yerde ve her anda onun nuru muzaffer.

Kur'andı kalî, nurdu yolu, ümmeti mutlu,
Ümmet olanın kalbi bütün nur ile doldu.

Çekmezdi keder, ol sözü cevher, özü kevser,
Ol Sure-i Kevser, dedi a'dâsına "ebter!"

Ol Şems-i Ezelden kaçınan ol kuru başlar
Gayya-i cehennemde bütün yakmış ateşler.

Bitmişti nefes, çıkmadı ses, bıktı da herkes
Ol nura varıp baş eğerek hem dediler pes!

İdraki olan kabile ayrıldı Kureyşten,
Feyz almak için doğmuş olan şanlı güneşten.

Ol kevser-i Ahmed'den içip herbiri tas tas,
Olmuştu o gün sanki mücella birer elmas,

Ol başlara taç, derde ilâç, mürşid-i âlem.
Eylerdî nazar bunlara nuruyla demadem

Bunlardı o a'dâyı boğan bir alay arslan,
Hak uğruna, nur uğruna olmuş çoğu kurban.

Bunlardan o gün ehl-i nifak cümle kaçardı,
Müşrik ise, ol akli anın kalmaz uçardı.

Bunlardı o Peygamberin ashabı ve âli,
Dünyada ve ukbada da hem şanları âlî.

Tavsif ediyor bunları hep şöylece Kur'ân:
Sulh vakti koyun, kavgada kükrek birer arslan!

Hep yüzleri pâk, sözleri hak, yolları haktı,
Merkebleri yeller gibi Düldüldü, Buraktı.

Bir cezbe-i “Yâ Hayy!” ile seller gibi aktı,
A'dâya varıp herbiri şimşek gibi çaktı.

Bunlardı o gün halka-i tevhidi kuranlar,
Bunlardı o gün baltalayıp küfrü kıranlar.

Bunlardı mübarek yüce cemiyet-i şûra,
Bunlardı o nurdan dizilen halka-i kübra.

Bunlardı alan Suriye, Irak, ülke-i Kisra,
Bunlarla ziyadar o karanlık koca sahra.

Bunlardı veren hasta, alîl gözlere bir fer,
Bunlardı o tarihe geçen şanlı gazanfer.

Her hepsi de bir zerre-i nuru o Habibin,
Her an görünür gözlere ondan nice yüzbin.

Nur altına girmiş bulunan türlü cemaat,
Hem buldu beka, hem de bütün gördü adalet.

Ecdad-ı izâmın o büyük ruhları küskün,
Zira ne küfürler okunur onlara her gün...

Yağmıştı o gün âh ne kederler, ne elemeler,
Âciz onu hep yazmağa, eller ve kalemler.

Binlerce yetimin yıkılan kalbini sen yap,
Afvet yeter artık, o Habib aşkına ya Rab!..

Derken yeter artık, bizi afvet güzel Allah!
Sarsıldı cihan, öldü de bir gümgüme nâgâh.

Buz parçası halinde bulut, bir yere düşmüş,
Erkek ve kadın hepsi de ol semte üşüşmüş...

Derhal açılıp gökyüzü hem parladı ol nurdan gelen Risale-in Nur
Hallak-ı Rahîm eyledi mahlukunu mesrur.

Zulmet dağılıp başladı bir yepyeni gündüz,
Bir neşe duyup sustu biraz ağlayan o göz.

Bir dem bile düşmezken onun âhı dilinden,
Kurtuldu, yazık dertli beşer derdin elinden.

Ol taze güneş, ülkeye serptikçe ışıklar,
Hep şâd olacak, şevk bulacak kalbi kırıklar.

Her kalbe sürür, her göze nur doldu bu günden,
Bir müjde verir sanki o bir şanlı düğünden.

Arzyleyelim ol yüce Allah'a şükürler,
Kalkar bu kahr u cehl ü dalal, şirk ü küfürler.

Ol nur-u Hüda saldı ziya, kalbe safa hem,
Gösterdi beka, göçtü fena, buldu vefa hem.

Çıkmıştı şakî, geldi nakî gördü a'dâvet,
Eylendi nefiy, oldu hafî nur-u hidayet.

Fıskırdı Risale-i Nur, ufuktan nur-u Risalet
Ol nur-u Risalet verecek emn ü adalet.

Allaha şükür, kalkmada hep cümle karanlık,
Allaha şükür, dolmada hep kalbe ferahlık.

Allaha şükür, işte bugün perde açıldı,
Âlemlere artık yine bir neşe saçıldı.

Artık bu sönük canlara can üfledi canan,
Artık bu gönül derdine ol eyledi derman.

Bir fasl-ı bahar başladı illerde bu günden,
Bir sohbet-i gül başladı dillerde bu günden.

Benden bana ben gitmek için Risale-i Nur diye koştum,
Nur derdine düştüm de denizler gibi çoştum.

Bir zerrecik olsun bulayım der de ararken
Düştüm yine derya gibi bir nura bugün ben.

Verdim ona ben gönlümü baştan başa artık,
Mâşukum odur şimdi benim, ben ona âşik.

Ol nur-u ezel hem kararan kalblere lâyıık,
Ol nurdan alır feyzini hem cümle halâyık.

Kahreyledi ol zulmeti Risale-i Nur'a akanlar,
Nur kahrına uğrar, ona hasmane bakanlar.

Küfrün bütün alayı hücum etse de ey nur!
Etmez seni dūr, kendi olur belki de makhur.

Sensin yine hâzır, yine sensin bize nâzır
Ey nur-u Rahîm, ey ebedî bir cilve-i Kudret-i Fâtır!

Bir neşe duyurdun imanla sırr-ı ezelden,
Bir müjde getirdin bize ol namlı güzelden.

Madem ki içirdin bize ol âb-ı hayattan
Bir zerre kadar kalmadı havf şimdi memattan.

Hasret yaşadık nuruna yıllarca bütün biz,
Masum ve alîl, türlü bela çekti sebebsiz.

Yıllarca akan, kan dolu gözyaşları dinsin,
Zalim yere batsın, o zulüm bir yere sinsin.

Yıllarca, asırlarca bu nurun yine yansın,
Öksüz ve yetim, dul ve alîl hepsi de kansın.

Ey nur gülü, nur çehreni öpsem dudağından,
Kalb bahçesinin kalbine diksem budağından.

Her dem kokarak hem o güzel râyihâsından
Çıksam yine ben âlem-i fânî tasasından.

Nur güllerin açsın, yine miskler gibi tütsün,
Sinemde bu can bülbülü tevhid ile ötsün.

Sensin bize bir neşe veren ol gül-ü hâlis,
Sensin bize hem cümleden alâ, dahi muhlis.

Ey Nur-u Risaletten gelen bir bürhan-ı Kur'ân!
Ey sırr-ı Furkandan çıkan hüccet-i iman!

Sendin bize matlub, yine sendin bize mev'ud,
Sayende bugün herkes olur zinde ve mes'ud.

Her an seni bekler ve sayıklardı bu dünya,
Hak kendini gösterdi, bugün bitti o rüya.

Bin üçyüz senedir toprağa dönmüş nice milyar
Mü'min ve muvahhid seni gözlerdi hep ey yâr!

Her hepsi de senden yana söylerdi kelâmı
Her hepsi de her an sana eylerdi selâmı.

Nur çehreni açsan, atarak perdeyi yüzden
Söyler bana ruhum yine مَا أَزْدَدْتُ بِقِيَّتَا

Vallah, ezelden bunu ben eyledim ezber:
Risalei'n-Nurdur vallah o son müceddid-i ekber.

Yüzlerce sened, hem nice yüzlerce işaret,
Eyler bu mukaddes koca davaya şهادet.

En başta gelen şahid-i adl Hazret-i Kur'ân
Göstermiş ayânen otuzüç yerde o bürhan.

يَا مُدْرِكَا nin kalbine gömmüş Esedullah,
Çok sır ki, bilenler oluyor hep sana âgâh.

كُنْ قَادِرِي الْوَقْتِ demiş ol pîr-i muazzam,
Binlerce veli hem yine yapmış buna bin zam.

Mu'cizdir o söz, haktır o öz, görmedi her göz,
Artık bu muammaları gel sen bize bir çöz.

Altıncı Sözü'n aldı bütün fiil ü sıfâtı,
Verdim de arındım ona hem zât u hayatı.

Müflis ve fakir bekliyordum şimdi kapında
Tevhide eriştir beni, gel varını sun da.

“Ben!.. Ben!..” diye, yazdımsa da sensin yine ol “Ben”
Hiçten ne çıkar, hem bana benlik yine senden

Affet beni ey affi büyük, lütfü büyük Risale'i'n-Nur!
Bir dem bile hem eyleme senden beni ya Rabbena mehcür!

Nur aşkına, Hak aşkına, dost aşkına ey nur!
Nurunla ve sırrınla bugün kıl bizi mesrur.

Ey Nur-u Ezelden gelen Nur-u Muhammed (aleyhissalatü vesselâm)
Ey sırr-ı imandan gelen nur-u müebbed!

Binlerce yetimin duyulan âhını bir kes,
Sarsar o büyük arşı da Vallah bu çıkan ses.

Vallah cemilsin, yeter artık bu celalin!
Göster bize ey Nur-u Muhammed, bir kerre cemalin!

Dergâhını aç, et bize ihsan, yine ey nur-u Risalet!
Biz dertli kuluz, kıl bize derman, yine ey nur-u hakikat!

Emmare olan nefsimizin emrine uyduk,
Ver bizlere sen nur ile îkan, yine ey Nur-u Kur'ân!

Hırs ateşi sönsün de gönül gülşene dönsün,
Saç nurunu, hem feyzini her an, yine ey nur-u iman!

Sen nur-u Bedi', Nur-u Rahîmsin bize lütfet,
Hep isteğimiz aşk ile iman, yine ey Nur-u İlahî!

Dinin çekilip, dev gibi saldırmada vahşet,
Rahmet bizi garketmeye tufan, yine ey Nur-u Rahmanî!

Pürnura boyansın bütün âfâk-ı cihanın,
Her yerde okunsun da bu Kur'ân, yine ey Nur-u Sübhanî!

Mahbubuna uyduk, hepimiz ümmeti olduk,
Ağlatma yeter, et bizi handan, yine Ey Nur-u Rabbanî!

Ol Ravza-i Pâk-i Ahmedi (aleyhissalatü vesselâm) göster bize bir dem,
Artık olalım hep ona kurban, yine Ey Nur-u Samedanî!

İslâma zafer ver, bizi kurtar, bizi güldür,
A'dâmızı et hâk ile yeksan, yine ey Nur-u Furkanî!

Her belde-i İslâm ile, olsun bu yeşil yurd,
Tâ haşre kadar cennet-i canan, yine ey Nur-u imanî!

Ol Fahr-i Cihan, Âl-i Abâ hakkı için ya Rab!
Hıfzet bizi âfât u beladan, ya Nur-el Envar,
Bihakki ismike-n Nur!

Âciz, biçare talebeniz
Hasan Feyzi
(Rahmetullahi Aleyh)

Bu mektup Hasan Feyzi Yüreğil'in kasidesidir. Kaside, Besmele ve "Onlar Allah'ın nurunu ağızlarıyla söndürmek isterler. Fakat Allah nurunu tamamlayacaktır- kâfirler hoşlanmasalar da." (Sâf Sûresi, 8) ile başlıyor.

Birinci mısra "Ahmed yaratılmış o büyük nûr-u Ehad'den" Cenab-ı Hak- k'ın isimlerinden burada "Ehad" ve Peygamberimiz'in (sallallâhu aleyhi ve sellem) isimlerinden de "Ahmed" in seçilip bir mısra'da yan yana getirilmesi hece ve kafiye kaygusundan değildir. Çünkü kudsî bir hadiste Cenab-ı Hak "Ben mimsiz Ahmed'im" buyurdu diye rivayet ediliyor. Yani İslamî ve aslî harflerle yazılan Ahmed'in, mim harfi kaldırılınca Ehad (Ahad) okunur. 2001 yılında ziyaretine gittiğimiz Prof. Dr. Annamari Schimell bize bir Türk hattatının yazdığı güzel bir yazıyı göstermişti. İki ayrı renkle Ehad ve Ahmed isimleri aynı yere yerleştirilmişti. Nefis bir istifti...

Üçüncü Beytin ikinci mısrasında "Levlâk..." sırrı anlatılıyor. Yani eğer Muhammed Aleyhisselam'ın nuru olmasaydı cihan yaratılmazdı. "Levlâke..." için Necip Fazıl merhum "O ki, o yüzden varız" diye bir meâl söylemişti. Yani kâinat yüzü suyu hürmetine yaratılan Muhammed Aleyhisselam'ın nuru ile cihanda her zerrenin böyle bir alâkası var...

15. Beytte her tarafı sarmış o nur için "Sönsün diye üflense, o derya gibi kaynar." deniliyor. Onu söndürmek isteyen bedbahtların feci sonlarına sonraki mısralarda işaret ediliyor. Hz. İbrahim'in ateşten, Hz. İsmail'in

biçaktan o nur ile kurtulduğu gibi, Hz. Yunus'un balığın karnından, Hz. Yusuf'un kuyudan kurtulmasında yine bu nurun alakası bulunduğundan bahsediliyor. Hz. Musa, Hz. Davud ve Hz. Süleyman'ın mazhariyetlerinde o nurun rolüne işaretler ediliyor. Göğe çıkan Hz. İsa Aleyhisselam ile çarmıha gerilen Yuda meselesinde o nurla bir ilgi olup olmadığı araştırılıyor. İbrahim Ethem'in tacını, tahtını, nur derdi için terk eylediği gibi, evliyaların o nur ile kanaat ettiklerini, çok aşağı kimselerin de o nur ile keramet bulduklarını söylüyor.

39. Beytte Ka'be'yi yıkmak isteyen Ebrehe ele alınıyor ve devam eden beytlerde feci haldeki perişaniyetinin sebebi, o nur ile münasebet kurularak anlatılıyor.

O nuru söndürmek isteyen Mekke müşriklerinin durumu da 46. ve devamındaki beytlerde anlatılıyor.

Sahabilerin vasıfları ise 53. beytten itibaren ele alınıyor ve on beyt sürüyor.

73. Beytten itibaren Risale-i Nur, o nurun bir tezâhürü ve taze bir güneş olarak ele alınıyor. Bu taze nur ile açılan perde, âleme saçılan neş'e, sönük canlara üflenen cân, dertlere eylenen derman, başlayan fasl-ı bahar ve sohbet-i gül teker teker mısralarda anlatılıyor. Sonra da, o nur ile ilgili temenniler sıralanıyor. 108. Beytte, yeminle Risale-i Nur'un, son müceddid-i ekber olduğu, devamında bu davaya yüzlerce işaret ve beşaretin bulunduğu, Kur'an'da otuz üç ayetin buna bürhan olduğu söylenmiş.

111. ve 112. Beytlerde bu nur ile ilgili olarak Gavs-ı Âzam Abdülkadir Geylânî'nin işaret cümleleri yazılmış.

113. Beytten itibaren doğrudan Risale-i Nur'a hitap edilmiş.

132. Beyt (ki, son beyt) ile Efendimiz, Âl-i abâ hakkı ve Nur ismi hakkı için, Cenab-ı Hakk'ın bizleri âfetlerden ve belâlardan koruması istenmiş... Edebî ifadelerle, şiir lirizmi içinde hissiyatını güzelce dile getiren Hasan Feyzi Ağabeyimizden Cenab-ı Hak ebeden râzı olsun...

72. Mektup

Aziz, Siddık Kardeşlerim!

Gayet ehemmiyetli bir meseleyi –bundan evvel size icmalen beyan ettiğim meseleyi– tekrar size söylememe kuvvetli, manevî bir iltar aldım. Şöyle ki:

Perde altındaki düşmanımız münafıklar, şimdiye kadar yaptıkları gibi, adliyyeyi ve siyaset ve idareyi zâhirî dinsizliğe âlet edip, bize hücumları akîm kaldığı; ve Risale-i Nur'un fütuhâtına menfaati olan eski plânlarını bırakıp, daha münafıkane ve şeytani da hayrette bırakacak bir plân çevirdiklerine dair buralarda emareleri görüldü.

O plânların en mühim bir esası; has, sebatkâr kardeşlerimizi soğutmak, fütur vermek, mümkün ise Risale-i Nur'dan vazgeçirmektir. Bu noktada o kadar acib yalanları ve desiseleri istimal ediyorlar ki, Isparta ve havalisi, gül ve nur fabrikasının kahraman şakirdleri gibi, çelik ve demir gibi bir sebat ve sadakat ve metanet lâzım ki dayanabilsin. Bazı da dost suretinde hulûl edip, korkutmak mümkünse, habbeyi kubbe edip evham veriyorlar. "Aman, aman Said'e yavaşmayınız! Hükûmet takib ediyor" diye zaîfleri vazgeçirmeye çalışıyorlar. Hattâ bazı genç talebelere, hevesatlarını tahrik için, bazı genç kızları musallat ediyorlar. Hattâ Risale-i Nur erkânlarına karşı da, benim şahsımın kusurâtını, çürüklüğünü gösterip; zâhiren dindar ehl-i bid'adan bazı şöhretli zâtları gösterip; "Biz de müslümanız, din yalnız Said'in mesleğine mahsus değil" deyip, bize karşı perde altında cephe alan zındıklara ve anarşilik hesabına o safdil ehl-i diyanet ve hocaları âlet edip istimal ediyorlar. İnşâallah bunların bu plânları da akîm kalacak. Böyle heriflere dersiniz:

"Biz, Risale-i Nur'un şakirdleriyiz. Said de, bizim gibi bir şakirdidir. Risale-i Nur'un menbai, madeni, esası da Kur'ân'dır. Yirmi senedir emsalsiz tedkikat ve takibatla beraber, kıymetini ve galebesini en muannid düşmana da isbat etmiştir. Onun tercümanı ve bir hizmetkârı olan Said ne halde olursa olsun, hattâ Said de –el-iyâzü billah– Risale-i Nur'un aleyhine dönse, bizim sadakatımız ve alâkamızı inşâallah sarsamayacak." deyip, o kapıyı kaparsınız. Fakat mümkün olduğu kadar Risale-i Nurla meşgul olmak, elinden gelirse yazmak ve mübalağalı propagandalara hiç ehemmiyet vermemek ve eskisi gibi tam ihtiyat etmek gerektir.

Umum kardeşlerimize birer birer selâm ve dua ediyoruz.

Said Nursî

Bu mektupta Üstad Hazretleri Risale-i Nur hizmetine karşı düşmanların, şeytani da hayrette bırakacak yeni hücum planlarını ele alarak, uyguladıkları taktiklere karşı yapılması gerekenleri söylüyor.

Onların en mühim planları, has ve sebâtkâr talebeleri soğutmak, gevşeklik vermek, mümkünse vazgeçirmektir.

İkinci olarak onların sinsi planı, dost sûretinde sokulup, habbeyi kubbe yaparak “Aman bu işe yanaşmayınız. Devlet takip ediyor” diye evham vermek, korkutmak ve zayıfları vazgeçirmeye çalışmaktır.

Bazı gençlerin heveslerini tahrik için onlara bazı genç kızları musallat etmektedir.

Zâhiren dindar, hatta şeyh geçinen, hasedleri imanlarının önüne geçmiş kimseleri, hatta bid’at ehli meşhurları öne sürüp Üstad Hazretlerini çürütmeye çalışmaktır.

Evet, devletin polis ve jandarma teşkilatını, hatta mahkemelerini âlet edip bu iman ve Kur’ân hizmetinin üzerine saldırmaktan bir netice alamayınca bu gibi taktiklere baş vururlar. Günümüze kadar bu hiç değişmemiştir.

Bütün bunlara karşı Risale-i Nur talebelerinin, mümkün olduğu kadar hizmetleriyle meşgul olmaları, mübâlağalı propagandalara hiç önem vermemeleri, bu saldırganları tahrik etmemek için ihtiyata da tam riayet etmeleri gerekir.

73. Mektup

Bu vatandaki milletin en büyük kuvveti olan âlem-i İslâmın teveccühünü ve hamiyetini ve uhuvvetini kırmak ve nefret verdirmek için, siyaseti dinsizliğe âlet ederek, perde altında küfr-ü mutlakı yerleştirmek isteyenler, hükûmeti iğfal ve adliyeyi iki defadır şaşkırtıp der: “Risale-i Nur şakirdleri, dini siyasete âlet eder; emniyete zarar vermek ihtimali var.”

Halbuki, bu memlekete maddî ve manevî bereketi ve fevkalâde hizmeti ve umum âlem-i İslâma taalluk edecek hakaiki câmi olduğu, otuzüç âyât-ı Kur’âniyenin işaretiyle ve İmam-ı Ali’nin (radıyallâhu anh) üç keramet-i gaybiyesiyle ve Gavs-ı Azam’ın kat’î ihbarıyla tahakkuk etmiş olan Risale-i Nur’un, siyasetle alâkası yoktur. Fakat küfr-ü mutlakı kırdığı için, küfr-ü mutlakın altı olan anarşilik ve üstü olan istib-

dad-ı mutlakı esasıyla bozar, reddeder. Emniyeti ve âsâyişi ve hürriyeti ve adaleti temin eder.

Risale-i Nur'a daha vatana, idareye zararı dokunmak bahanesiyle tecavüz edilmez. Daha kimseyi o bahane ile inandıramazlar. Fakat cepheyi değiştirip, din perdesi altında bazı safdil hocaları veya bid'a taraftarları veya enaniyetli soft-meşreblileri, bazı kurnazlıklar ile, Risale-i Nur'a karşı iki sene evvel İstanbul'da ve Denizli civarında olduğu gibi istimal etmeye münafiklar belki çabalayacaklar. İnşâallah muvaffak olamazlar.

Bu mektupta, bir önceki mektupta anlatılan mesele tekrar ele alınmış. Evet Risale-i Nur, bu vatanda yaşayan milletimizin arkasında en büyük ihtiyat kuvveti olan İslâm Dünyası'nın teveccühünü sağlayacak bir Anadolu mahsûlü iken, siyaseti dinsizliğe âlet edip, perde altında bu mübarek vatanda küfr-ü mutlakı yerleştirmek isteyenler, vatan evladını mahrum etmek ve o nurdan nefret ettirmek istiyorlar. Bunun için de hükümet ve devletin temsilcilerini yanıltmak ve adliyei de şaşırtmak kastıyla: "Risale-i Nur talebeleri, dini siyasete âlet eder, emniyete zarar vermek ihtimâli var!" diye propaganda yapıyorlar.

Üstad Hazretleri de bu sinsi iftiraya şöyle cevap veriyor: "Risale-i Nur'un, siyasetle alakası yoktur. Fakat, küfr-ü mutlakı kırdığı için, küfr-ü mutlakın altı olan anarşiyi ve üstü olan mutlak istibdadı, esasıyla bozar, reddeder. Emniyeti, âsâyişi, hürriyeti ve adâleti temin eder."

Bu taktikleri tutmayınca, tekrar cepheyi değiştirip, kıskanç, veya safdil veyahut enâniyet sahibi bazı zâhiri dindarları saldırtmaya çalışırlar. Dikkatli olmak gerekir.

74. Mektup

Kardeşlerim!

Şimdi tam tahakkuk etti ki; resmen bana ihanet ve hakaret etmek, onunla, teveccüh-ü ammeyi hakkımda kırmak için gizli bir tedbir kurulmuş. Benim bütün dostlarımı perde altında soğutmak ve ürkütmeye çalışıyorlar. Halbuki, Sikke-i Tasdik-i Gaybi onların bütün propagandalarını zir ü zeber ediyor.

Gerçi böyle dinsizlik hesabına bana olan hakaret, bir derece beni sıkıyor, eski Said'den kalma bazı damarlarıma dokunuyor. Fakat Risale-i Nur'un harika fütuhâtı ve şakirdlerinin ehl-i hakikat nazarında ve ruhani ve melaikeler yanında hürmet ve merhametle karşılanmaları, benim şahsıma gelen ihanet ve hakaretlerin sivrisinek kanadı kadar ehemmiyeti kalmaz. O bedbaht ehl-i ihanet, dindarlık cihetiyle, ehl-i din ve ehl-i ulum-u diniyenin hürmetini kırmak dine bir ihanet olduğu cihetinde, ruhani ve melaikelerin ve ehl-i iman ve ehl-i hakikatın nazarında mel'un olduğu gibi, binden ancak bir iki serserinin veya zındığın aferinini kazanırlar.

O bedbahtlar bana hakaret etmekle, güya Risale-i Nur'un nüfuzunu kırıyor; şahsımı menba zannedip beni çürütmekle, Risale-i Nur sukut edecek gibi ahmakane bir zan ile şahsıma tecavüz oluyor.

Ben de derim: Ey bana dinsizlik hesabına ihanet ve hakaret eden bedbahtlar! Kat'iyen size haber veriyorum, yakında-tevbe etmemek şartıyla-hiç çare-i halas yok ki, ecel celladıyla sen, idam-ı ebedi ile ölüm darağacı ile asılacaksın! Şeraretli ruhun dahi ebedi bir haps-i münferitte mahkum olmakla beraber, ehl-i iman ve ruhanilerin nefret ve lanetini kazanacaksın. Tevbe etmemek şartıyla, benim intikamım, senden pek muzaaf bir suretle alınıyor bildiğimden, hiddet değil, hatta sana acıyorum!

Amma Risale-i Nur'un, senin gibi sinekler kadar ehemmiyeti olmayanların perde çekmesi, zerre kadar nüfuzunu kıramaz. Yüz binler adam onunla imanlarını kurtardıkları için, ruh u canla hürmet ve pe-restiş ederler.

Amma şahsımın teessürü ise, kat'iyen size haber veriyorum ki, bir iki dakika asabiyetle bir teessüratıma mukabil, birden öyle bir teselli buluyorum ki, bin derece sizlerin hakaret ve ihaneti ziyadeleşse o teselliyi kıramaz. Çünkü, Risale-i Nur'un keşf-i kat'isiyle, dinsizlik hesabına bize hücum edenler, ebedi azaplar ve haps-i münferitte ve idam-ı ebedi ile ihanetini gördükleri gibi; Risale-i Nur'la imanını kurtaran şakirdleri, ölümlerle, terhis tezkeresi ve saadet-i ebediye vesikasını alıp, ebedi bir hürmet ve merhamet ve ikrama mazhar olacaklarını, filozofları susturan binler hüccetlerle beyan etmişiz.

Hem bu Yeni Said, Eski Said gibi kendine hürmet ve teveccüh

kazanmak ve şan ve şeref bulmak, kat'iyen aleyhindedir, kat'iyen kabul etmez. Onun için, yirmi senedir inzivayı tercih etmiş.

Eğer âsâyiş ve idare hesabına nüfuzunu kırmak ve umumun nazarında çürütmek için yapıyorsanız, pek büyük bir hata ediyorsunuz. İki sene üç mahkeme, yirmi senelik hayatımın yüz yirmi eserinde, yüz yirmi bin Risale-i Nur şakirdlerinden, mucib-i ihtilal ve medar-ı mes'uliyet ve vatan ve millet aleyhinde hiçbir şey bulmadıklarına, beraatimizle ve Risale-i Nur eczalarının bütününi iade etmeleriyle gösterdiği cihetle, kat'iyen size beyan ediyorum ki, dinsizlik hesabına bizi ezen sizler, vatan ve millet, âsâyiş ve idare aleyhinde ve anarşilik lehinde ve müthiş bir ecnebi hesabına beni sıkıştırıp, bir sarsıntı çıkarıp, o cereyanın müdahalesini istiyorsunuz... Onun için, bütün ihanet ve hakaretlerinize beş para kıymet vermem; âsâyiş, idare lehinde sabır ve tahammüle karar verdim.

Elbette dünya daimi olmadığı gibi, hadisatı da fırtınalı, daima değişir. Birkaç saat cinayetlerle, dünyevi ve uhrevî binler zakkum ve azap neticeleri var. O zaman, faydasız yüz binler teessüf diyeceksiniz. Ben, resmi makamata ve bizimle tam alâkadar vazifedarlara yazdığım gibi, sizin gibi bedbahtlara dahi derim: Biz, Risale-i Nur la, bu memleketin ve istikbalinin en büyük iki tehlikesini def etmeye çalışıyoruz ve bilfil çok emarelerle, hatta mahkemede de kısmen ispat etmişiz.

Birinci tehlike: Bu memlekette, hariçten kuvvetli bir surette girmeye çalışan anarşiliğe karşı sed çekmek.

İkincisi: Üç yüz elli milyon Müslümanların nefretlerini kardeşliğe çevirmekle, bu memleketin en büyük nokta-i istinadını temin etmektir.

Bu mektupta, Üstad hakkında hakaret ve ihanet için resmen gizli bir tuzak kurulmuş. Bütün dostlarını ürkütmeyi planlamışlar. Bunların sivrisinek kanadı kadar ehemmiyetsiz olduğunu söyleyen Üstad, onların âkıbetlerini haber vererek bir insan olarak onlara acıdığını söylüyor: "Gerçi, böyle dinsizlik hesabına bana olan hakaret, bir derece beni sıkıyor, Eski Said'den kalma bazı damarlarıma dokunuyor. Fakat, Risale-i Nur'un hârika fütuhâtı ve talebelerinin ehl-i hakikat nazarında, rûhânî ve melâikeler yanında hürmet ve merhametle karşılanmaları, benim şahsıma gelen ihânet ve hakaretlerin sivrisinek kanadı kadar ehemmiyeti kalmaz. (...) Tevbe

etmemek şartıyla, benim intikamım, senden pek katmerli bir sûrette alınıyor bildiğimden, hiddet değil, hatta sana acıyorum.” diyor.

Bu mektuplardaki ifadelerden anlıyoruz ki, işkence ve hakaret edenlerin bir kısmı bu işi dinsizlik hesabına yapıyor. Bir kısmı İslâm’ın cibillî düşmanı oldukları için yapıyorlar. Bir kısmı dış düşmanların maşaları... Bir kısmı da âsâyîşin korunması hesabını yapıyor.

Teveccüh-ü ammeyi kıramazlar çünkü, bin senelik tarihinde hep İslâm’a hizmet etmiş ve İslâmî hissiyât genlerine işlemiş olan bu milletin kalbinden âlim bir İslâm mücâhidini söküp atmak mümkün değildir. Onu görmek için hapslere düşen ve oralarda işkence gördüğü halde ondan kopmayan pek çok insan var. Ayrıca bu teveccüh sadece insanlara münhasır değil rûhanî ve melâikelerin hatta bütün Âlem-i İslam’daki ehl-i imanın teveccühü var. Bunları kırmak hiç mümkün değil.

1912’de Kütahya’nın Simav kazasında doğmuş ve Emirdağ ve Afyon’da altı sene uzatmalı jandarmalık yapmış olan İbrahim Mengüverli diyor ki: “Ben Emirdağ’da jandarmaydım. Beni bölük komutanı yanına çağırıldı. Gittim. Komutanın yanında Osmanlı kıyafetinde, cübbeli, sarıklı, ayakta dimdik duran birisi vardı. Komutan bana ‘Kim bu biliyor musun sen?’ dedi. Ben de ‘Kim bu?’ dedim. ‘Bu, dedi, Bediüzzaman’ ‘Neee?’ diye bağırdım ve hemen ellerine sarıldım, öpmeye başladım, herkes bana bakıyordu. (...) Üstad’ın mahkemesi olacaktı. Üstad’ı elli tane, yüz tane adam öldürmüş bir kâtil gibi mahkemeye götürüyorlardı. Ben de o zaman vazifelidim. Bediüzzaman’la karşı karşıya geldim. Hemen selâm çaktım. O sırada bizim süvarî muâvini geçiyormuş. Üstad’a selâm verdiğimi görmüş. Meydanda bağırdı çağırıldı. Benim için ‘Yakalayın şunu askerler!..’ dedi. Beni yakaladılar. Bölük komutanının odasına soktular. Süvari muâvini olanı biteni anlattı. ‘Bu jandarma, Bediüzzaman’a selam verdi.’ dedi. Komutan, muavinden de betermiş. Olduğu yerde tepiniyordu. Bana ‘Sen hocaya selam vermişsin?’ dedi. Ben de ‘Ben gâvur muyum yahu? Müslümanım!..’ dedim. ‘Falakaya yatırın bunu!’ diye bağırdı. Beni falakaya yatırdılar. Onlar kızılık sopası ile ayaklarıma vurdukça ben de ‘Üstadla konuştum ya, ona selâm verdim ya... Her şeyim ona feda olsun!..’ diyordum. Bu sefer çıldırıyorlar ve ‘Asker, hocaya selam veremez!’ diyorlardı. Ben de ‘Verdim işte. Nasıl veremezmiş? Asker gâvur mu?’ diyordum. Bölük komutanı öfkesini alamadı, beni bir hafta hapse attı. Bir hafta sonra hapisten çıktım. Yine bir mahkeme günü, bir yanımda alay komutanı bir yanımda da tabur komutanı olduğunu unutarak, Üstad’a yine selam

çaktım. Artık hiçbir şey umurumda değildi. ‘Hocam nasılsın?’ dedim. ‘İyiym evladım... Geçmiş olsun’ dedi. Hapishaneye girdiğimi nereden öğrendi bilmiyorum... Üstad devam etti: ‘Zâlimler, hem dünyada hem âhirette belâlarını bulacaklar!’ dedi...”

Tertemiz inanca sahip halkımızın insanları, meseleye böyle bakıyorlardı işte...

Ayrıca zâten bu Yeni Said asla hürmet ve teveccüh beklememekte, şan ve şereften kaçmaktadır. Yirmi sene sırf bunun için iradî bir inzivâyı da tercih etmiş.

Gizli ihanet şebekesinin propagandalarına kanarak güya emniyeti ve huzuru bozacak diye safdilâne kendisiyle uğraşan devlet görevlilerine de gerçeği anlatmak lüzumunu hissederek diyor ki: “Eğer, âsâyiş ve idare hesabına (Said’in) nüfuzunu kırmak ve umumun nazarında çürütme için yapıyorsanız, pek büyük bir hatâ ediyorsunuz. İki sene üç mahkeme, yirmi senelik hayatımın yüz yirmi eserinde, yüz yirmi bin Risale-i Nur talebelerinden mücib-i ihtilal ve medâr-ı mes’uliyet, vatan ve millet aleyhinde hiçbir şey bulmadıklarına, berâatimizle ve Risale-i Nur eczalarının bütününe îade etmeleriyle gösterdiği cihetle, kat’iyen size beyan ediyorum ki, dinsizlik hesabına bizi ezen sizler, vatan ve millet, âsâyiş ve idare aleyhinde ve anarşi lehinde ve müthiş bir ecnebî hesabına beni sıkıştırıp, bir sarsıntı çıkarıp, o cereyanın müdâhalesini istiyorsunuz. Onun için, bütün ihanet ve hakaretlerinize beş para kıymet vermem. Âsâyiş, idare lehinde, sabır ve tahammüle karar verdim.”

Ayrıca yaptığı hizmetin önemini ve büyüklüğünü de şöyle dile getiriyor: “Biz Risale-i Nur ile, bu memleketin ve istikbalinin en büyük iki tehlikesini def etmeye çalışıyoruz ve bilfiil çok emârelerle, hatta mahkemede de kısmen ispat etmişiz: Birinci tehlike: Bu memlekette, hârîçten kuvvetli bir surette girmeye çalışan anarşiye karşı sed çekmek. İkincisi: Üçyüz elli milyon Müslüman’ın nefretini kardeşliğe çevirmekle, bu memleketin en büyük dayanma noktasını temin etmektir.”

Gerçekten dinden, imandan yani özünden ve kökünden uzaklaştırılmak istenen gençler, anarşi için hazır elemanlardır. Bunu, materyalist felsefe ile komunistleştirilen gençler, 12 Mart ve 12 Eylül öncesi hareketlerde gösterdikleri icraatla ortaya koymuşlardır. Ama aklî mantıkî esaslar üzerine oturtulan, hem kalbi ve hem de aklı iknâ ve tatmin eden Risale-i Nurlar bu felâketin önünü aldığı gibi, İslâm Dünyası’nın Türkiye’yi İslamiyetten

çıkmiş zannedip bizden nefret duymasına karşılık, Anadolu mahsülü mübarek Risale-i Nurlar ve onun Kur'ân'ın sâdık talebesi olan mensupları, bu nefreti zihinlerden sildirmiş ve güzel bir imaj ve vizyonun sergilenmesine vesile olmuşlardır.

75. Mektup

Afyon Emniyet Müdürüne derim ki:

Müdür Bey!

Dünyada, eski zamandan beri görülmemiş bu derece kanunsuz ve manasız ve maslahatsız tecavüzler bana geldiği halde neden aldırımıyorsunuz?

Bir misali: Camiye, hâlî zamanda, cemaat hayrına sahip olmak için, bazı bir iki adamdan başka kimseyi yanıma kabul etmediğim halde, resmen “Kat’iyen camiye gitmeyeceksiniz” deyip, bu gurbette, hastalık ve ihtiyarlık ve yoksulluk içinde bu ihanet hangi kanunlardır? Hangi maslahat var? Haberim olmadan, caminin hali bir yerinde iki üç tahta, bir kilimle beni üşütmemek fikriyle bir zatın yaptığı iki kişilik bir settare yüzünden, ehemmiyetli bir mesele şeklinde, hem bana, hem umum halka manasız telaş vermek hangi kanunlardır? Hangi maslahat var? Soruyorum.

Bana bu ihanetleri yapanların hiçbir bahaneleri yoktur. Yalnız teveccüh-ü ammeyi bahane edip, “Bu menfi adama neden hürmet ediyorsunuz?”

Ben de derim: Bütün dostlarım biliyorlar ki, ben şahsıma karşı hürmeti ve teveccüh-ü ammeyi istemiyorum, reddediyorum. Benim hakkımda başkalarının hüsn-ü zannını kabul etmediğim halde, hangi kanun beni mes’ul eder ki, ihtiyarım ve rızam haricinde, başkasının hüsn-ü zannıyla bana ihanet ediliyor? Farz-ı muhal olarak, bu teveccüh-ü amme hakikat de olsa, vatana, millete faydası var, zararı olmaz.

Hem eğer bir parçasını ben de kabul etsem, bu ihtiyarlık, hastalık, yoksulluk ve soğuk bir oda içerisinde, dehşetli bir haps-i münferitte, zaruri hizmetlerimi görmek için bir-iki insanın dostluğunu kabul etmeğimde hangi fenalık var? Hangi kanun bunu men eder? Bir iki

işçi çocuktan başka benimle temas ettirmemek hangi kanunladır? O işçi çocuklar her vakit bulunmadığı için, kendim işimi göremiyorum. Bu dehşetli vaziyeti, elbette bu memlekette inzibat ve hükümet ve idare adamları nazar-ı ehemmiyete almak borçlarıdır.

Cidden alâkadar eder diye size beyan ediyorum.

Emirdağ'ında bir tecrid-i mutlakta
Said Nursî

Bu mektup Afyon Emniyet Müdürü'ne yazılmıştır. Emirdağ'da kendisine karşı yapılan kötü muameleye karşı, derdini anlatmak için, itiraz hakkını dilekçe vererek kullanmıştır.

Yaşlı, hasta, yoksul, garip bir vatandaşa, “Kat’iyyen câmiye gitmeyeceksin.” diye, inanç ve ibadet hürriyeti çiğnenerek bir ihanette bulunuluyor. O da Emirdağ'da bunu yapanların üzerindeki etkili ve yetkili kişiye “Müdür Bey, eski zamandan beri görülmemiş bu derece kanunsuz ve manasız ve maslahatsız tecavüzler bana geldiği halde neden aldırılmıyorsunuz?” diye mektup yazıyor.

Hiçbir sebep ve bahaneleri yokken, sırf Üstad'a karşı teveccüh-ü âmmeyi ve hürmeti kırmak için bu zulmü yapanlar hakkında “Bu ihtiyarlık, hastalık, yoksulluk ve soğuk bir oda içerisinde, dehşetli bir haps-i münferitte, zarûrî hizmetlerimi görmek için bir-iki insanın dostluğunu kabul etmemde hangi fenalık var? Hangi kânun bunu men eder? Bir-iki işçi çocuktan başka benimle temas ettirmemek hangi kanunladır? O işçi çocuklar her vakit bulunmadığı için kendim işimi göremiyorum. Bu dehşetli vaziyeti, elbette bu memlekette inzibat ve hükümet ve idare adamları nazar-ı ehemmiyete almak borçlarıdır. Cidden alâkadar eder diye size beyan ediyorum.”

Üstad'ın bu hakkını kullanması ile ilgili olarak, Anayasa Profesörü Dr. Servet Armağan Bey'in yazdığı müstakil bir eseri vardır.

76. Mektup

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Cenab-ı Hakka hadsiz şükür olsun ki, çoktan beri beklediğim bir ciddi yardım, Konya ulemasından görülmeye başladı.

Evet Risale-i Nur, medreseden çıkmış, ilim içinde hakikate yol

açmış, hakiki sahipleri ve taraftarları medreseden çıkan hocalar olduğuna binaen, umum Anadolunun eskiden beri parlak ve faal bir medresesi Konya şehri olduğundan, o mübarek medresenin şakirdleri kendi malları olan Risale-i Nur'a sahip çıkmaya ve sarılmaya başladığını Sabri'nin mektubundan anladım ve buraya, Konya'ya yakın geldiğime ruh u canımla memnun olup, bana gelen bütün sıkıntılara sürurla mukabele edip tahammül ediyorum.

Başta, çok mübarek tefsirin çok muhterem ve kıymettar sahibi olan Hoca Vehbi Efendi olarak, Risale-i Nur'u takdir edip alâkadarlık gösteren bütün Konya ve civarı ulemalarını, bütün kazançlarıma ve dualarıma şerik ettim. Ve has kardeşlerim dairesi içinde isimlerini bildiğim zâtları, isimleriyle dua vaktinde yad ediyorum. Risale-i Nur şakirdlerindeki şirket-i maneviye itibarıyla, benim çok noksan kazancımdan hisse aldıkları gibi; bütün şakirdlerin bütün kazançlarından da hisseler almaya yol açıldığını, benim tarafımdan selamımı, hürmetlerimle onlara tebliğ ediniz

Isparta kahramanları gibi, Konya'nın mübarek alimleri Risale-i Nur'a sahip çıktıklarından, daha dünyaca, vazife-i Nuriyeye bir endişem kalmadı. O mübarek ve kuvvetli ellere Risale-i Nur'u emanet edip rahat-ı kalb ile kabrime gidebilirim.

Saniyen: Elhak, az bir zamanda Risale-i Nur'a pek çok faydası dokunan ve on seneden beri Risale-i Nur'a çalışmış gibi haslar dairesinde bulunan Mustafa Osman'ın, Emirdağ'ındaki kardeşlerine, yangın mü-nasebetiyle geçmiş olsun makamında nev-i beşer yangınını bahsedip, güzel bir mektup yazmış. Onun mektubunun bir kısmını hem Lahika'da, hem Sikke-i Gaybiye'de kaydediyoruz; sonra suretini size göndereceğiz. Benim tarafımdan hem ona, hem yanındakilere, hem vasita-i muhabere olduğu Kastamonu ve İnebolu'daki kardeşlerimize pek çok selamlarla beraber; hattı güzel, vakti müsait olanlar, Isparta ve civarı gibi, Asâ-yı Musa Mecmuası'nı yazsalar, çok münasip olur. Bu vazife-i Nuriye, inşaallah matbaanın çok fevkinde iş görecektir.

Salisen: Hafız Emin'in Risale-i Nur'a çok hizmeti var. Onun kasabası olan Küre, geçen hadiseden evvel Nuri, Hakkı, İhsan ve merhum Muallim Osman gibi zatların himmetiyle bir Medrese-i Nuriye

hükmüne geçip parlak bir surette Nur'a çalışıyordu. İnşallah, o kıymetli hizmet, mümkün oldukça yine yapacak. Gerçi geçen musibette en ziyade onlar üzüldüler, fakat ona mukabil Risale-i Nur'un geniş muzafferiyetinde o kasabanın ve o fedakar kardeşlerimizin hisseleri çok ehemmiyetlidir.

Hafız Emin, mektubunda diyor ki: "Ben mahkemeden kitaplarımı alamadım. Size gelmiş mi, gelmemiş mi?" diye benden soruyor.

Siz ona selamıyla beraber yazınız ki: Seninki bana gelmediği gibi, sana İstanbul'a gönderdiğim kitaplarımdan da hiçbirisi elime geçmedi. Ve bilhassa İstanbul'a gönderdiğim "büyük kitap" namında, içinde yirmi risaleden ziyade bulunan mecmuayı çok araştırdımsa da bulamadım. Fakat, madem Risale-i Nur kendi kendine intişar ediyor ve muhtaç olanlara kendini okutturuyor, Hafız Emin'e ve bizlere sevap kazandırıyor; Hafız Emin de, benim gibi, kitaplarının başka ellerde gezmesinden memnun olmalı.

Hem Küre'de, erkek ve hanım ne kadar Risale-i Nur'la alâkadar varsa, onlara selam ediyorum. Eskisi gibi şimdi de Küre'ye bir Medrese-i Nuriye nazarıyla bakıyorum. Hususan İhsan, Abdullah, Abdurrahman'a selam ediyorum; ne haldedir? İnşallah eski parlak hizmeti devam ediyor. Tam bir Abdurrahman olduğunu ispat ettiği gibi, devam edecek.

Umum kardeşlerimize birer birer selam ve dua ediyoruz.

Üstad Hazretleri bu mektubun birinci bölümünde Risale-i Nur'u takdir edip alâkadarlık gösteren Konya âlimlerine karşı memnuniyet ve sevincini belirtiyor. En başta tefsir sahibi Hoca Vehbî Efendi'nin ismini söylüyor. Sadece İhlâs Risalesi'ni görüp okumakla Külliyyatın kıymetini takdir eden bu Hocaefendi için bir yerde "Arslan Hoca" tabirini kullanıyor. Gerçekten de bütün Konya uleması Risale-i Nurları sevip takdir etmiştir. Merhum ve muhterem Hacı Veyiszâde Hazretleri de onlardandır. Onun yeğeni olan, uzun seneler Medine'de görevli olarak bulunan merhum Ali Ulvî Kurucu hocamız ve ağabeyimiz de mühim bir âlim olarak Tarihçe-i Hayat'a takdim ve Üstadımız için de güzel bir şiir yazmıştır.

1984 veya 1985'de Konya-Erenköy'deki evinde ziyaretim sırasında Hacı Tahir Büyükkörükçü Hocaefendi'den de şu sözleri dinlemiştik: "Birgün berberde tıraş oluyordum. Karşılarımdaki câminin kapısında da Dr. Sadul-

lah Nutku, bir kaç arkadaşı ile beraber Risale-i Nurları ellerine almış bir şeyler anlatmaya çalışıyorlardı. Berber dükkanındaki bazı kişiler doktorun aleyhinde konuşmaya başlayınca onları ikaz ettim, Risale-i Nurları ve Nur talebelerini de müdafaa ettim. Aynı şekilde o haftaki Cuma vaazında da bu hususta takdirkâr bir konuşma yaptım. O gece rüyamda Bediüzzaman Hazretleri beni takdir etti. Bir rüyamda da bana resimsiz paralarından vermişti. Ömrümde hiç maddi sıkıntı çekmedim. Bakınız şimdi senenin yarısını ülkemizde yarısını da Medine-i Münevvere'de geçiriyorum. Bir seferinde de rüyamda elimden tutmuştu, içime feyizler aktı da aktı. Benim konuşmalarında bir şey varsa işte oradan gelmektedir...”

Mektubun ikinci bölümünde, Emirdağ yangını münasebetiyle geçmiş olsun makamında mektup yazan Mustafa Osman'dan bahsediyor. Kastamonu ve İnebolu'da bulunan talebelerin Risale-i Nurları yazmalarını istiyor. Yazma vazifesinin, matbaaların çok üstünde iş göreceğini söylüyor.

Üçüncü bölümde Kure'de bulunan Hâfiz Emin ve arkadaşlarının durumunu soruyor. Kendisine kitaplarının iade edilmemesinden dolayı teselli edip, o kitapların başka ellerde dolaşırken yaptıkları irşadlardan dolayı memnun olması gerektiğini söylüyor.

Mektubun sonunda da bir Nur Medresesi nazarıyla baktığı Küreli kadın ve erkek bütün hizmet erlerine selam ediyor. Özellikle İhsan, Abdullah ve Abdurrahman isimli taleberiyle ilgilenip eski parlak hizmetlerinin devamını arzuluyor... Elbette ki, mektupla bile olsa, bu ilgili ve iltifatlı ifadeler, onlar için bir teşvik kamçısı oluyor, onları aşk ve şevke getiriyordu.

77. Mektup

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Hadsiz şükür olsun ki, Risale-i Nur yerine beni sıkıyorlar, benimle meşgul oluyorlar. Hiç merak etmeyiniz. *هِيَ عَسَى أَنْ تَكْرَهُوا شَيْئًا وَهُوَ خَيْرٌ لَكُمْ* sırrıyla, inşaallah bu yeni hâdisede dahi bir hayır olacak.

Hâdis budur: Ceylan'ı ve iki arkadaşları-ki bana hizmet ediyorlardı-yanıma gelmelerini men ettiler. Anahtarları onlardan aldılar, bekçilere verdiler. O bekçilerden birisi geliyor, su ve ekmek gibi işlerimi görüyor. Ben bunun sebebini bilemedim. Fakat bu kasabada bir parti münaza-

ası var. Çocuğun bir amcası⁸ bir taraftadır. Onun muarızları yapıyor ihtimali var.

Hem, her tarafta Risale-i Nur'un fütuhâtı ve hariçten gelen anarşistlik müdahalesi sebebiyet verdi zannederim. Ve Sandıklı'da elde edilen mektubatla, bir vasıta-i muhabere olması bahanesiyle, bu sıkıntıyı verdiler. Siz hiç telaş etmeyiniz, bunun da hiç ehemmiyeti yoktur. Siz yine eski gibi bana yazarsınız. Fakat ben, kendim çok yazamıyorum. Güya beni, ihanet ve hakaretle çürütmekle, Risale-i Nur'un fütuhâtına sed çekilecek; divaneliklerinden, üflemeyle milyonlar elektrik kuvvetinde bulunan Risale-i Nur gibi bir hakikat güneşi sönecek diye –ziyade sevabı bana kazandırmak için– beni fazla sıkıyorlar.

Medar-ı ibret ve dikkat bir tevafuktur ki; dün, çocukla pederini zabıta celb edip ifadelerini aldığı aynı dakikada, ehemmiyetli bir vukuatı, telefon-u zabıta haber vererek, bütün erkânı telaşa düşürdü. Mahall-i vak'aya gitmeye mecbur oldular. Manen onlara denildi:

“Siz sinek kanadı kadar zararı olmayanı bırakınız; kartallar, belki ejderhalar gibi zararlara bakınız.”

Hem camiden men hadisesinin aynı vaktinde, men'e emir veren yeni kaymakam, Afyon'da, ameliyata maruz kaldı. Lisan-ı haliyle ona denildi: “Ölüm var! Onun idamından kurtulmasına çalışmanı tazyik değil, belki çok takdir ve tahsin etmek gerektir.”

Umum kardeş ve hemşirelerime birer birer selam ve dua ederim ve dualarını isterim.

Kardeşiniz Said Nursî

Emirdağlı Çalışkanlar hanedanından Mehmet Çalışkan'ın oğlu Ceylan Ağabey, iki arkadaşı ile beraber Üstad'ın hizmetlerini görüyorlardı. Onlardan evin anahtarlarını alıyorlar ve bekçilere veriyorlar. Bir bekçi gelip ekmek ve su gibi ihtiyaçlarını temin ediyor. Ceylan Çalışkan'ın Üstad'ın yanına gelip hizmet etmesinin yasaklanma sebebini söylemiyorlar. Üstad, o zaman iktidarda Milli Şef İnönü ve Halk Parti'si olduğu için Ceylan'ın amcası Abdullah Çalışkan da Demokrat Parti'den olduğundan dolayı, bu sebeple bu yasağın verilmiş olacağını söylüyor. Aslında asıl sebep Risale-i Nur'un o zor şartlara rağmen her yerdeki fütuhâtı ... Muarızlar Emirdağ'a

⁸ Merhum Abdullah Çalışkan'dır. Demokrat muhalefette iken intisap etmiştir.

meseleyi hapsedip bastırdık derken Sandıklı'da bölüm bölüm olmaktan çıkmış koskocaman Mektubat Risalesi'ni ele geçiriyorlar. Şimdi kitabı, içindeki İslâmî düşünceleri en büyük tehlike gören zihniyete göre, artık Bediüzzaman Hazretleri'nin yanında bir-iki çocuğun bile bulunmaması gerekiyor. Anlayış bu... Güneş üflemeyle söner mi? Onun ziyasının, nurunun önüne geçilebilir mi? İşte Risale-i Nur ise İslamiyet güneşinin milyonlar elektrik kuvvetinde bir ışığı. Hiç üflemeyle söndürülebilir mi?

Öbür taraftan yapılan ihanet ânında, Cenab-ı Hak bunların başına ibret ve ders alınacak işler musallat ediyor...

Ceylan Çalışkan ve babasını Emniyet, celbedip ifadelerini almak istiyor. Aynı anda bölgede büyük bir kötülük oluyor, etkili yetkili herkes telaşa düşüyor. Çalışkanlardan ifade almayı bırakıp vak'anın olduğu yere gitmeye mecbur oluyorlar. Böylece İlahî bir ikaz olarak onlara deniliyor ki: "Siz, sinek kanadı kadar zararlı olmayan işi bırakın da, ejderhalar gibi zararlılara bakın." Hem "Câmiye gitmeyeceksin" diyerek yasak emrini veren yeni kaymakam da aynı anda rahatsızlanıyor hemen Afyon hastanesine kaldırılıp ameliyat ediyorlar. Ona da manevi bir dille: "Ölüm gerçeği var. Ölümün idamından kurtarmaya çalışan Bediüzzaman'ı baskı altında tutup hakaret etmeye çalışmayın. Bilakis onu takdir etmeniz gerekir." denilmiş oluyor.

Tabii bunları anlamak için iz'an, insaf ve vicdan lazım. Bir de te'vîl-i ehâdis denilen, olayların dilinden anlayıp yorumlayanları dinlemek gerekir.

78. Mektup

Aziz, Sıddık Kardeşlerim ve Mübarek Varislerim ve Emin Vekillerim!

Evvela: Size kat'î haber veriyorum ki, hakkımızda ve Risale-i Nur hizmetinde, inayet-i Rabbaniye ve tevfiyat-ı Samedaniye devam ediyor. Zâhiren çirkin perdeler altında, gayet güzel neticeler var. Bir zararımıza bedel, yüz menfaat bizlere ihsan ediliyor. Onun için, geçici, muvakkat sıkıntılara ve sarsıntılara ehemmiyet vermemek lazımdır.

Sâniyen: Mümkün olduğu kadar Asâ-yı Musa Mecmuası'nı yazmakta fütur ve tevakkuf verilmesin. O kudsî birinci vazifenin pek çok

ehemmiyeti var; بِهِ الظُّلْمَةُ أَنْجَلْتُ Onun hakkında İmam-ı Ali (radiyallâhu anh) demiş.

Size iki Ali'nin on dört parça mübarek risalelerini tashih edip posta ile gönderdim. Burada hem beni, hem talebeleri şevkle tam çalıştırdılar. Kastamonu'da imdadıma geldikleri gibi, burada dahi o iki kahraman yine imdadıma yetiştiler.

Sâlisen: Ben burada gerçi pek çok sıkılıyorum. Fakat sizlerin fütursuz çalışmanızı düşündükçe ve iştiyakla beklediğim mülâyimane ve tesellikar mektuplarınızı gördükçe, o sıkıntılar gider, bazen sevinçlere inkılap ederler. Benim mektuplarımı yazan, şimdilik yanıma gerçi gelemiyor; fakat şahsî hizmetten başka, Risale-i Nur'a ait üç dört vazifesi var. Onları mükemmel yapıyor. Hem, benim hususî işlerimi de kapıya gelip anlar, gider, onları da yapar.

Râbian: Sair yerlerdeki kardeşlerimiz Asâ-yı Musa yazmasına başlamışlar mı? Bu birinci vazifeyi eskiden yapan ve yanında mevcut bulunan zatlar, bir cilt içine alıp, ikinci vazife-i imaniye olan mu'cizâtları zeyilleriyle beraber tedarikine başlasınlar. Veyahut geri kalanlara yardım etsinler. Elinden geldiği kadar güzel ve tashihli yazılmalı.

Hâmisen: Âlimlerden sonra muallimler risaleye ihtiyaçlarını hissetmeye başladıklarını çok emareler var. Bir emare budur: İstanbul'da din konferansında okumak niyetiyle Ayetül-Kübra risalesini istemelelidir.

Re'fet kardeş! Sen de çok safalar geldin ve Risale-i Nur yazısıyla meşguliyetin beni cidden sevindirdi. Hulusi ve Sabri gibi senin de suallerinin Risale-i Nur'da ehemmiyetli neticeleri ve tatlı meyveleri var. Senin yanında bulunan ve risalelerde kaydedilmeyen ilmi parçaları münasip yerlerde veya "Lahika"da yazarsınız.

Kardeşlerim, Asâ-yı Musa Mecmuası'nın yazmasında bir tedbir hatırıma geldi. Taksimül'-a'mal ile beş altı zat, aynı kıt'ada herbiri bir kısmını yazsın; daha çabuk ve daha kolay olur. Hem usandırmaz, hem -büyüklüğü için- yazmak cesaretini kırmaz. Tahmin ederim ki, bu çok ehemmiyetli vazife-i Nuriye tam ileri gitmemesi bu sebeptendir. Yazısı güzel olanlar, herhalde bu yeni tedbirle o vazifeye çalışmalı.

Kardeşlerim! Çok dikkat ve ihtiyat ediniz. Sakın... sakın hocalarla

münakaşa etmeyiniz. Mümkün olduğu kadar musalahakarane davranınız. Enaniyetlerine dokunmayınız. Bid'at taraftarı da olsa ilişmeyiniz. Karşımızda dehşetli zındıka varken, mübtedi'lerle uğraşıp, onları dinsizlerin tarafına sevk etmemek gerektir. Eğer size ilişmek için gönderilmiş hocalara rastgelseniz, mümkün olduğu kadar münazaa kapısını açmayınız. İlim kisvesiyle itirazları, münafıkların ellerinde bir senet olur.

İstanbul'da ihtiyar hocanın hücumu ne kadar zarar verdiğini bilirsiniz. Elden geldiği kadar Risale-i Nur lehine çevirmeye çalışınız.

Umum kardeşlerime birer birer selam...

Üstad bu mektubu, sıddık kardeşlerine, mübarek vârislerine ve emîn vekillerine yazmıştır. Onlara Risale-i Nur hizmetinde İnyet-i İlahiye'nin devam ettiğini, zâhiren çirkin perdeler altında, gayet güzel neticelerin bulunduğunu onun için geçici sıkıntı ve sarsıntılara önem verilmemesi gerektiğini söylemiştir.

Mektubun ikinci maddesinde, "Asâ-yı Mûsâ" Risalesi'nin hiç kesinti verilmeden yazılmasını istiyor. Onun için Hz. Ali (radıyallâhu anh), "Karanlık onunla aydınlandı." diyor.

İki Ali'nin on dört parça Risalesi'nden bahsediliyor. Onların yazdıkları bu Risaleler, hem Emirdağ'da hem de Kastamonu'da imdada yetişip aşk ve şevke vesile olmuşlar. Bu iki Ali'nin Büyük Ali'si, İslam köylü Hafız Ali, Küçük Ali'si de, Kuleönülü Büyük Ruhlu Küçük Ali olsa gerektir.

Üçüncü maddede Üstad, Emirdağ'da çok sıkıldığını söylüyor. Fakat, sıddık kardeşleri, mübarek vârisleri ve emin vekilleri olan Isparta Kahramanlarının fütursuz çalışmalarını düşünmesi ve onların mektuplarını görmesi bile sıkıntılarını giderip sevince çevirdiğini bildiriyor.

Buradan biz talebeler arasında, irtibatta ifratın önemini anlıyoruz. "Ne olursa olsun, böyle birbirine bağlı, hizmete bağlı talebeler var ya... Ölse de gam yemem!" dedirten dayanışma ve azamî irtibatın devamlı canlılığını koruması gerekiyor.

Üstad'ın mektuplarını yazan Ceylan Çalışkan, o günlerde gelip gitmesi yasaklandığı için Üstad'ın yanına gelemiyordu. Ayrıca onun üç dört vazifesi daha vardı. Onları da çok iyi yapıyordu.

Ceylan Çalışkan Üstad'ın yanına ilk gelişinde, ona Üstad'ın verdiği ilk ders: Sıdk (doğruluk, dürüstlük) olmuştur. Ceylan Çalışkan, ilk zamanlar, Üstad'ın söylediği mektupları lâtin harfleriyle yazar sonra evlerine

gelip daktilo ederdi. Sonra da on beş günde “İslam yazısı” Osmanlıca’yı yazmasını öğrenmişti. O, dehası, zekâsı, pratik buluş kabiliyeti ile o nazik ve tehlikeli zamanda Üstad’ın verdiği işleri çok güzel yapıyordu. Ayrıca Üstad ona, dikkat etmesi gereken şöyle bir ikazda bulunmuştu: “Bizimle görüşmek isteyen, buraya gelenlerden herkese açılma. Onlara lüzumsuz şekilde esrarımızı bildirme. Çünkü içlerinden ya safdil veya kurnaz veya aptal bulunabilir; ifşâ eder, habbeyi kubbe yapar. Ondan da münafıklar ve casuslar istifade eder. (...) On adamın şimdiki benim hizmetimde vazifeleri, mecburiyetle sana yüklenmiş. Az bir yanlışın büyük zarar verir.”

Üstad’ın ifadesiyle Ceylan Çalışkan Ağabey “Hem, hususî işleri de kapiya gelip anlar, gider; onları da yapar.” dı.

Dördüncü maddede tekrar Asâ-yı Musa Risalesi’nin yazılması üzerinde duruyor. Onu yazanların, ikinci vazife-i imâniye olan Mucizatları (Mucizat-ı Ahmediye ve Mucizat-ı Kur’âniye yani 19. Mektup ile 25. Sözü) Zeyilleri ile beraber yazmalarını istiyor.

Beşinci olarak, Konya ve diğer vilayetlerin âlimleri gibi, muallimlerin de Risalelere ihtiyaçlarını hissettiklerini yazıyor. Çünkü İstanbul’da yapılan din konferansında okumak niyetiyle Ayetü’l-Kübra Risalesi’ni istemişler.

Mektubun sonunda da dikkat ve ihtiyat dersi verilmiş ve asla hocalarla münakaşa edilmemesi tavsiye edilmiş. Bid’at taraftarı da olsa onlarla uğraşılması gerekiyor. Çünkü karşımızda dehşetli dinsizlik taraftarları var. Bunlarla uğraşılırsa, cephe genişlemiş ve bunların da dinsizler tarafına iltihak etmeleri sağlanmış olur. Böylesi daha kötü ve daha tehlikelidir. Ayrıca onların hocalık ve ilim kisvesiyle itirazları münafıkların bizim aleyhimize kullanacakları bir delil olur.

Burada geçen “bid’at” tabiri, dini bir terim olarak, dinden olmayan sonradan uydurulan şeylere denir. Ama burada bu manayı ifade etmekle beraber Üstad’ın Risalelerde geçen ehl-i bid’a tabiri, daha çok iman ve Kur’ân hizmetine tavır almış güç ve yetkiyi elinde tutanlar içindir.

79. Mektup

Çok Aziz, Sıddık, Kahraman, Bahtiyar Emirdağlı Kardeşlerim!

Geçirdiğiniz çok büyük âfeti müş’ir, mübarek efendimiz hazretlerinin, çok ehemmiyetli ve çok kıymetli ve perde altında çok müjdeli

lütüfnamelerini aldık. Her birerlerinize, hususan bu yangında daha çok tehlike atlatan kardeşlerime, bura ve bu civar talebeleri namına büyük geçmiş olsun der ve bu vesile ile dehşetli küfr-ü mutlak yangınının mahalleimizi sardığı ve kızıl kıvılcımlarının saçaklarımıza sıçramak üzere olduğu bir hengâmda, umum ehl-i iman ve hususan Nürular nâmına, o maddî yangında çocuk Ceylan'ın ağlamakla medet istemesi gibi, bir manevi Ceylan olarak, o büyük ve çok müşfik Üstad'a "Medet! Biz ya- nıyoruz, mahvolduk" diye niyaz eylerim.

Bu Emirdağ yangınında, günün en çok nüfuzuna sahip, kızıl Rus- ya'dan çıkararak kızıl ateşler ve kızıl kıvılcımlar saçan ve birer birer dünya şehrinin mahallelerini saran ve ovaları yakıp kavuran, bazı yerlerde de nifak ve şikak ateşleri saçarak, kardeşine "Kardeşini öldür!" diye bağı- ran ve en nihayette âlem-i Hıristiyaniyeti yakıp, kavurup, harman gibi savurduktan sonra Âlem-i İslam mahallesini saran ve evimizin saçak- larına kıvılcımları sıçrayan ve çok büyük ve çok dehşetli bir bela olan komünizm ve bu azim yangında itfaiye vazifesini üzerine alan Risale-i Nur'a ve Risale-i Nur'un günün en büyük mutfisi, en büyük tahassün- gahı ve en büyük melcei ve penahı ve onun şahs-ı manevisinin duaları- nın, barigah-ı Ehadiyette kabul olduğuna sarih bir işaret var. Ve adeta ona hücum edenlere ve etmek isteyenlere karanlık gecede kırmızı diliyle şöyle hitap ediyor:

"Ey Fahr-i Âlemin gösterdiği doğru yoldan şaşanlar! Dünyanın fani metalleriyle gururlanıp taşanlar! Ve ey dünyamıza zararı olur kor- kususuyla, Nur-u Kur'ân'dan kaçanlar! Sizler, dünyanızın uçurumlara gittiği zannıyla, o bâki ve tatlı sandığınız fâni ve hakikatte çok acı lez- zetlerinizin, zeval bulmak, şedit ve elim elem ve ıztıraplara tahavvül etmek üzere olduğunu tahmin ederek manasızca radyoların başına koşuyorsunuz. Bu koşmakta ve bu dedikoduları dinlemekte ne fayda var?

Zeval bulucu lehviyat ve lezaizle körleşmiş, bakan gözleriniz... Artık yeter, biraz hakikati görsün! Sağırlaşmış duyan kulaklarınız biraz hakikati duysun ki, bu acip ve dehşetli ve hiç misli görülmemiş devir- de, hususan ehl-i imanın çok sarsıntılar geçirdiği ve çok dehşetli düş- manlar karşısında bulunduğu ve küfr-ü mutlak ateşinin mahalleimizi

sardığı bir zamanda, ancak ve ancak, güvenimizin en müstahkem, kavi, yıkılmaz, sarsılmaz tahkimatı olan Risale-i Nur'un nurani siperlerine iltica etmekle ve Onun daire-i kudsiyesine dehalet etmekle kurtulacak ve imanınızı kurtararak, idam-ı ebedi zannettiğiniz ölümü bir hayat-ı bakiyeye tebdil edeceksiniz. Ve işte o nurun mübarek tercümanının ve mübarek şahs-ı manevisinin *أَجْرُنَا وَأَجْرُ وَالِدَيْنَا وَأَجْرُ طَلَبَةِ رَسَائِلِ النُّورِ وَوَالِدِيهِمْ مِنْ* النَّارِ ve emsali dualarının kabulüyle, şefaatiyle ve hürmetine, benim dehşetli, fakat cehennem ateşi yanında hiç ehemmiyeti olmayan ateşimden, onun şakirdlerinin, hâdimlerinin ve risalelerinin muhafızı bulunan mağazaları, nasıl azad olmuş, kurtulmuşsa, sizler de o mübarek şakirdler gibi, o mübarek daire-i kudsiyeye dehalet ettiğinizde, dünyevi ve uhrevî dehşetli ateşlerden kurtulacak ve evlat ve iyalinizin bir nevi çobanı olmak hasebiyle, o sevgililerinizi de kurtaracaksınız. Ve her birerleriniz maddi ve manevi felah ve saadete nail olacaksınız.

Bakıp da görmeyen ve görüp de görmek istemediğinizden kapadığınız gözlerinizi açınız, görünüz ve azim tehlikelerin çok yakın olduğunu ihlas ve telaş ve itirazınızı arttırmaktan başka bir işe yaramayan dünya havadislerini veren radyo başına değil, ayaklarınızdaki bütün derman ve kuvvetinizle Risale-i Nur başına ve onun, neticesi emniyet, selamet ve saadet olan nurani dairesine koşunuz.”

Bizlere de: “Ey Nurcular! Allah'ın sizlere ihsan ettiği ezeli lütfuna karşı secdeden başlarınızı kaldırmayınız. Gecenin soğuğuna aldırmayınız. Sizlere lütfunu hiçbir hususta esirgemeyen Rabb-i Rahime, gecenin bu mübarek saatlerinde kalkarak vazife-i şükri eda ediniz. Ve bazılarının düştüğü, istikbali düşünmek derdiyle aklı, maaşı sarsan hadiseler karşısında titremeyiniz, korkmayınız; Nurun kudsî kerameti ve imdadını müşahede ediniz.

Dünya fânidir; binler sene yaşamak olsa, baki olan hayat-ı uhreviyenin yanında, hiç-ender-hiç mesabesindedir. Fakat fâni olmakla beraber, bâki hayatın bâki meyvelerini verecek bir mezraasıdır. Fırtınaların şiddeti, havanın dehşeti sizleri sarsmasın, korkutmasın. Bu mübarek mezraaya en mübarek ve nurani ve verimli ve bereketli olan Nur tohumlarını ekiniz. Zira “Eken biçer,” atalarımızdan kalma mübarek bir sözdür.

Ey Nurcular! Sizin hakiki vazifeniz dünyaya bakmak değildir.

Farz-ı muhal olarak dünyaya da bakılsa, bakınız ve görünüz ve zuhuru muhtemel dehşetli yangınlar sebebiyle ve o yüzden karşılaşmanız ihtimali bulunan tehlikeler dolayısıyla kat'iyen sarsılmayınız, fütur getirmeyiniz. Çalışınız, çalışınız, çalışınız ve kat'iyen inanınız ki, Nurun şefaati, Nurun duası, Nurun himmeti sizleri kurtaracaktır. İşte bu davanın şahidi Emirdağlı Nurcuların dehşetli ateşten zararsız kurtulmalarıdır. Şimdiden umumunuza müjdelersun.

Kardeşiniz Mustafa Osman

Bu mektup, 58. Mektupta ismi geçen Safranbolu bahadırı fedâkâr Mustafa Osman'a aittir. Tesellî bahş ve edîbane yazılmış bu mektubunda –daha önce geçtiği üzere– Emirdağ'da meydana gelen dehşetli yangını ele almış, onunla kızıl yangın komünizmi ve cehennem ateşlerini hatırlatmış.

Sonra o karanlık gecede çıkan Emirdağ yangınının, kırmızı diliyle, lisan-ı hâliyle ettiği ikazları anlatmış. Allah'ın bir memuru olarak gördüğü yangını böyle konuşturması gerçekten teşhis ve intak sanatı açısından çok güzel. Daha da güzeli bunu düzgün ifadelerle halktan bir insanın anlatması... İşte bu, Risale-i Nur'un edebî yönden verdiği bir eğitimidir. Onu okuyup yazanlarda biz daima böyle bir güzelliğe şahit oluyoruz.

80. Mektup

Vasiyetnamemdir

Aziz, Sıddık Kardeşlerim ve Varislerim!

Ecel gizli olmasından, vasiyetname yazmak sünnettir. Benim metrukâtım ve Risale-i Nur'dan olan benim hususî kitaplarım ve güzel ciltlenmiş mecmualarım ve sair şeylerimin bütünü, Gül ve Nur fabrikalarının heyetine, başta Hüsrev ve Tâhiri olarak o heyetten on iki⁹ kahraman kardeşlerime vasiyet ediyorum. Onlara bırakıyorum ki; emr-i Hak olan ecelim geldiği zaman, benim arkamda o metrûkâtım, benim bedelime o sadık ve mübarek ellerde hizmet-i Nuriye ve imaniyede çalışsın ve istimal edilsin.

⁹ Kardeşim Abdülmecid, Zübeyir, Mustafa Sungur, Ceylan, Mehmed Kaya, Hüsni, Bayram, Rüştü, Abdullah, Ahmed Aytimur, Âtîf, Tillolu Said, Mustafa, Mustafa, Seyyid Salih.

Kardeşlerim, bu vasiyetten telaş etmeyiniz. Ben, teessürattan ve dokuz defa zehirlenmekten, pek çok zayıf olmakla beraber gizli münafikların desiselerle müteaddit sû-i kastları için bu vasiyeti yazdım. Merak etmeyiniz, inayet-i Rabbaniye ve hıfz-ı İlahi devam ediyor.

الْبَاقِي هُوَ الْبَاقِي

Kardeşiniz Said Nursî

Bu mektup, Üstad'ın vasiyetnamesidir. Dikkat edilirse Üstad, metrûkâtının (miras olarak bıraktığı şeylerin) bütününe bahadır Isparta kahramanlarından en başta Gül ve Nur Fabrikalarının heyetine, başta Hüsrev ve Tâhiri olarak o heyetten on iki kahraman kardeşine vasiyet etmiştir. Onlar da kardeşi Abdülmecid, Zübeyir, Mustafa Sungur, Ceylan, Mehmed Kayalar, Hüsnü, Bayram, Rüştü, Abdullah, Ahmet Aytimur, Âtîf, Tillolu Said, Mustafa, Mustafa, Seyyid Salih'tir.

Bu vasiyetini yazmasının sebebi olarak da “Ben, teessürattan ve dokuz defa zehirlenmekten, pek çok zayıf olmakla beraber, gizli münafikların desiselerle müteaddit sû-i kastları için bu vasiyeti yazdım.” demektedir. Başta da belirttiği gibi zaten “Ecel gizli olmasından, vasiyetnâme yazmak sünnettir.”

81. Mektup

Aziz, Sıddık Kardeşlerim ve Hizmet-i İmaniyede Azimkar Kardeşlerim!

Evvela: Birinci vazife-i Nuriye, inşaallah matbaanın pek çok fevkinde iş görecek. Şimdi de şakirdlerine büyük sevaplar ve kuvvetli iman hizmetleri veriyor. Acaba bu vazife ileri gidiyor mu, yoksa bu kışın ağır şeraitiyle geri mi kalıyor?

İkinci vazife de, Onuncu Söz, zeyilleriyle beraber, iki Mucizat Risaleleri ve zeyillerinin ahirinde bulunmak lazımdır. Birinci vazifesini bitirenler, yine mevcudu varsa, bir cilt içine almaya çalışsınlar; yoksa, tedarik etsinler. Çünkü Âlem-i İslam, şimdiki intibahı, vahdet-i İslama çalışması, herhalde Risale-i Nur gibi eserleri arayacak ve büyük dairelerin geniş nazarlarına elbette büyük mecmualar lazımdır.

Saniyen: Sizin bana yardımınız iki cihetle pek zahir ve pek büyüktür.

Birincisi: Sizin fütursuz hizmet-i Nuriyede çalışmanız benim bütün musibetlerimi ve sıkıntılarımı hiçe indiriyor, bilakis sürurlara kalbediyor.

İkinci cihet: Kat'iyen biliniz ki, duanız, onların ağır ve işkenceli zulümlerini, benim hakkımda inayetkar, maslahattar merhametlere çevirmesine sebep olduğuna kat'iyen şüphem kalmadı.

Ezcümlle: Memurları ve halkları benden ürkütmeleri, beni büyük hatalardan ve tasannulardan ve ihlase münâfi haletlerden ve vaktimi zayi etmekten kurtarıp, kader-i İlahinin hakkımda, zulm-ü beşeri içinde tam adaletini ve inayetini gösterdi. Buna kıyasen, başıma ne gelse, altında bir rahmet var. Yalnız benimle meşgul olmaları için on dirhem zarar, Risale-i Nur'un on bin lirasını kurtarıyor. Onun için, siz hiç beni merak etmeyiniz. Hatta bazan damarlarıma dokunduracak tarzdaki ihanetlerine karşı beddua etmek isterken, onların yakında ölüm idamıyla, kabr-i haps-i münferitte azapları ve bu ihanetlerinin neticesinde bana ait maslahatları ve hizmetimize menfaatleri düşündükçe, bedduadan vazgeçiyorum.

Sâlisen: Her hafta bir-iki mektubunuz bana hem şifa, hem medar-ı teselli ve manevi bir sohbetle sizinle görüşmeye vesile olmasından, kemal-i şevkle postayı bekliyorum.

Umumunuza birer birer selam ve dua...

Said Nursî

Mektubun birinci kısmında 78. Mektupta bahsedilen birinci vazifenin yani Risaleleri elle yazmanın, bilhassa o günlerde çok lüzumlu olan Asâ-yı Musa Risalesi'ni yazmanın matbaalarda basmaktan daha çok iş göreceğini söylemekle, meselenin önemine işaret ediyor.

Risaleleri büyük mecmualar halinde yazıp çoğaltmanın bir hikmeti de Âlem-i İslam'ın uyanışı neticesi Risale-i Nur gibi eserleri arayışa geçecekleri içindir. Büyük dairelerin geniş nazarlarına elbette büyük mecmular lazımdır. Çünkü o zamana kadar Risaleler, Sözler, Mektubat, Lem'alar, Şuâlar ve Asâ-yı Musa gibi büyük kitaplar haline henüz getirilmemiş idi...

Mektubun ikinci kısmında Üstad, kendisine yani iman ve Kur'ân hizmetine yapılacak yardımın önemini iki maddede anlatıyor:

Birincisi: Talebelerinin büyük hizmet gayretleri, sıkıntılarını giderip sevinçlere çeviriyor. İkincisi: Dualar da işkenceli zulümleri inayetli merhametlere döndürüyor.

Üçüncü kısımda da dört gözle talebelerinin mektuplarını beklediğini ifade ediyor. Çünkü mektuplar, hem şifâ, hem tesellî hem manevî bir sohbet...

82. Mektup

Aziz, Sıddık Kardeşlerim ve Hakikat Yolunda Arkadaşlarım!

Bu defa, sizin beş altı mübarek mektuplarınıza yalnız bir tek müsevves mektupla cevap vermemden gücenmeyiniz

Evvela: Halil İbrahim'in mektubu, şahsıma verdiği fevkalâde meziyetler için kabul etmemek mesleğimizce lazım gelirken, iki mânidar tevafuku bana hem kendini kabul ettirdi, hem Lahika'ya girdi. Fakat şahsıma ait kısmını bazan tayyettim ve bazısının üstünde "Risale-i Nur" kelimesini yazdım; ibaredeki suallerine cevap oldu.

Birinci Tevafuk: Hakkımda teveccüh-ü ammeyi kırmak için bir yüzbaşı bana karşı beş vecihle kanunsuz hakaret ve ihanet ettiği aynı zamanda, belki aynı saatte, yüz tane böyle yüzbaşidan ehl-i hakikat nazarında daha ehemmiyetli ve Risale-i Nur'un erkanından bir kardeşimiz, bu yeni mektubu, haddimden yüz derece ziyade ihtiram verip o gibi ihanetleri hiçe indirerek yazmış. Hem şakirdlerin erkan-ı mühimmesinden dört zat, aynı meseleye iştirak edip imza basmışlar. Ben de bu garip tevafukun hatırı için, mesleğime muhalif olan senâkârane mektubu kabul edip tâdil ederek Lahika'ya geçirdim ve size de müsveddesini gönderdim.

İkinci Tevafuk: Ben, gece, Asâ-yı Musa Risalesi'ni yazanları düşündüm ve yeni mektuplarda o noktada bahis aradım. Bu ağır kışta ve ara sıra bana münafıkların ilişmeleri, bunlara fütur vermek ihtimali var. Bu yazıcılara bir kamçı-yı teşvik lazım. Nasıl ki Hasan Feyzi ve Halil İbrahim'in edibane iki tarifnameleri çokları yazıya teşvikle sevkettiler diye bir teşvik vesilesini aradım. Birden, sabahta benim ölümümü

mevzu yapan ve şakirdleri korkutan ve sa'ye ve yazıda acele etmelerine medar mektubu aldım, dedim: İbrahim Halil'in sadakati, keramet derecesine çıkmış.

Saniyen: Feyzi ve Emin'in mektubu, benim çok endişelerimi izale etti. Evet, bu iki kardeşimizin sadakatleri ve hizmetleri ve Risale-i Nur'a sahabetlerinin çok ehemmiyeti var. Ve hapisanede dokuz ayda dokuz sene kadar kıymetli hizmet eden Hilmi ve Sadık ve İhsan ve Beşkardeş namında Risale-i Nur'a kalemiyle çok hizmet eden ihtiyar Tahsin gibi ve Feyzi ve Emin'in mektubunda işaret edilen umum o civarda çok alâkadar olduğum kardeşlerimin hizmet-i Nuriyede devamları, beni sürurla ağlattırdı. Fakat öz kardeşim Abdülmecid, beni çok merak ediyor; görüşemediğim buranın müftüsünden, halimi anlamaya çalışıyor. Bundan sonra Feyzi ve Emin'in üçüncüsü Abdülmecid olsun. Safranbolu kahramanlarından aldıkları lüzumlu mektupları ona da göndersinler.

Hem, benim tarafımdan ona yazsınlar ki: Eski Said'in birinci talebesi bulunduğu gibi, Yeni Said'in dahi Hulusi ile beraber yine birinci safta talebelerisiniz.

Hem benim hakkında musibet ve fena haberleri aldığı vakit, merhum pederim Mirza (r.h.) gibi olsun, merhume validem Nuriye (r.h.) gibi olmasın. Çünkü eski zamanda, dağdağalı hayatımda hakkımda acip havadisler peder ve valideme ihbar ediliyordu. "Sizin oğlunuz öldü veya vuruldu veya hapse girdi" gibi fena haberleri babam işittikçe, keyifleniyordu, gülüyordu. Derdi: "Maşaallah! Oğlum, yine bir ehemmiyetli iş, bir kahramanlık göstermiştir ki, herkes ondan bahsediyor." Validem ise, onun süruruna karşı şiddetle ağlıyordu. Sonra zaman, babamın haklı olduğunu çok defa gösteriyordu.

Sâlisen: Lütfü'nün sebatkar ve pek ciddi varisi Abdullah Çavuş ve İslamköylü merhum Hafız Ali'nin şakird ve varislerinden Mustafa'nın mektuplarını umum Nur fabrikasının kahramanları hesabına kabul ettim. Cenab-ı Erhamürrahimine hadsiz şükür olsun ki, o köyleri de Sava ve Kuleönü gibi bir Medrese-i Nuriye hükmüne getirmiş.

Bu mektubu Üstad, talebelerinden gelen beş altı mektuba mukabil olarak yazmıştır.

Üstad, talebelerinin kendisi için yazdıkları içlerine doğan ilhâmları ve çoşkun hissiyatlarını çoğu zaman fazla bulmuş, onları ya silmiş, veya tâdil etmiş veyahut kendi ismi yerine “Risale-i Nur” kelimesini yazmıştır.

Yazılan mektuplara kısa da olsa cevap vermiş, hizmeti geçen herkesi bir şekilde hatırlıdan çıkarmadığını göstermiştir.

Kendisi hakkında çok merak eden kardeşi ve talebesi Abdülmecid için tedbir olarak gidecek mektubun Safranbolu yoluyla olmasını istiyor. Ayrıca, üzülmemesi için de annesi gibi değil babası gibi olmasını istiyor.

Ama biz Mirza Efendi'nin 31 Mart Olayı'nda haber alamayınca İstanbul'a kadar gelip Bekirağa Bölüğü'nde hapis yatan oğlu Bediüzzaman ile görüşmek istediğini biliyoruz. Daha önce de oğlu Said'in, Van'da Tahir Paşa'nın konağında kaldığı yıllarda, ziyaretine gitmişti.

83. Mektup

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Sizin bu defa müteaddit mektuplarınıza, rahatsızlık mecburiyetiyle, birtek mektupla iktifa ediyorum.

Evvela: Risale-i Nur'un kahramanı Hüsrev, benim bedelime ölmek ve benim yerimde hasta olmak samimi ve ciddi istiyor. Ben de derim: Telif zamanı değil, şimdi neşir zamanıdır. Senin yazın, benim yazımdan ne derece ziyade ve neşre faydalı ise, hayatın dahi hizmet-i Nuriyede benim bu azaplı hayatımdan o derece faydalıdır. Eğer benim elimden gelseydi, hayatımdan ve sıhhatimden size memnuniyetle verirdim.

Saniyen: Şehid merhum Hafız Ali'nin tam bir varisi Hasan Feyzi'nin, Denizli hesabına ve o civarda ciddi kardeşlerimizin namına yazdığı parlak kaside ve dördüncü şehnamesi; ve orada dahi şakirdlerin faaliyetle Nur'a çalışmaları, benim zehirli, şiddetli hastalığıma bir merhem oldu. Cenab-ı Erhamürrahimine hadsiz şükür olsun, Denizli'yi ikinci bir İsparta ve büyük bir İslamköy'ü yapıyor.

Evet, Hâkim-i adil, Muharrem ve Feyzi ve Hafız Mustafa, bir-iki senede, yirmi sene kadar hizmet-i Nuriyeyi yaptılar; Nurun şakirdlerini ebede kadar minnettar eylediler. Cenab-ı Hak, onlardan ve beraberlerinde Nura hizmet edenlerden ebeden razı olsun. Amin.

Salisen: Medrese-i Nuriyenin kahramanlarından ve Barla'lı Marangoz Mustafa Çavuş ve Hafız Mehmed'in tam varisi Marangoz Ahmed'in Medrese-i Nuriye namına pek samimi ve hazin taziyenamesi, beni sürurla ağlattırdı. Ben de derim: Madem o mübarek medresede küçük ve büyük çok Saidler var; ihtiyar, aciz, vazifesi bitmiş bir Said noksan olsa, ehemmiyeti yok. Hayat-ı bakiyede madem beraberiz; bir muvakkat müfarakat olsa da, sizi müteessir etmesin.

Rabian: Hakim-i adilden sonra en ziyade hakiki adalete çalışıp Risale-i Nur'un serbestiyetine hizmet eden م ر ح م en halis şakirdler içinde ve benim öz kardeşim ve birinci talebem Molla Mehmed ismiyle onun namı, dualarımda ve manevi kazançlarımda beraberdirler.

Hâmisen: Bu saatte Konyalı Sabri de, Halil İbrahim ve Hasan Feyzi tarzında vasiyetnamem münasebetiyle kısa, fakat güzel bir kaside yazmış, Üstadına çok ziyade kıymet vermiş; kendi hüsn-ü zannının parlak aynasında, bu biçare kardeşine fevkalade ehemmiyet vermiş. Ve oranın alimleri pek ciddi Nur'a çalışmalarını yazıyor.

Ben de derim: O Üstad namı verdiği ve çok kıymet verdiği şahıs ise, Risale-i Nur'un şahs-ı manevisi olabilir. Ben de onun namına kabul ettim, "Lahika"ya geçirdim, hem size de bir suretini gönderdim.

Merak etmeyiniz, hastalığım gittikçe hafifleşiyor. Ispartalı Mustafa namında bir kardeşimizin samimi, fakat garip bir mektubu içinde vardı. Bu zat, hangi Mustafa'dır, bilemedim, ona da çok selam ederim. Acip rüyası hayırdır, şimdi tabir edemem.

Umum kardeş ve hemşirelerimize birer birer selam ve dua ederiz, makbul dualarını isteriz.

Hasan Feyzi'nin güzel kasidesini, bazı kelimeleri ilave ile Lahika'ya geçirdik ve size de gönderdik.

Said Nursî

Bu mektup da Üstad'a gönderilen müteaddit mektuplara karşı gönderilmiştir.

Bir çok talebesi gibi Hüsrev Altınbaşak da Üstad'ın bedeline ölmek istiyor. Bu isteğinde ciddi ve samimî... Üstad ise diyor ki: "Risalelerin yazılma zamanı bitti. Şimdi bu telif edilen Risalelerin yazılıp neşredilme zamanıdır." Yani artık bana ihtiyaç yok; bilakis onu güzel yazısıyla elmas

kalemiyle yazacak kâtiplere ihtiyaç var. Onun için sizlerin hayatta kalıp bu hizmeti görmemiz lâzım. Zaten benim elimden gelseydi memnuniyetle hayatımdan ve sağlığımdan ben sizlere bağışlardım.”

Mektubun ikinci maddesi, Denizli ve Hasan Feyzi Yüreğil ile ilgili takdirleri ihtiva ediyor. Oradan yazılan mektubu, zehirli ve şiddetli hastalığına bir merhem, oraları da Isparta ve İslamköy gibi bir faaliyet merkezi görüyor. Hatta beraat kararı veren Denizli Mahkemesi reisi Hâkim-i adil Ali Rıza Efendi ile beraber Muharrem, Feyzi ve Hafız Mustafa'yı da yirmi sene Nur hizmeti yapmışlar arasında kabul ediyor.

Üçüncü bölümde 80. Mektupta geçen vasiyetname üzerine Marangoz Ahmed'in samimi ve hazin taziyenâmesinin kendisini sürurla ağlattığını belirtiyor ve “Medrese-i Nuriye’de böyle küçük ve büyük çok Saidler var, artık gam yemem. Dünyevi ayrılıklar da geçicidir. Nasıl olsa hep beraberiz.” diyor.

Dördüncü kısımda Denizli’de Risale-i Nur’un serbestiyetiyle hizmet edenlerin isimlerini rumuzlu ifadelerle zikrettikten sonra öz kardeşi Molla Mehmed’le birleştirdiği Mehmed’i özel olarak anıyor.

Beşinci bölümde daha önce bahsedilen üçüncü bölümde Vasiyetname üzerine taziye yazan Marangoz Ahmed gibi Konyalı Sabri’nin de bir taziyename yazdığını fakat Konyalı Sabri’nin üslubunun, Milaslı Halil İbrahim Çöllüoğlu’nun ve Denizlili Hasan Feyzi Yüreğil’in kasidesi tarzında olduğunu belirtiyor. Fakat onun ifadelerinde geçen Üstad isminin yerine “Nur’un şahs-ı manevisi” nin daha uygun olduğunu yazıyor.

Demek ki, Vasiyetnameyi yazması, Nur Talebelerini “Üstad vefat mı ediyor?” diye çok endişelendirmiş. Ispartalı Mustafa da samimi fakat garip bir mektup yazmış. Onun için “Merak etmeyiniz, hastalığım gittikçe hafifliyor.” diyor.

84. Mektup

Çok Aziz, Çok Sıddık ve Sadık Kardeşlerim ve Risale-i Nur Cihetinde Emin ve Halis Varislerim!

Çok mânidar ve kuvvetli bir tevafuk ve şakirdlerin sadakatlerine delil, bir zahir keramet-i Nuriyeyi beyan etmeme bir ihtar aldım. Şöyle ki:

Ben vasiyetnamemi yazdığım aynı zamanda, gizli münafıklar, benim itimad ettiğim hizmetçilerimi zabıta tarafından yanıma gelmekten men ettikleri aynı vakitte, fırsat bulup, tanımadığım birisiyle, sabık dokuz defadan daha tesirli bir zehir bana yutturdular.

Hem aynı zamanda, Tunuslu ve alim kardeşlerimizden ve buraya kadar geçen sene beni görmek için gelip görüşmeden giden Hoca Haşmet, Yozgat'tan buraya yazıyor ki: "Said vefat etmiş, Risale-i Nur'un yüz otuz risalesi muhafaza edilsin. Ta ki, ileride tab' edeceğiz."

Hem aynı zamanda Halil İbrahim'in, vefatım hakkında bir hazin mersiye hükmündeki parlak mektubu, şakirdleri ağlattırdı.

Hem bu zamana pek yakın, Hüsrev'in, kendi âdetine muhalif, benim vefatıma dair bir iki mektubunda, iki üç gün ömür gibi tabirlerle ecelime işaretleri, bir parça beni müteessir etti. Acaba ben gidiyorum diye endişe ettim.

Hem bu aynı hengâmlarda, en ziyade hayat-ı dünyeviyedeki vazifemi düşünüp vefatımdan sonra şakirdler bu dehşetli zamanda benim bedelime de o vazifeyi yapacaklar mı diye çok merak ederken, birden Denizli, Milas, Isparta, İnebolu, ümidimin yüz derece fevkinde ve öyle bir sahabetkarane ve iltizam-perverane o vazifeye koşup başkaları da ve muallim ve âlimleri koşturdular ki, beni hayret hayret içinde bıraktılar.

Elhasıl: Bu beş cihetteki tevafuk, zahir bir keramet-i Nuriyedir.

الْحَمْدُ لِلَّهِ هَذَا مِنْ فَضْلِ رَبِّي

Kardeşlerim! Merak etmeyiniz, Cevşen ve Evrad-ı Bahaiye bu defa dahi o dehşetli zehrin tehlikesine galebe etti. Tehlike devresi geçti, fakat hastalık devam ediyor.

Umum kardeşlerime birer birer selam ve selametlerine dua edip şüpheşiz makbul olan dualarını isterim. Ve İnebolu'da ve civarında hem çok hanımların, hem küçük yavrularının Risale-i Nur'u yazmaya başlamalarını ve Kur'ân dersini çok masumların almasını bütün ruh u canımla tebrik ederiz.

Duanıza muhtaç kardeşiniz
Said Nursî

Bu mektupta “açık bir tevafuktan” ve bir de zehirlenmeden bahsediliyor. Daha önce 77. Mektupta beyan edildiği gibi, hizmetine bakan Ceylan Çalışkan ve arkadaşlarının Üstad’ın yanına gelmeleri yasaklanmıştı. Bunu fırsat bilip tanınmadık bir adamla Üstad’ı zehirliyorlar. Fakat Cevşen ve Evrâd-ı Bahâiye duaları bu onuncu dehşetli zehirin tehlikesine galip geliyor.

Buradaki “zâhir tevafuk”; 1- Vasiyetnamenin yazıldığı zaman zehirlenme yapılıyor. 2- Vasiyetnamenin yazılış sırasında Tunuslu âlim Hoca Haşmet, Yozgat’tan Üstad’ın vefat haberini yazıp Risalelerin matbaada basılması için korunmasını istiyor. 3- Milaslı Halil İbrahim vefatı ile ilgili mersiye yazıyor. 4- Hüsrev Altınbaşak, vefata dair bir mektup yazıp iki-üç gün ömür tabirini kullanarak Üstad’ın eceline işaret ediyor. 5- Bu hengâmede Üstad, vefatından sonra hizmet ne olacak, acaba talebelerim o hizmeti yapabilecekler mi, diye merak ederken birden, Denizli, Milas, Isparta, İnebolu talebeleri ümidinin yüz derece üstünde bir şekilde sahip çıkıyorlar. Üstad’ı hayretler içinde bırakıyorlar. Böylece beş cihetten bir tevafuk gerçekleşmiş oluyor.

Mektubun sonunda Üstad, bilhassa İnebolu hanımlarının ve yavrularının Risale-i Nur’u yazıp Kur’ân dersi almalarını tebrik ediyor.

85. Mektup

Kardeşlerim!

Siz müteessir olmayınız. Hem merak etmeyiniz. Yalnız dua ile bana yardım ediniz. Çünkü bir kaç gündür sol kolum çok ağrıyor, gece rahatsız ediyor. Kimseyi yanına bırakmadığımdan, oda içindeki zaruri işlerimi zahmetle yapabilirim. Zannederim, eskiden beri bende bulunan kulunç illetinin bir şubesidir ki, buranın mizacıma çok dokunan maddi havası ve kışı, o insafsızların evhamı, tazyikatları ve manevi kışı, damarıma dokunur. Adeta bir yarım nüzul isabeti gibi ıztırap çektim. Fakat lillahilhamd, sizin makbul dualarınız, o tehlikeyi de hafif bir surette çevirdi. İnşallah o suret de geçer; çok sevaplı faydası, yerinde kalır.

Kardeşlerim, Salahaddin’in yazısına göre, o havalide dahi Asâ-yı Musa mecmuası çok faaliyettedir, fütihat yapıyor. Demek o tarafta o çok ehemmiyetli vazife-i Nuriyeyi yapıyor. Yüz bin elhamdülillah, yazanlara da yüz maşaallah, barekallah!

Bu mektupta Üstad, bir önceki mektupta bahsettiği zehirlemenin devamı olması muhtemel rahatsızlığını anlatıyor. Yarı nüzul (felç) gibi ızdırap çektiğini, yanında kimse olmadığından, odanın içerisindeki zaruri işlerini de zahmetle yapabildiğini bildiriyor. Makbul duaların tehlikeyi hafiflettiğini ve inşaallah geçeceğini söylüyor. Hem teselli hem de hikmet manasına, çok sevaplı faydasından bahsediyor.

78, 81, ve 82. mektuplarda bahsettiği Asâ-yı Mûsa Risalesi'nin Salahaddin Çelebi'nin bölgesi İnebolu'da büyük faaliyet ve fütuhât yaptığını söylüyor ve kendisi de yüzbin 'mâşâallah' deyip hamdediyor.

İnebolu mühimdir. Birinci Cihan Savaşı günlerinde Enver Paşa ve arkadaşları, herhangi bir tehlike anında ilk mukavemet merkezini bu kadim Müslüman Türk topraklarında kurmayı düşünmüşlerdi. Hatta bunun için Mehmet Akif ve Bediüzzaman Hazretleriyle de görüşmüş ve istişare etmişlerdi. Onun için Bediüzzaman Hazretleri 1908'de İnebolu'ya gelmişti. Mehmet Akif İstiklal Mücadelemiz için Kastamonu'ya gelmiş ve Nasrullah Camii'nde halkı irşad etmişti.

İnebolulu Nazif Çelebi'nin oğlu Salahaddin Çelebi babası gibi Üstad'a Kastamonu'da sahip çıkmış Nazif Çelebi ilk defa almış olduğu teksir makinası ile Risale-i Nurları çoğaltıp neşretmiş ve Üstad'ın: "Ya Rabbi! Bir kalemle beşyüz nüsha yazan Nazif Çelebi ve mübarek yardımcılarını Cennetü'l-Firdevs'te mesud kıl" duasını almıştı.

86. Mektup

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Evvela: Hadsiz şükür olsun ki; Isparta tam bir Medresetü'z-Zehra ve Câmîü'l-Ezher olacağını ve olmaya başladığını, kahraman talebelerinin bu ağır şerait altında sarsılmadan faaliyetleri ispat ediyor. Diyanetçe ve Kur'an ve Risale-i Nur'a müştakane çalışmaları, hatta Ali Köyü'nde, Alilerin gayretiyle çok çocukların talebeliğe girmeleri ve diğer bir köyün umum gençleri gece de Kur'an'a çalışmaları ve camiler cemaatle dolmaları, Nur şakirdlerinin çıktıkları bütün sıkıntıları hiçe indiriyor.

Sâniyen: Fevkalade sadakat ve alaka taşıyan Halil İbrahim'in bu dördüncü şehnamesi, benim Nur'a hadimliğim noktasında haddimin

pek fevkindeki tarifnamesi gerçi çok güzeldir; fakat Risale-i Nur'dan ziyade benim şahsıma baktığı cihetiyle, şimdilik size göndermedim. Tâdilden sonra gönderilecek. Hem ona, hem onun rüfekalarına bilhas-sa selam ederiz.

Salisen: Siz, bana karşı sû-i kastlere merak etmeyiniz. Belki bir cihette memnun olunuz ki; Risale-i Nur ve şakirdleri yerinde, benim cüz'î ve vazifesi bitmiş olan şahsıma hücum ediyorlar, tazip ederler.

Bu günlerde, buranın büyük memurları, çekinmeyerek, bazıları demiş: "Said'in vücudu ortadan kalkmalı" hadisesi var. İşte gizli düşmanlarım, bunun gibi, bu fikirlerinden istifade ederek, mûtemed hizmetçilerimi dağıtmakla fırsat bulup beni zehirlediler. Ve bu gibi memurlardan kuvvet alıyorlar. Fakat hıfz ve inayet-i İlahiye, bu sû-i kastleri de akim bıraktı. İnşallah, daima inayet, himayet edecek, bütün planlarını akim bıraktı, bırakacak.

Bu mektup Isparta kahramanlarına yazılmış. Ağır şartlar altında sarsılmadan gösterdikleri gayretler sebebiyle Üstad, Isparta'yı gaye-i hayâli olan bir Medresetü'z-Zehrâ'ya benzetmeye başlamış. Bütün gençlerde Kur'ân öğrenme çabaları hatta Aliköy'ündeki Alilerin gayretiyle gençlerin talebeliğe girmeleri bunu gösteriyor.

İkinci olarak, Milaslı Halil İbrahim Çöllüoğlu Üstad'a dördüncü şehnâmesini yazıp göndermiş. Fevkalâde sadâkat ve alâka taşıyan bu talebesinin kendisi hakkındaki hissiyat ve tarifnâmesini güzel bulmakla beraber tâdil edeceğini belirtiyor.

Üçüncü olarak, onuncu zehirlenme ile ilgili olarak, Üstad, "Su-i kastlara merak etmeyiniz." diyor. İtimad ettiği Ceylan Çalışkan gibi hizmetçilerini dağıtıp zehirlenmelerini bile "Risale-i Nur talebeleri yerine, benim cüz'î ve vazifesi bitmiş olan şahsıma hücum ederler." diye bir cihette memnun olduğunu belirterek, iman ve Kur'ân hizmetinin ne derece önemli olduğunu anlatmış oluyor.

87. Mektup

Dahiliye Vekili ile Hasbihal Bir Parçadır

HİÇBİR tarihte ve zemin yüzünde emsali vuku bulmayan bir zulme ve on vecihle kanunsuz bir gadre ve tazyike hedef olmuşum. Şöyle ki:

Hem şiddetli sù-i kast eseri olarak zehirlenmeden hasta; hem gayet zayıf, yetmiş bir yaşında ihtiyar; hem kimsesiz, acınacak bir gurbette, hem palto ve fanila ve pabucunu satmakla maişetini temin eden fakirü'l-hal; hem yirmi beş sene münzevi olmasından, binden ancak tam sadık bir adamla görüşebilen bir merdumgiriz, mütevahhiş, hem yirmi sene hayatını ve eserlerini üç mahkeme ve Ankara ehl-i vukufu inceden inceye tetkikten sonra bilittifak beraatine ve eserleri vatana, millete zararsız olarak menfaatli olmasına karar verilmiş bir masum, hem eski Harb-i Umumi'de ehemmiyetli hizmet etmiş bir evlad-ı vatan, hem şimdi bu milleti, bu vatani, anarşilikten ve ecnebi ifsadlarından kurtarmak için meydandaki tesirli asarıyla bütün kuvvetiyle çalışan bir hamiyetperver; ve mahkemede yetmiş şahitle ispat edildiği gibi, yirmi beş senede bir gazeteyi okumayan, merak etmeyen ve yedi sene Harb-i Umumiye bakmayan, sormayan, bilmeyen ve eserlerinde kuvvetli delillerle siyasetten bütün bütün alakasını kestiğini ispat eden ve dünyanıza karışmadığını adliyeleriniz resmen itiraf ettiği bir zararsız adam; hem ahiretine ve ihlasına zarar gelmemek için şiddetle teveccüh-ü ammeden kaçan ve kardeşlerinin onun hakkındaki hüsn-ü zanlarından ve medihlerinden çekinen, beğenmeyen bu biçare Said'e, başta Dahiliye Vekili olan sen, Afyon Valisi'ni ve Emirdağ zabıtasını musallat edip, hergün bir ay haps-i münferid azabını çektirmek ve tecrid-i mutlak içinde tek başıyla bir haps-i münferitte durmaya mecbur etmek, hangi maslahatınız iktiza eder? Hangi kanun bu dehşetli gadre müsaade eder diye, hukuk-u umumiyeyi muhafaza eden adliyenin yüksek dairesi vasıtasıyla Dahiliye Vekiline beyan ediyorum.

Zulmen bütün hukuk-u medeniyeden
ve insaniyeden ve yaşamak hakkından
mahrum edilen

Said Nursî

Bu mektup, Üstad'ın yapılan haksızlık ve işkencelere karşı kanunî haklarını kullanmak için Dâhiliye Vekili'ne yazdığı bir dilekçedir. İmzasını "Zulmen bütün hukuk-u medeniyeden ve insaniyeden ve yaşamak hakkından mahrum edilen Said Nursî" diyerek atmıştır.

Bedüzzaman Hazretlerinin bu çeşit hak arama gayretleri hakkında Prof. Dr. Lütfü Serdar, “Hak Arama Hürriyeti Ve Said Nursî” isimli 432 sayfalık bir kitap yazmıştır.

Bu, Dahiliye Vekili’ne yazılan dilekçe “Hiçbir tarihte ve zemin yüzünde emsali vuku bulmayan bir zulme ve on vecihle kanunsuz bir gadre ve taz-yike hedef olmuşum” cümlesiyle başlıyor. Tek cümlede bütün kanunsuzluklar ifade edilerek “Dahiliye Vekili olan sen, Afyon Valisi’ni ve Emirdağ zâbitasını musallat edip, hergün bir ay haps-i münferid azabını çektirmek ve tecrid-i mutlak içinde tek başıyla bir haps-i münferitte durmaya mecbur etmeyi, hangi maslahatınız iktiza eder ve hangi kanun bu dehşetli gadre müsaade eder diye HUKUK-U UMÛMİYİ MUHÂFAZA EDEN ADLİYENİN YÛKSEK DAİRESİ VÂSİTASIYLA Dâhiliye Vekiline beyan ediyorum.” deniliyor.

Hakkını kullanarak, yapılan zulümleri yüzlerine savuruyor.

88. Mektup

Aziz, sıddık kardeşlerim ve benim hakkımda bu gurbette samimi akrabalarım Osman, Mehmed, Hasan Efendiler!

Sizin hâlisane bana ve Risale-i Nur’a karşı hiç unutulmayacak hizmetinize bir mükafat-ı âcile olarak Hasan Feyzi ve sair talebelerin, Çalışkan Hânedanı’na karşı fevkalade teveccühleri ve umum memlekette sizin şerefınızı neşretmeleri ve ehl-i hakikati size dost yapmaları cihetiyle, benden ziyade Risale-i Nur ve şakirdlerini himaye ve muhafaza etmek ve ehl-i siyasetin ve beni zehirleyen düşmanlarımın desiselerinden kurtarmak için gayet derecede bir ihtiyat, tam bir sadakat ve benim yerimde tam bir dikkatle mükellefsiniz. Yoksa az bir hata, yalnız bana değil, belki binler masum şakirdlere ve şimdi parlayan şerefinize dokunacak. Benim vaziyetim ve verilen sıkıntılar altı vecihle kanunsuz olmasından, ileride mes’uliyetten kurtarmak için insafsız ve kanunsuz beni tazip edenler, kendilerine bir bahane, bir vesile arıyorlar. Pek çok dikkatli olmanız lazımdır.

Bu mektup Çalışkan hânedanından Osman, Mehmed ve Hasan Efendilere yazılmış ve onlara “Aziz, sıddık kardeşlerim ve benim hakkımda bu gurbette samimi akrabalarım” diye hitap edilmiştir. Bütün Risale-i Nur tale-

beleri arasında yükselen şereflerinin korunması ve Üstad'ı zehirlemek isteyenlerin eline bir bahane vermemek için çok dikkatli olmaları istenmiştir.

Osman, Mehmed ve Hasan Çalışkanlar, Derviş Ali'nin oğullarıdır. Üstad onun için Mehmed Çalışkan'a: "Pederin çok büyük bir adammış. Ne kendisi, kendini bilmiş, ne halk onu bilmiş. Pederiniz âlem-i berzahta Hâfız Ali ile beraber oldular. Onu Hâfız Ali'ye eş ve arkadaş yaptım. Babanız sağ olsaydı, bana asıl hizmeti o ederdi." demiştir. Onun için hepsi de hizmete sahip çıkmışlardır.

Osman Çalışkan'ın oğlu İhsan Çalışkan diyor ki: "1945 Ramazanı, akşamdan sonra Üstad'ın zehirlendiğini haber aldık. Mustafa Acet, Ceylan Çalışkan, Hamza Emek'le beraber Üstad'ın yanına gittik. Üstad çok rahatsızdı. Yatsı namazını da kılamamıştı. Sonra abdest almasına yardım ettik. Ceylan Ağabey koluna girdi. Üstad oturarak yatsıyı kıldı. Gece saat yarımaya doğru Üstad, 'Elhamdülillah çok şükür bu ızdıraptan kurtuldum. Kardeşlere selâm söyleyin, bana dua etsinler' buyurdu. Bu zehirlenmenin akabinde sonradan öğrendiğimize göre, Üstad'ın bedeline Hasan Feyzi Ağabey âhirete irtihal etmiş. Sabahleyin babam, geçmiş olsun ziyaretine gitti. Babam daha önce Üstad'ın zehirleneceği haberini bir vesile ile öğrenmişti. Ama ne zaman olacağını bilemiyordu. Üstad'a soruyor: 'Üstadım, ihtar edilmedi mi, zehiri yemeseydiniz olmaz mıydı?' Üstad, 'Kardeşim Osman, yemem lâzımdı. Çünkü ben Hasan ve Hüseyin'in (radiyallâhu anhümâ) neslinden geliyorum. Beni onlar gibi şehit etmek istiyorlar, fakat muvaffak olamıyorlar.' diyor.

Osman Çalışkan Üstad'a eğer vefat ederse ne yapmaları gerektiğini soruyor. Üstad "Kardeşim Osman, emr-i Hak vâki olduğunda Karacalar köyüne veya Tez köyüne defnedersiniz. Fakat, Barla ve Isparta'yı çok severim. Barla ve Isparta'dan gelen olursa, hiç itirazsız cenazemi teslim edersiniz." diyor.

Zaten sonunda 27 Mayıs'ta, ihtilalciler bu isteğini farkına varmadan yerine getiriyorlar.

89. Mektup

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Evvela: Bir-iki gün evvel hasbihalin bir parçası size gönderilmiş. Ta, siz onu esas tutup, lüzum olduğu zaman ya istidâ veya o vekile ve mah-

kemeye vermek veya başka makamata o parça ile müracaat etmek ve kardeşlerimiz dahi o esas üzerine kendilerini münafıklara karşı müdafaa etmek için size gönderilmiş. Demek, şimdiye kadar bana garazla işkenceli sıkıntıları verdiren, en başta o imiş. Her ne ise. Siz, meşveretle ne lazımsa yaparsınız. Fakat ihtiyatla, telaşsız, velveleye vermemek lazım.

Sâniyen: Bu defa görüşmediğim buranın korkak müftüsü vasıtasıyla, Hulusi'nin Kars'tan bir mektubunu biraderzâdem Nihad'ın mektubuyla aldım. Elhak, o kardeşimiz, daima fevkalade sadakatini ve Nurlara kuvvetli alakasını muhafaza ediyor. Manidar bir tevafuktur ki, bilmediği halde, Nihad'ın orada bulunması ihtimaliyle, Sabri'ye ait fikrada demiştim ki: Nihad Kars'ta ise Hulusi ile görüşür, mealinde burada söylediğim ve sonra size yazdığım aynı zamanda, o ikisi şimdiye kadar sükut ettikleri halde, beraber bana mektup yazıyorlar.

Sâlisen: Re'fet kardeşimizin kemal-i sadakat ve alakasını ve Hulusi gibi Nurların bir kumandanı olduğunu gösteren mektubu, Hulusi'nin mektubunu aldığım zamanına tevafuku, latif ve sürurlu oldu. O ikisi Lahika'ya girsin. Ve Re'fet'in masumlara Kur'ân okutması ve kendisi Lem'alar ile, yazmak ve okumakla meşgul olması ve benim hastalığının şifasına o masumlarla dua etmeleri, bir merhem gibi hastalığıma ferah ve hiffet verdi.

Ve Râbian: Yazıda, merhum Asım'a benzeyen Yakup Cemal'in hayatta olduğunu; ve hayatta ise Nurlarla, o güzel kalemi ile hizmet ediyor mu, bilemediğim için, çok defa hazinane ve müteessifane düşünüyordum. Hadsiz şükür olsun ki, hem hayatta, hem Nurlara hizmette, hem sadakatte olduğunu gösteren bir mektubunu aldım, elhamdü lillah dedim.

Bu mektubun birinci bölümünde 87. Mektupta geçen Dahiliye Vekili'yle hasbihalden bahsederek, bunun bir parçasını talebelerine göndermesinin sebebini açıklıyor: 1- Onu esas tutup, lüzum olduğu zaman ya istidâ 2- Veya o vekile (İçişleri Bakanına) vermek 3- Mahkemeye vermek 4- Veya başka makamlara o parça ile mürâcaat etmek 5- Münafıklara karşı o esas üzerine kendilerini müdafaa etmek içindir. Bu bölümün sonunda yapılan garazlı işkenceli sıkıntıların gerçek sahibinin İçişleri Bakanı olduğunu söylüyor. Yine de meşveretle gerekenler yapılırken ihtiyatlı olmayı, telaşa kapılmamayı ve ortalığı velveleye vermemeyi tavsiye ediyor.

İkinci olarak yeğeni Nihad'la ve Hulûsî Ağabey'le beraber yazdıkları mektup tedbiren Emirdağ Müftüsü vasıtasıyla geliyor. "Korkak müftü" tabirinde, hocaların ve ulemanın, medresenin mahsülü olan Risale-i Nurlara sahip çıkmamaları sebebiyle bir sitem görüyoruz.

Üçüncü olarak, talebelerin yazdıkları mektupların, yaptıkları hizmetlerin hastalığına bir merhem gibi şifa olduğunu söylüyor.

Dördüncü olarak istikamet şehidi merhum binbaşı Âsım'a benzeyen Yakup Cemal ile ilgili, irtibatın bulunmaması sebebiyle duyduğu endişeyi dile getiriyor. Onun hayatta ve hizmette olduğunu öğrenince de Allah'a şükür ve hamdediyor.

90. Mektup

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Yüz defadan ziyade, gayet kıymetli bir hakikat-ı imaniye bana görünüyor. Telif zamanı tamam olması hikmetiyle, ne kadar çalıştım, o çok ehemmiyetli hakikatı avlayamadım. Vazihan ifade ve ihsas etmek için bekledim, muvaffak olamadım. Şimdi gayet kısa bir işaretle, o çok geniş ve çok uzun hakikattan kısacık bahsedeceğim.

Hadisi, hem cevamiü'l-kelimden, hem müteşabih hadislerdendir. Pek büyük ve külli nüktesi, benim kalbime, Hülasatü'l-Hülasa ile Cevşenü'l-Kebir'i okuduğum vakit zahir oldu. Ben de, o acip ve çok güzel nükteyi kaçırmamak için, şifreler, işaretler nev'inden Hülasatü'l-Hülasa'nın on yedinci mertebesi olan "Kur'an lisaniyla şehadet" ve on sekizinci mertebesi olan "kainat lisaniyla şehadet" ortasında o şifreli işaretleri şöyle koydum:

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ الْوَاجِبُ الْوُجُودِ الْوَاحِدُ الْأَحَدُ بِلِسَانِ الْحَقِيقَةِ الْإِنْسَانِيَّةِ
بِكَلِمَاتِ حَيَاتِهَا وَحَسِّيَّاتِهَا وَسَجِيَّاتِهَا وَمَقْيَاسِيَّتِهَا وَمِرَاتِيَّتِهَا وَبِكَلِمَاتِ صِفَاتِهَا
وَإِخْلَاقِهَا وَخِلَافَتِهَا وَفَهْرَسْتِيَّتِهَا وَأَنَانِيَّتِهَا وَبِكَلِمَاتِ مَحْلُوقِيَّتِهَا الْجَامِعَةِ
وَعُبُودِيَّتِهَا الْمُتَنَوَّعَةِ وَاحْتِيَاجَاتِهَا الْكَثِيرَةِ وَفَقْرَهَا وَعَجْزَهَا وَنَقْصَهَا الْغَيْرِ
الْمَحْدُودَةِ وَإِسْتِعْدَادَاتِهَا الْغَيْرِ الْمَحْضُورَةِ

İşte bu kısa şifreyi, yine gayet muhtasar bir şifre ile tercüme ve izah edeceğim. Bunu Hülasatü'l-Hülasa ya bir haşiye yapınız.

Evet ben, Hülasatü'l-Hülasa'yı okuduğum zaman, koca kainat, nazarımda bir halka-i zikir oluyor. Fakat her nevin lisanı çok geniş olmasından, fikir yoluyla sıfat ve Esmâ-i İlahiye'yi ilmelyakîn ile iz'an etmek için akıl çok çabalıyor, sonra tam görür. Hakikat-ı insaniyeye baktığı vakit, o câmî miyasyda, o küçük haritacıkta, o doğru nümuncelikte, o hassas mizancıkta, o enaniyet hassasiyetinde öyle kat'i ve şuhudî ve iz'anî bir vicdan, bir itminan, bir iman ile o sıfat ve esmayı tasdik eder. Hem çok kolay, hem hazır yanındaki aynasında hiç uzun bir seyahat-ı fikriyeye muhtaç olmadan iman-ı tahkikiyi kazanır ve إِنَّ اللَّهَ خَلَقَ الْإِنْسَانَ عَلَىٰ صُورَةِ الرَّحْمَنِ suret muhal olmasından, suretten murat, sirettir, ahlak ve sıfattır.

Evet, nasıl ki ehl-i tarikat, seyr-i enfüsi ve âfâkî ile marifet-i İlahiye-de iki yol ile gitmişler ve en kısa ve kolayı ve kuvvetli ve itminanlı yolunu enfüsîde, yani kalbinde zikr-i hafiy-i kalble bulmuşlar. Aynen öyle de, yüksek ehl-i hakikat dahi, marifet ve tasavvur değil, belki ondan çok âli ve kıymetli olan iman ve tasdikte, iki cadde ile hareket etmişler.

Biri: Kitab-ı kainatı mütalaa ile, Ayetü'l-Kübra ve Hizbü'n-Nuriye ve Hülasatü'l-Hülasa gibi afaka bakmaktır.

Diğeri: Ve en kuvvetli ve hakkalyakîn derecesinde vicdanî ve hissi, bir derece şuhudî olan hakikat-i insaniye haritasını ve enaniyet-i beşeriye fihristesini ve mahiyet-i nefsiyesini mütalaa ile, imanın şüphesiz ve vesvesesiz mertebesine çıkmaktır ki, sırr-ı akrebiyete ve veraset-i Nübüvveti bakar. Ve enfüsî tefekkür-ü imani hakikatinin bir parçası, Otuzuncu Söziün, ve “ene” ve “enaniyet”te ve Otuz Üçüncü Mektubun “Hayat Penceresi”nde ve “İnsan Penceresi”nde ve bazı parçaları da sair ecza-yı Nuriyede bir derece beyan edilmiş.

Bu hem Lahika'ya, hem Sikke-i Gaybiye'ye, hem Hülasa'nın ahirine yazılsın.

Bu mektupta Üstad enteresan bir gerçeği anlatıyor: “Yüz defadan ziyade, gayet kıymetli bir hakikat-i imâniye bana görünüyor. Telif zamanı tamam olması hikmetiyle, ne kadar çalıştım, o çok ehemmiyetli hakikatı anlayamadım. Vâzihan ifade ve ihsâs etmek için bekledim, muvaffak olama-

dım.” diyor. Burada iki husus var. Birincisi 68. Mektupta beyan edildiği gibi gaybî işaretle Risale-i Nur 1364 (1945)’de telif olarak tamam olur. Onun için telife mânen bir engel görüyor. İkinci olarak bir iman hakikatının nurunu görmek ile onu açıkca ifade etmek arasında fark olduğu anlaşılıyor. Risale-i Nur Külliyyatı’nda Üstad’ın görüp anlayarak açıkca beyan ettiği pek çok iman hakikatı var ama biz onları daha önceki büyük âlim ve müşâhidlerimizde göremiyoruz. Müşâhede etmiş olabilirler ama vâzihan ifade etme izinleri olmayabilir. Nitekim Üstad da burada sebep olarak telif zamanının bitmesini gösteriyor.

Ayrıca bu husus bize 17. Lema’nın ONUNCU NOTA’sında anlatılan Marifetullah’ın üç çeşit şahit ve burhanları hakkında da uzaktan uzağa bir şeyler hissettiriyor...

O yüz defadan ziyade görünen çok geniş ve çok uzun ve gayet kıymetli hakikat-ı imaniyeyi gayet kısa bir işaretle şöyle bahsediyor: “Muhakkak ki Allah, insanı Rahman sûretinde yaratmıştır.” hadis-i şerifi, hem cevâmî-ü’l-kelim (birçok kelime ve hakikati içine alan özlü sözlerden) hem müteşâbih (mecâzi manalara gelen ifadeleri, zâhirî manası kastedilmeyerek teşbih ve temsil yoluyla hakikatların açıklanmasında kullanılan) hadislerdendir. Pek büyük ve küllî nüktesi, benim kalbime, Hulûsâtü’l-Hulûsa ile ‘Cevşenü’l-Kebir’i okuduğum vakit zâhir oldu. Ben de, o acîb ve çok güzel nükteyi kaçırmamak için, şifreler, işaretler nevinden ‘Hulûsâtü’l-Hulûsa’nın 17. Mertebesi olan ‘Kur’ân lisanıyla şehâdet’ ve 18. Mertebesi olan ‘Kâinat lisânıyla şehâdet’ ortasında o şifreli işaretleri şöyle koydum: ‘İnsanın hayatının, hissiyâtının, seciyelerinin, mikyasa ve ayna oluşunun kelimeleriyle; sıfatlarının, ahlâkının, halifelîğinin, fihriste oluşunun ve enâniyetinin kelimeleriyle; câmî mahlûkiyetinin, manevî ubudiyetinin, pek çok ihtiyaçlarının, fakirliğinin, âcizliğinin, sonsuz noksanlığının, sınırsız istidatlarının kelimeleriyle ve insanî hakikat dilinin şehâdetiyle (haykırılmaktadır ki:) Vâcibü’l-Vücut ve Vâhidü’l-Ehad olan Allah’tan başka hiç bir ilah yoktur.’ (...) Evet ben ‘Hulûsâtü’l-Hulûsa’ yı okuduğum zaman, koca kâinat, nazarımda bir halka-i zikir oluyor. Fakat her nevin lisanı çok geniş olmasından, fikir yoluyla sıfat ve esmâ-i İlâhiyeyi ilmelyakîn ile iz’an etmek için akıl çok çabalıyor, sonra tam görür. Hakikat-ı insaniyeye baktığı vakit, o câmî mikyasta, o küçük haritacıkta, o doğru nümünecikte, o hassas mîzancıkta, o enâniyet hassasiyetinde öyle kat’î ve şuhûdî ve iz’ânî bir vicdan, bir itminan, bir iman ile o sıfat ve esmâyı tas-

dik eder. Hem çok kolay, hem hazır, yanındaki aynasında hiç uzun bir seyahat-ı fikriyeye muhtaç olmadan îman-ı tahkikiyi kazanır ve ‘Muhakkak Allah, insanı, Rahman sûretinde yaratmıştır.’ hadis-i şerîfinin hakiki bir manasını anlar. Çünkü, Cenab-ı Hak hakkında sûret muhâl olmasından, sûretten murad, sîrettir, ahlâk ve sıfattır.”

Risale-i Nur Külliyyatını Arapça’ya tam bir liyâkatla tercüme eden muhterem İhsan Kasım Sâlihî, bir sohbetinde, bir kısım Mısır ulemasının bu sahih hadis-i şerif karşısında çözümsüz kaldığını fakat bu meseleyi 14. Lem’anın 2. Makamının 5. Sırrından okuyunca “Şimdi mutmain olduk” dediklerini, hatta birisinin kitabı alıp koltuğunun altına saklayarak “Kitap çalmak helâldir” diye şaka yaptığını anlatmıştı...

Üstad, bu mektubun sonunda ehl-i tarikatın enfüsî ve âfâkî seyir ile marifet-i İlâhîde iki yolla gittiklerini ve en kısa, kolay, kuvvetli ve itminanlı yolu enfüsî seyirde yani kalbî hafî zikirle bulduklarını ama yüksek ehl-i hakikatin ise, ondan daha yüksek ve kıymetli olan iman ve tasdikte, kainatı bir kitap gibi mütâlaa ile insanîyet kitabını tefekkür etme yolunu anlatarak “En kuvvetli ve hakkalyakîn derecesinde vicdânî ve hissî, bir derece şuhûdî olan hakikat-ı insanîye haritasını ve enâniyet-i beşeriye fihristesini ve mâhiyet-i nefsiyesini mütâlaa ile imanun şüphesiz ve vesvesesiz mertebesine çıkmaktır ki, sırr-ı akrabiyyete ve verâset-i Nübüvveteye bakar.” diyor.

Lem’alar’da Üstad, “Muhakkak ki, Allah insanı Rahman sûretinde yaratmıştır” hadis-i şerifi hakkında şöyle diyor: “Bu hadis-i şerifi, bir kısım ehl-i tarikat akâid-i imaniyyeye münasip düşmeyen, acîb bir tarzda tefsir etmişler. Hatta onlardan bir kısım ehl-i aşk, insanın mânevî sîmâsına Rahmân’ın sûreti nazarıyla bakmışlar. Ehl-i tarikatın çoğunda sekir (mânevî sarhoşluk) ve ehl-i aşkın çoğunda istiğrak ve iltibas olduğundan, hakikate muhâlif telakkilerinde belki mâzurdurlar. Fakat akli başında olanlar, fikren, onların akaidin esasına aykırı olan manalarını kabul edemez. Etse, hatâ eder. Evet, bütün kâinatı bir saray, bir ev gibi muntazam idare eden ve yıldızları zerreler gibi hikmetli ve kolay çeviren ve gezdiren ve zerrelere muntazam memurlar gibi hizmet ettiren Cenab-ı Hakk’ın ortağı, eşbenzeri, zıddı-niddi olmadığı gibi, ‘Onun hiçbir misli yoktur. O her şeyi hakkıyla işiten, her şeyi hakkıyla görendir.’ (Şûrâ Sûresi, 11. âyet) sırrıyla, sûreti, misli, misâli, şebîhi dahi olamaz. Fakat ‘Göklerde ve yerde tecellî eden en yüce misaller, sıfatlar Onundur. Onun kudreti her şeye gâlipdir; O

her şeyi hikmetle yapar.’ (Rum Sûresi, 27) sırrıyla, mesel ve temsil ile şûûnâtına ve sıfat ve esmâsına bakılır. Demek, mesel ve temsil, şûûnât nokta-i nazarında vardır. Şu zikredilen hadis-i şerifin çok maksatlarından birisi şudur ki: İnsan, Rahman ismini tamamiyle gösterir bir sûrettedir. Evet sâbıkan beyan ettiğimiz gibi, kâinatın sîmâsında bin bir ismin şûûlâlarından tezâhür eden Rahman ismi görüldüğü gibi ve zemin yüzünün sîmasında İlâhî mutlak Rubûbiyetin hadsiz tecellileriyle tezâhür eden Rahman ismi gösterildiği gibi, insanın sûret-i câmiasında, küçük bir mikyasta, zemînin sîmâsı ve kâinatın sîmâsı gibi yine o Rahman isminin cilve-i etemmini gösterir demektir. Hem işaretir ki, Zât-ı Rahmânirrahîmin delilleri ve aynaları olan canlılar ve insanlar gibi mazharlar, o kadar Cenab-ı Hakk’a delâletleri kat’î ve vâzıh ve zâhirdir ki, güneşin timsâlini ve aksini tutan parlak bir ayna parlaklığına ve delâletinin vuzuhuna işâreten ‘O ayna güneştir’ denildiği gibi ‘İnsanda Rahman sûreti var’ hadis-i şerifi, delâletinin açıklığına ve kemâl-i münasebetine işâreten denilmiş ve denir. Ehl-i vahdetü’l-vücutun mütedil kısmı “Lâ mevcûde illâ hû” yu bu sırta binâ-en, bu delâletin vuzuhuna ve bu münasebetin kemâline bir ünvan olarak demişler.” (14. Lema)

91. Mektup

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Halimin müsaadesizliği için müteaddit mektuplarınıza birtek perişan mektubumla cevap verdiğimden gücenmeyiniz.

Evvela: Gizli düşmanlarımız hükümetin ehemmiyetli ve bir kaç vazifedarlarını elde edip beni tazyikatla Menemen ve Şeyh Said hadisesi gibi bir hadise çıkarmak için bütün kuvvetiyle, en hassas damarlarına dokunduracak tarzda, her desiseyi istimal ettiler. Gördüler ki, Eski Said yok; yenisi ise her şeye tahammül ediyor. O planı sair sû-i kastlere, ezcümle zehir vermeye tebdil ettiler. Hıfz-ı İlahi onu da akim bıraktı. Şimdi o münafıklar resmen hükümetin nüfuzunu benden halkları ürkütme ve vazgeçirmek için burada dehşetli bir propaganda ile istimal ediyorlar. Fakat siz hiç telaş etmeyiniz. İnyet-i Rabbaniye devam eder. Gittikçe fütuhât-ı Nuriye tevessü ediyor.

Saniyen: Bu defa Hasan Feyzi'nin ve bir hafta evvel Halil İbrahîm'in şahsıma karşı fevkalade hüsn-ü zan ile mersiyeleri ve samimi ve hazin vedanameleri, az tâdil ile üç sebep için kabul edildi.

Birincisi: Onlar, şahsıma değil, belki Kur'ân ve imana ve Nurlara hadimliğim ve o vazife-i kudsiyeye bakıp yazmışlar.

İkincisi: Onların ve onlar temsil ettikleri o civardaki halis kardeşlerimizin ve haddimin çok fevkindeki tarifatlarını, bir nevi samimi dua ve ulvi bir tefe'ül ve yüksek bir arzu-yu hayır ve istidatlarının ve itikadlarının ve Nurlara pek ciddi alakalarının bir in'ikası olmasıdır.

Üçüncüsü: Ben onların nazarında Risale-i Nur ve şakirdlerdeki şahs-ı manevisinin mümessili ve nümunesi olmam cihetiyle onların sebep-i teşvikleri olan o harika hüsn-ü zanlarını ve kuvve-i maneviyelelerini kırmak, maslahat değildir. O ikisine ve arkadaşlarına, hususan Ahmed Feyzi ve Denizli hapsindeki kardeşlerimize ve hakkımızda adalete çalışanlara binler selam...

Salisen: Çok defa benim sıkıntılara bir merhem hükmüne geçmiş ve yanımdaki sakladığım kahraman Hüsrev'in çok mektupları ve onların herbirinden birer ehemmiyetli fıkrayı alıp mecmuunu Lahika'ya geçirmek için zaman bulamıyorum.

İnşaallah, bir istirahat zamanında tetkik edeceğim. Ahmed Nazif'in İnebolu talebeleri namına yazdığı ve Halil İbrahim'in ağlatıcı mersiyesinden iştiraklerini gösteren mektubu, benim o havalideki sebatkar kardeşlerim hakkında endişelerimi izale eyledi. Cenab-ı Hak, onlardan razı olsun.

Rabian: Çoban İsa Köyünde Ahmed'in mektubunda isimleri bulunan eski ve yeni kardeşlerimizin Risale-i Nur'a çalışmaları ve çocukları da Kur'ân'a ve Nurlara çalıştırmaları, bu vakitte Nurlara büyük bir hizmettir. Cenab-ı Hak onları muvaffak eylesin. Amin.

Hamisen: Münafik düşmanlarımın maddi ve manevi zehirlerine karşı gerçi Cevşen ve Evrad-ı Kudsiye-i Şah-ı Nakşibend beni ölüm tehlikesinden, belki yirmi defa kudsiyetleriyle kurtardılar, fakat matteessüf, âsâbımda ve sinirlerimde ve hassasiyetimde, o zulümden öyle şiddetli bir tesir, bir heyecan, bir teellüm, bir teneffür gelmiş ki, en samimi dostumu ve tam sadık bir kardeşimi bir saat yanımda ta-

hammül edemiyorum, ruhum kaldırmıyor. Hatta biri bana baksa da sıkılıyorum. Eskide, bende biraz bulunan merdumgirizlik hastalığı, o zalimlerin gaddarâne sıkıntılarıyla ve tarassutlarıyla bende çok şiddetlenmiş. Güya ölmeden evvel hayat-ı içtimaiye cihetinde ölmüşüm ki, bu hakikat ve bu sır için hakkımda, has kardeşlerim vefat mersiyelerini yazıyorlar.

Hem, buranın havası, benim âsâbıma pek çok dokunuyor. Bu kışın bir günü, Denizli hapsinin o geçirdiğimiz kış kadar bana ağır geliyor, beni üzüyor.

Evet, nasıl göz, bir saçı kaldırmıyor; aynen öyle de, şimdiki ruhum ve o durum, bir saç kadar sıkletten, ağırlıktan müteessir olduğu halde, Risale-i Nur'un ve şakirdlerinin selametlerine, onların bedellerine ve yerlerinde dağ gibi ağır tazyikat ve sıkıntıları memnuniyetle o ruh omuza çeker, tahammül eder ve şakirane sabreder diye size kat'iyen haber veriyorum. Fakat mâdem acz ve zaafım ve teessüratım çok ziyadedir; has kardeşlerim beni medihlerle yüklerimi ağırlaştırmaya bedel, dualarıyla ve şefkatleriyle ve himmetleriyle ve acımalarıyla yardım edip yükümü hafifleştirmek lazımdır. İna-yet-i Rabbaniyenin bir cilvesidir ki, bu şiddetli merdumgirizlik hastalığıyla, zalimlerin tecrid-i mutlaklarını hiçe indiriyor, beni tazib etmiyor, bir cihette memnun ediyor.

Talebelerinden gelen bir çok mektuba karşı Üstad'ın yazdığı bir mektuptur. Olay çıkartıp, suçlayarak karşısındakini bertaraf etmek isteyen gizli teşkilatlar, hep insanlardaki muzır madenler hükmündeki duygularına basar, bütün kuvvetleriyle en hassas damarlarına dokunduracak tarzda her hile ve tuzağı kullanırlar. Maalesef bu sinsi ve hain metod bütün dünyada bilhassa Müslümanlara karşı her zaman kullanılmış ve onları hep suçlu duruma düşürmüş ve sonlarını da getirmiştir. Bu husus Üstad'a karşı da denenmiş, bir netice alınmayınca zehirleme yoluna gidilmiştir. Bu sû-i kastları da tutmayınca bu sefer ondan halkı ürkütme ve vazgeçirmek için dehşetli propagandalara geçilmiştir. Günümüzde de benzer şekilde bu yolu işletmeye gayret etmektedirler. Müslümanların dikkatli olması ve onların şerrinden Allah'a sığınıp, onları Allah'a havale etmeleri gerekmektedir.

Hasan Feyzi ve Milaslı Halil İbrahim Çöllüoğlu'nun Üstad'a yazdıkları mersiye ve vedânameler, kendisine zehir vermelerinin akabinde 'vefat ediyor' endişesiyle yazılmıştır. Fakat fevkalâde bir hüsn-ü zan ile yazıldı-

ğından önce Üstad onları kabul etmek istememiş fakat sonra üç sebepten bazı yerlerini tâdil edip kabul etmiştir: Birincisi, takdir ve övmeler Üstad'ın şahsı için değil; Kur'an ve imana ve Risale-i Nurlara hizmetkârlığı içindir. Yani kudsi vazifesine bakıp yazmışlar. İkincisi: Bir nevi samimi dua ve ulvi bir tefe'ül ve yüksek bir hayır arzusudur. Üçüncüsü: Üstad'a, Risale-i Nur ve talebelerindeki şahs-ı manevinin mümessili ve nûmûnesi olması cihetiyle, Hasan Feyzi gibi has talebelerin hüsn-ü zanlarının ifadesi, şiirleri, cemaat için teşvik sebebidir. Onun için onları reddetmesi maslahata uygun değildir.

Sonunda da Hasan Feyzi ve Halil İbrahim ile beraber Ahmet Feyzi Kul ve Denizli hapsindeki talebelerine ve orada adaletle çalışanlara binlerce selam söylüyor.

Üçüncü olarak Hüsrev Altınbaşak'ın mektuplarının bir merhem olduğunu söylüyor. İnebolu talebelerini de unutmuyor.

Dördüncü olarak Çoban İsa Köyü'ndeki Risale-i Nur çalışmalarını ve çocukları da Kur'an'a ve Nurlara çalıştırmalarını takdir ederek dua ediyor.

Beşinci olarak, münafık düşmanların maddî ve manevî zehiremelerine karşı Cevşen ve Nakşibend Hazretleri'nin Evrad-ı Kudsiyesi ölüm tehlikesinden belki yirmi defa kurtuluşa birer vesile olduklarını bildiriyor. Fakat verilen zehirin tesiri âsâbi üzerinde kendisini gösterir ve merdumgirizlik hastalığı şiddetlenir. Artık Emirdağ'ın bir günü Denizli hapsinin bir kışı kadar ağır gelip Üstad'ı üzer. Ama durum böyle olduğu halde Risale-i Nur'un talebelerinin selâmetleri için, onların bedellerine ve yerlerinde dağ gibi ağır baskı ve sıkıntıları memnuniyetle o âli ruh omuzuna çeker, tahammül eder ve şükrederek sabreder. Kardeş ve talebelerinden sadece şefkat ve dua ister. Bu ağır durumda bile yine de bir teselli noktası bularak der ki: "Allah'ın inâyetinin (görüp gözetmesinin) bir tecellisidir ki, bu şiddetli merdumgirizlik (insandan, kalabalıktan hoşlanmayıp sıkılma ve yalnızlık isteme) hastalığı ile zâlimlerin tecrid-i mutlaklarını hiçe indiriyor, beni tâzib etmiyor, bir cihette memnun ediyor."

92. Mektup

Aziz, Sıddık Kardeşlerim, Bu Dehşetli Asırda Mükemmel Tesellilerim ve Varislerim!

Sizin fevkalade sa'y ve gayretiniz Isparta ve civarını bir geniş Medresetü'z-Zehra'ya ve bir Câmîü'l-Ezhere çevirdiğine bir delil de, bu defa matbaacıları da hayrette bırakan yazdıklarınız Asâ-yı Musa Mecmuası'ndan yirmiden ziyade mükemmel tevafuklu nüshalarını bu yarım ümmi kardeşinize göndermenizdir. Cenab-ı Erhamürrahimin, sizlere, yazanlara ve yardım edenlere herbir harfine mukabil bin rahmet eylesin ve binler meyve-i cennet ihsan etsin ve yüzer hasenat defter-i amâlinizde yazdırsın. Amin! Amin! Amin!

Ben onlara baktım, kalbime geldi ki: Bu kahramanların şimdi de bir mükâfatları yok mu?

Birden ihtar edildi ki: Onlar, bu mecmuayı yazmakla filozofları susturan, imana getiren kuvvetli bir ders-i imaniyi en evvel kendi kendine tam okuyorlar, manevi bir hazine kazanıyorlar.

Hem onların nüshaları, pek çokların imanlarını kurtaracaklar veya imana gelecekler. Bir hadiste vardır ki, "Bir tek adam seninle imana gelse, sahra dolusu kırmızı koyundan daha hayırlıdır." Hem onlar, bu mübarek kalemleleriyle, eski zamanda İslamiyet'in büyük mücahid kahramanlarının kılıçlarının kudsî hizmetlerini görüyorlar. Elbette istikbal, onları ve Nurcuları çok alkışlayacak.

Saniyen: Asâ-yı Musa Mecmuası'nın başında bu gelen ve çizgiyle işaret edilen fıkra yazılsa münasıptir. İsteyen, bu mektubun başındaki kısmını da beraber yazabilir.

İmam-ı Ali Radıyallahü Anh, Celcelutiye'sinde pek kuvvetli ve sarahate yakın bir tarzda Risale-i Nur'dan ve ehemmiyetli risalelerinden aynı numara ile haber verdiğini, Yirmi Sekizinci Lem'a ile Sekizinci Şuâ tam ispat etmişler. İmam-ı Ali Radıyallahü Anh, Risale-i Nur'un en son risalesini Celcelutiye'de *أَنْجَلَتْ بِهِ الظُّلْمَةُ عَصَا مُوسَى* fıkrasıyla haber veriyor. Biz bir-iki sene evvel Ayetü'l-Kübra'yı en son zannetmiştik. Halbuki şimdi altmış dörtte telifçe Risale-i Nur'un tamam olması ve bu cümle-i Aleviyenin mealini, yani, karanlığı dağıtacak, Asâ-yı Musa (Aleyhisselam) gibi ışık verecek, sihirleri ibtal edecek bir risaleden haber vermesi; ve bu mecmuanın "Meyve" kısmı bir müdafaa hükmüne geçip başımıza çöken dehşetli, zulümlü zulmetleri dağıttığı gibi, "Hüccet-

ler” kısmı da, Nurlara karşı cephe alan felsefe karanlıklarını izale edip Ankara ehl-i vukufunu teslim ve tahsine mecbur etmesi; ve istikbalde zulmetleri dağıtacak çok emareler bulunması; ve Asâ-yı Musa (Aleyhis-selam’ın) bir taştan on iki çeşme akıtmasına ve on bir mucizeye medar olmasına mukabil ve müşabih bu son mecmua dahi, “Meyve”, on bir mesele-i nuraniyesi ve “Hüccetullahi’l-Baliğa” kısmı on bir hüccet-i kâtiası bulunması cihetinde bize kanaat verdi ki: İmam-ı Ali Radıyallahu Anh, o fıkra ile doğrudan doğruya bu Asâ-yı Musa ismindeki mecmua-bakar ve ondan tahsinkerane haber verir.

Salisen: Nur santrali ve Yirmi yedinci Mektup’ta çok ehemmiyetli fıkraları bulunan Sabri’nin bu defaki mersiyesini Lahika’ya geçirdik ve size de gönderdik. Ve çalışkan mübareklerden ve Nurların neşrine çok hizmet eden Hafız Mustafa’nın yedi yaşında iken Altıncı Şuâ’yı ve bana bir mektup yazan tam mübarek, masum mahdumu, burada, masumlar içinde Nurlara bir iştiyak uyandıracak. Onun namı Said Nuri olmalı; Nursî köydür, manasız olur. “Sin” olmasın, yalnız “ye” olsun; ta Nurlara alakasını gösterebilirsin. Daha çok şeyler yazacaktım, fakat başımda çok vazifeler ve işler bulunmasından kısa kesmeye mecbur oldum.

Said Nursî

Bu mektubun hitap tarzı dikkat çekicidir: “Aziz, sıddık kardeşlerim, bu dehşetli sırda mükemmel tesellilerim ve vârislerim”

Isparta ve civarında matbaacıları hayrette bırakan bir faaliyet göze çarpmaktadır.

Aslında Üstad’ın ve talebelerinin sadece şu ciddî duruş ve faaliyetleri bile çok şey ifade etmektedir. Yani bir insan, akrabaları, dostları içinden alınıp, Isparta’nın Eğirdir kazasından sadece kayıkla ulaşılan bir köyüne sürgün ediliyor. Elinde bir Kur’ân’ı ve bir de kurşun kalemi vardır. Bu sürgünde aktif sabırla köyde duruyor ama o kurşun kalemlerle de Kur’ân’dan aldığı feyizleri yazmaya başlıyor. Onlar da okuyup yazmaya başlıyorlar. Sonra çevre köylerden bazıları sahip çıkıyor. Sonra da Isparta ve çevresi... “Sen fazla olmaya başladın” deyip oradan Eskişehir hapisanesine atıyorlar. Talebelerinden de ayrı bir yere koyuyorlar. Yani hapis içinde hapis ama orada da Kur’ân-ı Hakîm’in taptaze mucize hakikatlerini yazmaya devam ediyor. Oradan Kastamonu’ya polis karakolunun içine sürüyorlar, bir müd-

det sonra karakoldan görülecek şekilde karşı bir evin içinde göz hapsine alıyorlar ama o yine “Ayetü'l-Kübra” gibi harika hakikatleri kaleme alıyor. Oradan Denizli hapisanesine ve yine hapis içinde hapse yani tecrid odasına sokuyorlar fakat o yine de azaplar içinde “azap meyvesi” denilebilecek “Meyve Risalesi”ni yazıyor. Oradan Emirdağ'a yani bir günü Denizli hapsinin bir kışına bedel bir baskı cenderesine sürülüyor, yine orada bu baskılar altında matbaacıları hayrette bırakacak şekilde “Asâ-yı Musâ” mecmualarının cilt cilt yazılmasını organize ediyor; Isparta civarını, geniş bir Medresetü'z-Zehrâ'ya ve bir Câmîü'l-Ezher'e çeviriyor.

Şu gayretleri gören ve bilen herbir Müslümanın, yerim dar veya benim dara benzeyen hiçbir mazeretin arkasına saklanıp sığınmadan üzerine düşeni yapması gerekir. Bütün insanlığın dünya- âhîret saadetlerinin vesilesi ve dünya insanlığının umûmî sulhünün sebebi olacak Kur'ânî gerçeklerin bütün cihana duyurulma işinde, imkânların darlığından bahsedene Bediüzzaman gerçeğini göstererek yarın kabrin daha dar olarak karşımıza çıkma durumunu ihtar etmek isteriz.

Sadede dönüp mektuba bakacak olursak Üstad, Isparta kahramanları, fedâkâr ve sebatkâr talebeleri için “Bu kahramanların şimdi de bir mükâfatları yok mu?” diye bir soru soruyor ve zaten bu nurlu eserleri yazarken peşinen aldıkları mükâfatları ve kazandıkları mânevî hazineleri yani tahkîkî iman derslerini hatırlatıyor. Ayrıca yazdıkları bu eserler vasıtasıyla imanlarını kurtaracak pek çok insan olacağını ve bir insanın imanına vesile olmanın sahra dolusu kırmızı koyundan daha hayırlı olduğunu bildiren hadis-i şerifi hatırlatarak istikbal neslinin kendilerini alkışlayacaklarını haber veriyor. Evet şimdi öyle değil mi?

Mektubun ikinci bölümünde Hz. Ali'nin (radıyallâhu anh) Celcelûtiye isimli kasidesinde “Asâ-yı Musa ismiyle karanlık aydınlandı” fıkrasıyla, Risale-i Nur'un en son Risalesi Asâ-yı Musa'yı haber verdiğini bildirerek diyor ki: “Biz, bir-iki sene evvel Ayetü'l-Kübrayı, en son zannetmiştik. Halbuki şimdi 1364'te telifçe Risale-i Nur'un tamam olması (gerekıyor).”

Evet Asâ-yı Musâ Risalesi, karanlığı dağıtacak, ışık verecek, sihirleri iptâl edecek... Asâ-yı Musa'nın Meyve kısmı bir müdâfaa hükmüne geçip bашımıza çöken dehşetli, zulümlü zulmetleri dağıtacak, Hücetler kısmı da, Nurlara karşı cephe alan felsefe karanlıklarını izâle edip Ankara ehl-i vukûfunu teslim ve tahsine mecbur etti. Musa Aleyhisselâm'ın asâsı, bir taşta on iki çeşme akıtması ve on bir mucizeye vesile olması gibi, bu son Risale

de Meyve'deki on bir meselesi ile, Hüccetullahî'l-Bâliğa kısmı on bir hücceti ile, ilmî kerametlere vesile... Hz. Ali, doğrudan doğruya bu Asâ-yı Musa Risalesi'ni işte bunun için takdir ederek müjde ve haber vermiştir.

Üçüncü bölümde Hafız Mustafa'nın yedi yaşında oğlundan bahsederek isminde bir düzeltme yapıyor...

93. Mektup

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Evvela: İkinci vazife Mucizat Mecmuası'na birinci vazifeyi bitirenler başlamalarını müjde vermeniz, sizleri bu hizmet-i imaniyede bana hakikî kardeş veren Erhamürrahimin, beni hadsiz şükre sevk eyledi. Hatt-ı Kur'ânî lehinde birincisinin bir kerameti, merkezde hatt-ı Kur'ânînin bir kursu açılması olduğu gibi, inşaallah ikincisi, daha mucizane bir keramet gösterecek.

Saniyen: Konyalı Sabri sizin vasitanızla benimle muhabere etse, daha maslahattır ve münasıptir. Çünkü ekserce siz benim bedelime istediğini yapabilirsiniz. Mesela, tashihat için oradaki alimler tam yardım edebildikleri için, orada tashihat yapılınsın, etsinler. Siz benim tashihimden geçmiş bazı nüshaları onlara gönderirsiniz. Hakikaten tashih meselesi ehemmiyetlidir. Bazan bir harfin ve bir noktanın yanlığı, kıymetli bir manayı zayi eder. En evvel yazanlar, bir kere güzelce mukabele etsinler. Sonra tashihçi adamlara ve bana versinler. Maşaallah, bu defa bana gelen Asâ-yı Musa Mecmualarında hem yanlıklar azdır, hem bir derece tashih edilmiş. Cenab-ı Hak; hem yazanlardan, hem tashihçilerden ebeden razı olsun. Amin.

Salisen: Yozgat'ta oturan, Risale-i Nur'la alâkadar Tunuslu Hoca Haşmet, evvelce vefatımı, sonra hayatta olduğumu işitip buraya samimi iki mektup yazmış. Ona benim tarafımdan selam gönderiniz.

Rabian: Rüşti'nün çok defadır hususî selam eden kahraman biraderi Burhan, eskiden beri, ümmiliğiyle beraber, Nurlara lüzumlu zamanlarda ehemmiyetli hizmetleri için, onu da haslar sırasında her gün ismiyle kazançlarımızda hissedar ediyoruz. Manidar bir tevafuktur ki, ben Hüsrev'in ve Sabri'nin mektupları gelmemesinden küllî endişele-

rimi yazarken, aynı zamanda memûlümün haricinde en cemiyetli ve bütûn o endişelerimi izale eden müteaddit mektupları kapıya geldi.

Umum kardeşlerime selam...

Bu mektubun birinci bölümünde, birinci vazife olan Asâ-yı Musa'yı bitirenlerin ikinci vazife olan Mucizat Mecmuası'nı yazmaya başlamaları isteniyor. Hatt-ı Kur'ânî üzerine bu derece ihlâs ve sadakatle verilen hizmetler, kerâmetini göstermiş, devlet tarafından bir hatt-ı Kur'ân kursunun açılmasına vesile olmuştur. İkinci bölümde, Üstad, Konyalı Sabri Halıcı'dan, Konya'da hizmete sahip çıkan âlimlerin Risalelerin tashihinde yardımcı olabileceklerinden bahsediyor.

Halıcılık yapan Konyalı Sabri, aslen Karlıovalı'dır. Üstad'a bağlı, takva dairesinde bir hayat yaşamıştır. Kendisiyle İzmir'de ve Konya'da evinde görüştük. İstibra üzerinde çok dururdu ve ikazlarda bulunurdu. 1960'lı yılların başında ticarethanesine gelen üst makamlardan bir karı-kocayı ikaz ve irşad etmiştir. Hatta o zaman Tercüman gazetesinde bir köşe yazarı bundan bahsetmişti. Bize, "Karlıova'dan hemşehrilerim geldi ve dediler ki, irşadına vesile olduğunuz o zat şimdi Doğu Menzilde görevli olarak bulunuyor ve çok hayırlı işlere vesile oluyor." diye de bahsetti. Cesur tabiatı, doğruları hiç çekinmeden herkese haykırması, salâbet-i imaniyesinin neticesiydi.

Sabri Ağabey'in Mehdi ve Ömer isminde de oğulları vardı. Ömer, tayyareci yani pilottu, şehid oldu. Zübeyir Gündüzalp Ağabey, Risale-i Nurları Rıfat Filizer ve Sabri Halıcı vasıtasıyla tanışmıştır.

Sabri Ağabey bir hatırasını anlatırken demişti ki: "Bizimle beraber talebe olan oğlum da tutuklayıp hapse attılar. Bir dersten imtihanlara giremedi. Sınıfta kalacaktı. Fakat o sene, o ders okul programından kaldırıldı. Bizim delikanlı da doğrudan yine sınıfını geçti."

Üçüncü bölümde Üstad, Yozgat'ta oturan Tunuslu Hoca Haşmet'in mektubundan bahsediyor. Daha önce Hoca Haşmet, Üstad'ı vefat etmiş zannederek Risale-i Nurlara sahip çıkmak istemiş onların korunmasını ve matbaalarda basılmasını istemişti. (84. Mektupta bahsi geçmişti.)

Dördüncü bölümde Üstad, ümmî olmakla beraber Risale-i Nurlara, lüzumlu zamanlarda ehemmiyetli hizmetler ettiği için Rüştü'nün kahraman kardeşi Burhan'ı, haslar sırasında hergün ismiyle kazançlarına hissedar

ettiğini bildiriyor. Buradaki mesaj çok mühim: “Lüzumlu zamanlarda ehemmiyetli hizmet etmek...”

Mektubun sonuna bir tevafuku ilave etmiş. Hizmetimizde tevafuk çok mühimdir. Yani bu hizmetin kerametleri tevafuktadır. Muhlis, sıddık santral Hoca Sabri ve Gül fabrikası sâhibi Hüsrev Ağabeyleri, mektupları gelmiyor diye endişeler içinde mektubunda yazarken, tam o anda umulanın üstünde, tafsilatlı mektupları geliyor...

94. Mektup

Aziz, Sıddık Kardeşlerim ve Ebed ve Hak Yolunda Hakikatlı Arkadaşlarım!

Kastamonu efelerinden ve Nur’un kahramanlarından ve Safranbolu fedakarlarından size oradan buraya gelen hususî mektuplarına hususî cevap vermeye müstehak ve layıktırlar. Fakat halim, vaktim müsaade etmediğinden, vasitanızla bir kısa cevap verdiğime gücenmesinler.

Evvela: Hilmi, İhsan, Emin’in, Taşköprülü Sadık’ın mektupları beni çok mesrur eyledi. Hakikaten bu kardeşlerimiz, hapisanede dokuz ayda dokuz sene kadar hizmet-i Nuriyeyi yaparak Isparta kahramanlarıyla omuz omuza geldiler. Ben, onların hem istirahatime, hem hapisteki arkadaşlarımızın ittifaklarına ve yeni Nurların hizmetine tam çalışmalarını hiçbir vakit unutmayacağım. Cenab-ı Hak onlardan ve sizden ebeden razı olsun. Ben, hayalen, çok defa eski zamana ve Kastamonu’daki ve Barla’daki malum yerlere ve seyrangahlara şevkle gidiyorum. Oralarda oturup ağlıyorum. O enislerimi hayalen görüyorum.

Kahraman Sadık’ın kuvvetli ifadesine ve güzel yazısına benzeyen bir kısa mektup da, Safranbolu şakirdlerinin selamını da, Mustafa Osman ve Hıfzı (r.h.) yazıyor. Şüphelendim, acaba Sadık oraya gelmiş, yoksa onlar oraya gitmişler veya başka Sadık namında bir kardeşimiz midir?

Barla sıddıkları Nurların yazmasına tam çalışmaları, herkesten evvel onların vazifeleridir. Çünkü Barla, birinci Medrese-i Nuriye şerefini kazanmasından, o mübarek medreseyi talebesiz bırakmak caiz değil. İnşallah, tekrar şenlenecek. Çalışanlara Barekallah deriz. Cenab-ı Hak tevfik versin. Amin.

Saniyen: Safranbolu'nun sadık şakirdlerinden Osman ve Ahmed'in iki mektupları, onların fevkalade sadakat ve Nurlara alâkadarlıklarını gösteriyor. Maşaallah, Osman, az zamanda hem Kur'ân'ı ders almış, hem Nurları yazmış; şimdi de Asâ-yı Musa'yı yazıyor. Fedakar Mustafa Osman ve Hıfzı'ya tam bir kardeş ve Ahmed dahi tam alâkadardır. Mektubunda imlası noksan olmasından, dediğini bilemedim. Onlara, Safranbolu'da ve Kastamonu ve civarındaki kardeşlerime çok selam ve dua ederiz, dualarını isteriz. Medresetü'z-Zehra'daki Isparta ve civarı umum kardeşlerimize birer birer selam ve selametlerine dua ederiz.

Said Nursî

Bu mektup Kastamonu ve Safranbolu Nur talebelerine yazılmıştır. Üstadımız, Denizli hapsinde beraber olduğu, Hilmi, İhsan, Emin ve Taşköprülü Sâdık'ın, hapisnede dokuz ayda dokuz sene kadar hizmet ederek Isparta kahramanlarıyla omuz omuza geldiklerini söylüyor. Çünkü onlar hapiste, şahsen Üstad'ın istirahatı için, hapisteki kardeşlerinin ittifakı için ve yeni yazılan Nurların yazılıp neşredilmesi için çok ciddi çalışmışlar. Demek ki, sayılan bu özellikler çok mühim.

“Kahraman Sadık” dediği Taşköprülü Sadık Demirelli, Plevne kahramanı Sâdık Paşa'nın torunu, Binbaşı Mehmed Ali Bey'in de oğludur. Ilgaz dağlarının efesi, reisi, ağasıdır. Sinop, Tosya, Kastamonu, Çankırı, Düzce ve Adapazarı civarında ün yapmıştır. Ama Kastamonu'ya sürgün gelen Bediüzzaman'ı tanıyınca, ağalığı, beyliği ve efeliği bir tarafa atıp ona talebe olmuştur. Zaten Bediüzzaman'ın kapısında sultanlardan da değerli bir çok kahramanlar vardı. Bu muhteşem silke o da hiç tereddüt etmeden dâhil oldu. Denizli hapsine diğer yigitler gibi o da girdi. Çıktıktan sonra yine Nurları okuyup yazmaya başladı.

Üstad onun yazısını ve ifâdelerini seviyor, benzerlerine de ilgi gösteriyor. Safranbolu talebelerinin kısa mektubunda Sâdık Bey'in izlerini görüyor...

Barla talebelerinin de yazıda geri kalmamalarını istiyor. Çünkü Risale-i Nurların ilk yazıldığı yerin Barla olması itibarıyla orası, birinci Nur Medresesi. Onun için böyle bir şerefi kazanmış medresenin boş bırakılmaması gerekiyor. Bundan dolayı “İnşallah, tekrar şenlenecek.” diyor. Nitekim,

o mekan devamlı hizmet mahalli olmuştur. Ayrıca pek çok ziyaretçi de gelip gitmektedir.

Yedi-sekiz sene önce, dünyanın her tarafından gelmiş çeşitli dinlerin mensupları, Antakya üzerinden gezilerine başladılar. Yalvaç'a uğradılar. Çünkü Hz. İsa Aleyhisselam'ın havarileri de oraya gelmişlerdir. Oradan Eğirdir Gölü'nün yanındaki Nis'e gittiler. Orada da tarihi binaların ve kiliselerin kalıntıları vardı. Yol boyunca da diyalog adına konuşmalar yapıldı. Arkadaşımız Cemal Uşşak Bey de Üstad'ın vermiş olduğu mesajları onlara aktardı. Herkesin dikkatini çekti. Nis'e gelince Ispartalı bir zat da: "İşte Cemal Bey'in bahsettiği Bediüzzaman, şu karşıdaki Barla kasabasında kalmış ve eserlerinin çoğunu burada yazmıştır." diyerek, Barla'yı gösterdi. Orada bulunan Vatikan görevlilerinden bir zât da, Cemal Bey'e "Buraya kadar gelmiş ve Barla'ya bu kadar yakın olmuşuz. Haydi oraya gidelim." dedi. Beraber gidip Barla'daki o Medrese-i Nûriye'yi ziyaret ettiler.

Mektubun ikinci bölümünde Üstad Safranbolu talebelerinin sadakatlerinden, hem Kur'ân dersi alıp hem de Risale yazmalarından dolayı memnuniyet ve takdirlerini yazıyor.

95. Mektup

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Evvela: Bir iki hafta Hüsrev'in kalemiyle mektubunu almadığımdan; ve Konya'ya gönderdiğim mecmuaların cevabı gelmediğinden; ve bir vekil-i dahiliye başta olarak, düşmanlarımız, anarşistlerle beraber beni emsalsiz tazyiklerinden; ve buradaki münafıklar bazı safdil dostlarımızdan hem Eskişehir'e, hem Konya'ya kitaplar gönderdiğimi ve Asâ-yı Musa Mecmualarını aldığımı haber almalarından endişeler ederken, birden hiç emsali görülmemiş bir buçuk metre kar ve dehşetli fırtına ve soğuk bu mevsimde gelmesi, bir hiddet, bir gazap, dört defa zelzeleler ve geçen sene yağmursuzluk gibi, Risale-i Nur ve şakirdleriyle münasebettar olabilir diye sordum: "Bu bela umumidir, yoksa Afyon ve Eskişehir vilayetlerine mi mahsustur?"

Dediler ki: "O iki vilayete mahsustur."

Ben de, elhamdülillâh, dedim. Demek Risale-i Nur'a ve şakirdlerine umumi bir taarruz yoktur, belki yalnız bana ve elimdeki Nur'lara... Çok güvendiğim Eskişehir, Denizli gibi bir Medrese-i Nuriye olacağını tahmin ettiğim halde, Denizli'den on derece noksan kalmasının sebebi, onları da Afyon ve Emirdağ'ı gibi ürkütmektir. Her neyse, merak etmeyiniz, inşaallah bu hadise-i cevviye, aynı İstanbul mekteplerinin hadisesi gibi, gizli masonları, niyet ettikleri yeni bir taarruzdan vazgeçirdi. İna-yet-i Rabbaniye himaye ediyor.

Saniyen: Bu defa yedi-sekiz mektuplarınızı aldım. Hususî cevaplara halim, kalemim ve vaktim müsaade etmediğinden gücenmeyiniz. Mehmed Feyzi ve Emin'in mektuplarını, ilişmeden Lahika'ya geçirdik. O ikisi, sekiz sene hususî hizmetimde bulunmaları cihetiyle, haddinden çok ziyade tavsifatlarını bir nevi manevi dua ve sebab-i teşvik ve kanaat, bir hüsn-ü zan ve tercüman-ı Nur haysiyetiyle Üstadlarına bir alamet-i sadakat ve bir vesika-i itikad ve irtibattır diye ilişmedim. Ve Feyzi'nin merhume validesinin Risale-i Nur dersleriyle güzel ve nurani vefatı, Nurların, şakirdlerine sekerat vaktinde ve sıkıntılı zamanlarında imdada yetişmesine bir parlak nümune olarak Lahika'ya girmesi münasiptir.

Halil İbrahim'in bu defaki mektubunda kaza ve kader-i İlahiden "Ne kadar? Nedendir?" diye çok suallerinin birden cevabı, bizlere mücahidane çok hasenat kazandıracak ve Nurlara herkesin nazar-ı dikkatini celb etmekle umuma okutmaktır. Fakat bir derece kaza ve kadere itiraz manasını hayale getirdiği için, şimdilik Lahika ile tamimi münasip olmaz. Ve mektubun ahirindeki Cevşenü'l-Kebir den alınan fıkralar, dualar çok güzeldir.

Salisen: Hüsrev'in mektubunda, Atabeyli kötürüm Ali ve Eğirdirli Kazım'ın Nurlara tam şevkle hizmetleri, hatta ruhanileri de onları tebrike ve tahsine sevk eder. Ve Ali Köyü'nden bana mektup yazan on dört yaşındaki Mustafa Yeşil, pederiyle, hem Kur'ân'a, hem Nurlara hizmetleri ve üç Alilerin gayret ve himmetleriyle o köy masumları Risale-i Nur'a çalışmaları, değil yalnız beni, belki umum Nur şakirdlerini tahsine ve şükre sevk eder.

Rabian: Salahaddin, Abdurrahman ve Feyzi'nin validesinin vefatı

münasebetiyle yazdığı mektubun ahirindeki Feyzi'ye tâziyesi ve hâşiyede benim ölümümü kabul etmemesi ve Gavs-ı Azam'ın bir kısım hi-mayeti Asâ-yı Musa Risalesi'ne geçmesi diye beni sürurlarla ağlattırdı. Ve Safranbolu kahramanları Mehmed Feyzi ve Emin'in şehnamelerine iştirakleri ve merkez-i hükümette umumi bir Arabî hattı ve hurufu kursu açılması ve Asâ-yı Musa Risalesi'nin fütuhatına ve kerametine alâmet olmasını müjdelemeleri, pek büyük bir inşirah vermesiyle bu kışın bütün çektğim sıkıntıları hiçe indirdi.

Denizli fedakar çalışanlarından Tavaslı Molla Mehmed'in sureten kısa, fakat manen uzun mektubunda, o dahi ölümüne razı olmuyor ve haddimden çok ziyade kıymet veriyor gördüm. Hem ona, hem hapiste görüştüğüm kardeşlerimize, hem Hasan Feyzi ve Hafız Mustafa ve arkadaşlarına binler selam...

Umum kardeşlere selam eden, dualarınızın
tiryak gibi tesirini gören kardeşiniz

Said Nursî

Birinci kısmında, gizli düşmanlarla, anarşistlerin beraberce iman ve Kur'ân hizmetine saldırmaları neticesinde meydana gelen âfet anlatılıyor. Çünkü iman ve Kur'ân hizmeti bir ıslâh hareketi olduğundan âfet ve musibetlerin def'ine vesiledir. Onun önüne engellerin konulup baskı altında tutulması, zaten gelmekte olan belâ ve âfetlerin engelsiz olarak zarar vermelerine zemin hazırlamak demektir. Emsâli görülmemiş bir buçuk metre karın ve dehşetli fırtına ve soğğun mevsimsiz bir zamanda gelmesini Üstad, İlahî bir gazabın alâmeti olarak görüyor. Çünkü daha önce de hizmetlere baskı ve engeller olunca zelzelelerle ve yağmursuzlukla cezası görülmüş... Ayrıca bu belânın da sadece iman ve Kur'ân hizmetine taarruz edilen Eskişehir ve Afyon'a mahsus kalması da enteresan bir tevâfuk oluyor. Yine de bu semâvî âfet işareti gizli düşmanları yeni taarruzlardan vazgeçirmiyor.

İkinci olarak, Kastamonu civarından gönderilen yedi-sekiz mektuptan, Çaycı Emin ile Mehmet Feyzi Pamukçu'nun mektuplarının hemen Lâhika'ya geçirildiği belirtiliyor. Kastamonu'da Üstad'a hizmet eden bu iki talebesinin hüsn-ü zan ve tavsiflerini, bir nevi manevî dua ve teşvik sebebi kabul ederek; sadakat alameti ve itikat ve irtibat vesilesidir diye ilişmiyor. Feyzi Efendi'nin annesinin Risale-i Nur dersiyile, güzel ve nûranî bir ve-

fata mazhar olduğunu; bunun da Risale-i Nurların, talebelerinin sekerat vaktinde ve sıkıntılı zamanlarında bir müşid-i kâmil olarak imdada yetişmesine parlak bir örnek teşkil ettiğini söylüyor.

Zaten Feyzi ve Emin ağabeylerin çok özel bir yerleri var. Çaycı Emin olarak bilinen Emin Çayırılı, Şark aşiret beylerinden olup Kastamonu'ya, Üstad'dan on sene önce gelmişti. Van'da ona Yemen Bey diyorlardı. Üstad, Emin Bey olarak değiştirdi. Yatağını Üstad, ona satıp, tekrar ondan kiraladığı için hergün ücretini almak için, Polis Karakolu'na girip çıkabiliyor ve Üstad'ın ihtiyaçlarını temin edebiliyordu. Sabah erkenden gelip odasındaki sobayı yakıveriyordu. Bir gün sabah ezanından iki saat evvel gitmiş. Tam o sırada Üstad seccadesinin üzerinde ibadet ediyormuş. Mum ışığında, seherin soğuşunda, hazin bir sesle dua edip yalvarıyormuş. Emin Bey, heyecan içerisinde tam bir buçuk saat ayakta bekleyip, bu ulvî hali titreyerek ve ürpererek seyretmiş. Ezanlar okunmaya başlayınca Emin Bey'e "Emin, sen çok büyük bir hata ettin. Yemin ederim ki, benim bir vaktim vardır, o vakitte melâike de gelse, kat'iyyen kabul etmem. Bir daha ezan okunmadan gelme." demiş.

Başka bir hatırasını Emin Bey şöyle anlatıyor: "Bir gün beraber ikindi namazını kıldık. Namazdan sonra tesbihatta iken Üstad: 'Kambur, ben mi haklıyım, yoksa sen mi haklısın?' diye birisine hitap ediyordu. Ben yine bir çok zamanlar olduğu gibi, hayretler içindeydim. Odasında benimle kendisinden başka kimse yoktu. Benim merakımı görünce, meseleyi şu şekilde izah etti. 'Onuncu Söz, haşir ve âhîret hakkındadır. Ben o eseri bir vakitler Barla'da yazıyordum. Baktım o günlerde bir İslâm düşmanı, ıslahı gayr-ı kabil... Arefeye bir kaç gün vardı. Ben beddua ettim. Benim bedduama karşılık bütün Hicaz velileri ve Hicaz'daki Kutb-u Âzam ise, onun ıslahı için dua ediyorlardı. Benim bedduam ferdî kaldığı için îade edildi. Aradan uzun seneler geçti. Baktım bu sene bana nihayet hak verdiler. Ben halbuki bunun ıslahının gayr-ı kabil olduğunu biliyordum. Onlar nihayet bu sene başladılar beddua etmeye. Benim konuştuğum Kutb-u A'zam'dır; Mekke-i Mükerrime'dedir. Bütün Hicaz'la birlikte beddua etmeye başladı. Bana hak verdi. Ben de ona hitap ettim.' Üstad'la bu sohbetimizin üzerinden çok az bir zaman geçti; bütün Anadolu'da yer yer şiddetli zelzeleler başladı. Erzincan (26 Aralık 1939), Uzunköprü şiddetli sallanmıştı. Bütün Türkiye korku içinde kalmıştı."

Mehmed Fevzi Efendi'nin daha önce ismi Mehmed Fevzi idi. Üstad "Mehmed Fevzi olsun." dedi.

Mehmed Fevzi Efendi diyor ki: "Mektupları ve Risaleleri dağda veya evde temize çekerdim. Bazen Üstad'ın kendi ağzından yazardım. Kırdan namaz kılıyorduk. Namaz esnasında yanımıza iki camus (manda) geldi. İki-üç metre kadar yaklaştılar. Ben korktum ve telaşlandım. Namazdan sonra Üstad bana: 'Senin telaşın benim namazımı da teşviş etti.' dedi. Arapça ve Türkçe kendi eserleri olan Risale-i Nurların tamamını kendisine baştan sona okudum. İşte ben bununla iftihar ederim. Âsiye Hanım (Mülazım oğlu), dedesi Küçük Âşık'ın Mevlânâ Hâlid Hazretlerinden aldığı cübbeyi getirmişti. Cübbeyi yıkadım, suyunu kabristana döktüm. Hayatta iftihar ettiğim bir husus da budur."

Milaslı Halil İbrahim Çöllüoğlu'nun mektubunu da, "Bizlere hasenat kazandıracak ve Nurlara herkesin nazar-ı dikkatini celbetmekle okutacak" diye takdir etmekle beraber: "Fakat bir derece kaza ve kadere itiraz manasını hayale getirdiği için, şimdilik Lâhika ile tamimi münâsip olmaz." diyor.

Üçüncü olarak, Hüsrev Altınbaşak'ın mektubunda bahsettiği faaliyetlerden duyduğu memnuniyeti belirtiyor.

Dördüncü olarak, yazılan mektuplar, taziyeler, Gavs-ı Azam Abdülkadir Geylânî'nin bir kısım himayesinin Asâ-yı Musa Risalesi'ne geçmesi, Mehmet Fevzi ve Emin'in şehnâmeleri, hükümet merkezinde umumî bir hat ve Arap harfleri kursu açılması Üstad'ın büyük inşirahlardan bahsetmesine vesile oluyor.

96. Mektup

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Evvela: Medrese-i Nuriyenin eski masumlarından Ahmed'in bu güzel ve halis fıkrasını umum Sav'a, mâsumlarının ve kahramanlarının namına Lahika'ya yazdık. Maşaallah, Hacı Hafız Mehmed'in tam ona benzer bir kıymetli hafidi olduğunu gösterdi.

Saniyen: Safranbolu'da Nur'un chemmiyetli şakirdlerinden Hıfzı'nın iki masum mahdumları biri on, biri de sekiz yaşlarında Asâ-yı

Musa Mecmuası'nı yazdıkları ve bitmek üzere diye o masumlar bana bir mektup yazmaları, beni fevkalade sevindirdi.

Salisen: Bu kışta bana verilen elim sıkıntılarının bir sebebi: Selaniklilerin istibdad-ı mutlakları, serbest fırkalarla kırmasına yardımım olmasın diye beni herkesten tecrid ettiler. Risale-i Nur, binlerle benim bedelime konuşuyor, küfr-ü irtidadı kırıyor, anarşiliği bozuyor.

Birinci olarak, Sav Köyü'ne Risale-i Nur hizmetini getiren Hacı Hafız Mehmed'in kendisine benzeyen masum Ahmed'in güzel ve halis fıkrası takdir ediliyor.

İkinci olarak Safranbolu'da sekiz ve on yaşlarındaki iki masumun Asâ-yı Musa Risalesi'ni yazmalarının verdiği sevinç anlatılıyor.

Üçüncü olarak istibdad-ı mutlaka karşı Serbest Fırka ile dayanışmaya girip tahakkümleri kırmasın diye Üstad'ın tecrid altında tutulduğu anlatılıyor. Halbuki fikir ışıkları hapis altında tutulamaz. Risale-i Nurlar bir ışık olarak inkarcılığı kırıyor ve anarşiyi bozuyor.

97. Mektup

*Dahiliye Vekili Hilmi Uran Bey'e Merhum Salih Yeşil
Taraından Yazılan Mektubun Sureti:*

[Yazıları yanlış telakki ve tefsirlere uğratılmakla senelerden beri çember içinde yaşatılan ve sâfi, samimi bir insan ve Müslümanlıktan başka hiçbir maksadı bulunmayan Bediüzzaman "Molla Said" nam masumun, ya bulunduğu yerde veya Ankara'ya nakil ile orada hayat ve huzurunun muhafazası için sırf insaniyet namına yazılmış olan bu mahrem ricanameyi bizzat okumak nezaketinde bulunur ve genç zamanında yaptığı, unutulmuş hizmetlerine mükafaten ihtiyar halinde bu adamı serbest bir ölüm hayatına kavuşturmak lütfunu, diriğ buyurmazsanız, zat-ı keremkarlarına en büyük hürmetlerimi sunar, minnettarınız olurum.]

Molla Said Kimdir?

El'an Afyon'un Emirdağ kazasında ikamete memur olan Molla Said, doğumundan itibaren Türk kardeşleri arasında yaşamış, Türk seciyesiyle perverde olmuş, Umumi Harpte Kafkas'ın karlı dağlarında kah-

raman askerlerimiz arasında gönüllü alay kumandanı olarak mücadele ve irşad için dolaşıp büyük bir harp madalyası almış, Sarıkamış taarruzunda, Bitlis'in sukutunda yaralı olduğu halde esir olup senelerce Rus garnizonlarında çile çekmiş, firar edip İstanbul'a gelerek ilmi kudretine binaen Darü'l-Hikmeti'l-İslamiye azalığında bulunmuş, Kuva-yı Milliye ihdasında halkı mücadeleye teşvik etmiş, Büyük Millet Meclisi'nin ilk senesinde Ankara'ya gelerek Hacı Bayram misafirhanesinde birçok müteredit kimselere vatanın müdafaası lüzumunu anlatmak hizmetinde bulunmuş olan bu hakiki vatanperver insanın, evvelce ibadete, imana, itikada müteallik yazdığı ve yazagelmekte olduğu eserleri, din ve dindarları sevmeyen bazı kimselerin, hususıyla dahiliye vekaletinde bulunmuş olan menfaatperest Şükrü Kaya'nın mezhep ve rejimine uygun gelmemekle, asılsız isnad ve uydurma raporlarla bu zavallı adam yirmi küsur seneden beri hapis ve nefis cezalarıyla perişan edilmiş ve iki sene evvelisi yine o yazıları bahanesiyle Kastamonu'daki çilehanesinden kollarına kelepçe vurularak kendisine selam vermiş olan altmış altı adamla Denizli Cezaevi'ne sevk ve onbir ay kadar hapsedildikten sonra, muzır telakki edilen o eserleri, evvela İstanbul Müftülüğü'nde bir heyet tarafından, bilahare Ankara'da Diyanet Riyaseti ve Dil-Tarih Enstitüsü azalarından mürekkep bir komisyon marifetiyle aylarca tetkik olunduktan sonra, bu eserlerin hiçbirisinde devletin siyasetini ve âşâyîşi rencide edebilecek en ufak bir şey görülmemekle, Molla Said ve Nur şakirdleri ve eserlerini okuyanlar, mahkeme kararıyla serbest bırakılmış ve Denizli'de oturmasına müsaade olunmuş iken, maatteessüf, bu ihtiyar adam, az zaman sonra Denizli'den Afyon'a ve oradan da Emirdağı kazasına teb'id ve herhangi bir Türk kardeşiyle dahi temastan men edilmiş.

Sayın Beyim!

Cumhuriyet serbestiyetinden, Teşkilat-ı Esasiye Kanunu'nun hürriyetinden mahrum kalan bu zavallı ihtiyar adam, her suretle himayeye layık, bakılmaya muhtaç, akraba ve taallukatı olmayıp sırf bir İslam hükümetin himayesine muhtaç bir İslam mütefekkiridir. Şair-i meşhur Akif Bey merhumun rivayetine nazaran, Mısır'ın en maruf ulemasından olan ve garbın müteaddit lisan ve felsefesine aşına bulunan üstad-ı azam Abdülaziz Çavuş'in yirmi küsur sene evvelisi el-Ehram Ceridesi'n-

deki Said hakkında yazdığı “Fatûnü’l-Asr” başlıklı makalesini okuyan ve kendisiyle bizzat görüşen ilim adamları, bu zatın fitraten ilmi kudretini ve İlahi mesleğini takdir edebilirler.

Sayın Beyim!

Kürtlük sözüyle türlü hakarete hedef olan Molla Said, seciyeten takdire şâyan bir Türk aşığı ve İslamiyet hadimidir.¹⁰ Bundan memleketimiz içtimaen zarar değil, manen fayda görecektir. Ben, namus ve şerefim namına şehadet ederim ki, Molla Said, kat’iyen temiz bir adamdır. Onun için, sizin gibi milletin dahilen idare ve mukadderatına el koyan dirayetli zatlardan insaniyet namına temenniyatım şudur:

Yanlıı anlayışlı jurnalcilerin sözleriyle hürriyet nimetinden, saf hava teneffüsünden, herhangi bir Türk kardeıiyle görüşmeden mahrum kalan bu adamı, hükümetin adaleti, makamınızın ehemmiyeti namına ve adl ve ihsan kaziyesine tevfikan olsun, bu adam hakkında dahi adalet ve kendisiyle de hiç olmazsa bir defa olsun hüsn-ü niyetle görüştükten sonra onun hakkında ibka veya ifna kararını vermek lutfunda bulunursanız, elbette ehemmiyetli vazifenizi kanun dairesinde ifa etmiş olacağınızdan dolayı tarihçe-i hayatınıza takdire değer bir fasıl derc buyurmuş, adaletperverliğinizi halka ve acizleri gibi bacağı kesilmiş, köşede kalmış hür fikirli vak a-nüvislere duyurmuş olursunuz efendim.

*Milliyetini, memleketini candan seven; teninde, kanında,
Kürtlük, Arnavutluk, Boşnaklık kanı kokusu olmayan,
Erzurum’un eski milletvekillerinden, bacağı kesik,
Yeşil Oğlu Mehmed Salih*

Bu mektup, Erzurum’un eski milletvekillerinden Mehmed Sâlih Yeşil tarafından İçişleri Bakanı Hilmi Uran’a yazılmıştır. Bu mektupta Üstad’ın vatan için yaptıkları, fedakârlıkları anlatılarak onun “Sırf bir İslam Hükümetin himayesine muhtaç bir İslâm mütefekkeri” olduğu ifade ediliyor.

Vicdan ve cesaret sahibi birisi olan Salih Yeşil, bizzat gözleriyle şâhit olduklarına dayanarak o müthiş şeflik döneminin İçişleri Bakanı’na bu

¹⁰ Evet, herbiri yüze mukabil binler Türk gençleri, masumları, ihtiyarları, Risale-i Nur’a şakird olmalarından, bu acip asırda, Türk Milleti’nin Devlet-i Abbasiye inkırazından İslam yardımına koşmaları gibi, bu şakirdler dahi aynen koştuılar. Değil yalnız Said, belki bütün chl-i hakikat tahsin eder, Türk’e dost olur.

mektubu yazıyor. Allah rahmet eylesin... Onun mensuplarından Şemseddin Yeşil de çok güzel konuşan bir vâiz ve hatipti... “Yeşil” soyadını da Salih Yeşil münasebetiyle almıştır. Kitapları da vardır. Ben 1967 senesinde İstanbul’da bir konferansına katılmıştım. Risale-i Nurlardan çok iktibasları vardı. Risalelerden aldığı vecizeler geçerken onların üzerinde bilhassa duruyordu, konferansına katılan gençler de hemen defterlerine not alıyorlardı. Bazı Risaleleri de kendisi bastırmıştı. Üstad meseleye hüsn-ü niyetle yaklaşmıştı. İzmir’de Komünizmle Mücadele Derneği Başkanı Prof. Dr. Saffet Solak da Şemseddin Yeşil’in konferanslarına katılmış kitaplarını okumuş bir hoca idi. Derneğin dergisinde yazdığı yazılarda bunun izleri görülürdü. 1981 senesinde Din ve Ahlak Bilgisi dersleri Kenan Evren’in emriyle mecburî ders olarak okullara konulunca, dinbilgisi öğretmenleri için ülkemizin bir çok yerinde seminerler verilmişti. Biz de bir grup öğretmen olarak Bursa’ya gitmiştik. Orada merhum Mehmet Oruç da vardı. Çünkü o da bizim gibi İzmir de bir okulda öğretmendi. Bana Osmanlıca el yazma bir kitap gösterdi. Sâlih Yeşil’e aitti. Yalnız “Yezid” ve saire gibi bazı isimler ters yazılmıştı. Yani sayfayı ters çevirdiğiniz zaman doğru okuyabiliyordunuz. O zaman Konyalı Halıcı Sabri ile onun arasında geçen münakaşanın sebebini anlamış oldum. Çünkü Salih Yeşil, bir ehl-i sünnet olmasına rağmen, ehl-i beyt sevgisi aşırı olduğundan her halde tasavvufî manada şîa-i velâyetin fikirlerini taşıyordu.

98. Mektup

Muhterem din kardeşim!

Kırk gündür yatakta sizinle meşgulüm. Hayal ve mesmuuma nazaran, huzurunuzun muhtel olduğuna zahibim اَلْمُؤْمِنُ بَلَوَى Tahminen on gün kadar evvelsi, sokaklarda “Halis Afyon tereyağım var!” diyen birisini pencereden yanıma çağırıp biraz yağ aldım. Maksadım sizi sormaktı. Afyon’dan Emirdağı kazasına sürüldüğünüzü, ahalinin sizinle görüşmesinin yasak olduğunu duyunca çok müteessir oldum.

Muhterem din kardeşim!

Bu mektubu size yazan, otuz bir sene evvelsi sizinle Erzurum’un Esad Paşa Medresesi’nde, Umumi Harpte Kafkas’ın karlı dağlarında ve yirmi dört sene evvel de mebusluğum hengamında Van Valisi Haydar

Bey dostunuzla Millet Meclisi salonunda görüşen Erzurum'un esbak mebuslarından Yeşil oğlu Mehmed Salih.

Mehmed Salih (r.h.)

Bu mektup M. Salih Yeşil merhuma aittir. Kendisi kırk gündür yatakta olmasına rağmen "Hâlis Afyon Tereyağı var." diyen sokak satıcısının sözlerine dikkat ediyor. Çünkü, Bediüzzaman mazlum ve mağdur olarak Afyon'un Emirdağ kazasında sürgün hayatı yaşamakta, maddî-manevî bir işkenceye tâbî tutulmakta... Bunun üzerine İçişleri Bakanı'na, samimî duygularla bir önceki mektupta bahsi geçen mektubu yazmıştır. Bu davranışlar unutulmaz ve Allah katında da çok makbuldür.

Bir hoca arkadaşımızdan bir sohbetle dinlediğim fakat kaynağını tam bilmediğim ibretli bir hadiseyi aktarmaya çalışayım: Efendimiz (sallallâhu aleyhi ve sellem) sahabîlerden birisini iman ve Kur'ân hizmeti için uzak bir kabileye gönderir. Bu sahabe günlerce uğraşır ama kimsenin Müslüman olmasına vesile olamaz. Üzülerek Efendimizin (sallallâhu aleyhi ve sellem) huzuruna gelip durumu anlatır. Efendimiz (sallallâhu aleyhi ve sellem) "Hiç dinleyen, hiç sâhip çıkan olmadı mı?" diye sorar. O da "Birgün gençlere bir şeyler anlatmaya çalışıyordum, ama onlar dinlemek istemiyorlardı. O sırada oradan birisi geçiyordu. Hal ve tavrından ileri gelenlerden birisi olduğu anlaşılıyordu. Bir bana, bir de gençlere baktı. Sonra onlara 'Dinleyin bu adamı...' dedi." Bunun üzerine Efendimiz de "Allah, ona Müslümanlık nasip etsin... Hacca gitmek nasip etsin. İmanla vefat etmek nasip etsin... Cennette bana komşu eylesin." diye dua etti. Seneler sonra o sahabe hacca gidince bu meseleyi hatırlar. Hemen o kabileden gelenleri arayıp bulur. Sonra da o adamı bulur. Ona, verdiği destek karşılığında Peygamber Efendimiz'in (sallallâhu aleyhi ve sellem) dört duası olduğunu söyler. O da "Ne olur, onları söyle" der. Sahabe "Allah iman nasip etsin, dedi. İşte Müslüman olmuşsun. Hac nasip etsin dedi, bak hacca gelmişsin," der. Adam "Başka ne dedi?" diye sorar. "İmanla kabre girmen için dua etti." der. Adam "Başka, başka" derken, Sahabe "Cennette Peygamberimize komşu olman için dua etti." deyince şehâdet kelimesi getirerek ruhunu teslim eder. Üçüncü de kabul olmuş olur. Kesin olarak ümit ederiz ki, Efendimize (sallallâhu aleyhi ve sellem) cennette komşu olur..

İşte iman ve Kur'ân hizmetlerine destek veren herkes için biz de Allah'ın rahmetinden böyle güzellikler ümit etmekteyiz.

99. Mektup

Yeşil Salih'e yazılan mektuptur.

Aziz Kardeşim Hasan Efendi! Sen benim tarafımdan kıymetli kardeşimiz Salih Efendi'ye yaz ki, ben ölünceye kadar onun bu insanîyetini unutmayacağım ve ona çok minnettarım ve çok selam ve dua ederim. Fakat ben her sıkıntıya karşı tahammüle karar vermişim. Hem ben iyiliği o reislerden beklemiyorum.

Said Nursî

Bu mektubu Üstad, Salih Yeşil'e bir teşekkür olarak yazmıştır. Üstad, talebesi Hasan Efendi vasıtasıyla minnettarlığını, selam ve dualarını kendisine bildirmiştir. Fakat, bakanlardan ve diğer reislerden bir iyilik beklemediğini de belirtmiştir. Onun tâbi olduğu ulu önderler, peygamberler, ateşlere atılırken bile "Benim durumumu Allah biliyor ya..." deyip başkalarından hiçbir şey beklememişlerdir. İlâhî inayet de hep kendisini bir şekilde göstermiştir.

100. Mektup

Bana gönderdiğiniz Asâ-yı Musa'dan bir nüsha, cildsiz-yalnız sarı kağıt cild olmuş-Hüsrev'in yazısına bir parça benzer, fakat üstünde Mustafa ismi var. O kimdir? Hangi Mustafa'dır? Hem nüshanın üstünde "on üç yaşında Hatice, Ahmed'in kızı" yazılmış. Bu Ahmed, hangi Ahmed'dir? Hem ona, hem kızına bin Barekallah! Bu yaşta bu koca kitabı hem dikkatli, tevafuklu, hem güzel sıhhatli yazmak, masumların taifesinin bir kahramanlığıdır. Kim görüyor, maşaallah der. Buradaki mektep görmüş hanımlarda bir şevk uyandıracak.

Nazif kardeşimizin mektubu ehemmiyetlidir. Hakikaten Amerika'da, siyasete alet değil, belki dini, din için mutaassıbane iltizam edenler çok vardı. İnşallah Asâ-yı Musa'yı alan, o dindarlardandır.

Keçeli Salahaddin, tam bir Abdurrahman'dır; kahramanlıkta babasından geri kalmak istemiyor. Bizi de ara sıra adetimize muhalif olarak dünyaya baktırıyor. Eğer o Amerikalı ehemmiyetli âlim bütün Risale-i Nur'u istese ve neşrine söz verse, sizin meşveretinizle bir mükemmel takım ona vereceğiz.

Nazif'in mektubuyla beraber bir mütekait efendinin vesveseye dair bir suali var. Eğer o adamın ciddi olarak Nurlara alâkası varsa, böyle suallere hiç ihtiyacı olmaz. Hikmetü'l-İstiaze Lem'ası'nı ve Yirmi Dokuzuncu Söz'ün melâike ve ruhanîlerin vücutlarına dair kısmını okusun. Onun manasız ve yüz yerde cevabı bulunan vesvesesi ise, zındık mad-diyunların şimdilik dehşetli vaziyetinden fırsat bulup bir aşılamalarıdır ki, o adam ondan müteessir olmuş, o suali sormuş. Ona selam ederim. Risale-i Nur, onun her müşkilini halledebilir. Hâlisane, teslimkârane ona çalışsın, onu dinlesin. Medrese-i Nuriye'nin eski ve yeni kahramanlarından Marangoz Ahmed'in mektubu, üç dört cihetten beni mesrur ve minnettar eyledi. O medresenin baş talebesi namını verdiği Ahmed ise, hem şehid Hafız Ali'nin vazifesini yaptığını, hem Süleyman gibi kıymetli kardeşiyle ve küçük kerimesiyle üç tane Asâ-yı Musa'yı yazmaları ve mübarek Hasan Dayı'nın hafidi olması, beni meraktan kurtardı, hem çok memnun eyledi. Cenab-ı Hak, ona şifa ve onlara muvaffakiyet ve saadet versin. Amin. Amin.

Merhum Hafız Mehmed'in iki kardeşi o merhumun vazifesini yapmaları ve Mustafa'nın yazısı, Hüsrev'in tatlı hattına mutabık gelmesi, benim nazarımda, yeniden iki Hafız Mehmed'i bulmuş kadar memnun oldum.

Kahraman marangozun gayretiyle Gökdereli Hatip, Risale-i Nur'a üç oğluyla beraber talebe olup yazmaya başlamalarıyla, hem onları, hem marangozu, hem köylerini tebrik ederiz. Ve marangozun onlara söylediği manzumesini Lahikaya geçirdik. Atabeyli alil (kötürüm) Ali Osman'ın yazdığı uzun mektubu ve Asâ-yı Musa Risalesi ve Nurların neşrinde cidden tesirli çalışması ve hizmet-i Nuriyede çok çalışkan Çilingir Ali ile ve dayısı Hasan'ın ona yardım etmesi ve mübarek hülyaları ve tevafukları bizleri ferahlandırdı. Egirdir kasabasını bana ziyade sevdirdi. Cenab-ı Erhamürrahimin onlardan razı olsun.

Onüç yaşındaki Hatice'nin yazdığı Asâ-yı Musa'yı nazara veren bu mektubun giriş kısmı, bir teşvik mâhiyetindedir.

Nazif Ağabey'in mektubunda bahsedilen Amerikalılara verilen Asâ-yı Musa Risalesi ile ilgili olarak Üstad bir tesbitte bulunuyor: Risale-i Nurları, siyâsî kafalar hemen anlamaz. Ama Amerika'da dini, (siyaset için

değil, sırf din için mutaassıbâne iltizam eden (gerekli görüp sarılan) çocukları vardır. İşte Risaleleri böyle insanlara vermek lazımdır.

Üçüncü paragraftan anlıyoruz ki, Risaleyi Amerikalıya veren Nazif Çelebi'nin oğlu Salahaddin Çelebi'dir. Onun girişkenliğini Üstad, lâtife ile karışık takdirle karşılıyor ve onu çok sevdiği yeğeni merhum Abdurrahman olarak hem de tam bir Abdurrahman olarak kabul ediyor. Meşverete bağlı olarak, Amerikalı âlime verilecek bir mükemmel takım için "istese ve neşrine söz verse" şartını ileri sürmüştü. Demek ki, Risale-i Nurlar gelişmiş güzel herkese dağıtılamaz. Verilecek kişinin okumak için ve neşretmek için istekli olması şarttır.

Dördüncü paragrafta vesveseye dair sorulan sorunun cevabının Risalelerde mevcut olduğu anlatıldıktan sonra, hâlisâne, teslimkârâne Risale-i Nur'a çalışan ve onu dinleyen herkesin her müşkilinin yine Risale-i Nur tarafından halledilebileceği anlatılıyor.

Diğer paragraflarda Asâ-yı Musa ve diğer Risaleleri yazmanın önemi anlatılıyor, yazarlar isimleriyle zikrediliyor.

101. Mektup

Bir derece mahremdir

Geçen kışta bana karşı sût-i kastların, inayet-i İlahiye ile ve duanızın yardımıyla gelen sabır ve tahammülüm neticesinde akîm kalan planı pek geniş bir tarzda olduğuna delil ise, bu yakında reisicumhur Afyon'da demiş: "Bu vilayette din cihetinde bir karışıklık çıkacağını zannederdik."

Demek, gizli komite beni sıkıştırmakla bir hadise çıkarmak istiyorlardı. Bir ecnebi müdahalesi hesabına ve Müslümanlar ve vatan zararına, bütün bütün kanunsuz ve keyfi bir tarzda, damarıma şiddetle dokunan ihanetler ve sıkıntılarla tazipleri, onlara dünyada tam zarar, ahirette cehennem ve sakar; ve bize, dünyada mükemmel sevap ve zafer, ve ahirette, inşaallah cennet ve ab-ı kevseri kazandırır. Demek bu gizli planı Heyet-i Vekile ve Reis hissetmişler ki, buralarda umum me'murlar, hatta vali ve kaymakam, zabıta benimle görüşmekten kaçıyor ve ürküyorlardı. Ben de hayret ederdim. Fakat, elimizde yalnız

Nur bulunduğunu ve siyaset topuzu bulunmadığını, zerre kadar akli bulunanlar anladılar.

Gariptir ki, en ziyade lehime çalışması lazım olan bazı vazifedarlar, aleyhimde istimal ve istihdam edildi. Nurcular, çok ihtiyat ve dikkat ve temkinde bulunmaları lazımdır. Çünkü, manevi fırtınalar var; bazı dessay münafıklar her tarafa sokulur. İstibdad-ı mutlaka dinsizcesine taraftarken, hürriyet fırkasına girer, ta onları bozsun ve esrarlarını bil-sin, ifşa etsin.

Hem Salahaddin'in, Asâ-yı Musa'yı Amerikalıya vermesi münase-betiyle deriz:

“Misyonerler ve Hıristiyan ruhanileri, hem Nurcular, çok dikkat etmeleri elzemdir. Çünkü, herhalde şimal cereyanı, İslam ve İsevi dini-nin hücumuna karşı kendini müdafaa etmek fikriyle, İslam ve misyo-nerlerin ittifaklarını bozmaya çalışacak. Tabaka-i avama müsaadekar ve vücut-u zekat ve hürmet-i riba ile, burjuvaları avamın yardımına davet etmesi ve zulümden çekmesi cihetinde Müslümanları aldatıp, onlara bir imtiyaz verip, bir kısmını kendi tarafına çekebilir.” Her neyse, bu defa sizin hatırınız için kaidemi bozdum, dünyaya baktım.

Said Nursî

Cumhurbaşkanı İnönü'nün Afyon'da “Bu vilayette dinî cihette bir karı-şıklık çıkacağını...” ifadesini ele alarak Üstad, gizli komitenin, yapmak istediklerini deşifre ediyor. Kış gününün ağır şartlarında kendisine yapılan sû-i kastın Allah'ın inayeti ve yapılan duaların yardımıyla bertaraf edildi-gini beyan ediyor. Aslında gizli komitenin Üstad'ı sıkıştırmakla hadise çı-kartmalarının gerçek sebebinin bir ecnebi müdahalesi hesabına olduğunu belirtiyor ki, gerçekten çok önemli bir tesbittir..

Onlar her zaman olduğu gibi tuzaklarını kurarlar ama Müslümanlar aktif sabır içinde ve dua zırhına bürünerek Cenab-ı Hakka dayandıklarında on-ların verdikleri eza-cefâ ve işkenceler “Onlara dünyada tam zarar; âhirette cehennem ve sakar; bize dünyada mekemmül sevap ve zafer; âhirette, inşaallah cennet ve âb-ı kevseri kazandırır.”

Ama Risale-i Nur talebeleri son derece ihtiyatlı, dikkatli ve temkinli olmak zorundalar. Çünkü bu fitne ateşlerinin önce kendilerine zarar vermeme-si, hem de fitneyi çevirenlerin daha fazla günaha girmemesi, bir de âlet edilenlerin bu cinayet ve günaha ortak edilmemesi için, Allah'a dayanarak

gerekli esbabı yerine getirmeleri icap ediyor. Zira “Gariptir ki, en ziyade lehte çalışması lâzım olan bazı vazifedarları bile aleyhte kullanılıyor.”

Herkesin ve Risale-i Nur talebelerinin bu dessor, bu hilekâr münafıklar karşısında gözlerini iyi açmaları gerekiyor. Çünkü: “Bunlar her tarafa sokulurlar. İstibdâd-ı mutlaka dinsizcesine taraftarken, hürriyet fırkasına girerler; tâ onlar bozsunlar, sırlarını bilsinler ve ifşâ etsinler.”

Bir önceki mektupta ele alındığı gibi Salahaddin Çelebi'nin Asâ-yı Musa Risalesi'ni Amerikalıya vermesi münasebetiyle inkâr-ı ulûhiyete karşı, semavî hakikatları müdafaa etmek mecburiyetinde olan Müslümanların ve dini din için seven ehl-i kitabın materyalist dinsizliğe karşı, dikkatleri çekilip deniliyor ki: “Her halde şimâl cereyanı (komünizm) İslâm ve İsevî dininin hücumuna karşı kendini müdâfaa etmek fikriyle, İslam ve misyonerlerin ittifaklarını bozmaya çalışacak. Tabaka-i avâma (fakirlere) müsaadekâr, zekatı farz, faizi de haram kılmakla burjuvaları avâm yardımına davet etmesi ve zulümden çekmesi cihetinde Müslümanları aldatıp, onlara bir imtiyaz verip, bir kısmını kendi tarafına çekebilir.”

Maalesef, solculuk icraatının bilinmediği ve sadece hayaller üzerinde insan hakları ve eşitlik fikrinin câzibesini ve yepyeni oluşunun avantajı ile İslâmî esaslara çok yakın bir şeymiş gibi telkin edilerek bazı Müslümanlar kandırılıp peşlerine düşürüldü. Bir çok yerde olduğu gibi bilhassa Lübnan'daki olaylar sebebiyle bir zamanlar haberlerde hep “solcu Müslümanlar, sağcı Hıristiyanlar” tabiri ile insanların kafası karışıyordu.

102. Mektup

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Çok ehemmiyetli mektuplarınıza bir tek muhtasar cevaba mecburiyetim var.

Evvela: Sualleri, çok nurlu hakikatlerin zuhuruna vesile olan Re'fet'in, hem masumlara Kur'ân ve Nurları ders vermesi, hem kendisi Nur Lem'alarıyla meşgul olması, hem tashihatta bana ve Hüsrev'e yardım etmesi, hem İstanbul'da Asâ-yı Musa'nın insaflı âlimlerin ellerine geçmesine çalışması, çok şayan-ı tebriktir. Ve yeni sualine şimdi cevap verilmez, daha zamanı gelmemiş.

Kahraman Burhan'ın Serbest Fırkası'nın reisine verdiği cevap gü-

zeldir. Evet, Nurcular, siyasetlerle alakaları olmaz. Yalnız iman hakikatleriyle bütün hayatları bağlıdır. Şimdiye kadar gizli komiteden, siyaseti dinsizliğe ve zındıkaya alet edenler, istibdad-ı mutlakla Nurcuları ezdiler. İnşallah, bir sebep çıkar¹¹ o istibdadı kıracak, masum ve mazlum Nurcuları kurtaracak. Fakat çok dikkat ve ihtiyat lazımdır. Risale-i Nur, dünyada her cereyanın fevkinde bulunması ve umumun malı olması cihetiyle, bir tarafa tabi ve dahil olmaz. Belki mütecaviz dinsizlere karşı haklı tarafa yardımcı olur ve dost olur ve ihtiyat kuvveti hükmünde onlara bir nokta-i istinat olur. Fakat siyaset hesabına değil, belki Nuruların intişarı ve maslahatı hesabına, bazı kardeşler, Nurlar namına değil, belki kendi şahısları namına girebilir. Hususan, mübarek Isparta'nın şimdiye kadar Nurlar medresesi olması ve muarızların dahi ona çok ilişmemesi noktasında, dahilde tarafgirane vaziyet almamak, muterizlerin nedametine ve hakikate dönmelerine bir vesile olabilir. Siz daha iyi bilirsiniz.

Salahaddin'in mektubu, birkaç cihette ehemmiyetlidir. Amerika âlimleri, elbette Asâ-yı Musa Risalesi'ne lakayt kalmayacaklar. Eğer dini, din için seven kısmının ellerine geçse, fütuhât yapar. Yoksa, bazı enaniyetli hocalarımız gibi, kıskançlık damarıyla neşrine ve tervicine çalışmaları meşhûktür. Her neyse, inayet-i İlahiyye havaledir.

Nur talebelerinin yazdıkları önemli mektuplara, kısa cevaplar olarak bu mektubun birinci bölümünde Yüzbaşı Re'fet Ağabey'in masum çocuklara hem Kur'ân dersi vermesi hem de Risale-i Nurları okutması ve diğer Nur hizmetleriyle meşguliyeti tebriğe şâyân görülüyor. Bilhassa İstanbul'da insaflı âlimlerin eline Asâ-yı Musa'nın geçmesi için gösterdiği gayrete dikkat çekiliyor.

O günlerde tek partiye karşı Serbest Fırka'nın bazı Risale-i Nur talebelerini siyasete çekmeye çalışmasına karşı Burhan ağabeyin verdiği cevabı güzel buluyor ve "Risale-i Nur talebelerinin siyasetle alakaları olmaz; yalnız iman hakikatları ile bütün hayatları bağlıdır." diyor. Şeflik döneminin ve tek partinin mutlak istibdadının, siyaseti dinsizliğe alet ederek Risale-i Nur talebelerini ezdiğini, ama çıkacak bir sebebin mazlumları kurtaracağını müjde veriyor. Yine de dikkat ve ihtiyat gerektiğini söylüyor. Müjde verdiği bu "Sebeb" in sonra çıkan Demokrat Parti olduğunu anlıyoruz.

¹¹ Demokrat çıktı, bir derece kırdı.

Üstad, Risale-i Nur'un ve talebelerinin siyasetle alâkadar olmayışının sebebini şöyle izah ediyor: "Risale-i Nur dünyada her cereyanın fevkinde bulunması ve umumun malı olması cihetiyle, bir tarafa tâbi ve dâhil olmaz; belki mütecâviz dinsizlere karşı haklı tarafa yardımcı olur, dost olur ve ihtiyat kuvveti hükmünde onlara bir nokta-i istinad olur. Fakat siyaset hesabına değil, belki Nurların intişarı ve maslahatı hesabına bazı kardeşler, Nur'un namına değil kendi şahısları namına girebilir. Bilhassa mübarek İsparta'nın şimdiye kadar Nurlar medresesi olması ve muâriızların dahi ona çok ilişmemesi noktasında, dâhilde tarafgirâne vaziyet almamak, muterizlerin nedâmetine ve hakikata dönmelerine bir vesile olabilir."

Risale-i Nurlar, insanların istifadesi için Kur'ân hazinesinden lütfedilmiş mücevherlerdir. Bu Kur'ânî ilhamlarda, istihraçlarda ve sünûhatlarda her Müslümanın hakkı vardır. Eğer partiye intisap edilirse, diğer partilerde bulunan Müslümanlar tarafgirlik damarıyla bu cevherlerin kıymetini anlayamaz ve istifade edemezler. Bizim her hangi bir partiye girerek diğer insanların istifadelerini engellemeye hakkımız yoktur.

1974 yılında çok dindar bir vilayetimize gitmiştik. Oranın Yüksek İslam Enstitüsü'nde okuyan tanıdık arkadaşlarımız vardı. Baktık çok gergin bir hava var. Bunun sebebinin de maalesef siyaset olduğunu anladık. Şahsen çok üzüldüm. Bazı arkadaşlarımızın siyasi tercihleri yüzünden hepimize ve Risale-i Nurlara karşı ciddi bir cephe oluşmuştu. Karşı tarafın en radikal siyasîleri de dahil, bilhassa yurttan kalan öğrencilerin hepsini bir arkadaşın evine davet ettik. Elli-altmış civarında gelen oldu. Önce Külliyyattan, materyalistlerin itirazlarına cevap teşkil edecek yerlerden okuduk. Sonra da "Bakınız yarın pek çoğunuz din bilgisi öğretmeni olacaksınız. Evrim teorisi ve felsefe okuyan öğrencileriniz ve diğer derslerin öğretmenleri bu soruları size soracaklar. Ama bunların cevapları sadece burada var..." diye başladık ama "Şurada şöyle oldu, burada böyle oldu. Falanca partiyi nasıl desteklediniz.? Şu broşürleri niye dağıttınız?" diye daha meselemizi anlatmadan bizi itiraz yağmuruna tuttular. Gerçekten hiç öyle sıklığımlı hatırlamıyorum. Halbuki dedikleri şeylerden hiç haberimiz yoktu ve asla bizim tasvip edeceğimiz şeylerden değildi. Hiçbir şey dinlemek istemiyorlardı. Ne diyeceğimizi ve ne yapacağımızı şaşırdık. Sonunda yeminle "Şu dediklerinizle bizim hiçbir alâkamız yok. Ama siz bize inanmıyor ve hâla böyle düşünerek bizi suçluyorsanız, size şunu söyleyebilirim. Eğer biz böyle bir şey yapmışsak bu bizim suçumuz olsun. Ama bu Risaleler sadece bizim malımız değil; umumun malı yani bütün Müslümanlara ait.

Ne olur, bizlere takılmadan şu mübarek eserlerden yine istifade etmeye çalışın.” dedim. Kan ter içinde kalmıştık. Bazı infaflılar çıkıp “Biz bu arkadaşları tanıyoruz, bunların siyasetle hiçbir alakası yok. İşi karıştırma-yalım. Bunda Risalelerin de bir suçu yok. Biz mantıklı olmaya çalışalım.” diyerek ortalığı yumuşatıp yatıştırdılar. Bu olay, benim unutamadığım canlı bir örnektir. Üstad’ın siyasetten uzak durma ile ilgili nasihat ve tahşidatlarının hikmetini de böylece çok iyi anlamış oldum.

Bu mektubun sonunda daha önceki mektuplarda olduğu gibi Salahaddin Çelebi’nin Amerikalı âlimlere verdiği Asâ-yı Musa Risalesi üzerinde yine duruyor ve “Amerika âlimleri, elbette Asâ-yı Musa Risalesi’ne lâkayd kalmayacaklar. Eğer dini, din için seven kısmının ellerine geçse, fütûhat yapar.” diyor.

Üstad’ın “dini, din için sevenler” tabiri çok mühim... 1997 Martındaki diyalog gezimizde, Avusturya’da “Melekler Hareketi”nin kurucusu yaşlı bir papazın ziyaretine gidiyorduk. Akşam vakti hava kararmıştı. Biz de bazı ârızalardan dolayı geç kalmıştık. Hâla Türkçe ismiyle anılan Karagöl ve Karadağlar’ın yanına gelmiştik. Biz namaz kılarken, Avusturyalı gazeteçi telefon edip yolda olduğumuzu söylemiş. Papaz “Çok geç kaldınız. Ben şimdi istirahata çekiliyorum. Çünkü gece ibadetine kalkacağım. Artık yarın görüşürüz.” demiş. Bunu duyunca çok hayret ettim. “Bizim tehec-cüde kalktığımız gibi, demek gece ibadetine kalkıyor.” dedim. Öbür gün gittiğimizde neler yaptığımızı sordu. Biz de anlattık. “İşte din budur... Gönülden gele gele yapılacak.” dedi. İlk defa Habeşistan’a hicret edenleri ve Necaşi ile aralarında geçenleri anlatınca, “Zaten bizim iki büyük suçumuz var. Bir peygamber olarak Hz. Muhammed’e sahip çıkmadık ve haclı seferleri yaptık.” dedi. Daha sonra vakıflarına ait bir kaplıcaya götürdü. çok güzel bir yerdi. 14 çeşit su çıkıyordu. Yanından çay akıyordu. “Yazın burası çok güzel olur. Gelin burada İslamiyeti anlatın. İhtilaflı meseleleri sonra aramızda görüşürüz. Siz İslam dünyası olarak çok şanslısınız. Gençlerinizde dindarlar çok. Bizimkiler dinden çok uzak... Ben çok üzülüyorum. Bir çare olarak üst makamlara müracaat ettim. ‘Bizim asıl vazifemiz, iman ve ahlak. Gençlik bir girdaba doğru gidiyor. Müslümanları da bir yuvarlak masaya çağırıp ortak bir çare düşünelim’ dedim ama davetime icabet eden olmadı. Onun için bu Melekler Hareketi Vakfı’nı kurdum. Yanlış anlamayın, meleklerle tapmıyoruz sadece ‘Ya Rabbi, bizim gücümüz kötülükleri önlemeye yetmiyor. Sen bize meleklerini yardımcı gönder’ diyoruz.” dedi.

103. Mektup

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Evvela: Tâhiri'nin İstanbul'a gitmesi, inşaallah hayırdır. Ve Hüsrev'in pek çok vazifelerini tamamen yapması, kanaatim geldi ki, Barla'da bulunduğum zaman bütün yazanların tashihatını ve telif hizmetini yapmamda tahakkuk eden büyük inayet ve harika muvaffakiyet, aynen Hüsrev'de, yardımcılarında dahi nümunesi var.

Saniyen: Tâhiri'nin, Denizli hapsinde, unutulmaz halisane hizmetiyle ve Nurlara sarsılmaz sadakatiyle ve yanılmaz zekavetiyle ve çekilmez bahadırılığıyla daire-i Nurda ehemmiyetli makamı için, bütün bu defaki mektubunu Lahika'ya geçirdik. Başta Nurun şakirdlerinden validesi Zübeyde olarak, akrabasına ve rüfekasına selam ederim. Cenab-ı Hak onlardan ebeden razı olsun. Amin!

Salisen: Nis'li Kureyşîlerden Ahmed Kureyşî, muhterem pederiyle ve ammizadesi Ahmed ile Nurların has naşir ve talabelerinden olması, o havali şakirdlerinin namına Nurlar hakkında güzel manzum fıkraları Lahika'ya girdi. Cenab-ı Hak onları muvaffak eylesin. Amin.

Rabian: Eğirdir kasabasında, isimlerini yazmadığım gayet ehemmiyetli kardeşlerimiz var. Onlara ve Mehmed Sabri gibi büyük santralla istinaden ve Sabri'nin yazısına benzettiğim dikkatli ve güzel ifadeli bir mektubu çalışkan ve ciddi kardeşlerimizden Çilingir Ali'den aldım. Onun arzusuyla aynını Lahika'ya geçirdik. Ona ve onu çalıştırana "Maşaallah ve veffakakümullah" deriz.

Bu mektupta Üstad, birinci madde olarak Tâhiri Mutlu Ağabey'in İstanbul'a gitmesini hayır olarak yorumluyor. Kendisi Emirdağ'da olmasına rağmen Isparta kahramanlarının hizmetlerini ilk zamanlar Barla'daki gayretler gibi, inayete ve hârika muvaffakiyete mazhariyet olarak değerlendiriyor.

İkinci maddede tekrar Tâhiri Ağabey'e dönerek onun mezziyetlerini sayıyor: 1- Denizli hapsinde unutulmaz hâlisâne hizmeti, 2- Nurlara sarsılmaz sadakati, 3- Yanılmaz zekiliği, 4- Bahadırılık direnci... İşte bu evsafından dolayı Nur dairesinde çok önemli bir makama gelmiş. Bu hususta validesi Zübeyde hanımefendiye, akrabasına ve arkadaşlarına da hizmet elemanları olarak selam ve dua ediyor.

Tâhiri Mutlu, Risale-i Nurları 1930'da tanıyordu ama asıl hizmete girişi 1935'ten sonra oldu. İslam Köylü şehid Hâfız Ali'nin vârisi... Üstad'ın tabiriyle "ihtiyarların genci."

Afyon hapisanesinde bazı sıkıntılar olunca, Üstad Hazretleri: "Ya Rabbi! Yok mu bir talebem?" dediğinde kendisine birden Tâhiri Mutlu Ağabey gösteriliyor.

Biz İzmir'de öğrenci iken bazen gelir misafir olurdu. Her gece teheccüde kalkardı. Kimseye bir şey demezdi. Ama bir kapıyı açınca herkes uyanırdı. Bir şey demesine gerek kalmadan herkes onun gülümseyen yüzünü görürdü. Abdestini, mâ-i müstamelden korunmak için çok dikkatli alırdı. Hali ve duruşu bir dersti.

Üçüncü bölümde Nis'li talebelerinden bahsediyor. Nis, tarihi bir yerdir. Hıristiyanlık adına mühim bir merkezdir. Hâla kalıntıları vardır. Orada Risalelerin yazılıp okunması yani canlı bir hizmetin bulunması Üstad'ı sevindiriyor ve oradaki talebelere dua ediyor.

Dördüncü bölümde Eğirdir kasabasındaki talebelerinden ve faaliyetlerinden bahsedip onların muvaffak olmaları için dua ediyor. Çilingir Ali ise mühim bir şahsiyettir. Emirdağlı Mahmut Çalışkan'ın İfadesiyle; "Üstad, Isparta'dan Barla'ya gelirken Eğirdir'de talebesi Çilingir Ali'nin göle bakan yüksekteki evinde bir gün kalır, bazen de aynı gün evin üst katında biraz kalıp Barla'ya dönerdi."

104. Mektup

Aziz, Sıddık, Alicenap Eski ve Yeni Kardeş Yeşil Salih!

Benden, sergüzeşte-i hayatıma ait sorduğun maddelere gayet kısa ve mücmel işaret edilecek. Bir zaman sonra inşaallah başkalar izahla cevap verecekler. Fakat tarihe geçmek ve bu asır alimlerinin içinde kendi adi şahsımı nesl-i âtiye göstermek, bildirmek ne isterim ve ne de liyakatim var. Cenab-ı Hakka hadsiz şükrederim ki; beni, bana beğen-dirmemiş, dehşetli kusurlarımı bana göstermiş.

Hem insanlara kendini bildirmek bir şöhetperestlik olmasından, bir enaniyet, bir hodfuruşluk, bir riyakarlık ihtimali var. Bu ise, bizim gibilere tam zarardır.

Hem ben, madem bu asırda maddeten ve manen münferit yaşama-ya ve hayat-ı içtimaiyeden çekilmeye mecbur olmuşum; elbette hakkım yoktur ki, hayat-ı içtimaiyeyi geçirenler içinde tarihe binip istikbaldekilere görüneyim. Yalnız bu cihet var ki, Risale-i Nur, bu vatana ve bu millete pek büyük menfaati, mahkemelerin ve ehl-i vukufun müttefikan kararlarıyla tahakkuk etmiş. Bu nokta-i nazarda, benim ehemmiyetsiz, biçare, perişan, çok kusurlu şahsiyetim değil, belki yalnız Kur'ân'ın malî ve meâlî olan Risale-i Nur namına, sizin suallerinize cevap için ben işaretler ederim, sonra da Risale-i Nur ve şakirdleri izahla cevap versinler.

Evvela: Otuz sene evvelki hayatımın tarihçesini merhum Abdurrahman yazmış, tab edilmiş.

Saniyen: Risale-i Nur'un zuhur zamanının bir nevi tarihçesi Es-kişehir hapsinin müdafaaanamesiyle Yirmi Yedinci Lem'a olmuş. Ve Denizli hapsindeki müdafaa risaleleriyle (On birinci ve On ikinci Şuâ) İhtiyarlar Lem'ası ve Ayet-i Hasbiye Risalesi ve Onaltıncı Mektupla Hücumat-ı Sitte ve İşarat-ı Selase ve İşarat-ı Seb'a risaleleri gibi Nur eczaları, suallerinize tafsilan cevap vermek için mahkeme bana iade ettiği ve şimdi elimde bulunmayan risaleler, bir zaman elinize gelecek. İnşallah sizi hiç unutmayacağım. Bu halimde bu alâkadarlığınız, benim çok ağır sıkıntılarımı hafifletirdi. Allah senden razı olsun. Amin.

Bu mektup, daha önce 97. Mektupta bahsedilen ve İçişleri Bakanı'na mektup yazan Erzurumlu eski milletvekili Yeşil Sâlih'e yazılmış. Bu vicdanlı ve vefalı zatın öğrenmek için sorduğu sorulara cevap verileceği bildirilmekte, fakat tarihe geçme ve meşhur olma meselesine verdiği cevap ibretli ve düşündürücüdür: "Tarihe geçmek ve bu asır âlimlerinin içinde kendi âdi şahsımı gelecek nesle göstermeyi bildirmeyi ne isterim, ne de liyâkatim vardır. Cenab-ı Hakka hadsiz şükrederim ki, beni bana beğendirmemiş, dehşetli kusurlarımı bana göstermiş. Hem insanlara kendini bildirmek bir şöretperestlik olmasından, bir enâniyet, bir hodfuruşluk, bir riyâkarlık ihtimali var. Bu ise, bizim gibilere tam bir zarardır."

Sâlih Yeşil'in sorularına yine Risale-i Nurla cevap vermiş. Hayatı ve Risalelerin yazılışı ve mahkemelerle ilgili malumatın kaynaklarını Risalelerden ve Tarihçe-i Hayat'tan gösterip geniş izahı Risale-i Nur talebelerine bırakmıştır.

Mektubun son cümlelerinde Salih Yeşil'in bu alâkasına memnuniyetini ifade etmiştir.

Elbetteki herkesin “Aman başıma bir iş çıkar” diye kaçtığı bir dönemde, Salih Yeşil'in, Üstadla alâkadar olup ceberut bir tavırla hareket edenlere karşı İçişleri Bakanı'na müdafaa edici bir mektup yazması takdir edilecek âlicenap bir davranıştır; Üstad'ın dediği gibi, hiç unutulmayacak bir tutumdur.

105. Mektup

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Bir biçare vesveseli ve hassas ve dinsizlerle görüşen bir adam, meşhur dua-i Nebevi olan Cevşenü'l-Kebir hakkında ve akıl haricindeki sevap ve faziletine dair bir hadisi görmüş, şüpheye düşmüş. Demiş:

“Râvi, Ehl-i Beyt'in imamlarından. Halbuki hadsiz bir mübalağa görünüyor. Mesela içinde der: Bu duaya Kur'ân kadar sevap verilir. Hem göklerdeki büyük melaikeler, o dua sahibini gördükçe kürsilerinden inip ona pek büyük bir tevazu ile hürmet ederler. Bu ise, aklın ve mantığın mikyaslarına gelmez” diye, Risale-i Nur'dan imdad istedi. Ben de Kur'ân'dan ve Cevşen'den ve Nurlardan gayet kat'î ve tam akıl ve hikmete mutabık bir cevap verdim. Size gayet kısa bir icmalini beyan ediyorum. Şöyle ki, ona dedim:

Evvela: Yirmi Dördüncü Sözün Üçüncü Dalında on adet “usul” var, böyle şüpheleri esasıyla keser, izale eder. Ona bak, cevabını al.

Saniyen: Her gün bütün ümmet kadar hasenat ona işlenen ve bütün ümmetin saadetlerine yardım eden ve İsm-i Azam'ın mazharı ve kainatın çekirdek-i aslisi, hem en mükemmel ve cami meyvesi olan zat-ı Ahmediye Aleyhissalatü Vesselam, o duanın kendi hakkında o azim mertebesini görmüş, ona haber veren Cebrail Aleyhisselam'dan işitmiş, başkalarını kendine kıyas etmiş veya edilmiş. Demek o pek fevkalade ve acip sevap, zat-ı Ahmediye'nin (aleyhissalatü vesselâm) velayet-i kübrasından ona gelmiş. Külli, umumi değil, belki o duanın mahiyetinde böyle harika bir kıymet var ve ism-i Azam mazharı olan zatın tebaiyetiyle başkalara dahi o sevap mümkündür; fakat gayet ehemmiyetli şartları

Hazretleri, Kur'an'dan, Cevşen'den ve Risale-i Nurlardan, bu hususa dair akıl ve hikmete uygun bir cevap veriyor. Bu cevabın kısa bir özetini de kaleme alıyor.

Önce bu hususu 24. Söz'ün 3. Dalı'na havale ediyor. Bilhassa 9. Asılda deniliyor ki: "İmânî meselelerden bir kısmının neticesi, şu geçici ve dar dünya hayatına bakar. Diğer bir kısmı, geniş ve mutlak olan âhiret âlemi-ne bakar. Amellerin fazilet ve sevabına dair hadis-i şeriflerin bir kısmı ter-gîp (iyilik ve hayır işlemeye teşvik) ve terhibe (kötülükten vazgeçirmeye) müsâsîp bir tesir vermek için belâğatlı bir üslupta geldiği için, dikkatsiz insanlar, onları mübâlağalı zannetmişler. Halbuki bütün onlar ayn-ı hak ve mahz-ı hakikat olduklarından içlerinden mücâzefe (aldatma) ve mübâ-lağa yoktur. (...) Hem insafsız ehl-i ilhâdın mübâlağa zannettikleri hatta muhâl bir mübâlağa ve mücâzefe tevehhüm ettikleri (meselelerden) biri de, amellerin sevabına dair ve bazı sûrelerin faziletleri hakkında gelen ri-vâyetlerdir. Meselâ: "Fâtîha'nın Kur'an kadar sevabı vardır." "Sûre-i İhlâs, Kur'an'ın üçte biri" "Sûre-i İzâ zülzileti'l-Ardu, dörtte bir" "Sûre-i Kul yâ eyyühe'l-kâfirûn, dörtte bir." "Sûre-i Yâsin, on defa Kur'an kadar" ol-duğuna rivayet vardır. İşte insafsız ve dikkatsiz insanlar demişler ki, "Şu muhaldir. Çünkü, Kur'an içinde Yâsin ve öteki faziletli olanlar da vardır. Onun için manasız olur."

Elcevap: Hakikati şudur ki; Kur'an-ı Hakîm'in herbir harfinin bir sevabı var, bir hasenedir. Allah'ın lütuf ve ihsanı ile o harflerin sevabı sünbül-lenir; bazen on tane verir, bazen yetmiş, bazen yedi yüz (Âyetü'l-Kürsî harfleri gibi), bazen bin beşyüz (Sûre-i İhlâsın harfleri gibi), bazen on bin (Leyle-i Berat'ta okunan âyetler ve makbul vakitlere tesâdüf edenler gibi) ve bazen otuz bin, meselâ haşhaş tohumunun çokluğu misilli (Leyle-i Kadir'de okunan âyetler gibi) Ve "O gece bin aya mukâbil" âyetinin işa-retiyle, bir harfinin o gecede otuz bin sevabı olduğu anlaşılır. İşte Kur'an-ı Hakîm, kat kat sevabıyla beraber elbette müvâzeneye gelmez ve gele-miyor. Belki asıl sevap ile bazı sûrelerle müvâzeneye gelebilir. Mesela, içinde mısır ekilmiş, bir tarla farz edelim ki, bin tane ekilmiş. Bazı habbeleri (to-humları) yedi sünbül vermiş farz etsek, her bir sünbülde yüzer tane olmuş ise o vakit tek bir habbe bütün tarlanın üçte ikisine mukabil oluyor. Me-selâ, birisi de on sünbül vermiş, her birinde iki yüz tane vermiş. O vakit bir tek habbe asıl tarladaki habbelerin iki misli kadardır... Ve işte böyle kıyas et... Şimdi Kur'an-ı Hakîmi, nûrânî, mukaddes semâvî bir tarla ta-savvur ediyoruz. İşte her bir harfi asıl sevabıyla birer habbe hükmündedir.

Onların sünbülleri nazara alınmayacak. Sûre-i Yâsin, İhlâs, Fatiha, Kul yâ eyyühe'l-kâfirûn, İzâ zülziletü'l-ardu gibi diğer faziletlerine dair rivayet edilen sûre ve âyetlerle müvâzene edilebilir. Meselâ, Kur'ân-ı Hakîm üçyüz bin altıyüz yirmi harfi olduğundan, Sûre-i İhlâs Besmele ile beraber altmış dokuzdur. Üç defa altmış dokuz, iki yüz yedi harftir. Demek Sûre-i İhlâs'ın her bir harfinin haseneleri, bin beş yüze yakındır. İşte Sûre-i Yâsîn'in hurufâtı hesap edilse, Kur'ân-ı Hakîm'in harflerinin hepsine nisbet edilse ve on katı nazara alınsa şöyle bir netice çıkar ki: Yâsin-i Şerîf'in her bir harfi takriben beş yüze yakın sevabı vardır. Yani o kadar hasene sayılabilir. İşte buna kıyasen başkalarını dahi tatbik etsen, ne kadar lâtîf ve güzel ve doğru ve mucâzefesiz bir hakikat olduğunu anlarsın.

İkinci olarak “Bu duaya Kur'ân kadar sevap verilir. Hem göklerdeki büyük melâikeler, o dua sahibini gördükçe, kürsülerinden inip ona pek büyük bir tevâzu ile hürmet ederler.” şeklindeki rivayet aslında Peygamberimiz (sallallâhu aleyhi ve sellem) hakkında hakıdır. Çünkü Efendimiz (sallallâhu aleyhi ve sellem): 1- Hergün “Sebeup olan, sebep olduğu şeyi işlemiş gibidir.” esasına göre ümmetinin işledikleri kadar güzel amellerin sevabını almakta ve bütün ümmetinin saadetlerine yardım etmektedir. 2- O (sallallâhu aleyhi ve sellem) İsm-i Azam'ın mazharıdır. 3- Kâinatın aslî çekirdeğidir. 4- Kâinatın en mükemmel ve câmî meyvesidir. İşte o pek hârika sevap Peygamber Efendimizin (sallallâhu aleyhi ve sellem) “velâyet-i kübrâsı” ndan ona gelmiştir. Yani bu sevap herkese gelemez. Ancak İsm-i Azam'a mazhar olan Efendimize (sallallâhu aleyhi ve sellem) tâbî olanlara o sevap mümkün olabilir ama yalnız Cevşeni okumak yeterli değildir, çok önemli şartları da vardır. Şimdi meseleye Cevşen okuyan herkese Kur'ân okumuş kadar sevap vardır denilirse başkadır. Demek ki, sadece Cevşeni okumakla iş bitmiyor...

Üçüncü olarak, Cevşen'in, bir de içinde geçen yüzlerce Esmâ-i Hüsnâ'nın yani Cenab-ı Hakk'ın güzel isimlerinin tecellileri açısından bakıldığı zaman, işte nihayetsiz tecellilerden gelebilecek feyizler ve bereketlerin nihayetsizliğini Efendimiz (sallallâhu aleyhi ve sellem) gösterebilmek için, Cevşen'in faziletini haber vermiş ve teşvik etmiştir. Yani Efendimiz (sallallâhu aleyhi ve sellem) kendisi okuyunca mazhar olduğu füyuzatı haber vererek, ümmetinin de faydalanması için teşvikte bulunmuştur. Mutlaka her okuyan aynı feyizleri alacak değildir ama ihlasla okuyan kişinin kendince çok büyük istifadelere mazhar olacağı kesindir.

Bedüzzaman Hazretleri 24. Söz'ün 3. Dalı'nın 10. Aslı'nda bu hususta şöyle diyor: “Şu âlemin ölçüsüyle, ebedî âlemin şeyleri tartılmaz. Buranın en büyüğü, oranın en küçüğüne denk gelmez. Amellerin sevabı o âleme baktığı için, dünyalık nazarımız ona dar geliyor. Aklımıza sığıştıramıyoruz. Mesela, ‘Kim, (Elhamdülillahi Rabbissemâvati ve'l-arazîn, Rabbi'l-âlemin. Ve lehü'l-Kibriyâü fi's-semâvâti ve'l-arzı, Ve hüve'l-Azîzü'l-Hakîm. Elhamdülillâhi Rabbi's-semâvâti ve Rabbi'l-arazîn, Rabbi'l-âlemin. Ve lehül-azametü fi's-semâvâti ve'l-arzı ve hüve'l-Azîzü'l-Hakîm. Ve le hü'l-mülkü Rabbü's-semâvâti ve hüve'l-Azîzü'l-Hakîm.) hamdini okursa, o okuyan kimseye Musa ve Harun Peygamberlere verilen sevap gibi sevap verilir.’ buyuruluyor. İnsafsız ve dikkatsizlerin en ziyade nazarı dikkatini çeken şu gibi rivâyetlerdir. Hakikatı şudur ki, dünyada dar nazarımızla, kısacık fikrimizle Musa ve Harun'un (Aleyhisselam) sevaplarını ne derece tasavvur ediyoruz, biliyoruz. Âlem-i ebediyette Cenab-ı Hak, ebedî saadette nihayetsiz ihtiyaç içinde bir kuluna bir virde (zikre) mukabil vereceği sevabın hakikatı, o iki zâtın sevaplarına (fakat bizim bilgi ve tahminimize giren sevaplarına) müsâvî olabilir. Meselâ; bedevî, vahşî bir adam, hiç padişahı görmemiş. Saltanatın haşmeti nedir bilmiyor. Bir köyde bir ağayı nasıl düşünüyorsa o sınırlı düşüncesiyle bir padişahı da ondan büyükçe bir ağa kadar bilir. Hatta bizde safdil birileri var ki, eskiden diyorlardı ki: ‘Padişah, kendi ocağı yanında ve tencerisinin başında pişirdiği bulgur çorbası yanında ne yapıyorsa, bizim ağamız onu biliyor.’ Demek onlar, padişahı o kadar dar bir vaziyette ve âdi bir şekilde hayal ediyorlar. (Ki, kendi bulgur çorbasını kendi pişiriyor.) Âdetâ onu bir yüzbaşı haşmetinde farz ediyorlar. Şimdi biri, o adamlardan birisine dese: ‘Sen bugün benim için bu işi yapsan, senin bildiğin padişah haşmeti kadar sana bir haşmetlik vereceğim, yani bir yüzbaşı kadar bir rütbe vereceğim.’ O söz hakikattir. Çünkü padişahlık haşmetinden onun dar fikir dairesine giren, ancak bir yüzbaşılık kadar bir şevkettir. İşte dünya nazarıyla, dar fikrimizle âhirete yönelik sevapların hakikatını o bedevî adam kadar da düşünemiyoruz. Hz. Musa'nın (aleyhisselâm) ve Hz. Harun'un (aleyhisselâm) meçhûlümüz olan hakiki sevapları ile müvâzene değil –(Çünkü teşbih kâidesi, meçhûlü (bilinmeyen) mâlûma (bilinene) kıyas eder)– belki müvâzene edilen ve mâlûmumuz olan ve tahminimize giren sevaplarıyla bir mü'min kulun, bir virdine mukabil meçhûlümüz olan hakiki sevabıdır. Hem de deniz yüzü ile bir damla suyun göz bebeği, Güneşin tamam aksini tutmakta müsâvidirler. Fark keyfiyettir. Hz. Musa Aleyhisselam

ile Hz. Harun Aleyhisselam'ın denize benzeyen ruh aynalarına yansıyan sevabın mahiyeti, bir damla hükmünde olan mü'min bir kulun bir âyetten aldığı aynı mahiyet-i sevaptır. Mahiyetçe, kemiyetçe birdirler. Keyfiyet ise, kabiliyete tâbidir. Hem bazan olur ki, bir tek kelime, bir tek tesbih, öyle bir saadet hazinesini açar ki, altmış sene hizmetle o açılmaz. Demek bazı durumlar oluyor ki; bir tek âyet Kur'ân kadar fayda verebilir. Hem İsm-i Âzama mazhar olan Peygamber Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) bir âyette mazhar olduğu İlâhî feyiz, belki bir peygamberin umum feyzi kadar olabilir. Peygamber Efendimiz'in vârisliği ile İsm-i Âzam gölgesine mazhar bir mü'min, kendi kabiliyeti itibariyle kemiyetçe bir nebînin feyzi kadar sevap alıyor denilse, hilâfî hakikat olamaz.”

106. Mektup

Bu Fıkra Bir Derece Mahremdir

Yalnız Haslara Mahsustur

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Çok defa hatırıma geliyordu ki: “Neden herkesten ziyade medreseden çıkanlar Risale-i Nur'a sarılmaları lazımken, en ziyade çekinen, onlardan resmî vazifeyi alanlardır?”

Şimdi birden hatıra gelen cevabın biraz kısmını beyan etmek lazım geldi.

Evvela: Gizli münafıklar, aleyhimizde büyük makamlarda olanların bir kısmını istimal ederek resmi bir tarzda şiddetli propaganda etmelerinden, bütün resmi memurlar ürkmeye ve çekinmeye mecbur olmuşlar. Onlar içinde dahi enaniyetli ve evhamlı ve bid'aları kabul eden hocalar, daha ziyade çekinmeye başlamışlar, kendilerine bir özür, bir bahane aramışlar.

Risale-i Nur'dan İşarat-ı Seb'a'nın bid'acılara şiddetli tokadı ve Sekizinci ve On sekizinci Lem'a'da İmam-ı Ali'nin (radiyallahu anh) Ercüze'de, ulemai's-sû hakkında dehşetli tokadı; ve bid'alara bir derece ve bir cihette müsait olan Vehhâbîlik Mezhebi'ni perde altında kabul edenler, Yirmi Sekizinci Mektub'un, Vehhabiler hakkındaki meselenin tokadı; ve Kur'ân tercümesini yapan ve Kur'ân yerinde tercümesinin okun-

masına cevaz gösterenlere Risale-i Nur'un şiddetli tokatları, ve derd-i maişet zarureti ve mevki-i içtimaide haysiyetini düşünmeleri sebebiyle hocalar, hatta İstanbul'un eskide dost hocaları, kaçmaya ve az bir kısmı, tenkide çalışmaya, hatta, Âl-i Beyt ve İmam-ı Ali'ye adavetleri bulunan müfrit Vehhâbîlik hesabına Risale-i Nur'un Âl-i Beyt ve İmam-ı Ali'nin bir manevi hediyesi ve eseri olmasından, itiraz etmeye başlamışlar. Fakat biz, İstanbul alimlerinden kızmıyoruz, belki bir cihette memnunuz. Çünkü başkalarına nisbeten ilişmiyorlar.

Hem merhum Fetva Emîni Ali Rıza ve merhum Ahmed Şirani ve merhum Şevket Efendi ve merhum Mehmed Akif gibi insaflı, Risale-i Nur'u fevkalade takdir ve tahsin eden o muhterem ve merhum zatların hatırı için biz, İstanbul hocalarına dostuz, onlardan gücenmeyiz. İnşallah, bir zaman Yirminci Lem'a-i İhlas kendini onlara okutturacak, o eski dostları da yeni dostlar yapacak.

Kardeşlerim, herkes sizin gibi sebatkar olamaz. Perde altında Nurcuların kuvve-i maneviyelerini kırmak için bazı hocalar vasıta oluyorlar. Aldanmayınız ve sarsılmayınız ve onlarla münakaşa etmeyiniz. Mümkün oldukça dostane muamele ediniz, "Biz onlarla kardeşiz" deyiniz. Ve bu pusuladaki noktaları unutmayınız, ta sizi aldatmasınlar.

Hüsrev'in himmetiyle daireye giren ve Nurun yeni şakirdlerinden bana mektup yazan Hatice ve Rabia, haslar içinde kabul edildiler. Ve çok alâkadar olduğum Barla'da hararetle Bahri ve evladı ve Eyyub ve Ali ve Mehmed ve Süleyman ların gayretleriyle Nurlar dersine çalışmalarını beni sevinçle ağılattırdı. Ben, bütün Barla halkına, hususan Süleymanlar ve Bahri ve Mehmedler ve Mustafalar, eski zamanda Nurlara kıymettar hizmet eden Şamlı Hafız Tefvik ve mübarek Hafız Halid ve İmam Hakkı Efendi ve Muhacir Hafız Ahmed ve evladı ve ahfadı ve Şem'i ve bana çok hizmet eden Abdullah Çavuş ve oradaki komşularına ricalen ve nisaen binler selam ve dua ederim ve mübarek aylarda dualarını isterim.

Bahri ve evlatları üç Asâ-yı Musa yazdıklarını şimdi haber aldım. Muhacir Hafız Ahmed ile Barla'da kardeşlerimizin hesabına hem Kazım'ın, hem berber Mehmed'in ciddi halisane mektupları Lahikaya girmeye hak kazandılar. Ve Bahri'nin güzel manzumesi, küçük bir Medrese-i Nuriye hesabına tam girebilir.

Medar-ı hayret bir latif inayettir ki, Büyük Mustafa'yı (r.h.) aynen merhum Abdurrahman gibi hem sadakatiyle, hem kalemiyle, hem iktidarıyla Nurlara hizmet edeceğini kalbime ihtar edilmesiyle o zamanda Abdurrahman'ın vefatını unutmaya çalıştım. Hakikaten Küçük Ali, o hatıra-i gaybiyeyi kalem cihetinde dahi tam tamına tasdik ettirdi. Kardeşinin kalemini kendisi aldı. Sarı bıçağı, elmas kılıcı yaptı. Demek o zaman, onu da mübarek Mustafa'nın ruhunda hissetmiştim.

Hem Muhacir Hafız Ahmed'i hem bana, hem Nurlara alaka ve sadakat noktasında Nurların birinci talebesi ve fedakar bir naşiri kalben hissetmiştim. Halbuki, kalemle hizmete muvaffak olamadı. Çok defa o gaybi hissimi tahattur ederdim. Sonra, birden hem oğlu Kazım, hem damadı Bahri, hem diğer damadı berber Mehmed ondan his ve ümid ettiğim metinane hizmeti fevkalade bir alaka ve sadakatle tam tamına yerine getirmeye, çalışmaya başladılar. Hatta hafideleri dahi masum şakirdler içine girmişler. Umuma selam.

Said Nursî

Bu mektup mahrem tutulup sadece haslara mahsus gösterilmiştir. Risale-i Nurlar medresenin mahsûlü olduğu için, yine medreseden çıkanların sâhip çıkması gerekiyor. Ama en çok onlar çekingen davranıyorlar. Bunda gizli münafıkların devlet gücüne dayanarak yaptıkları şiddetli propagandalar olmakla beraber, bilhassa Vehhabî-meşrep enaniyetlerinde Hz. Ali'nin onlara vurduğu tokat ve Risale-i Nur'a ait müjde ve destek haberlerinin de rolü var. Elbette geçim derdinin içtimaî mevkide haysiyeti düşünmenin de payı var. Bunlar içinde İstanbul âlimleri farklı... Üstad, Konya hocalarından eski şer'iyye ve evkaf bakanlığı yapmış olan tefsir sâhibi Mehmed Vehbi Çelik Efendi, İhlâs Risalesi'ni okuyup takdir ettiği için, İstanbul hocalarının da onun gibi İhlâs Risalesi'ni okuyarak dost olmalarını ümit ve temenni etmektedir.

Gizli düşmanların planlarına, enâniyetli bazı hocalar vasıta oluyor ve perde altından Risale-i Nur talebelerinin kuvve-i maneviyelerini kırmaya çalışıyorlar. Onun için Üstad "Aldanmayınız, sarsılmayınız, münakaşa etmeyiniz ve mümkün oldukça dostane muamele edip 'Biz onlarla kardeşiz' deyiniz." diyor.

Bu mektubun devamında Üstad hizmete yeni giren hanımları ve eskiden beri hizmet eden bütün Barlalıları anıyor, erkek-kadın hepsine binlerce

dua ve selam edip mübarek aylarda dualarını istiyor. Uykuda gibi duran çiçek ve bitkilere arı ve benzerlerinin ufacık teması ile o bitkilerin uyanıp canlanmaları gibi, Üstad'ın da mektubunda isimlerine temas etmesi yetiyor, onları şevklendiriyordu.

Merhum Abdurrahman Nursî'nin genç yaşta ânî vefatı Üstad'a çok tesir etmişti. Tam o üzüntülü günlerde Kuleönü'nden Mustafa Hulusî'nin gelmesi ve ardından iyice sürgülenmiş kapının ona kendi kendisine açılması, hem kalbine yapılan müjdeli ihtarla Üstad için Büyük Mustafa Hulusî'yi yeni bir yeğen bir Abdurrahman olarak kabul etmesine vesile olmuştu. Onun vefatından sonra yerine kardeşi Küçük Ali geçti. Soyadları, Sarıbıçak olduğu için Üstad "Kardeşinin kalemini kendisi aldı; Sarıbıçak'ı, elmas kılıncı yaptı." diyor. Elbette büyük ruhların eline geçen demirden sarı bıçaklar elmadan kılıçlara yani kılıçtan daha keskin elmas kalemlere dönecektir.

Üstad, Barla'ya geldiğinde kendisine ihlas ve sadakatla sahip çıkan Muhâcir Hafız Ahmet için diyor ki: "Hem bana hem nurlara alâka ve sadakat noktasında Nurların birinci talebesi ve fedâkâr bir nâşiri (olacağını) kalben hissetmiştim. Halbuki kalemler hizmete muvaffak olamadı. Çok defa, o gaybî hissimi hatırladım." Elbette o ulu bakışın ve o derin hissin yanılması pek mümkün değildir. Ama o yüce keşifler bazen henüz tohum ve çekirdek halindeki gerçekleri, meyve vermiş şekliyle fark ettikleri için, neticenin tahakkuku için o nüvelerin fidan haline gelmesini ve sonra da meyvelerini vermesini beklemek gerekecektir. Muhacir Hafız Ahmet Ağabeyimizin aile efradı da zamanı gelince, yedi verenler gibi, o mübarek hissi fiilen tasdik etmişlerdir.

107. Mektup

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ * السَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ

Aziz, Sıddık, Bahtiyar, Vefakar, Faal, Sebatkar Kardeşlerim!

Evvela: Tekraren hem sizin Receb-i Şerifinizi ve Leyle-i Regaibinizi tebrik, hem Safranbolulu kardeşlerimizin tebriklerine mukabeleten şuhur-u selaselerini ve dört leyali-i mübarekelerini ve Nurlarla gayet ciddi alakalarını tebrik ederiz. Ve oranın şakirdleri namına yazılan tebrikname mektubunda benim pek çok kusurlu şahsıma verdik-

leri ünvanları ve senaları, Halil İbrahim'in bazı mektupları gibi, tâdil ile Risale-i Nur'a çevirip Lahika'ya girmesini istedim; fakat şahsım pek sarih bir tarzda mevzu yapıldığı için yakıştıramadım, şimdilik geri kaldı.

Kardeşlerim! Kat'iyen biliniz: Şan ve şeref ve hodfuruşluk ve kendine güvenmek ve şahsımı beğendirmekten ürküyorum ve kaçıyorum ve şahsıma karşı medihlerden hoşlanmıyorum. Yalnız Risale-i Nur'a karşı sadakat ve kanaate bir emare olmak cihetiyle, bazı müfritane tabirleri, ya hatırları için veya hüsn-ü zanlarını kırmamak fikriyle, kısmen tâdil ile kabul ve sükut ederim. Fakat iki ihlas Lem'aları ve mesleğimizin "hillet" ve "ihlas" ve "uhuvvet" esasları, bu tarz medihlere müsaade etmez.

Hem, bu benlik ve enaniyet asrında ve şöhretperestlerin nazarında Nur'ların safiyetine ve halisiyetine zarar verebilir. Saniyen: Hıfzı'nın iki mâsumunun yazdıkları Asâ-yı Musa ve Rehber ve Küçük Sözler bizi mesrur eyledi. Yüz maşaallah! Böyle binler Nurcu masumlar, istikbali nurlandıracaklar.

Said Nursî

Mübarek üç aylar girince talebelerin tebriklerine binâen Recep, Şaban, Ramazan ayları boyunca hem aylar hem de dört mübarek geceler (Leyle-i Reğaip, Mirac, Berat ve Kadir) tekrar tekrar tebrik ediliyor. Üstad, mektuplarda şahsına karşı bazı ifadeleri Risale-i Nur'a çeviriyor, sebebinde şöyle izah ediyor: "Kardeşlerim, kat'iyen biliniz: Şan ve şeref ve hodfuruşluktan ve kendine güvenmek ve şahsımı beğendirmekten ürküyorum ve kaçıyorum. Ve şahsıma karşı medihlerden hoşlanmıyorum." Yalnız onların Risale-i Nur'a karşı sadakat ve kanaatlarına bir işaret olması cihetiyle ifratlı tabirleri tâdil ediyor ama hatırları ve hüsnü zanları kırılmasın diye sessiz kalarak kabul etmiş gibi görünüyor. Neden tâdil edip değiştirdiğini de "İhlas Risaleleri ve mesleğimizin 'hillet' ve 'ihlas' ve 'uhuvvet' esasları bu tarz medihlere müsâde etmez." diyerek izah ediyor. Ayrıca "Hem, bu benlik ve enâniyet asrında ve şöhretperestlerin nazarında Nurların sâfiyetine ve hâlisiyetine zarar verebilir." diye ilave ediyor.

İkinci olarak Hıfzı ağabeyin iki masum çocuğunun yazdıkları Asâ-yı Musa ve Rehber ve Küçük Sözler Üstad'ı, çok memnun ve mesrur eyliyor

ve masumların bu hizmet ve gayretinin, gelecekte büyük bir tenvire vesile olacağını ifade ediyor.

108. Mektup

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ * السَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Bu şuhur-u mübarekede, Nurcuların şirket-i maneviyesine inşaallah pek çok kudsî servet girecek. Herbir Nurcu, binler lisanla ve yüzer kalemle çalışacak gibi kar kazanacak. Ve bu mübarek ve çok bereketli aylarda beş tarzda ibadet sayılabilen kalemle Zülfikar-ı Mucizat Mecmuası'na hizmet edenler, tam bahtiyardırlar. Fakat yazıdan ziyade, sıhatine dikkat etmek lazım ve elzemdir. Bugün de tatlı iki mânidar tevafuku gördüm. Kanaatım geldi ki, benim bugünlerde zahmetler içinde Asâ-yı Musa tashihinde sıkıntılarımın mukabil, inayet-i İlahiye ücretimi ve tayinatımı şirin bir surette veriyor.

Birisi: Kahraman Tâhiri'nin teberrük olarak getirdiği tatlı lokmalar, acip bir bereketle, her gün ikişer üçer yediğim halde bitmiyordu. Hayret ederdim. Bugün adetimle iki alacaktım; baktım yalnız iki tane kalmış. İktisat için birisini aldım. Aynı saatte, Hıfzı'nın iki masum evladının, bir kutu içinde yazdıkları nüshalar altında şekerden, ekmekten, aynen Tâhiri'nin lokmaları gibi, hem onun miktarında elime verildi. Ben, bu tatlı tevafuktan zevk alırken, dünkü gün, aynı saatte çok hararetim vardı, çok su içiyordum. Canım üryani erik hoşafı istedi. Ben, bilmiyordum, unutmuştum; şiddetli bir arzuyla hararetimi teskin edecek eskide alıştığım ve çok istimal ettiğim üryani erik, bir kutu içinde ve Asiye'nin has arkadaşlarından Nurcu Şerife Hanım'ın şekerıyla elime verildi. Ben de bu çok tatlı tevafukun hatırı için hem masumların, hem onların teberrüklerini yüz misli kadar kabul ettim.

Umumunuza binler selam.

Said Nursî

Şirket-i mânevîyede, şirket ortaklarının yaptığı her hayır, hem kendi amel defterlerine hem de diğerlerinin defterlerine hiç eksilmeden yazılır. Böy-

lece binler dille ve Kur'ân Tefsiri Risaleleri yazan binler kalemle işlenen sevaplar herkesin amel defterine kudsî bir servet olarak geçer. Bir de amel-lerin kat kat sevap yazıldığı üç aylarda iyice bereketlenir. Onun için Üstad bu mektupta, Zülfikar Risâlesi'nin kâtiplerine, "tam bahtiyardırlar." diye müjde veriyor. Yalnız, doğru ve güzel yazmalarını çok lüzumlu buluyor.

Üstad, Kastamonu Lâhikasında beyan ettiği gibi: "Biz Nur hizmetin- de çalıştıkça hem mâişetçe (geçim yönünden), hem istirahat-ı kalpçe bir genişlik, bir ferah zâhir surette hissediyoruz. Ben kendimce o kadar hissediyorum ki, nefis ve şeytanım dahi o bedâhete karşı hayret ederek sustular."

Bu mektupta Üstad, Asâ-yı Musa Risâlesi'ni tashih ederken mazhar ol- duğu İlâhî inâyeti şöyle anlattı: "Kahraman Tâhiri'nin teberrük olarak getirdiği tatlı lokumlar, acip bir bereketle, her gün ikişer üçer yediğim halde bitmiyordu. Hayret ederdim. Bu gün âdetimle iki alacaktım; bak- tum yalnız iki tane kalmış, iktisat için birisini aldım. Aynı saatte, Hıfzı'nın iki mâsum evlâdının, bir kutu içinde yazdıkları nüshalar altında şekerden, ekmekten, aynen Tâhiri'nin lokmaları gibi; hem onun miktarında elime verildi. Ben, bu tatlı tevâfuktan zevk alırken, dünkü gün, aynı saatte çok hararetim vardı, çok su içiyordum. Canım üryanî erik hoşafı istedi. Ben bilmiyordum, unutmuştum; şiddetli bir arzu ile hararetimi teskin edecek eskiden alıştığım ve çok kullandığım üryanî erik, bir kutu içinde ve Âsi- ye'nin has arkadaşlarından Nurcu Şerife Hanım'ın şekeriyle elime verildi. Ben de bu çok tatlı tevâfukun hatırı için, hem masumların, hem onların teberrüklerini yüz misli kadar kabul ettim."

İhlas ve sadakatle hizmette koşturan herkes, bunun benzeri güzelliklerle çoğu kere karşılaşmaktadır. Biraz dikkat eden bu çeşit tevâfukları farke- der.

109. Mektup

Aziz, Siddık, Sarsılmaz, Usanmaz, Çekinmez, Çekilmez Kardeş- lerim!

Evvelâ: Bu yaz, derd-i maişet cihetiyle ve bu şuhur-u selase, iba- det haysiyetiyle bir derece Nurların kitabetine fütur verebilir diyenlere beyan ederiz ki: Bilakis, yazmaya şevk verir ve vermek gerektir. Çünkü

Nur'un hizmeti, hem maişet, hem rahat-ı kalbe bereketleriyle yardım ettiği gibi, ibadet-i tefekkürî nev'inden olması cihetiyle, mübarek ayların sevaplarına büyük yardımı olur.

Saniyen: Nur'un bir şakirdi bana dedi ki: "Geçen sene daha Nur-lar bize teslim olmadan ve hususî bir iade neticesinde burada rahmet dahi hususî bir derece tezahürüyle demiştin ki: Ne vakit tam serbes-tiyetle Nurlar okunsa ve yazılsa ve bize iade edilse, yağmurla, rahmet tam olacak haber vermiştin. Hakikaten bu baharda hem Asâ-yı Musa her tarafta merakla yazılması ve okunması, hem Zülfikar-ı Mucizat yazılmasına şevkle başlanması, bu emsalsiz rahmete bir vesile olduğuna kat'î kanaatım geliyor" dedi.

Yaz mevsiminin, geçim derdi yüzünden Risalelerin yazılmasına fütur vermesi söz konusu olunca Üstad, "Bilakis, yazmaya şevk verir ve vermek gerektir. Çünkü, Nurun hizmeti hem maişet, hem rahat-ı kalbe, bereketleriyle yardım ettiği gibi, tefekkürî ibadet nevinden olması cihetiyle, mübarek ayların sevaplarına büyük yardımı olur." diyor.

İkinci olarak da Nur hizmetlerinin fertleri de aşan berekete vesileliği anlatılıyor: "Hakikaten bu baharda hem Asâ-yı Musa her tarafta merakla yazılması, ve okunması, hem 'Zülfikar-ı Mucizât' yazılmasına şevkle başlanması, bu emsalsiz rahmete bir vesile olduğuna kat'î kanaatim geliyor."

110. Mektup

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Evvela: Hüsrevle bir ruh iki ceset ve kendisi, bahadır biraderiyle Nur hizmetinde çok ehemmiyetli mevki alan kahraman Rüştü'nün acip bir el makinesini Nurlar için celbine çalışması, ehemmiyetli bir fütuhât-ı Nuriyenin mukaddemesidir. İnşallah, yine Nurlar, Nurcuların, layık elleriyle kalemleri gibi tab' ve neşredilecek; yabani ve layık olmayanlara muhtaç olmayacak. Fakat her şeyden evvel sıhhatli ve yanlışsız ve güzel bir tarzda makine ile, mümkünse evvel eski harfle yazılsa, sonra yeni harfle daha münasiptir. Sizlerin isabetli tedbirinize havale ediyoruz.

Saniyen: Konyalı Sabri'nin Re'fet'e yazdığı mektubunu gördüm, ondan bildim ki, bu Sabri, öteki Sabri gibi gayet halis ve samimi ve ça-

lışkan bir Nurcudur. Bin Barekallah hem ona, hem onu teşvik ve teşci eden ve hocaların yüzlerini ak eden Konya alimlerine! Başta müfessir mübarek Hoca Vehbi olarak onlara ve oradaki Nur şakirdlerine çok selam ederiz ve bu mübarek şuhur-u selasede dualarını isteriz.

الْبَاقِي هُوَ الْبَاقِي

Said Nursî

Hüsrev ve Rüştü için iki ceset tek ruh tabirini kullanan Üstad, “Nur hizmetinde çok ehemmiyetli mevki alan Kahraman Rüştü’nün acib bir el makinesini Nurlar için celbine çalışması, ehemmiyetli bir fütuhât-ı Nuriyenin mukaddimesidir.” diyor.

İkinci olarak, Konyalı Halıcı Sabri’nin Sıddık Sabri gibi gayet hâlis ve samimi ve çalışkan bir Risale-i Nur talebesi olduğu ifade ediliyor. Çünkü Zübeyir Gündüzalp başta, pek çok kahramanın Nurları tanınmasına vesile olanlardandır.

III. Mektup

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Sekiz sene çoluk ve çocuğuyla sadakatle bana hizmet eden; ve evlad ve ahfad ve refika ve damatlarıyla Nurlara ciddi çalışan; ve ders ve vaazlarını bütün Nurlardan veren; ve vefatından on dakika evvel dünyaca en ehemmiyetli vasiyeti, kendinin Nur Risalelerini tekmi için Şamlı Hafız’a rica eden, vefatından iki gün evvel bana mektup yazıp benim aynı vakitte Sava’yı Barla’ya tercih ederek Sava mezaristanında defnimi arzu ettiğimi sizlere yazdığımı sadakatin kerametiyle hissedip bana mukabele ve itiraz tarzında o mektubunda der: “Sen Barla’yı ikinci vatanımdır dediğin halde, neden ona gelmiyorsun, başka yerleri tercih edersin? İptida-yı medrese-i Nuriye Barla’dır, senin mezarın orada olmalı” diye bana ihtar etti. İki gün sonra, size yazdığım daha size yetişmeden, onun mektubunu, hem Şamlı Hafız ikinci sayfasında yazdığı vefat haberini aldığım merhum Muhacir Hafız Ahmed’in (r.h.) dünyadan göçmesi, aynen Abdurrahman gibi beni çok sarstı, ağlattırdı, اِنَّ اللّٰهَ وَ اِنَّا اِلَيْهِ رَاجِعُونَ dedirtti. Binler rahmet onun ruhuna insin. Amin. Kabri de hanesi gibi Kur’ân ve Nur’un bir menzili olsun. Amin. Şüp-

hem kalmadı ki, bu zahir sadakat kerameti, Nurcuların imanla kabre gireceklerini ispat ediyor ve hüsn-ü hatimeye mazhardırlar. Benim tarafımdan onun akrabasını taziye ediniz. Ve ben bütün dualarımda onu hissedar ediyorum diye tebliğ ediniz.

Saniyen: Kardeşimiz Re'fet bana yazıyor ki: "İstanbul da Nurlara çok ihtiyaç var ve ekmek gibi herkes muhtaçtır. Ve kardeşlerimizden ve Nurlarla çok alâkadar ve çok okumuş ve Nurcu olan Yeşil Şemseddin, Nur'un hakikatlerinden ders verdiğinden, vaazında binlerle adam bulunur."

Hem Re'fet der: "Bundan anlaşılıyor ki, Risale-i Nur, bu millete her gün ekmek gibi lazımdır."

Hem bir kısım Nurları, ehemmiyetli zatlara vermiş ve Zülfikar-ı Mucizat'ın benim tashihimden geçmiş bir nüshasını istiyor.

Umuma birer birer selam ve dua ederiz ve dualarını isteriz.

الْبَاقِي هُوَ الْبَاقِي

Said Nursî

Bu mektup 1948'de vefat eden Muhacir Hafız Ahmed Karaca hakkındadır. Üstad 1926 baharında Barla'ya gelince bir hafta kadar onun evinde misafir olmuştu. Evinin küçük odasında kalıyordu. Bir gece Üstad evrad ve ezkârını okuyup dua ederken Muhacir Hafız Ahmet, evin Üstad'la beraber ihtizaza geldiğini fark etti. Hanımına: "Başımıza bir devlet kuşu kondu. Ne yapıp edip Bediüzzamanı memnun etmeliyiz." demişti.

İkinci olarak Emekli Yüzbaşı Re'fet Barutçu Ağabey'in mektubunda bahsedilen Yeşil Şemseddin'den söz ediliyor. Kendisi 97. Mektupta bahsedildiği gibi Yeşil Salih'in mensuplarından. Risale-i Nurlardan istifade etmiş, hitabeti güzel bir vâizdir. Denizli Hapishanesi'nde Üstad'la beraber bulunmuştur.

112. Mektup

Hüsrev'i tashihte ve tevzîde ve tedbirde ve muhaberede ve Nurların neşir ve yetiştirmesinde tebrik ve muvaffakiyetine dua ederiz. Bu ehemmiyetli vazifelerle beraber, yine o şirin ve parlak kaleminin yazı-

larını çok nüshalarda görüyoruz. Hem müstakil nüshaları da yazıyor, mektubundan anlıyorum.

Şimdi birden Medrese-i Nuriyenin (Sava) Hacı Hafız Mehmed, merhum Hafız Mehmed ve kardeşleri ve Mehmed'leri ve Ahmed'leri ve masum Nurcuları ve mübarek ihtiyar ve sair kahramanları, şakirdlerini düşündüm. Hayatım müddetince ona yakın olmak bütün canımla istedim ve vefattan sonra onların mezaristanında defnolmamı arzuladım.

Birden ihtar edildi ki:

“Gerçi Medresetü’z-Zehra’nın merkezi olan Isparta Vilayeti’nde maddeten bulunmak çok cihetle faydalı, saadetlidir; fakat Nur’un mesleği ve Nurcuların meşrebi cihetiyle daima berabersiniz. Zaman ve mekan, perde olamazlar. Şarkta, garpta, şimalde, cenupta, dünyada, berzahta bulunsanız, manen bir mecliste, beraber sayılırsınız. Onların manevi yardımları daima birbirine oluyor ve sana da gelir” diye beni teskin etti.

Ben dedim: Madem şimdi her tarafta Nurlara kuvvetli ve kesretli eller sahip çıkıyorlar ve tam muhafaza ve neşrine çalışıyorlar, elbette ben bir parça istirahat etsem tembellik olmaz.

Hüsrev Ağabey’in faaliyetlerini tebrik ve başarısı için dua ile başlayan bu mektup, Sav Köyü’ndeki medresesi ve oradaki talebeler, en başta Hacı Hafız Mehmed ve akrabalarının durumları ile devam ediyor. Merhum Hafız Mehmed’e, hayatı müddetince yakın olmayı candan istediğini belirten Üstad, vefâtından sonra da onların mezaristanına gömülmeyi arzuluyor. Ama ihtarına binaen Isparta vilayetinde maddeten bulunmasının faydalı olacağı belirtilmekle beraber zâten zaman ve mekânın beraber olmaya engel teşkil etmeyeceği bildiriliyor. Üstad Urfa’da vefat ettiği için her ne kadar Urfa’ya defnedilse de birilerinin eliyle yine Isparta’ya getiriliyor. Elbette öyle bir zâtın candan isteği geri çevrilmemiştir...

113. Mektup

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Evvela: Geçen mübarek Leyle-i Berâtinizi ve gelecek Ramazan-ı Şerifi’nizi tebrik ederiz. Bu sene, Berat gecesi, Nurcular hakkında çok

bereketli ve kerametli olduğuna bir emaresini hayretle gördük. Şöyle ki:

Ben, Berât gecesinden az evvel Asâ-yı Musa tashihiyle meşgulken, bir güvercin pencereye geldi, bana baktı. Ben dedim: “Müjde mi getirdin?” İçeriye girdi, güya eskiden dost idik gibi, hiç ürkmedi.¹² Asâ-yı Musa üstüne çıktı, üç saat oturdu. Ekmek, piriñç verdim, yemedi. Ta akşama kaldı, sonra gitti, tekrar geldi. Berat gecesinde, ta sabaha kadar yanımda kaldı. Ben yatarken başıma geldi, Allah’a ısmarladık nevinden başımı okşadı, sonra çıktı gitti. İkinci gün, ben teessüf ederken, yine geldi, bir gece daha kaldı. Demek bu mübarek kuş, hem Asâ-yı Musa yı, hem Berâtımızı tebrik etmek istedi.

Berât gecesinin bereketli ve kerâmetli geçeceğinin bir işareti olarak daha önce 16. ve 19. ve 21. ve 52. ve 53. mektuplarda bahsi geçtiği üzere bir güvercin, Asâ-yı Musa Risâlesini tashih ederken Üstad’ın yanına geliyor. Üç saat yanında duruyor, piriñç veriyor, yemiyor, akşama kadar kaldıktan sonra gidip tekrar geliyor. Berât gecesinde tâ sabaha kadar yanında kalıyor. Üstad yatarken başına geliyor “Allah’a ısmarladık” der, gibi başını okşayıp gidiyor. Ruhu güvercine alıştığı için Üstad gidişinden üzülmüyor ama o yine ikinci defa gelip bir gece daha yanında kalıyor. “Demek, bu mübarek kuş, hem Asâ-yı Musa’yı, hem Berâatimizi tebrik etmek istedi.” diyor.

Biz burada Üstad’ın Berat gecesinde sabaha kadar ibadet ettiğini ve sabah namazından sonra yattığını da anlıyoruz. Zaten mübarek gecelerde talebelerini uyutmaz, ibadet, dua, evrad ve ezkâr ile meşgul olmalarını sağlardı.

114. Mektup

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Kastamonu Hüsrev’i ve Süleyman Rüştüsü olan Mehmed Feyzi ve Emin’in, Üstadlarının Kastamonu’daki hayatının bir tarihçesini, hüsn-ü zanla haddimden çok fazla senalarını tebdil etmeyerek kabulümün sebebi şudur ki:

¹² Evet, biz gözümüzle gördük.

Bugünlerde Afyon'un büyük memuru, bir çavuşu bana ihanete vasıta yapıp güya teveccüh-ü ammeyi hakkımda kırarak, ta bu vilayet, Denizli, Isparta gibi Nurlara tam sahip çıkmasın ve Nurlar parlamasın. Gerçi ben tahammül ettim, fakat buranın yeni şakirdlerinin teessürlerinden müteessirdim. Düşünürken, Mehmed Feyzi'nin bu samimane ve âlimane, hürmetkârane mektubu o herifin ve o âmirinin ihanetlerini yüzlerine vurup hiçe indirerek, teessüratımı tam sildi, süpürdü. Binler derece o iki bedbahttan yüksek olan iki Nurcunun böyle medih ve hürmetleri, onların kanunsuz cebir ve ihanetlerinin aynı zamanda tam tammına tevafuku, Feyzi ve Emin'in sadakatlerinin bir kerameti olduğuna kanaat ettiğimdir.

Bu mektup bir tevâfuku anlatmaktadır. Afyon'un büyük bir memuru, bir çavuşu Üstad'ın üzerine saldırtıp bu ihaneti ile halkın teveccühünü kırma-ya ve onların hizmete sahip çıkmamasına ve Nurların Afyon'da parlamasına engel olmaya çalışmıştır. Üstad bu ihaneti de sineye çekip tahammül eder, fakat Emirdağ'ın yeni Risale-i Nur talebeleri çok müteessir olurlar. Üstad da onların üzüntüsünde, müteessir olur. Tam bu sırada Kastamonu'dan Mehmet Feyzi Pamukçu ve Emin Çayırılı Üstadlarının Kastamonu'daki hayatının bir tarihçesini hüsn-ü zanla, senâlarla, samîmâne, âlimâne ve hürmetkârâne bir şekilde yazarlar. Üstad tevazuundan, her zaman olduğu gibi haddimden çok fazla övgüler var diye ifadeleri değiştirmek ister ama, Kastamonu kahramanları o ihaneti yaptıran amirin ve yapan herifin yaptıklarını yüzlerine çarpıp hiçe indirdikleri için yazılanları aynen kabul eder. Üzüntülerini de siler süpürür. İşte tam zamanında meydana gelen bu tevafuk, Feyzi ve Emin'in sadakatlarının bir kerameti olduğunu da tescil ettirmiş olur.

115. Mektup

Kardeşlerim!

Şimdi tebeyyün etti ki, beni karakola çağırarak, lüzumsuz bahanelerle beni hükümete celb etmekte maksat, ihanet ve halkın nazarında ehemmiyetsizliğim ve bana müttehem vaziyeti vermek içindi. Şimdi

tahammülüm kalmadı. Mümkün oldukça oraya beni çağdırmamak lazımdır. Ceza hakimini görünüz. Bana bir dava vekili tarzında bir adamı bulunuz; benim bedelime lüzum olsa karakola gitsin. Yirmi beş sene münzevi bir adam, böyle ihanetkar insanlarla görüşmek, işkenceli bir azaptır. Ben, sekiz sene Kastamonu’da, birtek defa valinin ısrarıyla yanına ve iki defa da polishaneye gittim. Burada sebepsiz on defadan geçti. Ben, daha gidemem. Hem doktordan bir rapor alınız. Yoksa bu şehre maddi ve manevi zarardır.

Hüsrev’in müdafaatında yazılan dört zelzele meselesini tasdik eden bu geceki şiddetli dört defa zelzele, bana ve Nurlara ve bu memlekete kat’i bir sû-i kast eseri olarak hükümet içinde hizmetçime bağırarak bana tahkirkârane ihanet ve şetmedip “Git ona söyle” diyen ve kaymakamın emr-i cebrîsiyle “Hasta da olsa buraya getiriniz” bekçilere ve jandarmalara emir veren ve Afyon’un perde altındaki büyük memura dayanan karakol çavuşu, hem Nur şakirdlerinin şevklerine, hem Nurların burada yazılmasına, hem bana ehemmiyetli sıkıntı vermesinin aynı vakitte, böyle burada görülmeyen bu şiddetli zelzelenin gelmesi gösteriyor ki, Risale-i Nur bir vesile-i def-i beladır; tatile uğradıkça, bela fırsat bulup gelir.

Nurlara az zamanda çok hizmet eden Mustafa Osman’ın gayet tevazukarane ve mahviyetkârane mektubu, tam onun halisane sadakatini ve ihlasını ispat edip on beş senelik haslarla omuz omuza geldiğini gösterir. Zaten yazdığı Asâ-yı Musa Mecmuası kuvvetli bir delildir. İşte bu dakikada bunu yazarken, yine hafif zelzele başladı.

Bu mektupta Üstad, 144. mektupta bahsettiği meseleyi ele alarak, böyle ikide bir, kendisinin karakola çağrılarak, hakaret edilerek halkın nazarında gözden düşük, tehlikeli bir adam vaziyeti verilmesine karşı tedbir alınmasını istiyor. Yoksa yirmi beş sene münzevi yaşadktan sonra, hâinlerle görüşmenin kendisi için büyük bir işkence ve azap olduğunu, bunun da gayretullaha dokunup bir belânın gelmesine vesile olacağını ihtâr ediyor. “Ben gidemem, doktordan bir rapor alınız, yoksa bu şehre maddi-manevî zarar olur.” diyor.

Zaten hemen o gece meydana gelen şiddetli dört zelzele boşuna değildir: Hükümet konağı içinde Üstad’ın hizmetçisine hakaret edip bağırarak “Git ona söyle” diyorlar. Kaymakam da cebrî bir emirle “Hasta olsa da

buraya getirin” diye bekçi ve jandarmalara söylüyor. Afyon’daki büyük memura dayanan karakol çavuşu da haince sıkıntı veriyor. Üst üste bunlar olurken hemen şiddetli zelzeleler kendisini gösteriyor. Aslında insanlığın gaflet içinde tuttuğu yol, belâ, musibet ve âfatları getirecek mâhiyette ama yapılan ıslah ve iman-Kur’ân hizmeti belâları def etmeye bir vesiledir. Musibet ve âfatlara bir seddir. Bu set yıkılınca onlar fırsat bulup gelmeye başlarlar. Bu şiddetli zelzele de, onun için bir ihtardır. Bu mektup yazılırken bile hafiften bir zelzele başlamıştır.

Burada dikkati çeken bir husus da Üstad’ın aktif sabır içinde dilekçe yazıp haklarını aramasıdır.

116. Mektup

Emirdağ zabıtasıyla bir hasbihal

“Hem insaniyet namına istediğim bir hukukuma karşı yapılan, hayretimi mucip acip bir muamelenin sebebi nedir?” diye bir sorum var.

Birincisi: Bir seneden beri sakladığım şekvamı vermedim. Şimdi zabitanın vasıtasıyla Ankara makamatına vermek üzere bir zata gönderdik. Dedim: Afyon Emniyet Müdürü insaflıdır. Ona da bir suret elden gönderdim. Ondan istirahatime dair bir eser beklerken, bilakis beni sıkıştıran zatlara yazmış: “Bu güzel yazı onun değil. Kim yazmışsa tahkik ediniz.” Acaba çok kuvvetli ve ayn-ı hakikat o şekvayı nazara almayı lüzumsuz, ehemmiyetsiz, zararsız bir yazıyı merak etmek, benim istirahatımı bozmak; bin liraya ehemmiyet vermemek, beş paraya çok ehemmiyet vermek gibi olmaz mı? Yüz otuz risalelerden binler nüshaları ayrı ayrı yazılarla üç mahkeme inceden inceye tetkikten sonra ve onları yazanların mühim bir kısmı benimle beraber mahkemede bulunmaları ve zerre kadar medar-ı mes’uliyet olmadığı halde, “Kim ona yazıyor diye tahkik ediniz” demek yüzünden bir kanun, bir maslahat var mı? Bir biçareyi bu bahaneyle karakola çağırarak, endişe vermek ve bilhassa benim ihbarımla istemek ne lüzumu var? İşte ben size haber veriyorum: Eğer arzu etsem, binler adam yazılarımı yazacaklar; hem her tarafta millet ve vatan menfaatine yazıyorlar.

İkincisi: İnsaniyet namına sizden isterim ki, ta bayrama kadar

benim yüzümü dünyaya çevirmeyiniz. Ben sizi düşünmediğim gibi, siz dahi beni unutunuz. Bu mübarek aylarda benim gibi dünyadan küsmüş bir biçareyi ahiret zararına gayet ehemmiyetsiz dünya işleriyle meşgul etmeye mecbur etmeyiniz.

Üstad Hazretleri, bir senedir sakladığı şikayet dilekçesini, zâbita vasıtası ile Ankara makamlarına vermek üzere bir zâta gönderiyor. Bir suretini de elden insaflıdır, diye Afyon Emniyet Müdürü'ne gönderiyor. Ondandır, şikayet ettiği problemin giderilmesini beklerken tam tersine Emniyet Müdürü Üstad'ı sıkıştıran hâinlere "Bu güzel yazı onun değil. Kim yazmışsa araştırın." diye bir yazı gönderiyor. Bu sefer ihanet maşaları, Üstad'ı karakola çağırıp çevreye endişe vermekle beraber bir de "Sana bu dilekçeyi kim yazdı, söyle bakalım?" diye kendisine iyilik yapan insanları ihbar etmesi için baskı yapıyorlar.

İşte Üstad, "Emirdağ Zâbitasıyla Bir Hasbihal" başlıklı bu dilekçesinde, insaniyet namına yerine getirilmesini istediği hukukuna karşı yapılan, hayretini mucip bu acip muâmelenin sebebinin soruyor; "Bu yapılanlar kanûnî midir, bir maslahat var mıdır?" diyor.

İkinci olarak onlardan, insaniyet nâmına, üç ayların o mübarek günlerinde yüzünü dünyaya çevirmemelerini istiyor ve "Beni dünya işleri ile meşgul olmaya mecbur etmeyiniz." diyor. Çünkü daha sonra yazdığı 311. mektupta diyor ki: "Yoksa, bir günde, yirmi sekiz senelik zâlim düşmanlarımdan intikamımı alabilirim. Onun içindir ki, âşâyîşi masumların hatırı için muhafaza yolunda, haysiyetini, şerefini tahkir edenlere karşı müdâfaa etmiyor ve diyor ki: 'Ben, değil dünyevî hayatı, lüzum olsa âhiret hayatını da millet-i İslâmiye hesabına fedâ edeceğim.'"

117. Mektup

Bu mânidar yeni zelzeleyi merak ettim. Kalben dedim: Eğer sair yerlerde bu şiddet olmuşsa, her halde Nur şakirdlerine dahi yine bir tecavüz var. Yoksa benim yalnız mektubumla alâkadardır, diye sordum. Dediler: Yalnız Ankara hafif, Afyon ve Eskişehir ve bu Emirdağ'ında ve en şiddetlisi bu kasabada olmuş. Fakat medar-ı hayrettir ki, dört defa şiddetli olduğu halde, hiçbir zarar olmadı. Bunun bir hikmeti budur:

Kat'î emir verilmiş ki: "Said'i cebren hükumete getiriniz."

Bekçiler ve bir onbaşı gelmişler. Kapımı kapamıştım, kilitlemiştim. Onlar demişler: “Biz istifa ederiz, onun kapısını kırmayacağız.” Dönmüşler, gitmişler.

Demek bu hususî zelzele müdafaatımdaki zelzeleler gibi Risale-i Nur’la alâkadardır ki, bu defa hususî kaldı, hem şiddetiyle beraber zarrarsız geçti.

Eğer Nur’un buradaki küçücük medresesinin kapısını kırsaydılar, elbette tokat ciddi olacaktı, yalnız ihtar için olmayacaktı. Gerçi bu taarruz cüz’î ve hafif idi, fakat ben gizlemem ki, hiç bu defa gibi damarıma dokunmamıştı. Fakat Nur ve Nurcuların hatırı için, harika tahammül ettim. Çünkü o bedbaht, hükümette, vazife sandalyesinde bana şetmedip hizmetçiye der: “Git, ona söyle.” Hükümetin nüfuzunu serseri şahsına mal ederek meydan okumuş. Ve Eski Said’in bende irsiyet kalan damarıma çok ilişti. Fakat fevkalade ehemmiyetli olan sükun ve temkin ve itidal-i dem ve sabır ve tahammülün kat’î lüzumu beni teskin etti.

Salisen: Marangoz merhum Barlalı, harika sadakatli Mustafa Çavuş’un tam yerine geçen Medrese-i Nuriye’nin tam çalışkan kahramanlarından marangoz Ahmed’in benim için Sava’nın Davraz Dağı’nda berzahî ve uhrevî bir menzil, bir mezar düşünmesi ve yazması, beni çok sevindirdi ve hazinane ağlattırdı.

Daha önce 115. Mektupta bahsedilen zelzele ile ilgili olarak Üstad, bu mektupta merakla “Diğer yerlerde de zelzele aynı şiddetle olmuşsa, Risale-i Nur talebelerine yine umumî bir tecavüz var. Yoksa, yalnız benim mektubumla mı alâkalıdır?” diye bir soru soruyor. Talebeleri de “Yalnız Ankara’da hafif, Afyon, Eskişehir ve Emirdağ’da olmuş. En şiddetlisi de burada olmuş.” diyerek Emirdağ kasabasını merkez gösteriyorlar. Böylece, Üstadla ilgili bir zulüm olduğu anlaşılıyor. Şiddete rağmen kimse bir zarar da görmemiş. Eğer, bekçiler ve onbaşı “Biz istifâ ederiz ama onun kapısını kırmayız” demeyip yukarıdan aldıkları emri aynı şekilde cebre çevirip Üstad’ın dersanesinin kapısını kırmış olsaydılar tokadı da ona ciddi olurdu.

Şimdi şöyle düşünmek gerekir, Üstad küçük yaştan itibaren izzetine toz kondurmamış, onurlu ve aziz yaşamış bir zat. Gönüllü Alay Komutanı olarak savaşmış. İstanbul’da zamanın Genel Kurmay Başkanı Enver Paşa

ve diğer yüksek rütbelilerden hürmet görmüş... Şimdi kalkıyor, bir gece bekçisi, bir çavuş milletin içinde kendisine hakaret ediyor. Bu ne müthiş sabırdır ve kendini aşmışlıktır!.. Ama yine o her şeye rağmen aktif sabır içinde iman ve Kur'ân hizmetine devam ediyor.

Evet bütün dünyada İslâmî hizmetleri, işte hep bu can alıcı noktalardan hareketle, damarlara dokundurarak sokaklara döktüler ve sonra bitirmeye çalıştılar. Bediüzzaman Hazretleri hiç bir zaman bu tuzağa düşmedi, sâdik, fedâkâr ve kahraman talebelerini de düşürmedi... Neticede hâinler silinip gittiler ama onun davası devam etti...

İkinci olarak Marangoz olan Barlalı merhum Mustafa Çavuş'un yerine geçen Savlı Marangoz Ahmed'in, Üstad için Sav'ın Davraz Dağı'nda bir mezar düşünmesi Üstad'ı hem sevindirmiş, hem mahzûnâne ağlatmış. Üstad'ın nezdinde Isparta, Barla ve Sav'ın çok ayrı bir yeri var. Buralarda Risale-i Nur'a sâhip çıkan ilkleri çok sevmiş ve o ağır şartlarda davadan en ufak bir taviz vermeden ilerleyişleri onları Üstad'ın gözünde çok büyük kahramanlar yapmış. Sonra gelen talebeleri hep onlara göre bir yerlere koymuş. Onun mezarının bu üç yerden birisinde olmasını arzulamış. Onda müthiş vefa duygusu vefatından sonra bile onu vefasız bırakmamış.

I 18. Mektup

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Tekrar mübarek Ramazanınızı tebrik ederiz. İki kahraman kardeşin ve Mucizat-ı Ahmediye'de yedi çocuğun bir cihette bir sekizincisi hükmüne geçen Süleyman Rüştü'nün mübarek kerimesinin makine ile Zülfikar-ı Mucizat'a çalışmasını ve Hüsrev ve Tâhiri'nin şirin ve dik-katli yazılarını teksir etmeye fedakarane deruhde etmelerini bütün ruh u canımızla onları tebrik ederek, şimdiye kadar pek fevkalade Nurlara ettikleri kıymettar ve meyvedar sabık hizmetlerine karşı, Risale-i Nur hesabına binler maşaallah ve barekallah ve veffakakümullah deriz.¹³

¹³ Latif bir tevafuktur ki, bir aydan beri burada hiç yağmur gelmiyordu ve kalbimiz dahi malum taarruzdan Nurculara gelen füturdan ağlıyordu. Birden, Hüsrev'in, iki gün evvel makine müjdesi ve Nazif'in bugün tafsilli mektubu ve makinenin yazısının nümunesi elime verildiği aynı zamanda; ve bana hizmet edenler Eskişehir ezan-ı Muhammediyi oku-

Bu kısa mektup ve hâşiyesi güzel bir tevafuku anlatmaktadır. Mübarek Ramazan içindeler, iki kahraman kardeş ve Süleyman Rüştü'nün mübarek kerimesi teksir makinası ile Zülfikar-ı Mucizat Mecmuası'nın ve Hüsrev Altınbaşak ile Tâhiri Mutlu'nun şirin ve dikkatli yazılarını teksir ediyorlar. Takdire ve duaya layık bu işler olurken, bir aydır hiç yağmayan rahmet geliyor, Eskişehir'de Ezan-ı Muhammedî aslı şekliyle okunmaya başlıyor, 114. mektupta bahsedilen Üstad'a ihanet ve hakaret eden çavuşa emir veren herif tokat yiyor... Mağmum ve mahzun gönüller ferahlayıp sevince kavuşuyor.

119. Mektup

Aziz, Sıddık, Fedakar Kardeşlerim!

İnebolu kahramanlarının tebrik mektuplarında iki tevafuk ve iki kuşun garip ziyaretleri çok mânidardır. Evet, benim birtek mektubumu yazan bir tek adamın hükümetçe araştırılması ve ehemmiyetle bakılması tazyiki zamanında, şahsımdan binler derece daha ziyade konuşan ve tesirli ders veren Risale-i Nur'un Zülfikar-ı Mucizat'ın bin nüshaları ve bin dille ve binler mektubatıyla şimdiye kadar çok rakipleri bulunan ve takip edilen ve mümaşata tenezzül edemeyen Ahmed Nazif'in kalemiyle serbest ve mümanaat görmeden yazılmasına, değil yalnız kuşlar, belki melekler ve ruhanilerden bir kısım, temessül edip bu harika muvaffakiyeti tebrik etseler, yine çok değil. Biz dahi o küçük Isparta kahramanlarına binler barekallah ve maşaallah ve vefkakümullah deriz. Bütün ruh u canımızla onları tebrik ederiz ve bu pek büyük vazifede ihtiyat ve dikkatin lüzumunu ihtar ederiz.

İnebolu kahramanları, Ramazan ve Bayram tebriği için yazdıkları mektuplarında iki tevafuk ve iki kuşun garip ziyaretlerini anlatıyorlar. Üstad da bu mektupta bahsedilen tevafuk ve kuşlar olayını mânidar buluyor ve bir yorum yapıyor...

maya başlaması ve malum çavuşa bana ihanet için emr-i cebrî veren adam tokat yediğini dedikleri aynı vakitte rahmet yağmuruyla çoktan ağlayan mahzun kalblerimizin büyük ferahlarına ve sevinç ve inşirahlarına tam tamına tevafuku ve tetabuku, inşaallah bir fa'l-i hayırdır.

Bir tarafta Üstad için, onun mağduriyetinin önlenmesi adına yazılan dilekçeyi araştıran, “Bunu kim yazdı? Sana böyle yardımda bulunamı bize ihbar et, onun haddini bildirelim” diye baskılar yapıp Üstad’a işkence eden, onun şahsını halk nezdinde tahkirâta maruz, değersiz bir zanlı haline getirmeye, susturmaya çalışanlar var, öbür taraftan Üstad’ın şahsından binlerce derece daha ziyade konuşan ve ders veren Risalelerin binlerce nüshalarını İnebolu’da çoğaltıp neşreden Ahmet Nazif Çelebi gibi bahadırlar var... İşte meselenin bu tarafı tevafuklara ve kuşların garip şekilde âlakadarlıklarına mazhar... Onun için bu harika hizmet-i imaniye ve Kur’âniye için Üstad Hazretleri “Bunun için, değil kuşlar, belki melekler ve ruhânîlerden bir kısmı, temessül edip bu hârîka muvaffakiyeti tebrik etseler, yine çok değil.” diyor, yine de ihtiyat ve dikkatin lüzumlu olduğunu ihtar ediyor.

Aslında bu durum bu hizmette hep böyle harika vaziyetler gösterip durmuştur. Bir tarafta, hiç bıkip usanmadan, ihanet planlayan, kuyular kazan, tuzaklar hazırlayan ve yaşanmaz bir atmosferde yok etmek için uğraşanlar çatırcasına sinsi sinsi çalışanlar, öbür tarafta hârîka gelişmeler, yep yeni tap taze doğumlar tezâhür eder. Yunus Emre’mizin dediği gibi: “Biz hergün yeniden doğarız. Bizden kim usanası...” Gece gündüzün deveranı gibi marûz kalınan bu durumlar ve mazhariyetler sürer gider. Celâlî ve cemalî bu tecelliler, imtihan dünyasının bir tecellisidir. Her halde bazılarını yemeğe atılmış tuz ve acı biber gibi kabul edip “Burası cennet değil, elbette hayatın bu cilveleri de olacak” diyerek emin adımlarla yola devam etmek gerekmektedir.

120. Mektup

İnebolu civarında bulunan ve Nurlara güzel kalemiyle çok hizmet eden kardeşlerimizden Mehmed Zekeriya’nın bir mektubunu aldım. Endişelerimi izale edip beni mesrur eyledi. Şimdi Nurların bir vazifesi olan çocuklara Kur’ân okutmak ve iman derslerini vermek hizmetiyle meşgul olduğunu yazıyor.

Ona yazınız ki: Bu hizmetin, aynen eskide Nurlara çalışmanız gibi kıymetlidir. Hem, senin yazdığın kesretli risaleler, senin bedeline Nurların neşrine hizmet ederler. Merak etmesin; o eski makamını muhafaza ediyor.

İnebolu civarından, daha önce Risale yazarak güzel kalemıyla hizmet etmiş olan Mehmed Zekeriya, Üstad'a bir mektup gönderiyor. Çoktandır, "Acaba nerelerde? Şimdi ne halde? Neyle meşgul? Geri adım mı attı ki?" diye endişe duyduğu birisinden böyle bir mektubun gelmesi Üstad'ı sevinç ve sürur içinde bırakıyor. Bilhassa, "Nurların bir vazifesi olan çocuklara Kur'an okutmak ve iman derslerini vermek" hizmetiyle meşgul olduğunu mektuptan anlaması Üstad için çok önemli görünüyor. Onun için diyor ki "Mehmed Zekeriya'ya yazınız ki: 'Bu hizmetin, aynen eskiden Nurlara çalışmanız gibi kıymetlidir.' Demek ki, çocuklara Kur'an öğretmek mühim bir hizmet... Nasıl ki, yeni bir dil öğrenirken belli bir yaştan sonra telaffuz zorlaşır. İstenmeyen bir aksan oluşur; artık komik veya kötü bir söyleyiş olur. Ama çocuk yaşta en güzel şekilde telâffuza alışırlar. Bu mühim olmakla beraber, daha mühimi çocuklarda şuuraltı beslenme açısından, öğrendikleri Kur'an, hayatları boyunca onlara yön verecektir.

Almanya'da doğmuş bir kız, liseden sonra Amerika'ya gider. Üniversitede okurken tanıştığı bir Amerikalı ile evlenir. Sonra eşinin görevi sebebiyle tekrar Almanya'ya gelirler. Yirmi sekiz yaşında kanser olduğu anlaşılır. Dünyası başına yıkılır. Genç yaşında başına gelen bu deritten kafasında binler soru, kalbinde de o kadar vesveseler oluşur. Sağında solunda kendisine teselli verecek hiçbir şey yoktur. Tam ümitsizliğin gayyasından intihara gidecekken birden aklına, annesinin kendisine çok küçük yaşlarında öğrettiği Kur'an âyetleri ve dualar gelir. Hatırladığı kadarı ile onları okumaya ve "Ya Rabbi bana bir çıkış yolu göster. Beni iyi insanlarla tanıştır" diye dua etmeye başlar. Öbür gün bir Türk bakkalı görür. Ona girip "Acaba buralarda Müslüman hanımların bir derneği veya toplantı yaptıkları bir yer var mı?" diye soru sorar. Tam o sırada kapıdan giren yaşlı bir hanım "Gel kızım, bizim gelin öyle bir yere gidiyor, sen de onlara katıl." der. Tanıştığı bu yeni ortamda sorularını sorar, cevaplarını alır, aradığı teselliği bulur. Bu moralle kanseri de Allah'ın izniyle yener. Bu gerçek bir olaydır.

Biz ayrıca Üstad'ın bu ve benzeri mektuplardaki tavrından şunu da öğreniyoruz.

Bazan bu iman ve Kur'an hizmetini bırakıp gidenler olabilir. Onlara, asla azarlama, takazada bulunma, (başlarına kakma) hatalarını yüzlerine çarpma gibi bir tavırda bulunmamak gerekir. Dönüşlerini arzu ile sevinçle, takdirle karşılayıp en sıcak şekilde kucaklamak icap eder. Evet dikkat edilirse Üstad hep dönenlerin destanını söylüyor. Hiç gidenlerden

bahsetmiyor. Elbette Rahim ve Hakim ismine mazhar büyük müşşidden bu beklenir. Aynı isimlere mazhar hizmet elemanlarının da aynı vasıflarla muttasıf olmaları iktiza eder.

121. Mektup

Bugünlerde rahatsızlık için Evrad-ı Bahaiye'yi ezber değil, kitaba bakarak okudum. Âhirinde ihtitam-ı Bahaiye olan hatimesini bilemediğimden, eskiden beri okumuyordum. Haydi, bir defa bunu da okuyayım dedim. Gördüm ki: Bir sayfada ve uzun altı buçuk satırında, on dokuz defa nur, nur, nur kelimeleri... Kat'i kanaatım geldi ki, Şâh-ı Nakşibend, Gavs-ı Azam gibi Risale-i Nur'u ve kudsî hizmetini keşfen müşahede edip tahsinkerane haber vererek ona işaretler ediyor. Ben de, yalnız o altı satırı ve baştaki satırı ve ahirdeki satırı ile otuz senelik Bahaiye virdime, o meleklerin, Nurların intişarına muavenetleri niyetiyle, ilhak eyledim.

Üstad Hazretleri, kendisinde Kâdirilik daha ağır bastığı halde Şâh-ı Nakşibendî Hazretlerinin Evrâd-ı Bahâîye'sini de devamlı ezbere okuyordu. Rahatsız olduğu için bir seferinde ezbere değil, kitaba bakarak okumak zorunda kalmış. Bunun âhirindeki İhtitâm-ı Bahâîye'yi ise ezberinde olmadığından daha önce okumuyormuş. Yüzünden olduğu için bu sefer onu da okumuş. Bakmış ki, uzun satırla altı buçuk satırlık bu kadarcık bir yerde 19 defa "Nur, nur, nur" kelimelerini görmüş. Bunun üzerine diyor ki: "Kat'i kanaatım geldi ki, Şâh-ı Nakşibend, Gavs-ı Âzam (Abdülkadir Geylânî) gibi Risale-i Nur'u ve kudsî hizmetini keşfen müşahede edip tahsinkerâne (beğenip takdirle) haber vererek ona işaretler ediyor. Ben de, yalnız o altı satırı ve baştaki satırı ve âhirdeki satırı ile otuz senelik Bahâîye virdime, o meleklerin, Nurların intişarına (Risalelerin yayılmasına) muâvenetleri (yardımcı olmaları) niyetiyle ilhâk eyledim (ekledim.)"

İhtitâm-ı Bahâîye

Bismillahirrahmânirrahîm.

Uksimu aleyküm, eyyühel-ervâhu'r-RUHÂNİYYÛNE ve'l-MELÂİKETÛ'N-NÛRÂNİYYÛN, Bismillahi'n-NÛR, ezen, âzânin, âlin âlin, NÛRİN NÛRİN, erâ eriyün NÛRUN nekseviyyün, mekbûnün, NÛRUN. ALLAHÛ RABBÛ'N-NÛRÎ'âlâ elvâhan elvâhan. El-aceleti,

el-aceleti, el-aceletin es-sâati, es-sâati, es-sâati, Yâ Melâikete'n-NUR, bi'n-NURİllezî ezâe minhü küllü NÛR... Ecîbû v'ehbitû bi'n-NURİllezî ehâta bihî külle'n-NÛR... Ecîbû v'ehbitû bi'n-NURİl-âlâ... En NÛRU-NUR... Bi hakkı'n-NÛR... Eyâlin NÛRİN Rabbânike... Eyâlin eyâlin NURUN. Âhin âhin. Rabbü'n-NUR. Esriû bimâ atlübü ve ergâbü ileyküm bi hakkı mâ televtühü aleyküm ve kuziye beynehüm bilhakkı vekâne emrullahi mefûlâ...

Not: Bu ihtitam-ı Bahâiye'yi seneler önce Mustafa Sungur Ağabey'in özel defterinden, kendi Büyük Cevşenimin arkasına yazdım. İlk okuduğumda da sanki nûrânî ruhâniler iniyor gibi bir his duyup ürperdim...

122. Mektup

Aziz sıddık kardeşlerim!

Evvela: Isparta'nın acip yangınında musibetzedelerin elemlerine ben cidden iştirak ediyorum. Çünkü müteaddit vecihle ben Ispartalı olduğum gibi, o mübarek şehir, taşıyla, toprağıyla nazarımda çok ehemmiyeti var; ve Nurların Câmîü'l-Ezheri ve Medresetü'z-Zehrasının merkezi hükmündedir.

Benim tarafımdan o musibetzedelere deyiniz ki: “Nass-ı hadisle, böyle musibetlerde, ehl-i imanın zayı olan malları tam sadaka hükmündedir. Hususan bu zamanda, yüz sadaka kadar o fani malları, baki ve daha çok ebedi mallara inkılap ederler. Onun için, sabır içinde bir cihette şükretmek gerektir. İnşallah, dünyada dahi o keffaretü z-zünub olan zayıatın yerine Erhamürrahimin ihsan eder. Geçmiş olsun, başınız sağ olsun, faydasız merak etmeyiniz” deyiniz.

Saniyen: Bu çeşit kazaların bir sebebi: Beşerin çirkin bir hatası bulunmasından, bu Ramazan-ı Şerif'in hürmetini ve kıymetini muhafaza etmek ve Nurları himaye etmeye, her yerden ziyade Nurların menbaı ve medresesi olan Isparta borçludur ve vazifesidir. Vê sefahetlere karşı şeair-i İslamiyeyi muhafaza etmekle mükelleftir.

Üstad Isparta'ya çok önem veriyor. Müteaddit cihetle Ispartalı olduğunu söylüyor. Onun için Isparta'da meydana gelen yangında musibete uğrayanların elemlerine ciddi şekilde iştirak ediyor. Bir mektubunda asıllarının

Isparta'dan olduğunu söylemekle başka bir sırta işaret ediyor gibidir. Ayrıca Isparta ile Nurs köyünün bağlı olduğu İsparit kasabası ile de bir alâka kuruyor. Elbette bu kadar münasebetler yüzünden taşıyla toprağıyla mübarek olan Isparta'nın Nurların Câmîü'l-Ezheri ve Medresetü'z-Zehrâ'nın merkezi hükmünde olmasından daha normal bir şey olamaz.

İkinci olarak, insanların başlarına gelen musibetlerde, yine kendilerinin çirkin bir hatası bulunduğu için, dikkat etmek gerekir. Hele hele Ramazan ayının hürmetini ve kıymetini muhafaza etmek, Risale-i Nurları heryerden fazla himaye etmek vazifesi olan Isparta beldesinin insanlarının daha çok dikkat etmeleri gerekmektedir.

123. Mektup

Hem mesela لَوْلَاكَ لَوْلَاكَ لَمَّا خَلَقْتُ الْاَفْلَاكَ beyanında “Bu hitap zahiren Hazret-i Peygamber Aleyhissalatü Vesselama müteveccih ise de, zımnen hayata ve zevilhayata racidir” fıkrası, tâdile muhtaçtır. Çünkü, küllî hakikat-ı Muhammediye (aleyhissalatü vesselâm) hem hayatın hayatı, hem kâinatın hayatı, hem İsm-i Azam'ın tecelli-i âzamının mazharı ve bütün ziruhların nuru ve kainatın çekirdek-i aslîsi ve gaye-i hilkatî ve meyve-î ekmeli olmasından, o hitap, doğrudan doğruya ona bakar. Sonra hayata ve şuura ve ubudiyete onun hesabına nazar eder.

Hem mesela: Felsefeye temas eden bazı cümleler, “Mürur-u zamanla kabuk bağlamış, sonra toprağa inkılap etmiş, sonra nebatat husule gelmiş, sonra hayvanat vücuda gelmiş” gibi tabirler, icad ve hilkat-i İlahî noktasında felsefidir ki, Risale-i Nur'un san'at ve icad-ı İlahî cihetindeki beyanatına münasip düşmüyor.

Kardeşim Abdülmecid!

Her ne ise, bu küçücük kusurla beraber, sen, haşir hakkında, Nur'un emsalsiz hüccetlerinden tam ve mükemmel bir ders alıp, Eski Said'in mümtaz bir şakirdi olduğun gibi, inşaallah Risale-i Nur'un dahi mükemmel bir şakirdi ve dikkatli bir muallimi olacağına kuvvetli bir hüccettir. Ben müsait bir vakitte bazı kelimeleri ya ıslah ve tâdil ederek Haşir Meselesine Bir İzahlı Haşîye namında Lahika'ya dercetmek için senin gibi Nurdan tam ders alanlara göndereceğim. Sen evlatlarınla be-

raber Fuad, her gün dualarımda ve manevi yanımda bulunuyorsunuz. Ve senin şimdi vazife-i resmiye cihetiyle çocuklara Kur'ân-ı Azimüşşanı okutmanı bütün ruhu canımla tebrik ediyorum. Bin Barekallah derim.

Hem civarınızda, hem memlekette bütün dost ve akrabalara selamımı tebliğ ediniz. Şimdi Zülfikar-ı Mucizat ve Asâ-yı Musa Mecmuaları teksir makinasıyla iki merkezde tab edilmesinden sen bütün kuvvetinle ve tashih cihetinde güzel kaleminle ve dikkatli ilmin ile tam alâkadar ol.

Kardeşiniz Said Nursî

Üstad bu mektubunda, kardeşi ve talebesi Abdülmecid Nursî'nin bir yazısını düzeltiyor. Mesela "Sen olmasaydın, sen olmasaydın (ey Muhammed) kâinatı yaratmazdım" kudsî hadisini yorumlarken Abdülmecid Ağabey "Bu hitap zâhiren Hz. Peygamber Aleyhissalâtü Vesselama müteveccih ise de, zımnen hayata ve hayat sâhibi varlıklara râcidir." demiş. Üstad ise bu yorumun düzeltilmeye muhtaç olduğunu söyleyerek diyor ki "Çünkü, küllî hakikat-ı Muhammediye (aleyhissalâtü vesselâm) hem hayatın hayatı, hem kâinatın hayatı, hem İsm-i Âzam'ın tecellî-i âzâmin mazharı ve bütün ruh sahibi varlıkların nuru ve kâinatın aslı çekirdeği, yaratılış gayesi ve en mükemmel meyvesi olmasından, o hitap, doğrudan doğruya ona bakar. Sonra hayata ve şuura ve ubûdiyete onun hesabına nazar eder. Hem meselâ, felsefeye temas eden bazı cümleler 'Zaman geçmesiyle kabuk bağlamış, sonra toprağa inkılap etmiş, sonra nebât husûle gelmiş, sonra hayvanat vücuda gelmiş' gibi tabirler, yaratma ve hilkat-i İlâhî noktasında felsefidir ki, Risale-i Nur'un sanat ve icad-ı İlâhî cihetindeki beyanlarına münasip düşmüyor."

"Sizi ve amellerinizi Allah yaratır." (Sâffat, 37/96) buyurulduğuna göre kâinatın meyvesi insanı ve işlerini bizzat Allah yaratmaktadır. Yoksa zaman geçmesiyle kendi kendine oluşmamaktadır. Elbette Abdülmecid Nursî böyle inanmaktadır. Ama çoğu zaman bu ve benzeri ifadeler ağızımızdan çıkabiliyor ve yazılara dökülebiliyor. Üstad ise bu meselede son derece hassastı ve çok dikkatli davranıyordu. Zaten mektubun devamında gönülünü alıp bunun küçük bir kusur olduğunu, evlatlarıyla beraber kendisine ve oğlu Fuad'a her gün dua ettiğini söylüyor. Abdülmecid Nursî, Müftü olduğu için resmen çocuklara Kur'ân öğretmesini de tebrik ediyor. Ayrıca kendisinden teksir makinası ile çoğaltılan Zülfikâr-ı Mucizat ve Asâ-yı Musa Risalelerinin tashihinde yardımcı olmasını istiyor.

124. Mektup

Re'fet ameliyat oldu mu? Ne haldedir? Merak ediyorum. Ona çok dua edildi. Savalı kahraman Ahmed'in kerimesi Hatice'nin yazdığı Asâ-yı Musa Mecmuası'nı kahraman Tâhiri, İstanbul'da birisine emaneten bırakmış. O nüsha hanımları Nurculuğa teşvik ettiği için zayı olmasın. Muattal kalmışsa, lüzum kalmamışsa bana gönderilsin.

Ramazanınızı, leyle-i Kadrinizi, hem bayramınızı tebrik ederim. Kastamonu da iken nasıl hergün dualarımda ve manevi kazançlarımda Nurun has şakirdlerinden Asiye, Ulviye, Lütfiye'ler, Zehra'lar, Şerife'ler, Hacer'ler, Necmiye'ler, Nimet'ler, Aliye'ler hissedar olmak için manen yanımda bulunuyorlardı; aynen şimdi de öyledirler.

Ben sizleri unutmuyorum. Hatta bugünlerde birden Ulviye, Lütfiye'yi merak ettim. İkinci gün, ikisinin de mektuplarını, hediyelerini aldım; bunların sadakatlerine bir emare oldu. Eskiden beri adetim hediyeleri kabul etmemekle beraber, sizin cübbe ve yeleşinizi bu geceki Leyle-i Kadir'de giyip Asiye ile beraber Kastamonu'daki bütün Nur şakirdleri namına kabul ettim. Fakat kaideme muhalif olmamak için, ona mukabil, Emin'de bulunan risalelerimden Lütfiye, Ulviye istediklerini alsınlar; veyahut benim hesabıma Mehmed Feyzi ve arkadaşları onların beğendiklerini yazsınlar.

Benim yanıma çok defa gelen bu hemşirelerimin masum evlatları, Nur şakirdlerinden masumlar dairesinde dahildirler ve çok defa hatırlıyorum.

Bu mektupta erkek-kadın bütün talebeleriyle nasıl ilgilendiğinin güzel bir örneğini görüyoruz. Lem'alar Risalesindeki ve Barla Lâhikası'ndaki pek çok soruyu sorup bize hazinelerin açılmasına vesile olan emekli yüzbaşı Re'fet Bey'in rahatsızlığı ile ilgili olarak merakını belirten ifadeler ve ettiği dualar gerçekten dikkat çekicidir.

Re'fet Barutçu, Üstadla beraber 1935 Eskişehir, 1943 Denizli, 1948 Afyon hapisanelerinde bulundu. Emeklilik günlerinde Beşiktaş - Dibekçi - Vişnezâde Câmii'nde imamlık yaptı. Kur'an okumayı öğretmeyi ve iman hizmetini hayatının gayesi bildi. Yaşlı halinde elleri titrerken bile şöyle diyordu: "Bugün Boğaziçi'nde, Kavaklarda oturan bir genç kendisine Kur'an öğretmemi istese veya Üstadım Bediüzzaman'ın bir küçük Risalesini istese, hergün Beyazıt'tan oraya gider gelirim."

Bu mektupta Sav Köylü ve Kastamonu civarındaki Risale-i Nur talebesi hanımlara takdîrkâr ve iltifatkâr ifadeler var. Üstad'ın onlara, aynen ağabeylere verdiği değer gibi değer verdiğini tek tek isimlerinden bahsettiğini görüyoruz. Hatta onların evlatlarını Nur talebelerinin masumlar dairesine dahil edip çok defa hatırladığını da ifade ettiğine şâhit oluyoruz. Bu tutum ve tavrın sonrakiler için bir düstur gibi kabul edilip yaşanması gerektiğini anlamış oluyoruz.

125. Mektup

Hadsiz şükür ve hamd ü sena ediyorum ki, sizlerin bu mektuplarınız, hem Hüsrev ve arkadaşlarına ve makinelerine, hem Nazif ve yardımcılarına ve makinesine ve bu kudsî yeni hizmette devam edebilmelerine ait sıkıcı çok endişelerimi izale ettiler. Binler Elhamdülillah.

Hatta mektuplarınızı aldığımdan bir gün evvel, arabayla gezmeye çıkmıştım. Birden, Kur'ân'ın medhine mazhar olan hüdhüd-ü Süleymani kuşu bir müjde vermek istiyor gibi, on beş dakika kadar yolunuzu takiben sağa ve sola ve yola konup, uçup, yine gelip, hiç bu acip tarzı görmediğimiz surette, kanaatım geldi ki, yarın beni mesrur edecek bir haber alacağım. Beni gezdiren Nureddin'e dedim. O da benim gibi o kuşun o garip vaziyetinden hayret ediyordu. Birden, biz onun sırrını ifşa ettiğimizden kayboldu.

İkinci gün, hem tesellikar Nazif'in mektubunu ve makinesinin yeni mahsulünü, hem Abdurrahman Salahaddin'in medar-ı merak mektubunu ve bana şapka için Ankara da sıkıntı veren Vali Nevzat'ın intiharıyla, kendi tokadını ve cezası kendi eliyle verilmesini ve Zülfikar hizmetine hiçbir taarruz olmadığını ve devam ettiğini, hem Medrese-tü'z-Zehra'nın kahramanları hiç telaş etmeyerek Zülfikar'a devamlarını ve hakikat-i hali beyan etmelerini ve çok alâkadar olduğum Atabey kahramanlarının ve Lütfi varislerinin ve büyük merhum Hafız Ali'nin vekil ve varis ve hizmet-i Nuriye'de muktedir arkadaşlarının, Tâhiri ve Abdullah Çavuş'un tebrik mektuplarını ve Ali Köyü'nün imamı Ali'nin bu yeni taarruzda pek merdane ve Nur şakirdlerine layık bir tarzda ve hükumette suallerine karşı mânidar ve hakikatli cevaplarını aldım ve dedim: İşte, hüdhüdün müjde sözü doğru çıktı.

Nasıl ki Asâ-yı Musa Risalesi tabiatta boğulanları dalaletten kurtarıyor ve bu zamanda herkese, hususan şüpheye ve inkara düşenlere lazımdır ve tiryaktır. Öyle de, Zülfikar, ehl-i imana ve ehl-i ilme ve bil-hassa hafızlara elzemdir. Her bir hafız-ı Kur'ân, bu mecmuaya bu zamanda şiddetle ihtiyacı var. Kur'ân'ın kırk vecihle i'cazını beyan eden bu eser, her hafızın elinde bulunmalı.

Şimdiye kadar hiçbir zaman tarih göstermiyor ki, Risale-i Nur gibi, pek çok taifelere ve mesleklere hücum eden, bu derece, pek az ve hafif tenkitle kurtulmuş olsun. Hatta yüz derece daha az zahmetle, yüz derece kudsî hizmet ve mücahede mukabilinde, küçük ve muvakkat ve netice itibarıyla hayırlı bir iki hapis ve iki üç inayetli ve fütuhathı mu-sibet gördüler.

Umuma binler selam ve muvaffakiyetlerine dua.

Bu mektupta Üstad bilhassa bir gezisi sırasında, Kur'ân'ın medhine mazhar olan hüdhüd-ü Süleymanî kuşunun yol boyunca 15 dakika kendisini takiben yolun sağına soluna konarak bir müjdeye işaret ettiğinden ikinci gün de müjdenin tahakkukundan bahsediyor. Te'vîl-i ehâdis denilen, rüyaların ve olayların yorumu diyebileceğimiz bir husus cereyan etmiş oluyor. Burada bilhassa Üstad Kastamonu'dan Denizli hapisanesine götürülürken, Ankara'da huzuruna getirtip şapka için hakaret edip sıkıntı veren Vali Nevzat Tandoğan'ın durumu dikkat çekicidir. Olayın şahitlerinden Salahaddin Çelebi diyor ki: "Beni Birinci Şube Müdürü'nün odasına çağırdılar. İçeri girdim. Üstad oturuyordu. Derhal elini öptüm. Çok hararetli olan elini bırakamadım. Şiddetli hasta ve yorgundu. Buna rağmen Müdür'e hitaben: 'Bunlar, bu vatanın fedâkâr, imanlı evlâtlarıdır. Bunlar emniyeti ve âsâyışı ihlâl etmez. Bilâkis muhafaza ederler' dedi. Bana dönerek 'Korkmayınız' dedi. Üstad'ı tekrar (Çankırı Kapı'daki) bir otele götürdüler. Ertesi sabah beni iki polis refakatinde vilayete götürürken, ileride kalabalık bir grupla Üstad'ı da vilayete götürüyorlardı. 50 metre geriden, biz de onları takip ediyorduk.

Daha sonra alt kata inerken, orada evraklar tanzim edildi. Üstad'ın yanında dört beş jandarma bir kaç polis vardı. Hükümet giriş binasının çıkış kapısında durdurdular. Kıyafeti her zaman olduğu gibi millî ve yerli kıyafetti. Sağ omuzunda muhafaza torbası içinde bir Kur'ân-ı Kerîm, sol omuzunda rule yapılmış bir namaz seccadesi, ona bağlı (otuz beş sene hep yanında taşıdığı) bir ibrik. Tarih kitaplarında görülen akıncı yiğitleri-

nin muharip kıyafetini, İsmet İnönü devrinde Ankara’da canlandırılan bir tablo gibi görünüyordu. Nevzat Tandoğan’ın kapısında idim. Memurlar Bediüzzamanı getirdiler. Beraberce içeri vâlinin odasına girdiler. Sonra memurlar çıktı. Kapı kapandı. İçeriden şiddetli sesler geliyordu. Sonra zil çaldı. Kapıcı içeri girdi. Tekrar kapıcı çıktı. Bu esnada Bediüzzaman hid-detle Tandoğan’a, ‘Ben sizin ecdadınızı temsil ediyorum. Münzevî yaşıyorum. Kıyafet Kanunu münzevîlere tatbik edilmez. Ben dışarı çıkmıyorum. Beni mecbur edip siz dışarı çıkarıyorsunuz. Başından bul!’ diyordu. Bu esnada odacı elinde yirmi beş kuruşluk âdi bezden yapılmış eski bir kasketle dışarıdan geldi. Valinin odasına girdi. Üst kattan bazı memurlar evrakları getirip polislere teslim ettiler. Bu esnada Bediüzzaman, ‘Selâhad-din korkma! Korkma! Korkma! Allaha ısmarladık’ diye seslendi.

Üst kattan bir kaç tane daha memur geldi. Polis ve jandarmalara Denizli’ye götürmeleri için evraklarını verdiler. Ben yanına yaklaşmak istedim, fakat onbeş yirmi metre mesafeden daha yakına bırakmadılar. Orada biriken halk da bu mesafeyi doldurmuştu. Üstad’ın da beni görmesi imkânsızdı. Üstad’ı 70 yaşındaki hasta halinde o mübarek Ramazanın çok sıcak gününde istasyona kadar yaya olarak götürdüler. Öğleden sonra, Vali Nevzat Tandoğan’ın belediyede bizi beklediğini bildirdiler. Hemen belediyeye götürüldük. İçeri girerken merdivende genç bir hanımla karşılaştık. ‘Siz de mi polissiniz?’ diye sordum. Hanım ‘Hayır ben felsefe hocasıyım. Bediüzzaman’a bayram tebriği yazmıştım’ dedi. Arkamızdaki polisler, ‘Konuşmayın’ diye bizi ikaz ettiler. Belediye Başkanının odasına evvelâ felsefe hocasını çağırdılar. 20 dakika sonra o çıktı. ‘Beni serbest bıraktılar. Allah yardımcın olsun.’ dedi ve gitti. Kapıda Birinci Şube Müdürü bekliyordu. Emniyet Umum Müdürü Şinasi Bey kapıyı açtı ve bana ‘Gel’ diye seslendi. İçeri girdiğimde Vali Nevzat Tandoğan koltukta oturuyordu. On dakika kadar beni tepeden tırnağa süzdü. ‘Şinasi, elektrikleri söndür!’ dedi. Bir dakika sonra, tekrar ‘Aç!’ dedi. Başını iki tarafa sallayarak, gözlüğünü çıkardı, tek camıyla baktı, ayağa kalktı; ‘Yanıma gel!’ dedi. Omuzumdan tuttu. ‘Nasıl olur, sen Cumhuriyet çocuğusun. Böyle kimsenin nasıl peşine takılırsın? Bunun gayelerini bilmez misin?’ dedi. Ben de cevaben, Vali Bey’e şunları söyledim: ‘1936 senesinden beri Kastamonu’da ziyaretine giderim. Eserlerinden okudum ve neşrine çalıştım. Bu eserler îmâni ve İslâmîdir. Siyasî değildir ve menfi milliyetçilik (ırkçılık) yoktur. Milletimizin ve devletimizin aleyhinde en ufak bir kelime görseydim ve Bediüzzaman’ın kendisinden menfi bir düşüncüyü hissetseydim,

ihbar eder ve herkesten önce ben düşman kesilirdim. Tamamıyla yanlış bir kanaate sahipsiniz. Eserleri îmanîdir. Kur'ân-ı Azimüşşanın bazı âyetlerinin tefsirlerinden ibarettir. Kastamonu'da herkes ziyaret ediyor. Polis karakolunun karşısında bir evde oturuyor. Polisler hergün giren çıkını görüyorlar.' dedim. "Kim Kastamonu Valisi?" diye sordu. 'Mithat Altıok' dedim. Bu sefer Tandoğan; 'Şinâsi, ne hayvanlar var.' diye hakaret etti. Tekrar bana hitaben: 'Madem ki, eserleri îmanîdir, diyorsun, mahkemeye verileceksiniz, orada tetkiki yapılır, orada söylersin.' dedi. Kapıda bekleyen Birinci Şube Müdürüne mahkemeye sevk edilmemi söyledi."

Üstad'ın "Bana şapka için Anakara'da sıkıntı veren Vâli Nevzad'ın intiharıyla, kendi tokadını ve cezasını kendi eliyle vermesi" ifadesi ile kısaca anlattığı olayın başı böyle. Ama ulu bir velinin ağzından "Başından bul." sözü elbette havada kalacak bir beddua değildi. Gayretullah'a dokunan her şey, mutlaka zâlimin kafasında patlar. Onun için, meşhur meydanlara ismi verilen anlı-şanlı Tandoğan da işte yaptıkları ile böyle bir bedduaya maruz kalıyor ve başına doğrulttuğu kendi silahıyla intihar edip cezasını kendi eliyle vermiş oluyordu...

Üstad o günlerde bilhassa üzerinde durduğu, talebelerinin de kalemleriyle veya teksir makinalarıyla çoğaltıp neşrettikleri Asâ-yı Musa ve Zülfikar Risaleleri için şu değerlendirmeyi yapıyor: "Nasıl ki, Asâ-yı Musa Risalesi, tabiatta boğulanları dalâletten kurtarıyor ve bu zamanda herkese, bilhassa şüpheye ve inkâra düşenlere lâzımdır ve tiryaktır; öyle de Zülfikâr ehl-i imana ve ehl-i ilme ve bilhassa hâfızlara elzemdir. Herbir Kur'ân hâfızı, bu Risaleye bu zamanda şiddetle ihtiyacı var. Kur'ân'ın kırk vecihle mucizeliğini beyan eden bu eser, her hâfızın elinde bulunmalı."

Hikmete ve rahmete mazhar Risale-i Nurların ve talebelerinin, Cenab-ı Hakk'ın inâyetiyle tarih boyunca eşine rastlanmaz bir lütuf ile taltif edildiğini de Üstad, mektubun son cümleleriyle anlatıyor.

126. Mektup

Kanaatim geliyor ki; bu sıralarda biz, Zülfikarı ve Asâ-yı Musa'yı pek çok teksir etmeye mecbur olduğumuz hengamda ve temiz olmayan matbaacılar dahi çekinmeleri aynı zamanda bu acip makina kolayca elimize verilmesi, o iki mecmuanın makbuliyetine bir işaret-i gaybiye ve inayet-i İlahiyenin bir harika ikramıdır ve Nurların kerametidir.

Evet, bir adi mektubum için “Kim yazmış?” diye sekiz defa bana resmen sıkıntı ve eziyet verildiği aynı zamanda, sekiz yüz sayfayı bin beşyüz nüshaya ve bir milyon sayfalara çıkaran o makine, elbette gaybdan imdadımıza gelmiş Nurcu ve bin kalemli bir katiptir. Onun için bazı sayfaları sönlük çıksa, zarar yoktur. Parlak kısmı bize şimdilik yeter. İyi okunmayan kısmı ayrı yapılınsın; sonra elmas kalemliler, her-biri bir iki nüshayı ıslah etsin.

Bir zaman bir memlekete şimendifer geldiği vakit, arabacılar telaş edip dediler: “Bizim sanatımız bozuldu.” Halbuki şimendiferin gelmesiyle memlekette faaliyet çoğaldığından, faytonculuğa iki kat ziyade ihtiyaç olmuş. İnşallah, onun gibi Nur yazıcıları, değil tevakkuf, belki daha ziyade yazı ile defter-i a’mallerine hasenat kaydedecekler.

Bir taraftan Zülfikar ve Asâ-yı Musa risalelerine çok ihtiyaç var ama matbaalarda bastıramıyorsunuz. Öbür taraftan sıradan bir mektup için sekiz defa bu mektubu kim yazdı, kime yazdırdın, sana yardımcı olan bu adamı kendin bize ihbâr et de hakkından gelem, diye sıkıntı veriliyor. İşte böyle bir zamanda iki tane teksir makinası ihsan ediliyor ve milyon sayfayı birden yazan bin kalemli bir kâtip gibi işler yapılıyor. Cenab-ı Hak en zor, en kötü şartlarda bile işte böyle büyük inayet ve ihsanlarda bulunuyor. Halimize şükredip işimize devam etmemiz gerekiyor.

127. Mektup

Ben ehl-i siyasetin her nevi taziplerine karşı *حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ* deyip sabır ve tahammüle karar vermişim. Kazım Karabekir ile eskiden münasebetim vardı. Acaba şimdi de o münasebetin sebebi olan merdane mesleğini muhafaza ediyor mu? Eğer eski gibi ise ve Nurlara zararı yoksa ve Nura faydası muhtemel ise ve dost ise, benim selamımı ona tebliğ edebilirsiniz. Fakat, madem ehl-i siyaset, hayat-ı bakiyesi için Risale-i Nur’a müracaata tenezzül etmiyor, o hayata nisbeten beş paralık olan bu hayat-ı faniye için onlara müracaata ben de tenezzül etmem ve istirahatım için şekva ve rica etmem.

Üstad, sırrı komitelerin sinsi ve hâin planlarla devleti ve hükümeti tahrik edip kendisine verdikleri azaplara karşı “Hasbünallah ve ni’me’l-vekîl yani

Allah bana yeter. O ne güzel vekildir.” diyerek sabır ve tahammüle karar verip yoluna devam etmiştir. Arasına eski dostlar ile münasebet kurulunca, mertliği ve dostluğu devam edenlere selâm göndermiştir. Eğer beş paralık dünya hayatı uğruna, âhîret hayatına bakan iman ve Kur’ân hizmetine tenezzül etmiyorlarsa, o da asla istirahatı için onlara müracaata tenezzül etmemiştir. Elbette başta Erkân-ı Harbiye reisi ve bütün paşaların hürmet edip elini öptükleri bir şahsiyet olan Üstad’a el uzatabilecek insanlar vardı. Ama onlar bir dost eli uzatmadıkça onlara minnet etmemiştir.

Cevat Çağrı, eski alay hocalarından Osman Nuri Efendi’nin yakın dostlarından birisi olarak diyor ki: “Üstad Bediüzzaman’ın gelip kalması için Osman Nuri Efendi bir ev yaptırmıştı. Üstad’ın da Ankara’ya gelip, bu evde yerleşmesini istiyordu. Üstad bunu haber almıştı. Bize hitaben, ‘Osman Nuri, bana ev yaptırmış, biliyor musunuz?’ diye sordu. ‘Evet efendim’ diye cevap verdim. Bize rahat oturmamızı söyledi. Ben de ‘Rahatsız’ dedim. (...) Evin tamamlanmasında Mareşal Fevzi Çakmak da maddi yardımda bulunmuştu. Mareşal deyince ‘Mareşal kim?’ diye sordu. ‘Fevzi Çakmak’ diye cevap verdim. ‘Demek o da yardım etti?’ diye hayretle sordu. ‘Ne kadar verdi?’ diye Fevzi Çakmak’ın verdiği miktarı sordu. Bizim yardım sandığımız vardır. Sandığın muhasip ve veznedarı da Fevzi Çakmak’tır. Üstad, ‘Fevzi Çakmak ne verdi? Kaç lira verdi?’ diye sordu. Bu hizmet mahallinin yapılması için iki-üç dört defa yardım ettiğini söyledim. Üstad bu defa ‘Daha evvel Emirdağ’a geldiğin zaman bunları biliyor muydun?’ diye sorunca, ‘Evet efendim biliyordum.’ diye cevap verdim. ‘Ben üç kişiye hakkımı helâl etmemiştim. Madem Fevzi Çakmak Risale-i Nur’a hizmet etmiş ve para yardımı yapmış, ona hakkımı helâl edeceğim.’ dedi.

128. Mektup

Merhum Büyük Ali’nin tam varisi ve tam bir sistemi ve merhum Abdurrahman’ın tam misli ve halefi ve mübareklerin pehlivanı ve kahramanı Küçük Ali’nin iki büyük ve pek güzel hediye-i Nuriyesini aldık. Fakat Zülfikar’ın ahirinde Hizb-i Nuriye’nin parçası yazılmamış; o parçayı da o harika kalemiyle yazsın, bana göndersin.

Denizli Hapisesi'nde şehid olan merhum Büyük Ali'nin (Hafız Ali) tam vârisi ve merhum Abdurrahman Nursi'nin tam misli, halefi ve mübareklerin pehlivanı ve kahramanı Büyük Ruhlu Küçük Ali yazdığı iki Risaleyi Üstad'a göndermiş. Muhtemelen bunlardan birisi Zülfikar, diğeri de Asâ-yı Musa'dır. Üstad, Zülfikar'ın sonuna Hizb-i Nûriye parçasını da yazıp göndermesini istiyor.

129. Mektup

HAŞİYE: Memleketimizde medrese talebelerinden birisi bir kitabı bitirse veya başlasa, bir tatlı veya yemek “müftihâne” veya “mahtumâne” diye vermek adettir. Aynen bu kaideyi Katip Osman'ın üzümünde gördük. Onun yazdığı Asâ-yı Musa'nın tashihini bitirdiğim aynı vakitte, mahtumanesi olarak bu üzümün gelmesi, tatlı bir latife ve şirin bir hatıra-i hayat-ı medresiyye oldu.

Nurda şefkat esas olmasından, hanımlar o cihette ileridir ve Nurlara ciddi yapıyorlar. Ben “kardeşlerim” dediğim zaman, hanım hemşirelerimi kardeşler içinde kastederim. Bütün mektuplarımda onlar dahi muhataplarımdır.

Burada Üstad'ın yazdığı mektubun sadece hâşiyesi var. Talebeliğinin bir hatırasını naklediyor. O zamanlar medresede bir talebe bir kitabı bitirince veya yeni bir kitaba başlayınca mahtûmâne (bitirmelik) veya müftihâne (başlamalık) diye bir tatlı veya yemek vermek bir âdet imiş... Bizim çocukluğumuzda da Kur'ân-ı Kerîm'i yüzünden hatmederken bir arkadaş, “Elem neşrah leke”nin “fergâb”ına gelince diğer arkadaşlar hemen onun başındaki takkeyi “Fergâb, başından takkeyi kap” derler ve takkesini kaparlardı. Bunun üzerine evlerinde güzel bir ziyafet hazırlanırdı. Kâtip Osman da yazdığı Asâ-yı Musa'nın tashihini Üstad bitirince, üzüm göndermiş. Üstad, bu üzümü bir mahtûmâne olarak kabul etmiş ve eski günleri hatırlamıştır.

Ayrıca Üstad, hanımlara değer verdiğini anlatmak için; “Risale-i Nur'da şefkat esas olmasından, hanımlar o cihette ileridir. Ve Nurlara ciddi yapıyorlar. Ben ‘Kardeşlerim’ dediğim zaman, hanım hemşirelerimi, kardeşler içinde kastederim. Bütün mektuplarımda onlar da muhataplarımdır.” diyor.

130. Mektup

Aziz sıddık kardeşlerim!

Hiç merak etmeyiniz. Yalnız duanızı almak için şimdilik şiddetli ve sû-i kast eseri olarak evvelce size yazdığım gibi hastalığımı beyan ediyorum. Fakat kat'îyen telaş etmeyiniz. Hadsiz şükür olsun ki, hem evradıma, hem vazife-i tashihe mâni olmuyor. İnşaallah, büyük bir sevap ve hayır var içinde. Ben kendim, bundan bir cihette memnunum; siz de hiç müteessir olmayınız. Zaten benim vazifem bitmek üzeredir. Risale-i Nur, hususan mecmuaları, herbir nüshası, Said'e karşı hüsn-ü zannınızın fevkinde onun vazifesini görebilir ve görüyor. Ve Nur şakirdlerinin hasarlardan herbir fedakarı, o Said'in vazifesini mükemmel görebilir. İnşaallah ileride tam görecekler. Bir Said içinizde noksan olmakla, yüzer manevi Said olan mecmualar ve binler maddi Saidler, içinizde halis ve mükemmel o vazifeyi görebilirler ve görüyorlar. Bu hakikate binaen, benim şahsıma ve başıma gelen hadiselerle çok ehemmiyet vermeyiniz. Yalnız çok dua ediniz. Zaaf ve ihtiyarlık ve ziyade teessüratıma, bence makbuliyetleri şüphesiz olan dualarınızla yardım ediniz.

Kahraman Tâhiri'nin nurcu masume, merhume mübarek Hicret'i dünyadan Cennete hicret etmesi, hakikaten beni mahzun eyledi. Öyle bir Nur şakirdi ve masum taifesinin ehemmiyetli bir çalışkanı gitmesi, Nur hesabına da beni müteessir etti. İnşaallah onun yerine çoklar girecek, yerini boş bırakmayacaklar. Nasıl ki şimdiden Uşaklı küçücük Haydar meydana çıktı, hicret eden hemşiremin vazifesini göreceğim diye bizi mesrur eyledi. Cenab-ı Hak, Hicret'in peder ve validesine ve akrabasına sabr-ı cemil ihsan edip, Hicret'i onlara şefaatchi eylesin ve o merhumeyi de merhume hemşirem "Hanımla" Cennete mesrur eylesin. Amin.

Uşaklı Haydar'a benim tarafımdan onu tebrik ve Nur hizmetinde tevfikine dua ettiğimi ve Nurun masumlar taifesi içinde dahil olduğunu bildiriniz. Ve onun hocası İzzet'e de pek çok selam ediyorum.

Bu mektubunda Üstad, su-i kast eseri olan şiddetli hastalığından bahsediyor. Merak ve telaş etmeyiniz, diyerek talebelerinden dua istiyor.

Mektubun ikinci bölümünde Üstad, kahraman Tâhiri Ağabey'in vefat eden kızı Nur talebesi Hicret'ten bahsediyor, Hicret'in, hacda tavaf ederken vefat eden, gerçekten bir âlim olan Hânım isimli kızkardeşi ile Cennet'te mesrur olması için dua ediyor.

Tâhiri Mutlu Ağabey, çoluk çocuğuyla beraber Risale-i Nurları yazma hizmetine devam etmiştir. Evlerindeki bir masa etrafında ev halkı hep beraber Risale-i Nur'u senelerce yazıp çoğaltmışlardır. Onun için Üstadımız onun evini bir Medrese-i Nuriye olarak vasıflandırdı. İşte âhirete hicret eden o mübarek kerimesi Hicret de o masa etrafındaki bahtiyarlardandı...

131. Mektup

Nur şakirdleri, hiç siyasete karışmadılar, hiçbir partiye girmediler. Çünkü iman, mâl-i umumidir. Her taifede muhtaçları ve sahipleri vardır. Tarafgirlik giremez. Yalnız küfre, zındıkaya, dalâlete karşı cephe alır. Nur mesleğinde, mü'minlerin uhuvveti esastır.

Bu kısa mektup ifadeleri içinde Üstadımız, mâl-i umumî olan iman ve Kur'ân davasının hizmetkârları Risale-i Nur talebelerinin siyasetten uzak durma prensiplerini çok açık bir şekilde ifade etmiştir. Bazılarının kitle hâlet-i ruhiyesinden istifade ile siyaset yoluyla insanları etraflarına toplama anlayışlarına karşı, "iğneyle kuyu kazma" benzetmesi yapılsa dahi teker teker kalp ve kafaların ıslahı ile çalışma yolunu tavsiye etmiştir. Hem de partileşmeyi netice veren siyaset zaten baştan, parti - parça manası ile bölünme, parçalanma temeline oturduğu için, herhangi bir partiye mensup olma umumun malı olan iman hizmetinin ruhuna ters olur.

12 Eylül 1980'de ihtilal olmuş, zor şartlar başlamıştı. Kitapçılık yapan bir ağabeyimiz, terzi, berber ve ayakkabı çıraklarından bir grup gence sohbetler ediyor, yeni yeni din-iman ve abdest-namaz bilgilerini vermeye çalışıyordu. Yağ ticareti yapan bir arkadaşının evinde sohbet yapacaklarmış, bizim ev de oraya yakın olduğu için beni de çağırdı. Tabii benim geleceğimi ev sahibine de söylemiş. Yatsı vakti evimden çıkıp gittim. Baktım kapının önu ayakkabılarla dolu. "Allah, Allah, bunlar altı-yedi kişi olması lâzım, burada neredeyse elli kişinin ayakkabısı var." dedim. Ama dönmek ayıp olur diye kapıyı çalıp içeri girdim. Baktım salon tıklım tıklım dolu...

Meğer ev sahibi, siyasi bir partiye mensup ağabeyine haber vermiş. O da bütün partilerinin ileri gelenlerini davet etmiş. Çok sıkıldım... Benden daha da çok kitapçı ağabey sıkılmış görünüyordu. Çünkü en ufak bir siyaset konuşulursa, binbir emekle topladığı etrafındaki gençler dağılıp gideceklerini çok iyi biliyordu. İçimizden, hiç siyasî konulara girilmese diye temenni ediyorduk. Biraz sonra hiç alışmadığımız şekilde bir açılış konuşması yapıldı. Bize bir şey soran, fikrimizi alan yoktu. Onlar orta- lığa hâkim olmuşlar ve bildiklerini yapıyorlardı. Birisi, kendi partisinin ismini vererek söze başladı ve “Artık, burada bulunan bizim partimizin ileri gelenleri ile, sizin burada bulunan ileri gelenleriniz ittifak edip beraber hareket etmeliyiz. Biz parti liderimizi zorlayacağız, siz de hocanızı zorlayacaksınız, bu birlik böylece sağlanacaktır.” diye konuşmaya başladı. Ben, kalp kırmadan belası kazasız bu işten nasıl kurtulabiliriz diye düşünüyordum. Bir fırsatını bulup “Biz burada hiçbir şeyi temsil etmiyoruz... İleri gelen falan da değiliz. Ben, din ve ahlâk bilgisi öğretmeniyim. Burya gençlerin bazı sorularına cevap vermek için geldim. Bu zamana kadar hiçbir siyaset ve parti ile de alakam olmadı, bundan sonra da olmayacak.” dedim. Ama onlar bildiklerini okumaya devam ediyorlardı. Kitapçı ağabey, iki dizi üzerine yükselip “Siz ne diyorsunuz? Bizim siyasetle ne alâkamız var? Biz size göre, küçük işler yapıyoruz. Şu gençlere ilmihal bilgileri vermeye çalışıyoruz. Ama siz emeklerimizi heba ediyorsunuz. Bu gençler bizi siyasetçi zannedecekler ve dağılıp gidecekler. Hem siz nasıl siyasi bir lider seçmişsiniz ki? Ne yapacağını bilmiyor da sizin zorunuzla doğru iş yapacak... Ben böyle bir liderin peşinden gitmem. Benim zorumla iş yapacak liderin ağzına tüküreyim.” diye başladı. Bir kavga çıkmaması için alttan alıp işi yumuşatmaya çalıştım ama o, pişmiş aşına soğuk su kattılar diye ağzına geleni söylemek istiyordu. Neyse zar zor işi tatlıya bağlayıp dağıldık... Ama kitapçı ağabeyin korktuğu başına geldi; gençlerin bazıları dağılıp gittiler.

132. Mektup

Aziz sıddık kardeşlerim!

Bir meseleyi, çoktan beri size söylemek lazım iken unutmuştum. O da şudur: Mucizat-ı Kur’âniye Risalesi’ndeki ekser ayetler, herbiri, ya mühlidler tarafından medar-ı tenkit olmuş veya ehl-i fen tarafından iti-

raza uğramış veya cinnî, insî şeytanların vesvese ve şüphelerine maruz olmuş âyetlerdir

İşte, Yirmi Beşinci Söz öyle bir tarzda o âyetlerin hakikatlerini ve nüktelerini beyan etmiş ki, ehl-i ilhad ve fennin kusur zannettikleri noktalar, i'cazın lemeâtı ve belağat-ı Kur'âniyenin kemâlâtunun menşeleri olduğunu, ilmi kaideleriyle ispat edilmiş; bulantı vermemek için onların şüpheleri zikredilmeyerek cevab-ı kat'î verilmiş.

وَالشَّمْسُ تَجْرِي - وَالْجِبَالُ أَوْتَادًا gibi... Yalnız Yirminci Sözün Birinci Makam'ında üç dört ayette şüpheleri söylenmiş.

Hem o Mucizat-ı Kur'âniye Risalesi de gerçi gayet muhtasar, acele yazılmış ise de, fakat, ilm-i belağat ve ulûm-u Arabiye noktasında alimlere hayret verecek derecede âlimane ve derin ve kuvvetli bir tarzda beyan edilmiş. Gerçi her bahsini, her ehl-i dikkat tam anlamaz, istifade etmez; fakat o bahçede herkesin ehemmiyetli hissesi var. Pek acele ve müşevveş haletler içinde telif edildiğinden, ifade ve ibaresinde kusur var olmasıyla beraber ilim noktasında çok ehemmiyetli meselelerin hakikatini beyan etmiş.

Kur'an'ın kırk yönden mucize olduğunu anlatan Mucizat-ı Kur'âniye Risalesi ismini alan 25. Söz'de geçen âyetlerin çoğu ya dinsizler tarafından tenkit edilmiş veya fenciler tarafından itiraz edilmiş yahut insan ve cin şeytanları tarafından vesvese ve şüpheye karşılanmıştır. Ama 25. Söz'de onların tenkit, şüphe ve vesveseleri akıl ve kalplere bulantı vermemesi için hiç söylenmeden öyle güzel izah edilerek hikmet ve hakikatleri beyan edilmiştir ki, okuyup anlayanlar hayret ve hayranlıklarını ifade etmişlerdir. Derin ve özet olarak yazılması sebebiyle belki her tarafını herkes birden anlayamaz ama, hiç kimse de nasipsiz kalmaz.

133. Mektup

Madem Risale-i Nur, makine ile taammüm etmeye başlamış ve madem felsefe ve hikmet-i cedideyi okuyan mektepliler ve muallimler çoklukla Risale-i Nur'a yapıyorlar; elbette bir hakikat beyan etmek lazım geliyor. Şöyle ki:

Risale-i Nur'un şiddetli tokat vurduğu ve hücum ettiği felsefe ise

mutlak değildir. Belki muzır kısmındadır. Çünkü felsefenin hayat-ı içti-maiye-i beşeriye ve ahlak ve kemalat-ı insaniye ve sanatın terakkiyatına hizmet eden felsefe ve hikmet kısmı ise, Kur'ân ile barışıktır. Belki Kur'ân'ın hikmetine hadimdir, muaraza edemez. Bu kısma Risale-i Nur ilişmiyor.

İkinci kısım felsefe, dalâlete ve ilhada ve tabiat bataklığına düşürmeye vesile olduğu gibi, sefahet ve lehviyat ile gaflet ve dalâleti netice verdiğinden ve sihir gibi harikalarıyla Kur'ân'ın mucizekar hakikatleriyle muaraza ettiği için, Risale-i Nur ekser eczalarında mizanlarla ve kuvvetli ve bürhanlı muvazenelerle, felsefenin yoldan çıkmış bu kısmına ilişiyor, tokatlıyor; müstakim, menfaattar felsefeye ilişmiyor. Onun için mektepliler Risale-i Nur'a itirazsız, çekinmeyerek giriyorlar ve girmelidirler. Fakat gizli münafıklar nasıl ki bir kısım hocaları bütün bütün manasız ve haksız bir tarzda ehl-i medresenin ve hocaların hakiki malı olan Risale-i Nur aleyhinde istimal ettikleri gibi, bazı felsefecilerin enaniyet-i ilmiyelerini tahrik edip, Nurlar aleyhinde istimal etmek ihtimaline binaen, bu hakikati Asâ-yı Musa ve Zülfikar Mecmualarının başında yazılsa münasip olur.

Bu mektupta Üstad, felsefe ve fen okuyanlara karşı Risale-i Nur'un aldığı tavrı ikiye ayırarak beyan etmiştir: Risale-i Nur, içtimaî hayata faydalı, ahlâk ve kemâlâta ve sanatın gelişmesine hizmet eden felsefe ile barışıktır. Risale-i Nur'un karşı çıktığı hatta tokat vurduğu zararlı felsefe ise, insanlığı dalâlete, inkâra, materyalizm ve tabiat bataklığı naturalizme düşürmeye vesile olan kısmıdır. İnsanlığı dinsizliğe, gaflete ve ahlaksızlığa sevkeden ve sihir gibi harikalarıyla Kur'ân'a hücum eden bu çeşit felsefe Risale-i Nur tarafından cerh ve ibtal edilmiştir.

134. Mektup

Safranbolu, Eflani Nahiyesi Mülayim Köyü'nde mütekait muallim bir kardeşimiz ve Nur'un has şakirdi, Nurların neşri ve tab'ı için âdeta sermayesinin kısm-ı âzamını teberru etmek istiyor, kabulünü rica ediyor. Ben, bu hâlis ve has kardeşimizin fedakârane ve halisane ricasını reddedemiyorum. Ve dünya malları kaide-i şahsiyeme girmedigi ve

muavenetleri kendime kabul etmediğim için, bu işteki maslahatı da bilemiyorum. İki Isparta'nın kahramanlarına ve Hüsrev ve Tâhiri ve arkadaşlarına ve Nazif ve refiklerine bu meseleyi havale ediyorum. Nur'un neşri için böyle çok büyük bir hayır ve sevaba mâni olamam. Sizler ya bütün niyet ettiği miktarı, veyahut bir kısmını, iki hisse ile, biri büyük Isparta'nın, biri küçük Isparta'nın makinelerine verilsin. Onun istediği gibi, ya teberru veya ileride başka muavenet edenler gibi bir mukabele nev'inde, ya Nurlardan veya başka bir istediği ne varsa vermek suretiyle o has kardeşimizi memnun edersiniz.

Üstad 119. Mektupta geçtiği üzere İnebolu'da Risalelerin teksirle binlerce nüsha çoğaltılmasından dolayı orasını Isparta gibi mühim merkez görüyor hatta "Küçük Isparta" tabirini kullanıyor. Bu mektupta da "iki Isparta" tabiriyle, Isparta'nın yanında İnebolu'yu da tekrar zikretmiş oluyor. Üstad, Safranbolu kasabasının Eflânî nâhiyesi Mülâyim Köyü'nde emekli öğretmen bir ağabeyimiz ve Nur'un has bir talebesinin, Risalelerin basılıp neşredilmesi için sermayesinin büyük bölümünü vermek istediğini, eğer uygun bulunursa, bu sermayenin yarısının büyük Isparta'daki teksir makinasına, yarısının da küçük Isparta'daki teksir makinasına verilmesini uygun buluyor.

Dikkat edilirse ta o zamanlar, ihtiyaç olunca Asr-ı Saadette sahabilerden mallarının hepsini, çoğunu, yarısını verenler gibi, Isparta'da, İnebolu'da, Safranbolu'da öyle himmet edenler olmuş. Ahmet Nazif Çelebi, Tâhiri Mutlu, Dr. Sadullah Nutku ve bahsi geçen emekli öğretmen bunlardandır. Bu hizmetin her şeyi yerlidir. Mübarek Anadolu'nun mübarek mahsülüdür. Değirmenin suyu da yine kendi topraklarından fişkırmaktadır. Risale-i Nurlar öyle olduğu gibi, onun neşri için sarfedilen sermayeler de öyledir...

135. Mektup

"Rumuzat-ı Semaniye"yi yazdığım zaman hem çok acele telif edilmiş; hem benim eski mahfuzatıma itimad ederek, takribi iki milyas yaptım. Onunla, hem eski ulemanın hesaplarına binaen hurufat-ı Kur'âniyenin i'caz cihetinde esrarını yazdım. Sonra, meşhur "Kamusü'l-Lügat" sahibi Mecedüddin-i Firuz Abadi'nin, "el-Mikyas" namındaki

tefsir-i meşhuru makbulünün hurufat ve kelimat-ı Kur'âniyeye dair beyanatına baktık, yüzde doksanı bizim hesabımıza tevafuk etmiş. Yalnız, beş-on yerinde muhalefet gördük. Sonra tahkiki bir hesap yaptım. Bizimki doğru, onunki matbaaların sehvi olduğu tahakkuk etti. Madem böyle azim yekunlardaki tevafuklarda küçük kusurlar ve küçük farklar zarar vermez diye, daha tam tamına tahkiki bir tarzda bütün Kur'ân'ı, bütün hurufatıyla ve kelimeler ve kelimatıyla hesap etmeye ve letaif-i icaziyeyi onunla tam takviye etmeye vakit bulamadım. Zalimler, bana vakit bırakmadılar. Ben de o takribi mikyaslarımla ve mahfuzatımla ve eski ulemanın hesaplarına ve "Kenzü'l-Arş Duası"ndaki adetlerime iktilafa eyledim.

Kur'ân harflerine karşı küllî bir tavır alınınca, Barla döneminde Üstad da onların önemini belirtmek, Kur'ân sûrelerinde, âyetlerinde o mübarek harflerin sırlarını, işaretlerini ve sahip oldukları hikmetleri anlatmak için Rumuzât-ı Semâniye Risalesi'ni, sekiz bölüm halinde yazmıştı. O zaman çok acele olarak te'lif edilen bu eserin daha sonra meşhur Kamusü'l-Lügât sahibi Mecedüddîn-i Fîruz Âbâdî'nin el-Mikyas isimli meşhur tefsiri ile karşılaştırıyor. Yüzde doksan tevafuk ediyor. Beş on yerindeki muhalefeti de tahkiki bir hesaptan geçiriyor. Rumuzat'ın doğru, Mikyas'ın ise matbaaların hatası olduğunu anlıyor. Zaten böyle büyük yekûnlarda bu kadarlık küçük farkların ve kusurların pek mühim olmadığını söylüyor.

136. Mektup

Nazif Çelebi'nin İnebolu halis kardeşlerimizin namına bayram tebriki ile ve Zülfikar'ın gayet dikkat ve ehemmiyet ve ihtiyatla devam-ı hizmeti ve Mucizat-ı Kur'âniye'yi de bitirip zeyillerinden bir kısmını da tamam etmesi ve Abdurrahman Salahaddin'in Amerika misyonerlerine dört-beş ay okutturduğu Asâ-yı Musa ve Mucizat-ı Ahmediye'yi emin bir vasıta ile bizim namımıza Câmiü'l-Ezhere hediye edip göndermesini ve ehemmiyetli bir Nur şakirdi Ahmed Kureyşi'nin onların makinesinin masrafına yüz banknot vermesini beyan eden bir mektubunu aldım.

Bu kahraman Nazif kardeşimize ve gayet ciddi ve sebatkar ve tam alâkadar İnebolu Nurcularına ve Ahmed-i Kureyşi ve rüfekalarına, hem

bayramlarını, hem devamlı hizmetlerini, hem yüksek sadakatlerini, hem Zülfikar'ın tab ve muvaffakiyetini, hem Salahaddin'in Câmîü'l-Ezherle Medresetü'z-Zehra'nın münasebetini temine çalışmasını ruh u canımızla tebrik ediyoruz. Cenab-ı Hak, onları muvaffak eylesin. Amin. Ve hizmetlerini tam makbul eylesin. Amin.

Küçük Isparta İnebolu'nun kahramanlarından Nazif Çelebi, Üstad'a yazdığı mektubunda, oradakiler namına Üstadımızın Ramazan Bayramını tebrik ediyor. Zülfikar Risalesi ile gayet dikkat, ehemmiyet ve ihtiyatla hizmetin devam ettiğini, teksir makinası ile Mucizat-ı Kur'âniye Risalesi'nin çoğaltılışının bittiğini, zeyillerden bir kısmının tamamlandığını, oğlu Salahaddin Çelebi'nin (Abdurrahman Nursî gibi gayretleri ile) Amerikan misyonerlerine dört beş ay okutturduğu Asâ-yı Musa ve Mucizat-ı Ahmediye'yi emin bir vâsıta ile Üstad namına Câmîü'l-Ezher'e hediye edip gönderdiğini, önemli bir Nur Talebesi olan Ahmet Kureyşî'nin onların teksir makinası ile yaptıkları hizmetlere yüz banknot verdiğini beyan ediyor.

137. Mektup

Câmîü'l-Ezher ulemasına gönderilen iki nüsha benim tashihimden geçmemiş olduğundan, bazı hareketler ve Arabi kelimelerde sehivler elbette vardır. Hususan ahirdeki arabi "Hülasatü'l-Hülasa" hareketlerinde ilm-i nahivce, başka nüshalarda müteaddid sehivler gördüm. Onun için, tam Arabi hocalarının tetkikinden geçmiş birer nüsha Asâ-yı Musa¹⁴ ve Zülfikar'dan, munasip gördüğünüz zaman Câmîü'l-Ezhere göndermekle beraber, onlara yazınız ki:

Nur Risalelerinin Medresetü'z-Zehrası, Câmîü'l-Ezherin şefkatine çok muhtaç bir mahdumdur, bir talebesidir, şiddetli düşmanların hücumuna hedef olmuş bir şakirdidir ve bütün medreselerin başı ve Âlem-i İslam'ı daima tenvir eden o büyük Câmîü'l-Ezherin küçük bir daire ve şubesidir. Onun için, o alikadir üstad ve müşfik peder ve

¹⁴ Yanımda bulunan ve noksan tashihimden geçen bir Zülfikar'la bir Asâ-yı Musa'yı size gönderebilirim. Tam bir mukabeleden sonra, siz isterseniz kendi nüshalarınızı Mısır'a gönderirsiniz.

hamiyetkar mürişid-i azam, biçare evladına ve şakirdlerine tam yardım etmesini onların ulüvv-ü himmetinden bekliyoruz. O pek büyük üstadımıza takdim edilen iki kitap ise, bir talebe, dersini ne derece anlamış diye akşamda babasına ve üstadına yazıp vermesi gibi, o iki dersimiz, o şefkatli allamelerin nazar-ı müsamahalarına arz edilmiş diye bu mektubu yazarsınız.

Üstad, bir önceki mektupta bahsedilen ve Câmîü'l-Ezher'e gönderilen Asâ-yı Musa ve Mucizât-ı Ahmediye Risalelerinin tashihten geçmemiş olduğu için sehivleri bulunabileceğini, ayrıca tashihten geçmiş iki Risale-yi göndermek gerektiğini belirttikten sonra bin senedir İslâm dünyasına hizmet veren o meşhur ilim yuvasının âlimlerine şu meâlde bir yazının yazılmasını da istiyor:

Risale-i Nurlar da Câmîü'l-Ezher gibi bir üniversite hüviyetini temsil etmektedir. Ama Nur Risalelerinin Medresetü'z-Zehrâsı, Câmîü'l-Ezherin şefkatine çok muhtaç bir evladı, bir talebesi, şiddetli düşmanların hücumuna hedef olmuş bir şâkirdidir ve bütün medreselerin başı ve Âlem-i İslâm'ı daima tenvir eden o Câmîü'l-Ezher'in küçük bir dairesi ve şûbesidir. Onun için, o kadri yüce üstadın ve müşfik pederin ve hamiyetkâr mürişid-i âzamanın, biçare evladına ve talebelerine tam yardım etmesini yüksek himmetinden bekliyoruz. O pek yüksek Üstad'a takdim edilen iki kitap (Asâ-yı Musa ve Zülfikar) ise, bir talebenin, dersini ne derece anlamış olduğunu akşam gelip babasına ve üstadına arz etmesi nevinden, bu iki kitapla da aynı şekilde o şefkatli allâmelerin nazar-ı müsamahalarına arz edilmiş bir ders gibidir.

Biz bugün o zaman yapılan temennilerin kabul gördüğüne şahit oluyoruz. Artık İşârâtü'l-İ'caz Câmîü'l-Ezher'de doktora öğrencilerine okutuluyor ve tez konusu yapıyor. Sempozyumlar tertip ediliyor, Risale-i Nurlar, Âlem-i İslâm'a ve dünyaya tanıtılıyor...

138. Mektup

Pek çok alâkadar olduğum ve Risale-i Nur'un gayet ehemmiyetli bir merkezi ve az zamanda pek çok Nur işini gören Denizli Hüsrev'i ve gayet ciddi ve sadık rüfekaları, hususan Hâkim-i adil ve Muharrem ve Hafız Mustafa vesairenin namına bayram tebrikiyle, Hasan Feyzi'nin

şiddetli ve tehlikeli hastalığını beyan eden bir mektubu, çok ehemmiyetli bir kardeşimiz olan Muharrem'den aldım. Kanaat-i kat'iyem geldi ki, Hasan Feyzi, aynen şehid Hafız Ali (rahmetullahi aleyh) gibi, benim musibetimin kısm-ı âzamını kendine alıp manevi bir fedakarlık eylemiş. Hafız Ali, benim bedelime birkaç emare ile berzaha gittiği gibi, bu Hasan Feyzi de aynı hastalığım zamanında, aynı vakitte, aynı müddette, aynı tarzda, aynı sıkıntılı dışarıya çıkmamakta tevafuku kuvvetli bir emaredir ki, bana çok acıyan ve şefkat eden o kardeşimiz, manen hastalığımı kısmen kendine aldı. Bu dört cihetle tevafuk içinde yalnız bir fark var. Benimki zehirden, tesemmüden, onunki soğuktan gelmiştir. Elbette Hastalar Risalesi bizim bedelimize onu teselli edip iyadetü'l-mariz gibi keyfini sormuş ve hastalıktaki büyük sevaplar ve sıkıntılarını sürura kalbetmiş. Cenab-ı Hak, şifa-i acil ihsan eylesin. Amin.

Bu mektup, Ramazan Bayramı tebriği olarak Denizli'den gelen bir mektup üzerine yazılmış. Üstad'ın Bayramını tebrik edenler içinde talebeleri yanında Hâkim-i Âdil Ali Rıza Balaban da var. Burada, Üstad'ın bir keşfine daha şahit oluyoruz: Denizli'den ayrılırken Üstad'a yazıp verdiği bir şiirinde “Dahi nezrim bu ki, canım sana kurban olacak” diyerek canını Üstadına adayan Hasan Feyzi Ağabey'in yakında vefat edeceğini hissetmiş ki: “Kanaat-ı kat'iyem geldi ki, Hasan Feyzi, aynen şehid Hafız Ali Rahmetullahi aleyh gibi, benim musibetimin büyük bir kısmını kendine alıp mânevi bir fedâkârlık eylemiş. Hafız Ali, benim bedelime bir kaç emâre ile berzaha (kabir âlemine) gittiği gibi bu Hasan Feyzi de aynı hastalığım zamanında (130. Mektupta bahsettiği), aynı vakitte, aynı müddette, aynı tarzda, aynı sıkıntılı dışarıya çıkmamakta tevâfuku, kuvvetli bir emâredir ki, bana çok acıyan ve şefkat eden o kardeşimiz, mânen hastalığımı kısmen kendine aldı.” diyor. Zaten daha sonraki 140. Mektupta Hasan Feyzi Ağabey'in vefatını haber veriyor.

139. Mektup

Bir zaman Barla'da temsil için yazdığım bir risalede, “İki adam İstanbul'a gidecek. Birisinin yüzde doksan dokuz dostu İstanbul'dadır. Onun için oraya iştiaqla gider. Öteki, onun aksi, ilâ ahir...” mealinde bir şey yazılmış.

Şimdi, aynen bu hastalığının ihtarıyla geçmiş zamana geçtim ve o zamanlarda hayatımı geçirdiğim memleketlerde de hayalen gezdim. O şirin hayatım devirlerinde, her memlekette yüz dostumdan ancak bir ikisini görebildim. Ötekiler, berzah memleketlerinde... Hatta kendi Nurs köyümde, bir tek amucazadem ve talebem Molla Davud da (r.h.) eski ahbaplarım, akrabalarım yanına berzaha gittiğini gördüm. Yirmi seneki ayrı ayrı ikinci vatanım sayılan Barla, Kastamonu gibi yerlerde, üç kısım dosttan ancak iki kısmını gördüm; ötekiler de gitmek üzeredirler.

Bu hayali hakikate binaen, hakikaten Nurların ışığıyla nurani gördüğümüz berzaha gitmek, bana değil ağır gelmek, belki bir iştiaak verdi. Benim bedelime hem vazifemi görüp, hem sevap kazandıracak yüzer Hüsrev'ler, Tâhiri'ler, Mustafa'lar, Nazif'ler, Osman'lar, Abdurrahman'lar, Ali'ler, Sabri'ler, Feyzi'ler, Ahmed'ler, Mehmed'ler, Atıflar, Mustafa'lar, Sadık'lar, Osman'lar, ve hakeza, Nurların bahadırları dünyada arkamda kaldıkları, ölümü bana çok hafifletiyorlar. Yalnız günah cihetinde ölüyorum, hasenat cihetinde yaşıyorum diye Allah'a hadsiz şükrediyorum.

Üstad bu mektupta, vefat edip âhirete giden yüzde doksan dokuz dostlarını hatırlayarak, berzah âlemindeki o dostlarına olan iştiaakını anlatıyor. Arkasından hizmeti devam ettirecek talebelerinin isimlerini sayıyor. Dikkat edilirse yine burada da Hasan Feyzi Ağabey'in vefatını hissetmiş bir halet-i ruhiye fark ediliyor. Zaten bir sonraki mektupta apaçık bu gerçeğe karşılaştığımız görüyoruz. Evet vefat edenlerden bahsettikten sonra da "Ötekiler de gitmek üzeredirler" ifadesiyle bazı ipuçları verilmektedir. Sanki, kendisi için ve talebeleri için bir hazırlık yapıyor...

140. Mektup

Evvelen:

لِكُلِّ مُصِيبَةٍ إِنَّا لِلَّهِ وَأَنَا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ

Risale-i Nur'un kahramanlarından ve Hafız Ali'nin makamına geçen merhum Hasan Feyzi'nin vefatı, Denizli'ye, Risale-i Nur dairesine ve bu memlekete ve Âlem-i İslama büyük bir zayıttır. Fakat kendisi, pek samimi ve halis ve fevkalade beyanatıyla ve dersleriyle, inşaallah,

kendi yerinde çok Hasan Feyzilerin yetişmesine bir zemin ihzar etmiş, sonra gitmiş. Aynen biraderzadem Abdurrahman gibi, bir iki senede on sene kadar Nurlara kıymetli hizmet etti. Güya o da, Abdurrahman'da çabuk dünyadan gideceğiz diye on senelik vazifeyi bir-iki senede gördüler.

Ben, merhum Hasan Fezzi'nin vefatını onun şahsı itibarıyla tebrik ediyorum ve Denizli'yi ve Nur dairesini ve bu memleketi cidden taziye ediyorum. Bu çeşit zülcehaheyn ve hakiki mü min ve müdakkik bir alim ve yüksek bir edip, muallim ve tesirli bir vaiz ve müderrişi kaybettiği için, büyük bir musibettir. Cenab-ı Hak, inşaallah, Denizli gibi kahramanlar ocağından çok Hasan Fezzi ruhunda Nurlara sahip ve naşir çıkaracak. Bir tane, toprak altına girer, vefat eder, fakat yüz tane sümbüller meydana geldiği gibi; rahmet-i İlahiyeden ümitvarız ki, Hasan Fezzi de öyle kudsî bir sümbül verecek, çok Hasan Feyziler Nur dairesinde yetişecekler, vazifesini daha ziyade yapacaklar.

Saniyen: Bu kahraman kardeşimizin, hayatta kaldığı gibi, defter-i hasenatına herbirimiz, manevi kazançlarımızı, umumda olduğu gibi, hususî bir surette dahi o kardeşimize hediye etmeliyiz. Ben, kendim, onu da, Hafız Ali, Hafız Mehmed ve Savalı Ahmed ve Mehmed Zühtü'nün beşincisi olarak evliya-i azimenin has dairesinde, manevi kazançlarımı ona da bağışlamaya karar verdim. O zatın ağır şerait altında Nurların intişarına büyük hizmetler eden Nur hakkındaki fıkraları, "Lahika"da olduğu gibi, münasip gördüğünüz bazı mecmuaların ahirine de o tesirli mektuplarının birer tanesini ilhak ediniz. Nasıl ki Asâ-yı Musa ve Zülfikar'da yazılıyor; ta onun o canlı fıkraları, onun bedeline Nurlara hizmet etsin.

Hem, benim bedelime onun küçücük Medrese-i Nuriyesi olan hanesindeki akrabasına ve Denizli ve civarındaki büyük Medrese-i Nuriyedeki refiklerine ve talebelerine ve Nur şakirdlerine taziyemizi tebliğ edip deyiniz ki: Ben, bütün ömrümde, bu derece, bir vefattan bu kadar müteessir olup ağlamamıştım.

Hem size bundan evvel yazdığım mektuptaki şiddetli hiddetim ve dimağımdaki perişanîyet, şimdi tahakkuk etti ki, o kahraman kardeşimizin vefatı gününden başlamış. Hatta o tesir, ihtiyarımı selb etmişti. Öleceğim diye hizmetçiye vasiyetimi söyledim. Demek, ikinci

bir ruhum hükmünde Hasan Feyzi, benim bedelime ölmüş ve ölüyor. Hatta onun vefat mektubu, bütün bütün adetime muhalif, bir buçuk saat elimde iken açamıyordum. Her neyse... Bütün bu elim acılara mukabil, inayet-i İlahiye imdada geldi; hem kendimi, hem onu, hem Nurcuları mesrurane ruh u canımızla taziye içinde tebrik ettim. Bin barekallah ve binler rahmetullah dedim, terhisini alkışladım.

Salisen: Merhum Hasan Feyzi'nin berzaha gitmesi ve vazifesi münhal kalması ve mekteplileri Nurlara sevk eden yüksek muallimlik ve mekteb-i fünunda mütefenninlik sıfatları çok mekteplilere bir parlak nümune-i iktida olması cihetini teessüfle düşünürken, birden, aynı sistemde hem muallim, hem iki mahdumuyla Nurcu, hem Hasan namında, hem bu iki Hasanlar gibi müstesna ve fedakar bir muallim olan Ahmed Fuad'ı Nur dairesine girmeye vesile bulunan Dadaylı Hafız Hasan'ın üç seneden beri hiç mektubunu almadığım ve halini ve Nurlara devamını bilemediğim halde, bir mektubunu aldım. Dedim: Bir Muallim Hasan gitti, yerine bir Muallim Hasan ve çok fedakar diğer bir Muallim Ahmed geldi.

Aynı vakitte, hacca gidip yeni gelen Bolvadinli bir Hasan yanıma geldi, Nur dairesine girdi, risaleleri aldı, tenvir etmeye başladı.

Üç-dört saat sonra, Emirdağ'ın bir Hüsrev'i ve Feyzi'si, çok hayırlı olan Tabib Hayri yanıma geldi. Dedi: "Buranın ehemmiyetli bir mektep muallimi Abdurrahman (bu muallim aynen Feyzi kadar Nura hizmet etti) Nurlara talebe olmak istiyor. Kabul etseniz, Asâ-yı Musa'yı vereceğiz." Dedim: "Veriniz."

Hem, o merhum Hasan Feyzi gibi az zamanda çok hizmet eden kardeşimiz Mustafa Osman'ın o günde gelen mektubunu gördüm ki, Kastamonu Lisesi'ni kısmen bir cihette şerefliendiren ve şimdi darü'l-fünunu Nurlandırmaya çalışan mektepli Mustafa, Nur makinesi münasebetiyle Nurlara zarar gelmemek için matbuat kanununu hatırlatıp ihtiyatkarane muhaberesinden bahsediyor.¹⁵

Ben dedim: Hadsiz şükür olsun ki, bir muallim terhis edildi, onun

¹⁵ Komünistliği, dinsizliği, anarşistliğin esaslarını neşreden bazı ceridelere matbuat kanunları ilişmediği halde, bu vatan ve milletin temel taşını muhafazaya pek tesirli bir surette hizmet eden Zülfikar ve Asâ-yı Musa mecmualarının makinelerine nasıl ilişebilir ve neden ilişirler? Hakikaten hayret ediyorum.

bedeline iki Hasan ve iki Mustafa ve üç muallim ve bir çalışkan muallim, vazifeleri içinde Denizli kahramanının vazifesini görüyorlar. İşte bu hal işaret eder ki, nasıl Hafız Ali gitti, Denizlili onun yerine geldi, acısını unutturdu; öyle de, bir Hasan Feyzi gitti, yerine bir darü'l-fünun gelecek, inşaallah acısını unutturacak.

Umum kardeşlerime selam.

Her musibete karşı “Biz Allah’a aidiz ve vakti geldiğinde elbette O’na döneceğiz” (Bakara Sûresi, 156) ile başlayan bu mektup, Risale-i Nur’un kahramanlarından şehit Hafız Ali’nin makamına geçen merhum Hasan Feyzi Efendi’nin vefatını haber veriyor. Denizli kabristanındaki mezar taşında da yazıldığı üzere Melâmî Tarikatının Şeyhi olmasına rağmen gelip Bediüzzaman Hazretlerine talebe olmuş, bu şair edip ve âlim zât, Üstad’ın yeğeni merhum Abdurrahman Nursî gibi bir-iki senede on sene kadar Nurlara kıymetli hizmetler ederek kendi yerinde çok Hasan Feyzilerin yetişmesi için zemin hazırlamıştır. Üstad “Bu çeşit zülcenâheyn (iki kanatlı, hem tarikat ve tasavvuf derinliği bulunan hem de Risale-i Nur talebesi olan) hakiki mü’min, müdakkik bir âlim ve yüksek bir edip, muallim ve tesirli bir vâiz ve müderrisi kaybettiği için, büyük bir musibettir. Cenâb-ı Hak, inşaallah, Denizli gibi kahramanlar ocağından çok Hasan Feyzi ruhunda Nurlara sahip ve nâşir çıkaracak. Bir tane, toprak altına girer, vefat eder, fakat yüz tane sünbüller meydana geldiği gibi; rahmet-i İlâhiyeden ümitvarız ki, Hasan Feyzi de öyle kudsi bir sünbül verecek, çok Hasan Feyzi’ler Nur dairesinde yetişecekler, vazifesini daha ziyade yapacaklar.” buyurmuştur.

Gerçekten bu ümitler gerçekleşmiştir.

Mektubun ikinci kısmında Üstad, Hasan Feyzi Efendi’nin, şüirlerini, Risale-i Nur hakkındaki fıkralarını Lâhikalara ve diğer büyük Risalelere ilhak edilmesini istiyor. Nasıl Üstad onu büyük evliyalar has dairesi içine alıp mânevî kazançlarına ortak etmiş ise, böylece de yazdıkları vefatından sonra ecir ve sevap kazanmasına vesile olacaktır.

Üstad’a onun vefatı çok tesir etmişti. Onun için; “Ben, bütün ömrümde, bu derece bir vefattan bu kadar müteessir olup ağlamamıştım. Hem size bundan evvel yazdığım mektuptaki şiddetli hiddetin ve dimağımdaki perişanîyet, şimdi tahakkuk etti ki, o kahraman kardeşimizin vefatı gününden başlamış. Hatta o tesir irademi gidermişti. Öleceğim diye hizmetçiye vasiyetimi söyledim. Demek ikinci bir ruhum hükmünde Hasan Feyzi,

benim bedelime ölmüş ve ölüyor. Hatta onun vefat mektubu, bütün âdetime muhâlif olarak bir buçuk saat elimde iken açamıyordum. Her ne ise, bütün bu elim acılara mukabil, inâyet-i İlâhiye imdada geldi; hem kendimi, hem onu, hem Nur talebelerini mesrûrane ruh u canımızla tâziye içinde tebrik ettim. Bin bârekâllah ve binler rahmetullah dedim; terhisini alkışladım.” diye yazıyordu.

Üçüncü kısımda, Cenab-ı Hakk’ın inâyetiyle, merhum Hasan Feyzi yerine yenilerin vazife başına geçtiği, gidenlerin yerinin boş kalmayacağı anlatılıyor. Yani ağaçlarının meyvelerinden de bereketli. Orada meyvesi koparılnca hemen yeni bir meyve geliyor. Burada bir Hasan Feyzi Efendi geliyor ama yerine yedi-sekiz Nur talebesi birden geliyor!..

141. Mektup

Evvelen: Kahraman Nazif’in ve hakikaten Nazif ruhunda ve sadakatinde kendi arkadaşlarının makine ile vesair cihette Nura hizmetleri, bu memleketi cidden minnettar edecek bir vaziyettedirler. Cenab-ı Hak, onları muvaffak eylesin. Amin. Hususan makinelerinin mahsulatı hem zinetli, hem açık, hem sıhhatli¹⁶ olmasından, büyük bir muvaffakiyettir. Cenab-ı Hak, Nazif’e çok Salahaddin’ler, İbrahim’ler vermiş.

Benim kendi hattımla Zülfikar’ın başında bir parça yazımı istiyor. Gönderdiği yağlı dört sayfayı kendi yazımla bu rahatsızlığım zamanımda bizzat yazamadığımdan, ben söyleyip benim daimi katibim yazsın. Bazı kelimeleri ben yazacağım.

Nazif kardeşimizin hem İstanbul, hem İnebolu Nurcularının namına bayram ve yeni sene teberrükü hesabına gönderdiği maddi üç nevi teberrükü aldım. Onların umumu namına adetime muhalif olarak kabul ettim. Allah onlardan razı olsun, Amin. Onların hatırı için kaide mi kırdım. Ve manevi ve firdevsi olan Nur Zülfikarı ikinci Salahaddin olan Küçük İbrahim’in namına ve ekseriyet-i mutlaka “Sözler”i gayet güzel bir surette yazan ve Nazif sadakatinde ve alakasında bulunan kardeşimiz Mustafa Osman’ın umum Safranbolu Nurcuları namına gön-

¹⁶ Bu defaki yirmi dört sayfada yalnız iki üç noktada Ç Ç olmuş, başka yok. Birçok kelimesi noksan, mana anlaşılır; daha tamamına bakamadım.

derilen iki mecmuayı da beraber aldık. Cenab-ı Hak, Zülfikar'ın ve o iki mecmuanın harfleri adedince onların, İbrahim ve Mustafa ve İzzet ve refiklerinin ve yardımcılarının defter-i amâline hasenatlar yazsın ve her harfine mukabil yüz rahmet eylesin. Amin.

Hakikaten Mustafa Osman, ehemmiyetli ve çok gayretli iki cenah buldu. Nazif'in, Salahaddin'i ve İbrahim'i gibi, muallim Ahmed Fuad'ı ve darü'l-fünundaki Mustafa Oruç'u bulmuş; o iki cenahla, inşaallah Nur hizmetinde çok iş görecektir. Hatta Mustafa Oruç'la muallim Ahmed Fuad gibi zatların bu sırada tesirli bir surette hizmet-i Nuriyeye geçmeleri, Denizli kahramanı Hasan Feyzi'nin vefat acısını bir derece izale ediyorlar. Küçük İbrahim, Nazif'e ikinci bir Salahaddin hükmüne geçip çoluk çocuğuyla, kardeşiyle ve refikasıyla Nura ve makineye pek ciddi çalışması, mektubunda namaları bulunan Salih ve Gülcü Hüseyin ve Osman ve Zühtü ve İzzet ve Ömer ve sair oradaki Nurcuların sebatkarane, sarsılmadan Nur hizmetinde terakki etmeleri bizleri çok mesrur ettikleri gibi, bu memleketi de ileride çok minnettar edecekler. Maşaallah, İnebolu, küçük bir Isparta ve tam bir Medrese-i Nuriye olduğunu ispat ettiler.

Saniyen: Nurs Köyü ve Nursi lakabıyla ve Nurlarla münasebetdar üniversite mektebinin pek gayretli bir Nurcusu ve bir Abdurrahman ve bir Salahaddin kabiliyetinde Mustafa Oruç'a evvelce eski harfle gönderdiğimiz mecmualardan sonra, yeni harfle sekiz dokuz parçayı da, onun istemesi ve "Üniversite talebeleri çok muhtaç ve müştakdır" demesi üzerine gönderdik. Fakat o genç şakirdin tecrübesi az olmasından, Nurların himayesine kafi gelmediğinden ve layık ellere vermek ve muattal kalmamak için, Nur şakirdleri, hususan İstanbul'a yakın olan veya uğrayan veyahut İstanbul'un içinde bulunanlar, Nurun neşir ve himayesinde ona yardım etmek lazımdır.

Salisen: Denizli'nin bir manevi kahramanı merhum Hasan Feyzi'nin (r.h.) Isparta kahramanı merhum Hafız Ali'nin (r.h.) yanına gitmesi gerçi bizi çok müteessir ediyor; fakat onun gayet has bir talebesi ve Nur'un halis bir şakirdi Sıddık Muharrem'in dediği gibi deriz:

O, bir cihette, ölmemiş; belki vazifesini acele bitirmiş, âlem-i berzaha istirahat için gitmiş, terhis edilmiş. Hafız Ali ile beraber, manen,

şefaatleriyle ve bıraktıkları tesirli Nur hakkındaki eserleriyle yardım ediyorlar, yine manen Nura çalışıyorlar. Elbette manevi şehid hükmünde olmalarından, Meyve'nin On Birinci Meselesi'ndeki ilm-i nahiv talebesinin kendini medresede bildiği gibi, Hafız Ali ile Nur hakikatlerinin müzakeresi ve vefat eden Nurcuların dairesinde meşgul olmalarını, merhamet-i İlahiyeden kuvvetle ümitvarız. İnşallah, Cenab-ı Hak, onun vazifesini dünyada gördürecek, Nur dairesinde çok Hasan Feyzi'leri yetiştirecek.¹⁷

Yalnız o mübarek kardeşimiz, benim gibi resmi ilaçlardan çekinmediği için bir şehiddir. Ben ondan ziyade ıztırapta iken, "Nurcuların duası yeter" diye maddi ilaçları aramadım ve hastalık hakkında kimse'nin fikrini alıp evham etmedim. O merhum kardeşimiz, bu noktada bana muvafakate muvaffak olamamış. Nurlar hakkında parlak fıkralarında, bu biçare kardeşine kendini kurban etmeye söz verdiğinden ve Nur vazifesini acele yapmasıyla istirahat âlemine gitti. Ben, hem onun akrabasını, hem Muharrem gibi kıymetli, ciddi talebelerini ve Denizli ve civarı Nurcularını tekrar taziye edip, bizler gibi onlar da o merhumu hasenatlarına hissedar ederek hasenat cihetinde ölmemiş gibi, defter-i hasenatına haseneler yazdırsınlar diyerek umum onlara binler selam ve ona binler rahmet deriz.

Rabian: Bir zaman bin kalemle Nurlara çalışan Sava kahramanlarından ve Nurun ehemmiyetli şakirdlerinden Mustafa Yıldız'ın hüdhüd-misal kuşu "Hüdhüd-ü Süleymani" nev'inde Nur işleri hakkında harika vaziyetleri göstermek acip değil, çok emsali var. Kuşların Nurlarla alâkadarlıkları, çok hadiselerle tahakkuk etmiş.

Hapishanede, hakikaten şahsıma ve Nurcuların ittihadına ve mahpusların Nurcularla tevafukuna unutulmayacak derecede Hilmi ile hizmet eden ve memleketinde hapisten evvel ve sonra kahramanane çalışan ve ismine tam mutabık Sadık Bey'in, akrabasıyla, validesiyle

¹⁷ Bu merhum kardeşimizin Nur'a ait müteaddit vazifelerini tamamen görecektir ve şakirdlerin tensibiyle ve meşveretiyle intihap edilecek bir yeni kahraman bulununcaya kadar o vazifeleri taksimül' a'mal suretinde herbir şakird bir vazifesini yapmaya başlasın. Demirbaş Ali Osman, bu vazife Isparta'da sana düştü. Hem oradaki kardeşlerin meşveretiyle, onun yeri boş kalmamak için Nurla onun gibi çok alâkadar birisi, şimdilik Denizli Hüsrev'i vaziyetini alsın. Ona hediye ettiğim takkeyi muhafaza etsin tâ hakiki sahip çıkması kadar.

tebrikine ve benim namıma orada kurban kestiğine mukabil, bin Barekallah ve Maşaallah deriz. Ve onunla Risale-i Nur'a hem talebe ve bize selam gönderen Salih oğlu Osman'a hem selam ederiz, hem Nur dairesinde kabul edildi deriz.

Üstadımız bu mektubunun birinci kısmında “Küçük Isparta” dediği İnebolu kahramanlarını, en başta Ahmet Nazif Çelebi, oğlu Salahaddin Çelebi ve diğer Nur Talebelerini yaptıkları hizmetlerden dolayı takdir ediyor ve onlara dua ediyor. Mustafa Sungur Ağabey diyor ki: “Malum, Hazreti Nur Üstadımız İnebolu’yu ‘Küçük Isparta’ olarak yad etmiştir. ‘Kastamonu’da sekiz senelik ikametimizi neticesiz bırakmayan’ diye yazıyordu bir mektubunda. (...) İnebolu, Anadolu’nun kuzeyinde, bir cihette de İslâm Âlemi’nin kuzey hudududur. Herhalde bu noktadan da ehemmiyetlidir. Nitekim merhum Nazif Çelebi’ye yazdığı bir mektubunda Hz. Üstad, ‘Nazif Çelebi, o mühim mevkiye, Âlem-i İslâm’ın şimal hududunda hizmet-i imaniyenin bir kutbudur.’ diye beyanda bulunmuştu. Yine Nazif Çelebi ve arkadaşları için ‘Küçük Isparta (İnebolu) kahramanları’ diye bahsetmişti. Hem İnebolu’nun kuzey hududundaki İslâmî hizmetlerin, bilhassa Risale-i Nur neşriyatının ehemmiyetini belirtiyor, hem de hizmet-i imaniyenin kudsîyetini tebârüz ettiriyordu. Tasavvuf kitaplarında bahsedilen ‘Ehl-i velâyetin reisi olan kutuplar’ gibi, demek hizmet-i imaniyenin de kutupları oluyormuş.”

Mektubun üçüncü bölümünde Risale-i Nur talebelerinin şehid hükmünde oldukları ifade edilmekte. Vefat etmiş bir medrese talebesinin sual meleklerinin “Men Rabbüke?” yani “Rabbin kimdir?” suâlîne sanki kendisini medresede zanneden o talebe, normal olarak nahiv ilminin tabirleriyle “Men, mübtedâdır; Rabbüke onun haberiştir.” diye cevap vermiş. Çünkü talebe-i ulûm vefat edince şehit sayılırlar. Şehitler de kendilerini hayatta bildikleri için, kabir suali akıllarına gelmiyor; onun için talebe medresede bir nahiv sorusu karşısında kalmış gibi cevap veriyor. Risale-i Nur talebeleri de hakiki talebe-i ulûmdan oldukları için hangi yaşta vefat ederlerse etsinler şehit hükmünde oluyorlar. Münker ve Nekirin sorularına Hâfız Ali’nin Risale-i Nur’daki tevhid hakikatları ile cevap vermesinin hikmeti de budur.

Şehitlerin hayat mertebesinin başka üstün bir tarafı da şudur. Diğerleri vefat ettiklerini bilirler ve ayrılık acısını duyarlar. Şehitler ise ayrılık acısı hissetmezler..

İşte bu nimete sahip olabilmek için gerçek manada Risale-i Nur talebesi olmak, Risaleleri ömrünün sonuna kadar elinden düşürmemek iman ve Kur'an hizmetini asla terketmemek gerekiyor..

Dördüncü kısımda, Sav Köyü'nün bir zamanlar bin kalemlle Nurlara çalışmaları takdir ediliyor.

142.-143. Mektup

يُوزَنُ مِدَادُ الْعُلَمَاءِ بِدِمَاءِ الشُّهَدَاءِ
مَنْ تَمَسَّكَ بِسُنَّتِي عِنْدَ فَسَادِ أُمَّتِي فَلَهُ أَجْرٌ مِائَةِ شَهِيدٍ

Bu iki hadis-i şeriften alınan bir ilhamla, Risale-i Nur'u yazmanın dünyevî ve uhrevî pek çok faydalarından, Risale-i Nur'da beyan edilen ve şakirdlerinin tecrübeleriyle tasdik edilen yalnız birkaç tanesini beyan ediyoruz.

Beş Türlü İbadet:

1. En mühim bir mücadele olan ehl-i dalalete karşı manen mücadele etmektir.
2. Üstadına neşr-i hakikat cihetinde yardım suretiyle hizmet etmektir.
3. Müslümanlara iman cihetinde hizmet etmektir.
4. Kalemlerle ilmi tahsil etmektir.
5. Bazan bir saati bir sene ibadet hükmüne geçen, tefekkürü olan bir ibadeti yapmaktır.

Beş Türlü de Dünyevi Faydası Var:

1. Rızıkta bereket.
2. Kalbde rahat ve sürur.
3. Maişette suhulet.
4. İşlerinde muvaffakiyet.
5. Talebelik faziletini almakla bütün Risale-i Nur talebelerinin has dualarına hissedar olmaktır.

Kalemlerle Nurlara Hizmet ve Sadakatle Talebesi Olmanın İki Mühim Neticesi Vardır:

1. Âyat-ı Kur'âniyenin işaretiyle, imanla kabre girmektir.

2. Bütün şakirdlerin manevi kazançlarına, Nur dairesindeki şirket-i maneviye sırrıyla, umum onların hasenatlarına hissedar olmaktadır.

Hem bu talebesizlik zamanında, melâikelerin hürmetine mazhar olan¹⁸ talebe-i ulum-u diniye sınıfına dahil olup âlem-i berzahta-talihi varsa, tam muvaffak olmuşsa-Hafız Ali ve Meyve'de bahsi geçen meşhur talebe gibi; şüheda hayatına mazhar olmaktadır.

Bu mektupta “Alimlerin mürekkebi şehidlerin kanı ile denk tutularak mizanda tartılır.” hadis-i şerifi ile “Kim ümmetimin fesada uğrayıp bozulduğu bir zamanda, benim sünnetime sarılırsa, ona yüz şehid sevabı verilir” hadis-i şerifi ele alınarak, bunların verdiği ilham ile Risale-i Nur’u yazmanın dünyevî ve uhrevî pek çok faydalarından sadece bazıları anlatılıyor. Beş türlü ibadet oluşu ile ilgili olarak:

1- Ehl-i dalâletin inkâr, küfür ve küfrânî yayıp insanları yoldan çıkarmaya çalışmalarına karşı Müslümanların karşı koymak için mücâhede etmeleri bir ibadettir. Bu hususta en tesirli eserler Risale-i Nurlardır.

2- Hakikatin neşredilmesi, herkese duyurulması, hakikatı ifade eden eserlerin yazılıp çoğaltılması elbette bir ibadettir. Zaten Cenab-ı Hak “İyilik ve takva üzerine yardımlaşın.” (Mâide Süresi, 5/2) buyuruyor.

3- Müslümanların imanlarını kuvvetlendirmesinin bir ibadet olması cihetiyle, bu işi en güzel yapan yani taklidi imanları tahkikiye yükselten eserler Risale-i Nurlardır. Onun için Risaleleri yazıp çoğaltarak muhtaç olan Müslümanların ellerine ulaştırmak bir ibadettir.

4- İlim tahsili Müslümanlar üzerine farzdır. Bir farzı yerine getirmek ibadet sevabı kazandırır. Risale-i Nurlar îmanî ve Kur’ânî ilimleri ihtiva etmektedir. Öğrenmenin en tesirli yollarından birisi yazarak öğrenmektir. Çünkü insanın aklında daha çok kalır. Bu bakımdan Risaleleri kaleme yazıp çoğaltırken aynı zamanda içindeki ilimler de öğrenilmiş olmaktadır.

5- Bir saat tefekkür bir sene nâfile ibadet etmek gibidir. İşte Risale-i Nurlar yazılırken onların ifade ettikleri imanî tefekkür vazifesi de yapılmış olmaktadır.

Risale-i Nurları yazmanın beş türlü dünyevî faydaları da vardır:

1- Risaleleri yazıp neşredenler rızıklarında bereket görürler. Bu husus bizzat Üstad’ın hayatında görülmüştür. Kendisi, Mektubat’ta 16. Mektub’un

4. Noktası’nda şöyle diyor: “Bereket ve ikrâm-ı İlâhî ile yaşıyorum. Nef-

¹⁸ Bazı ehl-i keşfin kat’i müşahedesıyla sabittir.

sim her ne kadar, her hakarete, her ihânete müstahak ise de; fakat Kur'ân hizmetinin kerâmeti olarak, erzak hususunda ikrâm-ı İlâhî olan berekete mazhar oluyorum.”

2- Hizmette koşturanlar her zaman kalplerinde bir rahat ve sürûru hissederler. İnsana iman ve Kur'ân hizmetinin duygusu hâkim olduğu anda sanki başka bir boyuta geçmiş gibi o ruhânî lezzet ve hazzı içinde hisseder.

3- Geçim hususunda da bir kolaylık fark edilir. Yani mesela daha önce evde her iki eş beraber çalıştıkları halde ay sonunu zor getirirlerken bakarsınız iman ve Kur'ân hizmeti evlerine girince, tek maaş yeterli olur. Hatta öğrenciye, fakire ve fukaraya az-çok yardım edecek hale bile gelirler.

4- Cenab-ı Hak, yollarını açar, engelleri kaldırır. İşlerinde de muvaffakiyet görülür.

5- Artık bir talebe oldukları için de Risale-i Nur talebelerinin namaz tesbihatlarında okudukları dualarında olsun, daha özel dualarında olsun onlar da hissedar olur.

Kalemle Risale-i Nurlara hizmet edip sadâkatla talebe olmanın da mühim neticeleri vardır:

1- Risale-i Nur'a işaret eden 33 âyetin anlatıldığı Birinci Şuâ'da ele alınan, 33 âyetten 26. sıradaki Hûd Süresi'nin “Saadete mazhar, mutlu olan saidlere gelince, onlar cennette kalacaklardır.” meâlindeki 180. âyetin işareti değerlendirildikten sonra: “Bu müjdenin bir müjdecisi bir sene evvel görülmüş bir rüya-i sâdıkadır. Şöyle ki, Isparta'da başımıza gelen bu hâdiseden bir ay evvel bir zâta, rüyada ona deniliyor ki: ‘Risale-i Nur talebeleri imanla kabre girecekler, imansız vefat etmezler.’ Biz o vakit o rüyaya çok sevindik. Demek o müjde, bu müjde-i Kur'âniyenin, bir müjdecisi imiş.”

Bu hususta Üstad Hazretleri Kastamonu Lâhikası'nda şöyle bir izahta bulunuyor: “Birinci Şuâ'da iki-üç âyetin işaretlerinde, Risale-i Nur'un sâdık talebelerinin imanla kabre gireceklerine ve ehl-i cennet olacaklarına dair kudsî bir müjde ve kuvvetli bir beşaret bulunduğu gösterilmiştir. Fakat bu pek büyük meseleye ve çok kıymetdar işarete tam kuvvet verecek bir delil ister, diye beklerdim. Çoktan beri muntazırdım. Allah'a hamdolsun iki emâre birden kalbime geldi. Birinci emâre: İman-ı tahkiki ilme'l-yakinden hakka'l-yakine yakınlaştıkça daha selbedilmeyeceğine ehl-i keşif ve tahkik hükmetmişler ve demişler ki: ‘Sekerat vaktinde (ölüm döşeginde)

şeytan, vesvesesiyle ancak akla şüpheler verip tereddüte düşürebilir.' Bu nevi imân-ı tahkiki ise, yalnız akılda durmuyor. Belki hem kalbe, hem ruha, hem sırta, hem öyle letâife sirâyet ediyor, kökleşiyor ki, şeytanın eli o yerlere yetiştiriyor; öylelerin imanı zevâlden mahfuz kalıyor. Bu imân-ı tahkikiye ulaşmanın bir yolu, velâyet-i kâmile ile keşif ve şuhûd ile hakikate yetiştirilirdir. Bu yol hasların hasına mahsustur, imân-ı şuhûdîdir. (Bu tahkiki imana ulaşmanın) ikinci yolu, imân-ı bilgayb cihetinde sırr-ı vahyin feyzi ile, burhânî ve Kur'ânî bir tarzda, akıl ve kalbin imtizâcî ile hakkalyakîn derecesinde bir kuvvet ile zaruret ve bedâhet derecesine gelen bir ilmelyakîn ile iman hakikatlarını tasdik etmektir. Bu ikinci yol; Risale-i Nur'un esası, mayası, temeli, ruhu, hakikati olduğunu has talebeleri görüyorlar. Başkaları da insafla baksa, Risale-i Nur'un iman hakikatlarına muhalif olan yolları, gayr-i mümkün, muhal, mümteni ve imkânsız derecede gösterdiğini göreceklerdir. İkinci emâre ise: Risale-i Nur'un sâdik talebelerinin, hüsn-i âkıbetlerine ve imân-ı kâmil kazanmalarına o derece kesretli, makbul ve samîmi dualar oluyor ki, o duaların içinde hiçbiri kabul olmamasına akıl imkân veremiyor. Bu cümleden olarak: Risale-i Nur'un bir hâdimi ve bir tek talebesi, yirmi dört saatte, Risale-i Nur talebelerinin hüsn-i âkıbetlerine ve saadet-i ebediyeye mazhar olmalarına yüz defa Risale-i Nur talebelerine ettiği duaları içinde hiç olmazsa yirmi-otuz defa selâmet-i imanlarına ve hususî hüsn-i âkıbetlerine ve imanla kabre girmelerine aynı duayı en ziyade kabûle medar olan şartlar içinde ediyor. Hem Risale-i Nur'un talebeleri bu zamanda her cihetten ziyâde hücumla mâruz olan iman hususunda birbirine selâmet-i iman hakkındaki samimi, mâsum lisanlarıyla dualarının yekûnu öyle bir kuvvettedir ki, rahmet ve hikmet onun reddine müsaade etmezler. Faraza, mecmuu itibariyle reddedilse, tek bir tane onların içinde kabul olursa, yine her biri selâmet-i iman ile kabre gireceğine kâfi geliyor. Çünkü her bir dua umuma bakar."

2- İkinci mühim netice ise, bütün Risale-i Nur talebelerinin mânevî kazançlarına, Nur dairesindeki şirket-i mâneviye sırrıyla, umum onların hasenâtlarına hissedar olmaktır.

144. Mektup

Makineyle çıkan mecmuaların başında yazılacak fıkra şudur:

Risale-i Nur'un bütün eczalarını iki sene hem Ankara, hem Denizli mahkemeleri ve ehl-i vukufu tetkikten sonra hem beraatimiz, hem

umum Risale-i Nur eczalarını bana teslimine müttefikan karar vermele-
rine binaen, neşirlerine bir mâni yoktur. Bana verilen Risale-i Nur dan
birisi, bu mecmuanın eczalarıdır.

Isparta'da hem mekteplerde, hem camilerde din lehindeki icraatlar,
Zülfikar'ın manevi fütuhâtı sayılabilir. İnşallah, Isparta nasıl Nurların
medresesi olmuş, başka vilayetlere de ders veriyor; inşaallah şcair-i İsla-
miyede de birinci hüsn-ü misal ve nümune-i imtisal olacak.¹⁹

Teksir makinasıyla çoğaltılan Nur Risalelerinin başına ehl-i vukuf ve
mahkemelerin beraat kararını yazdırması, hem insanların çekingenliğini
gidermek, hem de aleyhte çalışanlara gerçekleri göstermek içindir. Ama
maalesef Türkiye'de senelerce Mahkemelere ve Emniyete, hukuk ve adalet
yerine sinsi düşmanların kışkırtmaları damgasını vurduğu için güzel bir
netice elde edilememiş, mağduriyetler ve mazlûmiyetler devam etmiştir.
Hâla şimdi de o çeşit zulüm ve gadirleri arzulayanlar mevcuttur...

145. Mektup

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Evvela: Bu şiddetli maddi ve manevi kışın, sıkıntılı maddi ve mane-
vi hastalığı vaktinde dünyadan müfarakat ve pek çok alâkadar olduğum
Nurcu kardeşlerimden iftirak ihtimalinden gelen elemeler beni sıkarken,
birden Sıddık Süleyman, Nur Santralı Sabri, umum o havalideki kar-
deşlerim namına ve nesebi akrabalarımın da hesabına, Abdülmecid ve
Abdurrahman manasında buraya geldiler. Cenab-ı Hakka şükrediyo-
rum, onların gelmesi, bir panzehir hükmünde bana ilaç oldu. Ben de
buradaki adetime muhalif olarak ne olursa olsun yanıma davet ettim,
geldiler. İki üç saat kadar tam bütün meraklarımı, hususan Barla'daki
dostlarımın hallerini anlamakla, Barla'daki eski zamanıma mesrurane
bir seyahat-ı maneviye-i hayali yaptık. Ondan bir ferah, bir inşirahla
elim sıkıntılarım zail oldu. Onları bir iki gün burada bırakmak isterdim.

¹⁹ Ehl-i siyasete hiç bakmadığım halde, bugün tesadüfen kulağıma girdi ki, bazı camileri
kaldırmak için bir mecliste, bir kısım dinsiz mebuslar çalışmışlar. Aynı vakitte beni tesmim
(zehirlendirmesi) ve Hasan Feyzi'nin ölüm hastalığı tesadüfe benzemiyor. Bu üç sū-i kast
aynı zamanda birbiriyle alâkadar görünüyor. İkişi şimdilik akim kaldı, birisi bir kahramanı
aldı.

Fakat bu fena zaman ve buranın evhamlı vaziyeti müsaade etmedi. Bu iki kardeşimizi, umumunuzun hesabına kabul ettim. Ve kendime bedel, umumunuza iki canlı mektup olarak gönderdim.

Saniyen: İkinci gün, çok ziyade merak ve alaka peyda ettiğim darü'l-fünun gençlerinin, üniversite talebelerinin namına, şimdiden, dokuz tane hakiki Nurcu ve küçük Salahaddin'ler ve Abdurrahman'lar nevinde darü'l-fünunun tenvirine ciddi çalıştıklarını bildiren bir mektup aldım. O küçük Abdurrahman'lar ise: Mustafa Oruç, Konyalı Ziya ve Sabri'nin mahdumu Feyzi ve Bahaeddin, Abdurrahim ve Kastamonulu Ömer ve Aziz ve Şükrü ve Sabri gibi ciddi genç Nurcular Nurlara sahip olmaları, merhum biraderzadem Abdurrahman ve Fuad yeniden on tane olarak dünyaya gelip vazife-i Nuriyeye başlaması gibi beni hem sevindirdi, hem hastalığımı da hafifletti.

Salisen: Zülfikar'ın makineyle hitama yaklaşması, Nurcular, belki bütün memleket için bir saadettir. Bu saadeti elden kaçırmamak için, ne kadar ihtiyatlı tedbirler varsa yaparsınız. Eğer, farz-ı muhal olarak inşaallah olmaz-Ayetü'l-Kübra'ya yapılan tecavüz gibi bir arama olsa, bütün nüshalar tecavüze maruz kalmasın. Gerçi şimdi tecavüz etmezler ve edemezler; belki müsalahaya çalışıyorlar. Fakat gizli zındıklar, kendilerini istikbalin lanetinden kurtarmak için elbette bahaneler arıyorlar ve hüküm ellerinde bulunanları aldatıyorlar. Onun için, hıfz ve inayet-i İlahiyeye tam itimad ederek ihtiyat edilmeli. İnşaallah Zülfikar kendini tecavüzdten muhafaza edecek ve mütecevizlerin başını dağıtacak veya imana getirecek.

Birinci kısımda Üstad, ziyaretine gelen talebeleri Sıddık Süleyman ve Nur santralı Sıddık Sabri ile iki-üç saatlik görüşmesini bir hasret giderme ve kendisinden sonra Barla'daki dostlarının durumlarının ne olduğunu anlama şeklinde bir merak giderme olduğunu, aslında onları iki gün yanında misafir etmek istediğini fakat Emirdağ'ın fena ve evhamlı vaziyeti yüzünden buna imkân olmadığını söylüyor. Şu işe bakınız ki, Denizli Mahkemesi'nde iğneden ipliğe her şey araştırıldığı halde "Beraat kararı" verilmiş olmasına rağmen, adâlete, hakkaniyete ve insan haklarına taban tabana zıt bir şekilde mecbürî ikamet olarak Üstad, Emirdağ'a yerleştiriliyor. Kimseyle de görüştürülmek istenmiyor. Ama işte iki talebesiyle iki

saat görüşme bile onun için büyük nimet. Çünkü onun için bu kısa ziyaret ferah ve inşiraha vesile oluyor ve sıkıntılarını gideriyor.

İkinci kısımda, o şiddetli ve sıkıntılı günlerde çok merak duyduğu ve alâka peyda ettiği üniversiteden dokuz tane Risale-i Nur Talebesi'nin Nur hizmetine başlama haberinin Üstad'ı hem sevindirdiği hem de hastalığını hafiflettiği anlatılıyor. Biz burada, Üstad Hazretlerinin, merak, sevinç ve ilgisinin odak noktalarını görmekle, bir dava adamının dünyasını, az da olsa tanıma imkânı buluyoruz.

Üçüncü kısımda; ihtiyat ve tedbir tavsiyesi var. Zülfikâr mecmuasının teksir makinası ile çoğaltılması bütün memleket için bir saadete vesile ama, sinsi münafıklar, İslâm'ın cibilli düşmanları boş durmuyor. Yani hayırlı bir iş yapmanız yetmiyor. Onu şerli şirretlerin zarar vermelerinden de korumanız gerekiyor. İş asla bırakmak yok. Ama gizli zındıklara karşı tedbir elden bırakılmadan, Allah'ın inayetine tam itimad edilerek yola devam etmek icap ediyor.

146. Mektup

Aziz, Sıddık Kardeşim ve Bu Fani Dünyada Hamiyetli ve Ciddi Bir Arkadaşım!

Evvela: Bütün dostlarım ve hemşehrilerimden en ziyade zâtınız ve bazı Erzurumlu zatlar, benim bu işkenceli ve mazlumiyet hâletimde şefkatkarane ciddi alâkadarlığınıza ve imdadıma fikren koşmanıza cidden çok minnetdarım; ahir ömrüme kadar unutmayacağım. Size bin Maşaallah ve Bârekallah derim.

Saniyen: Mesleğime ve Risale-i Nur'dan aldığım dersime bütün bütün muhalif olarak ve on seneden beri fani dünyanın geçici, ehemmiyetsiz hadiselerine bakmamak olan bir düstur-u hayatıma da münafi olarak, sırf senin hatırın ve merak ettiğin ve bu defaki uzun mektubun için vaziyetime ve zalimlerin işkencelerine ait birkaç maddeyi beyan edeceğim.

Birincisi: Otuz sene evvel Darü'l-Hikmet âzası iken, birgün, arkadaşımızdan ve Darü'l-Hikmet Azasından Seyyid Sadeddin Paşa dedi ki:

“Kat’i bir vasıta ile haber aldım; kökü ecnebidde ve kendisi burada bulunan bir zındıka komitesi, senin bir eserini okumuş. Demişler ki: Bu eser sahibi dünyada kalsa, biz mesleğimizi (yani zındıkayı, dinsizliği) bu millete kabul ettiremeyeceğiz. Bunun vücudunu kaldırmalıyız diye senin idamına hükmetmişler. Kendini muhafaza et.”

Ben de “Tevekkeltü a’llallah, ecel birdir, tagayyür etmez” dedim.

İşte bu komite, otuz sene, belki kırk seneden beri hem tevessü etti, hem benimle mücadelede herbir desiseyi istimal etti. İki defa imha için hapse ve on bir defa da beni zehirlemeye çalışmışlar (şimdi on dokuz defa oldu). En son dehşetli planları, sâbık Dahiliye Vekili’ni ve Afyon’un sâbık Valisi’ni, Emirdağ’ın sabık kaymakam vekilini aleyhime sevk etmeleriyle, resmi hükümetin nüfuzunu bütün şiddetiyle aleyhimde istimal etmeleridir. Benim gibi zayıf, ihtiyar, merdumgiriz, fakir, garip, hizmete çok muhtaç bir biçareye o üç resmi memurlar, aleyhimde öyle bir propaganda ve herkesi korkutmak o dereceye gelmiş ki, bir memur bana selam etse, haber aldıkları vakitte değiştirdikleri için, casusluktan başka hiçbir memur bana uğramadığını ve komşularımın da bazıları korkularından hiç selam etmediklerini gördüğüm halde, inayet ve hıfz-ı İlahi bana bir sabır ve tahammül verdi. Emsalsiz bu işkence, bu tazyik, beni onlara dehaletе mecbur etmedi.

İkincisi: Belki tahattur edersin, Ankara’da, divan-ı riyasetinde Mustafa Kemal’le münakaşa zamanında, ona karşı dedim: “Namaz kılmayan haindir, hainin hükmü merduttur.” Yüzüne şiddetli mukabele ettiğim halde bana karşı ihanet ve hakarete cesaret edemediği halde, burada küçük bir zabıt ve bir çavuş, o ihaneti ve hakareti yaptılar. Mak-satları, beni hiddete getirip bir mesele çıkarmak olmasından, hıfz ve inayet-i İlahiye bana sabır ve tahammül verdi.

Üçüncüsü: İki sene, iki mahkeme, ellerinde tetkik edilen bütün Ri-sale-i Nur eczalarında kanunca bir vesile bulamayıp²⁰ bizi ve Risale-i

²⁰ Ya hiç bir cihetle hiçbir kanun, hatta onların bazı keyfi kanunları bize ve Risale-i Nur’a ilişmiyorlar; veyahut şimdiki bazı kanunları iliştiği halde, koca adliyeler ve üç büyük mahkemeler, istikbalde gelecek şiddetli nefret ve lanetten çekinmek için Nur’un ve bizim mahkumiyetimize cesaret edemeyip ittifakla umumumuzun beraatine ve bütün Risale-i Nur’un iadesine karar verdikleri ve ellerindeki kanun onlara siper olabilir. Dağ gibi kuvvetli adliyeler çekindiği halde, muvakkat bir makam alan gaddar şahsiyetler bu zulmü yapmaları, elbette semavatı ve arzı kızdırıyor, daha hiddetime lüzum kalmıyor.

Nur'u beraat ettirdikten sonra, zındıka komitesi, münafık bazı memurları vesile ederek, merkez-i hükumette resmi bir plan çevirip beni bütün bütün hilaf-ı kanun olarak bütün dostlarımdan ve talebelerimden tecrit ve sıhhat ve hayatım noktasında en fena bir yerde, beni nefy etmek namı altında, haps-i münferid ve tecrid-i mutlak manasında beni Emirdağ'na gönderdiler.

Şimdi tahakkuk etmiş ki, iki maksatla bu muameleyi yapıyorlar.

Birisi: Eskiden beri ihaneti kabul etmedğimden, beni o surette hiddete getirip bir mesele çıkararak mahvıma yol açmaktı. Bundan bir şey çıkaramadıkları için, zehirlendirmek vasıtasıyla mahvıma çalıştılar. Fakat inayet-i İlahiye ile, Nur şakirdlerinin duaları tiryak gibi, panzehir gibi ve sabır ve tahammülüm tam bir ilaç gibi o planı akim bıraktı, o maddi ve manevi zehrin tehlikesini geçirdi. Gerçi hiçbir tarihte, hiçbir hükumette bu tarzda işkenceli zulümler, kanun namına, hükumet namına yapılmadığı halde, damarlarıma dokunduracak tarzda mütemadiyen tarassutlarla herkesi ürkütmekle beni hiddete getiriyordu. Fakat birden kalbime ihtar edildi ki, bu zalimlere hiddet değil, acımalısın. Onların herbirisi, pek az bir zaman sonra, sana muvakkaten verdikleri azap yerinde bin derece fazla baki azaplara ve maddi ve manevi Cehenemlere maruz kalacaklar. Senin intikamın, bin defa ziyade onlardan alınır. Ve bir kısmı, aklı varsa, dünyada da kaldıkça, geberinceye kadar vicdan azabı ve idam-ı ebedi korkusuyla işkence çekecekler. Ben de onlara karşı hiddeti terk ettim, onlara acıdım. Allah ıslah etsin dedim.

Hem bu azap ve işkencelerinde pek büyük sevap kazanmakla beraber, Risale-i Nur şakirdleri yerine ve onların bedeline benimle meşgul olup yalnız beni tazip etmeleri, Nurculara büyük bir fayda ve selamletlerine hizmet olması cihetinde de Cenab-ı Hakka şükrediyorum ve müthiş sıkıntılarım içinde bir sevinç hissediyorum.

Dördüncüsü: Senin mektubunda benim istirahatimi ve eğer iktidarım olsa, benim Şam ve Hicaz tarafına gitmemeye dair sizin hükumet-i hazıraya müracaat maddesi ise:

Evvela: Biz, imanı kurtarmak ve Kur'ân'a hizmet için, Mekke'de olsam da buraya gelmek lazımdı. Çünkü, en ziyade burada ihtiyaç var. Binler ruhum olsa, binler hastalıklara müptela olsam ve zahmetler çek-

sem, yine bu milletin imanına ve saadetine hizmet için burada kalmaya Kur'ân'dan aldığım dersle karar verdim ve vermişiz.

Saniyen: Bana karşı hürmet yerine hakaret görmek noktasını mektubunuzda beyan ediyorsunuz. “Mısır’da, Amerika’da olsaydınız, tarihlerde hürmetle yad edilecektiniz” dersiniz.

Aziz, dikkatli kardeşim!

Biz, insanların hürmet ve ihtiramından ve şahsımıza ait hüsn-ü zan ve ikram ve tahsinlerinden mesleğimiz itibarıyla cidden kaçıyoruz. Hususan acip bir riyakarlık olan şöhretperestlik ve cazibedar bir hodfuruşluk olan tarihlere şaşaalı geçmek ve insanlara iyi görünmek ise, Nurun bir esası ve mesleği olan ihlusa zıttır ve münafidir. Onu arzulamak değil, bilakis şahsımız itibarıyla ondan ürküyoruz. Yalnız Kur'ân'ın feyzinden gelen ve i caz-ı manevinin lemeatı olan ve hakikatlerinin tefsiri bulunan ve tılsımlarını açan Risale-i Nur'un revacını ve herkesin ona ihtiyacını hissetmesini ve pek yüksek kıymetini herkes takdir etmesini ve onun pek zahir manevi keramatını ve iman noktasında zındıkanın bütün dinsizliklerini mağlup ettiklerini ve edeceklerini bildirmek, göstermek istiyoruz ve onu rahmet-i İlahiyeden bekliyoruz.

Şahsıma ait ehemmiyetsiz ve caz'î bir maddeyi haşiye olarak beyan ediyorum:

Madem Recep Bey ve Kara Kazım seninle dost ve zannımca eski Said'le de münasebetleri var. Onlardan iyilik istemek değil, belki bana karşı selefleri gibi manasız, lüzumsuz tazyik ve zulme meydan vermesinler. Hakikaten buranın maddi ve manevi havasıyla imtizaç edemiyorum. Sıkıntılarım pek fazla. İkametgahımı hem dışarıdan, hem içeriden kilitliyorum. Her cihetle yalnızım. Ve bir cihette de komşusuz, sıkıntılı bir odada, hasta bir halde hayatımı geçiriyorum. Bazan bir günü, Denizli'de bir ay hapisten fazla beni sıkmış. Bu yirmi sene dehşetli zulümle hürriyetime ve serbestiyetime ilişmek artık yeter! Zaten iki sene mahkemelerin tetkikatıyla ve aleyhimdeki münafıkların planları akim kalmasıyla kat'iyen tebeyyün etmiş ki, şahsımda ve Nurlarda bu vatan ve millete zarar tevehhüm etmekle daha kimseyi kandıramazlar. Ben de herkes gibi hürriyetime sahip olsam, belki tebdil-i hava için mutedil havası bulunan bu kazanın bazı köylerine gitmeme

müsaadekar bir iş'ar burada olsa, münasip olur. Size ve oradaki Nur dostlarıma çok selam ve dua ediyoruz.

الْباقِي هُوَ الْباقِي

Said Nursî

Üstad'ın bu mektubu Erzurum'un eski milletvekillerinden Salih Yeşil'e yazdığı anlaşılıyor. Üstad'ın işkenceli ve mazlum hâline şefkatle alâkadarlık gösterip fikren imdadına koşması, Salih Yeşil'e karşı Üstad'ı memnun ediyor "Âhir ömrüme kadar unutmayacağım. Size bin mâşâallah ve bârekâallah derim." diyor. Böyle bir zamanda fıkren bir destek bile çok mühimdir. En azından karşı karşıya bulunan zâlim ve mazlum saflar arasında yeriniz belli olur. Çünkü yarın kıyamet gününde Allah'ın huzurunda o ulu divanda hesaplar görülürken, bu meseleden dolayı da herkes hesap verecek.

Kur'an-ı Kerim'de, Mü'min ve Yâsin Sûrelerinde bu hususta örnekler vardır. Firavun Hz. Musa Aleyhisselam'ı öldürmek isteyince, Firavun hânedanından hem de mühim bir konumda bulunan bir zat, Kur'an'ın ifadesiyle "mü'min adam" karşısına çıkmış ve "Rabbim Allattır, dedi diye bir adamı öldürecek misiniz?" demişti. (Mü'min Sûresi, 28) Onun için Kur'an-ı Kerim'in bir sûresinin ismi, bu zâta işaretten "Mü'min"dir. Yâsin Sûresi'nde de Allah'ın dini için gelen elçilere karşı çıkıp onları yalanlayanlara karşı şehrin en uzak yerinden hatırı sayılır bir zatın (Habib-i Neccar olduğu rivayet ediliyor) koşarak gelip "Ey kavmim (bu) elçilere uyun" dediği ve sonunda şehit edildiği anlatılmaktadır. (36/20-27)

Mektubun ikinci bölümünde Üstad, sırf Salih Yeşil'in hatırı için kendisi ile ilgili zâlimlerin işkencelerine ait birkaç maddeyi beyan ediyor:

Birinci maddede, Üstad kendisine revâ görülen zulümlerin temelini aslında tâ seneler öncesine dayandığını, nitekim tâ 1918 tarihinde Seyyid Sadeddin Paşa'nın kendisine "Kat'i bir vasıta ile haber aldım, kökü ecnebidde ve kendisi burada bulunan bir zındıka komitesi, senin bir eserini okumuş. Demişler ki, 'Bu eser sahibi dünyada kalsa, biz mesleğimizi (yani dinsizliği) bu millete kabul ettiremeyeceğiz. Bunun vücudunu kaldırmalıyız.' diye senin idamına hükmetmişler. Kendini muhafaza et." dediğini söylüyor. İşte bu komite hem genişlemiş hem de Üstad'a karşı mücâdelede herbir sinsi hileyi kullanmıştır. İki defa imhâ için hapse atmışlar, onbir

defa da zehirlemişler. (Afyon hapsiyle üç hapis olmuş, toplam on dokuz defa zehir vermişler.)

Bütün bunlara rağmen Allah'ın inayeti ve hıfzı ile Üstad bunlara sabır göstermiş ve tahammül etmiş.

İkinci maddede, bu onurlu, bu elinde idam kararı bulunan 31 Mart'ın güçlü mahkeme başkanı Hurşid Paşa'ya meydan okuyan yigide, bu Rus Çarı'nın dayısı komutan Nikola Nikolaviç'in idam kararı ve idam mangasına değer vermeyen kahramana bir çavuşun yaptığı hakaret ve ihanet anlatılıyor.

Üçüncü maddede, iki mahkemenin iki sene tedkikten sonra beraat vermesine rağmen kanun ve adâlete bütün bütün ters bir şekilde tam bir tecrit ve sağlığına zararlı bir yere sürgün edilşinin hain planı anlatılıyor. Böylece ihaneti kabul etmeyen bu asil fitratı hiddete getirip bir hadise çıkartarak bitirmek istedikleri beyan ediliyor.

Peki bütün bunların hikmeti ne olabilir? Üstadımızın bütün duygu ve hissiyatları uyanık hale getirilip Kur'ân-ı Kerîm'i bütün canlılığı ve tazeliği ile kavrayarak idrak etme ve İslâmiyeti bütün incelik ve derinliği ile yaşamaları için sahabilerin yetiştirilmesi gibi benzer bir duruma mazhar etmek için olabilir diye düşünüyorum. Zaten Üstad, bu yapılanların hikmetlerini yer yer ve zaman zaman izah etmiştir. Evet bütün bunlar ihlas ve sadakatla velâyet-i kübra sahibi sahabiler gibi veraset-i nübüvvet sırrıyla hizmet edebilmek için olsa gerektir. Emirdağ Lâhikası-İP'de 292. Mektupta "Konuşan Yalnız Hakikattir" başlığı altında da izah ettiği üzere Üstad'a sadece rıza-i İlahi ve yalnız imana hizmet hususu gösterilmiştir.

Dördüncü maddeye gelince, burada Sâlih Yeşil'in, Üstad'ın Şam ve Hicaz taraflarına gitmek için hükumete müracaat meselesine, Üstad'ın önemli bir sırrı ifade eden iki şıklı cevabı var:

Birincisi, Üstad "İmanı kurtarmak ve Kur'ân'a hizmet için Mekke'de olsam da buraya gelmem lâzımdı. Çünkü en ziyade burada ihtiyaç var. Binler ruhum olsa, binler hastalıklara mübtelâ olsam ve zahmetler çeksem, yine bu milletin imanına ve saadetine hizmet için burada kalmaya Kur'ân'dan aldığım dersle karar verdim." diyor.

Dikkat edilirse, Âlem-i İslam'ın hatta dünyanın merkezi ve eksen, Türkiye yani bu mübarek Anadolu gösteriliyor. Her şey buranın etrafında dönecek... Hatta Kur'ân'ın bu cihanı, hem asrımızı ve gelecek asırları tenvir edecek tefsiri Risalelerin Türkçe yazılması da boşuna değil; Türkçe dünya

dili olacak; Milaslı Halil İbrahim Çöllüoğlu'nun tabir ve Üstadımızın tasvibiyle, Türkçe'nin imamı ve en güzel numûnesi de olgun Türkçe'yle yazılmış Risale-i Nur olacaktır.

İkincisi yine Salih Yeşil'in "Mısır'da, Amerika'da olsaydınız, tarihlerde hürmetle yâd edilecektiniz" sözlerine karşılık Üstad, tarihlere şaşaalı bir şekilde geçme arzusunun, acip bir riyakarlık olması itibariyle ürkülecek bir şey olduğunu söylüyor.

147. Mektup

Hakikaten merhum Hasan Feyzi gibi az zamanda çok hizmet eden ve Nurlara karşı pek çok ciddi alâkadar olan Mustafa Osman'ın, hizmetinin makbuliyetine bir delil olarak, Hasan Feyzi'nin ve onun ruhlarında ve sadakatlerinde iki muallim olan Ahmed Fuad ve Mustafa Sungur ve iki yüksek talebe olan Mustafa Oruç ve Rahmi'yi bulması ve Risale-i Nur'un o kuvvetli ellerle hizmetine çalışması, o havali için büyük bir saadettir.

Hem bazı cümleleri tâdilatla beraber Lahikamıza geçirdiğimiz Mustafa Osman'ın ve muallim Mustafa Sungur'un müşterek acip mektupları gösteriyor ki, merhum Hasan Feyzi nev'inde bir sümbül orada inkişafa başlamış; inşaallah çok biçarelerin imanını kurtaracaklar. Hususan onların mahiyetinde ve Isparta'nın küçük masum kahramanlarına benzer, Rahmi namında, on dört yaşında bir mektepli çocuğun fedakarane Nurların derslerini gaye-i hayat bilmesi, bizleri ve Nurcuları cidden sevindiriyor. O havali için gençlerin kurtulmasına bir fa l-i hayırdır.

Risale-i Nur'un Zülfikar ve sair mecmuaların intişarı için büyük yardımlarda bulunan ve merhum şehid Hafız Ali'nin en mükemmel tarzda yazdığı ve Nur fabrikasında tam çalışkan bir arkadaşı ve sadık bir varisi olan Hafız Mustafa'nın eline emanet bırakılan bütün Risale-i Nur eczaları onun eline geçmesini temin eden Ahmed Fuad'ı ve emaneti ona teslim eden kardeşimiz Hafız Mustafa'yı ve Safranbolu memleketini ve oradaki kardeşlerimizi ruh u canımızla tebrik ediyoruz. İnşaallah Zülfikar'a verdiği herbir banknota mukabil, bin kâr görecektir.

binler hayırlara medar olacak. Hem ona, hem kardeşlerinden Hatip İbrahim'e, hem yeni bir fedakar muallim olan Mustafa Sungur'a ve küçük bir Selahaddin olan Rahmi'ye ve başta Mustafa Osman ve Hıfzı olarak oradaki bütün kardeşlerimize selam ederiz.

Üstad, sonrakileri devamlı önde giden, örnek olanlarla münasebet kurarak, alâkalandırarak tanıttığı, tarif ettiği ve takdir ettiği gibi, bu mektubunda da makbul hizmetlerde bulunan Mustafa Osman'ı az zamanda çok hizmet eden ve Nurlara karşı pek çok ciddi alâkadar olan Hasan Feyzi Efendi'ye benzetmiştir. O bir muallim olduğu için, Mustafa Osman'ın bulduğu iki muallimi (Mustafa Sungur ve Ahmed Fuad'ı) ve iki yüksek talebeyi (Mustafa Oruç ve Rahmi'yi) delil olarak göstermektedir. Mustafa Osman ve Mustafa Sungur'un müşterek yazdığı acib mektupları da anarak, orada Hasan Feyzi nevinde bir sünbülün inkişafa başladığını müjde şeklinde haber vermektedir. Bu müjdeli haber tamamen gerçekleşmiştir. Mektubun sonunda Safranbolu memleketi ve oradaki kardeşler ruh u canla tebrike şayan görülmüş ve "yeni bir fedâkar muallim" tabiri ile Mustafa Sungur'dan tekrar bahsedilmiştir.

Mustafa Sungur Ağabey, Kastamonu Gölköy Enstitüsü'nden mezun olduktan sonra Risale-i Nurları tanıır. Risaleler Isparta'dan Safranbolu'da ikamet eden esnaftan Mustafa Osman'a geliyordu. Onun vasıtasıyla Mustafa Sungur Ağabeylere ulaşıyordu. 1947 Eylül'ünde Emirdağ'da Üstad'la görüşen Mustafa Sungur Ağabey diyor ki: "Emirdağ'da birgün Zübeyir ve Ziya ile birlikte Dördüncü Şuâ olan Âyet-i Hasbiye Risalesini okumuş ve büyük bir hazz-ı mânevî almıştık. Sonra Üstadımız yanımıza geldi, tekrar okuttu ve 'Ben zevk cihetini değil, meşakkat cihetini seçtim. Fakat size müsaade ediyorum. Çünkü şevkinize, gayretinize vesile oluyor.' demişti. Sırası gelmişken bu hususta şunu da arz edeyim ki, Hz. Üstad, bir gün neşeli ise, üç gün ızdıraplı ve hastalıklı idi. Bana kaç defa: 'Sungur! Bende on hastalık var. Birisi eğer sende olsa, yataktan kalkamazsın.' demişti. Demek hastalığıdaki büyük ecir ve sevabı düşünerek sabrediyordu. (...) Hastalığından bahisle birgün Zübeyir'e demiş, o bize nakletti: 'Ben hastalığıma şifa için, Kur'an'da olan âyetleri biliyorum. Fakat istimal etmiyorum. Hastalık madem geçicidir; ecrine ve sevabına nâil olmak var.' demiş. ızdırabının çoğu Risale-i Nur içindi. Her halde Nur dairesi teessüs ettikten sonra, o daire hesabına düşünüyor, üzülüyor veya seviniyordu. Çünkü Nur dairesi, Hz. Üstad'ın bir vücud-u mânevîyesi gibiydi."

148. Mektup

Muhterem, Mübarek, Muazzez, Şefkatli ve Faziletli Üstadımız Efendimiz Hazretlerine:

Evvela: *كُلِّ مُصِيبَةٍ إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ* Risale-i Nur kahramanlarından şehid merhum Hafız Ali Efendi'nin refakat-i maneviyesine bu defa vasıl olan Hasan Feyzi ağabeyimizin irtihali, bizleri cidden müteessir eylemiştir. Başta siz Üstadımız Efendimiz oldukları halde bütün Risale-i Nur talebelerine ve kendisinin mensup olduğu maddi ve manevi efrad-ı ailesine ve Medrese-i Nuriyesine ve Denizli halkına taziyetlerimi bildirir ve teessürlerinize iştirak eylerim. Ve naçiz manevi hediyelerimi dergah-ı İlahiyeye takdim eylerken, garik-ı rahmetler ihsan buyurmasını niyazlarda bulunurum. *كُلُّ نَفْسٍ ذَائِقَةُ الْمَوْتِ* fehvasınca, bu âlemden âlem-i ervaha götürdüğü *وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنُبَوِّئَنَّهُمْ مِنَ الْجَنَّةِ غُرَفًا تَجْرَى مِنْ تَحْتِهَا* ervaha götürdüğü *الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا نِعْمَ أَجْرُ الْعَامِلِينَ* ayet-i sübhaninin işaret buyurduğu ecr-i naîm çok Hasan Feyzi'ler sümbül vermesini eltaf-ı İlahiyeden tazarru ve niyaz eylerim.

Muhterem efendim!

Mesmuatıma nazaran, Denizli'de, bundan yetmiş seksen sene evvel büyük bir evliyadan Hasan Feyzi isminde bir zat, birgün talebelerine, "Bugün Kürdistan'da bir evliya dünyaya geldi" diye beşarete bulunmakla zat-ı devletlerini işaret buyurmuş. Bâdehu Denizli'ye başka başka perdelerle teşrifiniz, o zatın ruhunu şad ve i'zaz için olduğunu telakki etmiştim. Ve az zaman sonra aynı isimde müteveffa Hasan Feyzi Efendi'nin Risale-i Nur'a hürmetle birinci Hasan Feyzi'ye imtisalen istikbal etmesi ve Nurlara taaşşukla idhal-i envâr olması, bu kanaatimi kat kat ziyadeleştirdi. Şimdi de düşündüm: Birinci Hasan Feyzi'nin vefatından sonra Said yetiştirdi. Ve namına baktığı ikinci Hasan Feyzi de vazifesini yaptı ve Nurlara garik olarak ve yerine bırakacağı çok Hasan Feyzi'leri de vazife başına davet edip hayata veda etti. Cenab-ı Erhamürrahiminden tazarru ve niyaz eylerim ki, Risale-i Nur'a ve Üstadımıza bu Hasan Feyzi'nin acısını unutturacak daha çok Hasan Feyzi'ler ihsan buyursun. Ve onların başlarında Üstadımızı mes'ud ve bahtiyar ve muammer bu-

yurmasını onun derya-i rahmetinden, fazlından, inayetinden ve ihşanından, ikramından, in'amından, eltafindan ümitvar olup, görmekliğimizi tazarru ve niyaz eylerim.

Günahkar, aciz, kusurlu talebeniz

Halil İbrahim

(Rahmetullahi aleyhi ve alâ Hasan Feyzi)

Bu mektup Milaslı Halil İbrahim Çöllüoğlu'na aittir. O, bu mektubu ile Hasan Feyzi Ağabeyimizin vefatı münasebetiyle Üstadımıza üzüntü ve taziyelerini bildirmektedir. Ayrıca iştimiş olduğu bir gerçeği de “Denizli’de bundan yetmiş-seksen sene evvel büyük evliyadan Hasan Feyzi isminde bir zât, birgün talebelerine ‘Bugün Kürdistan’da bir evliya dünyaya geldi.’ diye müjde vermekle zâtınızı işaret buyurmuş. Daha sonra başka başka perdelerle teşrifinizi, o zâtın ruhunu şâd ve i’zaz etmek için olduğunu telakki etmiştim. Az zaman sonra aynı isimde müteveffâ Hasan Feyzi Efendi’nin Risale-i Nur’a hürmetle birinci Hasan Feyzi’ye imtisâlen istikbâl etmesi ve Risale-i Nurlara âşık olarak nurların içine gark olması, bu kanâatimi kat kat ziyâdeleştirdi.” diye ifade etmektedir.

Milaslı Halil İbrahim Ağabeyimizin bu tesbitleri tam bir isabettir. Daha önce 51. Mektupta geçen ve “Boyun bâlâ, gözün şehlâ, gören mecnun seni leylâ” mısraı ile başlayan harika şiiri, Hasan Feyzi Ağabeyimizin ne derece bir nur aşığı olduğunu gösteriyor. Bu şiirin bestesini dinlemek ise, insanın içini hissiyatla coşturup gözlerinden yaşlar akıtıyor.

Tarihçe-i Hayat’ta neşredilen ve Risale-i Nur’u anlatan “Güzel oku; her zerrede coşkun birer mana var” mısraı ile başlayan şiiri çok enfes olduğu gibi, Üstad, beraattan sonra Denizli’den ayrılırken yazıp kendisine verdiği “Çekilip nur-u hidâyet yine zindan olacak” mısraı ile başlayan şiiri de çok hârikadır...

1976’da Ahmed Feyzi Ağabey’in metrukâtı içinde bulduğum bu son şaheser şiir, Hasan Feyzi Ağabey tarafından kendi güzel el yazısı ile yazılmıştı. Hem de şiirin tamamı vardı. O sırada “Hadis Dersi” takrir eden Hocaefendiye, bu yâdigarı hemen ulaştırdım. O da Köse Mahmut Ağabey’e verip çerçeveletmesini istedi...

149. Mektup

Bu sıkıntılı zamanda nefsim sabırsızlıkla beni taciz ederken, bu fikra onu tam susturdu, şükrettirdi. Size de faydası olur diye leffen takdim edilen bu fikra, başımın yanında asılı duruyor.

1. Ey nefsim! Yetmiş üç sene, yüzde doksan adamdan ziyade zevklerden hisseni almışsın. Daha hakkın kalmadı.

2. Sen, âni ve fani zevklerin bekasını arıyorsun. Onun için, onun zevaliyle ağlamaya başlıyorsun. Kör hissiyatınla bu yanlışının tam tokadını yersin. Bir dakika gülmeye bedel on saat ağlıyorsun.

3. Senin başına gelen zulümler ve musibetlerin altında kaderin adaleti var. İnsanlar, senin yapmadığın bir işle sana zulmediyorlar. Fakat kader, senin gizli hatalarına binaen, o musibet eliyle seni hem terbiye, hem hatana kefâret ediyor.

4. Hem yüzer tecrübenle, ey sabırsız nefsim, kat i kanaatin gelmiş ki, zahiri musibetler altında ve neticesinde inayet-i İlahiyenin çok tatlı neticeleri var. عَسَىٰ أَنْ تَكْرَهُوا شَيْئًا وَهُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ çok kat'î bir hakikatı ders veriyor. O dersi daima hatıra getir. Hem, feleğin çarkını çeviren kanun-u İlahi, senin hatırın için o pek geniş kanun-u kaderi değiştirilmez.

5. مَنْ أَمَّنَ بِالْقَدَرِ أَمِنَ مِنَ الْكَدْرِ kudsî düsturunu kendine rehber et. Hevesli akılsız çocuklar gibi, muvakkat, ehemmiyetsiz lezzetlerin peşinde koşma! Düşün ki, fani zevkler, sana manevi elemeler, teessüfler bırakıyor. Sıkıntılar, elemeler ise, bilakis, manevi lezzetler ve uhrevî sevaplar veriyor. Sen divane olmazsan, muvakkat lezzeti yalnız şükür için arayabilirsin. Zaten lezzetler şükür için verilmiş.

Said Nursî

Başımın yanına astığı beş maddelik bu fikra, sıkıntılı zamanlarında sabrını takviye edici mâhiyette. Herkes için büyük faydalar ihtivâ ediyor.

1- Bu yaşa kadar ey nefis, her türlü zevkten, pek çok insandan fazla nasibi almışsın, hayattan daha ne bekliyorsun? Sabret ve sıkıntılarının meyvelerini, sevaplarını devşirmeye bak...

2- Sen bir yanlışın içindesin. Hiç âni ve fani zevklerin bekası olabilir mi? İleriye görmeyen kör hissiyat seni aldatmış. Onun için boşu boşuna bir

dakika gülmeye bedel on saat ağlıyorsun. İşte bu, senin yanışının tokatı...

3- İyilikler ve hayırlar Allah'tan; kötülük ve musibetler nefistendir. Yani başına gelenlerde nefsin sebebiyle kaderin adâleti vardır. Başına gelenlerin hikmetini bilmediğin ve zâhiren insanların zâlim eliyle geldiğini gördüğün için yanılıyorsun. Halbuki İlahî takdir, onları senin gizli günah ve hataların için bir musibet olarak sana gönderiyor. Böylece seni hem terbiye etmek, hem de hatalarına keffâret ederek seni temizlemek istiyor.

4- Ey sabırsız nefis, “Umulur ki, hoşlanmadığınız bir şey, sizin için hayırlı olabilir.” (Bakara Sûresi, 216) âyeti, pek çok tecrübelerle, hakikatli kesin bir ders olarak, zâhiri musibetler altında İlâhî inayetin bulunduğunu göstermiş ve sana kat'i kanaat vermiş olmalıdır. Bu dersi hiç unutmamak gerekir. Ama biz her istediğimiz neticeye hemen ulaşamayız. Çok geniş dairede dönen çarkı, keyfimize göre döndürmek imkânına sahip değiliz. Sabırlı olmalıyız ki, tatlı neticelere kavuşalım.

5- “Kadere iman eden, kederden emin olur” kudsî düsturu bizim rehberimiz olmalıdır. Kaderî takdirler, Cenab-ı Hakk'ın Mukaddir isminin bir tecellisidir. Bu isim de Cenab-ı Hakk'ın, ilim, adâlet, merhamet ve hikmet sıfatları ile beraber takdirle bulunur. Hiçbir şey, kör tesadüflerin neticesi değildir. Unutma ki, fâni zevkler insanlara mânevî elem ve acılar bırakıyor. Bilakis, sıkıntı ve elemeler de mânevî lezzetler ve âhiret sevapları bırakıyor. Öyleyse akılsız çocuklar gibi geçici ve önemsiz zevk ve lezzetlerin peşinde koşmanın zarardan başka hiçbir getirisi yok. Şükür için verilmiş lezzetleri bile geçici olmaktan kurtarmak mümkün. Evet Allah'a hamd ve şükürle nimetlerin lezzetleri bâkileştirilebilir.

150. Mektup

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Evvelen: Garip bir münazara-i nefsiyemi, bana mahsus iken, berayı malumat size yazmak hatırıma geldi. Şöyle ki:

Başım üstündeki sizce malum levha nefsimi tam susturduğu halde, bu gece nefs-i emmarenin silahını daha musırrane istimal eden kör hissiyatım, damarlarıma tam dokundurup, tesemmüm ve hastalıktan gelen ziyade teessür ve hassasiyet ve şeytandan gelen ilkaat

ve fitri hubb-u hayattan gelen acip bir haletle, o ikinci nefis-i emmare hükmünde olan kör hissiyat, benim vefat ihtimalinden şiddetli bir me'yusiyet ve teellüm ve kuvvetli bir hırs ve zevk ve lezzetle kalb ve ruhuma tam ilişti.

“Niçin istirahat-i hayatına çalışmıyorsun, belki reddediyorsun? Ve gayet zevkli ve masumane lezzetli bir hayat ve bir ömür kendine Nur dairesinde aramıyorsun ve ölmeye karar verip razı oluyorsun?” dedi ve dediler. Birden gayet kuvvetli iki hakikat, o ikinci nefis-i emmareyi şeytanla beraber susturdu.

Birincisi: Madem Risale-i Nur'un vazife-i kudsiye-i imaniyesi benim ölümümle daha ziyade halisane inkişaf edecek ve hiçbir cihetle dünya işlerine ve benlik ve enaniyete vesilelikle itham edilmeyecek ve rekabeti tahrik eden hayat-ı şahsiyemi bulmadığı için daha mükemmel ve ihlas ile o vazife devam edecek. Hem ben dünyada kaldıkça gerçi bir derece yardımım olabilir; fakat adı şahsiyetimin ehemmiyetli rakipleri, münekkitleri, o şahsiyeti itham edebilir ve Risale-i Nur'a ihlalsızlıkla ilişebilir ve bir derece çekinir, çekindirir. Hem bir derece bekçilik yapan bir şahsiyetin yatmasıyla, o daire-i nuraniyedeki bütün ehl-i gayret müteyakkız davranır. Bir nöbettar yerine, binler bekçi çıkar. Elbette ölüm gelse, “Baş üstüne geldin” demek gerektir.

Hem, madem Nur şakirdlerinden çokları hem malını, hem istirahatini, hem dünya zevklerini, hem lüzum olsa hayatını Nurun hizmetinde feda ediyorlar. Sen, ey nefsim! Neden fedakarlıkta en geri kalmak istersin?

Hem kat'iyen bil ki: Çok biçarelerin hayat-ı bakiyelerini Nurlarla kurtarmak hizmetinde, fani ve zahmetli ihtiyarlık hayatını memnuniyetle bırakmaya lüzum olsa veya vakti gelse, razı olmak gayet lezzetli bir şereftir.

İkincisi: Nasıl ki aciz, zayıf bir adam, bir batmanı kaldıramadığı halde on batman yük üstüne yığılmış bulunsa ve dostları onu çok kuvvetli bilip ona gizli zaafına yardımdan ziyade ondan yardım istedikleri halde, o biçare de onların hüsn-ü zannını kırmamak veyahut kendini çok aşağı göstermemek için gayet ağır ve soğuk olan gösteriş ve tekel-lüflerle kendini yüksek ve kuvvetli göstermeye çalışmak çok elim ve

zevksiz olması gibi; aynen öyle de: Ey kör hissiyatın içine giren nefsi-
emmare! Bu adi şahsiyetimin ve bir çekirdek kadar ehemmiyeti olma-
yan istidâdımın yüz derece fevkinde ve sırf bir inayet-i Rabbaniye ola-
rak bu karanlıklı ve çok hastalıklı asırda Kur'ân'ın eczahane-i kudsiye-
sinden çıkan ve rahmet-i İlahiye ile elimize verilen Risale-i Nur daki
hakikatlere o şahıs masdar ve menba ve medar olamaz. Belki, yalnız
çok biçare ve muhtaç ve Kur'ân kapısında bir sail ve muhtaçlara ye-
tiştirmeye bir vesile olduğum halde, Nur'un muhlis ve halis, siddık ve
sadık, safi ve fedakar şakirdleri, o biçare şahsiyetim hakkında yüz derece
ziyade hüsn-ü zanlarını kırmamak ve hissiyatlarını incitmek ve Nur-
lara karşı şevklerine ilişmemek ve Üstad nâmı verdikleri o biçare şahsı,
onların hatırı için çok aşağı olduğunu göstermemek ve ağır ve elemli
tekellüflere ve tasannulara mecbur olmamak için ve yirmi sene tecrida-
tın verdiği tevahhuş için, hatta dostlarla dahi-hizmet-i Nuriye olmazsa-
görüşmeyi terk ediyorum ve etmeye ruhen mecbur oluyorum. Ve te-
kellüfe ve kıymetten ziyade kendimi göstermeye ve ziyade hüsn-ü zan
edenlere karşı hoş görünmek için kendimi makam sahibi göstermek
ve sırr-ı ihlâsa tam münafı kendini büyük göstermek ve vakar perdesi
altında benliğin zararlı ve fani zevkini aramak haletleri ise, ey nefsim!
Meftun olduğun o zevkleri hiçe indirirler.

Ey nefis! Ey zevke müptela bedbaht kör hissiyat! Binler dünyevi
zevki alsan, şu vaziyette yine bozular; o zevk ayn-ı elem olur. Madem
yüzde doksan mazideki ahbab adeta –güya– beni berzaha çağırıyorlar.
Bu hazır zamandaki on dosttan ben kaçmaya mecbur oluyorum. Elbet-
te bu ihtiyarlık ve yalnızlık hayata, berzah hayat-ı maneviyesi bin derece
müreccaktır diye, bu iki hakikatle, hadsiz şükürler olsun, o ikinci nefsi-
emmare tam susturuldu, kalb ve ruhtan gelen zevke razı oldu. Şeytan
dahi sustu, hatta damarlarımdaki maddi hastalık da gayet hafifleşti.

Elhasıl: Ölsem, vazife-i Nuriye daha ziyade ihlas ile rekabetsiz,
ithamsız inkişaf eder.

Hem, bu zamanda aramadığım caz'i, muvakkat zevk ve bu hayat
ve dünya gözüyle fütihat-ı Nuriyeden gelen lezzet bedeline, çok ağır,
soğuk ve nahoş tekellüf elemelerinden ve hodfuruşluk zahmetlerinden
ve tasannu zararlarından kurtulmak vardır.

Hem, bu senede bir defa, ey nefis! Ruh ve kalble beraber çok müş-tak olduklarınız eski, zevkli ve hayatımdaki yaşadığım memleketleri ve ünsiyet ettiğim ahbabları ve mufakatlerinden çok mahzun olduğum kardeşleri görmek için, beraber, kısmen hakikaten, kısmen hayalen o geçmiş mazide gezdin. Sen de gördün ki, o sevimli, müteaddit vatan-larımda, yüzde ancak bir iki ahbabı bulabildin. Ötekiler, bütün berzah âlemine göçmüşler ve o sevimli hayat levhaları değişmiş, elim ve hazin bir vaziyet almış. Daha o ahbapsız yerleri görmek istenilmez. Onun için, bu hayat ve bu dünya bizi kovmadan evvel ve “Haydi dışarıya!” demeden, biz kemal-i izzetle, Allahısamarladık deyip izzetimizle bu fani zevklerimizi bırakmalıyız.

*Umum kardeşlerimize binler selam ve dua
eden hasta fakat tam mesrur kardeşiniz*

الْبَاقِي هُوَ الْبَاقِي

Said Nursî

Cenab-ı Hak, hiç kimseye kaldıramayacağı bir yük yüklediği için, el-bette büyüklerin imtihanları da ona göre olacaktır. Bir önceki mektupta nefs-i emmâreyi susturacak bir levhadan bahsedilmişti. Bu mektupta ise, nefs-i emmâre normalde o levhada ifade edilen hakikatler karşısında susarken, nefs-i emmârenin silahını daha ısrarlı kullanan kör hissiyat, damarlara dokundurup, zehirlenme ve hastalıktan gelen fazla teessür ve hassasiyet ve üstelik şeytandan gelen şaşırtıcı telkinlerle kuvvetli bir hayat hırsının ve zevkinin, kalp ve ruha ilişmesi durumunda, yapılması gerekenler anlatılıyor. Evet düşman tarafın, en ağır ve en tehlikeli hücumları gösterilip ne yapılması gerektiği anlatılarak, herkes için geçerli bir mü-dafaa şekli öğretiliyor.

Mesnevî-i Nuriye’de beyan edildiği gibi “İnsanın vücudunda bir kaç daire vardır. Çünkü, hem nebâtîdir, hem hayvânîdir, hem insanîdir. Hem imanı tezkiye muâmelesi bazan tabaka-i imâniyede olur. Sonra, tabaka-i nebâti-yeye iner. Bazan da yirmi dört saat zarfında her dört tabakada muâmele vâki olur.”

İnsan, yemesi içmesi itibariyle, topraktan sudan ve havadan gıdasını alan nebatlar gibidir. Şehveti, iştihası ve gazabı itibariyle hayvanata benzer. Aklı, vicdanı ve ince duyguları itibariyle insandır. Bütün bunların üzerinde imâni itibariyle de imânî bir konuma sahiptir. Nebâtî ve hayvanî duy-

gular kör olduğu için ileriye görmez. Anlık zevklere meftundur. Hayvanî bir his olan intikam duygusu ile bir dakikada işlediği cinayetle senelerce hapiste kalır. Halbuki akıl, yaptığının yanlış olduğunu bilir, vicdan ise daha başka vazgeçirici şeyler ileri sürer ama ileriye görmeyen kör hissiyata çoğu zaman söz dinletemez. Onun için bir üst murakabe merkezinin yanî imanî mertebenin müdahalesine ihtiyaç vardır. Ama bu imanın, tahkiki olması, yani burhanî ve Kur'ânî bir şekilde hissiyata da söz geçirecek bir güçte olması gerekmektedir.

151. Mektup

Sizleri ve umum Risale-i Nur şakirdlerini ve bilhassa Medrese-i Nuriye'nin talebelerini ve bilhassa o merhumun akrabalarını, Medrese-i Nuriye'nin mübarek üstadı Hacı Hafız Mehmed'in vefatı münasebetiyle taziye ediyoruz. Ve Nurlar hesabına bütün ruh u canımızla biz dünyada kaldıkça ona dua-yı rahmet etmeye ve Hafız Ali ve Hasan Feyzi ortasında daima bütün manevi kazançlarımıza hissedar etmeye kat'i karar verdik. O çok ehemmiyetli ve Nur hizmetinde muvaffakiyetli merhum o mübarek zat, mükemmel vazifesini bitirip yüzer manevi evlat ve hayrül-halef bırakıp gittiği ve terhis olduğu, rahmet ve istirahat âlemine çekildiği aynı zamanda, büyük üstadlarımın dairesine kazançlarımı bağışladığım zaman, Hafız Ali, Hafız Mehmed, Mehmed Zühtü ve Sav'lı Ahmed ve Hasan Feyzi içinde, ihtiyarım olmadan Hacı Hafız Mehmed daha hayatta iken on günden beri onların içinde görüyordum. Derdim: "Vefat edenler içinde bu da bulunsun." İlişmedim. Hem hayatta olanlar içinde, hem üstadlar dairesinde bulunmasına hayret ederdim.

Şimdi bu mektubunuzdan anlaşıldı ki, onun halisane kudsî hizmetinin bir kerameti olarak vefatını ihsas ediyordu. "Hafız Ali, Hasan Feyzi ortasında makamım var" diye iş'ar ediyordu. Cenab-ı Hak, onun defter-i a'maline Sava Medrese-i Nuriye'de okunan ve yazılan risalelerin harfleri adedince ruhuna rahmetler ve kabrine nurlar ihsan eylesin. Amin. Ve aynı sistemde tam hayrül-halef mahdumu Hafız Mehmed ve hafidi Ahmed Zeki'yi onun vazifesinin idamesine muvaffak eylesin. Amin. Ve onların umumuna sabr-ı cemil ihsan eylesin. Amin.

Bu mektup Isparta'nın Sav Köyü'nden Hacı Hâfız Mehmet Avşar'ın 15 Ocak 1947'de vefatı üzerine yazılmıştır. Hem hacı hem de hâfız olan bu zâtın hizmete sahip çıkması, Sav köyünde çoluk-çocuk, kadın-erkek herkesin Risale-i Nurları okuyup yazmasına sebep olmuştur. Daha önce kavga-gürültü vs. sebeplerden köye baskın yapan jandarmalar bu sefer, Risale-i Nurlar sebebiyle baskınlara başlamışlardır. Ama Nurlara tam sahip çıkan bu köyün kahraman insanları her şeye rağmen köylerini hizmetin bir merkezi ve bir Medrese-i Nuriye haline getirmeyi başarmışlardır. Üstad bu zâtı da hep Sav köyü Medrese-i Nuriyesi'nin mürşidi, müessisi (kurucusu) ve müdebbiri olarak görmüş ve Kastamonu Lâhika-sı'ndaki bir mektubunda aynen bu vasıflarla ifade etmiştir.

152. Mektup

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ * السَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ

Aziz, Siddık Kardeşlerim ve Nur Şakirdlerinin Küçük Pehlivanları!

Asâ-yı Musa âhirlerinde, bazı nüshalarında mübarekler pehlivanı büyük ruhlu Küçük Ali namında bir kardeşimizin sualine karşı verdiğim bir cevap var. Onu okuyunuz ki, o zata bazı muterizler Risale-i Nur'un kıymetini bir derece kırmak için demişler: “Herkes Allah’ı bilir. Âdi bir adam, bir veli gibi Allah’a iman eder” diye, Nurların pek yüksek ve pek çok kıymettar ve gayet lüzumlu tahşidatını ziyade göstermek istemişler.

Şimdi, İstanbul’da –daha dehşetli bir fikirde– anarşi fikirli küfr-ü mutlaka düşmüş bir kısım münafıklar, Risale-i Nur gibi, ekmek ve suya ihtiyaç derecesinde herkes muhtaç olduğu imani hakikatlerine ihtiyacı düşürmek desisesiyle diyorlar ki: “Her millet, herkes Allah’ı bilir. Onu, daha yeni ders almaya ihtiyacımız çok yok” diye mukabele etmek istiyorlar.

Halbuki Allah’ı bilmek, bütün kainata ihata eden Rububiyetine ve zerrelere yıldızlara kadar cüz’î ve külli her şey Onun kabza-i tasarrufunda ve kudret ve iradesiyle olduğuna kat’î iman etmek; ve mülkünde hiçbir şeriki olmadığına ve لا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ kelime-i kudsiyesine, hakikatlerine iman etmek, kalben tasdik etmekle olur. Yoksa, “Bir Allah var” deyip,

bütün mülkünü esbaba ve tabiata taksim etmek ve onlara isnat etmek –haşa– hadsiz şerikleri hükmünde esbabı merci tanımak ve her şeyin yanında hazır irade ve ilmîni bilmemek ve şiddetli emirlerini tanımamak ve sıfatlarını ve gönderdiği elçilerini, peygamberlerini bilmemek, elbette hiçbir cihette Allah’a iman hakikati onda yoktur. Belki küfr-ü mutlaktaki manevî Cehennemî dünyevî tazibinden kendini bir derece teselliye almak için o sözleri söyler.

Evet, inkar etmemek başkadır, iman etmek bütün bütün başkadır.

Evet, kainatta hiçbir zışuur, kainatın bütün eczası kadar şahidleri bulunan Halik-ı Zülcelal’i inkar edemez... Etse, bütün kainat onu tek-zib edeceği için susar, lakayd kalır.

Fakat Ona iman etmek, Kur’ân-ı Azimüşşan’ın ders verdiği gibi, O Hâlıkı, sıfatlarıyla, isimleriyle, umum kainatın şهادetine istinaden kalben tasdik etmek; ve elçileriyle gönderdiği emirleri tanımak; ve günah ve emre muhalefet ettiği vakit, kalben tevbe ve nedamet etmek ileldir. Yoksa, büyük günahları serbest işleyip istiğfar etmemek ve aldirmamak, o imandan hissesi olmadığına delildir. Her neyse...

Evlatlarım, ehemmiyetli bir hâdise size bu uzun meseleyi kısaca beyan etmeye sebep oldu. Şimdilik sizlere Risale-i Nur’un ehemmiyetli şakirdleri nazarıyla bakıyorum. Mustafa Oruç, çok talihlidir ki, kendi sisteminde ve ruhunda ve ciddiyetinde, az bir zamanda sizleri buldu. Bir iken on Mustafa oldu.

Said Nursî

Bu mektubun girişindeki “Nur şâkirtlerinin, küçük pehlivanları” ifadesinden ve sonundaki Mustafa Oruç isminden, Safranbolu Nur talebelerine yazılmış olduğunu anlıyoruz.

Şeytan hesabına çalışan bazı itirazcılar, taklîdî imanın bu zamandaki tehlikelere dayanamayacağını bildiklerinden tahkiki iman dersi veren Risale-i Nur’un tesirini kırmak için “Herkes Allah’ı bilir. Sıradan bir adam da, bir veli gibi Allah’a iman eder.” ve “Her millet, herkes Allah’ı bilir. Onu, daha yeni ders almaya ihtiyacımız çok yok.” diye tuzak sözler söylüyorlar.

Kur’ân-ı Kerîm, Allah’ı çok zikretmeye ve tefekküre davet ederken, hadis-i şerifler, “İmanınızı ‘Lâ ilâhe illallah’ diyerek yenileyin” telkinlerinde bulunurken elbette bunların tam tersine olan fikirlerin kaynağı bellidir.

153. Mektup

Aziz, Muhterem Kardeşim!

Evvelâ zatınızın bir risale kadar câmî ve uzun ve müdakkikane hâretili mektubunuzu kemal-i merakla okudum. Peşin olarak size bunu beyan ediyorum ki: Risale-i Nur'un üstadı ve Risale-i Nur'a Celcelutiye Kasidesi'nde rumuzlu işaretiyle pek çok alâkadarlık gösteren ve benim hakaik-i imaniyede hususî üstadım, İmam-ı Ali'dir (radiyallâhu anh). Ve *قُلْ لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا إِلَّا الْمَوَدَّةَ فِي الْقُرْبَىٰ* ayetinin nassıyla, Âl-i Beytin muhabbeti, Risale-i Nur'da ve mesleğimizde bir esastır ve Vehhâbîlik damarı, hiçbir cihette Nur'un hakiki şakirdlerinde olmamak lazım geliyor. Fakat, madem bu zamanda zındıka ve ehl-i dalalet ihtilafdan istifade edip, ehl-i imanı şaşkırtıp ve şeairi bozarak Kur'ân ve iman aleyhinde kuvvetli cereyanları var; elbette bu müthiş düşmana karşı caz'î teferruata dair medar-ı ihtilaf münakaşaların kapısını açmamak gerekir.

Hem, ölmüş insanları zemmetmek, hiç lüzumu yok. Onlar, dar-ı ahirete, mahall-i cezaya gitmişler. Lüzumsuz, zararlı, onların kusurlarını beyan etmek, emrolunan muhabbet-i Âl-i Beytin muktezası değildir ve lazım da değildir diye, Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat, Sahabeler zamanındaki fitnelere bahis açmayı menetmişler. Çünkü Vâkıa-i Cemelde Aşere-i Mübeşşereden Zübeyir ve Talha ve Aişe-i Sıddika (radiyallâhu anh) bulunmasıyla Ehl-i Sünnet Ve'l Cemaat, o harbi, içtihad neticesi deyip, "Hazret-i Ali (radiyallâhu anh) haklı, öteki taraf haksız; fakat içtihad neticesi olduğu cihetle affedilir."

Hem Vehhâbîlik damarı, hem müfrit Rafizîlerin mezhepleri İslamiyete zarar vermesin diye, Siffin Harbi'ndeki bâğîlerden de bahis açmayı zararlı görüyorlar.

Haccac-ı Zalim, Yezid ve Velid gibi heriflere ilm-i kelâm'ın büyük allâmesi olan Sadeddin-i Taftazanî, "Yezide lanet caizdir" demiş; fakat "Lanet vaciptir" dememiş. "Hayırdır ve sevabı vardır" dememiş. Çünkü, hem Kur'ân'ı, hem Peygamberi, hem bütün Sahabelerin kudsî sohbetlerini inkar eden hadsizdir. Şimdi onlardan meydanda gezenler çoktur. Şer'an bir adam, hiç mel'unları hatıra getirmeyip lanet etmese, hiçbir zararı yok. Çünkü, zem ve lanet ise, medih ve muhabbet

gibi değil; onlar amel-i salihde dahil olamaz. Eğer zararı varsa daha fena...

İşte şimdi gizli münafıklar, Vehhâbîlik damarıyla en ziyade İslamiyet'i ve hakikat-i Kur'âniyeyi muhafazaya memur ve mükellef olan bir kısım hocaları elde edip, ehl-i hakikati Alevilikle itham etmekle birbiri aleyhinde istimal ederek dehşetli bir darbeyi İslamiyete vurmaya çalışanlar meydanda geziyorlar. Sen de bir parçasını mektubunda yazıyorsun. Hatta sen de biliyorsun; benim ve Risale-i Nur'un aleyhinde istimal edilen en tesirli vasıtayı hocalardan bulmuşlar.

Şimdi Haremeyn-i Şerifeyne hükmeden Vehhâbîler ve meşhur, dehşetli dahilerden İbnü t-Teymiye ve İbnü'l-Kayyim-i Cevzi'nin pek acip ve cazibedar eserleri İstanbul'da çoktan beri hocaların eline geçmesiyle, hususan evliyalar aleyhinde ve bir derece bid'alara müsaadekar meşreplerini kendilerine perde yapmak isteyen, bid'alara bulaşmış bir kısım hocalar, sizin, muhabbet-i Âl-i Beytten gelen ve şimdi izharı lazım olmayan içtihadınızı vesile ederek hem sana, hem Nur şakirdlerine darbe vurabilirler. Madem zemmetmemek ve tekfir etmemekte bir emr-i şer'i yok, fakat zemde ve tekfirden hüküm-ü şer'i var. Zem ve tekfir, eğer haksız olsa, büyük zararı var; eğer haklı ise, hiç hayır ve sevap yok. Çünkü tekfire ve zemme müstehak hadsizdir. Fakat zemmetmemek, tekfir etmemekte hiçbir hüküm-ü şer'i yok, hiç zararı da yok.

İşte bu hakikat içindir ki, ehl-i hakikat, başta Eimme-i Erbaa ve Ehl-i Beytin Eimme-i İsna Aşer olarak Ehl-i Sünnet, mezkur hakikate müstenid olan kanun-u kudsiyeyi kendilerine rehber edip, İslamlar içinde o eski zaman fitnelerinden medar-ı bahis ve münakaşa etmeyi caiz görmemişler, menfaatsiz, zararı var demişler.

Hem o harplerde, çok ehemmiyetli Sahabeler, nasılsa iki tarafda bulunmuşlar. O fitneleri bahsetmekte o hakiki Sahabelere, Talha ve Zübeyir (radıyallâhu anh) gibi Aşere-i Mübeşşere'ye dahi tarafgirane bir inkar, bir itiraz kalbe gelir. Hata varsa da tevbe ihtimali kuvvetlidir. O eski zamana gidip lüzumsuz, zararlı, şeriat emretmeden o ahvalleri tetkik etmektense, şimdi bu zamanda bilfiil İslamiyete dehşetli darbeleri vuran, binler lanete, nefrete müstehak olanlara ehemmiyet vermemek

gibi bir halet, mü'min ve müdakkik bir zatın vazife-i kudsiyesine muvafık gelemez.

Hatta Sabri ile küçücük münakaşanız, hem Risale-i Nur'a, hem hakaik-i imaniyenin intişarına ehemmiyetli zarar verdiğini senden saklamam. Aynı vakitte burada hissettim, müteessir ve müteellim oldum. Sonra senin gibi ehl-i tahkik bir alimin Risale-i Nur'a oraca ehemmiyetli bir hizmete vesile olacak Sabri oraya gelmesi, ikinizden büyük bir hizmet-i Nuriye beklerken, bilakis üç cihetle Nura zarar geldiğini hissettim ve gördüm. Acaba neden bu zarar olmuş diye, iki üç gün sonra haber aldım ki, Sabri, manasız, lüzumsuz seninle münakaşa etmiş; sen de hiddete gelmişsin. "Eyvah!" dedim. "Ya Rab! Erzurum, dan imdadıma yetişen bu iki zatın münakaşasını musalahaya tebdil et" diye dua ettim. Risale-i Nur'un İhlas Lem'alarında denildiği gibi, şimdi ehl-i iman, değil Müslüman kardeşleriyle, belki Hıristiyanın dindar ruhanileriyle ittifak etmek ve medar-ı ihtilaf meseleleri nazara almamak, niza etmemek gerektir. Çünkü küfr-ü mutlak hücum ediyor. Senin, hamiyet-i diniye ve tecrübe-i ilmiye ve Nurlara karşı alakanızdan rica ediyorum ki, Sabri ile geçen macerayı unutmaya çalış ve onu da affet ve helal et. Çünkü o, kendi kafasıyla konuşmamış; eskiden beri hocalardan işittiği şeyleri, lüzumsuz münakaşa ile söylemiş. Bilirsin ki; büyük bir hasene ve iyilik, çok günahlara kefarete olur.

Evet, o hemşehrimiz Sabri, hakikaten Nura ve Nur vasıtasıyla imana öyle bir hizmet eylemiş ki, bin hatasını affettirir. Sizin alicenaplığınızdan, o Nur hizmetleri hatırı için, dost bir hemşehri ve Nur hizmetinde bir arkadaş nazarıyla bakmalısınız.

Sahabelerin bir kısmı, o harplerde, adalet-i izafiye ve nisbiye ve ruhsat-ı şer'iyyeyi düşünüp tabi olarak, Hazret-i Ali'nin (radiyallâhu anh) takip ettiği adalet-i hakikiye ve azimet-i şer'îye ile beraber zahidane, müstağniyane, muktesidane mesleğini terk edip, muhalif tarafa bu içtihad neticesinde girdiklerini, hatta İmam-ı Ali'nin (radiyallâhu anh) kardeşi Ukayl ve "Habrü'l-Ümme" ünvanını alan Abdullah ibni Abbas dahi bir vakit muhalif tarafında bulduklarından, hakiki Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat, مِنْ مَّحَاسِنِ الشَّرِيعَةِ سُدَّ أَبْوَابِ الْفِتَنِ, bir düstur-u esasiye-i şer'îyeye binaen طَهَّرَ اللَّهُ أَيْدِيَنَا فَطَطَّهْرُ السِّنَّتَا diyerek o fitnelerin kapısını açmak, bahset-

mek caiz görmüyorlar. Çünkü, itiraza müstehak birkaç tane varsa, taraftarlık damarıyla büyük Sahabelere, hatta muhalif tarafında bulunan Âl-i Beytin bir kısmına ve Talha ve Zübeyir (radiyallâhu anh) gibi Aşere-i Mübeşşere'den büyük zatlara itiraza başlar, zem ve adavet meyli uyanır diye, Ehl-i Sünnet o kapıyı kapamak taraftarıdır.

Hatta Ehl-i Sünnetin ve ilm-i kelamın azim imamlarından meşhur Sadeddin-i Taftazani, Yezid ve Velid hakkında tel'in ve tatlile cevaz vermesine mukabil, Seyyid Şerif Cürcani gibi Ehl-i Sünnet ve'l-Cematın allameleri demişler: “Gerçi Yezid ve Velid, zalim ve gaddar ve facirdirler; fakat sekeratta imansız gittikleri gaybîdir. Ve kat'i bir derecede bilinmediği için, o şahısların nass-ı kat'i ve delil-i kat'i bulunmadığı vakit, imanla gitmesi ihtimali ve tevbe etmek ihtimali olduğundan, öyle hususî şahsa lanet edilmez. Belki لَعْنَةُ اللَّهِ عَلَى الظَّالِمِينَ وَالْمُنَافِقِينَ gibi umumî bir ünvan ile lanet caiz olabilir. Yoksa zararlı, lüzumsuzdur” diye Sadeddin-i Taftazani ye mukabele etmişler.

Senin müdakkikane ve alimane mektubuna karşı uzun cevap yazmadığının sebebi, hem ehemmiyetli hastalığım ve ehemmiyetli meşgalelerim içinde acele bu kadar yazabildim.

الْبَاقِي هُوَ الْبَاقِي
Said Nursî

Bu mektubun, Halıcı Sabri Ağabeyle münakaşa eden Salih Yeşil'e yazıldığını tahmin ediyorum. Bu mektupta anlatılanlar münasebetiyle, Risale-i Nur'un ve Nur Üstad'ın, üstadının Hz. Ali olduğunu; “Ben sizden, (peygamberlik vazifemin karşılığında) bir ücret istemiyorum, benim sizden istediğim, sadece akrabaya sevgidir (ve Ehl-i Beytime muhabbet), de.” (Şûrâ Sûresi, 23) âyetinin açık ve kesin hükmüyle Âl-i Beyt muhabbetinin Risale-i Nur'da bir esas olduğunu, bu hizmette Vehhâbilik anlayışına hiçbir yer olmadığını anlıyoruz. Ayrıca bu mektup bize bazı ibretli dersleri de veriyor:

1- Dinsizliğin hücumu zamanında, mü'minler cepheyi genişletmemeli. Çünkü ehl-i dalâlet ve inkârcılar, mü'minler arasındaki ihtilaftan istifade ederek, ehl-i imanı şaşırtıp Kur'ân ve iman aleyhinde faaliyette bulunmak istiyorlar. Onun için teferruattaki cüz'î meseleler yüzünden ihtilaf çıkar-

mamak, münakaşa etmemek gerekiyor. Çünkü müşterek düşmanımız çok dehşetli.

2- Ölmüş gitmiş insanları yermenin ve kötölemenin kazandıracığı hiçbir şey yoktur. Çünkü onlar karşılık görecekları bir âleme gitmişler. Kur'ân-ı Kerîm'de Bakara Sûresi'nde art arda iki sayfada iki defa şöyle buyurulmuştur. "Bunlar gelip geçmiş bir ümmettir. Onların kazandıkları kendilerine, sizin kazandıklarınız da sizedir. Siz onların yaptıklarından suâl olunmayacaksınız." (Bakara Sûresi, 134. ve 141. âyetler)

Eğer Hz. Ali ve karşısında bulunanlar hakkında bir münakaşa kapısı açılırsa, mes'uliyetli işlere girilmiş olunur. Çünkü Cemel Vakası'nda Hz. Ali'nin karşısında olanlar içinde cennetle müjdelenenlerden Zübeyr, Talha ve Hz. Âişe de var. Zaten Âl-i Beyt muhabbeti, lüzumsuz ve zararlı bir şekilde böyle mübarek insanların kusurlarını anlatmayı gerektirmiyor. Onların bir ictihad neticesi olduğunu bilelim. İctihadında isabetli olan Hz. Ali'dir ama, öbürleri isabetli olmasalar da yaptıkları ictihad neticesi olduğu için yaptıklarından dolayı affa mazhardırlar.

3- Sıffin Savaşı'ndan bahis açıldığı takdirde ölçüyü korumak zor olduğu, hem Vehhâbilik damarı, hem de müfrit Râfızîlik İslâmiyete zarar vereceği için, bu bahsî kapamak daha uygun görülüyor.

4- Câiz ile vâcip arasında, günahkâr ile kâfir arasında çok büyük fark vardır. Şu anda Kur'ân ve Hz. Muhammed Aleyhisselâm'ı inkâr edip onlara düşmanlık yapan bir sürü mütecaviz hain kafir varken, asırlar önce olup bitmiş olaylarla uğraşmak hem hiç problemi çözmez, hem de bir fayda temin etmez.

5- Risale-i Nur'a ve talebelerine, gizli münafıklar daha çok Vehhâbilik damarına sahip bazı hocalarla darbe vurmaya çalışıyorlar. Dikkat edilmesi gerekiyor.

6- Âl-i Beyt'e zulmedenleri zemetmemekte ve tekfir etmemekte şerî bir emir ve mes'uliyet yok. Yani bir Müslüman, o zalimleri hiç hatırına getirmeyip lanet etmese, hiç bir zararı olmaz. Çünkü zem ve lânet, medih ve muhabbet gibi değil. Yani zem ve lânet, salih amele dahil değildir. Fakat birisini zem ve tekfir ederseniz, eğer bunda bir haksızlık yapmışsanız, mes'ul olursunuz. Onun için dikkatli olmak gerekir.

7- En güzeli fitne kapısını kapamaktır. Cenab-ı Hak bizim ellerimizi o fitne ve günahlardan koruduğu gibi dillerimizi de korusun.

154. Mektup

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Evvela: Cennetü'l-Firdevsin meyveleri ve Medresetü'z-Zehra'nın heyet-i fa'alesinin sahaif-i amelleri ve defter-i haseneleri olan Zülfikar ve arkadaşlarını, selamtle Cuma gecesi serçe kuşunun verdiği müjde-den iki saat sonra kemal-i sürurla aldık. Sizlere onların harfleri adedin-ce *اللَّهُ بَارَكَ اللَّهُ وَفَقَّكُمْ اللَّهُ وَأَسْعَدَ كُمْ اللَّهُ فِي الدَّارَيْنِ* deyip ruh u canımızla sizi tebrik ettiğimiz gibi, bu memleketi de tebrik ederiz. Ve Zülfikar'ın zuhuru-nun mukaddemeleri başlamasıyla din lehinde kuvvetli cereyanların ve aleyhindeki tecavüzün durması ve bir kısmı rücu edip eski hatiatın ta-mirine çalışması işaretiyle, şimdi bilfiil tezahür ve neşrolması, inşaallah memleket için İslamiyet cihetinde büyük bir faydası olacak ve zulmet-leri dağıtacak işareti veriyor.

Evet, şimalden gelen küfr-ü mutlak cereyanını durduracak, yalnız Risale-i Nur'dur. Siyaset, diplomatlık, bu vazifeyi göremez. Onun için, vatanperver ve milliyetçi ve siyasetçiler, Nurlara sarılmaya mecburiyet var. O Zülfikar'ın zuhura gelmesi için çalışanların şahs-ı manevisinin, belki herbirisinin kıyametteki defter-i hasenatına yedi yüz sayfasıyla birtek sayfa-i hasenat olmasını rahmet-i İlahiyeden niyaz ediyoruz.

Madem o iman hakikatleri yüksek bir ibadet ve hasenedir ve onun-la çocukların imanını kurtarmak binler hasene hükmündedir; onun zu-huruna çalışanların herbirisi onu okuyup ve dinleyip itikad etmesiyle, aynen işlediği sair hayratın defteri gibi bir uhrevî senedir. Elbette onların ve şahs-ı manevisinin ahirette defter-i hasenatından yedi yüz sayfasıyla bir tek sayfa olarak Zülfikar aynen neşrolmak ve bir sayfası hükmüne geçmek, hadsiz bir rahmetin şen'idir.

Saniyen: Gerçi Nurlar girdikleri her yerde galebe eder; fakat mü-temerrid ve muannid zındıklar, maddiyunlar, ellerinden geldiği kadar fütuhatına fütur vermek için desiselere ve ehl-i siyasete evham vermeye çabalyorlar. İnşaallah bir halt edemezler. Fakat ihtiyat her vakit iyidir. Sırren tenevveret düsturu devam ediyor. Ta bunun gibi birkaç mecmua çıkıncaya kadar temkinli ve ihtiyatlı bulunmak lüzumu var. Hatta bu defa sırr-ı *إِنَّا أَعْطَيْنَا* nın remizli risalesini on üç seneden beri görmediğim

halde buraya göndermek bir derece ihtiyat kaidesine muhalif olduğu gibi, herkes anlamaz, hem te'vil ve tefsir lazımdır. Çünkü Lahika'da bir mektupta yazmıştım ki, iki hakikat mücmelen bana ihtar edilmişti:

Birisi: Bir derece dar bir dairede bir nur gösterilmişti; geniş bir dairede mana verip, kırk sene evvel “Bir nur göreceğiz” diye müjde veriyordum. Hatta hürriyetten evvel, eski talebelerime de o müjdeyi mükerrer söylüyordum. Zannederdim ki; geniş siyaset dairesinde olacak. Halbuki bu memleketin en ziyade muhtaç olduğu imani ve İslami ve hayat-ı içtimaiye-i İslamiye dairesinde Risale-i Nur'u göreceksiniz diye hakikatten bana ihtar edilmiş; bir hiss-i kable'l-vuku ile musırrane ve tekrarla ben de haber veriyordum, o hak ve hakikatlı meselenin suretini değiştiriordum.

İkincisi: Şeair-i İslamiyeye ve siyaset-i İslamiyeye darbe vuranlar on iki, on üç, on dört, on altı sene zarfında büyük darbeler yiyecekler diye bana ihtar edildi. Evvelki meselenin aksine olarak, geniş dairede vuku bulan o hadısata ve büyük cemaatlara gelen o tokatları, küçük bir dairede şahıslara gelecek tokatlar suretinde mana vermiştim ki, tam aynen iki dairede, hem küçük, hem büyük, on iki sene sonra en müthiş dünyayı terk ettiği gibi, büyük dairede de onun gibi dehşetli cemaatler on iki, on üç, on dört, on altı tarihlerinde aynı tokatları yediler ve yiyecekler diye ihtar edildi.

Ben, te'vilimle bu büyük daireyi yalnız küçüğe tatbik ettiğim gibi, evvelki “nur” meselesinde de bilakis küçük daireyi ve sırf imani hadise-i Nuriyeyi pek geniş daire-i siyasiyede te'vilimle mana vermiştim. Onun için, sırr-ı *إِنَّا أَعْطَيْنَا*'yı herkes birden anlamaz. Hem şahsî isimleri böyle mesail-i ilmiyeye girmemek lazım olduğundan, o risale hatta on üç seneden beri elime geçmediğinde isabet var; kardeşlerim dahi onu merak etmesinler. Biri eğer çok merak etse, o sırr-ı *إِنَّا أَعْطَيْنَا*'nın başında “Şimdiki saniyen” ile başlayan fıkrayı ve “Lahika”da geçen aynı meseleye dair fıkrayı okumak lazımdır; yoksa hiç bakmasın.

O ikinci Harb-i Umumi ve o dehşetli şahsın dünyadan gitmesiyle ve şimdi de onun mesleği geri çekilmesi ve bir kısmı o mesleğin aksine din lehinde resmen çalışması ve ehl-i imanın istibdad-ı mutlakadan bir derece kurtulması ve az bir te'vil ile o risaleciğin verdikleri haber aynı

tarihlerde vuku bulması, o surenin bir lem'a-i i'cazıdır. Fakat heyecanlı te'villerim perde çekmişti; hakikat gizlenmiş.

Birinci olarak, artık küllî hizmetler döneminin başlamış olduğunun işaretleri görülüyor. Çünkü, Zülfikâr gibi yediyüz sayfalık mecmualar halinde, iman hakikatlerini müdafaa edecek şekilde Risale-i Nur eserleri kendini gösteriyor. Hem de teksir makinaları ile hızlı bir şekilde çoğaltma imkânları da var. Bu demektir ki, (Yani olayların dilinin ifade ettiği bir güzel işaret ve müjde olarak, denilebilir ki) İslamiyet lehine kuvvetli cereyanlar doğacak... Hem kuzeyden gelecek komünizm tehlikesi Risale-i Nur ile durdurulacaktır.

Üstad'ın bu tesbiti aynen tahakkuk etmiştir.

Zaman Gazetesi muhabir ve yazarı arkadaşımız Hakan Yılmaz anlattı. Turkuaz'a yazacağı bir yazı için Nazilli'ye meşhur Teyp Tâhir Ağabey'in yanına gitmiş. Teyp Tâhir dediğimiz şahsiyet, binler sayfalık Risaleleri ezbere okuyan 80'ini aşmış bir delikanlı... "Bak Hakan kardeşim sana bir şey anlatayım, demiş. Birgün Üstad, Emirdağlı Hamza'yı çağırıp eline bir keser vermiş ve gözünü yummasını söylemiş. Sonra Hamza Emek bir de bakmış Kremlin Sarayı'nda ve Stalin'in yanındadır. Üstad ona artık inkâr ve zulümden vazgeçmesini ve Hakk'ı kabul etmesini teklif etmiş. Ama o kabul etmemiş. Bunun üzerine bu teklifini üç defa tekrarlamış. Yine kabul etmeyince, Hamza'nın elinden keseri alıp beynine indirmiş. Birkaç gün sonra bu olayı Emirdağ'dan bir talebe rüyasında görüp Üstad'a anlatmış. Üstad da bir lâhika mektubu şeklinde bu rüyanın yazılmasını istemiş."

Rüyayı gören Mahmut Çalışkan diyor ki: "1952 yılında çok acayip bir rüya görmüştüm. Rüyamda Stalin, Üstad'ın oturduğu evin dış kapısından içeri girmek istiyordu. Ben, Ceylan ve Zübeyir Ağabeyler, üçümüz kapının arkasında, onu içeri sokmamak için uğraşıyorduk. Nasıl olduysa gücümüz yetmedi ve Stalin bizi iterek, dış kapıdan içeri girdi. Bu sırada Üstad elinde bir keserle merdivenden aşağıya iniyordu. Biz endişe içindeydik. Stalin'le Üstad aşağı merdiven sahanlığında karşılaşmışlardı. Stalin, yukarıya Üstad'ın oturduğu mevkiye gitmek istiyor, Üstad, onu bırakmıyordu. Tam bu sırada Üstad elindeki keserle Stalin'in kafasına vurmaya başlamıştı. Stalin içeriye girmeden orada düşüp öldü. Ben heyecanlı rüyadan uyandım. Öbür gün Üstad beni çağırıp, 'Gel Mahmut kardeşim, gel, nasıl gördün rüyayı anlat!' dedi. Ben gördüğüm gibi anlat-

tım. Üstad hayretle ‘Fe sübhanallah!’ dedi. Sonra rüyayı yorumladı: ‘Bu, Risale-i Nur’un ve İslamiyet’in komünizme galip gelmesidir. İnşallah muvaffak olacağız.’ Sonra Üstad, Zübeyir Ağabey’e, ‘Bu rüyayı kaleme alın. Bütün kardeşlere dağıtın’ dedi. Sonra bu rüya lâhika olarak dağıtıldı. Rüyayı gördüğüm gece Stalin, beyin kanamasından ölmüştü. Ölümünü on gün kadar gizlemişlerdi. Gazetelerden okuduğum kadarıyla Stalin’in ölümü rüyam ile aynı gün cereyan etmişti.”

Lâhika’da şöyle deniliyordu: “25 Şubat, salıyı çarşambaya bağlayan gece, Mahmud Çalışkan’ın rüyasında Üstad’ın dış kapısının iç tarafından başlayan merdiven yukarı doğru kurulmuş bir şekilde ve bu merdivenin sağ ve solunda yeşil güzel ağaçlar var. Dışarıda da bazı kimseler bulunuyor. Bu ağaçların arasından her nasılsa gür bıyıklı, iri bir adam, elinde keser, merdivenden yukarı doğru gidiyormuş ve ‘Bu kimdir?’ diye sormuş. O etraftaki adamlar ‘Stalin’ demişler. Üstadımız tam merdivenlerin ortasına varınca, onun tam arkasından, boynundan tutup, aşağı indiriyor. Ve elindeki keseri alıp, kafasına vura vura beynini deliyor. Küçük Mahmud da kendi üstünü başını arıyor ki, bir şey bulup Üstad’a yardım etsin. Etrafındakiler Mahmud’a ‘Sen müdahale etme, onu Üstad öldürecek, onun vazifesidir. Çarşamba sabahı, Mehmet Çalışkan vasıtasıyla bu rüya Üstadımıza anlatılıyor. On gün sonra işittik ki: Stalin felç olup, beyin kanaması neticesi ölüyor ve radyolar vasıtasıyla herkes işitiyor. Rüyanın tabiri şudur: Komünistliğin şahs-ı manevisini Stalin suretinde görmüş. Risale-i Nur’un Zülfikar ve Asâ-yı Musa’sı Üstad şeklinde görülmüş ki, Komünizm, yarı dünyayı istila ettiği halde Anadolu’ya girmemesi için, Asâ-yı Musa ve Zülfikar, beynini delmiştir. Tabirin bu olduğuna kat’î delil de bu rüyanın aynı hadiseye ve aynı günde tam tevatük etmesidir.”

İkinci olarak tedbir ve ihtiyata riayet lâzımdır.

Bazı çok özel şeylere dikkatleri çekmek çok yanlıştır. Çünkü hem herkesi ilgilendirmez, hem de çok özel bir zamanda kuvve-i maneviyyenin takviyesine matuf bir şeydir. Zaten herkesi ilgilendiren meseleler tam bir isabetle kendilerini gösterirlerken bunlarda o derece isabet görülemez. Evet iman hakikatlerinin akli, kalbi ikna eden burhanî ve Kur’ânî güzellikleri ve yüzde bin isabetleri meydandadır. Esas işimiz de bunlardır. Ama daha dar manada fertleri ilgilendiren, hatta ictimâî hayatla alakalı ve geleceği ilgilendiren meseleler, biraz yorum işidir. Herkesi de ilgilendirmez.

155. Mektup

Aziz, Muhterem Kardeşim!

Bin üç yüz seneden beri Âlem-i İslam'ı ağlatan ve bütün ehl-i hakikate “Eyvahlar! Yazıklar olsun!” dediren Âlem-i İslam'ın en dehşetli büyük yarasını deşmek, düşünmek, benim hususî meşrebimde tahammülüm fevkinde elem veriyor. Hususan yirmi beş seneden beri ihlas ile hakiki hizmet-i imaniye, beni her nevi siyasetten çektiği ve yirmi beş sene zarfında bir gazeteyi okutturmadığı gibi; yirmi sene bu işkenceli esaretimde hayat-ı siyasiyeye bakmamak için hükumete müdafaat-ı hapsiyeden başka müracaat etmeyen ve vazife-i imaniyeye noksan gelmemek ve ihlas kırılmamak ve siyasete bulaşmamak için on sene bu dehşetli Harb-i Umumiye bakmayan, baktırmayan bir halet-i ruhiyeyi taşımaya mecburiyetim varken, şimdi dehşetli ejderhalar hakaik-i imaniye cephesinde ehl-i imana gözümüz önünde saldırmalarından ve çokları ısırmalarından, ehl-i imanı kurtarmak mecburiyeti Kur'ân'ın emriyle varken, bu zamanı bırakıp, eski zamana gidip, Ehl-i Beyte gelen dehşetli zulümleri temaşa etmek, daha ziyade ruhumu ezer ve kuvve-i maneviyeyi kırıp ruhuma azap azap üstüne gelmektir.

Zalim siyasetin gaddarâne bir düsturu olan “cemaat için fert feda edilir” diye çok zalimane pek çok vukuatı, ehvenü ş-şer diye bir nevi adalet-i izafiye namında hakimiyetine bir maslahat göstermişler. Hatta bu asırda, o gaddar düsturun hükmüyle, bir adamın hatasıyla bir köyü mahveder. Beş on adamın, onların siyasetine zarar vermek tevehhümüyle, binler adamı perişan eder.

İşte, eski zamanda bir derece, siyasetin bu gaddar düsturu İslamlar içine girdiğinden, siyasette, bu müthiş düsturlar karşısında, mecburiyetle Selef-i Salihin sükutla ve Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaatin imamları o kapıları kapamak طَهَّرَ اللَّهُ أَيْدِيَنَا فَنَطَهَّرُ أَلْسِنَتَنَا deyip o kapıları açmıyorlar.

Madem Ehl-i Beyte zulmedenler şimdi ahirette cezasını öyle bir tarzda görüyorlar ki, bizim onlara hücumla yardımımıza bir ihtiyaç kalmıyor. Ve mazlum Ehl-i Beyt, muvakkat bir azap ve zahmet mukabilinde o derece yüksek bir mükafat görmüşler ki, aklımız ihata etmiyor. Değil şimdi onlara acımak, belki onları o hadsiz rahmete mazhariyet-

leri noktasında binler tebrik etmek gerektir ki, birkaç sene zahmetle, milyonlar mertebeler ve baki saadetler ahirette kazandıkları gibi, dünyada da kaldıkları zamanda, ehemmiyetsiz, dünyanın fani saltanatı ve muvakkat hakimiyeti ve karışık siyasetine bedel manevi birer sultan ve hakikat âleminde birer şah, birer manevi padişah makamını kazandılar. Valiler yerine, evliyalar, aktablara kumandan oldular. Kazançları bire bin değil, milyonlardır.

İşte bu sır içindir ki, Yeni Said'in hususî üstadı olan İmam-ı Rab-bani, Gavs-ı Azam ve İmam-ı Gazali, Zeynelabidin (radiyallâhu anhu) hususan Cevşenü'l-Kebir münacatını bu iki imamdan ders almışım. Ve Hazret-i Hüseyin ve İmam-ı Ali (kerremallahü veche)'den aldığım ders, otuz seneden beri, hususan Cevşenü'l-Kebir'le daima onlara manevi irtibatımda, geçmiş hakikati ve şimdiki Risale-i Nur'dan bize gelen meş-rebi almışım. Zalimlerin gaddarlıklarını değil deşmek, bakmak, belki düşünmek de meşrebimize gelmiyor. Çünkü onlar mücazatını ve maz-lumlar mükafatını, aklımızın fevkinde görmüşler. O meselelerle meşgul olmak, şimdiki bu hazır musibet-i diniyeye karşı mükellef olduğumuz vazife-i Kur'âniyeye zarar verir.

Ulema-i ilm-i kelamın ve usulü'd-din allâmelerinin ve Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaatin dahi muhakkiklerinin İslamî akidelere dair çok tetkik ve muhakematla ve âyât ve hadisleri müvazene ile kabul ettikleri Usulü'd-Din düsturları, şimdiki Risale-i Nur'un meşrebini muhafazaya emrediyor, kuvvet veriyor. Hatta, hiçbir yerde, hatta ehl-i bid'a kısmı da bu meşrebimize ilişemiyorlar. Hakikat-i ihlas tam muhafaza edildiği için, her nevi ehl-i İslam içine giriyor. Şialıkta mutaassıp ve Vehhâbilikte de müfrit, filozofların en maddisi ve mütefennini ve mutaassıp hocaların en enaniyetlisi, beraber Nur dairesine girmeye başlamışlar ve kısmen şimdi de kardeşçe bulunuyorlar. Hatta bazı misyonerler de, Din-i İsa'nın (a.s.) hakiki ruhanisi de o daireye gireceklerine emareler var. Birbirine hücum değil, belki bir tesanüt, bir musalâha lüzumunu hissedip medar-ı münakaşa meseleleri ortaya atmıyorlar. Demek İmam-ı Ali'nin (radiyallâhu anh) otuz kırk işaretiyle sarahat derecesinde haber verdiği Ri-sale-i Nur, bu zamanın müthiş yaralarına tam bir ilaçtır. Onun için, o daire bize kafi gelmiş, harice çıkmıyoruz.

İmam-ı Ali (kerremallahü veche)'nin şahsına ve hayatına ve adalet-i hakiki üzerine giden siyasetine ilişmek, darbe vurmamak başkadır. Şahsiyet-i zâhirisinden ve hayat-ı dünyeviyesinden ve siyaset-i içtimaiyesinden binler derece daha yüksek olan şahsiyet-i manevisine ve kemalat-ı ilmiyesine ve makamat-ı velayetine ve varisliğine darbe gelmez ve gelmemiş ve gelemez. Kimin haddi var? Onun için, iki ciheti birleştirmek tevahhümle karşısında muarazaya çalışanların taarruzu pek dehşetli görünüyor. Ehl-i iman ortasında nasıl böyle vukuat olabilir diye hayret veriyor. Halbuki Yezid ve Velid gibi habis herifler müstesna, ötekilerin kısm-ı azamı, İmam-ı Ali'nin (radiyallâhu anh) harika kemalatına ve kerametlerine ve verasetine ilişmek değil, belki yalnız hayat-ı içtimaiye-i insaniyeye ait idaresine darbe vurmaya çalışmışlar, hata etmişler.

Hâricî ve büyük bir düşmanın hücumu zamanında, dahili küçük düşmanlıkları bırakmak elzemdir. Yoksa, hücum eden büyük düşmana yardım hükmüne geçer. Bunun için, daire-i İslamiyede eskiden beri tarafgirane birbirine mukabil, muarız vaziyetini alan ehl-i İslam o dahili düşmanlıkları muvakkaten unutmak maslahat-ı İslamiye muktezasıdır.

Üstadımız önemine binaen, 153. Mektup'ta temas ettiği hakikatleri yeniden ve daha hassas bir biçimde tekrar mercek altına almış, fitneden uzak durmak için tenbihatta bulunmuştur. Bizler için çok mühim olan şu tesbihi gözler önüne sermiştir: “Kelâm ilmi âlimlerinin, usûlü'd-din allâmelerinin, Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaatin dehâ sâhibi muhakkik ulemâsının İslâmî akidelere dair çok tedkik ve muhâkemelerinin neticesi, âyet ve hadisleri muvâzene ederek kabul ettikleri, usûlü'd-din düsturları, şimdiki Risale-i Nur'un meşrebini muhafaza etmeyi emrediyor ve buna kuvvet veriyor. Hatta hiçbir yerde, hatta ehl-i bid'at kısmı da bu meşrebimize ilişemiyorlar. İhlâs hakikati muhafaza edildiği için, her nevi ehl-i İslâm içine giriyor. Şialıkta mutaassıp ve Vehhâbîlikte de müfrit, filozofların en maddisi ve mütefennini ve mutaassıp hocaların en enâniyetlisi, beraber Nur dairesine girmeye başlamışlar. Kısmen şimdi de kardeşçe bulunuyorlar. Hatta bazı misyonerlerin de, din-i İsâ Aleyhisselam'ın hakiki ruhanisi de o daireye gireceklerine dâir emâreler var. Birbirine hücum değil; belki bir tesânüd, bir musâlaha lüzumunu hissedip münâkaşaya sebep olacak meseleleri ortaya atmıyorlar. (...) Hâricî ve büyük bir düşmanın hücumu zamanında, dâhili küçük düşmanlıkları bırakmak elzemdir. Yoksa, hücum eden büyük düşmana yardım hükmüne geçer.”

İşte bu dengeli, ölçülü yol, cihan çapında bu hizmeti açmıştır. Gerçekten, Üstad'ın bu söyledikleri daha bir ihtişamlı gün geçtikçe tahakkuk etmektedir...

156. Mektup

Aziz, Sıddık, Bahtiyar Kardeşim Süleyman Rüştü!

Seni ve kardeşin kahraman Burhan'ı ve senin iki mübarek, masum evladını ve senin hane halkını, Risale-i Nur namına ve umum şakirdler hesabına ruh u canımızla sizi tebrik ediyoruz. Böyle kudsî ve daimi sevap kazandıracak uhrevî bir hizmete muvaffakiyetinizi, Isparta ve bu memleket istikbalde alkışlayacaktır. Size çok hayırlı duaları kazandıracak. İnşaalâh, Zülfikar gibi daha çok emsaline muvaffak olursunuz. Bu acip şerait içinde bu fevkalade muvaffakiyet, hem Zülfikar'ın, hem sadakatinizin bir kerametidir. Çok mübarek olan senin rü'yan ki, emr-i İlahi ile, Kur'ân'ı, Hazret-i Peygamberimiz Aleyhissalatü Vesselâm'a vermek, Hazret-i Cebrail'in vazifesinin bir cilvesidir. İşarettir ki, bu hizmetiniz hem rızayı İlahiyeye, hem rıza-yı Peygamberiye (aleyhissalatü vesselâm) muvafıktır. Mucizat-ı Kur'âniyeyi, Mucizat-ı Ahmediye vasıtasıyla ümmet-i Muhammediyeye (aleyhissalatü vesselâm) tebliğ etmek manasıyla senin rüyan tabir edilir.

Nasıl, bir küçücük cam parçasında güneşin bir timsali, ziyasıyla o elindeki camı tutanla münasebettar olur, bir nevi muhabere eder. Öyle de hususî bir tecelli ile, rü'yalarda –selef-i salihinde bu çeşit rüyalar görülmüş– makbuliyet ve rıza alametidir. Hazret-i Peygamber'in (aleyhissalatü vesselâm) yanında gördüğün adam da, Nur ve Risale-i Nur şakirdlerinin şahs-ı manevisidir.

Üstad, Süleyman Rüştü'ye yazdığı bu mektupta doğrudan hizmetin mâhiyetini alâkadar eden bir rüyayı tabir ediyor. Süleyman Rüştü rüyasında, emr-i İlâhî ile, Kur'ân'ı, Hz. Peygamber Aleyhisselâm'a veriyor. Verirken bakıyor ki, Efendimiz'in (sallâllâhu aleyhi ve sellem) yanında Üstad Bediüzzaman da bulunmaktadır.

Bu rüyayı gören, bahtiyar Süleyman Rüştü'dür. Kardeşi kahraman Burhan, iki masum evladı ve eşyle beraber Kur'ân tefsiri Risale-i Nur hizmetinde koşurmaktadırlar. Zor şartlarda, fevkalâde bir başarı ile Zülfikar

mecmuası için çalışmaktadır. İşte bu sadakatin bir kerameti olarak, selef-i sâlihinin gördüğü rüyalar gibi böyle mübarek rüya görmüştür. Allah'ın rızasını kazandıracak makbul bir amelin neticesi olduğu bellidir. Efendimize (sallallâhu aleyhi ve sellem) Kur'ân vermek Cebrail Aleyhisselam'ın vazifesinin bir tecellisidir. Zülfikar Mecmuası'nın ihtiva ettiği Kur'ân'ın mucizeleri ve Muhammed Aleyhisselam'ın mucizeleri, ümmet-i Muhammed'e tebliğ etmek manasında bir hakikati de göstermektedir.

157. Mektup

Vazifemiz, ihlas ile ve sebat ve tesanüdle ve mümkün olduğu kadar ihtiyatla, “sırren tenevveret” irşad-ı Aleviyi fiilen tasdik etmek, ona göre hareket etmektir. Yoksa, muarızlara mukabele etmek ve onların hücumundan telaş etmek değil. Muvaffakiyet ve fütihat-ı Nuriye ve revaç ile intişarı ise, vazife-i İlahiyedir. Vazifemizi yapıp, vazife-i İlahiyeye karışmamak gerektir diye hem bana, hem sizin bedelinize teselli buldum.

Üstad, bu mektupta vazifemizin neler olup olmadığını anlatmak için: 1- İhlas, 2- Sebat, 3- Tesanüd, 4- Mümkün olduğu kadar ihtiyat, 5- Hz. Ali'nin “sırren tenevveret” dediği irşadını fiilen tasdik ederek hareket etmek, 6- Muarızlara mukabele etmemek, 7- Onların hücumundan telaş etmemektir. Netice itibariyle a) Muvaffakiyet b) Fütihat c) Revaç d) İntişar, Cenab-ı Hakka aittir. Hikmeti iktiza ederse, muvaffakiyeti, fütuhâtı, revacı ve intişarı verir. Bu hizmette yapacaklarımızı bilip vazifemizi yerine getirir, Allah'ın işine karışmazsak, rahat ederiz.

158. Mektup

O beş Ahmed'den Safranbolu'da Hasan Feyzi'nin tam yerine geçen tam varisi Safranbolulu Ahmed Fuad'ın gayet samimi ve fedakarane mektubunda, benim bedelime, aynen Hasan Feyzi, Hafız Ali gibi, baki kalan hayatını bana verip, benden evvel berzaha gitmek için dua ediyor. Halbuki şimdi Nurlara onun hayatı daha ziyade faydalıdır. Bana nisbeten genç, faal bir kardeşim, benden sonra, kardeşlerim gibi

vazife-i Nuriyemi yapıyorlar diye kemal-i istirahat-i kalble ecelimi beklerim. Cenab-ı Hak, onun gibi çok fedakarları Nurlara kavuştursun.

Hafız Ali ve Hasan Feyzi gibi Risale-i Nur talebeleri fedâkâr bir ruhla, kalan hayatlarını Üstad'a bağışlamışlardır. Safranbolu'dan Ahmed Fuad da bâki kalan hayatını bağışlamak için dua edince, Üstad Hazretleri, genç, faal bir hayatın hizmet için daha çok lâzım olduğunu söyleyerek uygun bulmuştur. Ayrıca Cenab-ı Hakk'a, Ahmed Fuad gibi çok fedâkarları Risale-i Nur hizmetine kavuşturması için dua etmiştir.

Demek ki, ufku daima genişlemekte olan hizmet-i imaniye ve Kur'âniye için yeni taze kana ihtiyaç vardır. Yeni gelişmeler ve yepyeni doğumlar olmalı ki, hergün artan mukaddes hizmet yükünün altından kalkılabilsin...

159. Mektup

Hem çok eski, hem çok sadık, hem çok muktedir, sebatkar Medrese-i Nuriye kahramanlarından Marangoz Ahmed'in; ve medresenin üstadı olan merhum Hacı Hafız'ın kerametli vefatına dair güzel, hazin mektubunda, o Medrese-i Nuriyenin şakirdlerinin o merhum üstadlarına karşı gösterdikleri dindarane vaziyet ve yağmurun zahmet vermemek ve onları ıslatmamak ve üşütmek için durması, iş bittikten sonra başlaması, o merhum zatın ruhuna büyük rahmetlerin nüzulüne emare... Cenab-ı Hak o rahmet katreleri adedince ona ve onlara rahmet etsin. Amin.

Marangoz Ahmed, Sav Köyü'ndeki Medrese-i Nuriye'nin bânisi ve hâmisî Hacı hafız Mehmed Avşar'ın vefatı üzerine şâhit olunan kerametleri ifade eden bir mektup yazmış. Üstad da bu mektuba cevap olarak önce Marangoz Ahmed'in vasıflarını "Hem çok eski, hem çok sâdık, hem çok muktedir, sebât-kâr Medrese-i Nuriye kahramanlarından Marangoz Ahmed" diye sayıyor. Sonra da, Hacı Hâfız'ın kerâmete mazhar bir vefatının olduğunu o merhumun cenazesinin defni sırasında yağmurun dindârâne vaziyet gösteren cemaati ıslatmamak, zahmet vermemek ve üşütmek için durmasını, yine merhum zâtın ruhuna büyük rahmetlerin inmesine bir işaret olarak görüyor.

Evet, bu hizmete sahip çıkana, işte böyle sahip çıkılır.

160. Mektup

Kastamonu'da, sekiz sene mübarek mahdumu ve merhum refika-sıyla Risale-i Nur'a fevkalade bir sadakatle çalışan ve kalemiyle Risale-i Nur'a çok hizmet eden ve çocukları Nur dairesine getiren ve hapisanede kendi gibi kahramanlardan olan Sadık Bey'e, hem istirahatime, hem Nur şakirdlerinin tesanüdüne ehemmiyetli hizmet eden ve Feyzi ve Emin ve İhsan ve Ahmed'ler gibi has kardeşlerimizle, yine Kastamonu da Nurlara hizmet eden Küçük Şeyh namında Hilmi Bey bana mektubunda, Nurcu olan refikasının vefatını bildiriyor. O merhume hakkın-da medar-ı şükrandır ki, bir iki aydır, dualarımda "Zehra'lar" dediğim vakit, "Hacer'ler" de derdim, içinde o merhumeyi de niyet ediyordum. Vefatını bilmiyordum. Cenab-ı Hak ona binler rahmet eylesin ve akra-basına sabr-ı cemil ihsan etsin. Amin.

Üstad bu kısa mektubunda Kastamonu kahramanlarını özellikleri ile sayıp hatırladıktan sonra onların hem hayatta olanları hem vefat edenleri, hem kadınları hem erkekleri, hem küçükleri hem büyüklerine olan alâka-sını gayet veciz şekilde ifade ediyor, kadirşinaslığını ve vefakârlığını da çok nazik biçimde ve bizlere örnek olacak şekilde ortaya koyuyor.

161. Mektup

Risale-i Nur dairesinde bulunan ve bilfiil çalışan hocalardan ve Konya hocalarından başka, sair hocalara, bugünlerde, tashihat yaparken şiddetli bir hiddet bana geldi. Çünkü, Arabi okumayan Nur şakirdlerinin fedakarları, Arabi bilmemesinden sehivler, hatalar oluyor. Ben de zahmet çektiğimden, hem eski talebelerimden olan hocalara ve kardeşime, hem şimdiki Ankara'da ve İstanbul'daki resmi hocalara bağırarak dedim:

"Ey insafsızlar! Neden hem vazifeniz, hem medresenin mahsulü, hem size farz-ı ayn gibi lüzumu bulunan bu hizmet-i imaniyede bana yardım etmiyorsunuz? Belki de sizin lakaytlığınızdan çokların çekilmesine sebebiyet veriyorsunuz. İmam-ı Ali'nin (radıyallâhu anh) ahir zamanın bir kısım hocalarına vurduğu tokattan hissedar oluyorsunuz" diye

dehşetli bir itiraz kalbe gelirken, birden, kalbini bozmayan hocaları müdafaa etmek için üç mana ihtar edildi.

Birincisi: Resmen iki büyük merkezde, iki heyet-i ilmiye, beyanı münasip olmayan çok esbaba binaen, her vesile ile, hoca kısımlarının Risale-i Nur'dan çekilmeleri için çok vasıtaları istimal ediyorlar. Memuriyet gibi derd-i maişet belasıyla biçare hocaları dairelerine çekip, Nurlardan uzaklaştırıyorlar. Biçare hocalar, Nurların kıymetini bilmiyorlar değil; belki derd-i maişet veyahut o heyet-i ulemadaki büyük hocalara itimad edip ve kendi tahsil ettiği ilm-i dini kendi imanını kurtaracak derecesindedir zannıyla lakayt kalıp, ruhsatla amel etmeye kendine fetva buluyor.

İkinci mana: Bu kadar dehşetli bir hücum ve tazyike maruz kalan Risale-i Nur şakirdlerini, evham yüzünden, güya Menemen ve Şeyh Said vâkıaları gibi bir hadisenin ihtimali var diye iki defa imha için, hem perde altında eskiden beri düşmanlarım, hem resmen kanun ve idare ve siyaset cihetinde merhametsiz bir surette bazı erkan-ı hükümetin bizi iki defa hapis ve itham etmesi ve resmi ve gayr-ı resmi propagandalarla herkesi bizden ve Nurlardan ürkütmesiyle, elbette hassas ve bir derece zayıf hocalara ehemmiyetli bir korku verip bir mazeret olur. Onun için, ekseriyet değil, belki yalnız fevkalade bir cesaret ve gayret taşıyan bir kısım hocalar Nurlar dairesine girip, girmeyenleri de bir derece affettirdiler.

Üçüncü mana: Şimdilik tehir edildi. Bazı hocalar, “Minare kadar yüksek bir adamı,” hem “Alnında okunacak bir yazı bulunacak” hem “Birden eli bir su ile delinecek,” gibi hakikatın perdesi olan teşbihleri hakikat zannetmek bahanesiyle, Nurun bazı ihbarat-ı gaybiyesi, sathî nazarlarına muvafık gelmiyor, ona daha yanaşmıyor. Cenab-ı Hakk’a hadsiz şükür olsun ki, bu zamanda Risale-i Nur’da, nokta-i istinad olarak avam-ı mü’mininin en ziyade muhtaç oldukları ve Nurda buldukları öyle bir hakikattir ki; hiçbir şeye alet olmayacak ve hiçbir garaz ve maksat, içine girmeyecek ve hiçbir şüphe ve vesveseye meydan vermeyecek ve hiçbir düşman ona bahane bulup çürütmeyecek ve yalnız hak ve hakikat için ona çalışanlar bulunacak, dünya maksatları ona karışmayacak, ta ki, uzakta olan ehl-i iman, o hakikate ve sadık naşirlerine

tam itimad edip imanlarını, zındıkların ve dinsizlerin, din aleyhindeki dehşetli filozofların itirazlarından ve inkarlarından kurtarsınlar.

Evet, o ehl-i iman, lisan-ı hal ile diyecek ki: Madem bu hakikati, bu kadar şiddetli düşmanları çürütemediler ve itiraz edemiyorlar; ve şakirdleri, haktan başka onun hizmetinde hiçbir maksat taşıyorlar. Elbette, o hakikat, ayn-ı hak ve mahz-ı hakikattir diye, bin bürhan kadar bir delil hükmünde imanını kuvvetlendirir ve kurtarır; ve “İslamiyette bir hakikatsızlık mı var?” diye daha evhama düşmeyecekler.

İki defadır, himmeti uzun, eli kısa Abdurrahman Salahaddin, Asâ-yı Musa’yı ve Zülfikar’ın bir kısmını Câmîü’l-Ezher’e göndermek istemiş; hilaf-ı memul olarak, o lüzumlu ve ehemmiyetli yere bazı esbaba binaen gitmemiş *اللَّهُ مَا اخْتَارَهُ اللَّهُ فِي مَا اخْتَارَهُ اللَّهُ* kaidesinde, belki ben o iki nüshaya bakmadığım ve tashih edemediğim için, o inceden inceye her şeyi tetkik eden ulema heyetine, tam bir tashih gördükten sonra, hem tam Zülfikar ve Asâ-yı Musa beraber olarak gitmek münasıptır diye kalbi-me geldi. Belki ehemmiyetli ve ulemanın itirazını celb edecek sehivler içinde var. Onun için, o iki risaleyi Salahaddin bana göndersin ki, ben bakacağım. Sonra, inşaallah, hem tam Zülfikar’ı, hem Asâ-yı Musa ile, hem Tılsım mecmuası ile, ehemmiyetli bir beyanname ile beraber göndereceğiz.

Üstadlarımdan birisi olan Mevlana Celaleddin-i Rumi’nin (kuddise sırruhû) mensuplarından olduğu anlaşılan eczacı Hacı Abdüllatif’in mektubundan anlaşılıyor ki, bilerek, tam takdir ederek Nurlara hizmet edecektir. Zaten ben bekliyordum ki, Mevlevilerden bazı Nur kahramanları çıksın. İnşaallah birisi bu olacak. Ona çok selam ederim. Hususî mektup yazmaya halim müsaade etmediği için gücenmesinler. Orada, Sabri ve mahdumları ve Nur şakirdlerine ve başta Hoca Vehbi Hazretleri olarak hocalarına çok selam eder ve dualarını bekleriz.

Bu mektubu Üstad, hocalar için yazmıştır. Elbette Üstadımız medresenin bir mahsûlü olan Risale-i Nurlara hocalar tarafından sahip çıkılmasını çok arzu etmiştir. Böyle olmayınca içinden şiddetli bir hiddet hissetmiş fakat yine de onlar için bazı mazeretleri de nazar-ı itibara almıştır. Hocaları müdafaa eden maddelerden birisi, onları ürkütmek için resmen iki büyük merkezin uğraşmasıdır. İkincisi Menemen ve Şeyh Said olaylarının verdiği korkudur. Üçüncüsü, Beşinci Şuâ’da izah edilen bazı meselelerdir.

Hocalar için ‘farz-ı ayn gibi lüzumu bulunan bu iman hizmeti’ nin, bütün dünyada bilhassa ilim yuvalarında yuvalanan inkârcılığa karşı vermiş olduğu mücadelesi çok mühimdir... Çünkü Üstad’ın tâ 1919’da yazmış olduğu Lemaat isimli eserde üzerinde durduğu gibi, inkârcılık mânevi bir veba salgını gibidir. Tenkit kabiliyetinin genişlemesi nisbetinde o inkar hastalığı da yayılma imkânı bulmaktadır. Ne yazık ki, telkin metodunu fenden, taklitte yaygınlaşma yolunu da medeniyetten almış. Hürriyet anlayışı, tenkit imkanlarını sonuna kadar açmış. İnsanlara pompalanan gurur duygusundan da dalâlet çıkmış... İşte Müslümanların hatta semavî dinlere inananların hepsinin de bu şartlarda işleri çok zor. Bütün bunlara karşı, tenkitlere aklî, mantıkî şekilde cevap verilmesi, kalp ve vicdanların da tatmin edilmesi gerekiyor. İşte Risale-i Nurlar, bu mühim hizmeti yerine getiriyor.

Ayrıca halktan, avam-ı mü’minler için de çok sağlam bir dayanak noktası teşkil ediyor. Onun için Risale-i Nur talebelerinin çok dikkat etmeleri ve şu özellikleri taşımaları gerekiyor: Risaleleri, hiçbir şeye âlet etmeyecekler; hizmetlerinin içine hiçbir garazı ve maksadı sokmayacaklar; hiçbir şüphe ve vesveseye meydan vermeyecek şekilde davranacaklar; hiçbir düşman onları çürütecek bahane bulamayacak; yalnız hak ve hakikat için çalışacaklar; böylece, tâ ki, dünyada en uzakta olan ehl-i iman, o hakikate ve onu neşredenlere tam itimad ederek imanlarını dinsizlerin, din aleyhinde düşünenlerin itiraz ve inkârlarından kurtaracaklar. O ehl-i iman, lisan-ı hâl ile diyecekler ki: “Mâdem bu hakikatı, bu kadar şiddetli düşmanları çürütemediler ve itiraz edemiyorlar; onun talebeleri de, haktan başka onun hizmetinde hiçbir maksat taşımıyorlar, elbette, o hakikat, ayn-ı hak ve mahz-ı hakikattır.” İşte bu durum, bin delil kadar güçlü olarak onların imanlarını kuvvetlendirip kurtarır. Artık ondan sonra “İslamiyette bir hakikatsizlik mi var?” diye evhama düşmezler.

Daha önce 136. ve 137. Mektuplarda geçtiği üzere yine bu mektupta da Üstad, Ezher Üniveristesine gönderilecek Zülfikar ve Asâ-yı Musa Mecmualarının tam tashih edilmeleri üzerinde duruyor...

Mektubun sonunda Bediüzzaman Hazretleri, Mevlâna Hazretlerinden bahsederken “Üstadlarımdan birisi” tabirini kullanıyor. Mevlevîler içinde bu hizmete sahip çıkacak kimseler beklediğini ifade ediyor. Başta tefsir sahibi Hoca Vehbi Hazretleri olarak Konya hocalarına selam söyleyip dualar ediyor.

162. Mektup

Size hayatımda vefattan sonra elinize geçecek manevî malımı ve hukukumu size vermeye ve *مُوتُوا قَبْلَ أَنْ تَمُوتُوا* sırrına binaen, ölümden evvel sizi bilfiil varis yapmaya dair bir Nur şakirdi sordu ki: “Hikmet nedir? Sizi daha çok zaman aramızda görmek istiyoruz. İnşallah öyle kalacaksınız.”

Ben de dedim ki: Eğer vefattan sonra bu hakiki ve hakikatli varislerin eline bu malım geçse, dünya malı gibi bir derece taksim olur; derecesine göre herbirisi maldan bir kısmına hakiki malik olur, umumuna malik olamaz. Fakat ölümden evvel varislere verilse; emval-i uhrevî gibi, herbirisi umum o mala, o nur lambasına derecesine göre malik sayılır. Herbirisi küçük birer Said olur; bir nöbetçi yerine, binler nöbetçiler olur. Said’in, irsiyette yalnız binden bir hisse sahibi bir Nurcu olmaz, belki tam bir genç Said olur.

Mesela o emval, emval-i Nuriye, faraza bir hazine kadar olsa, binler Nurculara tevziatta, taksimatta yirmişer, yüzer altın düşebilir. Fakat vefat etmeden onları onlara vermek, bir sırr-ı azime binaen, herbirine istidadına göre, haslara bir milyon birden düşebilir. Bu sırrın bir sırrı var, şimdi izah edemem.

Yine o şakird dedi ki: “Herbir has şakirdin, senin gibi hayatını ve bütün rahatını feda edebilir mi ki, o koca malı bütün birden alsın?”

Ben de dedim ki: İnşallah, tesanüdün sırr-ı azimi ile –ki, üç elif tesanüdle yüz on bir kuvvetinde gösterdiği gibi– has şakirdlerin mabeynindeki tesanüd-ü hakikinin verdiği kuvvet, benim gibi bir biçarenin sizce fevkalade zannedilen fedakarlığından geri kalmayacaktır inşaallah.

Bu mektupta, Üstad’ın vefatından sonra talebelerinin eline geçecek manevî mirasını (mânevî mal ve hukukunu) “Ölmeden önce ölünüz” hadis-i şerifinin sırrına binaen ölümünden önce verip, bilfiil vâris yapmasının, hikmetini soranlara verdiği cevap var. Şöyle ki, Üstad cevaben diyor ki: “Eğer benim manevî mirasım talebelerime vefatımdan sonra geçerse, dünya malı gibi olur. Yani herkese birer parça geçer. Halbuki ölümden evvel vârislere verilse, emvâl-i uhreviye ve şirket-i maneviyede olduğu gibi her vârise malların tamamı miras kalmış gibi olur. Nasıl ki, İhlas Ri-

salesinde verilen lâmba örneğinde olduğu gibi, herkes tam bir lambaya mâlik olur. Herkesin duvardaki aynasına bir bir lamba girer. İşte hayatta iken verilen bu mirasla, herbir talebe küçük birer Said olur; bir nöbetçi yerine, binler nöbetçi olur. Said'in irsiyette yalnız binde bir hisse sahibi bir Nur talebesi olmaz; bilakis tam bir genç Said olur. Mesela o mirası bir milyon altınlık bir hazine kabul edelim. Ölümünden sonra yapılan taksimatta herbirine yirmişer altın düşecekse, hayatta iken verilirse herbirine istidadına göre, haslara birer milyon birden düşebilir.”

Üstad diyor ki: “Bu sırrın, bir sırrı var, şimdi izah edemem.”

Bunun üzerine Üstad'a ikinci bir soru soruluyor ve “Herbir has talebe, senin gibi hayatını ve bütün rahatını fedâ edebilir mi ki, o koca malı bütün birden alsın?” Cevaben diyor ki: “İnşallah, tesânüdüün sırr-ı azimi ile, nasıl üç tane bir, sırr-ı adediyet ile ittihad etse yüz on bir kıymet alır. Dört tane dört, ayrı ayrı olsalar, on altı kıymetleri olur. Eğer sırr-ı uhuvvet, ittihat-ı maksad ve ittihak-ı vazife ile tevâfuk edip bir çizgi üstünde omuz omuza verseler, o vakit dört bin dört yüz kırk dört kuvvetinde ve kıymetinde oldukları gibi, hakiki sırr-ı ihlas ile, on altı fedakâr kardeşlerin kıymet ve kuvvet-i mânevîyeleri de dört binden geçtiğine, pek çok tarihî vukuat şahadet ediyor. Evet has talebelerin arasındaki hakikî tesânüdüün verdiği kuvvet, benim gibi bir biçârenin sizce fevkalâde zannedilen fedâ-kârlığından geri kalmayacaktır, inşaallah...”

163. Mektup

Sava Medrese-i Nuriye kahramanlarından Mehmed Çavuş, benim için yazdığı Zülfikar'ı Emniyet Müdürü'nün elinde görmüş, demiş: “Benimdir, veriniz..”

O da demiş ki: “Hoşuma gitti, bir iki hafta okuyacağım.”

O da demiş: “Kalsın.”

Eğer münasip görseniz, benim tarafımdan o Emniyet Müdürüne ve alan komisere deyiniz ki: Said size selam edip benim hattım güzel olmadığı için, o zat, benim için yazmış. Ben Isparta'yı toprağıyla, taşıyla, bütün ahaliyle mübarek gördüğümünden, oradaki hükûmete, hususan zabıtasına ciddi dost nazarıyla bakıyorum. Hususan çok tecrü-

belerle ve üç vilayet zabıtasının itirafıyla ve üç vilayet mahkemesinin müttefikan beraat kararıyla ve üç cemiyet-i ilmiyenin ve ehl-i vukufun tahsin ve takdirleriyle sabit olmuş ki, Risale-i Nur eczaları ve şakirdleri, Emniyet Müdürü'nün ve zabitanın vazifeleri olan âsâyiş ve idare ve inzibat ve ahlaksızlığa karşı, komiserlerden ziyade, serkeşleri itaate getirmek ve âsâyişi temin etmekte, manevi ve tam tesirli manevi inzibat memurlarıdır. Onun için, zabita, evhamla değil, kemal-i takdirle, Emniyet Müdürü'nün bakması gibi bakmalıdır. Çünkü o Zülfikar hakkında demiş: "Çok güzel, sevdim, okuyacağım, hoşuma gitti." Her neyse. Siz, daha ne münasip görürseniz öyle yaparsınız.

Hem Emniyet Müdürü'ne deyiniz ki: Kardeşimiz Said diyor: Eğer o Zülfikar tam hoşuna gitmişse, o benimdir, ona hediye ediyorum. Hem onun gibi mühim olan Asâ-yı Musa'yı da ona hediye edeceğim.

Denizli'den ve Tavas'tan gelen güzel mektuplarına hususî cevap vermeye kat'iyen vaktim ve halim müsaade etmediğinden, hususî cevap vermediğimden gücenmesinler. Çakır Yusuf'un mektubundan, tam ciddiyeti ve tam Hasan Feyzi'nin bir varisi olduğunu gösteriyor.

Bu mektup Isparta Emniyet Müdürü'nün takdirle okumuş olduğu Zülfikar Mecmuası ile ilgilidir. Risale-i Nurlar ve Nur talebeleri, âsâyiş, idare ve inzibata yardımcıdırlar; ahlâksızlığa karşıdırlar; serkeşleri itaate getirmekte mânevî ve tam tesirli manevî inzibat memurudurlar. Bu sebeple bütün emniyetçiler onlara karşı evham etmemeli; takdirle bakmalıdırlar. Üstad, o bahtiyar Müdüre, Zülfikar ile beraber Asâ-yı Musa'nın da hediye edilmesini istiyor.

Risale-i Nur'un ülkemizin emniyet ve huzuruna yaptığı hizmeti bir başka yerde şöyle anlatıyor: "Bu milletin ve bu vatanın, hayat-ı içtimaisini anarşiden kurtarmak ve büyük tehlikelerden halâs etmek için, beş esas lâzımdır ve zarurîdir: Birincisi merhamet, ikincisi hürmet, üçüncüsü emniyet, dördüncüsü haram-helali bilip haramdan çekinmek, beşincisi serseriliği bırakıp itaat etmektir. İşte Risale-i Nur, hayat-ı içtimaiyeye baktığı vakit, bu beş esası temin edip, âsâyişin temel taşını tesbit ve temin eder. Risale-i Nur'a ilişkinler kat'iyen bilsinler ki; onların ilişmesi, anarşi hesabına, vatan, millet ve âsâyişe düşmanlıktır." (Kastamonu Lâhikası)

164. Mektup

Kardeşimiz ve Nur'un kumandanlarından Isparta Hulusi'si Re'fet Bey'in mübarek masumunun dokuz yaşında iken –bu derece– Risale-i Nur'dan Birinci Söz'ü yazması gösteriyor ki, o mübarek Hüsni, Safranbolu'nun on bir yaşındaki Hüsni'sü gibi dahi masumların küçücük bir kahramanı olmaya namzettir. Cenab-ı Hak, onu Nurlara bağışlasın ve muvaffak eylesin Amin. İnşallah, yazdığımız nüshayı sonra tashih edip göndereceğim.

Hulûsî Ağabey gibi hem subaylık vazifesi yapan hem de mühim sorular soran Re'fet Ağabey için Üstad, “Kardeşimiz ve Nur'un kumandanlarından Isparta Hulûsî'si Re'fet Bey” tabirini kullanıyor. Üstad, çocukların Risalelerle alâkasına dikkat ettiği gibi, tabir câiz ise, onları belli standartlarda da tasnif ediyor: “Re'fet Bey'in mübarek masumunun dokuz yaşında iken, bu derece, Risale-i Nur'dan Birinci Söz'ü yazması gösteriyor ki, o mübarek Hüsni, Safranbolu'nun onbir yaşındaki Hüsni'sü gibi dahi mâsumların küçücük bir kahramanı olmaya namzeddir.”

165. Mektup

Eski Dahiliye Vekili, Şimdi Parti Katib-i Umumisi Hilmi Bey!

Evvela: Yirmi sene zarfında bir tek istidâ Dahiliye Vekili iken sana yazdım. Fakat yirmi senelik kaidemi bozmadım, vermedim. İstersen sana okuyacağım. Hem eski dahiliye vekili, hem şimdi katib-i umumi sıfatlarıyla seninle konuşacağım. Yirmi sene hükûmetle konuşmayan, tek bir defa yine hükûmet hesabına hükûmetin büyük bir rüknü ile konuşan adam, on saat kadar söylese azdır. Onun için siz benimle konuşmayı bir iki saat müsaade ediniz.

Saniyen: Şimdi partinin katib-i umumisi itibarıyla size bir hakikati beyan etmeye kendimi mecbur biliyorum. Hakikat de şudur:

Sen, katib-i umumi olduğun Halk Fırkası'nın millet karşısında gayet ehemmiyetli bir vazifesi var. O da şudur:

Bin seneden beri âlem-i İslamiyet'i kahramanlığı ile memnun eden ve vahdet-i İslamiyeyi muhafaza eden ve âlem-i beşeriyeti, küfr-ü mut-

laktan ve dalaletten şanlı bir surette kurtulmasına büyük bir vesile olan Türk Milleti ve Türkleşmiş olanların din kardeşleri!

Eğer şimdi, eski zaman gibi kahramancasına Kur'ân'a ve hakaik-i imana sahip çıkmazsanız ve sizler gibi ehl-i hamiyet eskide yanlış bir surette ve din zararına medeniyetin propagandası yerinde doğrudan doğruya hakaik-i Kur'âniye ve imaniyeyi tervice çalışmazsanız, size kat'iyen haber veriyorum ve kat'i hüccetlerle ispat ederim ki, Âlem-i İslam'ın muhabbet ve uhuvveti yerine, dehşetli bir nefret; ve kahraman kardeşi ve kumandanı olan Türk Milleti'ne bir adavet; ve şimdi Âlem-i İslam'ı mahva çalışan küfr-ü mutlak altındaki anarşiliğe mağlup olup, Âlem-i İslam'ın kalesi ve şanlı ordusu olan bu Türk milletinin parça parça olmasına ve şark-ı şimalîden çıkan dehşetli ejderhanın istila etmesine sebebiyet verecek.

Evet, hariçte iki dehşetli cereyana karşı bu kahraman millet, Kur'ân kuvvetiyle dayanabilir. Yoksa, küfr-ü mutlakı, istibdad-ı mutlakı, sefahet-i mutlakı ve ehl-i namusun servetini serserilere ibaha etmesini alet ederek dehşetli bir kuvvetle gelen bir cereyanı durduracak, ancak İslamiyet hakikatiyle mezcolmuş, ittihad etmiş ve bütün mazideki şerefini İslamiyette bulmuş, bu millet dayanabilir. Bu milletin hamiyetperverleri ve milliyetperverleri, her şeyden evvel bu mümteziç, müttehid milliyetin can damarı hükmünde olan hakaik-ı Kur'âniyeyi terbiye-i medeniye yerine esas tutmak ve düstur-u hareket yapmakla o cereyanı durdurur inşaallah.

İkinci cereyan: Âlem-i İslam'daki müstemlekatlarını kendilerine ısındırmak ve tam bağlamak için bu vatandaki kuvvetli merkezîyet-i İslamiyeyi dinsizlikle itham etmekle bozmak ve Âlem-i İslam'ın irtibatını manen kesmek ve uhuvvetlerini bu millete adavete çevirmek gibi bir planla şimdiye kadar bir derece muvaffak da olmuş.

Eğer bu cereyanın aklı başında olsa, bu dehşetli planı değiştirip, hariçteki Âlem-i İslam'ı okşadığı gibi, bu merkezdeki İslamiyet dinini okşasa, hem o da çok istifade eder, hem azim fütuhatını bir derece muhafaza eder, hem bu vatan ve millet dehşetli beladan kurtulur.

Eğer şimdi siz kat'ib-i umumi olduğunuz hamiyetperver, milliyetperver adamlar, şimdiye kadar cereyan eden ve medeniyet hesabına

mukaddesatı çiğneyen usulleri muhafazaya çalışıp, üç dört şahsın inkılap namında yaptıkları icraatı esas tutarak mevcut haseneleri ve inkılap iyiliklerini onlara verip ve mevcut dehşetli kusurları millete verilse, o vakit üç dört adamın seyyiesi üç dört milyon seyyie olup bu kahraman ve dindar milleti ve İslam ordusu olan Türk Milleti'nin geçmiş asırlardaki milyarlar şerefli merhum ordularına ve milyonlarla şehidlerine ve milletine büyük bir muhalefet ve ervahına bir manevi azap ve şerefsizlik olmakla beraber; o üç dört inkılapçı adamın pek az hisseleri bulunan ve millet ve ordunun kuvvet ve himmetiyle vücut bulan haseneleri o üç dört adama verilse, o üç dört milyon iyilikler, üç dört haseneye inhisar edip küçülür, hiçe iner; daha dehşetli kusurlara kefâret olamaz.

Salisen: Size karşı elbette çok cihetlerde dahili ve harici muarızlar var. Ben dünya ve siyasetin haline bakmadığım için bilemiyorum. Fakat beni bu senede çok sıkıştırdıkları için mecburiyetle sebebine baktım ki, size karşı bir muarız çıkmış. Eğer o muarız mükemmel bir reis bulup hakaik-i imaniye namına çıksaydı, birden sizi mağlup ederdi. Çünkü bu milletin yüzde doksanı, bin seneden beri an'ane-i İslamiye ile, ruh ve kalble bağlanmış. Zahiren muhalif, fitratındaki emre itaat cihetiyle serfüru etse de, kalben bağlanmaz.

Hem, bir Müslüman, başka milletler gibi değil. Eğer dinini bıraksa anarşist olur, hiçbir kayıt altında kalmaz; istibdad-ı mutlaktan, rüşvet-i mutlakadan başka hiçbir terbiye ve tedbirle idare edilmez. Bu hakikatin çok hüccetleri, çok misalleri var. Kısa kesip sizin zekavetinize havale ediyorum.

Bu asrın Kur'ân'a şiddet-i ihtiyacını hissetmekte İsveç, Norveç, Finlandiya'dan geri kalmamak size elzemdir. Belki onlara ve onlar gibilere rehber olmak vazifenizdir. Siz, şimdiye kadar gelen inkılap kusurlarını üç-dört adamlara verip şimdiye kadar umumi harp ve sair inkılapların icbarıyla yapılan tahribatları-hususan an'ane-i diniye hakkında-tamire çalışsanız, hem size istikbalde çok büyük bir şeref ve ahirette büyük kusuratlarınıza kefâret olup, hem vatan ve millet hakkında menfaatli hizmet ederek milliyetperver, hamiyetperver namına müstehak olursunuz.

Rabian: Madem ölüm öldürülüyor ve kabir kapısı kapanmıyor.

Ve madem siz de herkes gibi kabre koşuyorsunuz. Ve madem o kat'i ölüm ehl-i dalalet için idam-ı ebedidir, yüz bin hamiyetçilik ve dünya-perestlik ve siyasetçilik onu tebdil edemez. Ve madem Kur'ân, o idam-ı ebediyi, ehl-i iman için terhis tezkeresine çevirdiğini güneş gibi ispat eden Risale-i Nur elinize geçmiş ve yirmi seneden beri hiçbir filozof, hiçbir dinsiz ona karşı çıkamıyor, bilakis dikkat eden filozofları imana getiriyor ve bu on iki sene zarfında dört büyük mahkemeniz ve filozof ve ulemadan mürekkep ehl-i vukufunuz Risale-i Nur'u tahsin ve tasdik ve takdir edip, iman hakkındaki hüccetlerine itiraz edememişler. Ve bu millet ve vatana hiçbir zararı olmamakla beraber, hücum eden dehşetli cereyanlara karşı sedd-i Zülkarneyn gibi bir sedd-i Kur'ânî olduğuna Türk Milleti'nden, hususan mektep görmüş gençlerden yüz bin şahit gösterebilirim. Elbette benim size karşı bu fikrimi tam nazara almak, ehemmiyetli bir vazifenizdir. Siz dünyevi çok diplomatları her zaman dinliyorsunuz; bir parça da ahiret hesabına konuşan, benim gibi kabir kapısında, vatandaşların haline ağlayan bir biçareyi dinlemek lazımdır.

Üstad Hazretleri, daha önce şeflik döneminin iktidardaki Halk Partisi'nde İçişleri Bakanlığı yapmış, sonra da o günlerde yine iktidarda bulunan aynı partinin Genel Sekreteri olmuş Hilmi Uran'a uyarı mâhiyetinde bir istidâ yazmıştır. Bununla o gün için Halk Partisi'nin millet karşısında gayet önemli bir vazifesini anlatmıştır. Aslında bunu yaparken de milletimizin cihan çapındaki özelliklerini de dile getirmiştir: “a) Bin seneden beri Âlem-i İslâmiyeti kahramanlığı ile memnun eden, b) Vahdet-i İslâmiyeyi muhafaza eden, c) Âlem-i beşeriyetin küfr-ü mutlakdan ve dalâletten kurtulmasına büyük bir vesile olan Türk Milleti ve Türkleşmiş olanların din kardeşleri, eğer şimdi eski zaman gibi kahramancasına Kur'ân'a ve iman hakikatlarına sahip çıkmazsanız, size haber veriyorum ki, Âlem-i İslâm'ın muhabbeti ve uhuvveti yerine dehşetli bir nefret ve kahraman kardeşi ve kumandanı olan Türk Milleti'ne bir adâvet (alırsınız) ve şimdi Âlem-i İslâm'ı mahva çalışan küfr-ü mutlak altındaki anarşiye mağlup olur, Âlem-i İslâm'ın kalesi ve şanlı ordusu olan bu Türk Milleti'nin parça parça olmasına ve Kuzey Doğu'dan çıkan dehşetli ejderhanın istila etmesine sebebiyet verirsiniz.”

Millet ve memleketimiz için materyalizm tehlikesi gibi ikinci bir dış tehlike daha vardır. Bu da sömürgeci Batı ülkelerinin, İslam Dünyası'nı Türk Milleti'nden koparmak için ileri sürdükleri iddiadır ve maalesef uzun yıllar

Âlem-i İslâm'da tesirini göstermiştir: “İkinci cereyan: Âlem-i İslâm'daki müstemlekâtlarını kendilerine ısındırmak ve tam bağlamak için bu vatanındaki kuvvetli merkez-i İslâmiyeyi dinsizlikle itham etmekle bozmak ve Âlem-i İslâm'ın irtibatını mânen kesmek ve uhuvvetlerini bu millete adâvete çevirmek gibi bir planla şimdiye kadar bir derece muvaffak da olmuşlar.”

Bu durumda Üstad, Hilmi Uran vasıtasıyla şöyle bir çare ve çıkış yolu gösteriyor: “Bu asrın, Kur’ân’a şiddet-i ihtiyacını hissetmekte İsveç, Norveç, Finlandiya’dan geri kalmamak, size elzemdir; belki onlara ve onlar gibilere rehber olmak vazifemizdir. Siz, şimdiye kadar gelen inkılap kusurlarını, üç-dört adama verip, şimdiye kadar Umumî Harp ve sâir inkılâpların icbâriyle yapılan tahribâtları, bilhassa an’âne-i diniye hakkında, tamire çalışsanız, hem size istikbalde çok büyük bir şeref ve âhirette büyük kusurlarınıza kefâret olup, hem vatan ve millet hakkında menfaatli hizmet ederek milliyetperver, hamiyetperver nâmına müstehak olursunuz.”

Halk Partisi’nin bir alternatifinin çıkacağını da haber veriyor:

“Size karşı elbette çok cihetlerde dâhilî ve hâricî muârizlar var. Ben, dünya ve siyasetin hâline bakmadığım için bilemiyorum. Fakat beni bu sene de çok sıkıştırdıkları için, mecburiyetle sebebine baktım ki, size karşı bir muâriz çıkmış. Eğer o muâriz, mükemmel bir reis bulup iman hakikatleri nâmına çıksaydı, birden sizi mağlup ederdi. Çünkü, bu milletin yüzde doksanı bin seneden beri İslâmî an’âne ile ruh ve kalben bağlanmış. Zâhiren, muhâlif fitratındaki emre itaat cihetiyle baş eğse de, kalben bağlanmaz.”

Son ve dördüncü maddede de yine Halk Parti Genel Sekreteri olmasına rağmen Hilmi Uran’a Risale-i Nur’un önemini anlatıp, hücum eden dehşetli cereyanlara karşı, bir sedd-i Zülkarneyn gibi Kur’ânî bir sed olan bu mübarek güce sahip çıkmalarını, vatan millet adına bundan istifade etmelerini istemiştir.

166. Mektup

Küçük Bir Haşiye

Hilmi Bey! Talihin var. Ben, hapiste ve burada iken hakkımda seni merhametsiz gördüm. Ne vakit hiddet ettim, bedduayı niyet ettim; Hilmi Bey namında benim bir kardeşim ve Nur’un has bir şakirdini her vakit hayırlı duamda ismiyle zikrettiğimden, sana beddua niyet eder-

ken, bu hayırlı duaya mazhar Hilmi Bey ismi adeta şefaâtçi oldu, beni men etti. Ben de o niyetten vazgeçtim, senin beni tazip eden memurlarından gelen eziyete tahammül edip o bedduadan vazgeçtim. Çok defa hayret ediyordum. Bana bu kadar sebepsiz azap vermekle beraber sana hiddet etmiyordum. Demek en sonunda seninle dost olacağız diye o hiss-i kable'l-vuku ile kalbe gelmiş.

Bu istidâ, yirmi seneden beri hiç müracaat etmediğim halde, bir hiddet zamanında bir defa olarak beni tazip eden Dahiliye Vekili Hilmi'ye hitaben yazılmış, bera-yı malumat Afyon Emniyet Müdürü'ne gönderilmiş. Manasız, lüzumsuz dört beş defa bana sıkıntı verdiler. "Senin yazın böyle değil; kim sana böyle yazmış?" diye resmen beni karakola çağırdılar. Ben de dedim: Böylelere müracaat edilmez; yirmi sene sükutum haklı imiş!

Ey Emirdağı hükümeti ve zabıtası! Bu hasbihali bir sene evvel yazmıştım. Fakat vemedim, sakladım. Şimdi, beş cihetle kanunsuz beni hususî ikametgahımda bir hizmetçiden men ve müdahale etmeleri gibi dünyada emsalsiz bir tarzda beni istibdad-ı mutlak altına alıyorlar. Kanun namına kanunsuzluk edenleri, insafa gelmek fikriyle izhar ediyorum.

Bu küçük hâşiyede yine Üstad Hazretleri Hilmi Uran'a, bedduaya sebep olacak hatasını hatırlatarak, dostluk elini uzatıp, bir uzlaşma zemini meydana getirmeye gayret ediyor. Gerçekten ibret alınacak, bir davranış...

167. Mektup

Dahiliye Vekili İle Hasbihalden Bir Parçadır

Hiçbir tarihte ve zemin yüzünde emsali vuku bulmayan bir zulme ve on vecihle kanunsuz bir gadre ve tazyike hedef olmuşum. Şöyle ki: Hem şiddetli sû-i kast eseri olarak zehirlenmeden hasta; hem gayet zayıf, yetmiş bir yaşında ihtiyar; hem kimsesiz, acınacak bir gurbette, hem palto ve fanila ve pabucunu satmakla maişetini temin eden fakirü'l-hal, hem yirmi beş sene münzevi olmasından, binden ancak tam sadık bir adamla görüşebilen bir merdumgiriz, mütevahhiş, hem yirmi sene hayatını ve eserlerini üç mahkeme ve Ankara ehl-i vukufu inceden inceye tetkikten sonra bil, ittifak beraatine ve eserleri vatana, mil-

lete zararsız olarak menfaatli olmasına karar verilmiş bir masum, hem eski Harb-i Umumi'de ehemmiyetli hizmet etmiş bir evlad-ı vatan, hem şimdi bu milleti, bu vatani, anarşilikten ve ecnebi ifsadlarından kurtarmak için meydandaki tesirli asarıyla bütün kuvvetiyle çalışan bir hamiyetperver; ve mahkemede yetmiş şahitle ispat edildiği gibi, yirmi beş senede bir gazeteyi okumayan, merak etmeyen ve yedi sene Harb-i Umumi'ye bakmayan, sormayan, bilmeyen ve eserlerinde kuvvetli delillerle siyasetten bütün bütün alakasını kestğini ispat eden ve dünyanıza karışmadığını adliyeleriniz resmen itiraf ettiği bir zararsız adam; hem ahiretine ve ihlasına zarar gelmemek için şiddetle teveccüh-ü ammeden kaçan ve kardeşlerinin onun hakkındaki hüsn-ü zanlarından ve medihlerinden çekinen, beğenmeyen bu biçare Said'e; başta Dahiliye Vekili olan sen, Afyon Valisi'ni ve Emirdağ zabıtasını musallat edip, hergün bir ay haps-i münferid azabını çekirtmek ve tecrid-i mutlak içinde tek başıyla bir haps-i münferitte durmaya mecbur etmek, hangi maslahatınız iktiza eder? Hangi kanun bu dehşetli gadre müsaade eder diye, hukuk-u umumiyeyi muhafaza eden adliyenin yüksek dairesi vasıtasıyla dahiliye Vekili'ne beyan ediyorum.

*Zulmen bütün hukuk-u medeniyeden
ve insaniyeden ve yaşamak hakkında
mahrum edilen*

Said Nursî

Bu mektup da, 165. ve 166. Mektuplar gibi İçişleri Bakanı'na yazılmış hasbihalden bir parçadır. On vecihle kanunsuz bir zulüm ve gadre maruz kalmış birisi olarak Üstad hakkını aramak üzere bu dilekçeleri yazmıştır. Elbette bütün bunlara kulak tıkayanlar, bu sağlıklarının cezasını görecek, milletin oylarıyla devrilirken de bizi "Said-i Nursî yıktı!.." demekten kendilerini alamayacaklardır.

168. Mektup

Bu yakınlarda Üstadımızın yanına ehemmiyetli iki miralay (ikisi de jandarma kumandanlarından), bir de ehemmiyetli bir meb'us (partinin müfettişlerinden) Üstad'ın yanına geldiler. Uzun bir sohbetten sonra,

üçü de, kemal-i teslimiyetle, Üstad'a dostluğa karar verdiler. Ve birisi, şimdiden Risale-i Nur talebesi olmuş. O meb'us (müfettiş-i umumi), Eski Said'in dostu imiş. Gittikten sonra haber aldık ki, bu zatın vasıtasıyla eski dahiliye vekili ve şimdi partinin katib-i umumisi olan Hilmi Bey, bilhassa hususî olarak Üstad'ın ziyaretine gelecek ve dostane bir surette görüşecek. Onun için, Üstad da size gönderdiğimiz bu sureti aynen onun eline vermek, o mevzuda konuşmak için kaleme alınmış. Daha o gelmeden bera-yı malumat size göndermeye Üstad bize izin verdi.

Hem Re'fet Bey'in mübarek mahdumu Hüsni'nün küçük risalesinin âhiline duasını yazdı, onu da leffen gönderiyoruz. Cenab-ı Hakk'a hadsiz şükür olsun ki, hem Nurcu, hem ciddi dost, hem mütedeyyin bir kaymakam, şimdi buraya kaymakam olmuş. Eskide size gönderilen "Dahiliye Vekili ile Bir Hasbihal" namındaki parçayı dahi gönderiyoruz. Onu da Üstad ona okuyacak.

Hilmi Uran'a 165. Mektup gitmeden önce, Jandarma komutanlarından iki zat ve Halk Parti'nin müfettişlerinden bir milletvekilinin Üstad'ın ziyaretine gelmiş olduğunu ve olumlu bir havanın böylece oluşmuş olduğunu, bu mektupla anlamış oluyoruz. Yine bu mektuptan Emirdağ'a yeni ve dindar bir kaymakam tayin edildiğini de öğrenmiş oluyoruz.

169. Mektup

Kahraman Nazif'in ve Yakub Cemal'in, şimal-i garbîde, üç devletin Kur'ân'ı kabul etmesi Zülfikar'ın intişarına tevafuku; ve geçen sene, "Zülfikar çıkarsa, dahilen ve haricen büyük fütuhata vesile olacak" hükmünü tasdik etmesi büyük bir fa'l-i hayırdır diye, biz de o iki kardeşimizin kanaatine iştirak ediyoruz. Bu fırtınalı ve ilhadlı asırda, biri gizli Alman, üçü aşık devletlerin, beşerin bu asırda Kur'ân'a şiddet-i ihtiyacını hissetmesi ve bilfiil kabul etmesi büyük bir hadise-i Kur'âniyedir. Değil üç devlet, belki yalnız on meşhur adam, on filozof dahi, birden, uzak memleketlerde Kur'ân'ı tasdik etmesi, bizlere ve Âlem-i İslam'a büyük bir müjde ve avam-ı ehl-i imana büyük bir kuvve-i maneviye temin eder.

Üstad, Kuzeybatı ülkelerinden İsveç, Norveç ve Finlandiya'dan İslamiyet'i araştıran heyetlerin bulunmasının, İşârâtü'l-İcâz tefsirinin sonunda isimleri bulunan bir çok meşhur düşünürün Kur'ân-ı Kerîm'i tasdik eden ifadelerinin, İslâmiyet'in geleceği adına çok güzel bir alâmet ve sevindirici bir müjde olduğunu belirtiyor.

170. Mektup

Risale-i Nur'un Yirmi Dokuzuncu Mektub'unda Hücumat-ı Sitte ve Zeyli ve İşarat-ı Seb'a ve Telvihât-ı Tis'a gibi risalelerin rumuzat-ı Kur'âniye ve tevafukat-ı Nuriyeye karışık bir surette bulunmasının hikmeti, mahkemeler ve ehl-i vukufun susturulmasına ve bizi onlarla mes'ul etmemesine bir vesile olmaktı. Güya o rumuzat, o derin ince meseleler, lisan-ı hal ile onlara demiş: "İnsaf ediniz, Kur'ân'ın bu derece esrarına çalışanlara ilişmeyiniz." Şimdi ise o karışık vaziyeti hiç münasip değil. Çünkü o rumuzat ve tevafukata, yirmiden ancak birisi muhtaç olur, anlar. İçindeki öteki risalelere yirmiden on dokuzu muhtaç olup anlayabilir.

Buradaki Nur şakirdleri diyorlar ki: "Mucizeli Kur'ân'ımıza üç sene Denizlili kardeşlerimiz baktılar. Onlar müsaade etsinler, biz de üç ay bakacağız. Hem buradan İstanbul'a muhabere edip fotoğrafla Hizb-i Nuriye, Hizb-i Kur'âniye gibi tab'ına çalışacağız."

İstanbul'daki Amerika Sefiri vasıtasıyla Amerika'daki Müslüman heyetine Zülfikar'ı ve bir Asâ-yı Musa'yı göndermesini isteyen o dostumuz ve kardeşimize deyin ki: Sefirlerin kafası siyasetle meşgul olduğundan ve Risale-i Nur, siyasetle alakası olmadığından, siyasi bir kafa çabuk takdir edemiyor.

Hem Risale-i Nur, müşterileri aramaz; müşteriler onu aramalı, yalvarmalı. Amerika, buranın en küçük bir havadisini merakla takip ettiği halde, buranın en büyük bir hadisesi olan Risale-i Nur'u elbette arayacaktır. Bundan sonra her meselemizde emir, Risale-i Nur'un şahs-ı manevisini temsil eden has şakirdlerin ve sizlerindir. Benim de şimdi bir reyim var.

Umum kardeşlerimize binler selam ve selametlerine dua eden ve dualarını isteyen kardeşiniz...

Bu mektuptan, Risalelerdeki yerleştirme ve sıralamaların gelişigüzel olmadığını anlıyoruz. Mesela 29. Mektup, Dokuz Kısım. Bunlardan Altıncı Kısım, Hücümât-ı Sitte (Yani altı hücum yolu olan şeytanın altı sinsi hilesi)... Halbuki Sekizinci Kısım, cifir ilmi ile ilgili olarak gizli ilimlerin anahtarı ile Kur'ân'ın bazı gaybî sırlarını anlatıyor. İlk bakışta, bu derin meselenin insî ve cinnî şeytanların desiseleri ile ne ilgisi var diye insanın aklına birşeyler gelebilir. Üstad bunu "Mahkemeler ve ehl-i vukufun susturulmasına ve bizi onlarla mes'ul etmemesine bir vesile olmamaktı. Güya o rumuzlar (remizli, rumuzlu meseleler), o derin ince meseleler, lisan-ı hâl ile onlara: 'İnsaf ediniz, Kur'ân'ın bu derece esrârına çalışanlara ilişmeyiniz.' demiş." diye izah ediyor.

Üstad, Zülfikâr ve Asâ-yı Musa Risalelerini İstanbul'daki Amerika sefiri vasıtası ile Amerika'daki Müslüman heyetine göndermek isteyen talebesine: "Sefirlerin kafası siyasetle meşgul olduğundan, Risale-i Nur'un da siyasetle alakasının bulunmamasından dolayı, siyâsî bir kafa çabuk takdir edemez. Hem Risale-i Nur, müşterileri aramaz; müşteriler onu aramalı, yalvarmalı. Amerika, buranın en küçük bir havadisini merakla takip ettiği halde, buranın en büyük bir hâdisesi olan Risale-i Nur'u elbette arayacaktır." diyor.

Her halde ilk yapılacak iş Risaleleri, dini din için seven dindarlarla buluşturmak olmalıdır.

Not: Ben bu mevzuu yazarken 3 Mayıs 2006 Çarşamba gecesi Samanyolu Televizyonu'nda "Diyaloğun Meyvesi -5" programı yayınlanıyordu. Gerçekten dini din için seven bir grup Amerikalı ilim adamı Muhammed Aleyhisselâm'ın peygamberliği üzerindeki ikrarlarını beyan ediyorlardı.

171. Mektup

Cenab-ı Hakk'a hadsiz şükür ediyoruz ki, Medresetü'z-Zehra'nın erkanları, hakiki bir tesanüd ve sarsılmaz bir ittihad kerametiyle, bütün müşkilâta ve mânialara galebe edip Nur'un elmas Zülfikâr'larını ve harika mu'cizâtlı hüccetlerini muhtaçlara yetiştirmeye muvaffak oluyorlar. Bu neticeye mukabil çektiğimiz zahmet bin derece ziyade olsa da ucuzdur, ehemmiyeti yoktur.

Kardeşimiz Re'fet'in mektubunda Münevvere, Nazmiye, Saim

namında üç masumun üç ayda Elif'ten başlayıp Kur'ân-ı Hakim'i hatmetmeye muvaffak olmalarından ve Kur'ân dersiyle beraber Nur hakikatlerini ve hakaik-i imaniyeyi masumane, müştakane dinlemeleri için onları ve üstadlarını ve peder ve validelerini tebrik ediyoruz. Münevver ve Nazmiye, Abdülbaki ve Mehmed Celal'in Nur hizmetinde noksan kalan vazifelerini inşaallah tekmil edecekler.

Bizi ve Risale-i Nur'u çok minnettar eden kahraman Burhan'ın mektubunda yazılan hastaya Cenab-ı Hak şifa versin ve kardeşimiz Zekai'nin vefat eden validesine çok rahmet eylesin. Amin.

Nur'un erkanından ve hocalar kısmının yüzünü ak eden Nurun santralı Sabri'nin mektubunda, merhum Hafız Ali, Hasan Feyzi ve onların halefi ve vazifelerini gören Ahmed Fuad'ın, ihtiyar ve vazifesi bitmek üzere olan bu biçare Üstadlarına bedel ömrünü feda etmek, onun yerinde çabuk berzaha gitmek gibi, Sabri kardeşimiz de dördüncü olmak üzere ve ömrünü kabilsen bana vermek, nefis ve kalbini ikna edip bana yazıyor. Ben, bu pek eski ve sarsılmaz ve Nurlar için hayatı çok faydalı kardeşime binler bârekallah deyip, bana verdiği ömrünü kabul edip, ona aynen Ahmed Fuad gibi, o baki kalan iki ömrümü, o iki kardeşime ve o iki yeni Said'e emanet verip benim bedelime hizmet-i imaniyede ve Nuriyede hizmet etsinler.

Ve onun mektubunda, Barla Medrese-i Nuriyenin baş katibi Şamlı Hafız Tevfik'in halka-i tedrisinde, Sıddık Süleyman'ın mahdumu Yusuf ve merhum Mustafa Çavuş'un ve Ahmed'in oğulları gibi Kur'ân dersiyle Kur'ân yazısını ve Nurları öğrenmesi; ve Hulusi ve Hafız Hakkı'nın Nurları şevk ile yazmaları, Barla'ya karşı benim ümidimi kuvvetlendirdiler ve derince bir ferah ve sürur verdiler. Cenab-ı Hak muvaffak eylesin. Amin. Ve Tevfik'e tevfik refik eylesin. Amin.

Sabri'nin mektubu içinde, ben Barla'da iken bana çok hizmet eden ve çok defa hatırıma gelen Sıddık Süleyman'ın hemşirezadesi Hüseyin'in mektubu beni çok sevindirdi. Hem onun hakkındaki merakımı izale eyledi. Maşaallah, tam Sıddık Süleyman'ın mahiyetinde eski alâkadarlığını muhafaza ediyor.

Hem, Sabri'nin mektubuyla beraber Egirdir Cire Köyü Risale-i Nur talebelerinden Şükrü, Süleyman, Osman Çavuş'un samimi ve

ciddi alâkalarını Nurlara karşı gösteren mektuplarına karşı, “Barekallah, Cenab-ı Hak sizleri muvaffak etsin” deriz.

Kastamonu’nun Hüsrev’i ve Rüştü’sü olan Mehmed Feyzi ve Emin’in gönderdikleri benim Kastamonu’da kalan bir kısım risaleler emanetlerini aldım. Size gönderdiğim Asâ-yı Musa’nın lugatnamesini hasta olduğu halde çok güzel ve âlimane yazan, lûgatnamenin başında güzel bir fıkra derceden ve bana da ayrı mektup yazan Risale-i Nur’un serkatibi Mehmed Feyzi’nin, oraca çok müşkilât ve mânialara rağmen harika sadakatini ve Nurlara faik alakasını, sarsılmadan imana hizmetini bir kaç cihette yapması gösteriyor ki, o küçük bir Hüsrev olduğu gibi, tam bir Hasan Feyzi’dir. Fakat, ben orada iken, çok ehemmiyetli ve enaniyetli bir sofi-meşrep eski memurlardan bir zat ve gayet mühim malumatlı, dünya ile çok alâkadar ve siyasi tüccar bir hoca, bana karşı ilişmedikleri için, ben de onları daire-i Nura celbetmeye çalışmadım, onlara da ilişmedim. Şimdi Mehmed Feyzi ise, Kastamonu’yu onların nüfuzundan kurtarıp Denizli gibi muvaffak olamıyor. Hilmi, Sadık ve Ahmed Kureyşi gibi Nur’un kahramanları da köylerde bulunduğu için, Feyzi’nin hizmeti bir derece hususî kalıyor. İnşallah, bir vakit tam muvaffak olurlar.

Kastamonu’nun Zehra’ları, Hacer’leri, Lütfiye’leri, Ulviye’leri, Necmiye’leri başka bir sahada, hanımlar âleminde Nur hizmetinde Feyzi’ye arkadaşlık ediyorlar.

Feyzi’nin mektubunda Risale-i Nur şakirdlerinin teşebbüsüyle resmi Kur’ân mektebi açılıp, en evvel Nurun masumları ve hususan Emin’in mahdumları en evvel mektebe girip, en evvel onlar Kur’ân’ı hatmederek kısmen hıfza başlamaları cihetinde, onları ve pederlerini ve oradaki şakirdleri tebrik ediyoruz ve o masumlara binler barekallah deriz.

İki defa Nur’un hizmeti için buraya kadar gelen kıymetli hemşiremiz Zehra’nın Medresetü’z-Zehra’nın kağıt masrafına iki yüz lira vermesi, hanımlar kısmında da Hüsrev’ler, Feyzi’ler, Ahmed’ler bulunduğunu gösteriyor.

Kastamonu’da, Hafiz İhsan’ın imzasıyla ve Nur kahramanlarından Hilmi Bey ve Emin’in müşterek mektubunu aldım. Ben, bu iki eski ve

kıymetli ve sarsılmaz ve metin o kardeşlerime ve İhsan'lara ve oradaki Nur şakirdlerine çok hasretler ve iştiyaklarla selam ediyorum. Ve hapis-te, bizimle beraber ve bize hapiste çok hizmet eden İhsan nerededir, merak ediyorum.

Safranbolu havalisi, hakikaten Mustafa'lar ve Ahmed Fuad ve Hıfzı (r.h.) ve Rahmi gibi harika sadakat ve alâkadarlıkla, Kastamonu'daki sekiz sene bizim Nur hizmetimizin akim kalmadığını ve Safranbolu'da parlak bir Medrese-i Nuriye olacağını maddeten ispat ediyorlar. Bu defa Mustafa Osman'ın mektubunda, iki saat yakınındaki Karabük fabrikalar şehrinde bulunan yüzer genç ve işçilerde Nurlar fütihat yapacağını bildirmekle ehemmiyetli bir müjde telakki ediyoruz.

Nur'un küçük kahramanlarından Mustafa Sungur ve Rahmi'nin güzel mektuplarında, onların köylerinde Ahmed Fuad'ın ciddi gayretiyle ders vermesi; ve Eflani nahiyesinin, Barla nahiyesi gibi bir Medrese-i Nuriye hükmüne girdiğini ve ora ahali iştiyakla Nurları dinlemesi; ve yeniden iki genç muallim daha eski yazı ile Nurlara girmesi; ve çocukların, huruf-u Kur'âniyeyi öğrenmeye başlaması ile Risale-i Nur'ları da yazmaya girmeleri, büyük bir fa'l-i hayırdır. Cenab-ı Hak o masumları muvaffak etsin ve onların üstadları ve peder ve validelerinden razı olsun. Onlar, duada masumlar dairesine girdiler. Başta Ahmed Fuad, Mustafa ve Rahmi olarak, Eflani Nahiyesi'ni tebrik ediyoruz.

Nurun küçük kahramanlarından Mustafa Sungur ve Rahmi'nin az bir zamanda, eski harfle, Mustafa Sungur'un gayet mükemmel Meyve'nin On Birinci Meselesi Hatimesi ile ve Rahmi'nin Gençlik Rehberi'ni eski harfle güzelce yazmaları ve Kastamonu'dan gelen kitaplarım içinde bize göndermeleri, hakikaten benim için yeni biraderzadelerim bir Abdurrahman ve Fuad dünyaya gelmiş gibi beni memnun ediyor.

Lâhika mektuplarına dikkatle baktığımız zaman Üstad'ın bütün derdinin, hizmet-i imaniye ve Kur'âniyenin bütün gönüllere ulaştırılması ve çoluk çocuk herkese Allah'ın kelâmı Kur'an-ı Kerim'in öğretilmesi olduğunu görürüz. Dünyada bunlardan başka hiçbir işi yok gibidir: Evet "Nurun elmas Zülfikar'larını ve hârîka mucizatsız hüccetlerini muhtaçlara yetiştirmek" ve "Üç masumun, üç ayda Elif'ten başlayıp Kur'an-ı Hakim'i hatmetmeye muvaffak olmaları ve Kur'an dersiyile beraber Nur hakikatlerini ve hakaik-i imâniyeyi masumâne, müştakâne dinlemeleri" en mühim

iştir... Hatta, ömür bağışlamak isteyen fedakar talebelere “Ben, bu pek eski ve sarsılmaz ve Nurlar için hayatı çok faydalı kardeşime binler bârekallah deyip, bana verdiği ömrünü kabul edip, ona aynen Ahmed Fuad gibi, o bâkî kalan iki ömrümü, o iki kardeşime ve o iki yeni Said’e emanet verip benim bedelime hizmet-i imâniyede ve Nuriyede hizmet etsinler.” diyor.

172. Mektup

Edhem Hoca namında Balıkesir’de muhacir ve Celaleddin-i Rumi’nin mensuplarından, yirmi seneye yakın köy hocalığı ve çocuklara Kur’ân okutmakla meşgul ve şimdi de tam Risale-i Nur’a Balıkesir ve Kırkağaç havalisinde hizmet eden ve uzun mektubuyla korkak hocaları Nurlara davet eden ve cesaret veren ve Balıkesir, Kırkağaç havalisi Nur şakirdleri namına “Sandıklı Alamescid Köy imamı İbrahim Edhem” imzasıyla yazdığı mektupta, çok ehemmiyetli ve güzel fıkraları var ve korkak hocalara tokatları var. O zatı cidden tebrik ediyorum. Cenab-ı Hak muvaffak eylesin. Hem ona, hem mektubunda isimleri bulunan yeni ve çok Nurculara selam ediyorum. Onun uzun mektubunu, hastalığımdan, tashih ve ıslah ve tâdil edemedim. Hakkımda pek ziyade senalarını ya kaldırmak, ya tâdil etmek lazımdır. “Lahika”ya girmek için suretini size gönderiyorum. İnşallah Hasan Feyzi, Ahmed Fuad müallimleri Nurlara sevk ettikleri gibi, bu gayretli kardeşimiz de hocaları Nurlara sevk edecek.

Ben Denizli Otel’inde iken bana mahdumuyla ara sıra ekmek, ateş cihetinde hizmet eden ve Tahir Çavuş’la bana mektup gönderen ekmekçi Mustafa’ya da selam ediyorum. Umuma binler selam ve selametlerine dua ederiz.

Üstad Hazretleri, hep hocaların, Risale-i Nurlara sahip çıkmalarını istemişti. Hatta, zaman zaman ürküp kaçmalarına karşı hiddetlenip “Ey insafsızlar! Neden hem vazifeniz, hem medresenin mahsülü, hem size farz-ı ayn gibi lüzumu bulunan bu hizmet-i imâniyede bana yardım etmiyorsunuz? Belki de sizin lâkaytlığınızdan çocukların çekilmesine sebebiyet

veriyorsunuz. Hz. Ali'nin (radiyallâhu anh) âhırzamanın bir kısım hocalarına vurduğu tokattan hissedar oluyorsunuz.” diyordu.

Ama Celâleddin-i Rumî mensuplarından olup senelerce Kur'ân okutan ve Risale-i Nurlar ile iman hizmeti yapan Sandıklı Alamescid köy imamı İbrahim Ethem gibi cesaretlileri hep tebrik ediyor, onları örnek gösteriyordu.

173. Mektup

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

(Maddi ve manevi bir sual münasebetiyle hatıra gelen bir cevaptır.)

Deniliyor ki: “Neden Nur şakirdlerinin kuvvetli hüsn-ü zanları ve kat'i kanaatleri, senin şahsın hakkında Nurlara daha ziyade şevklerine medar olan bir makamı ve kemalatı şahsına kabul etmiyorsun? Yalnız Risale-i Nur'a verip, kendini çok kusurlu bir hadim gösteriyorsun?”

Elcevap: Hadsiz hamd ve şükür olsun ki, Risale-i Nur'un öyle kuvvetli ve sarsılmaz istinad noktaları ve öyle parlak ve keskin hüccetleri var ki, benim şahsımda zannedilen meziyete, istidada ihtiyacı yoktur. Başka eserler gibi müellifin kabiliyetine bakıp, makbuliyeti ve kuvveti ondan almıyor. İşte meydanda, yirmi senedir kat'i hüccetlerine dayanıp, şahsımın maddi ve manevi düşmanlarını teslim mecbur ediyor.

Eğer şahsiyetim ona ehemmiyetli bir nokta-i istinad olsaydı, dinsiz düşmanlarım ve insafsız muarızlarım kusurlu şahsımı çürütmekle, Nurlara büyük darbe vurabilirdiler. Halbuki o düşmanlar, divaneliklerinden, yine her nevi desiselerle beni çürütmeye ve hakkımda teveccüh-ü ammeyi kırmaya çalıştıkları halde, Nurların fütuhatına ve kıymetine zarar veremiyorlar. Yalnız bazı zayıf ve yeni müştakları bulandırsa da vazgeçiremiyorlar.

Bu hakikat için, hem bu zamanda enaniyet ziyade hükmettiği için, haddimden çok ziyade olan hüsn-ü zanları kendime almıyorum. Ve ben, kardeşlerim gibi, kendi nefsime hüsn-ü zan etmiyorum. Hem kardeşlerimin bu biçare kardeşlerine verdiği makam-ı uhrevi, hakiki, dini makam ise, Mektubat'ta İkinci Mektub'un ahirindeki kaideye göre, şahsıma verdikleri manevi hediye olan kemalatı, eğer –haşa!– ben ken-

dimi öyle bilsem, olmamasına delildir. Kendimi öyle bilmesem, onların o hediyesini kabul etmemek lazım geliyor.” Hem kendini makam sahibi bilmek cihetinde enaniyet müdahale edebilir.

Bir şey daha kaldı ki, dünya cihetinde hakaik-i imaniyenin neşrindeki vazifedar, makam sahibi olsa, daha iyi tesir eder denilebilir. Bunda da iki mani var.

Birisi: Faraza velâyet olsa da, bilerek, isteyerek makam yapmak tarzında, velayetin mahiyetindeki ihlas ve mahviyete münafidir. Nübüvvetin vereseleri olan Sahabeler gibi izhar ve dava edemezler; onlara kıyas edilmez.

İkinci mani: Pek çok cihetlerle çürütülebilir ve fani ve cüz’î ve muvakkat ve kusurlu bir şahıs sahip olsa, Nurlara ve hakaik-i imaniyenin fütuhâtına zarar gelir. Fakat bir nokta var ki, mucib-i şükrandır: Ehl-i siyasetteki düşmanlarım, mezkur hakikatleri bilmedikleri için, şerefli, izzetli Eski Said’i düşünüp mütemadiyen Nurlar bedeline benim şahsıma ihanet ve tenkis etmekle meşgul oluyorlar. Bazı mutaassıp enaniyetli hocaları da şahsımın aleyhine çeviriyorlar, güya Nurları söndürmeye çalışıyorlar. Halbuki Nurları daha ziyade parlattırmaya vesile oluyorlar. Nurlar, adi şahsımdan değil, Kur’ân güneşinin menbaından nurları alıyor.

Bu mektupta “Neden Nur talebelerinin kuvvetli hüsn-ü zanları ve kat’î kanaatleri, senin şahsın hakkında Nurlara daha ziyade şevklerine vesile olan bir makamı ve kemâlâtı şahsına kabul etmiyorsun? Yalnız Risale-i Nur’a verip, kendini çok kusurlu bir hâdim görüyorsun?” sorusuna cevap veriliyor.

Evet Risale-i Nurlarda öyle kuvvetli, sarsılmaz dayanma noktaları ve öyle parlak ve keskin hüccet ve deliller var başka şeye ihtiyaçları yok. Çünkü bu mübarek eserlerin kaynağı Kur’ân’dır. Bunlar, istihrâcât-ı Kur’âniye, sünûhât-ı Kur’âniye ve ilhâmât-ı Kur’âniyedirler. Kur’ân’dan istinbat edilmiş güzelliklerin başka şeylere ihtiyacı olmaz. Makbûliyetlerini kudsî menbalarından alıyorlar.

Elbette ki, bu ilham ve sünûhata aynalık yapan kalp ve gönül, sıradan değildir. Kur’ân’dan istinbat ve istihrâcâtta bulunmak, herkesin kârı değildir. Ama Üstad, bu mektupta ve daha önce 53. Mektupta da izah ettiği gibi güzellikleri şahsına dayamak istemiyor ve kendince bazı mazeretleri de ileri sürüyor...

174. Mektup

Alamescid Köyü hocası İbrahim Edhem'in halisane mektubuyla, ehemmiyetli ve Nurun masum şakirdlerinin o mübarek hocanın dersinden tam hisse alan ve Nur dairesine giren altı küçücük masumların kendi kendilerine düşünüp hocalarına söyleyerek, altı pusula kendi kalemleriyle yazarak, bu ihtiyar, hasta Said'e, o masum mübarekler, ömürlerinden herbiri bir kısmını vermesi, hakikaten gayet medar-ı hayret ve takdir bir hadise-i Nuriyedir. Ben dahi o mâsumların o mübarek hediyelerini kabul edip, yine o küçücük Said'lere hediye ederek, benim yerimde çalışmak için bağlıyorum. Cenab-ı Hak, onları muvaffak eylesin. O küçücük Said'ler ise, işaretlerinden: İbrahim, dokuz yaşında, Mustafa on bir yaşında, Halil İbrahim on iki yaşında, Emin Yılmaz on dört yaşında, Mehmed on bir yaşında, Abdullah on iki yaşlarındadır.

Medrese-i Nuriye kahramanlarından ve o medresenin üstad-ı mübareki, merhum Hacı Hafız'ın mahdumu ve varisi Hafız Mehmed'in, o medresenin umum şakirdleri namına yazdığı mektubunda "Nurla iştigalin, ölümden başka her belaya, hastalıklara bir ilaç olduğu gibi, dehşetli ölümü de, cennetin kapısı gösterip, ehl-i imanı heyecanla şevke getiriyor" diye fıkrası hakikat olduğuna pek çok hadiseler var. Masum mahdumu da hafızlığa başlaması, inşaallah muvaffak olacak, ceddinin ve pederinin mübarek hafızlık ünvanlarını daimileştirecek.

Medrese-i Nuriye'nin elmas kalemleri kahramanlarından Mustafa Yıldız'ın, sureten kısa ve manen uzun ve kıymetli mektubunda, Medrese-i Nuriye'nin kahramanlarına havale edilen Sikke-i Gaybiye'nin yağlı kağıda yazılmasını üç dört hüdhüdün manen alkışlaması gösteriyor ki, inşaallah Sikke-i Gaybiye Medrese-i Nuriyede parlak bir tarzda çıkacak ve güzel fütihat yapacak. Kahraman Tâhiri'nin gönderdiği kısa münacat, sıhhatlidir. Fakat yalnız baştaki kısmın tercümesi var. Şimdi tam tercüme etmeye halim müsaade etmiyor; aynen yazılsın. Bu kısacık münacat gösteriyor ki, enaniyet-i nefsiye ve hissiyat-ı hayatiye, Risale-i Nur'un telifi zamanında hükmetmemişler, Nurların ihlas ve safiyetini bulandırmamışlar. Eski Harb-i Umumi'de, daima şehid olmaya muntazır olduğumdan, İşaratü'l-İcaz tefsiri tam, halis yazıldığı gibi, bu münacattaki tam rabita-i mevtin kuvvetli tezahürü dahi, Nurların safi

ve halis bir mahiyet almasına vesile olmuş, inşaallah hissiyat-ı nefsanîye karışmamış.

Nurların birinci medresesi olan ve ben ruhen çok alâkadar olduğum Barla'nın ehemmiyetli genç şakirdlerinden, aynen Denizli'den bana gelen Ahmed gibi, Mehmed gibi, bir Ahmed ve Mehmed buraya geldiler ki, o eski zamanda en ziyade alâkadar olduğum ve bana sekiz sene sadakatle hizmet eden Muhacir Hafız Ahmed, Mustafa Çavuş hesabına; merhum Mustafa Çavuş'un mahdumu Ahmed, merhum pederi hesabına ve berber Mehmed ise, kayınpederi merhum muhacir Hafız Ahmed bedeline ve Barla'daki Nur şakirdleri namına yanıma geldiler. Hakikaten ben, Barla'ya ve o zamana gitmiş kadar sevindim. Maşallah, Barla, birinci Medrese-i Nuriye olduğunu hissetmeye başlamış. Ciddi bir intibah, bir alâkadarlık gösteriliyor. Hatta eskiden Onuncu Sözü tab eden Hacı Bekir, benim orada oturduğum odayı, herbir masrafını deruhte edip, satmaktan men etmiş. Nur şakirdlerinin bir misafirhanesi hükmünde muhafaza edilmesini Barla'ya haber göndermiş.

Nur santralî kardeşimiz Hoca Sabri'nin, eskiden beri onun gibi Nurcu refikasının ve mübarek mahdumu Nureddin'in (Yaşar) küçük bir mektuplarını aldım. Cenab-ı Hak onlara sıhhat ve afiyet ve saadet ihsan eylesin. Âmin.

Gariptir ki, müstesna olarak her tarafta yağmura ihtiyaç varken, bu Emirdağı'na mahsus şiddetli bir yağmur ve emsali görülmemiş fındık kadar taneleri büyük ve ekinlere çok faydalı bir dolu geldi. Şimdi yanımda iki Nurcu kardeşler diyorlar ki: "Hem mu'cizâtı Kur'ân'ın gelmesi ve Afyon'dan bir nüsha Zülfikar'ın müsaderesi münasebetiyle ehemmiyetli bir hücum beklenirken, takdirle Emniyet Müdürü tarafından okunmuş. Ve üçü İsmail namında üç ehemmiyetli memurun aynı vakitte Nurlara tam şakird ve naşir olmaları bu yağmura vesile oldu."

Çünkü şimdiye kadar çok tecrübelerle, Risale-i Nur'un serbest intişarıyla belaların ref'i ve ona ilişmek ve susturulmakla belaların gelmesi sabit olmuş, hatta mahkemede ispat edilmiş. Anlaşıyor ki, bu bahar fırsatında iki harici, iki dahili dört cereyan, herbiri bir maksada göre ve Nurcuların şevkine ve sa'ylerine ilişmek ve yüzlerini dünyaya ve siyasete çevirmek istemelerinden kuraklık başladı, inşaallah yakında ref' olur.

Bu mektubun başında dokuz yaşındaki İbrahim'in, onbir yaşındaki Mustafa'nın yine onbir yaşındaki Mehmed'in, on iki yaşındaki Halil İbrahim'in yine on iki yaşındaki Abdullah'ın ve ondört yaşındaki Emin Yılmaz'ın mektup yazarak ömürlerinin bir kısmını Üstadlarına bağışlama arzularına karşı, o masumların isteğinin reddedilmeyerek takdirlerle kabul edilip tekrar onlara hediye edildiği anlatılıyor. Bu bir yürek meselesi ve dava ruhunun tezâhürüdür. Bakarsınız senelerle İslami hizmetlerin içinde bulunan insanlar vardır maddî-manevî en ufak bir fedâkarlık karşısında bin mazeret uydurarak, bin dereden su getirerek işin içinden sıyrılmak istediklerine şâhit olursunuz. Ama bazen meseleyi kavramış, davanın kudsiyetini ruhunun derinliklerinde hissetmiş öyle yaşı küçükler vardır ki, Necip Fazıl'ın tabiriyle iş yapacak adam arandığında “Kim var?” deyince sağına ve soluna bakmadan “Ben varım!” deyip öne atılırlar. Bunlar lâf yapmaz, iş yaparlar. Öyle görünmeye çalışmazlar, zaten öyledirler.

Sav Köyü Medresesi'nin Üstadı merhum Hâfız Mehmed'in mahdumu ve vârisi mektubunda “Nurla meşgul olma, ölümden başka her belâya ve hastalıklara bir ilaç olduğu gibi, dehşetli ölümü de cennetin kapısı gösterip, ehl-i imanı heyecanla şevke getiriyor.” demiş. Elhak doğrudur. Kur'an-ı Hakim'in hârika tefsiri sâfi ve parlak bir ayna olarak ondaki güzellikleri aksettirdiği gibi, şifa ve devâ özelliklerini yansıtmaktadır. Merhum Hafız Mehmed'in torunu da babası ve dedesi gibi hafız olmak için çalışmaya başlamış. Elbette göl yerinden su eksik olmaz...

Herbir Risale-i Nur kitabı, bir nevi medrese gibi ilim irfan dağıtmaktadır. “Sikke-i Gaybiye” kitabı da bir mübarek medrese gibi derslerini verip parlak bir tarzda fütuhât yapacaktır...

Üstad, Tâhiri Ağabey'in istinsah edip gönderdiği münâcâta bakarak diyor ki: “Bu kısacık münâcât gösteriyor ki, enâniyet-i nefsiye ve hissiyat-ı hayatiye, Risale-i Nur'un telifi zamanında hükmetmemişler, Nurların ihlâs ve sâfiyetini bulandırmamışlar. Eski Harb-i Umumi'de, daima şehid olmayı beklediğimden, İşârâtü'l-İ'caz tefsiri tam hâlis yazıldığı gibi; bu münâcâttaki tam râbita-i mevtin kuvvetli tezâhürü dahi, Nurların sâfi ve hâlis bir mâhiyet almasına vesile olmuş. İnşallah, hissiyat-ı nefsâniye karışmamış.”

Risale-i Nur'da en mühim mesele ihlâs ve sâfiyet... Bu mesele her zaman ve her fırsatta vurgulanıyor. Gerçekten en büyük güç ve en büyük makam olan Rıza Makamı'na ulaşmak için ihlâs en güçlü vâsita...

Risalelerin ilk yazıldığı yer olması itibariyle Nurların birinci medresesi olan Barla, Üstad için ve bütün Nur talebeleri için çok mühim bir yer. Belki de ileride orada mühim bir araştırma merkezi kurulabilir. Kurulmalıdır da. İlklerin mezarları orada ve o civarda... Torunları da. Hâla bir çok hatıra yani ilk günleri çağrıştıran el yazmaları oralarda... Küçük bir merkezden cihana yayılan iman ve Kur'ân hizmetinin kökleri oralarda duruyor. Onun için oradan gelen Ahmet ve Mehmed isimli iki misafiri, Üstad Barla'nın geçmişî ile irtibatlandırıp öylece bahsediyor. İşte Barla yakınındaki Bedre'den Nur Santralı Sıddık Hoca Sabri'nin refikası ve oğlu Nureddin'in mektupları da Üstad'ı eski günlere götürdüğü için önem arz ediyor...

Dünyanın en mühim meselesi nüzûl-i Kur'ân olduğu gibi ondan sonra günümüzde ise en mühim mesele de Üstad için Kur'ân-ı Hakîm'in asrımız ve gelecek asırları tenvir edecek olan tefsirleri Risale-i Nurlardır. Her meseleyi Risalelerle ilgili olarak değerlendirir. Onun için zelzele, yağmur gibi bütün olayları da bu çerçevede yorumlar. "Gariptir ki, müstesnâ olarak her tarafta yağmura ihtiyaç var iken, bu Emirdağ'ına mahsus şiddetli bir yağmur ve emsâli görülmemiş fındık kadar taneleri büyük ve ekinlere çok faydalı bir dolu geldi. Şimdi yanımda iki Nur talebesi kardeşler diyorlar ki, 'Hem mucizeli Kur'ân'ın gelmesi ve Afyon'dan bir nüsha Zül-fikar'ın müsâderesi münasebetiyle ehemmiyetli bir hücum beklenirken, takdir ile Emniyet Müdürü tarafından okunmuş ve üçü İsmail nâmında üç ehemmiyetli memurun aynı vakitte Nurlara talebe ve nâşir olmaları bu yağmura vesile oldu."

175. Mektup

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Bütün tarih-i beşeriyede, kat'iyen misli görülmemiş ve kavm-i Lut'un başına yağın semavi taşlardan daha müthiş taşlar, dinsizlik hesabına milyonlarca ehl-i imanı ve masumları edyan-ı semaviye ve kavânin-i İlahiye haricine dehşetli vasıtalarla sevk eden bir memleketi semavi taşlarla tokatlamasının bir mukaddemesi olarak, resmi gazetelerin kat'i haber verdikleri bir hadise-i semaviyeyi, adetime muhalif olarak bir Nur şakirdi bana haber verdi. Dedim: "Yirmi beş sene gazetelerin havadislerini merak etmedim." Fakat bu taşlar, Risale-i Nur'un dinsiz-

lere manevî tokatlarını temsil ettiği cihette ve beş-altı sene evvel ondan haber verdiği için o şakirde dedim: “Git, yalnız o hadiseyi tamamıyla oku, tahkik et.” O tahkik etti, geldi. Diyor ki: “Bu baharda, Rusya’nın Vlâdivostok Ormanlarına, zemin yüzünde hiç emsali görülmeyen büyüklükte semadan taşlar düşmüş. Ve en büyüğü, yirmi beş metre uzunluğunda ve on metre boyundadır. Düştüğünde etrafındaki ağaçları devirmiş ve otuz kadar büyük çukurlar husule getirmiş. Tetkik edilen parçalarında; demir, çelik ve başka maddeler, karışık olarak mizan-sız bulunmaktadır.”

İşte resmi gazetelerin kat’î verdikleri bu haber, 1360 sene evvel Sure-i Fil’in mucizane تَرْمِيهِمْ بِحِجَارَةٍ cümlesiyle 1359 tarihinde dünyayı dine tercih eden ve dinsizliği esas tutan, bir nevi medeniyet hesabına beşeri yoldan çıkarılanların başlarına, eabil kuşları gibi, semavi tayyarelerden bombalar başlarına inecek ve semavi taşlar yağdırmasına mukaddemesi olacak diye haber veriyor.

Ve فى تَضَلُّيلٍ aynen 1380 tarihini gösterip, dalaletin cezası olarak kavm-i Lût’un başına gelen ahcar-ı semaviyeyi andıran semavi taşlar o tarihlerden sonra geleceğini haber verip tehdit ediyor. Ve Risale-i Nur’un “Sure-i Fil” nüktesine ait beyanatı içinde haşiyeli bu cümle var:

“Evet, bu tokatlardan pürşer beşer, şirkten şükre girmezse ve Kur’ân’a tarziye vermezse, melaike elleriyle de ahcar-ı semaviye başlarına yağacağını bu sure bir mana-yı işârî ile tehdit ediyor.”

İşte bu fıkra doğrudan doğruya bu taşlara işareti olmasına iki emare var.

Birincisi: Şimdiye kadar gelen semavi taşlar bir iki karış oldukları halde, böyle yirmi beş metre uzunluğunda ve on metre genişliğinde dağ gibi taşlar, elbette semavatın dinsizliğe karşı bir alamet-i hiddetidir. Sure-i Fil mucizane ona bakması, onun tefsiri, ona işaret etmesi, hakikattir. O hadisenin o ihbara liyakati var. Çünkü emsalsizdir.

İkinci emaresi: Bütün zemin yüzünü ve nev-i beşeri tehdit eden dehşetli bir dinsizliğin merkezlerine gelmesidir. Ve dinsizler bunu hissetmişler ki, küçücük hadiseleri ehemmiyetle neşrettikleri halde, bir iki aydır bu acip, dehşetli hadiseyi, ellerinden geldiği kadar şaşaalandırmaya çalışmışlar.

Rusya'nın Vilâdivostok ormanlarına, Lût kavminin başına yağan taşlardan daha müthiş taşlar düşüyor. Bu bir tesadüf olamaz. Çünkü bu taşlar, boşuna ve gelişi güzel bir yere düşmez. Kur'ân-ı Kerîm'de "Yahut O'nun size taş yağdıran bir kasırga göndermesinden emin mi oldunuz? Fakat bu tehdimin ne demek olduğunu yakında öğreneceksiniz." (Mülk Sûresi, 17) buyuruluyor.

Üstad, Kastamonu'da İkinci Dünya Savaşı sırasında aldığı bir ihtarla Sure-i Fil'deki âyetlerin tevafuk düsturuyla mana-yı işârî yönünden nüktelerini beyan ediyor. Üstad, "Termîhim bi hicâretin" cümlesi, 1359 (1940) ederek, Kabeyi yıkmak isteyenlerin başlarına Ebâbil Tayyareleri ile semâvî bombaları yağdığı gibi, dünyayı dine tercih eden ve insanlığı yoldan çıkarırların da başlarına bombalar ve taşların yağacağını gösteriyor, diyerek, bu savaşın (İkinci Dünya Savaşı'nın) bir ceza olduğunu söylüyor.

İkinci cümle olan "Elem yec'al keydehüm fi tadrîlin" ise 1360 (1941) ederek, Kabe'nin nurunu söndürmek isteyenler gibi İslâmiyete ve onun son kalesi Osmanlı'ya ihanet edip yıkanların da, semâvî bombaların tokatlarının iniş tarihini gösterdiğini ifade ediyor.

"Elem tere keyfe feale Rabbüke bi ashâbi'l-fil" cümlesinin de 1359 (1940) ederek yine İslâmiyete ihanet edenlerin başlarına ceza olarak başlarına inen darbelerin tarihi gösterdiğini beyan ediyor.

Bu bahsin sonunda da bir hâşiyede şöyle diyor: "Evet bu tokattan, pürşer beşer, şirkten şükre girmesse ve Kur'ân'a tarziye vermesse (özür dilemese), meleklerin elleriyle semâvî taşlar başlarına yağacağını bu sûre işârî bir mana ile tehdit ediyor..."

O zaman için dinsizliğin başı olan Rusya'nın Vilâdivostok ormanlarına, yeryüzünde hiç emsali görünmeyen büyüklükte taşlar düşüyor. En büyüğü 25 metre uzunluğunda 10 metre genişliğinde...

176. Mektup

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ * وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ
السَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ أَبَدًا دَائِمًا

Aziz sıddık kardeşlerim Tâhiri, Sabri, Salahaddin, Mehmed, Mustafa!

Evvela: Bu gelen şuhur-u selasenin hürmetine ve Nur şakirdlerinin sadakat ve ihlaslarının hürmetine, çok ehemmiyetli hakkımda bir sebep-i itab ve tokat bir hadiseyi tamire çalışacağız. Ve gücenmeyiniz. Şöyle ki:

Bu gece hiç görmediğim bir itab, bir tazip suretinde manevi bir şiddetli ihtar ile denildi ki: “Dünyaya, zevke, keyfe tenezzül etmemekle Nurlardaki ihlas ve istiğnayı muhafazaya mükelleftin. Ve bu asırda *يَسْتَحِبُّونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا* sırrıyla dünyayı dine tercih etmek ve bilerek elması şişeye tebdil etmek olan hastalığa, Nur vasıtasıyla çalışmaya vazifedardın. Yüz tecrübenizle de anladın ki, insanların hediyeleri, ihsanları, yardımları, sana dokunuyor, hatta seni hasta ediyor. Hergün eserini, tecrübesini görüyorsun. Senin en ziyade itimad ettiğin ve Risale-i Nur’un fedakar kahramanlarının yüzlerini Risale-i Nur’un hizmetinden ziyade kendi istirahatine çevirmeye sebebiyet verdin, ilââhir...” diye daha mânen çok söylenildi diye beni tam tekdir etti. Hatta şimdi bir manevi tokattan dahi korkuyorum. Bu hadisenin çare-i yeganesi, bu otomobili alan sizler ilan edeceksiniz ki, “Bu kardeşimiz Said, bunu kabul edemedi, manevi, dehşetli bir zarar hissetti.”

İkincisi: Otomobil şimdi Konyalı Sabri’nin yanına gönderilmiş, oraya gitsin. O razı olmazsa Medresetü’z-Zehra erkanlarına gitsin. Sabri merak etmesin, her ay Nurlara onun harika hizmeti bir otomobil fiyatından ziyadedir. Onun için gücenmesin.

Saniyen: Kat’iyen biliniz ki, bu dehşetli itabı gördüğümün sebebi, istirahat için bir arzu nevinde ve bir temenni tarzında, bir otomobille gezmeye gittiğim vakitte, otomobilci dedi ki: “Küçük otomobiller çıkmış, bin lira gibi bir fiyatla satılıyor.”

Ben de temenni nevinden dedim ki: “Keşke, öyle bir emanet küçük otomobil elimize geçseydi, sair yerlerdeki Nurcu kardeşlerimi ziyaret etseydim” demiştim.

Buna hakiki ve ciddi bir karar vermemiştim. Bir arzu iken, buradaki iki has kardeşimiz, bu arzuyu ciddi bir karar zannedip bin lira değil, dört bin liraya kadar fedakarane çalışmışlar. Buraya geldikleri vakit, yedi saat memnuniyetle telakki edip, o arzuyu bir dua-yı makbule zannettiğim halde, birden bu gecede manevi itiraz ve itab gördüm. O

arzumun hatasını anladım. Hiç görmediğim bu tarz manevi itabın üç sebebi var; başka vakit izah edilecek.

Bu otomobili alan beş kardeşimiz kat'iyen bilsinler ki, değil beşinin bir otomobili sadaka ve ihsan ve hediye etmişler, belki onların hayırlı niyetleri cihetinde Risale-i Nur dairesi hizmetinde herbiri tam bir otomobil fiyatı kadar bir hediye bilfiil yapmışlar gibi manen kabul edildiğine bana bir işaret ve kanaat var. Madem, kardeşlerim, sizin halisane bu hizmetiniz hakkınızda böyle makbuliyet var. Siz müteessir olmayınız. Beni de bu manevi itabdan kurtarınız. Hem benim düstur-u hayatıma, hem Risale-i Nur'un sırr-ı ihlasına gelmek ihtimali bulunan zararı çabuk tamir ediniz. Hem o otomobil burada kalmasın. En büyük hisseyi veren zatın yanına gitsin. Üç ehemmiyetli sebebi izah ettiğim vakit, bu telaşımın hakikatini anlarsınız. Zaten hem şuhur-u selase, hem üç ay mühim mecmuaların çıkmasına kadar bütün dünya saltanatı verilse de bakmaya mecburum. Şayet otomobile verdiğiniz para tam çıkmazsa, o noksanını alâküllihal ben her şeyimi satıp tekmil etmeye karar verdim.

Umumunuza selam. Hakkınızı bana helal ediniz. Ben de size helal ediyorum.

Bu mektup, Üstad'ın Risale-i Nur talebelerini ve Nur Dersanelerini ziyaret etme arzusu üzerine, fedakâr Nur talebelerinin bu arzuyu bir emir telakki ederek aldıkları bir araba yüzünden Üstad'ın ciddi ikaz edilmesiyle ilgilidir. Üstad'ın bu arzusu, elbette keyfi bir mesele değildi. Yine hizmet-i imaniye ve Kur'âniye adına bir istekti. Ama tamamen ihlas sırrına dayanmış, istiğna düsturunu tek istikamet kabul etmiş, dünyaya, zevke ve keyfe asla tenezzül etmeyen Üstad'a bakan yönü itibariyle meselenin, bir bakıma çok yüksek seviyedekilere mahsus yönü var. Bu hususu biz ölçüp tartamayız. O konuma ait kararları elbette mânevî yüce bir meclis verir. Yani bizim bilebileceğimiz bir mesele değildir. Bir de müşâhitler dediğimiz kimseler açısından bakacak olursak, bunlar işin dışındaki kimselerdir. Ama sizi hep müşâhedeleri altında tutarlar. Yani siz, hassas bir doktorun müşâhede altındaymış gibisinizdir.. Bunlar bir gün gelip, hakkınızdaki kanaat notlarını size okurlar. Onları asla hayal kırıklığına uğratmamak mecburiyetindedir. Bu müşâhitler, her grup insan içinde, hatta hiç tahmin edemeyeceğiniz kimseler arasında, size düşman heyetler içinde bile bulunabilir. Çünkü, mensup olduğunuz iman ve Kur'ân hizmeti, cihanda herkesin dikkatini çekecek kadar orijinal bir durum ve konumdadır.

Ayrıca, işi gücü size çamur atmak olanlar da var. En masumane işlerinizde bile dikkatli olmak, onların hücumuna vesile olabilecek en ufak şeylerden dahi sakınmak mecburiyetindedesiniz.

Bu araba meselesini biraz da bu açılardan değerlendirmek zorundayız. Emirdağ kahramanlarından Mehmet Çalışkan Ağabeyimiz ise bu hususta şunları söylüyor:

“1946 senesiydi. Bir gün kırlarda gezerken Üstad, Ceylan’a ‘Param olsaydı küçük bir taksi alır, medreseleri gezerdim.’ demiş. Üstad’ın bu sözünü Ceylan, Hüsrev Ağabey’e söylemiş. Hüsrev Ağabey de ‘Bu bir emirdir, derhal taksi alınsın’ demişti. 1946’larda para topladık. Emirdağ, Konya, İnebolu gibi yerlerden alınan biner liradan toplam altı bin lira olmuştu. Tâhiri Mutlu Ağabey’in de olduğu bir heyet halinde İstanbul’a gittik. Taksim’den Austin tipi siyah bir taksiyi 6800 liraya aldık. Acenteye parayı yattırdık. Araba orada olmadığı için, Bursa acentesinden alacaktık. Emirdağ’lı terzi Mustafa, Tâhiri Mutlu Ağabey, Ahmed isminde bir de şoför bulup, dört kişi olarak, taksikle Eskişehir’e kadar gelmiştik. Bende büyük bir endişe başlamıştı. Acaba münafıklar taksiyi görünce neler diyeceklerdi? Ben faturayı kendi üzerime yaptırmıştım. ‘Ticaret için aldım’ diyecektim. Biz bütün bu işlerden Üstad’a en ufak bir haber bile vermemiştik. Kendisi de bir şey dememişti. Arabayı gece bahçeye çektik. Tâhiri Mutlu Ağabey’in ‘Kardeşim, artık Üstad’ın haberi olması lâzım’ sözü üzerine kendisini Üstad’a gönderdik. Üstad güler yüzle karşılaşmış. ‘Kısmetse’ diye cevap vermiş. Sabah erkenden, ‘Ceylan’ı bana çağırın’ diye haber göndermiş, iki satır da yazı yazdırmıştı: ‘Bu araba derhal geldiği yere gitmeli. Aksi takdirde hem benim, hem de sizin tokat yeme ihtimalimiz var.’ Ceylan bu haberi getirince, korktuk. Tâhiri Ağabey’e ‘Sen bilirsin’ dedik. Arabayı Konya’ya, Halıcı Sabri’ye gönderdik. Onlar da az bir farkla başkasına satmışlardı. Araba meselesi böylece kapanmakla kalmamıştı. Dedikoducular arabayı iyice görmedikleri halde yine de ortalığı karıştırmışlardı. Sorgu hâkimi bana; ‘Araba gelmiş Hoca Efendiye... Hangi devletten geldi ve daha neler geldi? Söyle bakalım’ demişti. Ne kadar anlattık, nâfile... Tabii ki, tahkikatın neticesi boş çıktı, neticede beraat ettik. Üstad o gece ihtar almış, bunu kendisi Ceylan’a söylemişti. Mânevî bir cânıpten Hz. Ali Efendimiz ile Abdülkadir Geylanî Hazretleri gelip ‘Şimdi bu arabaya binmenin zamanı değil’ diye ikaz etmişler.”

Bir gönül esintisi halinde, Faruk Seçilmiş tarafından yazılıp gönderilen mektuplardan bazı bölümleri sizlere takdim etmek istiyorum:

Latin Amerika'ya gitmiş eğitim gönüllüsü adanmış bir ruhun müjde dolu bir rüyası var: “Müthiş bir kalabalığın ortasında bir cenaze duruyor. Aman Allah'ım bu ne heybet, bu ne ihtişam!.. Herkes hayret ve şaşkınlık içinde onu seyretmekte... Kalabalığın içinde “Bu cenaze niye böyle? Neden bu kadar büyük?” diye sorular dolaşmakta. Meseleyi idrâk edenlerden birisi cevap veriyor: “O çok sevgili bir kul... İlmine ve mânevî mertebesine işâreten ve uygun olarak böyle büyük bir vücuda sahip...”

Herkes merakta... Fakat merakının tahrikiyle birisi daha yakından görmek için yanına yaklaşmak istiyor. Bunun üzerine bu büyük zât, kendisi ayağa kalkıyor... Demek ki, kimsenin kendisine dokunmasını istemiyor... Zaten ondaki heybetten, hiç kimse yakınına sokulamıyor.

Ayağa kalkıp, o nurânî çehresiyle, hayranlık ve sevgiyle kendisine bakanlara: “Ben, Hz. Ali'yim... İlminde dolayı böyle büyük bir bedenim var. Allah'ın izniyle size yardım etmek için sizin içinize geldim. Sizler ne kadar da çok karıştırıyorsunuz birşeyleri... Düzeltmek de Allah'ın izniyle bana düşüyor... Ben sizlerin buradaki yardımcınızım...” diyor.

177. Mektup

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Merak etmeyiniz, inayet-i Rabbaniye devamdadır. Bu yeni taarruzları inşaallah akim kalacak, hem Nurun fütuhatına yardım edecek. Şimdilik telaşsız, kanun dairesinde hakkımızdaki kanunsuz muameleyi defetmek için, bir kardeşimiz Ankara'ya gitsin. Eski partinin müfettişi Hilmi Uran ve Afyon vilayetinin müfettişi, mebus Celal'i ve Diyanet Riyasetinde Ahmed Hamdi ve ehl-i vukuftaki Yusuf Ziya gibi zatları görsün, bize edilen kanunsuz ve keyfi muameleyi değiştirmeye çalışsın.

Hem müsadere edilen Zülfikar ve Asâ-yı Musa ve makine için mahkemeye ve zabıtaya deyiniz ki: “Bunların nüshalarının teksiri hariç içindir; harice gönderilecektir.”

Madem şimalde üç devlet Kur'ân'ı kabul edip mekteplerinde ders vermeye başlamışlar. Ve madem Hindistan bu hükümetten iki milyon liralık Kur'ân-ı Kerîm istedi. Ve madem Zülfikar ve Asâ-yı Musa eczalarını iki sene üç mahkemeniz ve filozof âlimleriniz onları tetkik ettik-

ten sonra ittifakla beraatimize karar verip bu kitapları takdir ve tahsin etmişler. Ve madem bu iki kitap, Kur'ân'ın iki keskin kılıcı ve iki parlak hüccetleridir ve en muannidleri de teslimine mecbur ediyorlar. Ve madem bu iki eser, dehşetli ve tahripçi anarşistliği yetiştiren, şimalden gelen dinsizlik cereyanına karşı tam mukabele edebilir bir kuvvette olduklarına binler ehl-i tahkik ve ehl-i fen şahadet ediyorlar. Ve madem şimdiki hükümet Kur'ân mekteplerini açıyor ve mekteplere dini dersler vermeye emretmiş. Elbette, bize karşı bu muamele, emsalsiz ve keyfi bir zulüm ve vatana ve millete ve âsâyîşe ve hürriyet-i vicdana bir cinayettir. Biz istemiyoruz ki dünya siyaseti bize bulaşsın. Yoksa, haberiniz olsun ki biz hakkımızı tam müdafaa edebiliriz. Bizi mecbur etmeyiniz!

Umumunuza binler selam...

Benim için münasip bir vakitte cildlendirdiğiniz Asâ-yı Musa'dan gönderirsiniz. Hüsrev'in, vazifesini tam yaptıktan sonra gelen bu maddi zararın hiç ehemmiyeti yok. Zülfikar'lar tam intişar etti; Asâ-yı Musa'da az zayıat olmakla beraber inşaallah manevi pek çok menfaati olacak. Yalnız Nurcular sebat ve tesanüdlerini muhafaza edip telaş etmesinler, şevkleri kırılmasın.

Kardeşiniz Said Nursî

Dünya, hürriyete bütün kapılarını açarak, inanç ve fikre karşı engelleri bir bir bertaraf ederken, bizde maalesef ilmî-fikrî ve imanî bir hareket olan Risale-i Nur'a karşı yeni yeni engeller konulmaya çalışılır. Teksir makinasına ve Nur Risalelerine el konulur. Üstad, bu bed muâmeleye karşı "kanun dairesinde" hareket ederek hakkımızı almayı tavsiye ediyor. Ayrıca bir talebesini Ankara'ya gönderip bu keyfi muâmelenin önlenmesi için görüşeceği isimleri söylüyor. İknâ için de dünyadaki iyi gelişmelerden misaller veriyor. Sonra da kanunsuz muamele edenlerin bu işleri için talebelerinin üzülmemeleri hususunda tesellide bulunuyor.

178. Mektup

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Madem Isparta, Nur dershanesi hükmüne geçmiş ve şimdiye kadar her yerden ziyade oranın hükümeti ve zabıtası müsamahakâr, belki dost

nazarıyla Nurculara bakmış, ziyade incitmemiş, biz dahi Isparta'nın mübarekiyeti hesabına onların bu hadisede ilişmelerinden gücenmiyoruz ve bir cihette onları da tebrik ediyoruz ki, Nurun eczalarını vazifece tetkik etmeye ve okumaya ve istifade etmeye muvaffak oluyorlar. Zaten onların hakkıdır, en evvel onlar okusunlar. İmanı kuvvetli bir zabıta veya adliye memurunun, on adam kadar millete ve vatana faydası olabilir. Onun için, maddi zayıyatımız, bu manevi faydaya nisbeten hiç ehemmiyeti yok. Münasip gelse, benim tarafımdan da Emniyet Müdürü ve Müdde-i Umumiye selam edip deyiniz ki: “Ben onlara beddua değil, bilakis dua ediyorum ki: Ya Rabbi! Onlara iman-ı kamil ve hüsn-ü hatime ver ve Nurlardan müstefid yap.”

Üstad Isparta'yı hep mübarek, oralı Risale-i Nur talebelerini de kahraman saymıştır. Onun için Isparta'dan herkesi hatta âmir-memur hepsini dost kabul etmiştir. Hatta resmi ilişmelere karşı bile “Gücenmiyoruz ve bir cihette onları da tebrik ediyoruz ki, Nur'un eczalarını vazifece tedkik etmeye, okumaya ve istifade etmeye muvaffak oluyorlar. Zaten onların hakkıdır, en evvel onlar okusunlar. İmanı kuvvetli bir zâbıta veya adliye memurunun, on adam kadar millete ve vatana faydası olabilir.” diyor.

Bu sözleri Üstadımıza söylettiren, o gün için bir avuç insan sayılısalar bile iman ve Kur'ân hizmetini her şeyin üstünde tutan gerçekten kahraman Isparta Nur talebeleridir ki, onların cihanlara değer, her şeye bedel ihlâş gayretleri Isparta'yı da taşıyla toprağıyla Üstad'ın gözünde mübarek göstermiştir.

179. Mektup

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Gerçi şimdi ayrı ayrı kasabalarda kardeşlerimi görüp, Nur hizmetinde bir cihette yardım etmek için, beş kardeşimizin benim için minnetsiz olarak aldıkları otomobil, bir cihette kırk bin lira kadar faydası ve lüzumu varken, kabul etmediğimden zahiri bir zarar zannedildi. Fakat neticesinde Nur şakirdlerinin ellerinde kat'i bir hüccet oldu ki, dünya için ilme ve dine zaruret var diye zarar veren muteriz hocaları ve siyasilere, Risale-i Nur'un yüksek hakikati, dünyanın hiçbir menfaatine

tenezzül edip âlet olmadığını kat'i bir surette bu hadise ile bir hüccet olarak onları ilzam etmesine kuvvetli bir senet olan harika kerametinden daha kuvvetli bir bürhan hükmüne geçti. Hatta çok evham eden ve Nur'dan kaçan ve Nur'un dünyanın hiçbir şeyine tenezzül etmediğine inanmayan, bir kısmı şimdi kemal-i teslimiyetle Nurların hakikatine ve her şeyin fevkinde olduğunu teslim mecbur oluyor. Demek o zararı da, inayet-i Hak, hakkımızda ehemmiyetli bir rahmete çevirdi.²¹

Daha önce 176. Mektupta bahsedilen otomobil meselesi hakkında yazılan bu mektup, mânevî ikaz ve ihtarla bu otomobilin geri verilmesinin birkaç hikmetini beyan ediyor. Evet bu olay, dosta, düşmana ve hizmete dikkatle bakan müşâhitlere en güzel mesajı vermekle, on kat fayda vermiş oldu.

180. Mektup

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Evvela: Bütün ruh u canımızla, geçmiş rahmetli ve bereketli ve kerametli ve yağmurlu Mirac-ı Şerif'inizi tebrik ve emsal-i kesiresiyle müşerref olmağınızı rahmet-i İlahiyeden niyaz ediyoruz. Ve bu sene, aynen geçen sene gibi, Miraç gecesinden evvel, gecede, hiç emsali görülmemiş bir tarzda yağmurun gelmesi ve Miraç gecesi ve gündüzünde devam etmesi, kainat ve anâsır bu mübarek geceyi alkışladığına bir alamet olduğu gibi, Zülfikar ve Asâ-yı Musa'nın fütuhatlarına –hususan resmi dairelerde– bir emaresi olduğuna kanaatimiz kat'idir. Ve bu mübarek gecenin yarısına kadar şiddetli ve çalışmaya bir derece mâni bir rahatsızlık ve sancı birdenbire zail olmaları bana kanaat verdi ki, bu mübarek gecede kardeşlerim sıhhat ve afiyetim için duaları, hakkımda makbuliyetinin eseri olduğuna ve o gecenin bir miktarında ziyade hastalık cihetiyle herbir saati on saat kadar sevaplı bulunmasını bir nevi manevî müjde aldım, Allah'a şükrettim. “Erhamürrahimine hadsiz şükür olsun” dedim.

²¹ Otomobil satıldıktan sonra yine onun fiyatından üç bin lira Emirdağ'na gönderilmişti ki, Risale-i Nur'un hizmetinde sarfedilsin. Ben de telgraf havalesiyle sahiplerine gönderdim. Bugün işittim ki, bu hadiseyi dost memurlar muarızlara karşı demişler: “Üç bin, beş bin liraya tenezzül etmeyen bir adam, bu zamanda en ziyade itimad edilebilir bir adamdır ki, hiçbir şey onu alâkadar etmiyor.”

Saniyen: Nur'un bir kumandanı kardeşimiz Re'fet Bey'in Ankara seyahatiyle Nurlara az bir zamanda büyük bir hizmete muvaffak olduğuna şüphe yoktur. İnşallah yakında eseri görünecek. Hususan Diyanet Riyaseti'nin müntesipleri umumen Zülfikar ve Asâ-yı Musa mecmualarını takdir ve tahsin ile karşılamaları ve tenkit değil, belki himaye ve müdafaa edeceklerine söz vermeleri, çok ehemmiyetli bir hadisedir ve Zülfikar ve Asâ-yı Musa'ya parlak bir ilannamedir.

Bir önceki senenin Mirac gecesinde olduğu gibi yine emsâli görülmemiş bir yağmur ile rahmeti bereketlenen yeni Miraç gecesi hakkındaki bu mektup Üstad tarafından "Kainat ve anasının Mirac gecesini alkışladığına bir alâmet olduğuna, (yazılıp çoğaltılan) Zülfikar ve Asâ-yı Musa'nın fütuhatlarına –bilhassa resmi dâirelerde– bir emâresi olduğuna" delil gösteriliyor.

İkinci olarak Nurun bir kumandanı olan emekli yüzbaşı Re'fet Barutçu'nun Ankara'ya gidip üst seviyeden insanlara ve bilhassa Diyanet İşleri Başkanlığı mensuplarına Zülfikar ve Asâ-yı Musa mecmualarını vermesini, onların da takdirle karşılayıp sahip çıkacaklarına söz vermelerini Üstad, "Az bir zamanda büyük bir hizmete muvaffakiyet" olarak değerlendiriyor.

Demek ki, eserlerin, daha geniş dairelere tanıtılması, cihan çapında önlerinin açılması çok büyük bir hizmettir. Bu hususta her imkân ve fırsat değerlendirilmelidir.

181. Mektup

Muhterem Üstadım Efendim Hazretleri!

Kardeşimiz müteahhit İsmail Efendi, Hilmi Beyle hususî olarak her zaman görüşmekte olduğundan, bu hususta lazım gelen izahatın verilmesini ona havale ederek, biz doğruca Diyanet Riyasetine gittik. Orada, evvela bizim Isparta'da iken tanıdığımız müderris Hasan Hüsni Bey vardı. Kendisi Diyanet Riyaseti Heyet-i Müşavere âzasındandır. Onunla hususî olarak bir müddet görüştüm ve izahat verdim. Bilâhare beraberce heyet-i müşavere odasına giderek Ankara ehl-i vukuf raporunda imzası bulunan müderris Yusuf Ziya'yı gördüm. Bak-

tım, Zülfikar ve Asâ-yı Musa mecmualarıyla, hakkımızda yazılmış olan evraklar önünde duruyordu. Yanında yer gösterdi. Mufassalan izahat verdim. Dedim: “Sizin raporunuz ve Denizli Mahkemesi’nin kararı ve Mahkeme-i Temyiz’in tasdiki varken, kitaplarımıza vuku bulan taarruz ve bizlere verilen bu sıkıntı neden ileri geliyor? Madem Cumhuriyet idaresinde kanun her şeyin fevkindedir ve onun hükmü cari olur. Biz kanun huzurunda beraat etmişiz, bundan böyle bize ilişmemek gerektir. Bunun men’i, sizin vereceğiniz isabetli bir kararla mümkündür. Yoksa biz hakkımızı arayabiliriz” dedim.

Sonra ilave etti: “Bu, oradaki adliye memurlarıyla zabitanın sizin meseleye vukuf-u tâmmeleri olmadığından ileri geliyor. Şimdi evrak önümdedir. Su-i tevehhüme uğramış mütalâalarına birer birer cevap vereceğim” dedi ve eserleri takdir ettiğini söyledi. Ben de Üstadımızın selamını söyledim, bilmukabele selam ve duanızı istediğini bildirdi.

Ondan sonra oradan ayrıldım, Diyanet Reisi’nin yanına girdim. Onunla da bir müddet görüştüm ve izahat verdim. Cevaben, “Ben Hoca Hazretlerini Darü’l-Hikmetten tanırım, hürmetim vardır. Kendisine selam ve hürmetlerimi ibrâğ ediniz” dedi. Ve bize, “Lazım gelen cevabı vereceğiz; inşaallah iyi olur” dediler. Ve bilumum Diyanet müntesipleri, eserleri takdirle karşıladılar. Bu gibi yolsuz işlerin, ancak asâr-ı diniye mütalâasında hüsn-ü niyet taşımayaarak kendi kafalarına göre mana vermelerinden ileri geldiğini anladım. Ertesi gün, Mehmed Efendi kardeşimiz, Erzurum Meb’usu Vehbi Paşayı görmüş. O zat dahi “Ben Dahiliye Vekili’ni görüp bu hususta uzun uzadıya görüşeceğim. Üstad Hazretlerine hürmet ve selamlarımı götürünüz” demiş. Bunun üzerine parti erkânıyla görüşmeyi İsmail Efendi’ye havale ederek Ankara’dan ayrıldık.

Kusurlu, aciz talebeniz

Re’fet

Bu mektup Re’fet Ağabey tarafından Üstad’a yazılmıştır. Bir önceki 180. Mektupta bahsedilen Diyanet İşleri’ndeki görüşmelerini ve Erzurum milletvekili Vehbi Paşa’yı ziyaretini anlatıyor. Bu mektuptan da anlaşılacağı üzere, zulüm ve gadirlerde, bir kısım kanunsuzluk ve hakların gasbında ve yolsuz işlerde, dinî eserleri mütalâada iyi niyet taşımayaarak kendi kafalarına göre hareket eden vazifeliler bulunabiliyor. Onların meydana

getirdikleri tıkanıklıkların açılması için hizmete ait işlerin çok dikkatle ve hassasiyetle adım adım takip edilmesi gerekiyor.

182. Mektup

Bu şaşaalı baharın²² çiçeklerini temaşa etmek için arabayla bir iki saat geziyorum. Hiç hayatımda görmediğim bir tarzda bütün çiçekli otlar, âdetin fevkinde bir tarzda büyümüş, çiçekler açmış, tebessümkarane tesbihat edip, lisan-ı hal ile Sani-i Zülcelallerinin san'atını takdir edip alkışlıyorlar gibi hakkalyakîn hissettiğimden, hayat-ı dünyeviyeye müştak hissiyatım ve gafil ve tahammülsüz nefsim bu halden istifade ederek, dünyadan nefret ve hastalıklı ve sıkıntılı hayattan usanmak ve berzaha gitmeye ve oradaki yüzde doksan dostlarını görmeye iştiaak cihetinde karar veren kalbime ve fânide baki zevk arayan nefsim itiraz geldi.

Birden hissiyata da, damarlara da sirayet eden iman nuru o itiraza karşı gösterdi ki:

Madem toprak bu kadar cemel ve rahmet ve hayat ve zinetlere maddi cihetinde mazhar olmasından hadsiz bir rahmetin perdesidir ve içine giren hiçbir şey başı boş kalmıyor. Elbette bütün bu zahiri ve maddi ziynetlerin ve güzelliklerin ve hüsün ve cemel ve rahmet ve hayatın manevi merkezlerinin ve bir kısım tezgahlarının faal bir nev'i, toprak perdesinin altında ve arkasındadır. Elbette bu himayetli annemiz olan toprak altına girmek ve kucağına sığınmak ve o hakiki ve daimi ve manevi çiçekleri seyretmek, daha ziyade sevilir ve iştiaaka layıktır, diye o kör hissiyatın ve dünyaperest nefsin itirazını tamamıyla izale ve def etti. *اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ عَلٰى نُوْرِ الْاِيْمَانِ مِنْ كُلِّ وَجِهٍ* dünyaperest nefsim de dedirtti.

Said Nursî

Bu mektup, bahar tefekkürüne karşı, “mecazî nefs-i emmârenin” itirazı itibariyle kalbî müdafaayı beyan ediyor. Dünya hayatına müştak hissi-

²² Bu senenin emsalsiz bir rahmetli yağmuru ve ordunun başından şapkanın kısmen kalkması ve Kur'an mekteplerinin resmen açılması ve Zülfikar, Asâ-yı Musa'nın iman kurtarmak için tesirli bir surette intişar etmesi, bunun gibi çok rahmetli neticeleri vermesine delildir. Umum kardeşlerimize binler selam ve dua ediyoruz.

yatın, gâfil ve tahammülsüz nefsin karşısına; ancak, bütün hissiyata ve damarlara da sirayet eden bir iman nuru ile çıkılabileceğini anlıyoruz. Burada ayrıca toprağın önemi ve mâhiyeti hakkında da bir ders alıyoruz: “Madem toprak bu kadar cemâl, rahmet, hayat ve ziynetlere maddi cihette mazhar olmasından hadsiz bir rahmetin perdesidir. İçine giren hiçbir şey başıboş kalmıyor; elbette bütün bu zâhirî ve maddî ziynetlerin ve güzelliklerin ve hüsun, cemal, rahmet ve hayatın manevî merkezlerinin ve bir kısım tezgâhlarının faal bir nevi, toprak perdesinin altında ve arkasındadır.”

Toprak hakkında Mesnevi-i Nuriye’de şöyle denilmektedir: “Kur’ân-ı Mucizü’l-Beyan büyük ölçüde arzın ihyasını ve toprak unsurunu tekrar tekrar ele alarak nazar-ı dikkati bunlara celbediyor. (Kur’ân’ın bu ifade tarzından) kalbime şöyle bir feyiz damlamıştır ki: Arz, âlemin kalbi olduğu gibi, toprak unsuru da arzın kalbidir. Tevâzu, mahviyet gibi maksada ulaştırıcı yolların en yakını topraktır. Belki toprak, en yüksek semâvattan, semâvâtı Yaradana daha yakın bir yoldur. Zira, kâinatta tecelli-i rububiyete, faaliyet-i kudrete, makarr-ı hilâfete ve Hayy u Kayyum isimlerinin tecellilerine en uygun topraktır. Nasıl ki, arş-ı rahmet su üzerindedir; arş-ı hayat ve ihya da toprak üstündedir. Toprak, tecelliyât ve cilvelere en yüksek bir aynadır. (...) ‘Kulun Rabbine en yakın olduğu vakit, secde halindeki hâlidir.’ meâlindeki hadis-i şerif, bu sırra işaretten şهادet eder. Öyle ise arkadaş, topraktan, toprağa inkılap etmekten, kabirde ve kabre girip yatmaktan tevahhuş etme (ürkme, korkma).” (Şule)

183. Mektup

Aziz, Masum Evlatlarım!

Kur’ân’ı öğrenmek için ders almaya çalışıyorsunuz. Sizin bildiğiniz yeni harfte noksanlar olduğu için, mümkün oldukça yeni harften okunmamak lazım gelir.

Hem Kur’ân’ı okumanın faydası, yalnız hafız olmak ve dünyada onunla bir makam kazanmak, bir maaş almak değil; belki herbir harfi, hiç olmazsa on hayrından ta yüze, ta binlere kadar Cennet meyvelerini, ahiret faydalarını vermesini düşünüp ve ebedi hayatın rahatını ve saadetini temin etmek niyetiyle okumak lazımdır.

Evet, mekteplerde, dünya maişeti, ya rütbeleri için fenleri ders okumak, bu kısacık dünyevi hayatta derecesi, faydası bir ise, ebedi hayatta Kur'ân ve Kur'ân'ın kudsî kelimelerini ve nurlu ve îmanî manalarını öğrenmek binler derece daha kıymetlidir. Onlar şişe hükmünde, bunlar elmas hükmündedir.

Hem peder ve validenize hakiki ve faydalı evlatlar olabilirsiniz. Siz, madem masumsunuz, daha günahınız yok; böyle kudsî bir niyetle okusanız, sizleri Risale-i Nur'un masum şakirdleri içinde kabul edip umum şakirdlerin dualarına hissedar olursunuz ve nurlu ve mübarek talebeler olursunuz.

Hem Üstadınızı, hem sizi, hem peder ve validelerinizi, hem memleketinizi tebrik ediyorum.

Bu mektubu Üstad, küçük yaşta Kur'ân öğrenmek için Kur'ân hocasına giden masumlar için yazmıştır. Elbette birinci derecede muhatabları vardır. Ama Kur'ân'ı ve hakikatlerini öğrenmeleri gereken bütün masumlara, anne-babalara bir derstir. Aynı zamanda Kur'ân'ı ders veren hocalara da talim ettikleri Kur'ân'ın önemini ve yaptıkları hizmetin büyüklüğünü anlatan belgedir.

Bu mektupta, Latin harfleriyle Kur'ân okunmaması gerektiği de anlatılıyor. Çünkü noksanları var. Mesela “He, ha, hı” ayrı ayrı olduğu halde hepsi de “h” harfiyle gösteriliyor. “Ze, zel, zı” normal, peltek ve kalın olmak üzere üç farklı harf olduğu halde hepsi “z” ile yazılıyor. “Sin, se, sad” da öyle... “Ayn” ve “dat” harfleri başlı başına farklı harfler ve Latin alfabesinde karşılıkları yok...

184. Mektup

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Evvela: Bütün ruh u canımızla, geçen Leyle-i Berâtinizi tebrik ediyoruz.

Saniyen: Nurun ehemmiyetli bir kumandanı ve nâşiri Re'fet Bey'in Nur hizmeti için İstanbul'a gitmesi çok iyi, çok güzeldir. Zaten oraya onun gibi bir Nurcu lazımdır. Cenab-ı Hak muvaffak eylesin. Amin.

Salisen: Ben, ikisini Câmîü'l-Ezher ulemasına, ikisini Medine-i Mü-

nevverenin Ravza-i Mutahhara civarındaki âlimlerine, ikisini de Şam-ı Şerif heyet-i ulemasına göndermek üzere üç Asâ-yı Musa, üç Zülfikar'ı hazırladım. Başlarında, evvelce Câmü'l-Ezher ulemasına hitaben size gönderdiğimiz bir mektup derc edilmiştir. Mümkün olduğu kadar çabuk göndereceğiz inşaallah.

Rabian: Ben, iki cihette manevi hizmetlerinize ve dualarınıza ve benim yerimde yapamadığım manevi kazançlarınızın imdadıma gelmesine şiddetle ihtiyacım var.

Birinci sebep: Bütün hayatımda şimdiki kuvvetsizlik ve gittikçe ziyadeleşen zafiyeti hissetmemiştim. Çok sıkıntılarla daimi evradlarımı bazı da noksan olarak yapabilirim. Halbuki bu eyyam ve leyalı-i mübarekede yüz derece çalışmaya ihtiyacım var. Ve sizin şirket-i manevi-yenize hissem itibarıyla yardım etmek ve dualarınıza bin derece ziyade aminlerle iştirake koşmak lazımken, bu iktidarsızlığım, o şirket-i maneviyeye pek cüz'î yardım edebilir. Bunun çaresi, vazife-i Nuriyede benim vazifem size verildiği gibi, o şirketteki vazifeyi de sizlerin manevi yardımlarına dayanıp haddimden ve istidadımdan pek çok ziyade bu aciz kardeşinizdeki hüsn-ü zannınıza muvafık çalışmayı rahmet-i İlahiden niyaz ediyorum.

İhtiyacın ikinci sebebi: Hem siz, hem bizden olmayan bir kısım zatlar, Risale-i Nur'un hakikatinden ve şakirdlerinin şahs-ı manevisinden tezahür eden fevkalade halleri ve neticeleri bu biçare kardeşinizden zannedildiğinden, o büyük neticelere karşı çok büyük bir iktidar, bir tahammül lazımken, pek cüz'î ve şahsî çalışmam, bu hastalık ve zafiyetle beraber, elbette beni şiddetle manevi yardımınıza muhtaç ediyor. Ben de bu manevi yardımlarınızı kendime koşturmak için اَجْرُنَا، اِرْحَمْنَا gibi bütün mütekellim-i maalgayr tabir edilen kelimelerde sizleri niyet ediyorum. Güya umumunuzla beraberiz gibi çalışıyorum. Ve “âmin” dediğim vakitte, bütün dualarınıza bir amin niyet ediyorum. İnşaallah, Erhamürrahimin, rahmetiyle o çok noksan ve cüz'î çalışmamı, büyük çalışmanıza mükemmel bir amin hükmünde kabul eder.

Hamisen: Sabık hadiseden vaziyetiniz ne şekilde olduğunu çok merak ederdim. Cenab-ı Hakk'a şükür ki, mektubunuzda Kahraman Tahir'nin İstanbul'a makine ve kağıt almak için gitmesi gösteriyor ki, o

hadise sönüyor ve Nurların neşrine mâni olmayacak, belki başka yerlerde olduğu gibi orada da galibane fütuhâtı var, inşaallah.

Bu mektupla da, 180. Mektupta Mirac gecesini tebrik ettiği gibi, Leyle-i Berâeti tebrik ediyor. Mirac gecesinde nasıl ki, “Bu mübarek gecenin yarısına kadar şiddetli ve çalışmaya bir derece mâni bir rahatsızlık ve sancı birden bire zâil olmaları bana kanaat verdi ki, bu mübarek gecede kardeşlerimin sıhhat ve âfiyetim için duaları, hakkımda makbuliyetinin eseri olduğuna ve o gecenin bir mikdarında ziyade hastalık cihetiyle herbir saati on saat kadar sevaplı bulunmasını bir nevi manevi müjde aldım, Allah’a şükrettim.” dediği gibi, Berâet gecesinde de aynı gayreti bekliyor.

Üçüncü kısımda Üstad, Câmîü’l-Ezher’e, Medine-i Münevvere’ye ve Şam’a yani oralardaki âlimlere, birer Asâ-yı Musa ve Zülfikar hazırlıyor. Gördüğü gibi daha o yıllarda yani henüz Risale-i Nurlar Arapça’ya tercüme edilmeden Âlem-i İslâm’ın mühim merkezlerine onları ulaştırmak için uğraşılıyor.

İkinci kısımda, “Nur’un ehemmiyetli bir kumandanı ve nâşiri Re’fet Bey’in Nur hizmeti için İstanbul’a gitmesi çok iyi, çok güzeldir. Zaten oraya onun gibi bir Risale-i Nur talebesi lâzımdır.”

Yüzbaşı Re’fet Barutçu Ağabey, İstanbul’a gitmiş Beşiktaş’ta Dibekçi Vişnezade Câmîi’nde imamlık yapmıştı. Nur Risalelerini Dr. Sadullah Nutku’ya ilk defa Re’fet Bey vermişti. Daha böyle çok güzel hizmetlere bu İstanbul’a gidiş vesile olmuştu...

185. Mektup

Ravza-i Mutahhara *عَلَىٰ صَاحِبِهَا أَفْضَلُ الصَّلَاةِ وَالسَّلَامِ* civarındaki mübarek heyet-i ulemaya takdim edilen Asâ-yı Musa ve Zülfikar risalesidir. Hem bir vesile-i şefaât, hem kudsî yerde hayırlı dualarına mazhar olmak için müellifin bedeline o mübarek yerleri ve elleri ziyaret etmek için gönderilmiştir. Bu fıkra, yalnız Şam, Mısır ve Hind’e gidenlerden Ravza-i Mutahhara yerinde Câmîü’l-Ezher ve Şam ve Hind cemaat-i İslamiyesine yazılmış. Aynen hem dört Zülfikar, hem dört Asâ-yı Musa başlarında yazdık, ikişer nüsha olarak hem Mısır Câmîü’l-Ezher, hem Şam ulemasına, hem Hindistan’da iki milyon liraya mukabil Kur’ân’ları isteyen heyete gönderdik.

Bu mektup, mühim İslâm merkezlerine gönderilen Asâ-yı Musa ve Zülfikar Mecmualarının takdim yazısından bahsetmektedir. Bu Risalelerin “Hem bir vesile-i şefaât, hem kudsî yerde hayırlı dualara mazhar olmak için müellifin bedeline, o mübarek yerleri ve elleri ziyaret etmek için gönderildikleri” ifade ediliyor. Hindistan’da iki milyon liraya mukabil Kur’ân isteyen heyete de bunlar gönderilmiştir. Böylece İslamî uyanış ve hareket adına nerede bir gayret varsa, oralara ulaşmaya çalışılmıştır. O günün ağır şartlarında ve imkânsızlıklar içinde yapılanlar gerçekten çok mühim ve örnek alacaklar için geniş ufuklar açacak mâhiyettedir.

186. Mektup

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Asâ-yı Musa ve Zülfikar’ı Mucizat-ı Ahmediye ve Kur’âniye Mecmualarından, münasip gördüğünüz zaman Ravza-i Mutahhara’nın civarındaki ulemaya göndermekle beraber, onlara yazınız ki:

“Nur Risalelerinin Medresetü’z-Zehrası,²³ Ravza-i Mutahhara’nın عَلَى صَاحِبِهَا أَفْضَلُ الصَّلَاةِ وَالسَّلَامِ civarındaki ulemanın şefkatine çok muhtaç manevi bir mahdumudur, bir talebesidir, şiddetli düşmanların hücumuna maruz kalmış bir şakirdidir ve Âlem-i İslam’ı daima tenvir eden sizin o büyük medresenizin küçük bir dairesi ve şubesidir. Onun için, o âlikadir üstad ve müşfik peder ve hamiyetkar mürşid-i azam olan zâtlar, bu biçare evladına tam manevi yardım etmesini onların ulüvv-ü himmetinden bekliyoruz. O pek büyük üstadlarımıza takdim edilen iki kitap ise, bir talebe dersini ne derece anlamış diye, akşam üzeri üstadına ve babasına yazıp vermesi gibi, o iki dersimiz, o şefkatli allâmelerin nazar-ı müsamahalarına arz edilmiş” diye bir mektup yazınız ve selam ve ihtiramlarımı ve ellerinden öptüğümü tebliğ ediniz.

“Bu risalelerin müellifi Said Nursî, yirmi iki senedir inzivadadır. Tecrid-i mutlak içinde bulunduğundan, halklarla görüşemez. Ancak zaruret derecesinde başkalarıyla az bir zaman sohbet edebilir. Yanında hiçbir kitap bulunmaz. Bütün yazdıkları, “Yüz otuz parça risalelerin

²³ Medresetü’z-Zehra’nın maddî te’sisine çok mâniler bulunduğundan, şimdilik Nur şakirdlerinin heyet-i mecmuasının dairesinden ibarettir.

menbaları me'hazları yalnız Kur'ân'dır" diyor. Biz de bütün kuvvetimizle tasdik ediyoruz. Kendisi hem hasta, hem gurbette, hem perişan bir halde, bazan çok sür'atli yazdığı risalelerde schivler bulunabilir diye, sizin gibi allâmelerden nazar-ı müsamaha ile bakmanızı rica ettiğini bize söyledi. Biz de ricasını tebliğ ederek ellerinizden öperiz.

Nur şakirdlerinden

Tâhiri, Hayri, Mustafa, Sadık, Osman, Hüsrev, Tahir

Bu mektup, Ravza-i Mutahhara'ya gönderilecek Asâ-yı Musa, Zülfikar için oralarda bulunan ulemaya yazılacak sözlerle ilgili hitaplarını ihtiva ediyor. Sanki o şaheserleri yazan kendisi değilmiş gibi çok büyük bir tevazu ile ulemaya şöyle diyor: "Nur Risalesi'nin Medresetü'z-Zehrası, Ravza-i Mutahhara'nın (sallallahu aleyhi ve sellem) civarındaki ulemânın şefkatine çok muhtaç mânevi bir mahdumdur, bir talebesidir, şiddetli düşmanların hücumuna mâruz kalmış bir talebesidir ve Âlem-i İslâm'ı daima tenvir eden sizin o büyük medresenizin küçük bir dairesi ve şûbesidir. Onun için, siz âlikadir Üstad ve müşfik peder ve hamiyetkâr mürşid-i âzam olan zâtların, bu biçare evlâdına tam mânevi yardım etmenizi, ulüvv-ü himmetinizden bekliyoruz. Siz büyük üstadlarımıza takdim edilen iki kitap ise, bir talebe dersini ne derece anlamış diye, akşam üzeri üstadına ve babasına yazıp vermesi gibi, o iki dersimizi, siz şefkatli allâmelerin nazar-ı müsâmahalarına arz eder ellerinizden öperim."

Burada, bizlere de ulemaya karşı nasıl bir saygı ile davranmamız konusunda bir ders var...

187. Mektup

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Şimalin İsveç, Norveç, Finlandiya, Kur'ân'ı mekteplerinde en büyük halaskar bir kitap olarak kabul ettikleri gibi, şimdi erkan-ı İslamiyenin birincisi olan Ramazan sıyamını tutmak niyetiyle Câmiü'l-Ezher'e "Şimalin pek uzun günlerinde bir çare-i tahfifi ve tehiri yok mu?" diye sormuşlar. Demek Avrupa'nın yalnız o küçük hükûmetleri değil, belki siyaset manası verilmemek için kendini izhar etmeyen, eskide büyük ve dünyanın yüksek mevkiini tutmakla beraber, gayet dehşetli

bir tarzda dünyanın fena ve faniliğini dehşetli tokatla o yüksek mertebelerin hiçe indiğini görmekte hakiki teselli, yalnız ve ancak hakaik-i Kur'âniyede bulunmasıyla, o küçüklerle manen beraber tahmin edilebilir.

Evet, dünyanın mahiyeti anlaşıldıktan sonra, elbette hayat-ı ebediyeden başka beşeriyetin o inkisar-ı hayal yarasını tedavi edecek Kur'ân'dan başka yoktur.

Üstadımız dünyanın herhangi bir yerinde Kur'ân ile alakalı en ufak bir meseleye çok büyük önem verdiği için İsveç, Norveç, Finlandiya gibi Kuzey Avrupa ülkelerinde Kur'ân hakkındaki araştırma ve düşüncelere ciddi ilgi duymuştur. Hatta Ramazan orucu münasebetiyle uzun kuzey kutup günlerinde oruç için bir hafifletme veya diğer normal günlerde tutma gibi bir çarenin olup olmadığını sormaları karşısında diyor ki: "Demek Avrupa'nın yalnız o küçük devletleri (İsveç, Norveç, Finlandiya) değil, belki siyaset manası verilmemek için kendini izhar etmeyen eskide büyük ve dünyanın yüksek mevkiini tutmakla beraber, gayet dehşetli bir tarzda dünyanın faniliğini dehşetli tokatla o yüksek mertebelerin hiçe indiğini görmekte, hakiki teselli yalnız ve ancak Kur'ân hakikatlerinde bulmakla, o küçüklerle manen beraber tahmin edilebilir."

Üstad, dünyanın büyük bir buhran geçirdiğinin farkında... Manevi temelleri sarsılmış batı toplumu içinde doğan ve her tarafa yayılan manevî hastalığın, yine batının çürümüş batıl formülleriyle karşı konulup tedavi edilemeyeceğini de biliyor. Onun için bütün himmet ve gayretini, iman ve Kur'ân hakikatleri üzerine toplayarak, herkes için bir cadde-i kübrâ olacak bir şehrah açmaya çalışıyor... Aslında ortaya koyduğu bu mübarek proje ve program tamamlandı. Ama cihan insanlığına bu iş nasıl arz edilecek? O günün şartlarında Üstad'ın, Cenab-ı Hakk'ın kendisine bahsettiği bütün emek ve enerjisini sonuna kadar bunun için sarfettiği de kesin...

188. Mektup

Çok Aziz ve Siddık, Kahraman Sabri!

Cenab-ı Hak, Galip Bey gibi çok fedakarları İslam ordusunda yetiştirsin. Bu zat, garpta, aynı şartta Hulusi Bey gibi imana hizmet ediyor. Tarikat cihetiyle ehl-i imanı dalaletten çekmeye çalışıyor. Bu zat, eskiden beri Risale-i Nur'u görmeden Nur mesleğinde hareket etmeye

çalışmış. Sonra Nurlarla münasebeti kuvvetleştigi zaman, daha ziyade hizmet edebilir. Fakat Nurun mesleği, hakikat ve sünnet-i seniye ve feraize dikkat ve büyük günahlardan çekinmek esastır; tarikate ikinci, üçüncü derecede bakar. Galip kardeşimiz, Aleviler içinde Kadiri, Şâzelî, Rûfâî tarikatlarının bir hülâsasını sünnet-i seniye dairesinde Hulefa-yı Raşidin, Aşere-i Mübeşşere'ye ilişmemek şartıyla, muhabbet-i Âl-i Beyt dairesinde bir tarikat dersi vermesini düşünüyor. Hakikat namına ve imanı kurtarmak ve bid'alardan muhafaza etmek hesabına ehemmiyetli üç-dört faydası var:

Birincisi: Alevîleri başka fena cereyanlara kaptırmamak ve müfrit Râfizîlik ve siyasi Bektaşilikten bir derece muhafaza etmek için ehemmiyetli faydası var.

İkincisi: Hubb-u Ehl-i Beyti meslek yapan Aleviler ne kadar ifrat da etse, Râfizî de olsa, zındıkaya, küfr-ü mutlaka girmez. Çünkü muhabbet-i Âl-i Beyt ruhunda esas oldukça, Peygamber ve Âl-i Beyt'in adavetini tazammun eden küfr-ü mutlaka girmezler. İslamiyet'e o muhabbet vasıtasıyla şiddetli bağlanıyorlar. Böylelerini daire-i sünnete tarikat namına çekmek büyük bir faydadır.

Hem bu zamanda, ehl-i imanın vahdetine çok zarar veren bazı siyasi cereyanlar Alevîlerin fitri fedakarlıklarından istifade edip kendilerine âlet etmemek için Nur dairesine çekmek büyük bir maslahattır. Madem Nur şakirdlerinin üstadı İmam-ı Ali Radıyallahu Anh'tır ve Nur'un mesleğinde hubb-u Âl-i Beyt esastır; elbette hakiki Alevîler kemal-i iştiyakla o daireye girmeleri gerektir.

Bu zaman, imanı kurtarmak zamanıdır. Seyr-i süluk-ü kalbî ile tarikat mesleğinde bu bid'alar zamanında çok müşkilât bulunduğundan, Nur dairesi hakikat mesleğinde gidip, tarikatların faydasını temin eder diye o kardeşimize Ramazanını tebrik ve selamıyla beraber yazınız. O da bize dua etsin.

Üstad; Sıddık, Santral Sabri Ağabey'e yazdığı bu mektupta Galip Bey'in bir gayretini takdir ediyor. Risale-i Nurları görmeden bile onun mesleğinde hizmet etmeye çalışan Galip Bey'in, tam bir Risale-i Nur talebesi gibi çalıştığı takdirde daha ziyade hizmet edebileceğini söylüyor. Ama tarikat yolu ile hizmet etmeyi tercih etmiş. Bilhassa Alevîler içinde Kâdirî Şâzelî, Rûfâî tarikatlarının bir hülâsasını yaymaya çalışıyormuş. Üstad bunun da,

chemmiyetli üç-dört faydasının olacağını söylüyor: En önemlisi, Alevilere musallat olan çok kötü niyetliler var. Kimisi, Türkiye'yi bölmek için kullanmak istiyor. Kimisi tamamen İslâmiyetten uzaklaştırmak istiyor. Bazıları da Alevîliği İslamiyet öncesi bir Şamanistlik gibi göstermeye gayret ediyor. İşte bütün bu fena cereyanlara kaptırmamak için İslâmiyet dairesinde kalmalarını, bütünlüğümüzü sağlayan İslam tutkalından kopmamalarını sağlamak gerekiyor.

İkincisi, Ehl-i Beyt sevgisini kendilerine esas yapan Aleviler, inşaallah materyalist cereyanlara girmezler. Çünkü materyalizm imana zıttır. Halbuki Ehl-i Beyt sevgisi Hz. Muhammed Aleyhisselam'ın peygamberliğini, Kur'ân'a saygıyı yani İslamiyeti esas almayı gerektiriyor. Halbuki dinsiz-materyalistlik Hz. Peygamber'e ve Ehl-i Beyt'e düşmanlığı içinde taşıyor. Onun için Ehl-i Beyt sevgisi taşıyan bir Alevî asla küfr-ü mutlaka girmez.

Evet fitrî bir fedâkarlık taşıyan Alevîleri kendilerine âlet etmek isteyenlere karşı bizim bu insanlarımızın, bu kardeşlerimizin daima yanlarında olmamız icap eder.

Üstad bu mektubun sonunda yine de son noktayı koyarak diyor ki: "Bu zaman imanı kurtarmak zamanıdır. Seyr-i sülûk-i kalbî ile tarikat mesleğinde bu bid'at zamanında çok müşkilât bulunduğundan, Nur dairesi, hakikat mesleğinde gidip, tarikatların faydasını da temin eder." Yani Galip Bey ve onun gibi düşünenler elbette takdire şayandır ama, daha kestirme ve daha müşkilâtsız bir yol da bulunduğuna göre onun bırakılıp böyle yeni yollar aranmasına pek gerek yoktur..

189. Mektup

Safranbolu'daki halis kardeşlerimizden Hıfzı'nın küçük Medrese-i Nuriyesi olan hanesindeki küçük ve çok çalışkan masumları yedi yaşında Yılmaz ve on üç yaşında Hüsnü'nün ve onlar gibi Nur'a çalışan muhterem validelerinin mübarek kalemleriyle yazdıkları tebriklerini, umum Safranbolu ve Eflani Medrese-i Nuriyesi namına bu Ramazanın bir firdevsi teberrükü hesabına kabul ettik. Yılmaz'ın rüyası aynen çıkmış.

Eflani'nin hakikaten küçük kahramanlarından Mustafa Sungur'un

güzel ve samimi mektubunun bir kısmı Lahika'ya geçecek. Elhak, Mustafa Osman'ın, Mustafa Oruç ve Mustafa Sungur gibi iki namdaş ve Nur hizmetinde pek ciddi arkadaş bulması, sadakatının ve muvaffakiyetinin bir kerameti hükmündedir. Hususan Safranbolu Hasan Feyzi'si olan Ahmed Fuad'ın vesair o mektuplarında isimleri bulunanlara birer birer selam ve dua ediyoruz ve onların fevkalade gayretlerini tebrik ediyoruz. Umum kardeşlerimize binler selam ediyoruz.

Bu mektup Safranbolu ve Eflânî kahramanlarına, hizmet ve gayretlerini takdir için yazılmış. Bu lâhika mektupları çok mühimdi. Bu hususta Mustafa Sungur Ağabeyimiz diyor ki: “Lâhikalar, evvela yeni yazı ile geldi. Sonra hatt-ı Kur'ânî kısa zamanda –Elhamdülillah– öğrenildikten sonra eskimez harf ile gönderilmeye başlandı. (...) Lâhika mektupları, bize Anadolu'da kurulan ve etrafa Nurlu mahsüller dağıtan mânevî bir fabrikanın varlığını bildiriyordu. Görseniz ne kadar seviniyorduk. Âlemimiz genişliyordu. Hiç itiraz kokusu gelmeden Üstadımızdan ve talebelerinden gelenleri, yazılanları kabul ediyorduk. Sanki onları hep içiyor, içiyor, susuzluğumuzu gidermeye çalışıyorduk. O günlerde en büyük emelimiz Nur talebesi olabilirdi. Nur dairesine girebilmeyi, ebedî kurtuluşa giden bir gemiye binmek gibi, necat ve kurtuluş vesilesi telâki ediyorduk. Ruhumuz öyle hissediyordu. Bu lâhikalarda o muazzez Nur Üstad, ‘Seni de Nur talebesi kabul ettim.’ dese, ben de o câmiaya dahil olsam diye büyük iştihak ve arzu ruhumuzda çağlıyordu. Hz. Üstad bahsi, teveccühü ve yâdı, bizim için rahmet-i İlahiyenin bir in'ikâsıdır diye biliyorduk. Gerçekte bütün bunlarda bir şüphe yoktu. Zaman ve hâdiseler bunu isbat etti. Ekilen Nur tohumları, kısa zamanda kesretli sümbüller verdi, çiçekler açtılar. Biz de Hasan Feyzi (radiyallâhu anh) gibi ‘Bir zerrecik olsun bulayım der de ararken / Düştüm yine derya gibi bir Nur'a bugün ben’ demek isteriz.”

190. Mektup

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Evvela: Siracü'n-Nur'un sıhhatli, mükemmel, güzel çıkması, Medresetü'z-Zehra'nın gayet ehemmiyetli bir yeni dersidir ki, geniş daire-i Nuriyede merakla okunacaktır, inşaallah.

Saniyen: Kastamonu'nun Hüsrev'i Mehmed Feyzi'nin hiç sarsılmadan kemal-i iştiyakla Nurlara çalışması ve çalıştırılması ve okutmasını gösteren Nihad'ın ve Abdurrahman İhsan'ın mektupları gösterdiği gibi, oradan gelenler de aynı haberi veriyorlar. Tam şakirdliğini yapıyor, Allah muvaffak eylesin. Amin.

Ve Nurun kahramanlarından Mustafa Osman'ın Karabük'te perde altında faaliyetle Nura hizmetini ve o havalideki ve Eflani'deki şakirdlerin şevk ve gayretini Leyle-i Kadirleriyle beraber tebrik ediyoruz.

HAŞİYE: Siracü'n-Nur'u tashih ederken, bu Ramazanda ehemmiyetli virdlerime tam vakit bulamadığımdan müteessir oldum. Birden ihtar edildi ki: Okuduğun bu mebhaslar, bir cihetle ibadet olduğu gibi, hem ayn-ı marifetullah ve zikrullah ve huzur-u kalbi ve muhabbet-i imaniye olmasından, senin noksan bıraktığın virdlerinin yerini tam doldurur. Ben de Elhamdülillah dedim.

Bu mektubun birinci bölümü, Sirac'ün-Nur mecmuasının, hatasız ve güzel çıkmasının, yeni bir ders olarak geniş bir dairede merakla okunacağını ifade ediyor. Üstad'ın, Risalelerin tashihine büyük vakit ayırıp çok önem vermesinin bir neticesidir ki, Risale-i Nurlar kadar, harflerine ve noktalama işaretlerine dikkat edilen ve hassasiyet gösterilen başka bir eser gösterilemez diyebiliriz. Üstad pek çok mektuplarında bu husus üzerinde durmuştur.

İkinci olarak, Üstad, Kastamonu talebelerini, bilhassa Mehmet Feyzi Ağabey'in gayretlerini nazara veriyor ve başkalarına örnek gösteriyor. Ayrıca yine o civardaki talebelerin şevk ve gayretlerini kamçılamaktan geri kalmıyor. Kadir gecelerini de tebrik ediyor. Şu kısacık mektubun onların ruhlarında nasıl bir tesir uyandırdığını bir önceki 189. Mektupta ismi geçen Mustafa Sungur Ağabey'in sözlerinden anladık.

191. Mektup

Eğer kolaysa, İstanbul'a gönderilen kitaplar buraya da uğrasa münasip olur. Benim için de yirmi-otuz nüsha İstanbul'da ciltlense, bana gönderilse iyi olur. Şimdilik fiyatı elimde yoktur ki göndereyim. Hem çoklara da hediye vermeye mecbur oluyorum.

Nurların erkanlarından bir iki doktor, benim hastalığımın şiddetiyle beraber o halis, sadık zatlara hastalık noktasından müracaat etmeyip ve ilaçlarını da yemeyip çok ağır hastalıklar içinde onlarla meşveret etmeyerek ve şiddet-i ihtiyacım ve elemelerim içinde yanıma geldikleri vakit, hastalığa dair bahis açmadığımdan endişeli bir merak onlara geldiğinden, sırlı bir hakikati izhara mecbur oldum. Belki size de faydası var diye yazıyorum. Onlara dedim ki:

“Hem gizli düşmanlarım, hem nefsim, şeytanın telkiniyle zayıf bir damarımı arıyorlar ki, beni onunla yakalayıp Nurlara tam ihlas ile hizmetime zarar gelsin.

En zayıf damar ve dehşetli mâni, hastalık damarıdır. Hastalığa ehemmiyet verdikçe, hiss-i nefs-i cisim galebe eder; “Zarurettir, mecburiyet var” der, ruh ve kalbi susturur, doktoru müstebit bir hakim gibi yapar ve tavsiyelerine ve gösterdiği ilaçlara itaate mecbur ediyor. Bu ise, fedakarane, ihlasla hizmete zarar verir.

Hem gizli düşmanlarım da bu zayıf damarımdan istifadeye çalışmışlar ve çalışıyorlar. Nasıl ki korku ve tamâ ve şan ve şeref cihetinde çalışıyorlar. Çünkü insanın en zayıf damarı olan “korku” cihetinde bir halt edemediler, idamlarına beş para vermediğimizi anladılar.

Sonra insanın bir zayıf damarı “derd-i maişet ve tamâ” cihetinde çok soruşturdular. Nihayetinde, o zayıf damardan bir şey çıkaramadılar. Sonra onlarca tahakkuk etti ki: onlar mukaddesatını feda ettikleri dünya malı, nazarımızda hiç ehemmiyeti yok ve çok vukuatlarla onlarca da tahakkuk etmiş. Hatta bu on sene zarfında yüz defadan ziyade resmen “Neyle yaşıyor?” diye mahalli hükümetlerden sormuşlar.

Sonra en zayıf bir damar-ı insani olan “şan ve şeref ve rütbe” noktasında bana çok elim bir tarzda o zayıf damarımı tutmak için emredilmiş. İhanetler, tahkirlerle, damara dokunduracak işkencelerle dahi hiçbir şeye muvaffak olamadılar. Ve kat’îyen anladılar ki, onların perestîş ettiği dünya şan ve şerefini bir riyakarlık ve zararlı bir hodfuruşluk biliyoruz, onların fevkalade ehemmiyet verdikleri hubb-u cah ve şan ve şeref-i dünyeviyeye beş para ehemmiyet vermiyoruz, belki onları bu cihette divane biliyoruz.

Sonra bizim hizmetimiz itibarıyla bizde zayıf damar sayılan, fakat hakikat noktasında herkesin makbulü ve her şahıs onu kazanmaya

müştak olan “manevi makam sahibi olmak ve velayet mertebelerinde terakki etmek” ve o nimet-i İlahiyeyi kendinde bilmektir ki, insanlara menfaatten başka hiçbir zararı yok. Fakat böyle benlik ve enaniyet ve menfaatperestlik ve nefsinin kurtarmak hissi galebe çaldığı bir zamanda, elbette sırr-ı ihlâsa ve hiçbir şeye alet olmamaya bina edilen hizmet-i imaniye ile şahsî makam-ı maneviyeyi aramamak iktiza ediyor. Harekâtında onları istememek ve düşünmemek lazımdır ki, hakiki ihlâsın sırrı bozulmasın. İşte bunun içindir ki, herkesin aradığı keşif ve keramati ve kemalat-ı ruhiyeyi Nur hizmetinin haricinde aramadığımı zayıf damarlarımı tutmaya çalışanlar anladılar. Bu noktada dahi mağlup oldular.”

Umum kardeşlerimize birer birer selam ve gelecek Leyle-i Kadri herbir Nurcu hakkında seksen üç sene ibadetle geçmiş bir ömür hükümüne geçmesini hakikat-i Leyle-i Kadri şefaataçı ederek rahmet-i İlahiyeden niyaz ediyoruz.

الْبَاقِي هُوَ الْبَاقِي

Kardeşiniz Said Nursî

Bu mektuptan Üstad'ın kendi kitaplarını, fiyatlarını ödeyerek almak istediğini anlıyoruz.

Üstad, mektubun devamında zayıf damarlarla ilgili sırlı bir hakikati izah ediyor.

Birincisi: En zayıf damar hastalığıdır. Üstad gibi fedâkârlık ve ihlâsın doruğundaki bir zat için bu damarın tesirinde kalması düşünülemez.

Bundan sonra korku, tamah ve şân şeref damarları gelir. Korku zaten hiçbir zaman Üstad'ın elinden tutamamıştır.

İnsanın zayıf bir damarı olan geçim derdi ve tamah cihetinde de bir şey elde etmeleri mümkün değildi.

Şân ve şeref noktasında, ihanetler, tahkirler, damara dokunduracak işkeneler ile bir yere varamadılar.

İhlâsı esas tutan bir hizmetin başında bulunan bir zat için, herkesin makbulu olan mânevî makam sahibi olma bile uygun değildir. Hareketlerinde o makamları düşünmemek gerekmektedir. Aksi halde, hakiki ihlâsın sırrı bozulur...

Onun için Üstad: “Herkesin aradığı keşif ve kerâmeti ve ruhî kemâlatı Nur hizmetinin hâricinde aramıyorum.” diyor...

Bu meselenin bir kısmı, Mektubat'ın 29. Mektubu'nun 6. Kısmı'nda, insan ve cin şeytanlarının hücum yollarından altısının anlatıldığı yerde de ele alınıyor...

192. Mektup

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ * وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Evvela: Bu aşr-i ahir-i Ramazanda her gece, hususan tek gecelerde Leyle-i Kadrin bulunmak ihtimali kuvvetli olduğunu hadis-i şerif ferman ediyor. Onun için, Nurcular o nur-u azamdan istifadeye çalışmak gerektir.

Saniyen: Hüsrev ve Tâhiri gibi vazifelerini tam yapan ve bin Hüsrev ve beş yüz Tâhiri meydanda bırakan iki kardeşimizi ve onların sisteminde bir Nurcuyu sulh mahkemesine vermek... İnşallah, neticesinde büyük bir inayet ve fütihat olacak, hiç merak etmeyiniz. عَسَىٰ أَنْ تَكْرَهُوا سِرِّيًّا وَهُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ

sırıyla, bu hadise zulmedenlere maddi-manevi Cehennem ve Nurculara dünyevi, uhrevî Cenneti kazandırmaya bir sebeptir, inşaallah.

Salisen: Bu mektup münasebetiyle dünkü gün yanıma gelen mühim bir resmi memura böyle söyledim ki: Eski Said'in sergüzeşte-i hayatından harika üç vâkıta, şimdi tahakkuk etmiş ki, ileride çıkacak Risale-i Nur'un kerameti imiş. Şöyle ki:

31 Mart hadisesinde Hareket Ordusu'nun Başkumandanı Mahmud Şevket Paşa bana karşı fazla hiddetli iken ve Divan-ı Harb-i Örfî'de beni muhakeme ettikleri gün, on beş adam karşımda darağacında asılı bir vaziyette Divan-ı Harb-i Örfî Reisi Hurşid Paşa benden sordu: "Sen şeriati istedin mi? İşte şeriati isteyenler böyle asılırlar."

Ben de "Şeriatin bir meselesine bin ruhum olsa feda ederim" dediğim halde ve beni mahkum etmeye pek çok esbap –muhibirlerin iftiralarıyla– varken, benim müstesna bir surette müttefikan beraatime karar vermeleri..

Hem eski Harb-i Umumi'nin nihayetinde, İstanbul'da İngilizlerin

Başkumandan'ının eline benim İngiliz aleyhine şiddetli yazdığım Hutuvat-ı Sitte ve Başpapazına tahkirkârane sözlerim eline geçtiği halde, beni mahvetmek yüzde yüz ihtimali varken, hiddetini geri alıp ilişmemesi...

Hem Ankara'da, divan-ı riyasetinde pek çok meb'uslar varken Mustafa Kemal şiddetli bir hiddetle divan-ı riyasetine girip, bana karşı bağırarak: "Seni buraya çağırdık ki, bize yüksek fikir beyan edesin. Sen geldin, namaza dair şeyler yazıp içimize ihtilaf verdin." Ben de onun hiddetine karşı dedim: "Namaz kılmayan haindir, hainin hükmü merduddur." Dehşetli bir pot kırdım.

Hazır mebus dostlarım telaş ettikleri ve herhalde beni ezeceklerini tahmin ettikleri sırada, bana karşı bir nevi tarziye verip o mecliste hiddetini geri alması, adeta dehşetli bir kuvveti ve hakikati hissedip geri çekilmesi, ikinci gün hususî riyaset odasında, Hücumat-ı Sitte'nin Birinci Desise içinde bulunan "Mesela, Ayasofya Camii ehl-i fazl ve kemalden, ilâ âhir..." cümlesinden başlayan, tâ İkinci Desise'ye kadar, bir saat tamamen ona söyledim. Bütün hissiyatını ve prensibini rencide ettiğim halde bana ilişmemesi, hatta taltifime çok çalışması, kat'iyen bu üç cebbar fevkalade kumandanların bu üç acip haletleri, âdeta eski Said'den korkmaları, şüphesiz ki Risale-i Nur'un, ileride kahraman şakirdlerin şahs-ı manevisinin harika bir kuvveti ve Risale-i Nur'un parlak bir kerametidir.

Rabian: Kardeşimiz Yakup Cemal'in Denizli şakirdleri namına Ramazan ve Leyle-i Kadir tebrikine karşı bin Bârekallah ve nefesine karşı mücadelesi vefkakallah ve İngiliz Devleti'nin payitahtında, hatipleri kürsülerinde "Artık İngiltere'nin İslamiyeti kabul etmesi lazımdır" diyerek bağırduklarını ve beşeriyetin bütün hakiki ihtiyacatını câmi olan Furkan-ı Hakim'in ayetlerini birer birer okuyup tefsir ve beyan ettiklerini, en son gazetede arkadaşların okuduklarını işitiyoruz diye o kardeşimizin bu havadisine bin elhamdülillah deriz. Evet o devletin hem dünyası, hem saltanatı, hem saadeti onunla kurtulabilir.

Mübarekler pehlivanı ve Nur'un büyük Abdurrahman'ı, büyük ruhlu Küçük Ali'nin Lemeat'daki muvaffakiyetine binler Bârekallah ve masum mahdumu Nur Mehmed'in hafızlığına bin mâşâallah, vefkaka-

kellah deriz. Fakat Lem'alar Mecmuası'nda Siracî'n-Nur'a ve Sikke-i Gaybiye ve Tılsımlar'a giren parçalar mükerrer olmamak için tensibinize havale ediyoruz. Umumunuza binler selam...

Önce, Ramazan ayının sonunda bulunmaları itibariyle, Kadir gecesinin, Ramazanın bu son on gecesinde, bilhassa 21., 23., 25. ve 27. gibi tek gecelerde olması ihtimaliyle, mutlaka bu gecelerin ihya edilmesi lâzım geldiği ifade ediliyor.

İkinci olarak Hüsrev ve Tâhiri gibi Nur'un iki bahadır talebesini ve onların sisteminde çalışan bir talebeyi beraber mahkemeye vermiş olsalar da bunun netice itibariyle hayra vesile olacağı anlatılıyor. Bu bölümden; ayrıca, daha o tarihlerde Hüsrev'in kendisi gibi bin Hüsrev; Tâhiri'nin de beş yüz Tâhiri yetiştirdiklerini anlıyoruz. Bin Bârekallah...

Üçüncü olarak Üstad, te'vil-i ehâdis olarak meselelere bakarken olayların dilini anlayıp tabir ederken şahısların hayatını bir bütün olarak alır ve küllî bir nazar ile değerlendirmeye tâbi tutar. Mesela, Yedinci Lem'anın "Mühim Bir Sual ve Cevabında" Efendimiz'in (sallallâhu aleyhi ve sellem) ve sahabilerinin müşriklere karşı Uhud Savaşı'nın sonunda ve Huneyn Savaşı'nın başındaki mağlubiyetlerinin hikmetini şöyle izah etmektedir: Henüz o zaman müşrikler içinde bulunup da, daha sonra Müslüman olacak ve büyük sahabiler gibi ileride iş yapacak insanlar vardı. Bunların şerefli ve izzetli istikballeri açısından hem de ileride yapacakları hizmetlerin âcil bir mükâfâtı olarak, onurları zedelenmemek, izzetleri kırılmamak için böyle bir tecelli olmuş. Yani geleceğin sahabileri, geçmişin sahabilerine galip gelmişler... Hem de onların Müslüman olmaları, kılıç korkusundan olmayıp, hakkı kabul ederek Hak önünde boyun eğmelerinden olduğunu göstermek için İlahî hikmet kendisini böyle göstermiştir.

İşte 31 Mart Hadisesi'ndeki meşhur mahkemede Hurşit Paşa'nın, sorularına en sert cevapları vermesine rağmen, elinde önceden yazılı idam kararını yırtması ve diğer iki komutanın da aynı şekilde Üstad'ı mahvetmek için her türlü imkâna sahipken geri çekilmeleri, şüphesiz ki, Risale-i Nur'un, ileride gelecek kahraman şakirdlerinin şahs-ı manevisinin harika ve Risale-i Nur'un parlak bir kerametidir. Yani o komutanlar, işte bu manevî ve kudsi güçten korkup çekinmişlerdir...

Daha sonra Üstad bu hususu, Ali İhsan Tola ağabeyin nakletmesine göre: "Korkmayın kardeşlerim! Hurşit Paşa bile elindeki idam kararını yırtıp

atmaya mecbur oldu.” diye izah etmiş ve her zaman Allah’ın inayetinin bu hizmetin üzerinde olduğunu beyan etmiştir.

193. Mektup

Hem benim şahsım hakkında desin ki: Kat’iyen bizce tahakkuk etti ki, bu adam, altı yedi ay şiddetli hasta olduğu halde, kendi cismine nazar etmemek ve ehemmiyet vermemek için, gayet sevdiği doktorlara kat’iyen ne müracaat etti ve ne de ilaçlarını aldı.

Hem dünyaya bakmamak ve hem de hizmet-i imaniyede ihlasına zarar gelmemek için on sene zarfında, mahkemece ispat edilmiş ki, Harb-i Umumiye bakmamış, merak etmemiş. Yine siyasete ve dünyaya bir meyil uyanmamak için, yirmi beş sene bir gazeteyi dinlemedi ve okumamış, bütün kardeşlerine ve talebelerine de “Karışmayınız” diye tavsiye etmiş.

Hem maişetçe yalnız ve ihtiyar olduğu halde, evham yüzünden kendisine yapılan sıkıntılara tahammül edip dünyaya bakmamış ve yirmi senedir istirahati için hükumete müracaat etmemiş. Zaruri bir hizmet olmadıkça kimseyi kabul etmiyor ve hiç kimsenin yardım ve ihsanını kabul etmiyor. Ve diyor ki:

Ben, bu millet ve bu vatana en büyük, en elzem hizmet bildiğim imanlarına kuvvet vermek için Kur’ân-ı Hakim’in bu zamanda bir mucize-i maneviyesi olarak bazı hakaik-i imaniyeyi dertlerime deva bulduğum gibi, derhal kaleme aldım. İki sene üç mahkeme ve Ankara ehl-i vukufunun tetkikinden sonra, bu millet ve vatana hiçbir zararı olmadığına dair ittifaken beraat kararı verildiği için, bu hizmet-i imaniye devam etmek gagesiyle arkadaşına izin vermiş ki, bazıları teksir edilsin.

Hem biz bu adamdan işitiyoruz ki: Bu memleket ve millet ve hükümet, bu eserlere şiddetle muhtaçtır. Hükümetin erkanlarından bekliyordum ki, bazıları bu eserlere sahip çıksın. Çünkü ben ölmek üzereyim; hem elim bağlı, sahip olamıyorum. İnşallah, Ahmed Hamdi gibi dindar, muktedir zatlar benim bedelime sahip çıkacaklarına ümitle müteselli oluyorum. Bu vatanın ve İslamiyet camiasına yapacağınız bu kudsî vazifenizin mahkeme-i kübrada şefaathçi olmasına dua eder, hem de bilhassa o iki zata selam ederim.

Üstad'ın bu mektubu, Risale-i Nurlar hakkında –büyük ihtimalle– Diyanet İşleri'ne bilgi vermek ve bu eserlere sahip çıkmalarını sağlamak için gönderdiği talebesine orada söyleyeceği sözler hakkında verdiği malumatı gösteriyor. 191. Mektup'ta da geçtiği üzere “Altı, yedi ay şiddetli hasta olduğu halde, kendi cismine nazar etmemek ve ehemmiyet vermemek için gayet sevdiği doktorlara kat'iyen ne müracaat etti ve ne de ilaçlarını aldı.” ifadesiyle her şeyini iman ve Kur'ân hizmeti için feda ettiğini anlatıyor. Mektubatta da “Hakaik-i imaniye ve esâsât-ı Kur'âniye, resmî bir şekilde ve ücret mukabilinde dünya muâmelâtı suretinde sokulmaz; belki bir mevhibe-i İlâhiye olan o sırlar, hâlis bir niyet ile ve dünyadan ve nefsanî hazlardan sıyrılmak vesilesiyle o feyizler gelebilir.” (16. Mektup, 5. Nokta) diyor.

İşte böyle bir ihlâs ve samimiyetle yazılan bu Kur'ânî feyizlere, bu memleket, bu millet ve bu devlet muhtaçtır. Hükümetin sahip çıkması gerekir. Eğer hükümet sahip çıkmazsa Ahmed Hamdi Aksekili gibi zatlar sahip çıkacaktır. Sahip çıkanlara da dünya ve âhirette sahip çıkılır.

194. Mektup

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Evvela: Leyle-i Kadir'de kalbe gelen pek uzun ve geniş bir hakikate pek kısaca bir işaret edeceğiz. Şöyle ki:

Nev-i beşer, bu son Harb-i Umumi'nin eşedd-i zulüm ve istibdadıyla ve merhametsiz tahribatıyla ve bir düşmanın yüzünden yüzer masumu perişan etmesiyle ve mağlupların dehşetli me'yusiyetleriyle ve galiplerin dehşetli telaş ve hakimiyetlerini muhafaza ve büyük tahribatlarını tamir edememelerinden gelen dehşetli vicdan azaplarıyla ve dünya hayatının bütün bütün fani ve muvakkat olması ve medeniyet fantaziyelerinin aldatici ve uyutucu olması umuma görünmesiyle ve fitrat-ı beşeriyedeki yüksek istidadatın, mahiyet-i insaniyesinin umumi bir surette dehşetli yaralanmasıyla ve ebed-perest hissiyat-ı bakiye ve fitri aşk-ı insaniyenin heyecan içinde uyanmasıyla ve gaflet ve dalaletin, en sert, sağır olan tabiatın Kur'ân'ın elmas kılıcı altında parçalanmasıyla ve gaflet ve dalaletin en boğucu, aldatici, en geniş perdesi olan siyasetin ru-yî zeminde pek çirkin, pek gaddârane hakikî sureti görünmesiyle; elbette, hiçbir

şüphe yok ki, şimalde, garpte, Amerika'da emareleri görüldüğüne binaen, nev-i beşerin maşuk-u mecazisi olan hayat-ı dünyeviyesi böyle çirkin ve geçici olmasından, fitraten beşerin hakiki sevdiği ve aradığı hayat-ı bakiyeyi bütün kuvvetiyle arayacak. Ve elbette, hiç şüphe yok ki, bin üç yüz altmış senede her asırda üç yüz elli milyon şakirdi bulunan ve her hükmüne ve davasına milyonlar ehl-i hakikat tasdikle imza basan ve her dakikada milyonlar hafızların kalbinde kudsiyetle bulunup lisanlarıyla beşere ders veren ve hiçbir kitapta emsali bulunmayan bir tarzda beşer için hayat-ı bakiyeyi ve saadet-i ebediyeyi müjde verip bütün beşerin yaralarını tedavi eden Kur'ân-ı Mucizü'l-Beyan'ın şiddetli, kuvvetli ve tekrarlı binler âyâtıyla belki sarıhan ve işaretten on binler defa dava edip, haber verip, sarsılmaz kat'i delillerle, şüphe getirmez hadsiz hüccetlerle hayat-ı bakiyeyi kat'iyetle müjde ve saadet-i ebediyeyi ders vermesi, elbette nev-i beşer bütün bütün aklını kaybetmezse ve maddi ve manevi bir kıyamet başlarında kopmazsa, İsveç, Norveç, Finlandiya ve İngiltere'nin Kur'ân'ın kabulüne çalışan meşhur hatipleri ve din-i hakkı arayan Amerika'nın çok ehemmiyetli dini cemiyeti gibi, ru-yi zeminin kıt'aları ve hükümetleri, Kur'ân-ı Mucizü'l-Beyan'ı arayacaklar ve hakikatlerini anladıktan sonra bütün ruh u canlarıyla sarılacaklar. Çünkü, bu hakikat noktasında kat'iyen Kur'ân'ın misli yoktur ve olamaz ve hiçbir şey bu mucize-i ekberin yerini tutamaz.

Saniyen: Madem Risale-i Nur o mucize-i kübrânın elinde bir elmas kılıç hükmünde hizmetini göstermiş ve en muannid düşmanları teslime mecbur etmiş. Hem kalbi, hem ruhu, hatta hissiyatı tam tenvir edecek ve ilaçlarını verecek bir tarzda hazine-i Kur'âniyenin dellallığını yapan ve ondan başka me'haz ve mercii olmayan bir mucize-i maneviyesi bulunan Risale-i Nur o vazifeyi yapıyor ve aleyhinde dehşetli propagandalara ve gayet muannid zındıklara tam galebe çalmış ve dalâletin en kalın ve boğucu ve geniş daire-i afakında ve fennin en geniş perdelerinde Asâ-yı Musa'daki Meyvenin Altıncı Meselesi ve Birinci ve İkinci, Üçüncü ve Sekizinci Hüccetleriyle gayet parlak bir tarzda gafleti dağıtıp nur-u tevhidi göstermiş. Elbette bizlere lazım ve millete elzem, şimdi resmen izin verilen din tedrisatı için hususî dershaneler açılmasına ve izin verilmesine binaen, Nur şakirdleri, mümkün olduğu kadar

her yerde küçücük bir dersane-i Nuriye açmak lazımdır. Gerçi herkes kendi kendine bir derece istifade eder, fakat herkes herbir meselesini tam anlamaz. Hem iman hakikatlerinin izahı olduğu için, hem ilim,²⁴ hem marifet, hem ibadettir. Eski medreselerde beş on seneye mukabil, inşaallah Nur Medreseleri, beş on haftada aynı neticeyi temin edecek ve yirmi senedir ediyor.

Ve hem hükümet ve millet ve vatan, hem hayat-ı dünyeviyesine ve siyasiyesine ve uhreviyesine pek çok faydası bulunan bu Kur'ân lemeatlarına ve dellalı bulunan Risale-i Nur'a değil ilişmek, tamamıyla terviç ve neşrine çalışmaları elzendir ki, geçen dehşetli günahlara kefâret ve gelecek müthiş belalara ve anarşistliğe bir sed olabilsin.

Salisen: Bu Ramazan-ı Şerifte, Kur'ân'ı zevk ve şevk ile okumak çok ihtiyacım vardı. Halbuki elemli hastalık, maddi ve manevi sıkıntılar, yorgunlukla ve meşgalelerin tesiriyle telaş ettim. Birden Hüsrev'in şirin kalemiyle yazılan mu'cizâtı cüzler ve Hafız Ali ve Tâhiri' ye pek çok sevap kazandıran parlak ve kerametli Hizbü'l-Ekber-i Kur'âniye'yi birbiri arkasından okumaya başlarken öyle bir zevk ve şevk verdi ki, bütün o yorgunlukları hiçe indirdi. Hiçbir vesveseye meydan vermeyerek pek parlak bir surette ders-i Kur'âniyeyi onlardan dinlerken bütün ruh u canımla arzu ettim ve kast ve azmettim ki, mümkün olduğu derecede aynı Hizbü'l-Ekber-i Kur'âniye gibi fotoğrafla mu'cizâtı Kur'ân'ımızı tab edeceğiz, inşaallah...

Said Nursî

Üstad, Kadir gecesinde kalbine doğan uzun ve geniş bir hakikate, bu mektubunda pek kısaca işarete bulunmaktadır:

- 1- İnsanlar, İkinci Dünya Harbi'nin, eşedd-i zulüm ve istibdadı ile,
- 2- Merhametsiz tahrifatıyla,
- 3- Bir düşmanın yüzünden yüzer masumu perişan etmesiyle,
- 4- Mağlupların dehşetli me'yusiyetleriyle,
- 5- Galiplerin dehşetli telaş ve hakimiyetlerini muhafaza edememe ve büyük tahrifatlarını tamir edememelerinden gelen dehşetli vicdan azaplarıyla,

²⁴ Şayet biri biliyor, taallüm etmeye muhtaç değilse, ibadete muhtaç veya marifete müştak veya huzur ister. Onun için herkese lüzumlu bir derstir.

- 6- Dünya hayatının bütün bütün fâni ve muvakkat olması,
- 7- Medeniyet fantazilerinin aldatıcı ve uyutucu olması umuma görünmesiyle,
- 8- Fıtrat-ı beşeriyedeki yüksek istidadların, mâhiyet-i insaniyenin umumî bir surette dehşetli yaranlanmasıyla,
- 9- Edeberest hissiyat-ı bâkiye ve fitrî aşk-ı insaniyenin heyecan içinde uyanmasıyla,
- 10- Gaflet ve dalâletin, en sert, sağır olan tabiatın, Kur'ân'ın elmas kılıncı altında parçalanmasıyla,
- 11- Gaflet ve dalâletin en boğucu, aldatıcı, en geniş perdesi olan siyasetin yeryüzünde çirkin, pek gaddarâne hakiki sûreti görünmesiyle; elbette insanlar, fıtratlarının gerçekten sevdiği ve aradığı bâki hayatı bütün kuvvetleriyle arayacaklardır. Bu hususta da, âhiret mevzuunu kat'i ve şüphesiz delillerle müjde verip anlatan Kur'ân-ı Hakimdir... Fıtratın gereği birer insan gibi yeryüzünün kıt'aları Kur'ân'ı arayacak ve bulduktan sonra da sarılacaklardır...

İkinci olarak Risale-i Nurlar, Kur'ân-ı Kerîm'in hakiki tefsirleri olarak ortadadır. Yani bütün insanlık, bu Kur'ânî nurlara ve feyizlere mutlaka temayül gösterecektir. Öyleyse herkesten evvel bu millet, bu devlet ve idarecileri, Anadolu mahsülü bu mübarek eserlere sahip çıkmak mecburiyetindedir.

Victor Hugo "Vakti gelen bir fikir, karşı konulamaz kudretli bir ordudan daha güçlüdür. Bir millet yabancı bir orduyu sınırda durdurabilir; ancak vakti gelmiş bir fikri hiçbir şey durduramaz." diyor. Elhak doğru bir söz... Kader denk noktası tezâhür edince bu Kur'ânî hakikatlerin yayılmasına artık hiç bir engel kalmayacaktır. Şimdilerde çok iyi görülmektedir, bütün dünyada bu güzel eserlere karşı müthiş bir merak doğmuş ve bir hayranlık uyanmış vaziyettedir. Yani altmış sene önce Üstad'ın tesbitleri doğru çıkmakta, verdiği müjdelere de adım adım tahakkuk etmektedir.

195. Mektup

Bu defa Nurların galebesiyle ve manevi fütuhâtıyla müsadere edilen kitaplarınızı Ankara'nın emriyle size iade etmeleri, büyük bir fa'l-i hayırdır. Ve Risale-i Nur'un tam serbestiyetine bir vesile olduğu cihetle büyük bir fütuhât ve maslahat-ı Nuriye oldu.

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ هٰذَا مِنْ فَضْلِ رَبِّي

Alîl Ali Osman ve Çilingir Ali, Nur'un pek çalışkan kardeşlerimizin tebriklerini ruh u canımızla hem bayramlarını, hem Leyle-i Kadirlerini, hem harika ve kıymetli ve çok sevaplı hizmet-i Nuriyelerini tebrik ediyoruz ve muvaffakiyetlerine ve mahfuziyetlerine dua ediyoruz. Onlar, Nur dairesini ebede kadar bir cihette minnettar ettiler. Allah razı olsun, amin.

Ali Osman, mektubunda isimleri bulunan kardeş ve hemşirelerimizde birer birer selam ve dua ediyoruz ve dualarını istiyoruz. Ve mübarek bir kardeşimiz olan Kazım'ın ruhuna Cenab-ı Hak binler rahmet eylesin ve kabrini pür-nur etsin. Amin.

Ali Osman'ın mübarek kaleminin bir kerametidir ki, gönderdiği on beş parça risalecikler, aynı vakitte Konya Medrese-i Nuriyesi'nin iki mühim şakirdi geldiler, aynı o risaleler bize lazımdır dediler, onlara verildi. Ali Osman'a daha geniş bir sahada sevap kazandıracaklar.

Umuma birer birer selam ve dua ediyoruz.

Üstad, el konulan Risalelerin, Ankara'nın emriyle iâde edilmelerini hayra alâmet sayıyor ve Nurların tam serbestiyetine bir vesile görüp hamdediyor. Elli sene sonra bu müjde gerçekleşmiştir.

Büyük hizmetleri geçen Alîl Ali Osman ve Eğirdirli Çilingir Ali'nin gayretleriyle Nur dairesini ebede kadar bir cihette minnettar ettikleri ifade ediliyor. Alîl Ali Osman'ın yazıp gönderdiği onbeş parça Risale'nin, Konya Medrese-i Nuriyesi'ne gönderilmesi de geniş sahada sevaba vesile olmakla, büyük bir hayra sebep olacağı anlatılıyor.

196. Mektup

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Nur'un küçük kahramanlarından muallim Mustafa Sungur, hem Eflani, hem Safranbolu, hem Kastamonu, hem İnebolu, hem Daday, hem Araç kardeşlerimizin namına bayram tebriki için yanımıza geldi. Biz de onu bir küçük Said olarak hem size, hem o kardeşlerimize maddi ve manevi bayramlarını tebrik için gönderdik. Ve Emirdağı'nın Süley-

man Rüştü'sü olan Çalışkan Mehmed'i Siracî'n-Nur'u almak ve harice giden kitapları anlamak niyetiyle İstanbul'a gönderdik.

Nurların muarızları, her cihetle mağlup olduktan sonra, zahiren bize hoş görünmeyen ve hakikaten Nurlara daha menfaatli bir plan takip ediyorlar. Güya Nurcuların tesanüdünü kırıp, bilinmeyecek bir tarzda bazı mühim erkanlarını başka yerlere gitmelerine sebebiyet veriyorlar. Halbuki onların gitmesiyle tesanüd kırılmadığı gibi, gideceği yerlerde lüzumları var. Ezcümle, Muharrem'i Tavas'a, Mustafa Osman'ı Karabük'e, Re'fet'i İstanbul'a gibi...

Bazı kardeşlerimizi dağıtmaya sebebiyet veriyorlar. Bu kardeşlerimiz de, onlara hissettirmeyerek, güya kendi ihtiyarlarıyla gidiyorlar. Hakikat ise, hiç ihsas edilmeyecek bir tarzda, tesanüde zarar niyetiyle öyle zemin ihzar ediliyor.

Hem bir planları da, onların usulünce hapse müstehak olduğumuz halde hapsimize taraftar çıkmıyorlar, "Aman hapse girmesinler" diyorlar. Sebebi: Birden Denizli hapsi bir Nur Medresesi olmasıyla, hem oradan başka hapishanelere gidenler oraları tenvire çalışmaları, gizli düşmanlarımızı bütün bütün şaşırttı, onun için hapisten çıkmamıza onlar da taraftar oldular.

Hem adliyeler, Risale-i Nur'un hakkaniyetine karşı bir nevi teslimiyetle, istikbalde gelecek olan şiddetli itirazdan çekinmek için çekindiler, keyfi kanunların aleyhimizdeki hükümlerini nazara almadılar. Ve muannid bazı dinsizler, Nurun hakikatine karşı mağlup olup inadı terk ettiler. Gizli düşmanlar da, "Aman hapisten çıksınlar, yoksa hapishaneler Nur Medreseleri hükmüne geçecek" diye, üç kısım da müttefikan beraatimize taraftar çıktılar.

Bu da inayet-i İlahiyenin Risale-i Nur'a verdiği bir keramettir ki, nasıl ki bu asrın en dehşetli üç büyük kumandanlarını korkutup harika bir tarzda, hem Mart hadisesinde Hareket Ordusu'nun Başkumandanı, hem İstanbul'un eski Harb-i Umumi'deki istilasındaki Hareket-i Milliyeye sırasında İstanbul'u istila eden dehşetli ecnebi kumandanı korkutup bize taarruz edememesi ve hem Ankara'da, divan-ı riyasetinde en dehşetli reisin hiddetini tarziyeye çevirmesi gibi, üç adliyenin de dokunaklı, şiddetli müdafaata karşı binler bahane tutabildikleri halde, hakperesta-

ne ve musalahakarane, ittifakla beraat kararını vermeleri, elbette Kur'ân'ın bir mucize-i manevi olan Risale-i Nur'un bir kerametidir diye kat'i bu gece bir ihtar hissettim ve kaleme aldım. Fakat gayet müşevveş ve tashih ve ıslah edilmeden size gönderildi.

Mustafa Sungur Ağabey'in Üstad'ı Emirdağ'da ilk ziyareti 1947 Eylül ayında olmuştu. Ziyaret ânındaki hal ve atmosferi o şöyle anlatmaktadır: "O anları düşünüşümde, tahatturumda göz yaşlarımı tutamam... Şüphe yok ki, benim gibi onun Nur'undan hayat bulan herkes; bu tatlı göz yaşlarını tutamamıştır hiçbir zaman... Çünkü, onun huzurundaki anlar, dakikalar, saatler, şüphe yok ki, âlem-i bekadan birer sahne idi. Sonsuzluğa doğru uzanan hayattar ve Nurlu safhalar idi... Huzur-u Muhammedî'nin (sallallâhu aleyhi ve sellem) bir in'ikası idi. 'Bir dakika vücud-u münevver, milyon sene vücud-u ebtere müreccaktır' denilen sırra mazhardı o saatler, o dakikalar... Evet, onu bir timsâl-i rahmet, bir mücessem şefkat gördük ve bulduk. Hâlıkımızın nihayetsiz lütfuydu o... Gecemizi gündüze kalbeden nurdu, bir şems-i mânevî idi o..."

Üstad, Sungur Ağabey'in gelişini, Eflâni, Safranbolu, Kastamonu, İnebolu, Daday ve Araçlı Nur Talebeleri namına bir bayram tebrigi temsilcisi olarak görüyor; tekrar yanından ayrılışını da "Biz de onu bir küçük Said olarak hem size, hem o kardeşlerimize maddi ve manevi bayramlarını tebrik için gönderdik." diye değerlendiriyor.

Nurların muarızlarının sebep olduğu, zâhiren nâhoş görünen olayları da İlahî inayete, hizmet lehine gelişmelere vesile olarak görüyor. Bu cümleden olarak Muharrem'in Tavas'a, Mustafa Osman'ın Karabük'e, Re'fet'in İstanbul'a gidişlerini, oralandaki ihtiyaca binaen lüzumlu hizmetleri görmek için kaderin sevkiyle gitme şeklinde yorumluyor. Gerçekten de öyle oluyor.

Cenab-ı Hakk'ın inâyetinin ve Nur'un kerametinin tecellisi ile adliyeler, keyfi kanunların aleyhteki hükümlerine rağmen 'Risale-i Nur'un hakkaniyetine karşı bir nevi teslimiyetle, istikbalde gelecek olan şiddetli itirazdan çekinmek için çekindiler.' Evet, ileride gelecek Risale-i Nur'un şahs-ı manevisinden, Mahmut Şevket Paşaların, Hurşit Paşaların, Nikola Nikolaviçlerin, İstanbul'u işgal eden ecnebi komutanın, Ankara'da Divan-ı Riyaset Reisi'nin çekinmesi ve geri adım atmaları gibi, üç adliye hem de Üstad'ın şiddetli ve dokunaklı müdafaalarına karşı bir bahane bulmaları mümkünken, hakperestane ve müsâlahakârane ittifakla beraat kararı

vermeleri elbette, Kur'an'ın bu asrı ve gelecek asırları tenvir edecek olan tefsiri Risale-i Nur'un bir kerametidir.

197. Mektup

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Evvela: Siracü'n-Nur'un biri tamam, biri de bakiyesini, iki parça aldık. Yanlışları pek az. Hatâ-savabın küçük cetvelini leffen gönderiyoruz.

Saniyen: Madem Isparta manevi bir Medresetü'z-Zehra'dır ve madem o mübarek dershanedeki hükümeti şimdiye kadar mümkün olduğu kadar müsaadekarane davranıyor ve başta Emniyet Müdürü olarak takdirkarane Risale-i Nur'a bakıyorlar. Biz, oradaki hükumete karşı dost nazarıyla bakıyoruz; ne yaparlarsa gücenmeyiniz ve gücenmeyeceğiz.

Hem şimdiye kadar onların bize karşı az tazyikleri neticesinde ehemmiyetli hayırlar olmuş. Şimdi bir maslahat için bütün bütün serbest olarak her tarafa neşretmek, belki "sırran tenevveret" sırrına münafi olduğundan, bir derece ihtiyat tavsiyelerinde bir hayır var.

Salisen: Dadaylı ehemmiyetli muallimlerden ve kıymetli Nur naşirlerinden Hafız Hasan'ın ve Nurcu iki mübarek mahdumlarının, Doktor Hakkı ve Hüsnü ve Araçlı Tahir'in ve Daday'daki Fuad gibi kıymetli kardeşlerimizin bayram tebriklerine mukabil, ruh u canımızla hem geçmiş bayramlarını, hem Nur hizmetinde sebatkarane muvaffakiyetlerini tebrik ediyoruz. Ve mektubunu "Lahika"ya geçmek için leffen gönderiyoruz.

Rabian: Nur kahramanlarından Re'fet kardeşimiz, kendi sisteminde gayet ehemmiyetli Abdülehad namında bir büyük hocayı, Risale-i Nur'a tam bağlı bir kardeşi İstanbul'da bulmuş. Cenab-ı Hak ikisini de daima muvaffak eylesin. Amin.

Hamisen: Bir miktardır hiç görmediğim bir tarzda, pek şiddetli bir alaka ile, çoktan görmedikleri peder, validelerine hararetle bir iştiyakla ellerine sarılmaları gibi, iki yaşından on yaşına kadar masum çocuklar, faytonla gezdiğim vakit beni görünce, aynen öyle uzaktan koşup benim

ellerime sarıldıklarının ne hikmeti var diye hayret ediyordum. Birden ihtar edildi ki:

Bu küçücük masumlar tafesi, bir hiss-i kable'l-vuku ile, ileride Risale-i Nur ile saadeti bulacaklarını ve tehlike-i maneviden kurtulacaklarını, belki de içinde çokları şakird olacaklarını ve buranın maddî-manevi havasına imtizaç edemediğim için menfilere verilen serbestiyet münasebetiyle buradan gitmemekliğim için lakayt olan büyüklerin bedeline, “Bizler Nur dairesindeyiz; bizi bırakma, gitme” gibi bir mana var, hissettim.

Üstad bu mektupta önce Sirâcü'n-Nur Risalesi'nin tashihinden söz ediyor. Teksir edildiği için teker teker düzeltme yerine sonuna doğru-yanlış cetvelini hazırladığını ve göndereceğini bildiriyor.

İkinci olarak, Isparta'nın manevi bir medrese olduğunu oradaki resmi memurların daha müsâmahalı davrandıklarını, onun için, onlar ne yaparlarsa gücenmemek gerektiğini söyleyerek, dostluğun korunmasını istiyor.

Üçüncü olarak Nur kahramanlarından İstanbul'a giden Re'fet Bey'in orada kendi sisteminde büyük bir hocayı bulup hizmet için gayret göstermesi, bir önceki mektupta da işaret edildiği gibi birilerinin yerinden ayırma planlarına rağmen yine de bunun hayra vesile olduğunu gösteriyor.

Dördüncü olarak, iki yaşından on yaşına kadar masum çocukların, anne ve babalarının ellerine sarılır gibi uzaktan Üstad'ı görünce koşup ellerine sarılmalarını, bir hiss-i kable'l-vuku ile ileride Risale-i Nurlar ile imanlarını kurtaracaklarının bir işareti olarak değerlendiriyor. Ayrıca, Emirdağ'ın maddi ve manevî havası ile imtizaç edemediği için oradan ayrılma arzusuna karşı lâkayt büyüklere bedel “Bizi bırakıp gitme” deme manasında bir tavır olarak görüyor.

Aslında çocuklar gibi anne ve babaların da Üstad'a ciddi alâkaları vardı. Bolvadinli Said Ünlü anlatmıştı: “Lise son sınıfta iken yeni bir öğretmemiz gelmişti. İlk tanışma olarak yirmi kişilik sınıfın listesini eline alıp okumaya başladı: ‘Said Ünlü, Said... Said...’ Tam 19 tane Said isimli öğrenci vardı. O bir tane farklı isim de zaten kız idi. Öğretmen şaşırıp kaldı. Bilmiyordu ki, o yıllarda Emirdağ'da Bediüzzaman Said Nursî yaşıyordu. Arasına fayton ve araba ile Bolvadin'e de gelirdi. Onun için doğan her erkek çocuğa Said ismi verilmişti...”

198. Mektup

Hiive Nüktesi

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ * وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ السَّلَامُ
عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ أَبَدًا دَائِمًا

Çok Aziz ve Sıddık Kardeşlerim!

Kardeşlerim, “Hû” lafzında, yalnız maddi cihette bir seyahat-i hayaliye-i fikriyede hava sayfasının mütalasıyla âni bir surette görünen bir zarif nükte-i tevhidde, meslek-i imaniyenin hadsiz derece kolay ve vücub derecesinde sühuletli bulunmasını; ve şirk ve dalaletin mesleğinde hadsiz derecede müşkilatlı, mümteni binler muhal bulunduğunu müşahede ettim. Gayet kısa bir işaretle, o geniş ve uzun nükteyi beyan edeceğim:

Evet, nasıl ki bir avuç toprak, yüzer çiçeklere nöbetle saksılık eden kabında, eğer tabiata, esbaba havale edilse, lazım gelir ki: Ya o kapta küçük mikyasta yüzer, belki çiçekler adedince manevi makineler, fabrikalar bulunsun; veyahut o parçacık topraktaki herbir zerre, bütün o ayrı ayrı çiçekleri muhtelif hâsiyetleriyle ve hayattar cihazatıyla yapmalarını bilsin; adeta, bir ilah gibi, hadsiz ilmi ve nihayetsiz iktidarı bulunsun.

Aynen öyle de, emir ve iradenin bir arşı olan havanın, rüzgarın herbir parçası ve bir nefes ve tırnak kadar olan (هُوَ) “Hû” lafzındaki havada, küçücük mikyasta, bütün dünyada mevcut telefonların, telgrafların, radyoların ve hadsiz ve muhtelif konuşmaların merkezleri, santralleri, ahize ve nakileleri bulunsun ve o hadsiz işleri beraber ve bir anda yapabilsin; veyahut o (هُوَ) “Hû”daki havanın, belki unsur-u havanın herbir parçasının herbir zerresi, bütün telefoncular ve ayrı ayrı umum telgrafçılar ve radyo ile konuşanlar kadar manevi şahsiyetleri ve kabiliyetleri bulunsun ve onların umum dillerini bilsin ve aynı zamanda başka zerrelere de bildirsin, neşretsın. Çünkü bilfiil, o vaziyet, kısmen görünüyor ve havanın bütün eczasında o kabiliyet var. İşte ehl-i küfrün ve tabiiyyun ve maddiyyunların mesleklerinde, değil bir muhal,

belki zerreler adedince muhaller ve imtinalar ve müşkilatlar âşikâre görünüyor.

Eğer Sani-i Zülcelâle verilse, hava bütün zerratıyla onun emirber neferi olur. Birtek zerrenin, muntazam birtek vazifesi kadar kolayca hadsiz külli vazifelerini Halıkının izniyle ve kuvvetiyle ve Halık'a intisap ve istinad ile ve Saniinin cilve-i kudreti ile bir anda, şimşek süratinde ve telaffuzu ve havanın temevvücü sühuletinde yapılır. Yani, kalem-i kudretin hadsiz ve harika ve muntazam yazılarına bir sayfa olur. Ve zerreleri o kalemin uçları ve zerrelerin vazifeleri dahi, kalem-i kaderin noktaları bulunur. Birtek zerrenin hareketi derecesinde kolay çalışır.

İşte, ben قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ ve لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ 'daki hareket-i fikriye ile seyahatimde, hava âlemini temaşa ve o unsurun sayfasını mütalaa ederken, bu mücmel hakikati tam vâzih ve mufassal, aynelyakîn müşahede ettim ve (هُوَ) "Hû"nun lafzında, havasında böyle parlak bir bürhan ve bir lem'a-i vahidiyet bulunduğu gibi, manasında ve işaretinde gayet nurani bir cilve-i Ehadiyet ve çok kuvvetli bir hüccet-i tevhid ve (هُوَ) "Hû" zamirinin mutlak ve mübhem işareti, hangi zata bakıyor?" işaretine bir karine-i taayyün, o hüccette bulunması içindir ki, hem Kur'ân-ı Mu'cizü'l-Beyan, hem ehl-i zikir, makam-ı tevhidde bu kudsî kelimeyi çok tekrar ederler diye ilmelyakîn ile bildim.

Evet, mesela; bir nokta beyaz kağıtta, iki üç nokta konulsa, karıştığı; ve bir adam, muhtelif çok vazifeleri beraber yapmasıyla şaşıracağı; ve bir küçük zihayata çok yükler yüklenmesiyle, altında ezildiği; ve bir lisan ve bir kulak, aynı anda müteaddit kelimelerin beraber çıkması ve girmesi intizamını bozup, karışacağı halde, aynelyakîn gördüm ki, (هُوَ) "Hûve"nin anahtarı ile ve pusulasıyla fikren seyahat ettiğim hava unsurunda, herbir parçası, hatta herbir zerresi içine muhtelif binler noktalar, harfler, kelimeler konulduğu veya konulabileceği halde, karışmadığını ve intizamını bozmadığını; hem, ayrı ayrı pekçok vazifeler yaptığı halde, hiç şaşırmadan yapıldığını; ve o parçaya ve zerreye pekçok ağır yükler yüklendiği halde, hiç zaaf göstermeyerek, geri kalmayarak, intizam ile taşıdığını; hem binler ayrı ayrı kelime, ayrı ayrı tarzda, manada o küçücük kulak ve lisanlara kemal-i intizamla gelip, çıkıp, hiç karışmayarak, bozulmayarak o küçücük kulaklara girip, o gayet incecik lisanlar-

dan çıktığı; ve o her zerre ve her parçacık, bu acib vazifeleri görmekte beraber, kemal-i serbestiyet ile cezbedarane hal dili ile ve mezkur hakikatın şهادeti ve lisanıyla *قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ* ve *لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ* deyip gezer; ve fırtınaların ve şimşek ve berk ve gökgürültüsü gibi havayı çarpıştırıcı dalgalar içerisinde, intizamını ve vazifelerini hiç bozmuyor ve şaşırıyor; ve bir iş diğer bir işe mâni olmuyor. Ben aynelyakîn müşahede ettim.

Demek, ya herbir zerre ve herbir parça havada nihayetsiz bir hikmet ve nihayetsiz bir ilmi, iradesi ve nihayetsiz bir kuvveti, kudreti ve bütün zerrata hakim-i mutlak bir hassaları bulunmak lazımdır ki, bu işlere medar olabilsin. Bu ise, zerreler adedince muhal ve bâtıldır. Hiçbir şeytan dahi bunu hatıra getiremez. Öyle ise, bu sahife-i havanın, hak kalyakîn, aynelyakîn, ilmelyakîn derecesinde bedahetle, Zat-ı Zülcelalin hadsiz gayr-i mütenahi ilmi ve hikmetle çalıştırdığı kalem-i kudret ve kaderin mütebeddil sayfası ve bir levh-i mahfuzun âlem-i tegayyürde ve mütebeddil şuunatında bir levh-i mahv, ispat namında yazar bozar tahtası hükmündedir.

İşte, hava unsurunun yalnız nakl-i asvat vazifesinde, mezkur cilve-i Vahdaniyeti ve mezkur acaibi gösterdiği ve dalâletin hadsiz muhaliyetini izhar ettiği gibi, unsur-u havaınin sair ehemmiyetli vazifelerinden biri de elektrik, cazibe, dafia, ziya gibi sair letaifin naklinde şaşırmadan, muntazaman, asvat naklindeki vazifeyi gördüğü aynı zamanda, bu vazifeleri dahi gördüğü aynı zamanında, bütün nebatat ve hayvanata teneffüs ve telkih gibi hayata lüzumu bulunan levazımatı, kemal-i intizam ile yetiştiriyor. Emir ve irade-i İlahiyenin bir arşı olduğunu kat'i bir surette ispat ediyor ve serseri tesadüf ve kör kuvvet ve sağır tabiat ve karışık, hedefsiz esbab ve âciz, câmid, cahil maddeler, bu sahife-i havaiyenin kitabetine ve vazifelerine karışması, hiçbir cihetle ihtimal ve imkanı bulunmadığını aynelyakîn derecesinde ispat ettiğini kat'i kanaat getirdim. Ve herbir zerre ve herbir parça, lisan-ı hal ile *قُلْ هُوَ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ* ve *قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ* dediklerini bildim ve bu *هُوَ* "Hüve" anahtarı ile havanın maddi cihetindeki bu acaibi gördüğüm gibi, hava unsuru da bir *هُوَ* "Hû" olarak âlem-i misal ve âlem-i manaya bir anahtar oldu.

Mütebakisi şimdilik yazdırılmadı. Umuma binler selam.

Said Nursî

Bu mektup “Hüve Nüktesi” dir.

Bu parça aslında kainat kitabının hava sayfasında bir mütalaa olduğu için ona göre bir isim konulması gerekirken adı Hüve Nüktesi olmuştur. Çünkü, her kelimesi bir melek-i nâtik (konuşan melek) olan Kur’ân-ı Kerîm’in “Lâ ilâhe illâ hü” ve “Kulhüvallahü ehad” âyetlerindeki “Hüve” kelimesinden keşfedilmiş veya diğer bir ifade ile müttakilere hidâyet rehberi olan Kur’ânî Hüve kelimesinin Üstad’ın ruhuna üflediği bir hakikat olduğu için “Hüve Nüktesi” ismi verilmiştir.

Üstad’ın ifade tarzına dikkat edersek bunu anlarız. Çünkü aynen şöyle diyor: “Kardeşlerim ‘Lâ ilâhe illâ hü’ ve ‘Kul hüvallahü ehad’ deki ‘Hüve’ lâfzında, yalnız maddi cihette bir seyâhat-i hayaliye-i fikriyede hava sayfasının mütalaasıyla âni bir sûrette görünen bir zarif nükte-i tevhidde...” Dikkat edilirse “seyahat-i fikriye” “Hüve” lâfzında oluyor...

“Hüve Nüktesi”nde anlatılanlar çok defa benim için bir müdafaa vesilesi olmuştur:

İzmir İmam-Hatib’in orta kısmında öğrenci iken Ege Üniversitesi Tıp Fakültesi’nde okuyan dayımı, sonradan laborant okulu olan yurtlarında ziyarete giderdim, bazen üniversiteli arkadaşları İmam-Hatipli olduğum için dalga geçercesine sorular sorarlardı. Yine bir seferinde ziraatçı birisi Allah’ı inkâr edip her şeyi tabiatın yarattığını söyledi. Çok canım sıkılmıştı. Hüve Nüktesi’nden hareketle: “Ben şimdi Afrika’da veya insan ayağı değmemiş bir ormanda yeni bir bitki keşfetmiş olsam. Tohumlarını getirip, Ziraat Fakültesi’nin bütün profesörlerini çağırarak: ‘Bu tohumun fidanı nasıl olur? Kaç metre büyür? Çiçeklerinin kokusu ve rengi nedir? Meyvesinin tadı nasıldır?’ gibi sorular sorsam, sırf tohuma bakarak hiç bilmedikleri bir bitki hakkında bilgi verebilir mi?” dedim. “Elbette vermezler.” dedi. “Peki bu tohumu toprağa atıyoruz, bir müddet sonra fidan olup büyümeye başlıyor ve çiçekleri ve meyveleri aslına uygun renk, şekil, koku ve tadlar ile meydana geliyor. Bu toprak sizin profesörlerinizden daha mı bilgili, daha mı zeki, daha mı becerikli?” dedim. Susup kaldı... Ben orta okullu idim, o üniversiteliydi... Onu susturan ben değildim; Kur’ân tefsiri olan “Hüve Nüktesi” idi...

Artık Yüksek İslâm Enstitüsü’nde öğrenciydim. Bir üniversiteli, birilerinin kalbine attığı bir şüpheyi şöyle seslendirdi: “Bir maça gidiyoruz, her

ağızdan bir söz çıkıyor. Kimin ne dediğini anlamak mümkün değil... Peki bir anda dünyada milyonlarca insan, Allah'a dua edip ayrı ayrı isteklerde bulunuyor. Bütün bunlar hiç karıştırılmadan nasıl anlaşılır ve ayrı ayrı cevabı verilebilir?" Yine "Hüve Nüktesi" ne dayanarak, "Nokta kadar bir beyaz kağıda ayrı ayrı renkte bile olsa on nokta koysak karışıyor. Halbuki noktadan daha küçük herbiri hava zerresine radyo-televizyon vasıtasıyla binlerce kelime ve görüntü yükleniyor. Hiç karıştırmadan hepsini de nakledebiliyor. Yani sanki herbir hava zerresinin trilyonlarca kulağı ve ağzı var, gelenleri dinleyip anlayıp alıyor ve hiç bozmadan başka zerrelere aynen aktarıyor. Ayrı ayrı istikametlerden gelen ses dalgaları hiç karıştırılmıyor. Bunun dışında da hava zerresinin yüzlerce vazife ve hizmetleri var. Bunları da hiç karıştırmadan ve aksatmadan yerine getiriyor. Şimdi Allah'ın yarattığı bir hava zerreşi hiç karıştırmadan ve âcizlik göstermeden bunları yapıyorsa, onu yaratan Allah için bir zorluk olabilir mi?" dedim...

Artık mezun idim. Bir doktor arkadaşımız İran uyruklu bir Bahâî doktor ile görüşüyormuş, beni de onun yanına giderken davet etti. Gittik. Bahâîliğin İslamiyetten sonra yeni ve son din olduğunu iddia ediyordu. Önce âyet ve hadislerle böyle bir şeyin olamayacağını söyledim, ama o hâla inat ediyordu. Ben de bana sorulan maçta bağırانlarla ilgili soruyu ona sordum. "Madem yeni dininiz varmış, yeni gençler böyle bir soru soruyor?" dedim. Bir cevap veremedi. Arkadan şeytanla ilgili olarak, "Yaratılışı insan için zararlı görünüyor, Cenab-ı Hak merhametlidir, insanları cehenneme atacak bu şeytanı niçin yaratmıştır?" dedim, "Şeytan yoktur." dedi. Bütün semavi kitaplar var, diyor. Sen hem Tevrat'a, İncil'e ve Kur'an'a da inandığını söylüyorsun hem de onlardaki bir gerçeği inkâr ediyorsun." dedim. "Şeytan yoktur ama onun yerine nefis vardır." dedi. "Peki nefsi niçin yaratmış?" dedim. Kızdı ve bağırmaya başladı... Ben de "Bütün bunların cevapları Kur'an tefsiri Risale-i Nurlarda bilhassa Mektubat'ın 12. Mektubunun 2. Sualinde ve Lem'aların 13. Lem'asında var. Sizin iddia ettiğiniz yeni bir dine ne gerek var? Kur'an ve İslamiyet kıyamete kadar bâkidir." dedim. O da arkadaşın yakasını bıraktı. Bir daha kanca atmaya kalkışmadı...

199. Mektup

"Hüve Nüktesi"nin ahirinde bu parça yazılacak
Gördüm ki; âlem-i misal, nihayetsiz fotoğraflar ve herbir fotoğraf,

hadsiz hadisat-ı dünyeviyeyi aynı zamanda hiç karıştırmayarak alıyor. Binler dünya kadar büyük ve geniş bir sinema-i uhreviye ve faniyatın fani ve zâil hallerini ve vaziyetlerini ve geçici hayatlarının meyvelerini sermedi temaşağâhlarda ve cennette saadet-i ebediye ashablarına da dünya maceralarını ve eski hâtıratlarını levhalarıyla gözlerine göstermek için pek büyük bir fotoğraf makinası olarak bildim.

Hem Levh-i Mahfuz'un, hem âlem-i misalin iki hücceti ve iki küçücük nümunesi ve iki noktası, insanın başında olan kuvve-i hafıza ve kuvve-i hayaliye, mercimek küçüklüğünde iken, hiç karıştırmayarak kemal-i intizamla içlerinde bir büyük kütüphane kadar malumatın yazılması kat'i ispat eder ki, o iki kuvvenin nümune-i ekber ve âzamları olan âlem-i misal ile Levh-i Mahfuzdur. Hava ve su unsurlarının, hususan nutfelerin suyu ve hava unsuru toprak unsurunun pek fevkinde daha ziyade hikmet ve irade ile ve kalem-i kader ve kudretle yazıldıklarını ve hiçbir cihetle tesadüf ve kör kuvvetin ve sağır tabiatın ve câmid, hedefsiz esbabın karışması yüz derece muhal ve hiçbir vecihle mümkün olmadığını, Hakîm-i Zülcelalîn kalem-i kader ve hikmetinin sayfası olduğu, ilmelyakîn ile *أَنْتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ* kat'i bilindi. (Mütebakisi şimdilik yazdırılmadı.)

Kardeşiniz Said Nursî

Bu mektup, Hüve Nüktesinin sonuna ilave edilecek bir parçadır.

Anladığım kadarıyla, Hüve Nüktesi'nde radyo misali ile hava zerrelere naklindeki hârika vaziyet anlatılarak tevhid hakikati ve ehadiyet tecelisi bütün parlaklığı ile anlatıyor. Bu parçada hava zerrelere televizyonlarda olduğu gibi şekil ve renklerin nakliyle ilgili harika vaziyetleri de ele alınıyor. Ayrıca ahiretin bir tarlası olan dünyadan dünya genişliğinde her an fotoğrafların misal âlemine, mana âlemine, Levh-i Mahfuz'a, cennete ve diğer âlemlere nakledildiği de anlatılıyor. Ahirette ibretli birer levha olarak seyredilmek üzere âdeta resim resim, sahne sahne arşivleniyorlar.

Ayrı bir açıdan, insanın hâfızası ve hayal duygusu bir kütüphane gibi bilgileri intizamla muhafaza ettiği gibi o iki duygunun büyük numûneleri olan misal âlemi, hava, toprak ve su unsurunun da bilhassa nutfelerin ilahî ilim, kader ve kudret kalem-i kaderle yazıldıklarını ve hiçbir kör tesadüfün, kör kuvvetin ve sağır tabiatın onlara karışmasının mümkün olmadığını açıkça göstermektedir.

200. Mektup

Kardeşlerim!

Merak etmeyiniz ve Nurun fevkalade perde altındaki fütuhata kanaat ediniz. Şimdiye kadar hiçbir eserin böyle ağır şerait altında bu derece tesirli intişarını tarih göstermiyor.

Hem tam serbestiyet verilmemesinin sebebi ve hikmeti: Nurların fevkalâde kuvvetinden korkuyorlar. Belki sarsıntı verecek diye, tam takdir ve kabul etmekle beraber, şimdilik resmen intişarından telaş ettiklerini, Diyanet Reisi büyük reisle görüşmesinden haber alınmış. Eski gibi hücum yok; belki musalâha istiyorlar. Fakat Nurlar lehinde kuvvetli cereyanlar, inşaallah o telaşı, iştiyakla resmen neşrine çevirecek. Hem çok enaniyetliler, eserlerini terviç etmek için, Nurların meydana çıkmalarına kıskanmak damarıyla taraftar olmuyorlar. Merak etmeyiniz, Nur galebe edecek.

Bu mektup, tedbir ve teenni ile hareket edip Risale-i Nur'un perde altındaki fütuhata kanaat etmenin gerekliliğine işaret etmektedir. Aslında mübarek Anadolu mahsülü Kur'an tefsirlerinin, âşikârâne dellâl elinde bütün cihana ilan edilip duyurulması gerekmektedir ama acip bir devirde zor şartlar altında, boğucu bir atmosferde ancak bu kadarla iktila etmenin maslahata uygun olduğu ifade edilmektedir. Hz. Ali Efendimizin "sirren tenevveret" diyerek ikaz etmesi hep bu yüzden...

Ama inşaallah endişeler bitecek ve Nurlar gün gelecek galebe edecek... Onlar bu diyarın gülleri, sünbülleri, lâleleri, nergizleri...

201. Mektup

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Evvela: Medresetü'z-Zehra'nın yirmi derslerini ve hediyesini aldım. Ona mukabil, Darü'l-Hikmette vazife-i ilmiyede iken tâyinatım olan, elime verilen ve o zaman tab ettiğim risalelerin masrafından fazla kalan ve onunla hacca gitmek niyet ettiğim ve yirmi otuz seneye yakın bir zamanda benim ihtiyat erzakım bulunan doksan banknot –ki, nazarımda bin banknot kadar kıymeti vardı– Medresetü'z-Zehra'nın

kudsî derslerine medar olmak için, Nurun ehemmiyetli bir naşiri ve Hafız Ali'nin (r.h.) çalışkan bir varisi Hafız Mustafa (r.h.) ile size gönderdim. Bu yeni derslerin fiyatı, aynı Siracü'n-Nur ve Sikke-i Gaybiye gibi, benim hakkımda yedi buçuk lira olsun. Çünkü ben çoklara hediye vermeye mecbur oluyorum. Bununla beraber, herbir ders ve nüshayı Medresetü'z-Zehra'nın erkanlarından bin hediye hükmünde kabul ediyorum.

Saniyen: Risale-i Nur, hacılarla hariç Âlem-i İslam'a yayılıyor, kendi kendini layık ellere yetiştiriyor. Ve Şam'a el yazısı ile gönderdiğimiz Asâ-yı Musa ve Zülfikar'ı heyet-i ilmiye on beş gün tetkik etmiş, tam takdir etmelerine alâmet olarak demişler: "Biz bunu mecmualar halinde kısım kısım tab' edelim."

Hem bunu birden tab' etmeye çok para lazım. Hem bunu şimdi birden Arabiye tercüme etmek uzun zaman lazım; imkan olmuyor. Onun için, oradaki eski talebem ve yeni gönderdiğim şakird, kitabı onların elinden kurtarmaya çalışmışlar ki, para kazanmak için tab'etmemişler. O kardeşlerim, kendi ellerinde müştaklara okutturuyorlar. Halbuki ben, tab'etmek için iznim yoktu. Şimdi zamanı değil. Hem Arabiye çevirmek, Mısır ulemasının iştirakiyle ehemmiyetli ve yüksek bir heyet-i ilmiye lazım. Her neyse, acele edilmiş.

Salisen: Harice göndermek için İstanbul'a gönderdiğimiz bir kısım nüshalar daha gönderilmemesinin sebebi, hacca gitmek için pek çoklar rağbet göstermediklerinden ve "Hududa fazla dikkat ediliyor ve bir bahaneyle çevriliyor" diye, elinde olan emanet bulunan, hacca gidecek olan zat, bize yazmış ki: "Bunu postayla doğrudan doğruya Mekke-i Mükerreme'de Mehmed Ali Mâlîki, Vaziye Mahalle-i Şâmiye adresiyle gönderilsin" diye münasip görmüş; onu, bahaneyle hududdan çevrilmemek için beraber götürmemiş. Çok da isabet olmuş. Çünkü, benim ve Nur şakirdlerinin namına şimdi bu mecmuaları göndermek, her halde inkişafa başlayan İslam birlik fikri ve ittihad-ı İslam siyaseti, Risale-i Nur'u kendine bir kuvvet, bir alet yapmaya çalışacaktı ve bizleri siyaset-i İslamiyeye bakmaya mecbur edecekti. Halbuki Risale-i Nur'un mesleğindeki sırr-ı ihlas; iman, Kur'ân hakikatlerinden başka hiçbir şeye alet, tabi olmadığı; hem müşterileri aramak değil, belki müşteriler

hakiki ihtiyacını hissedip ve yarasının tedavisi için Risale-i Nur'u aramasının lüzumu; halbuki gönderilecek o mübarak merkezler, şimdilik Nurlara hakiki ihtiyacını değil, belki Âlem-i İslam'ın hayat-ı diniyesine ait cihetlerinden düşünmeye mecbur olması; hem Nur mesleğinde benlik ve gösteriş bir nevi şöhretperestlik, merdud olduğundan, bu enaniyet zamanında insanlara kendini satmaya çalışmak ve beğendirmek, bir anda Nur şakirdleri böyle büyük bir imtiyaz gibi bu eserlerle meşhur mevkilere kendilerini göstermek bir nevi gösteriş olması cihetiyle, Kader-i İlahi, Nur şakirdlerini tam ihlasın muhafazası için şimdilik müsaade etmiyor.

Rabian: Kahraman ve sadakatte hiç sarsılmadan ve kardeşiyle mâsum olmalarıyla ve az zamanda pek çok kıymetdar hizmet eden Süleyman Rüştü'nün dünyada, ahirette Cenab-ı Hak onu manevî ve maddî ticaretinde daima onu ihsanına mazhar eylesin. Amin.

Hamisen: Hüve Nüktesi pek ince, gerçi çok mücmel ve muhtasar olmuş, fakat herkes ondan pek kuvvetli bir nur-u îmani hissedebilir diye size gönderildi. Fakat o nüktenin ahirlerinde "Her zerre, cezbedarane hal diliyle لَآ إِلَهَ إِلَّا هُوَ، قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ" cümlesine, "hal diliyle ve mezkur hakikatin şهادeti ve lisaniyla" kelimeleri ilave edilecek. Bu Hüve Nüktesi ile Yirmi Dokuzuncu Mektub'un Beşinci Kısmı olan اللَّهُ نُورُ السَّمَوَاتِ ayeti münasebetiyle bir seyahat-i hayaliye ve yine Yirmi Dokuzuncu Mektub'un Birinci Kısmı'nda yalnız "Nûn-u Na'büdü" kapağıyla cemaat sırrını gösteren seyahat-i hayaliye dahi beraber Sikke-i Gaybiye'nin ahirine veyahut münasip gördüğünüz yere konulsun. Eğer inayat Sikke-i Gaybiye'ye konulmamış ise, onun da bir hülâsasını derc edilmesini size havale ediyorum.

Üstad'a, kendi yazdığı Risaleleri çoğaltıp gönderiyorlar. O da hac için biriktirdiği parayı gönderiyor. Yani onları karşılıksız almıyor. Burada anlayana ince bir mesaj var.

Risalelerin basılması, asla para kazanmak için olmamalı diye Üstad, ikaz ettiği gibi, tercümelerin de ehilleri tarafından çok dikkatli şekilde yapılmasını istiyor. Mesela Arapça tercümeler için, Mısır ulemasının iştiraki ile, ehemmiyetli ve yüksek bir ilim heyeti şartını ileri sürüyor.

Üçüncü maddede Üstad, hacca gidenlerle Risaleleri göndermek istediği halde bazı sebepler Risalelerin o mübarek topraklara gidemeyişlerini de İslam siyaseti bile olsa hiçbir siyasete âlet olmamaları gerektiği sebebine bağlıyor.

“Acaba hem de yeni yeni inkişafa başlayan İslam birlik fikri ve ittihad-ı İslam siyaseti bile olsa, Risalelerin onlara âlet ve vesile olarak Üstad’ın ve talebelerinin siyaset-i İslamiyeye bakmalarına mecbur kalmalarının ne zararı olabilir?” diye içimizden geçebilecek bir soruya Üstad şu maddelerle cevap veriyor:

1- Risale-i Nur’un mesleğindeki sırr-ı ihlas; iman ve Kur’ân hakikatlerinden başka hiçbir şeye âlet ve tâbi olmaz.

2- Risale-i Nurlar iman ve Kur’ân hakikatlerine tam bir ihtiyaç duyarak arayanların yaralarını tedavî eder. İstifade edecek müşterilerin onları aramaları lazımdır. Halbuki onlar şiddetli ihtiyaçlarını hissedip istemeden onlara Risale gönderildiğinde, bu günlerde uyanan siyaset-i İslamiye duygusu Âlem-i İslam’ın iman değil, dînî hayat cihetinden kendilerini düşünmeye mecbur bildiklerinden Risalelerin önemini ve kıymetini tam takdir edemeyeceklerdir. Zaten onun içindir ki, bu uyanış tam tahkiki iman temellerine oturmadan ictimaî, hayat meselelerine daha sonra siyasî temâyüllere yerini bırakmış, uzun soluklu bir gelişme olmamış ve maalesef o uyanış böylece ümitsizliğe, solmaya ve sönmeye yüz tutmuştur.

Yine maalesef bu durum dünyaya da böyle yansımıştır.

Yedi-sekiz sene önce İngiltere’de kendisini ziyaret ettiğimiz Prof. Dr. Colin Torner demişti ki: “Doktoramı Ortadoğu’da yaptım. Araştırmalar neticesi Müslüman oldum. İngiltere’ye döndüm. Ruslar Afganistan’ı işgal edince İngiltere’deki Müslümanlar toplanıp Rusya’yı tel’in etmek için bir yürüyüş tertipleedik. Londra’da yürüyüşümüze başladık. Slogan sözler söylüyor, protestomuzu yapıyor, arada bir ‘Lâ ilâhe illallah’ diye bağırıyorduk. Geçtiğimiz yolun kenarından da insanlar bize bakıyorlardı. Yine yüksek sesle Rusya’ya bazı sözler haykırdıktan sonra ‘Lâ ilâhe illallah’ demiştik. Bir İngiliz yaklaşıp bana “Lâ ilâhe illallah ne demek, bana bir izah edebilir misin?” diye sordu. Ben de “Allah’tan başka ilah yoktur, demektir.” dedim. ‘Onu o kadar ben de biliyorum. Yani bu gerçek, genişçe iman olarak neyi ifade ediyor?’ dedi. Adama bir cevap veremedim, eve geldim, odalar İslâmiyet üzerine yazılmış kitaplarla dolu idi. İşte İslamda Bankacılık, İslamda İşçi Hakları, İslam’da Sosyal Adalet, İslamda

Siyaset, İslamda ... İslamda...' ama bunlar bu soruya cevap veremiyordu. Camilere gittim, imamlara, hocalara sordum, istenilen tatmin edici cevabı bulamadım. Kur'an kelimelerini ihtiva eden müfahreslere baktım, yüz defa iman kelimesi geçiyorsa, beş-on defa İslam kelimesi geçiyordu. Şeriat kelimesi ise bir yerde isim olarak, bir yerde fiil olarak geçiyordu... Ama biz Müslümanın iman meselesini bırakmış sadece şeriat ve hayat-ı ictimâ' yönüne yönelmiştik. Kur'an'ın daha çok önem verdiği meselede derinleşmeyi geri bırakmıştık. Bir gün bir camide bir Türk kardeş bana 'Âyetü'l-Kübrâ' isimli bir kitap verdi. Tasavvufi bir kitap zannederek geri verdim. O zaman Ortadoğudan aldığım kanaat öyle idi. Ama o ısrar edip 'Senin aradığın işte bu kitapta... Ne olur bir defa olsun oku.' deyip elime tutuşturdu. Okudum... Aradığımı bulmuştum. Batının ve bütün insanlığın aradığı bu idi. Bu iman hakikatleri başka... Çıldıracağım. Bir Otuzuncu Söz yazılamaz!.. Bunların dünyaya tanıtılması lâzım... Halimiz neye benziyor biliyor musunuz? Bir gün Nasreddin Hoca bir sepet acı biberi önüne koymuş eliyle araştırıp, karıştırıp bir tane çıkarıyor yiyormuş. Ama her tarafı ter içinde kalmış. O sırada birisi gelmiş. Onun halini görünce 'Hocam ne yapıyorsun böyle?' diye sormuş. Hoca da elini daldırıp bir acı biber aldıktan sonra 'Tatlı biber arıyorum.' demiş... İşte bunun gibi... Artık ne olur Allah aşkına bu insanlara acı biber sunmaktan vaz geçelim. Avrupalının, hatta bütün insanlığın birinci derecede İslam'da siyasete, devletler arası münasebete, bankacılığa, işçi haklarına değil, İslam'da imana, tahkiki itikada ihtiyacı var... İşte biz ilk etapta bunun çaresine bakmalıyız!."

Tekrar Üstad'ın maddelerine dönecek olursak, üçüncü maddede diyor ki: "Risale-i Nur mesleğinde benlik, gösteriş ve şöhretperestlik merduttur. Onun için bu enâniyet zamanında insanlara kendini satmaya çalışmak, beğendirmek için uğraşmak, bu eserler vesilesiyle meşhur mevkilerde kendini göstermek bir nevi gösteriştir. İşte böyle merdut bir durumdan kurtulmalı ve tam ihlâsın muhafazası için Risalelerin, itthad-ı İslam siyaseti için bile olsa öyle şeylere âlet olmasına müsaade edilmemeli."

202. Mektup

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Mesmuatıma nazaran, Şemsi ve isimlerini söylemeyi münasip bulmadığımız müellifler, Zülfikar'dan ve sair Risale-i Nur'dan bazı

kısımları kendi namlarına neşretmelerine razıyım ve helal ediyorum ve memnun olurum. Onlar da Nur'un şakirdleridirler, bu surette Nurları neşrederler. Yirmi seneden beri çoklar, hatta büyük hocalar eserlerinde ve müellifler de Nurun meselelerinden çoklarını almışlar ve alıyorlar. Hatta değil böyle dost zatları, belki resmi makamları bulunan ve eserler yazan ve Nurların intişarlarına taraftar olmayan ve eserleri revaç bulmak niyetiyle Nur'un neşrine mâni olanları dahi helal ediyoruz. Çünkü onların men'leri başka bir tarzda ve daha faydalı intişarına ve fütuhatına vesile oluyorlar.

Ben, hal-i hazırda bakmadığım için bilemiyorum. İstemeyerek işittim ki, eser yazan ve Nur'dan çalan resmi büyük zatlar diyorlar: "Risale-i Nur'u okuyabilirsiniz, başkasına vermeyiniz." Güya Nurlar onların eserlerini setrettirecek! Halbuki Nurlar, o eserlerdeki hakikatleri tasdik eder, onlara kuvvet ve revaç verir. İnşallah bir zaman onlar resmen neşrine mecbur olacaklar. Fakat İzmirli hâkimin dediği gibi, "Risale-i Nur gizlenmiyor ve başka kitaplara benzemiyor ve temellük edilmiyor. Nerede bulunursa bulunsun, ben Nur'dan gelmişim" der.

Hem Risale-i Nur'un sekiz senedir en mühim parçaları İstanbul'a gidiyordu ve kemal-i şevkle müellifler okuyorlardı. Esasen Risale-i Nur ise, ona şakird olmak şartıyla, herkesin kendi malı gibidir.

Isparta'dan hacca giden ve benim bedelime dahi manen hac etmeyi vaad eden o mübarek kardeşlerimizi has şakirdler dairesinde bütün manevi kazançlarımıza hissedar etmeye karar verdik. Cenab-ı Hak, onları iki cihanda mes'ud eylesin. Amin.

Medresetü'z-Zehra'nın bana gönderdiği bu defaki Asâ-yı Musa fiyatından kalan altmış banknotu yakında göndereceğim.

Hem Nur Ticarethanesini tebrik ediyorum. İnşallah, yakın zamanda muhaberemiz Nur Ticarethanesi sahibi vasıtasıyla olacak. Umuma birer birer selam.

Daha önce de bahsi geçtiği üzere, eski Erzurum Milletvekili Yeşil Salih'in mensuplarından olan Şemseddin Yeşil ve bazı yazarlar kaynak göstermeden Risale-i Nurlardan bazı parçaları, kendi namlarına neşretmişlerdi. Üstad Hazretleri bunlar için: "Zülfikar'dan ve diğer Risale-i Nur'dan bazı kısımları kendi namlarına neşretmelerine râzıyım ve helâl ediyorum ve memnun oluyorum. Onlar da Nur'un talebeleridirler, bu sûrette Nur-

ları neşrederler.” diyerek bir müsamaha örneği sergiliyor. Ama bir gerçeği de İzmirli hâkimin ağzından ifade ediyor: “Risale-i Nur gizlenmiyor ve başka kitaplara benzemiyor ve temellük edilmiyor. Nerede bulunursa bulunsun, ben Nur’dan gelmişim, der. (...) Esasen Risale-i Nur ise, ona talebe olmak şartıyla, herkesin kendi malıdır.”

Üstad “İnşallah bir zaman onlar resmen neşrine mecbur olacaklar.” diyor. Bu temenni kısmen tahakkuk etmiştir. Hem de Kültür Bakanı Fikri Sağlar tarafından Risale-i Nurlar satın alınıp devlet kütüphanelerine konulmuştur.

203. Mektup

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Evvela: Rehber’den yüz tanesini naşirlerinden elli banknota aldım ve kendi Asâ-yı Mûsa nüshalarımından sattığımdan onlara verdim. Bana son gönderdiğiniz Asâ-yı Musa fiyatından borcum kalan altmış banknotun yerine size gönderdim. Yirmi-otuz tanesi Medresetü’z-Zehrânın dahilinde ve mütebakisi Denizli, Milas, Burdur, Antalya, Aydın, İzmir gibi yerlere tensip ettiğiniz miktarda gönderirsiniz. Asıl bunun ehemmiyetli hakiki fiyatı, alan adam hiç olmazsa on adama okutmaktır. Çünkü nüshaları azdır.

Saniyen: Mahkemedeki müdafaatınızı beğendim, güzeldir. Teşrin yirmiikiye tehiri de hayırlıdır. Zaten onların elindeki kısmı, resmi adamların bir cihette hisseleridir, okusunlar. Okumasalar da, yakınlarında dairelerinde bulunması ve onlar vazifeten onların hakaikiyle mücmelen meşgul olması, manevi ders alıyorlar, hiç merak etmeyiniz. Nurların inkişafı ve fütuhâtı gittikçe ziyadeleşiyor, resmi adamların çoklarını içine alıyor. Resmi memurlara bir merak düşmüş, arıyorlar. Buldukları vakit, tokadını yedikleri halde elini öpüyorlar.

Salisen: Küçük Isparta’nın kahramanlarından Küçük İbrahim’le Salih’in mektupları, beni fevkalade mesrur eyledi. Bin bârekallah! O iki kardeşimiz, o havalideki ehemmiyetli kardeşlerimizi ziyaret edip sıhhat ve selametlerini yazdıkları gibi, Karadeniz sahillerinde Ordu, Sinop, Gerze, Ayancık, Bartın, Zonguldak gibi yerler Nurlarla münevver ol-

duklarını ve İstanbul'un Üsküdar tarafından Nurcu vaiz hocalar Nura çalıştıklarını ve Gerze'den mühim bir ticaret ve gayet Nurlara müstak ve Nurlara tam çalışmaya azmeden bir yeni kardeşimizin güzel mektubunu aldık. İbrahim'le Salih'i ve o zatı çok selamımızla beraber tebrik ediyoruz, muvaffakiyetlerine dua ediyoruz.

Rabian: Alamescid imamı faal kardeşimiz İbrahim Edhem'in kendi sisteminde tam Nurcu olarak bulduğu vaiz Ali Şentürk'ün ve vaiz Osman Nuri'nin samimi ve fedakarane ve Nur hizmetinde azimkârane mektuplarında arzu ettikleri tarzda has şakirdler dairesinde kabul olmuşlar. Cenab-ı Hak onları muvaffak eylesin. Amin. Ali Şentürk'ün mektubunda ismi bulunan müfti-i belde Ali Rıza'ya pek çok selam edip Ali Rıza namındaki çok ehemmiyetli kardeşlerimizin içinde Nur daire-sine girdiğini ve çoklara hüsn-ü misal olacağını tebliğ ediniz.

Umuma binler selam.

Risale-i Nur'un nüshalarının az olduğu bir dönemde ticarete olduğu gibi yine nedret kanunu geçerli oldu. Yani nâdir olan çok kıymetlidir. Onun için de Üstad "Asıl bunun ehemmiyetli hakiki fiatı, (Risaleyi) alan adam hiç olmazsa on adama okutmaktır. Çünkü nüshaları azdır." diyor.

İkinci olarak insanların Risale-i Nurları hangi şartlarda olursa olsun okumaları veya bir şekilde meşgul olmaları, manevi ders almalarına sebeptir. Zaten Üstad, "Resmi memurlara bir merak düşmüş, arıyorlar. Buldukları vakit, (Risale-i Nurların) tokadını yedikleri halde elini öpüyorlar." diyor.

204. Mektup

Mucizeli Kur'anımızdan Sure-i Rahman tevafukat-ı latifesi içinde bulunan cüz ile, güzel tevafuklu bir cüz ile İstanbul'da matbaacı Aziz'e göstermek için göndermiştik. O da çok beğenmiş, söz vermiş ki: "Ne vakit isterseniz, bunu da Hizb-i Kur'âniye ve Hizb-i Nuriye gibi fotoğrafla tab' edeceğim. Hindistan'a bir milyon Kur'an'ı göndermeye söz verdiğimden, bu mu'cizâtlı Kur'an'ı da içinde onlara göndermek güzel olur."

Cenab-ı Hak, inşaallah Nurcuları muvaffak eder.

Tevafuk mucizeli Kur'an'ın Rahman Sûresi'ne ait lâtif tevafuklu cüz'ü her görenin hoşuna gittiği gibi matbaacı Aziz'in de hoşuna gitmiş. Daha önceki 185. mektuplarda da bahsedildiği Hindistan'dan iki milyon liraya karşılık Kur'an isteyenlere bu tevafuklu Kur'an'dan göndermeyi söz vermiş.

Kur'an-ı Hakim'e tefsirleriyle büyük hizmetler etmiş olan Üstadımız, Kur'an-ı Kerim kelimeleri arasında bu sırlı ve mucizeli tevafuku da keşfedip renkli şekilde yazdırması da cidden çok büyük bir hizmettir.

205. Mektup

Sikke-i Gaybiye'nin fiyatı olarak elli Rehber'i naşirlerinden parasını verdim, aldım, size gönderiyorum. Hem o mübarek mecmuanın bir mübarek fiyatı olarak, bana hizmet eden ve şimdilik pek lüzumu bulunmayan ve başkalarına da vermek istemediğim iki tencere ve on beş sene giydiğim pamuklu entari ve gayet mübarek bir kitaba mukabil, bir çaydanlık ve yirmi dört seneden beri tıraşa hizmet eden bir ustura ve çok zamandan beri bana hizmet eden bir çarşaf, hâzır Kılınc Ali'nin pederiyle Ahmed Rasih'in tahmin ve tensibiyle, dokuz lira tencere, dokuz lira da çaydanlık, dokuz lira tıraş bıçağı, pamuklu entari ve çarşaf ile iki el havlusu ve bir iç donu ile bir pamuklu gömlek fiyatı yekunu yüz yirmi beş lira tahmin edilmiştir. Hâzır olan zatlar bu kıymeti takdir ettiler. Ben daha az fiyat verdim; bu fiat çoktur derim.

Umuma selam.

Üstad'ın bazen kendisine kendi risalesini alabilmesi veya hizmet adına bir şeylerin satın alınması için eşyalarını sattığını biliyoruz. Mesela talebeleri Sikke-i Gaybiye Risaleleri gönderiyorlar. Fiat olarak onlara elli tane Rehber Risalesi gönderiyor. Bu elli Rehber'in parasını nasıl temin ediyor? İki tencere, pamuklu entari, çaydanlık, ustura, çarşaf, satılığa çıkarıyor. 125 lira fiat biçiliyor. Üstad bu fiatı biraz fazla bulup indiriyor.

Evet öyle bir zat ki, kendi yazdığı kitapları kendisine almak veya hediye edebilmek için eşyalarını bile satışı çıkarabiliyor.

Mehmet Çalışkan diyor ki: "Üstad bazı eşyalarını bana sattırırdı. Çok eşyasını sattım. Hep de Nur talebelerine satardım. Parasını kendisine verdiğim zaman sekizde bir kâr payı verirdi. Bu parayla kendisine pirinç, bulgur gibi yiyecekler alırdık."

206. Mektup

Aziz, Sıddık Kardeşlerimiz!~

Evvela: Leyâli-i aşerenizi tebrikle beraber, size Nur'un iki kerametini beyan ediyoruz. Şöyle ki: Bu sıralarda çok cihetlerde, hususan makine ile Nurların inkişafatı, gizli düşman zındıkları şaşırttı. Caz'î, fakat elim bir tarzda bir planla, çok evhama ve iftiralara medar olabilir bir hadiseyi, bir biçare muhakemesiz bir adamın vasıtasıyla yaptırıldılar ki, burada Nur'un en mühim ve vazifesi en ehemmiyetli bir şakirdini, tam hanesinin yanında dört gülle ile, o biçare adam yaralanıyor. Doktor "Yüzde yüz ölecektir" diyor. O mecruhun tarafında dava edecek, resmi, gayr-ı resmi çok adamlar varken ve yüzde doksan o ehemmiyetli şakirde isnad etmek ve o vesileyle hanesindeki bütün Nur Risalelerini ve mektuplarını taharri bahanesiyle elde etmek yüzde doksan ihtimali varken ve o vasıtayla beni ve Nurcuları alâkadar etmek ve o masum şakirdi de acip iftiralarla lekedare etmek, esbaplar olduğu halde, *فَإِنَّكَ مَحْرُوسٌ*, *بِعَيْنِ الْعَيْنَانِ* sırrıyla yine inayet-i İlahiye imdada yetişti. O adam tam yüzünden dört gülle ile yakından vurulduğu halde ölmedi. Ve harika bir surette hiçbir şahit bulunmadı. Hiçbir emare bulunmadı. O vurulan adam, ne mahkemeye, ne babasına, ne kardeşlerine, kim vurduğunu, ısrar ettikleri halde söylemedi, yani söylettilmedi. Eğer söyleseydi, habbevi kubbe yapan münafıklar, acip iftiralar edeceklerdi.

Cenab-ı Hak, ihsan ve keremiyle Nurları ve Nurcuları himaye edip, o hadise ve o bombanın patlaması bize zarar vermedi. Kat'i kanaatimiz gelmiş ki, bu bir keramet-i Nuriyedir. Hem o adam Nurların bir parçasını okuduğu cihetiyle, onun kerametiyle hayatını kurtardığı gibi, ondan aldığı cüz'î bir ders-i hakikat hissiyle, o elîm vaziyetinde ve inatçı tabiatında, yine Nurlara zarar gelmemek için susturuldu. Ne mahkemeye, ne akrabasına söylettilmedi. Fakat benim yanıma bir defa geldiği ve istikamete söz verdiği halde, yanlış hareket ettiği için tokat yedi. Hatta ithama maruz olabilir şakirdin de, kemal-i sadakat ve ihlas içinde bazı lakaytlıkları yüzünden bir şefkat tokadı yediğini anladık.

Bu mektupta önce Kurban Bayramı öncesi gelen mübarek on gece tebrik ediliyor. Sonra Nur'un kerametleri beyan ediliyor. Üstad'a küfreden bir

adama tahammül edemeyerek dört el ateş eden Ceylan Ağabey'in bu işten zararsız sıyrılması ve bu hadiseden hizmete hiçbir zararın gelmemesi hikmetleriyle beyan ediliyor.

Mehmet Çalışkan diyor ki: "Bir gün Ceylan, Üstad'a küfreden Martuş'un oğlu Muzaffer Başaran'ın ağzına tabancayı sıkmış. Adamın dişleri düşmüş, fakat ölmemişti. Adam ölmediği gibi, kat'iyen kendisine kurşunları kimin sıktığını hatırlayıp söyleyememişti. Ben heyecan ve telaşla gidip, durumu Üstad'a söylemiştim. Üstad eliyle işaret ederek, 'Biz o meseleyi kapattık' demişti."

207. Mektup

Aziz, Kıddık Kardeşlerim ve Hizmet-i Kur'âniyede Faal, Sebatkar Arkadaşlarım!

Evvela: Bu sene hacc-ı ekber manasını taşıyan leyali-i aşerenizi ruh u canımızla tebrik ederiz.

Saniyen: Hem dahilde, hem hariçte Nur'un fütuhâtı devam ediyor. Fakat gizli düşmanlarımız olan ehl-i dalalet ve sefahet, ehemmiyetsiz bazı hadiselerle Nur talebelerine telaş vermeye ve habbeyi kubbe yapıp sarsıntı veriyorlar.

Bugünlerde ekser kitaplarım ve üç senelik muhabere mektuplarım meydanda bulunan ehemmiyetli bir şakirdin hanesine yakın, gecede bir vukuat oldu. Ondan istifade ile o şakirdin hanesini taharri etmek yüzde doksan ihtimal-i kavi varken, Cenab-ı Hak, inayetiyle ve hıfz ve himayetiyle o haneyi taharriden kurtardı. Eğer sabahleyin safdil iki kardeşimizi ciddi ikaz etmeseydim ve kitap ve mektupları oradan kaldırmasaydım, yine Nur dairesi içinde büyükçe bir mesele olacaktı.

O vukuatta bir nevi siyaset korkusu da görünüyor. Gerçi inayet-i İlahiye bizi muhafaza etti; fakat bu sıradaki, mecmualar çıkıyor ve inişar ediyor ve biz de pek çok sükunete ve ihtiyata mecbur olduğumuz halde böyle heyecanlı bir hâdise, habbeyi kubbe yapan düşmanlarımız bize telaş ve sarsıntı verecekti. İnayet-i İlahiye, o planı da def etti, bizi muhafaza etti.

Fakat o hilâf-ı memul, birden bu hadiseden ruhuma gelen heyecan ve manevi darbe ve Nur hizmetine ehemmiyetli zarar gelmek dü-

şünmesiyle, hiç ömrümde görmediğim bir sıkıntı ve asabımda manevî yaralar açıldı. İhtiyarsız teessürat beni çok ezliyordu. Birden Cenab-ı Erhamürrahimîn, kemal-i merhametinden, o teessürat-ı manevî yaralarımı tam bir merhem olarak, çok fedakar Nuri Benli'yi ve Kastamonu kahramanı Sadık Bey'i ve İnebolu kahramanlarından İsmail'i tam bir merhem ve ilaç olarak ikinci gün gönderdi. Hem on beş seneden beri şehid olmuş işittiğim ve daima Ubeyd gibi şehid talebelerim içinde ona dua ettiğim, hem İşaratü'l-İ'caz'ı, hem Onuncu Söz'ü tab eden Molla Hamza hayatta, Irak'ta olduğunu ve Nurları aradığını, memlekete giden kardeşimiz Emin'in mektubunda o müjde, tamamıyla yarımı tedavi etti. Cenab-ı Hakk'a hadsiz şükür olsun dedim.

Umum kardeşlerimize binler selam ederiz.

Bir önceki mektupta anlatılan Ceylan Ağabey'in başından geçmiş olay pek çok yönden ele alınıyor. Fütuhât, gizli düşmanlar, entrikalar ve Cenab-ı Hakk'ın inayetleri... Elbetteki delikanlı Ceylan'ın Üstad'ına yapılan küfür karşısında tehevüre kapılıp silaha sarılması, olayın evlerinin yanında olması, evlerinde Üstad'ın kitaplarının ve üç senelik Emirdağ hayatına dair haberleşme mektuplarının bulunması Üstad'ı büyük bir endişeye sevk ediyor. Ruhuna gelen heyecan ve manevî darbe büyük bir sıkıntı ve sinirlerinde mânevî yaralar açıyor. Ama İlahi bir lütufla, Üstad'ın sevdiği pek çok talebe ziyaretine geliyor. Hem de çoktan hiç görüşmediği ve İşârâtü'l-İ'caz ve Onuncu Söz'ü matbaada bastırılmış olan eski talebesi Molla Hamza'nın hayatta olduğuna dair müjdeli haberi alıyor. Böylece inayet-i İlahiye ile yarası tedavi olmuş oluyor.

Üstad ve benzeri şahsiyetlerde, aslında çok ağır bir mükellefiyet yükü olan vefa duygusu, çok derin ve çok boyutlu... Vefa duyduklarının maddi-manevî her şeyleri ile ilgileniyorlar ve dualarında hep onları ve onların yakınlarını bile yad ediyorlar. İnsanlar ve bilhassa yakın dostları hakkında mekânı ve eşyayı da içine alan vefa hissi çok kuvvetli. Belki de bu, üzerlerine yüklenen kudsî vazifenin ayrılmaz lâzımlarındandır.

208. Mektup

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Evvela: Size hem acıp, hem elim, hem latif bir macera-yı hayatımı, düşmanlarımın hem şen'i, hem bin ihtimalden bir tek ihtimalle hiçbir

şeytan hiçbir kimseyi kandıramadığı bir iftiralarını ve Nur'a karşı istimal edilecek hiçbir silahları kalmadığını beyan etmeye bir münasebet geldi. Şöyle ki:

Tarih-i hayatımı bilenlere malûmdur. Elli beş sene evvel ben, yirmi yaşlarında iken, Bitlis'te merhum vali Ömer Paşa hanesinde iki sene onun ısrarıyla ve ilme ziyade hürmetiyle kaldım. Onun altı adet kızları vardı; üçü küçük, üçü büyük. Ben, üç büyükleri, iki sene beraber bir hanede kaldığımız halde, birbirinden tefrik edip tanımıyordum. O derece dikkat etmiyordum ki bileyim. Hatta bir âlim misafirim yanıma geldi, iki günde onları birbirinden fark etti, tanıdı. Herkes ve ben de bu hale hayret ederdik. Bana sordular: “Neden bakmıyorsun?”

Dedim: “İlmin izzetini muhafaza etmek, beni baktırmıyor.”

Hem kırk sene evvel İstanbul'da Kağıthane şenliğinin yevm-i mahsusunda, Köprüden tâ Kağıthane'ye kadar Haliç'in iki tarafında binler açık saçık Rum ve Ermeni ve İstanbullu karı ve kızlar dizildikleri sırada, ben ve merhum meb'us Molla Seyyid Tâha ve meb'us Hacı İlyas ile beraber kayığa bindik, o kadınların yanlarından geçiyorduk. Benim hiç haberim yoktu. Halbuki Molla Tâha ve Hacı İlyas, beni tecrübeye karar verdikleri ve nöbetle beni tarassut ettiklerini bir saat seyahat sonunda itiraf edip dediler:

“Senin bu haline hayret ettik, hiç bakmadın.”

Dedim: “Lüzumsuz, geçici, günahlı zevklerin akıbeti elemeler, tees-süfler olmasından, istemiyorum.”

Hem bütün tarih-i hayatımda hediyeleri kabul etmek ve minnet altına girip halkın sadaka ve ihsanlarını almaktan çekindiğimi, benimle arkadaşlık edenler bilirler. Nurların ve hizmet-i imaniye ve Kur'ânîyenin şerefini ve selametini himaye etmek için, dünyanın maddi ve içtimai ve siyasi bütün ezvakını ve merakını terk ettiğimi ve idam gibi ehl-i garazın bütün tehditlerine beş para ehemmiyet vermediğimi, yirmi sene işkenceli esaretimdeki, iki dehşetli hapislerimde ve mahkemelerimde kat'i görüldü. İşte, yetmiş beş sene devam eden bu düsturu hayatım varken, Risale-i Nur'un fevkalade kıymetini kırmak fikriyle, şeytanların bile hatır ve hayaline gelmeyen bir iftira, resmî makamını işgal eden bir adam yaptı. Ve demiş: “Gecede tablalarla baklavalara, fa-

hişe ve namussuzlar yanına gidiyorlar.” Halbuki benim kapım gecede dışarıdan ve içeriden kilitli, hem sabaha kadar bir bekçi, o bedbahtın emriyle kapımı bekliyordu. Hem buradaki komşular ve bütün dostlar bilirler ki, ben, işâ namazından sonra, tâ sabaha kadar hiç kimseyi yanıma kabul etmemişim.

İşte böyle bir iftiraya bir sefih, ahmak insan, eşek olsa, sonra şeytan olsa, buna ihtimal vermez. O adam anladı, o gibi planlardan vazgeçti, buradan başka yere cehennem olup gitti. Onun resmiyet cihetiyle beni değil, belki Nurcuları lekedar etmek için kurduğu planıyla, bu yeni hadiseyi vesile edip şakirdlere leke sürmek istenildi. Fakat hıfz ve himayet ve inayet-i İlahiye, o planı da harika bir tarzda akim bıraktı.

Bu beyanla ben nefsimi tebrie etmiyorum. Belki “Kudsî hizmet-i imaniye, o nefsi bütün hevesatından vazgeçirmiş; ve o hizmetteki manevi zevk ona kafi geliyor” demek istiyorum ve Nurcuların ihtiyat ve dikkate ihtiyaçlarını beyan ediyorum.

Saniyen: Makine işinde tecrübeli ve muktedir hususî katibi size gönderiyorum. Kendim zahmetle yazdığımından, bundan sonra kısaca yazacağım, gücenmeyiniz.

Salisen: Eflani taraflarında hatip Mehmed’e, Tevfik’e selam ediyorum, rüyası mübarektir.

Rabian: Bu dakikada Kastamonu Hüsrev’i Mehmed Feyzi’nin tebrik ve Nur fütuhatının müjdelerini havi parlak, güzel mektubunu aldım. Ve o kıymetli kardeşimiz başta olarak Hilmi, Emin, Beşkardeş’ler, Ulviye’ler, Zehra’lar, Lütfiye’ler gibi Nurcu hemşirelerimizin hem leyalı-i aşerelerini, hem bayramlarını ruh u canımızla tebrik ediyoruz. Hem Hulusi’ nin, hem Feyzi’nin mektuplarını leffen gönderiyoruz.

Daha önceki mektuplarda da geçtiği gibi maalesef Ankara’dan gelen, bugünkü andıçlara benzer telkin hatta emirlerle o zaman ki Emirdağ Kaymakamı gibi kötülük yapmaya istekli âmir ve memurlar, zehirlemekten iftira atmaya kadar her türlü sinsi planı Üstad’a karşı uyguladılar. Ama Cenab-ı Hak onları hep boşa çıkardı. Bazılarını da onların ayaklarına do-laştırdı. Bunların içinde beynine kurşun sıkıp intihar ederek kendi cezalarını kendilerine verenler bile var. Ama yine de Risale-i Nur talebelerinin çok ihtiyatlı, tedbirli ve dikkatli olmaları gerekiyor.

Mehmet Çalışkan Ağabey diyor ki: “Emirdağ’da o zamanlar, Öldümoğlu adında sarhoş bir adam vardı. Bir memur, kağıda yazmış: ‘Said’in talebesi buradan Said’e rakı aldı.’ Rakıcı dükkanında Öldümoğlu’na bu kâğıdı imzalamasını söylemiş. Öldümoğlu ise, şiddetle, ‘Ben bu yalana imza atmam, tövbeler olsun.’ diye reddetmiş. Bunu yapan memur aynı gece beraber rakı içtiği arkadaşlarıyla gezerken aralarında kavga çıkmış. O iftiracı adama orada dayak atmışlar ve tabancasını da almışlar.”

209. Mektup

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Evvela: Nurun ehemmiyetli ve çok hayırlı bir şakirdi, çocukların namına benden sordu ki: “Nurun halis ve ehemmiyetli bir kısım şakirdleri, pek musırrane olarak, ahir zamanda gelen Âl-i Beyt’in büyük bir mürşidi seni zannediyorlar ve o kadar çekindiğin halde onlar ısrar ediyorlar. Sen de bu kadar musırrane onların fikirlerini kabul etmiyorsun, çekiniyorsun. Elbette onların elinde bir hakikat ve kat’i bir hüccet var ve sen de bir hikmet ve hakikate binaen onlara muvafakat etmiyorsun. Bu ise bir tezattır, herhalde hallini istiyoruz.”

Ben de bu zatın temsil ettiği çok mesailere cevaben derim ki:

O has Nurcuların ellerinde bir hakikat var. Fakat iki cihette bir tabir ve te’vil lazım.

Birincisi: Çok defa mektuplarımda işaret ettiğim gibi, Mehdi-i Âl-i Resulün temsil ettiği kudsî cemaatinin şahs-ı manevisinin üç vazifesi var. Eğer çabuk kıyamet kopmazsa ve beşer bütün bütün yoldan çıkmazsa, o vazifeleri onun cemiyeti ve seyyidler cemaati yapacağını rahmet-i İlahiyeden bekliyoruz. Ve onun üç büyük vazifesi olacak:

Birincisi: Fen ve felsefenin tasallutuyla ve maddiyun ve tabiiyyun taunu, beşer içine intişar etmesiyle, her şeyden evvel felsefeyi ve maddiyun fikrini tam susturacak bir tarzda imanı kurtarmaktır.

Ehl-i imanı dalaletten muhafaza etmek ve bu vazife hem dünya, hem her şeyi bırakmakla, çok zaman tedkikat ile meşguliyeti iktiza ettiğinden, Hazret-i Mehdi’nin, o vazifesini bizzat kendisi görmeye vakit ve hal müsaade edemez. Çünkü hilafet-i Muhammediye (aleyhissalatü ves-

selâm) cihetindeki saltanatı, onunla iştigale vakit bırakmıyor. Herhalde o vazifeyi ondan evvel bir taife bir cihette görecektir. O zat, o taifenin uzun tetkikatıyla yazdıkları eseri kendine hazır bir program yapacak, onunla o birinci vazifeyi tam yapmış olacak.

Bu vazifenin istinad ettiği kuvvet ve manevi ordusu, yalnız ihlas ve sadakat ve tesanüd sıfatlarına tam sahip olan bir kısım şakirdlerdir. Ne kadar da az da olsalar, manen bir ordu kadar kuvvetli ve kıymetli sayılırlar.

İkinci vazifesi: Hilafet-i Muhammediye (aleyhissalatü vesselâm) unvanıyla şecir-i İslamiyeyi ihya etmektir. Âlem-i İslam'ın vahdetini nokta-i istinad edip beşeriyeti maddi ve manevi tehlikelerden ve gazab-ı İlahiden kurtarmaktır. Bu vazifenin, nokta-i istinadı ve hadimleri, milyonlarla efradı bulunan ordular lazımdır.

Üçüncü vazifesi: İnkılabat-ı zamaniye ile çok ahkam-ı Kur'âniyenin zedelenmesiyle ve şeriat-ı Muhammediyenin (aleyhissalatü vesselâm) kanunları bir derece tatile uğramasıyla, o zat, bütün ehl-i imanın manevi yardımcılarıyla ve ittihad-ı İslam'ın muavenetiyle ve bütün ulema ve evliyanın ve bilhassa Âl-i Beyt'in neslinden her asırda kuvvetli ve kesretli bulunan milyonlar fedakar seyyidlerin iltihaklarıyla o vazife-i uzmayı yapmaya çalışır.

Şimdi hakikat-i hal böyle olduğu halde, en birinci vazifesi ve en yüksek mesleği olan imanı kurtarmak ve imanı, tahkiki bir surette umuma ders vermek, hatta avamın da imanını tahkiki yapmak vazifesi ise, manen ve hakikaten hidayet edici, irşad edici manasının tam sarahatini ifade ettiği için, Nur şakirdleri bu vazifeyi tamamıyla Risale-i Nur da gördüklerinden, ikinci ve üçüncü vazifeler buna nisbeten ikinci ve üçüncü derecedir diye, Risale-i Nur'un şahs-ı manevisini haklı olarak bir nevi Mehdi telakki ediyorlar. O şahs-ı manevinin de bir mümessili, Nur şakirdlerinin tesanüdünden gelen bir şahs-ı manevi ve o şahs-ı manevide bir nevi mümessili olan biçare tercümanını zannettiklerinden, bazan o ismi ona da veriyorlar. Gerçi bu, bir iltibas ve bir sehivdir, fakat onlar onda mes'ul değiller. Çünkü ziyade hüsn-ü zan, eskiden beri cereyan ediyor ve itiraz edilmez. Ben de o kardeşlerimin pek ziyade hüsn-ü zanlarını bir nevi dua ve bir temenni ve Nur

talebelerinin kemal-i itikatlarının bir teressuhu gördüğümünden, onlara çok ilişmezdim. Hatta eski evliyanın bir kısmı, keramet-i gaybiyelerinde Risale-i Nur'u aynı o ahir zamanın hidayet edicisi olduğu diye keşifleri, bu tahkikat ile te'vili anlaşılır. Demek iki noktada bir iltibas var; te'vil lazımdır.

Birincisi: Âhirdeki iki vazife, gerçi hakikat noktasında birinci vazife derecesinde değiller; fakat hilafet-i Muhammediye (aleyhissalatü vesse-lâm) ve ittihad-ı İslam ordularıyla zemin yüzünde saltanat-ı İslamiyeyi sürmek cihetinde herkeste, hususan avamda, hususan ehl-i siyasette, hususan bu asrın efkârında, o birinci vazifeden bin derece geniş görünüyor. Ve bu isim bir adama verildiği vakit, bu iki vazife hatıra geliyor; siyaset manasını ihsas eder, belki de bir hodfuruşluk manasını hatıra getirir; belki bir şan, şeref ve makamperestlik ve şöhetperestlik arzularını gösterir. Ve eskiden beri ve şimdi de çok safdil ve makamperest zatlar, Mehdi olacağım diye dava ederler. Gerçi her asırda hidayet edici, bir nevi Mehdi ve müceddid geliyor ve gelmiş. Fakat herbiri, üç vazifelerden birisini bir cihette yapması itibarıyla, ahir zamanın Büyük Mehdi unvanını almamışlar.

Hem mahkemede Denizli ehl-i vukufu, bazı şakirdlerin bu itikatlarına göre, bana karşı demişler ki:

“Eğer Mehdilik dava etse, bütün şakirdleri kabul edecekler.”

Ben de onlara demiştim: “Ben, kendimi seyid bilemiyorum. Bu zamanda nesiller bilinmiyor. Halbuki âhir zamanın o büyük şahsı, Âl-i Beyt'ten olacaktır. Gerçi manen ben Hazret-i Ali'nin (radiyallâhu anh) bir veled-i manevisi hükmünde, ondan hakikat dersini aldım ve Al-i Muhammed (aleyhisselam) bir manada hakiki Nur şakirdlerine şamil olmasından, ben de Âl-i Beyt'ten sayılabilirim. Fakat bu zaman şahs-ı manevi zamanı olmasından ve Nurun mesleğinde hiçbir cihette benlik ve şahsiyet ve şahsî makamları arzu etmek ve şan şeref kazanmak olmaz; ve sırr-ı ihlâsa tam muhalif olmasından, Cenab-ı Hakk'a hadsiz şükür ediyorum ki, beni kendime beğendirmemesinden, ben öyle şahsî ve haddimden hadsiz derece fazla makamata gözümlü dikmem. Ve Nurdaki ihlâsı bozmamak için, uhrevî makamat dahi bana verilse, bırakmaya kendimi mecbur biliyorum” dedim, o ehl-i vukuf sustu.

Âhırzamanın büyük mürşidi ile ilgili soruya Üstad çok temkinli ifadelerle şöyle bir izah getiriyor:

“Eğer çabuk kıyamet kopmazsa ve beşer bütün bütün yoldan çıkmazsa, o vazifeleri onun cemiyeti ve Seyyidler cemaati yapacağını rahmet-i İlahiyeden bekliyoruz. Onun üç büyük vazifesi olacak.”

Bunlardan en mühimi olan, Âhir zamanda fen ve felsefenin musallat olmasıyla materyalist ve naturalist inkarcılığının bir veba salgını gibi yayılmasına karşılık, bu salgını durduracak ve felsefi inkarcılığı susturacak, bütün semavî dinleri cihan çapında müdafaa edecek Kur’ânî bir hakikate ihtiyaç var. Zaten bu dinsiz cereyan karşısında diğer semavi dinler mağlup düşmüş vaziyette... Onun için sadece Kur’ân ve Kur’ân hakikatleri bunun üstesinden gelebilir... Bu dehşetli döneme kadar her yüz yılda, siyasî veya fikrî sapmaları Ömer bin Abdülaziz, İmam-ı Gazali ve İmamı Rabbani gibi mücedditler ıslah ve tecdid etmişlerdir. Ama bu Âhırzaman fitnesi hem itikat ve iman sahasında, hem de sadece Müslüman Dünya’nın problemi değil; bütün insanlığın ölüm-kalım savaşı derecesinde bir problem... Eğer bu mesele kökten halledilmezse, artık gelen kıyamet ve mahşer hem de gün günden beter demektir. Bu bakımdan Âhırzamanın müceddidi çok farklıdır. Biz bugün Kur’ân tefsirleri olan Risale-i Nurlarla bu muazzam ve muhteşem tecdidin yapıldığına şahidiz. Bu noktadan Risale-i Nur Talebelerinin Üstadlarına ve Risale-i Nurlara Müceddit ve Hidayet Rehberi nazarıyla bakmalarında yerden göğe kadar hakları vardır.

Hem bu iman meselesi, 200. Mektupta bir nebze temas ettiğimiz gibi hayat ve şariat meselelerinden çok çok önemlidir.

210. Mektup

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Evvela: Umum Nurcuların mübarek bayramlarını ve haccü'l-ekberde bulunan Nur şakirdleriyle ve hacdaki Nur taraftarlarının bayramlarını tebrik içinde ve çok zamandan beri esaret altında kalmış ve istiklaliyetini kaybetmiş Hindistan, Arabistan gibi Âlem-i İslam’ın büyük memleketleri birer devlet-i İslamiye şeklinde Hind’de yüz milyon bir

devlet-i İslamiye, Cava'da elli milyondan ziyade bir devlet-i İslamiye ve Arabistan'da dört beş hükümet bir cemahir-i müttefika gibi Arap birliği ile İslam birliğini birleştirmesindeki Âlem-i İslam'ın bu büyük bayramının mukaddemesini tebrik ile bu bayram bize müjde veriyor.

Saniyen: İstanbul'da, Re'fet Bey'in ve Mustafa Oruç'un yazdıklarına göre, çok zaman İslam ordusunu idare eden ve sonra darülfünuna inkılap eden Harbiye Nezareti ve Bab-ı Seraskeri, o muazzam binanın altında *إِنَّا فَتَحْنَا لَكَ فَتْحًا مُّبِينًا... وَيَنْصُرَكَ اللَّهُ نَصْرًا عَزِيمًا* hatt-ı Kur'ân ile o mânidar Kur'ân ayeti yazılmışken, sonra da mermer taşlarla üzeri kapatılıp o nurları gizlemişlerdi. Şimdi yeniden hatt-ı Kur'âniyeye bir nümune-i müsaade ve Risale-i Nur'un takip ettiği maksadına bir vesile ve üniversite ileride bir Nur Medresesi olmasına bir işaret olduğu gibi, Denizli Nurlularından Ahmed'lerin meşhur alim ve akalca on dokuzuncu asrın en büyüğü ve içtimai filozofların en ilerisi Bismarck'ın eserinden aldıkları bir fıkrada, o yüksek Bismarck, eserinde diyor ki:

“Kur'ân'ı her cihetle tetkik ettim, her kelimesinde büyük bir hikmet gördüm. Bunun misli ve beşeriyeti idare edecek hiçbir eser yoktur ve gelemez.”

Ve Peygambere hitaben der:

“Ya Muhammed! Sana muasır olamadığımdan çok müteessirim. Beşeriyet senin gibi mümtaz bir kudreti bir defa görmüş, bâdema göre-meyecektir. Binaenaleyh, senin huzurunda kemal-i hürmetle eğilirim.”

Bismarck

diye imzasını atmış. Ve o fıkrasında tahrif ve nesh olunan kütüb-ü münzeleyi ziyade tenkis ettiği için, o cümleler yazılmamalı; ben de işareti ettim.

O zat on dokuzuncu asrın en akıllı ve en büyük bir filozofu ve siyasetin ve içtimaiyat-ı beşeriyenin en mühim bir şahsiyeti olması; hem Âlem-i İslam, istiklalietini bir derece elde etmesi; ve ecnebi hükümetlerin hakaik-i Kur'âniyeyi araması; ve garp ve şimal-i garbide Kur'ân lehinde büyük bir cereyan bulunması; hem Amerika'nın en yüksek ve meşhur filozofu olan Mister Carlyle dahi aynen Bismarck gibi demiş:

“Başka kitaplar, hiçbir cihette Kur’ân’a yetişemez. Hakiki söz odur, onu dinlemeliyiz” diye kat’i karar vermesi;²⁵ ve Nurların da her tarafta fütuhâtı ve ileri gitmesi, büyük bir fa’l-i hayırdır ki, ecnebidde çok Bismarck’lar ve Mister Carlylelar çıkacaklar ve emareleri de var diye Nurculara bir bayram hediyesi olarak takdim ediyoruz ve Bismarck’ın fıkrasını leffen gönderiyoruz.

Haccü'l-ekberde olan talebelerle bütün dost ve taraftarların Kurban Bayramı'nı tebrik ettikten sonra Hutbe-i Şamiye'de (1327. M. 1909) verdiği İslam Âlemi'nin yavaş yavaş İslam Devleti şeklinde hürriyete kavuşmaları ile ilgili müjdenin bir tahakkuku olarak Hind'de, Pakistan'da, Cava'da Arabistan'da yeni yeni devletlerin ortaya çıkmasını da, Âlem-i İslam'ın büyük bayramının başlangıcı görek Üstad tebrik ediyor.

İkinci olarak, Osmanlı döneminde Savunma Bakanlığı'nın ve Genel Kurmay Başkanlığı'nın buldukları binanın alnında “Biz sana apaçık bir fetih yolu açtık” (Fetih Sûresi 1. âyeti) ile “Ve Allah sana pek şerefli bir zaferle yardım etti.” (Fetih Sûresi, 3. âyeti) Kur’ân hattı ile yazılı olarak bulunuyordu. Daha sonra bu yazıların üzeri mermer taşlarla kapatıldı. Şimdi İstanbul Üniversitesi olan bu binanın alnındaki bu yazılar tekrar açılıp ortaya çıkarıldı. Üstad bu durumu hayırlı bir tefe’ülle şöyle değerlendiriyor: “Şimdi yeniden hatt-ı Kur’âniyeye bir müsaade nümûnesi ve Risale-i Nur’un takip ettiği maksadına bir vesile ve Üniversite ileride bir Nur Medresesi olacağına bir işarettir.”

Üstad, 19. Asrın içtimaiyatçı filozoflardan Alman devlet adamı Bismarck'ın Kur’ân için söyledikleriyle, Amerikalı filozof Mister Carlyle'in Kur’ân ve Peygamberimiz için söylediklerini değerlendirerek –inşaalâh– Batı dünyasında İslâmiyet lehine gelişmeler olacağını müjdelemiştir. İşârâtü'l-İ'caz'ın sonuna da İslâmiyet hakkında güzel takdirlerde bulunan Batılı meşhur düşünürlerin sözlerini ilave ettirmiştir.

Samanyolu TV, Batılı ilim ve fikir adamlarıyla yapılan röportajları Diyalogun Meyvesi programlarında neşrederek, bu husustaki büyük gelişmelere ışık tutmakta ve Üstad'ın müjdelerinin gerçekleşmekte olduğunu da filen arz edip göstermektedir.

²⁵ Risale-i Nur'dan Arabi İşârâtü'l-İ'caz tefsiri otuz sene evvel, onun bu kıymetli hakperestane hükmüne işaret etmiş.

211. Mektup

İnebolu kahramanlarından berber Ali Osman'ın masum mahdununun güzel yazısıyla gönderdiği mektuba baktım, birden hatırıma geldi: Üç mühim Nur merkezinde üç berber tam birbirine benzer bir tarzda Nur'a büyük hizmetleri, hem herbirisi çocuklarıyla Nur'a çalışmaları, beni mesrur eyledi. Berber Burhan, berber Hıfzı, berber Ali Osman, Nur'un birer kıymetli kahramanlarıdır. Allah onları çoluk ve çocuklarıyla dünyada ve ahirette mes'ud etsin. Amin.

Said Nursî

Üstad, İnebolu'lu berber Ali Osman'ı ele alarak, berber Burhan ve berber Hıfzı'yı da zikretmektedir. Dinî, vatanî ve sınıfî birlik ve beraberliğimiz bizleri bütünlük içinde tutan dinamiklerdendir. Sınıfî irtibat inşaallah inkişaf ettirilerek hizmet-i imaniye ve Kur'âniyeye vesile kılınacaktır.

212. Mektup

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Evvela: Medresetü'z-Zehra'nın üç şakirdinin hafifçe bir ay hapis cezası ve pek haksız ve çok manasız ve soğuk hakimın hiddetine maruz kalmalarına mukabil, kat'î bir kanaatle ve çok emarelerin kuvvetiyle müjde veriyoruz ki, o şakirdler ve yardımcıları, o adamın küçücük verdiği ceza ve manasız hiddetine bedel; ruhaniler, melaikeler ve istikbaldeki nesl-i ati milyonlar alkışlamalarla öyle şakirdleri tebrik ediyorlar. Ve haps-i ebedinin milyonlar sene cezalardan kurtulmaya vesile oldukları için, böyle sinek kanadı kadar ehemmiyeti olmayan bu gibi taciz ve tazipleri hiçe indirir, belki iftiharla sevindirir.

Evet, bir asır evvel dünyanın en akıllı ve en müdakkiki ve filozofu ve saltanatlı hakimi telakki edilen ve kendi Hıristiyan iken bütün eski dinleri ve kitapları hiçe indiren, belki inkar etmek cür'etini gösteren, gayet enaniyetli ve şöhretli olan Prens Bismarck'ın Kur'ân-ı Hakim'in önünde kendi imzasıyla ve bütün kuvvetiyle tasdikkarane secde etmesini yazan ve inat ve enaniyetini ve dinsizliğini bırakıp Kur'ân'a teslim olduğunu âleme ilan ettiğini ceridelerde neşredildiği bir hengamda ve

bütün edyan-ı semaviyeyi inkar eden ve şark-ı şimalideki şimdiki dehşetli hükümetin teşvikiyle kesretle içindeki Müslümanları hacca gönderip, Âlem-i İslam nazarında dinsizliğini ve inat ve adavetini bırakmak tarzında, güya Kur'ân'ı inkar edemiyor ve azametine karşı bir nevi teslimiyet ve dehalet tarzında, "Buradakilerden daha ziyade Kur'ân'ı ehemmiyetli biliyorum" diye, "Bu noktada onlar benden daha geri düşüyorlar ki, benim kadar hacı gönderemiyor" demesine mukabil, buradakiler dahi, maşaallah, tam müsaade ettikleri halde ve böyle siyasi propaganda edildiği bir zamanda, Medresetü'z-Zehra'nın Nur şakirdleri, o mahiyet ve azametteki Kur'ân-ı Mucizü'l-Beyan'ın hakikatlerini Zülfikar ve Asâ-yı Musa gibi harika risalelerle mucizelerini kalemleriyle neşredip en muannid dinsizleri tasdike mecbur etmelerine mukabil, ehl-i dalaletin hücumu, elbette değil yalnız ehl-i hakikat insanları, belki ruhanileri, belki melekleri de ağılatır ve arzı ve semayı hiddete getirebilir.

Madem iki sene tetkikten sonra Ayetü'l-Kübra eski harflerle tab edilen bin nüsha ve Nur'un bütün risaleleri ittifakan beraatle beraber umumu iade edilmiş. Aynen iade edilen bazı risalelerin eski hurufla tek-sirini bir suç sayıp ceza vermek, adliyeleri cidden alâkadar edip adalet şerefini kırıyor.

Saniyen: Benim hususî katibim şimdi yok, başka katipler de benim dilimi iyi anlamıyorlar; ben de hem rahatsız ve hem de geç ve güç yazabiliyorum. Halbuki, dünden beri yirmiye yakın mektuplar geldi. İçinde de pek çok kardeşlerimiz ve hemşirelerimiz isimleri var. Biz, onların umumunun hem bayramlarını tebrik ediyoruz, hem yeni şakird olmak isteyenleri ruh u canımızla kabul ediyoruz. Ve onları öyle sevk eden zat-lara da Allah razı olsun ve kalblerindeki muradları ne ise Cenab-ı Hak onları muvaffak eylesin deriz.

Salisen: Nur santralı Sabri'nin (r.h.) Lahika'ya girecek güzel mektubu ve Ali Osman ve Çilingir Ali'nin Nurların neşrindeki kudsî hizmetleri ve İbrahim Edhem'in Balıkesir ve sair taraflarda tesirli faaliyeti ve onun irşadiyla çokların Nur dairesine girmesi ve Ahmed Fuad'ın da Eflani havalisinde Hasan Feyzi gibi faaliyeti ve şiddetli alakası; ve Konyalı Sabri'nin genç mekteplilerin çoklukla Nur dairesine girmelerine çalışması ve başta müfessir, hacı ve hoca Vehbi Efendi ve Konya

ulemasının Nurlara karşı hüsn-ü teveccühleri ve tasdikkarane müna-sebetleri; ve muallim Abdurrahman İhsan'ın hasbihal mektubundaki samimi ve ciddi Nur'a alâkadarlığı; ve Tavşanlı Vaizi Osman'ın mektubunda pek samimi ve ciddi iki üç zatın Nur şakirdliğine kemal-i ciddiyetle girmeleri; ve Eğirdir köylerinde Ali Osman'ın ve Halil İbrahim'in tasdikiyle çok halis Nurcuların yetişmesi; ve Ankara darülfünununda Nura ehemmiyetli hizmet eden ve Kastamonu'da mektep gençlerinden en evvel Nurlara giren ve Ankara'daki Abdurrahman'ın oğlu Vahdet'i himaye ve muhafazaya çalışan Araçlı Abdullah'ın mektubunda tam imanlı ve dindarane ve müjdekarane yazması ve orada okuyucuların çok olmasıyla ellerindeki risalenin kafi olmadığına ve Konyalı arkadaşı Mehmed ile beraber gençler içerisinde Nur neşretmeleri; ve Aydın tarafında inşaallah bir Ahmed Feyzi hükmünde, Nurlarla gayet alâkadar Ali Akdağ'ın güzel ve samimi mektubundaki duaları ve tavsifleri ve Nur'un tesirlerini hissetmesi gibi fıkraların mealleri, bizi ve Nur dairesini tamamıyla mesrur ettiği gibi, bu bayramda da büyük bir manevi hediye olarak kabul ediyoruz. Cenab-ı Hak, onların umumundan razı olsun. hususî ve ayrı ayrı mektup yazamadığımdan gücenmesinler.

Hüsrev'in layiha-i temyize ait mektubunu hiç ilişmeden kabul ettiğim için, sizdeki aynı suretini Mahkeme-i Temyize gönderebilirsiniz. Madem sizde bir sureti vardır, bu mektubu göndermeden Lahika'ya da geçsin. Şimdi gelen mektupta Gençlik Rehberi'nin fiyatını siz benden daha iyi bilirsiniz. Bir veya bir buçuk banknottan aşağı olmasın. Hüsrev'in kalemi Dördüncü Söze başlamasına bin barekallah deriz. Allah muvaffak eylesin, amin. Safranbolu kahramanı berber Hıfzı, Hüsnü, Yılmaz iki masum Nurcu mahdumlarıyla ve İnebolu kahramanlarından Ali Osman ve iki Nurcu mahdumlarının bayram tebriklerine mukabil selam, hem muvaffakiyetlerine dua ederiz.

Üstad bu mektupta haksızlığa uğrayan Risale-i Nur talebelerini teskin ve teselli ederken; Müslümanlara hücum eden ehl-i dalâletin de gadre ve zulümlerini yüzlerine vuruyor.

Gerçekten, iman ve Kur'ân hizmeti için gadren ve zulmen bir ay hapis cezasını çekmenin karşılığında ruhaniler ve melâikeler ve istikbaldeki nesl-i

âtî, milyonlar alkışlamalarla onları tebrik edecek ve ebedî hapsin milyonlar sene cezalarından kurtarmaya vesile olacaktır.

Bir taraftan gazeteler bir asır önce, dünyanın en akıllı, en müdakkik filozofu kendisi Hıristiyan olduğu halde, İslamdan önceki dinleri, kitapları inkâr etme cüretini gösteren gayet enâniyetli ve şöhretli Prens Bismarck'ın Kur'ân-ı Kerîm önünde kendi imzası ile secde ettiğini ve Kur'ân'a teslim olduğunu yazıyor; Rusya bile içinde bulunan Müslümanları hacca göndererek Âlem-i İslam nazarında dinsizliği bıraktığını gösterip Kur'ân'a bir taraftan teslimiyetini bildiriyor, öbür taraftan bizimkiler Zülfikar ve Asâ-yı Musa gibi harika Risalelerle Kur'ân-ı Hakim'in mucizelerini neşreden Risale-i Nur talebelerine hücum ediyorlar. Bu hücum, sadece insan olan insanları değil, belki ruhanileri, melekleri ağlatır; yer ve gökleri de hiddete getirebilir.

İkinci olarak Üstad, kendisine mektup gönderen Nur Talebelerine, özel bir sekreteri olmadığını, başkaları da dilini iyi anlamadıklarını kendisinin de hem rahatsız hem de geç ve güç yazabildiğini beyan ederek bir nevi özür dileyip hepsine dua ediyor.

Üçüncü olarak, yapılan hizmet güzelliklerini birer birer sayıp, hepsine ayrı ayrı özel mektup yazamadığı için gücenmemelerini istiyor ve hepsine dua ediyor.

Burada dikkat edeceğimiz husus, Üstad, zerre kadar hizmeti olana, mutlaka ismen olsun anarak bir değer verdiğini izhar ediyor. En azından bir kelime ile gönül alıyor, iltifat ediyor...

213. Mektup

Aziz, sıddık kardeşim Re'fet Bey!

Evvela: Bazı bize temas eden cüz'î hadiseler münasebetiyle bir hakikati beyan etmek şiddetle ruhuma ihtar edildi. Şöyle ki:

Risale-i Nur hiçbir şeye alet olamadığını ve rıza-yı İlahiyeden başka hiçbir maksada vesile olamadığını ve doğrudan doğruya her şeyden evvel iman hakikatlerini ders vermek ve biçare zayıfların ve şüpheye düşenlerin imanlarını kurtarmak olduğunu, elbette sizin gibi nurun has şakirdleri biliyorlar.

Saniyen: Risale-i Nur'un bu kadar muarızlarına mukabil en büyük kuvveti ihlas olduğundan ve dünyanın hiçbir şeyine alet olmadığı gibi, tarafgirlik hissiyatına bina edilen cereyanlara, hususan siyasete temas eden cereyanlarla alâkadar olmaz. Çünkü tarafgirlik damarı ihlası kırar, hakikati değiştirir. Hatta, benim otuz seneden beri siyaseti terk ettiğime sebep, bir mübarek alimin takip ettiği cereyanın tarafgirlik damarıyla, salih ve büyük bir alimin onun fikrine muhalif olmasından tefsik derecesinde tahkir edip ve cereyanına ve kendi fikrine muvafık meşhur ve mütecaviz bir münafığı gayet medh ü sena etti. Ben de bütün ruhumla ürktüm. Demek tarafgirlik hissine siyasetçilik de karışsa, böyle acip hatalara sebebiyet veriyor diye *أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ وَالسِّيَاسَةِ* dedim, o zamandan beri siyaseti terk ettim.

O halim neticesi olarak, sizin gibi kardeşlerim bilirsiniz ki, yirmi beş seneden beri bir gazeteyi ne okudum, ne dinledim ve ne de merak ettim. Ve on sene Harb-i Umumiye bakmadım, bilmedim. Ve merak etmedim; ve yirmi iki sene bu işkenceli esaretimde tarafgirliğe ve siyasete temas etmemek için ve Nurlardaki ihlusa zarar gelmemek için, müdafaatımdan başka, istirahatim için hiç müracaat etmediğimi bilirsiniz.

Hem bilirsiniz ki, hapiste size yazdığım gibi, benim idamıma hükmeden adamlar, beni işkenceli tazip edenler, Risale-i Nur ile imanlarını kurtarsalar, şahit olunuz ki, ben, onları helal ediyorum. Ve tarafgirlik damarıyla ihlusa zarar gelmemek için, bu iki üç senede dahilden ve hariçten gelen fırtınalı cereyanlara hiç temas etmedik ve kardeşlerimi de bir derece ikaz ettim.

Salisen: Bilirsiniz ki, kendim sadaka ve yardımları kabul etmediğim gibi, öyle yardımlara da vesile olamadığımdan, kendi elbisemi ve lüzumlu eşyayı satıp o parayla kendi kitaplarımı, yazan kardeşlerimden satın alıyorum. Tâ Risale-i Nur'un ihlasına dünya menfaatleri girmesin, bir zarar vermesin ve başka kardeşler de ibret alıp hiçbir şeye âlet edilmesin.

Rabian: Nurun hakiki şakirdlerine Nur kafidir. Onlar da kanaat etmeli, başka şereflere veya maddi, manevi menfaatlara gözünü dikmesin.

Hem münakaşa, münazaa ve mesail-i diniyede damarlara dokuna-

cak tarafgirane mübahese etmemek lazımdır ki, Nur aleyhinde garazkarlar çıkmasın. Hatta, bir hiss-i kable'l-vuku ile, Mustafa Oruç kardeşimizin Risale-i Nur'un mesleğine muhalif olarak birisiyle mübahesesi, aynı zamanda, belki aynı dakikada ona gayet hiddet ve şiddetle bir gücenmek kalbime geldi. Hatta o Nur'dan kazandığı çok ehemmiyetli makamından atmak arzusu oldu, kalben müteessir oldum. Bu benim için bir Abdurrahman idi, neden böyle şiddetli hiddet ettim? Sonra bu bayramda yanıma geldi, Cenab-ı Hakk'a şükür ki, çok ehemmiyetli bir ders dinledi ve o büyük hatasını da anladı ve benim burada hiddetimin aynı dakikada hatasını itiraf etti. İnşallah o kefarete oldu, tam temiz olarak kurtuldu.

Hamisen: Dört-beş aydan beri bir zat, bana buraya bir gazete gönderiyormuş. Ben yeniden haber aldım ki, bana gönderiliyormuş. Buradaki dostlarım âdetimi bildikleri içindir ki, değil gazete, Nur'dan başka hiçbir kitabı, hiçbir mecmuayı kabul etmediğim gibi, yeni yazıdan hiçbir harf bilmediğim için korkmuşlar, bana haber vermemişler ve göstermemişler. Şimdi bir zat, bir mektup içinde bir sayfası benimle konuşan bir gazetecinin, fakat dost ve hemşehri bir zatın mektubunu gösterdi. Dediler ki: "Çoktan beri senin namına bir gazete gönderiyordu. Biz korktuk, sana göstermedik."

Ben de dedim: "O zata benim tarafımdan çok selam ediniz. O dostun eski bildiği Said değişmiş, dünya ile alakası kesilmiş. Hem hasta, hem hususî mektubu kardeşime de yazamadığımdan o zat gücenmesin."

Oradaki umum dostlara, hususan Hafız Emin ve Hafız Fahreddin gibi kardeşlerimize selam ve bayramlarını tekrar tebrik ediyoruz.

Re'fet Bey'e yazılan bu mektupta Üstad, Risale-i Nur'un bazı değişmez prensiplerini ve Risale-i Nur talebelerinin önemle dikkat edecekleri hususları, ruhuna şiddetle ihtar edilen mühim meseleler olarak beyan ediyor:

"Risale-i Nur, hiçbir şeye âlet edilemez; Allah rızasından başka hiçbir maksadı yoktur."

Risale-i Nur'un en büyük kuvveti ihlastır. Tarafgirlik hislerine bina edilen hiç bir cereyanla bilhassa hiçbir siyasi cereyanla alâkadar olmaz. Siyasetten, şeytandan Allah'a sığınır gibi, sığınır. İkinci Dünya Savaşı'nın haber-

lerine bile Nur Müellifi, ihlasa zarar gelmemek için hiç alaka göstermemiştir... Risale-i Nurla imanlarını kurtaranlara hakkını helâl etmiştir.

Üstad, Risale-i Nur'un ihlâsına zarar gelmemesi için sadaka ve yardımları kabul etmemekte, yazdığı kitapları bile lüzumlu eşyalarını satıp karşılığını vererek almaktadır.

Nur Talabeleri, Risale-i Nur ile yetinmeli başka hiç makam ve şerefe göz dikmemelidirler. Risale-i Nur aleyhine garazkârların çıkmaması için de münakaşa etmemeli, dinî meselelerde damarlara dokunacak bahislere tarafgirane girmemelidirler.

Bütün vakit ve imkânlarını iman ve Kur'ân hizmetine vakıf ve hasreden Bediüzzaman Hazretleri, yepyeni bir yol takip etmektedir. Mâlâyani şeylerle vakit zayi etmemektedir.

214. Mektup

Risale-i Nur'un avukatı ve Aydın havalisinin Hasan Feyzi'si ve o civarın bir Hüsrev'i kardeşimiz Ahmed Feyzi, üç seneden beri Sikke-i Tasdik-i Gaybi'nin Risale-i Nur'a verdiği yüzer işaretle tasdiklerini, tam bir kat i bürhan olarak hem hadislerden, hem ayetlerden mana ve cifir muvafakatleriyle Risale-i Nur'un şahs-ı manevisini pek kuvvetli bir surette ispat ediyor. Risale-i Nur'un şahs-ı manevisinin bir mümessili olan Nur şakirdlerinin şahs-ı manevisine bazı işaret-i hadisiyeyi, Nurun tercümanına veriyor. Hakikat ise, tercüman, bir derece telif itibarıyla, o şahs-ı manevinin bir nevi mümessili olmak itibarıyla, o haddim ve hakkım değildir ki, ben o kudsî işarete medar olayım. Her neyse, ben daha fazla tetkik edemedim. Onun üç buçuk senede ve onun gibi fevkalade zeki bir kardeşimizin ince tetkikatını vaktim ve hastalığım müsaade etse, tetkik ve tâdilden sonra size gönderip, ya Tılsımlar Mecmuası'nın zeyli veya Lem'alar Mecmuası'na, Risale-i Nur'un hakaniyetine bir hüccet olarak yazarsınız. O kardeşimizin Nur avukatı Ahmed Feyzi'nin incir teberrüküne mukabil, benim namıma bir Sikke-i Gaybiye Mecmuası'nı ona gönderiniz ki, incirleri bana dokunmasın. Çünkü bu ahirde kat'iyen mukabelesiz hediyeler beni hastalandırdığı, çok tecrübelerle pek kat'ileşti.

Hem o kardeşimizin iki mübarek haremi ve muhterem validesinin ve Said ve Nuri namındaki evlatlarının bana yazdıkları samimi mektuplarına mukabil, hem onlara, hem evlatlarına çok dua ediyorum. Öyle bir kahraman Nurcunun öyle hakikatli, muhterem, dindar refikasının Nurlara fedâî ve hadim olarak verdikleri masum evlatlarını ruh u canımızla Nurun masumlar dairesinde kabul ediyoruz. Ve Mehmed Emin ve Ali Akdağ ve Ahmed Feyzi'ye ve umum kardeşlerimize selam ve dua ederiz.

Ahmet Feyzi Kul'un 'Nur'un avukatı' olduğu bildirilmekte ve Mâidetü'l-Kur'âniye (Kur'ânî Sofra) isimli çalışması takdir edilmektedir. Ahmet Feyzi Ağabey bu çalışmasıyla, âyetlerin cifri ve ebcedî değerlerinden çıkardığı tevafuklarla Üstad'a ve Risale-i Nur'a işaretlerini göstermektedir. Onun Üstad'ın mâhiyeti ve gerçek mânevi şahsiyeti ile ilgili enteresan tesbitleri vardı ve bunları kendi orijinal üslubu ile anlatırdı. Bu hususta Emirdağ'da geçmiş bir hatırası da vardır:

Mehmet Çalışkan diyor ki:

“Bir gün Ahmed Feyzi Kul ziyaret için gelmişti. Üstad, Ahmed Feyzi'ye, ‘Çabuk bir vasıta bul ve git’ demişti. Akşamleyin bir sohbet yapmak için bırakmadım. O gece münevver bir cemaatle güzel bir sohbet oldu. O gece geç saatlere kadar sohbet devam etmişti. Sabahleyin Üstad, Ahmet Feyzi'yi çağırttı. Halbuki Üstad'ın onun kaldığından haberi yoktu. Ahmed Feyzi çok korktu, beraberce Üstad'ın yanına gittik. Üstad, ‘Sen akşam ne konuştuysan ben aynen kabul ediyorum.’ diyerek iltifat etti.”

Bunu Ahmed Feyzi Ağabey'e kendisi şöyle anlatmıştı: “Üstad bana çabuk bir vasıta bul ve git, deyince hemen harekete geçtim. Fakat Mehmet Çalışkan ‘Bu akşam üst seviyeden bir çok insan toplandı. Bunlara Üstad'ın mâhiyetini anlatmamız lâzım. Bunu da en güzel sen yaparsın.’ diye beni alıp toplantı mahalline götürdü. Ben şöyle arkalardan görünmeyecek yerlerden korka korka gittim. Ya Üstad'ın bir haberi olursa diye ödüm kopuyordu. Sanki sokaklarda bizi yakalayacak ‘Sana ne demiştim? Ne diye sözümü dinlemedin?’ diye azarlayacakmış gibi ciddi telaş içindeydim. Neyse sohbete başladık, Üstad'ın vazifeli bir şahsiyet olduğunu bütün derinliği ile anlatmaya çalıştım. Çok güzel bir hava oldu. Onun mânevi makamını idrâk etmenin hazzını iliklerine kadar hissettiklerini fark ettim. Sonra gidip huzur-u kalple yattım. Ama sabah erkenden “Seni Üstad çağırıyor, acele gideceğiz!” dediler. Ödüm koştum. Hemen Mehmed Çalışkan'ı bulup

“Haydi bakalım, kurtar beni. Akşam beni alıkoyan sensin. Ben yandım, ben bittim.” dedim. O “Korkma bir şey olmaz. Sen hizmet nâmına çok güzel bir sohbet yaptın” diye beni biraz cesaretlendirdi. Neyse, korka korka yanına vardık. Baktık ki, Üstad’ın yüzünde güller açıyor. Akşam yanımda mıydı be mübarek!. Benim bütün konuştuğularımı tekrarladı. Evet kardeşim akşam konuştuğun bu sözlerin hepsini ben aynen kabul ediyorum.’ dedi. Dünyalar benim oldu!.”

Bu mektup Ahmed Feyzi Ağabey’in Üstad’a gönderdiği ve karşılığı Sikke-i Tasdik-i Gaybiye mecmuası ile verilen bir incir teberrükünden de bahsediyor. Aslında Ahmet Feyzi Ağabey’in incir üzerine yazdığı derin bir tevhid dersi veren güzel bir yazısı da vardır. Ben onu 1976 yılında elime geçen metrûkatı içinde Osmanlıca el yazısı ile yazılmış bir nüshadan biraz da sadeleştirerek latin harflerine aktarıp Sızıntı dergisinin birinci cildinin onuncu sayısında neşretmişim... Burada da arz ve takdim etmek isterim.

İncir

“İncir meyvesinin dişi ve erkek çiçekleri ayrı ayrı ağaçlarda biterler. Gerek erkek ve gerek dişi çiçekler kapalı ve ağızları kilitli ve hatta mühürlü bir sanduk ve mahfaza halindedirler. Bunların içine dışarıdan bir şey girmesi imkânsızdır. Halbuki incirin meydana gelmesi ve meyvenin vücut bulması için erkek çiçeğin içindeki aşı zerreciklerinin dişi çiçeğin içine aktarılması icap eder. Bu ise, her ikisinin kapalı olması sebebiyle aslı halinde adeta imkânsızdır. Bu aşılamaı ağacın nebatî faaliyeti kat’iyyen başaramadığı gibi böceklerin ve rüzgârların da buna yardımları olamaz. Zira onların hizmeti ancak açık çiçeklerde cereyan eder. Bu nakli yapabilmek için şuur ve iradeyi haiz kasdî bir hareketin, idrak sahibi bir faaliyetin harekete geçmesi lazımdır. İşte Büyük Yaradan, sanat mucizelerinin parlak parıltılarına bir misal olmak ve bu işi vücuda getirmek üzere hususî bir memur yaratmış, bu işle vazifelendirmiştir. Böylece incir gibi benzersiz bir ihsanı, hayvanî ve nebatî iki faaliyetin ve müşterek çalışmalarının neticesi olarak yaratmıştır. Gayet zarif, müzeyyen ve sadece bir dokunmakla ezilip ölebilecek bir küçük sinek olan bu İlahî memurun ana rahmi ve vatanı erkek çiçek tomurcuklarıdır. Bunların dışında hiçbir yerde vatan tutmasına imkân yoktur. Dişi çiçek doğup da aşılacak kabiliyete erişince, erkek çiçek tomurcukları içine hilkatın birer birer yerleştirdiği sinek yumurtacıları

yarılır. Ve böylece seferber edilen sinek ordusu, vücutları sarı toz denilen nebatî erkek tohum zerrecikleriyle sıvanmış olarak çiçeğin ağzından dışarı çıkarlar. Gariptir ki, o zamana kadar gayet muhkemce kapatılmış olan ve gayet sert bulunan çiçeğin ağzı o anda yumuşar ve geçecek orduya kapısını açar. Dışarıya çıkan sinekler ise sanki eskiden biliyorlarmış gibi hiç sapıtmadan doğrudan doğruya dişi çiçeklerin üzerine konarlar ve aslı vatanlarına dönüyorlarmış; yani tekrar yuvalarına gidiyorlarmış gibi dişi çiçeklerin içine girerler. Her nedense, içeride bir müddet kaldıktan sonra tekrar dışarı çıkıp diğer bir çiçeğe girerler ve böylece incirin aşılmasını tahakkuk etmiş ve aşılana çiçek de meyveye inkılap etmek üzere ağaçta sabit kalmış olur. Aksi takdirde içine sinek girmemiş olanlar, ağaç üzerinde kararıp çok geçmeden yere düşerler. Garibi şudur ki, dişi çiçeğin ağzı iğne ile delinmesi bile müşkil bir sertlikte kapalı ve sineğin vücudu da dokunmakla mahvolacak derecede zarif iken her nasılsa bu zarif mahluk çiçeğin ağzını açıp içeriye girer. Veyahut dişi çiçek kendisine gelen bu İlâhî memura müsaade ederek onu içeriye alır. Vazifesini yaptıktan sonra da çıkmasına tekrar müsaade eder. Bu sefer sinek salimen diğer bir çiçeğe koşar. Böylece bir tek sinek 40'a kadar dişi çiçeği aşılır. Vazifelerini bitirenler ise artık dışarıda ayrıca yaşamaya devam edemeyerek ötürler. Kast ve iradenin tanzim ve ayarlamalarının bir neticesi olan bu harikulade mucize eserinin bundan sonraki safhaları ise daha şayan-ı hayret bir parlaklıktadır. Kudretinin son noktasına kadar aşılama vazifesinde istihdam edilen bu küçük memurun dışarıda ayrıca yaşamaya imkân bulamayarak vefat ettiği ve müddet-i ömrünün ancak bir iki gün olduğu yukarıda arz edilmişti. Böylece aşılama vazifesi biten bütün sinek ordusu tamamen ölmüş olacaktır. Erkek çiçekler ise içlerindeki sinek ordusunu sevk etmiş, sarı tozları da sarf etmiş olduklarından vazifeleri sona erdiği için onlar da ağaçta kalmayarak kuruyup yere dökülürler. Bu vaziyette dışarıda vatan tutamayıp helak olan ve incir ağacındaki vatan-ı aslısı de dökülüp mahvolan bu ordunun gelecek sene tekrar vücut bulmasına maddeten imkân kalmaz. Çünkü incir çiçeğinden başka yerde vatan tutamayan bu mahlukun yumurta ve zürriyetini terk edeceği çiçekler de mahvolmuştur. Bu eski çiçekler dökülüyorken ağaç üzerinde yeniden taze çiçeklerin zuhurunu ve sineklerin onlara gelecek senenin zürriyetini yani yumurta ve tohumlarını bırakmasını ise diğer nebata kıyasen akıl kabul etmez. İşte Yüce Yaradan bütün diğer nebata eşi olmayan bir harikayı bu mübarek ağaca hediye etmiştir. Şöyle ki: Sinek hazinesi olan eski çiçeklerin vazifesi

bitip de dökülürken ağaçtan çiçekler doğmaya başlar. Ve bir kısım sinekler o taze çiçeklerin içine girip yumurtalarını bırakırlar. Bu çiçekler de bütün sene ağaç üzerinde kalıp da zürriyeti gelecek seneye intikal ettiremeyecekleri için sonbaharda bu çiçeklerin içindeki yumurtalar da yarılarak sinek haline inkılap ederler. Bu sefer yine yeni çiçekler zuhur eder ve sinekler onlara yumurta bırakır. Bu çiçekler ise bütün kış ağaçta kalırlar. İlkbaharda yapraklar doğarken bunlar da içlerindeki orduyu dışarıya sevk eder ve dökerler. Yeniden taze çiçekler zuhur eder ve neslin yumurtasını onlar alır. Bu bahar çiçeklerinin içindekiler ise, dişi çiçekleri aşılacak olan nesildir. Böylece erkek incir üzerinde ilkbahar, sonbahar, kış çiçekleri olmak üzere senede üç defa çiçek doğar ve zürriyet üç defa sinek haline gelerek, nesil bu çiçeklerden birbirine aktarılır. Böylece aşı nesli devam etmiş olur. Ve ağaç hiç çiçeksiz kalmadan yani aşı ordusunun meskeni ağaç üzerinde hiç eksik olmadan nesil devam etmiş ve bu suretle meyvenin aşılınması ve meydana gelmesi temin edilmiş olur. Şayet bu hallerden herhangi biri bir diğeriyle ahenkli olarak zamanında meydana gelmez veya harici bir sebep ve bir hastalık neticesi bir arızaya uğrarsa o sene mahsul tehlikeye girmiş olur. Yani vazifesini bitirmiş erkek çiçeklerin dökülme zamanında taze çiçeklerin zuhuru ve neslin onlara aktarılması ve gerek dişi çiçeklerin doğup aşılınmaya kabiliyetli hale geldikleri zamanda erkek çiçeklerin aşılama memurlarını salıvermeleri o kadar tam olarak ayar edilmiştir ki, bunlardan birisi haricî bir arıza sebebiyle muayyen vakitlerinden bir hafta evvel veya bir hafta sonra meydana gelecek olurlarsa, ahenk ve şiraze bozulur ve mahsül vücud bulmaz.”

215. Mektup

بِسْمِ سُبْحَانَهُ

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Lüzumu olmayan erzak ve elbiselerimi satıp gayet mübarek yüz lirayı, hem Darü'l-Hikmetten aldığım maaşla –ki, onunla hacca gidecektim– hem yirmi iki sene hisse-i erzakiyemin bakiyesi olan on lirayı da üstünde suret bulunduğu için tekrar o mübarek on lirayı da Lem’alar mecmuasının fiyatı olarak beraber gönderiyorum.

Kendisi yazdığı Lem'alar kitabının fiyatını vermek için elbiselerini satıp hac için biriktirdiği paradan da ilave ederek gönderiyor. İhlas önderinin bu hali hepimize ders olmalıdır.

216. Mektup

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Hadsiz şükür olsun ki, Risale-i Nur'un, Haremeyn-i Şerifeynce makbuliyetine bir alamet şudur ki:

Denizli kahramanı Hafız Mustafa, İstanbul'dan aldığı Zülfikar ve Asâ-yı Musa ve Siracü'n-Nur'u –ki Hindistan ulemasına gönderilecekti –onları alıp, yolda bazı hacılara okutup, beraber Medine-i Münevvere'de Keşmirli gayet meşhur bir alim ve Türkçe de güzel bilen zata teslim etmiş. O zatın da çok takdir edip kat'i teminatla Hindistan ulemasının merkezine göndereceğini ve Medine-i Münevvere'ye mahsus olan mecmualar da yetiştğini ve sair yerlere de gönderilen mecmualar selamete yetiştğini Denizlili Hafız Mustafa'ya beraber arkadaş olup ve yolda Nurları okuyarak giden hem genç, hem Nurcu iki Afyonlu hacı ve başka hacılar, bu müjdeli haberi bana getirdiler ve hariçte Risale-i Nur'un ehemmiyetli revacını ve makbuliyetini müjdelediler. Yalnız Câmîü'l-Ezher'e gidecek üç mecmuadan Zülfikar burada kaldı, gönderemedik; ikisi gitmişler. Bunun hikmeti şudur ki: Zülfikar ilmi bir geniş derstir. Âlem-i İslam'ın Medrese-i kübrası olan Câmîü'l-Ezhere ders suretiyle göndermek münasip olmadığı gibi, hem orada kolera hastalığının istilasıyla, elbette Zülfikar, layık olduğu dikkat-i nazara bu sırada alâkadarane mazhar olamayacaktı.

Risale-i Nur'un Mekke ve Medine'deki makbuliyetinin bir alâmeti bu mektupla anlatılıyor. Şöyle ki, Denizli'li Hafız Mustafa, Nurun üç mecmuasını hacca giderken yanına alıyor. Yolda hacılara okuyup gidiyor. Medine'de Keşmirli meşhur bir âlime teslim ediyor. Çok takdir ile onun Hindistan ulemasına göndereceğine teminat veriyor. Medine'ye diğer Risale mecmualarının da yetiştğini hacıdan gelen Risale-i Nur talebeleri söyleyip hariçte Nurların makbuliyetini müjdelemişler. Elbette o günün şartlarında bu, büyük bir girişim ve atılımdı. İşte şimdi her dile çevrilen

Risale-i Nurlar dünya çapındaki fuarlarda ve çeşitli ülkelerde yapılan büyük çaplı konferanslarda cihana ilan ediliyor.

217. Mektup

Aziz, Siddık Kardeşlerim!

Evvela: Nurun ehemmiyetli kahramanlarından Nurun ehemmiyetli mecmualarını Mekke-i Mükerrerme'ye götürüp gayet büyük bir Hindli alim Ahmed Ali Şimşiri'ye teslim edip, hem Hintçe tercüme etmeye ve Hind'e de göndermeye teminat alan kardeşimiz Hafız Mustafa'ya binler bârekallah ve mâşaallah ve es'adekallah deriz. Medresetü'z-Zehra, Mekke-i Mükerrerme'deki o büyük zatla muhabere etsin. Adresi şudur: "Mekke-i Mükerrermede Babü's-Selamda Ahmed Ali Şimşiri" diye mektup yazabilirsiniz.

Saniyen: Bu defaki hadise, bir habbeyi, evham yüzünden çok kubeler yaptıklarını öğrendik. Bir emaresi de şudur:

Dahiliye Vekili'nin emriyle gece içinde Afyon Valisi, Emniyet Müdüğüyle buraya gelip gecede menzilimi basmak istemişler. Müdde-i Umumi muvafakat etmediğinden, sabaha kadar bekleyip, en ziyade aleyhimizde bulunan iki adamı tayin edip, kilidimi kırıp füc'eten bas-kın vermeleri; hem aynı gün²⁶ faytonla çıktığım vakit –burada emsali vuku bulmayan– beş tayyare pek aşağıda uçup benim faytonumu bildikleri için etrafımda iki defa dönmeleri, ikinci gün başka bir tara-fa, çok görünmeyen gizli bir dere tarafına faytonla giderken, aşağıda uçan beş tayyareyi bir şey arıyor gibi gördük, anladık ki, bizi arıyorlar. Yine aynen evvelki gün gibi, o beş tayyare etrafımızda ve kasaba üstünde gezip, odamıza girdiğimiz zaman onların da gitmeleri kuvvetli bir emaredir ki, bir habbe yüz kubbe yapılmış. Burada böyle manasız, evham yüzünden bana eziyet verilmesi ve Medresetü'z-Zehra'nın kahramanlarına buraya nisbeten bu üç senede on dereceden yalnız bir dere-ce eziyet verilmek cihetiyle, Isparta hükümetine ve adliyesine teşekkü-

²⁶ Evet, buradaki Nur şakirdleri namına tasdik ediyoruz, hadise aynen vuku buldu.

Evet Evet Evet Evet Evet Evet
Terzi Mustafa İsmail Mustafa Hizmetkârı Nuri Hayri ve Halil

rümü ve minnettarlığımı ve onların verdiği eziyetleri de helal ettiğimi bildirirsiniz.

Salisen: Bu defaki musibette, her vakit olduğu gibi, yine kaderin adaletine ve inayet-i İlahiyenin feyzine baktım, gördüm ki: Sair vilayete nisbeten bir derece Nur'dan geri kalan ve Nur dairesine de yakın bulunan Kütahya ve adliyesini ve hükümetini, Denizli, Kastamonu gibi Risale-i Nurla alâkadar etmek; evet, ne kadar fıkri ve vazifesi aleyhimizde olsa da, her halde kalbi, ruhu Risale-i Nur'dan imanı cihetinde büyük istifade etmek ve Nurculara da sevap kazandırmak hikmetiyle, o vilayete gönderildi. Kader-i İlahi dahi bana bir şefkat tokadı olarak, Dahiliye Vekili Erzurumlu ve hemşerim ve Afyon Valisi (Antalyalı) ve şimdiye kadar bana ilişmemesi cihetiyle demiştim: Gerçi serbest oldum, şimdi böyle insafı bir vali buldum, Emirdağ'ından gitmeyeceğim diye bir nevi sevinç ve ihtiyatsızlığımın cezası olarak, o iki adamın elleriyle kader-i İlahi bana tokat vurdu, adalet etti.

Afyon Valisi, Emniyet Müdürü ve buradaki heyetiyle meselemize dair Ankara'ya yazmışlar ki: "Cemiyetçilik, tarikatçılık gibi meseleler yok. Fakat Said Nursî'nin onun sözüyle kendini feda edecek iki yüz bin Nurcu kardeşleri var" diye, başka bir cihette yine hükumete büyük bir evham vermişler. Fakat onların bu yazmasında, Nur'a ve Nurculara bir fayda ve benim şahsıma da belki bir zarar ihtimali var.

Faydanın bir ciheti şudur ki: Bu kadar ağır şerait içinde öyle demir gibi sarsılmaz bir hakikat var ki, iki yüz bin Türk ruhunu ona feda edecek o hakikatin müşterisi bulunur. Bu noktada, zayıf imanlı olanlar imanını kuvvetlendirir. Ehl-i siyaset de ve imanını kaybedenler onlara ilişmekten korkarlar, daha çabuk taarruz edemezler.

Bana zararı ise, Cenab-ı Hak, "Hafız"dır. Beni çürütmek ve kardeşlerimi benden kaçırmak ve kardeşliğimizi kırmak için, şeytanın bile hatırına gelmeyen iftiralar ve isnadlarla benim ehemmiyetimi kırmak için çalışmalarını muhtemeldir.

Ehl-i vukuftan ve Diyanet Riyaseti'nin müşavirlerinden Yusuf Ziya ve oradaki hocalar, Risale-i Nur'un tamam bir takımını bizden istiyorlar. Hem zerrelere ait Otuzuncu Söz ve Otuz İkinci'nin Birinci Mevkî'nin başındaki Zerre bahsi ve Hüve Nüktesi ve Tabiat Risalesi'nin

Zerre bahsi gibi parçaları, rica suretinde ve hürmetkarane, oraya gönderdiğimiz Hasan Çalışkan ile cevap göndermişler. Güya *وَأَنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا* *يُسَيِّحُ بِحَمْدِهِ* manasını anlamak istiyorlar ve bu parçalarla anlaşılır ve şimdi serbest ifsada başlayan maddiyunları susturur.

Said Nursî

Bu mektupta birinci madde olarak bir önceki mektupta bahsedilen Keşmirli âlimin isminin Ahmed Ali Şimşîrî olduğunu öğreniyoruz.

İkinci maddede günümüze kadar süren bir evhamı ve yaptırduklarının haberini okuyoruz. Elleri kolları bağlı bir insana sanki ordular hücum ediyor. Beraat edip Denizli hapisanesinden çıkmış, hiçbir sebep olmadığı halde maddî-manevî havası ile imtizaç edemediği bir yere mecburî ikamet olarak sürüyorlar. Herkesle irtibatını kesiyorlar. Kapısına polisleri nöbetçi bırakıyorlar. Kötülük yapmaya âmade bir kaymakamı başına dikiyorlar. Hakaret ediyorlar, zehir veriyorlar, iftira atıyorlar. Bunlar yetmiyor; İçişleri Bakan'ının emriyle koskocaman Afyon vâlisi ve emniyet müdürü gelip gecenin geç saatinde evine baskınla girmek istiyor. Savcı engel oluyor. En çok aleyhinde olan iki adamla sabahleyin âni bir şekilde kilidini kırdırıp evine baskın verdiriyorlar... Bu da yetmiyor. Aynı gün, hava almak için faytonla geziye çıkınca aşağıdan uçan uçaklarla takip ettiriyorlar. Aynı şekilde ikinci gün de bu takip sürüyor. Şimdi şu yapılanlar paranoyadan başka nedir? Ama yapılıyor. Demek ki, devlete sinsî ve hâin düşmanların verdiği evham çok dehşetli. Peki bu evham bitti mi? Hayır. Aynı şiddetle devam ediyor. Devleti böyle boş ve asılsız şeylerle meşgul edenler hiç durmuyorlar. Fakat iman ve Kur'ân hizmeti bütün bunlara rağmen ülkemiz sınırlarını aşarak devam ediyor. Yani ona göre Allah'ın inayeti de çok büyük. Binlerce yabancı bugün, "Ben Elhamdülillah, Risale-i Nurları okuyarak Müslüman oldum!.." diyor.

Emirdağ'da bu haksızlığa karşı duran bir müdde-i umumî (savcı) var. Daha önce kaymakamın haksız tutumlarına karşı da vicdaniyle kanunlar uygulayan bu zatın da Allah katında mükafatsız kalmayacağı kanaatindeyim. Susuz kalmış bir köpek için kuyuya inip su çıkararak sulayan günahkâr bir bâğiyeyi affeden Allah, elbette hakka ve adalete susuz mübarek bir kulunun imdadına, elindeki resmi imkânlarla koşan birisine de elbette yüce af ve rahmetiyle muamele edecektir. Onun hakkında Dr. Tahir Barçın, "Mehmet Çalışkan bana gelip 'Bu adam (kaymakam) Üstad'ın yanına talebeleri sokmuyor, yabancılara Üstad'ı zehirletecek' dedi. Bu durumu

savcıya haber vermeyi kararlaştırdık. Savcı, gerçi ayyaştı ama, imanlı bir adamdı, Üstad'a hürmeti vardı. Üstad'ın evinin karşısında oturuyordu. Geceleri eve on ikide, birde geldiği zamanlar, Üstad'ın cehrî zikir sedala-rını duyarak ürperirmiş. Biz gidip konuştuğumuz zaman: 'Yahu bu zâttan ne zarar gelecek, sabahlara kadar ibadet edip, dua ediyor. Bu zâttan ne fenalık gelecek? Burada ikamete memur edilmiş, yoksa kimseyle konuş-mayacak gibi bir karar yoktur. Hürriyetini tahdit etmek olur mu? Olmaz böyle birşey..' Bize bunları söyledi. Sonra savcı, bekçileri çağırmış, on-lara çıkmış. 'Bundan sonra kapısına yaklaşırsanız sizi hapsederim' diye korkutmuş. Bekçiler kaymakama gidip durumu bildirmişler. 'Bize böyle böyle yaptı, delidir bu adam, dediklerini yapar' diye kaymakam Abdülka-dir Uraz'a aynen söylemişler." diyor.

Üçüncü olarak kader-i İlahînin icraatında hikmetler vardır. Sadece ve sadece Allah'ın inayetine ihlasla dayanma mecburiyetinde olanlar, başka şeylere iltifat etmezler. Ederlerse şefkat tokadı yerler. Üstad "Kader-i İlahî dahi bana şefkat tokadı olarak, İçişleri Bakanı, Erzurumlu ve hemşehrim ve Afyon vâlisi ve şimdiki kadar bana ilişmemesi cihetiyle 'Gerçi serbest oldum (artık Emirdağ'dan gidebilirim ama) şimdi böyle insafı bir vâli buldum, Emirdağ'dan gitmeyeceğim' diye bir nevi sevinç duyarak ihtiyat-sızlığımın cezası olarak, o iki adamın eliyle kader-i İlahi bana tokat vurdu, adalet etti." diyor.

Afyon valisi ve emniyet müdürünün Ankara'ya yazdıkları "Cemiyetçilik, tarikatçılık gibi meseleler yok. Fakat Said Nursî'nin (sadece bir) sözüyle kendini fedâ edecek ikiyüz bin Nurun kardeşleri var." şeklindeki raporları hükümete büyük bir evham vermiş. Tabii böyle dehşetli ve sinsi evham, Üstad'ı ve Risaleleri çürütmek için, şeytanın bile hatırına gelmeyecek ifti-ra ve tuzaklara sebep teşkil eder.

Risale-i Nurları okuyan iyi niyetlilerin kalpleri hemen ona dost oluyor. Ehl-i vukufta da bu durum kendisini gösteriyor ve Hasan Çalışkan vasıta-sıyla "Zerre" bahsini, "Hüve Nüktesi" ni ve "Tabiat Risalesi"ni istiyorlar.

218. Mektup

Kanunca ifademi almak lazımken ifademi almadılar. Ben de ifade-mi şimdi adliyenin şahs-ı manevisine ve Dahiliye Vekiline bera-yı ma-lumat beyan ediyorum.

Bu kırk sene zarfında bu vatana ve millete hiç zarar etmeyip pek çok menfaati dokunan; ezcümle Mart İhtilalinde isyan eden sekiz taburu bir nutukla itaate getiren ve çok zabitleri kurtaran; ve Harekat-ı Milliyede Hutuvat-ı Sitte Risalesi ile ulemayı ve Şeyhülislam'ı ve İstanbul'u, işgal eden ecnebi taraftarlığından kurtaran ve eski Harb-i Umumi'de merhum Enver Paşa'nın çok takdir ve tahsiniyle fedakarane hizmet eden ve üç dehşetli kumandanlar ona hiddet ettikleri halde ilişmeye cesaret edemeyen ve gizli zındıkların iftiralarına binaen, kanunlar onu mes'ul ettiği halde, üç mahkeme onun takip ettiği hakikate karşı mağlup olup mahkumiyetine cesaret etmeyen ve risaleleri ehl-i fen ve ehl-i ilim yanında çok takdir ve tahsinlerle karşılanan ve o risaleler hesabına konuşan bir adamı bir saat dinlemeniz, vazifeniz itibarıyla elzemdir ve vacipdir.

İşte başlıyorum. Elimizde hak var. Hakkımızı kuvvetle ve başka suretle aramaya Cenab-ı Hak mecbur etmesin. Amin.

Bu yirmi senede yüzer tecrübeyle inayet-i İlahiye bizi himaye ettiği ve dehşetli zulümlerden kurtardığı gibi, bu yeni manasız, bütün bütün kanunsuz, gaddarâne zulümden de kurtaracağına kat'i kanaat etmeliyiz. Şayet bir parça sıkıntı, zahmet, zarar da görsek, binler derece o zahmetten ziyade rahmet ve ihsan-ı İlahiyeye ve sevaba mazhar olmakla beraber, pek çok biçare ehl-i imanın imanlarına başka bir tarzda bir kudsî hizmet hükmüne geçeceğini rahmet-i İlahiyeden pek kuvvetli ümit ediyoruz.

Bu hadisenin on vecihle kanunsuz olduğunu beyan ediyorum:

Birincisi: Üç mahkeme ve üç ehl-i vukufun ve Ankara'nın yedi makamından ve adliyelerin elinde iki sene Risale-i Nur tetkikle nazardan geçtiği halde, ittifakla, hiçbir muhalif kalmadan hem umum risalelerin beraatine, hem Said ile beraber yetmiş beş arkadaşı birlikte beraat ettirildiği ve bir gün bile ceza verilmediği halde, yeniden evrak-ı muzırğa gibi onlara el uzatmak ne derece kanunsuzdur, zerre kadar insafı olan bilir.

İkincisi: Beraatinden sonra üç buçuk sene Emirdağ'ında münzevi, garip, kapısını hem dışarıdan kilit, hem içeriden sürgüyle kapayan ve yüzde bir adamı zaruri bir iş olmasa yanına kabul etmeyen ve yirmi se-

neden beri devam eden telifini de bırakıp daha telif etmeyen bir adama, dünya siyaseti için kapısının kilidini kırıp, yanına gelip Arabi evradından, yanındaki iki levha-i imaniyeden başka taharriciler bir şey bulamadıkları halde bu eziyetin ne derece hilaf-ı kanun olduğunu, zerre kadar akli bulunan anlar.

Üçüncüsü: Mahkemece yetmiş şahidin tasdikıyla, yedi sene Harb-i Umumiye bilmeyen ve merak etmeyen, sormayan –ki, şimdi on senedir aynı o halde bulunan– ve yirmi seneden beri hiçbir gazeteyi okumayan ve dinlemeyen ve otuz seneden beri *أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ وَالسِّيَاسَةِ* deyip siyasetten bütün kuvvetiyle kaçan ve yirmi iki sene işkencede sıkıntılar çektiği halde ehl-i siyasetin nazar-ı dikkatini kendine celb etmemek ve siyasete karışmamak için bir defa istirahati için hükumete müracaat etmeyen bir adama, dehşetli bir siyasi gibi ve siyasi entrikacısı gibi, onun menziline ve inzivagahını basıp, hasta halinde emsalsiz bir sıkıntı ruhuna vermek, hiçbir kanuna muvafık gelir mi? Zerre kadar vicdanı bulunan bu hale acıyacak.

Dördüncüsü: Eskişehir Mahkemesi'nde altı ay tetkikten sonra ve sebebi de cemiyetçilik, tarikatçılık olduğu, o evham bahanesiyle büyük bir reisin ona şahsî garazıyla onun aleyhinde bazı adliyecileri teşvik ettiği halde cemiyetçilik, tarikatçılık ve Risale-i Nur cihetinde beraat ettirip, yalnız Risale-i Nur'un bir küçük parçası olan Tesettür Risalesi'ni bahane ederek kanunen değil de, kanaat-i vicdaniye ile, yüz şakird içinde beş on şakirdde altı ay ceza verdiler ki, tetkik zamanına kadar dört ay mevkuf, yani bir buçuk ay hapis kaldıkları ve on sene sonra Denizli Mahkemesi, yine dokuz ay cemiyetçilik ve tarikatçılık gibi birkaç bahaneyle, yirmi senelik bütün mektubat ve telifatlarını inceden inceye tetkikle beraber, Ankara ve Denizli mahkemesinde tetkikte kaldıkları halde, o mahkemeler ittifakla cemiyetçilik ve tarikatçılık²⁷ vesair bahaneleri cihetinde beraat kararı verip, o kitap ve mektupları

²⁷ Nurların esası ve hedefi, iman-ı tahkiki ve hakikat-i Kur'aniyedir. Onun için, üç mahkeme, tarikat noktasında beraat vermişler. Hem yirmi senede hiçbir adam dememiş ki, “Bana tarikat vermiş.” Hem bin seneden beri bu milletin ekser ceddadı bağlandığı bir meslek, sebep-i me’s’uliyet olamaz. Hem gizli münaflıklar, hakikat-i İslamiyete tarikat namını takıp bu milletin dinine taarruz ettiklerine karşı, mukabele edenler, tarikatla itham edilmez. Cemiyet ise, uhuvvet-i İslamiye cihetinde bir uhrevî kardeşliktir. Yoksa siyasi cemiyet olmadığına üç mahkeme hüküm vermiştir.

aynen sahiplerine iade ve Said'i arkadaşlarıyla beraber beraat ettirdikleri halde, bir siyasi cemiyetçi nazarıyla ve entrikacı bir siyasi adam tarzında onu itham etmek ve adliye memurlarını onun aleyhinde cemiyetçilik ve tarikatçılık noktasında sevk etmek ne kadar kanunsuz olduğunu, insaniyeti sukut etmeyenler bilir.

Beşincisi: Şöyle ki, ben Risale-i Nur mesleğinin esası ve otuz sene-den beri bir düstur-u hayatım olan şefkat itibarıyla, bir masuma zarar gelmemek için, bana zulmeden canilere değil ilişmek, hatta beddua edemiyorum. Hatta, en şiddetli garazla bana zulmeden fasık, belki dinsiz zalimlere hiddet ettiğim halde, değil maddi, belki beddua ile de mukabeleden beni o şefkat men ediyor. Çünkü o zalim gaddarın, ya peder ve validesi gibi ihtiyar biçarelere veya evladı gibi masumlara maddi ve manevi darbe gelmemek için, o dört masumların hatırına binaen, o zalim gaddara ilişmiyorum, bazan helal ediyorum.

İşte bu sırr-ı şefkat içindir ki, idare ve âsâyişe kat'iyen ilişmediğimiz gibi, bütün arkadaşlarımıza da o derece tavsiye etmişim ki, üç vilayetin insafılı zabıtalарının bir kısmı itiraf etmişler ki, "Bu Nur şakirdleri manevi bir zabıtaadır, idare ve âsâyişi muhafaza ediyorlar" dedikleri ve bu hakikate binler şahit ve yirmi sene hayatıyla tasdik ve binler şakirdlerin de zabıtaca hiçbir vukuat kaydetmemesiyle tasdik ve teyid ettikleri halde, o biçare adamın ihtilalci ve insafsız bir komiteci gibi menziline basmak ve insafsız adamlar ona ihanet etmek ve menzilinde bir şey bulamamakla beraber, yüz cinyeti bulunan bir adam gibi, hatta Kur'ân'ı ve başındaki levhalarını evrak-ı muzırра gibi toplamak, acaba dünyada hangi kanun buna müsaade eder.

Altıncısı: Bundan otuz sene evvel, Cenab-ı Hakk'ın inayetiyle, dünyada muvakkat şan ve şeref ve enaniyetli hodfuruşluk ve şöhratperestlik ne kadar zararlı ve ne kadar faydasız ve manasız olduğunu, hadsiz şükür olsun ki, Kur'ân'ın feyziyle anlamış bir adam, o zamandan beri bütün kuvvetiyle nefsi emmaresiyle mücadele edip, mahviyet etmek ve benliği bırakmak ve tasannu ve riyakarlık yapmamak için, elinden geldiği kadar çalıştığına ona hizmet veya arkadaşlık edenler kat'i bildikleri halde ve yirmi seneden beri herkes kendi hakkında hoşlandığı ziyade hüsn-ü zan ve teveccüh-ü nas ve şahsını medh ü senadan

ve kendini manevi makam sahibi olduğunu bilmekten, herkese muhalif olarak bütün kuvvetiyle kaçtığını, hem has kardeşlerinin, onun hakkındaki hüsn-ü zanlarını reddedip, o has kardeşlerinin hatırlarını kırması ve yazdığı cevabi mektuplarında onların kendi hakkında medihlerini ve ziyade hüsn-ü zanlarını kırması ve kendini faziletten mahrum gösterip, bütün fazileti Kur'ân'ın tefsiri olan Risale-i Nur'a ve dolayısıyla Nur şakirdlerinin şahs-ı manevisine verip, kendini adi bir hizmetkar bilmesi kat'i ispat ediyor ki, şahsını beğendirmeye çalışmadığı ve istemediği ve reddettiği halde, onun rızası olmadan bazı dostları uzak bir yerden, onun hakkında ziyade hüsn-ü zan edip medhetmek gibi bir makam vermesi ve Kütahya havalisinde tanımadığı bir vaizin bazı sözleriyle ve Kütahya'ya kendim hiçbir mektup göndermediğim halde ve benim imzamlı taklitle ve medar-ı mes'uliyet tevehhüm edilen bir mektupla ve kimin yazısı bilinmeyen dokunaklı bir kitap Balıkesir'de bulunmasıyla, acaba hangi kanunla medar-ı mes uliyet olur ki, o biçare ve hasta, çok ihtiyar, garip ve münzevi adamın odasına, bir cinayet işlemiş gibi kilidini kırıp taharri memurlarını sokmak, hem evradından ve levhalarından başka bahane bulamamak, acaba dünyada hiçbir kanun, hiçbir siyaset bu taarruza müsaade eder mi?

Yedincisi: Bu sırada, dahilde, o kadar dahili-harici heyecanlı parti cereyanları varken ve bundan tam istifade etmek, yani mahdut birkaç arkadaşına bedel ve çok diplomatları kendisine tarafdar kazanmak için zemin hazırlarken, sırf siyasete karışmamak ve ihlasına zarar vermemek ve hükümetin nazarını kendine celb etmemek ve dünya ile meşgul olmamak için, bütün arkadaşlarına yazıp ki, "Sakin cereyanlara kapılmayınız, siyasete girmeyiniz, âsâyîşe dokunmayınız" dediği ve bu iki cereyan bu çekinmesinden ona zarar verdikleri, eskisi evhamından, yenisi "Bize yardım etmiyor" diye ona çok sıkıntı verdikleri halde, ehli dünyanın dünyalarına hiç karışmayıp kendi ahiretiyle meşgul olan ve memleketinde ve Nurs karyesinde öz kardeşine yirmi iki sene zarfında birtek mektup yazmayan ve o vilayetlerdeki dostlarına yirmi senede on mektup yazmayan bir biçareye, onun ahiret meşguliyetine bu kadar ilişmek hangi kanun müsaade eder?

Bu vatana ve millete, ahlaka çok zararlı olan dinsizlerin kitapla-

rının intişarına ve komünistlerin neşriyatlarına serbestiyet kanunu ile ilişilmediği halde, üç mahkeme medar-ı mes'uliyet olacak, içinde hiçbir maddeyi bulmayan, millet ve vatanın hayat-ı içtimaiyesini ve ahlakını ve âsâyişini temine yirmi seneden beri çalışan ve milletin hakiki nokta-i istinadı olan Âlem-i İslam'ın uhuvvetini ve bu millete de dostluğunu iade ve takviyesine tesirli bir surette çabalayan ve Diyanet Riyaseti'nin uleması tenkit niyetiyle, Dahiliye Vekili'nin emriyle üç ay tetkikten sonra tenkit etmeyerek tam kıymetini takdir edip, "kıymettar eser" diye Diyanet kütüphanesine konulan Zülfikar ve Asâ-yı Musa gibi Nur eczalarını evrak-ı muzırta gibi toplayıp mahkeme eline vermeye acaba hiçbir kanun, hiçbir vicdan, hiçbir insaf, buna müsaade eder mi?

Sekizincisi: Yirmi sene sıkıntılı ve sebepsiz bir nefiyden sonra tam serbestiyet verildiği halde, binler akraba ve ahababı bulunan doğduğu memleketine gitmeyerek gurbeti, kimsesizliği tercih ederek, ta ki dünyaya ve hayat-ı içtimaiyeye ve siyasete temas etmesin ve çok sevaplı olan camideki cemaatin hayrını bırakıp, odasında yalnız namazını kılip oturmasını tercih eden, yani halkın hürmetinden çekinmek olan bir halet-i ruhiyeyi taşıyan ve yirmi sene hayatının şهادetiyle, yüz binler Türk, kıymettar zatların tasdikıyla, bir dindar müttaki Türkü, lakayt çok Kürtlere tercih eden, hatta mahkemede Hafız Ali gibi kuvvetli imanı bulunan Türk kardeşlerini yüz Kürde değıştirmediyini ispat eden ve hürmet ve ihtiram görmemek için zaruret olmadan halklarla görüşmeyen ve camiye gitmeyen ve kırk seneden beri bütün kuvvetiyle ve âsârıyla İslamiyet'in uhuvvetine ve Müslümanların birbirine muhabbetine çalışan ve şedit düşmanına karşı menfi hareket etmeyen ve hatta onunla meşgul olmayan, bedduayı dahi etmeyen ve Türk Milleti Kur'an'ın bayraktarı ve sena-yı Kur'aniyeye mazhar olduğu için o milleti çok seven ve hayatını onların içinde geçiren bir adam hakkında, resmi lisaniyla ihanet için bir propaganda yapmak, dostlarını ürkütmek için "O Kürttür, siz Türksünüz; o Şafiidir, siz Hanefisiniz" deyip halkları ürkütüp, ondan çekinmeyi ve yirmi iki senede ve iki mahkemede tarz-ı kıyafet değıştirmeye mecbur edilmeyen ve şapkanın yarı askerin başından kalkmasıyla beraber münzevi bir adama zorla şapka giydirmeye cebretmesi, hangi kanun buna müsaade eder?

Dokuzuncusu: Çok mühimdir,²⁸ çok kuvvetlidir. Fakat siyasete temas ettiği için sükut ediyorum.

Onuncusu: Bu da hiçbir kanun müsaade etmediği ve hiçbir maslahat bulunmadığı, yalnız manasız evhamdan bir habbeyi kubbeler yapmaktan ibaret hiçbir kanuna girmeyen bir taarruzdur. Bu da mesleğimizce bakamadığımız siyasete temas etmemek için sükut ederek böylece on vecihle kanunsuz muamelelere karşı yalnız حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ deriz.

Said Nursî

İçişleri Bakanı'na malumat vermek için yazılan bu mektubun girişinde Üstad yaptığı hizmetleri ve biraz da kendi konumunu anlatmak, bir önceki mektupta beyan ettiği baskın olayının on vecihle kanunsuz olduğunu izah ediyor:

“Elimizde hak var hakkımızı kuvvetle ve başka suretle aramaya Cenab-ı Hak mecbur etmesin. Âmin.” diyen Üstadımız Binbaşı Reşat Bey'e diyor ki: “Üstadım Hz. Ali Celcelûtiye'de buyuruyor ki: ‘Ya Said, sen bunaldığın zaman bu iki satırı oku. Cenab-ı Hak ifritlerden sana iki hâdim gönderecek.’ Ben de bunu tabii hiddetli zamanımda okuyacağım. Karşıma geldikleri ve ‘Emret!’ dedikleri zaman emredeceğim. Bizim vazifemiz hizmettir. İhlasla vazifemize devam etmektir. Yoksa bu zâlimlerin bin tanesinin canını cehenneme bir günde gönderirim. Hiç bir talebemin de elini kana bulamam. Kuvvet var, kullanmak yok.”

1- Kazıye-i muhkeme halinde çeşitli mahkemelerde defalarca beraat etmiş Risale-i Nur'a muzır evrak muâmelesi yapmak kanunsuzluk ve insafsızlıktır.

2- Beraat etmiş garip ve Münzevî yaşlı bir insanın kapısının kilidini kırıp eziyet etmek kanuna, akla ve vicdana terstir.

3- “Şeytandan ve siyasetten Allah'a sığınırım” deyip bir köşeye çekilen insana, dehşetli bir siyasî ve siyasî bir entrikacı muâmelesi yaparak evini basıp hasta halinde sıkıntıya sokmak hiçbir kanun ve vicdana sığmaz.

4- Mahkemeler, yaşlı, hasta bir insana, cemiyetçilik ve tarikatçılık konusunda beraat vermiş oldukları halde, bir siyasî cemiyetçi nazarı ile ve

²⁸ İslam hükümetlerde Hıristiyan ve Yahudi bulunması ve Hıristiyan ve Mecusi hükümetlerde Müslümanlar bulunduğu gösteriyor ki, idare, âsâyişe bilfiil ilişmeyen muhaliflere kanunca ilişilmez. Hem imkânât, medar-ı mes'uliyet olamaz. Yoksa herkes bir adamı öldürebilir; herkesi bu imkânâtla mahkemeye vermek lazım gelirdi.

entrikacı bir siyasî adam tarzında en çirkin muameleyi yapmanın ne kadar kanunsuz olduğunu insanlıktan çıkmayan herkes bilir.

5- Şefkat hissinden dolayı, beddua edemeyen, en zâlim dinsiz düşmanlarına bile, annesi-babası, eşi-dostu ve çocukları var diye bedduadan vazgeçip, başına bir şey gelirse o masumlara da maddî-manevî bir darbe gelir diye hakkını helal eden bir insanın, sanki yüz cinayeti varmış gibi evini basıp evrak-ı muzırta gibi Kur'ân'ına varıncaya kadar başındaki levhalarını bile toplamayı dünyada hangi kanun kabul eder?

6- İhlâs düsturu gereği şan, şeref, enaniyet, riyâkarlık, hodfuruşluk ve şöhetperestlikten azamî derecede kaçıp kendisini âdî bir hizmetkâr bilen bir insana, ziyade hüsn-ü zandan dolayı bazılarının medhedip ve makam vermeleri hangi kanuna göre, nasıl bir mes'uliyet olur ki, kapısının kilidi kırılıp cinayet işlemiş gibi çok kötü bir muamelede bulunuluyor?

7- Siyaset pazarının ve sergisinin açıldığı bir dönemde bile, azamî ihtiyat ile siyasetten kaçıp talebelerine de "Sakın siyasî cereyanlara kapılmayınız" diye ikazlarda bulunan ve kendisini tamamen iman ve Kur'ân hizmetine veren bir insanın, Kur'ânî harikaları izhar eden Zülfikar ve Asâ-yı Musa gibi eserlerini zararlı evraklar gibi toplayıp mahkemeye vermek, hangi kanun, hangi insaf ve vicdanın işidir?

8- Sıkıntılı ve sebepsiz sürgünlerden sonra serbestiyet verildiği halde doğduğu memleketine gitmeyip gurbette kalan ve Hafız Ali gibi bir Türk talebesini binlerce kendi milletinden olan insana değişmediğini ispat eden samimi bir vatandaşa, ırkçı ve bölücü bir zararlı muamelesi yapmayı hangi kanun müsaade eder?

9- Siyasete temas ettiği için terk edilmiştir.

10- Siyasete temasından dolayı vaz geçilmiştir.

Dikkat edilirse Üstad, Hak arama hürriyetini ve savunma hakkını kullanarak dilekçesini vermiş ve yapılan kanunsuz ve çirkin muameleyi, çok çeşitli açılardan ele alarak gerekli makamlara ulaştırmaya çalışmıştır. Düzeltme ve cevap hakkı diyeceğimiz bu hakkını kullanmakla, yanlış yollardan hak aramayı bir tarafa bırakıp sabrı da, haksızlığa boyun eğmekten ayırarak aktif sabır hâline getirmiştir. Yani hadis-i şerifte işaret edilen kötülüğü düzeltme hususunda o şartlarda yapılması gerekenin en güzelini yapmış ve bizlere de örnek olmuştur...

219. Mektup

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Cenab-ı Hakk'a hadsiz şükür olsun ki, bu yeni taarruzda ve çok geniş ve çok evhamlı taarruz, yüzde bire indi. Dünkü gün dört saat mahkemede ifademi aldılar. Evvelce size gönderdiğim ifadenin aynını ve izahatıyla cevap verdim. Allah Isparta Adliyesi'nden çok razı olsun ki, onların buraya lehimizdeki iş'arı bize çok yardım etti. Yoksa Afyon'daki evham ve burada bazı resimler gizli düşmanlarımıza da yardımlarıyla pek çok zahmet çekecektik.

Müsadere ettikleri Kur'ân'ımızı Diyanet Reisi'ne göndermişler. Biz de İstanbul'a gönderdiğimiz iki cüzler ve baştaki cüz ile beraber, bir mektup Diyanet Reisi'ne yazdık. "Bunu fotoğrafla tab etmeye çalışmak istiyoruz. Diyanet Reisi'nin tensibi ve muavenetini ümit ediyoruz" diye mektup yazdık.

Bu defa bana mahkemede sordukları pek çok manasız sualler içinde, "Neyle yaşıyorsun?"

Dedim ki: "İktisat bereketiyle. Hatta bir vakit Isparta'da bir Ramazanda bir ekmek, bir kilo torba yoğurdu, bir kilo pirinçle yaşayan bir adam, maişeti için dünyaya tenezzül etmez ve hediye de kabul etmeye mecbur olmaz."

Bu mektupta yeni taarruzun yüzden bire indiği bildiriliyor.

Düşünebiliyor musunuz? Kur'ân'a el konuluyor ve cehalete bakınız ki, incelenmesi için Diyanet İşleri Başkanı'na gönderiliyor. Üstad da tevafuklu yazılmış Kur'ân cüzleri için, 'Biz de bunları basmak istiyoruz, yardımlarınızı umut ederiz.' diye Diyanet'e müracaat ediyor.

Dört saat ifadesi alınırken seneler önce Barla'da sorulan ve Mektubat'ta bazılarının cevapları bulunan sorular tekrar soruluyor. Bilhassa Onaltıncı Mektub'un Dördüncü Noktası bu mesele için müracaat edilebilir.

220. Mektup

Aziz, Sıddık Kardeşlerim!

Evvela: Sizin muvaffakiyetinizi ve sebatınızı ve Yirmi Dokuzuncu

Söz'ün elifler kerametini muhafazasıyla mumlu kağıtlara yazılmasını ve çalışmanıza fütur gelmemesini ruh u canımızla tebrik ediyoruz.

Saniyen: Dört saat ifademi almakla pek çok emsalsiz bir sıkıntı çektiğim on saat sonra, adeta aynı zamanda iki milyon lira zarar veren Maarif yangını gösterdi ki, Risale-i Nur, belaların def'ine bir vesiledir ki, Nurlara hücum edildi, bela yol buldu, geldi.

Salisen: Risale-i Nur'un kerameti olarak yangına dair yazılan bir parça, bir haftadan beri size göndermek için bekliyordu. Çünkü ziyade evhamlarından postahanelere çok dikkat ettiklerinden, postayla göndermedik. Sizin de mahkemece hakiki vaziyetinizi merak ediyoruz. "Kardeşimiz Burhan'ın bir küçük musibeti varmış" diye yazıyor, neymiş, merak ettik. Cenab-ı Hak def etsin. Hem Re'fet Bey, hem Abdullâh Çavuş'un mektuplarından çok memnun oldum. Onlara hususan selam ediyorum. Umuma selam.

Kardeşiniz
Said Nursî

Birinci olarak elifler kerametini (tevfukunu) muhafaza eden nüshasından 29. Söz'ün teksir edilmesini Üstad takdir ve tebrik ediyor.

İkinci olarak, Risale-i Nur hizmetinin engellenmesi, o hizmeti yapanlara zulüm edilmesi, belâların fırsat bulup gelmesine bir vesiledir. Çünkü Risale-i Nur hizmeti, bir ıslah hizmeti olduğu için, belaların def'ine vesiledir. Evet belâların def ve ref'ine sebep olan bu set, bu engel yıkılınca belâlar ve musibetler yol bulup gelmeye başlıyor.

Üçüncü olarak, Risale-i Nur'un kerameti olan yangına dair parçadan söz ediliyor. Bundan önce 66. Mektupta bahsedilen yangında, eski belediye binası olan hükümet dairelerinden birisi hiçbir şey kurtulmayarak yandığı halde tam bitişiğindeki Ceylan Çalışkan'ın babası Mehmet Çalışkan'ın büyük mağazaları, içinde bulunan Ayetü'l-Kübra'nın matbu nüshalarının mağazada bulunması ve Çalışkan Hanedanı'nın Risale-i Nur hizmetine candan sahip çıkmaları sebebiyle Allah'ın izniyle yangından hârika şekilde kurtuluyor.

Mehmet Çalışkan anlatıyor:

"Binalar ahşap olduğu için, bir gün çarşıda yangın çıkmıştı. Köşedeki özel idare binası alevlenmişti. O gün Emirdağ'ın pazarıydı. Toptan şeker satı-

yorduk. Dükkanda çok para vardı. Gece yarısı kayınbirader kapıyı çaldı. Bizi korkutmamak için ‘Çarşıda yangın var, çarşıya gidelim.’ dedi. Pencereyi açıp baktım ki, gökyüzü alevlerle dolmuştu. Dumanlar ve alevler her tarafı kaplamıştı. Hemen çabucak elbiselerimi giydim. Aceleyle yelegimi giymeyi unutmuştum. Cebimde çekmecenin anahtarı vardı. Sonra Ceylan’ı gönderip getirttim. Ardından Ceylan’ı Üstad’a gönderdik. Çarşıda yangın var, bizim dükkân yanmasın, dua etsin, diye... Ceylan heyecanından ‘Efendim, yanıyoruz!’ demiş. Üstad Hazretleri kalkmış, dua etmiş, ‘Yâ Rabbî kurtar!’ demiş. Sonraları Üstad Ceylan’a takılırdı: ‘Senin kalbinde hâla dünya tamahı var.’ diye. Yangın hâdisesini çok şükür, Risalelerde anlatıldığı gibi, ucuz atlattığımız.”

221. Mektup

*Reisicumhura gönderilen istidânın zeylidir ki,
meçbur oldum yazmaya.*

Bana hücum eden garazkarların en esaslı sebebi, Mustafa Kemal’in dostluğu ve tarafgirliği vesilesiyle beni ziyiyorlar. Ben de o garazkarlara derim ki:

Ölmüş gitmiş ve dünyadan ve hükûmetten alakası kesilmiş bir adam hakkında otuz sene evvel bir hadis-i şerifin ihbarıyla Kur’ân’a zararlı öyle bir adam çıkacak dediğimi ve sonra Mustafa Kemal o adam olduğunu zaman gösterdi.

Ben de beş yüz seneden beri kahramanlığıyla ve hakperestliğiyle dünyaya meydan okuyan kahraman bir ordunun şerefini ve zaferini hilaf-ı hakikat olarak M. Kemal’e vermediğim için, garazkar dostları, beni yirmi senedir bahanelerle tazip ediyorlar.

Evet, mahkemede ispat ettiğim gibi, “şerefler, müsbet hayırlar, maddi-manevi ganimetler orduya, cemaate verilir, tevzi edilir; kusurlar, menfi icraatlar başa, reise verilir” diye bir kaide-i hakikatle, “Kahraman ordunun ve bilfiil asker ve asker başında çalışan cesur zabıtların zaferleri ve şerefleri Mustafa Kemal’e verilmez; belki kusurlar, hatalar yalnız ona verilir” diye, beni onu sevmemekle itham edenleri, kahraman orduyu sevmemekle ve şereflerini kırmakla itham edip, onlara hain-i

millet nazarıyla bakıyorum. Bu hakikati mahkemede ispat ettiğim gibi, onun muannid dostlarına da ispat etmeye hazırım. Ben, bu mübarek milletin bahadır ordusunun milyonlar efradı ve zabitlerini severim; hürmetlerini, haysiyetlerini elimden geldiği kadar muhafaza ediyorum. Benim karşımdaki garazkar muarızlarım, birtek adamı sevmek yolunda milyonlar efrada manen ihanet, belki adavet ediyorlar.

Evet, çok emarelerle bildik ki, bana hücum edenleri tahrik eden, Mustafa Kemal'e itirazımdır ve ona dost olmadığım. Başka sebepler bahanedir. Bunun için mecbur oldum ki, o muarızlarıma derim: O, beni taltif etmek ve bütün vilayat-ı şarkıyeye vaiz-i umumi yapmak için, Ankara'ya istedi. Ben oraya gittim. Bu gelen üç madde, beni, onun dostluğundan vazgeçirdi. Yirmi sene inzivada azap çektim, dünyalarına karışmadım.

Birinci madde: Bir hadis-i şerifin, ahir zamanda an'anat-ı İslamiyenin zararına çalışacak diye haber verdiği adam bu olduğunu ef'aliyle göstermesidir. Ben, otuz altı sene evvel o hadisi tefsir etmişim. Aynen bu adama manası çıkmış. Mahkemedeki müdafaatımın üçüncü esasında izahı var.

İkinci madde: Bir şeyin vücudu ve tamiri ve hayatı, ona ait bütün erkan ve şeraitin vücuduyla olabilmesi ve o şeyin ademi ve tahribi ve ölmesi, birtek şartın bozulmasıyla olduğu bir kaide-i hakikattir. Ummun dillerinde "Tahrip, tamirden çok kolaydır" diye darb-ı mesel olmuştur. Bu kat'i kaideye binaen, meydanda görünen ehemmiyetli kusurlar ve tahribatlar, o kumandanın hatasından ve ehemmiyetli şerefler ve zaferler ise, ordunun kahramanlığından geldiğinden, o fenalıkları ona, o iyilikleri orduya vermek lazım gelirken, bütün bütün aksine olarak, cemaatin hayrını baştaki bir ferde; ve o ferdin şerrini cemaate vermek, dehşetli bir haksızlık olmasıdır.

Üçüncü madde: Cemaatin hayrını ve ordunun zaferini başa vermek ve o başın kusurunu cemaate isnad etmek ise, binler hayırları birtek hayra indirmek ve bir tek kusuru binler kusur yapmaktır. Çünkü, nasıl bir tabur bir dehşetli düşmanı öldürse, herbir neferi bir gazilik rütbesini alır; ve yalnız binbaşısına verilse, binden bire iner, birtek gazi olur; o binbaşının hatasıyla zalimane bir katil yapılsa ve ona verilme-

yip tabura verilse, o birtek katil bin cinayet hükmüne geçerek bin neferi mes'ul eder ve cezaya çarpar. Aynen öyle de, meydandaki görünen ehemmiyetli kusurlar onları işleyen ölmüş adama verilmezse, beş yüz, belki bin seneden beri gaziliğini ve hakperestliğini dünyaya gösteren ve ferman-ı şerefini ve Kur'ân bayraktarlığını kılıçlarıyla ve kanlarıyla imzalayan bir orduya havalesiyle o kusurlar binler derece ve erkanları adedince ziyadeleşir, o ordunun pek parlak mazisini dehşetli karartır ve bu asrın ordusunu, geçen asırların aynı orduları önünde mahcup ve mes'ul eder. Ve mevcut şerefler, zaferler tek adama verilse, binler derece küçülür, erkan ve efrad adedince gazilik ve hayırlar birtek hükmüne geçer, söner; daha kusurlara karşı kefâretü'z-zünub olmaz.

İşte bu sebepler içindir ki, ben, onun dostluğunu bırakıp, onun yerinde, ehemmiyetli bir zamanda içinde bulunduğum ve tesirli hizmet ettiğim o ordunun dostluğunu aldım ve binler derece daha ehemmiyetli şerefini muhafazaya Risale-i Nur ile çalıştım.

Emirdağında
Said Nursî

Yazmaya mecbur olduğu ve Cumhurbaşkanı'na gönderilen dilekçenin ekinde, Üstad, kendisine yapılan hücum ve garazkâr tutumun gerçek sebebini izah ediyor. Aslında burada gerçek bir prensibi de anlatmış oluyor. Bu hususta Üstad Mesnevi-i Nuriye'de "Nasıl ki, bir cemaatin malı bir adama verilse zulüm olur veya cemaate ait vakıfları bir adam zabtetsen zulmeder. Öyle de cemaatin çalışmaları ile meydana gelen bir neticeyi, bir şerefi, bir fazileti o cemaatin reisine veya üstadına vermek hem cemaate, hem de o üstad veya reise zulümdür. Çünkü enâniyeti okşar, gurura sevk eder. Hem de kendi nefesine zulmeder. Belki bir nevi gizli şirke yol açar. Evet, bir kaleyi fetheden bir taburun, ganimetini ve muzafferiyet ve şerefini, binbaşısı alamaz." diyor.

222. Mektup

Yirmi senede kaç vilayetin zabıtalı kıyafetime ilişmedi. Yalnız, yirmi beş sene evvel Ankara Valisi Nevzat Bey, cebren kıyafetime ilişmek istedi; hem muvaffak olamadı, hem kendi kendini intihar etmekle tokadını yedi.

Hem Afyon Valisi'nin büyük memuru, cebren kıyafetime emir vermesine mukabil, Emirdağ'ın küçük bir adliye memuru ona mukabele edip "Kanun haricinde hiçbir şey yapamayız" demiş, kanunperestliğini göstermiş.

Hem buranın kaymakamı evham etmeyip bana zulmetmediği için, o vicdanlı zatın tebdiline çalıştılar.

Hem camiye, cumaya gitmeye beni men eden merdumgirizlik hastalığıyla beraber, maddi birkaç hastalığa binaen, bir hafta rapor verip beni ifademi almaya sevk etmemek için doktorluk kanunuyla amel ettiğime binaen, ta Afyon'dan iki doktor gönderip onun raporunu bozmak, onu da mahkemeye vermek derecesinde keyfi kanunlara maruz olmuşuz.

Bu mektupta da kıyafeti yüzünden yapılan haksızlıklar anlatılıyor. Bu arada zulümlerinin cezasını çekenleri de hatırlatıyor. Ayrıca "Kanun hâricinde hiçbir şey yapamayız" diyen küçük bir adliye memuru ile, eski kaymakam Abdülkadir Uraz'dan sonra gelen insafı yeni kaymakam anlatıyor. Hatta bu yüzden bu vicdanlı zatı değiştirmeye çalıştıklarını söylüyor. Kendisine rahatsızlığından dolayı doktorun verdiği raporu bozdurmak için Afyon'dan iki doktor gönderdiklerini anlatarak maruz kaldığı haksızlıkları gözler önüne seriyor.

223. Mektup

(Adliyenin şahs-ı manevisine ve dahiliye vekiline bera-yı malumat takdim edilen ve Emirdağ'ındaki istintakta verdiği ifadenin hâşiye ve lahikasıdır.)

Bu yirmi beş seneden beri hiçbir gazeteyi okumayıp, dinlemeyip, çünkü gün, bana hizmet eden bir adam, gazetenin bir parçasını bana okudu. İçinde, Ankara Maarif dairesi iki milyon zararla, hem yine Ankara'da otomobil garajı binası, aynı vakitte İzmir'de ehemmiyetli fabrika, hem aynı vakitte Adada büyük bir binanın tamamen yandığını işittiğim vakit, pek çok teessür ve yazıklarla bu fakir millete acılamakla, aynı zamanda bütün ömrümde çekmediğim bir sıkıntı içinde, hiçbir mahkemede benim gibi ihtiyar ve hasta halimde dört buçuk saat mütemadiyen

ifademi sual-cevaba mecbur olduğum bir zamanda, eğer bura adliyesinin insaniyeti ve bir derece şefkati olmasaydı kat'iyen dayanmadığım gibi, kat'i karar vermiştim ki, sert bir sözle, bu soğukta, bu hastalığımda hapse girmeyi gözüme almıştım. Hatta bana hizmet edenin birini odamda yatırmak, birine bir tokat vurup benim hizmetim için hapse, yanıma gelmek için karar vermiştik. Fakat bura adliyesinin insaniyeti ve inayet-i İlahiye bana sabır verdi, tahammül ettim.

Bu acip vaziyetim ve asılsız evhamın sebebini merak ettim. Gençlik Rehberi'nin resmen tab'edilmesi ve intişarı pek çok mektepleri tenvir etmiş, hatta Ankara Darülfünunundaki ve İstanbul Darülfünunundaki kıymetli gençlerin Risale-i Nur'un esasatını, bu vatan milletinin saadetine bir vesile olduğunu bilmeleri ve pek çok muallimler, hamiyet-i milliye ve vataniye ve haysiyet-i ilmiye cihetiyle Risale-i Nur'a kemal-i iştiyakla alâkadar olmaları, Maarif dairesinin nazar-ı dikkatini celb etmiş; Nurlara karşı bir derece beğenmemek tarzında bir ilişmek istemişler.

Hatta burada, "Gençleri elde ediyor, matbû Gençlik Rehberi ile mektep talebelerinin nazarlarını dine çeviriyor" diye ihbar edilmiş. Bunun üzerine hem bana, hem ekser Risale-i Nur şakirdlerine bazı vilayetlerde ilişilmiş. Halbuki ben, medreseden çıktığım için hocalardan istidat etmek lazımken, bütün kuvvetimle Maarif dairesine ve mekteplilere itimad edip onlara dayanmak istiyordum. Çünkü Nur dairesine girenlerin çoğu mekteplilerdir, hocalar azdır; çoğu çekindiği halde, mektepliler kemal-i takdirle Nurlara sahip çıktığından, kalbimden derdim: İnşallah Maarif dairesi Nur şakirdlerini himaye edecek. Ve yardımları beklerken birden bize bu yeni taarruzun sebebi matbu Gençlik Rehberi'nin ahirinde "Nur şakirdleri, hükümetin müsaadesine binaen, mümkün olduğu kadar Nur dersaneleri açılmak münasiptir" diye bizim gizli düşmanlarımız Maarif dairesini aleyhimize çevirmeye çalışması bir vesile oldu.

Şimdiye kadar o düşmanlarımız, desiselerle kaç defa adliye cihetiyle bizi perişan etmek istediler, muvaffak olamadılar, bir şey de çıkaramadılar. Sonra mutaassıp ve enaniyetli ve resmi makamlardaki hocaları aleyhimize sevk etmeye çalıştılar, onda da birşeye muvaffak olamadılar. Şimdi en ziyade bana yardıma güvendiğimiz Maarif idaresini aleyhi-

mize istimal etmekle, bu hükümetin bazı memurlarını üç mahkemede kat'i beraat kazandığımız cemiyetçilik ve tarikatçılık bahanesiyle geniş bir dairede biçare masum Nur şakirdlerine ve beni Risale-i Nur'un mütalaasından mahrum etmeye çalıştıkları bir zamanda ve benim acınacak dört buçuk saat istintakımın aynı vaktinde Maarif dairesinin sebepsiz yanması ve söndürülmesine hiçbir imkan bulunmaması ve tamamen yanması tesadüfe benzemiyor, bir eser-i hiddet görünüyor.

O ifademin ahirinde ve aynı zamanda demiştim ki: "Beni bu gurbette, yalnızlıkta kitaplarımın mütalaasından mahrum etmeyiniz. Yoksa hem bana, hem bu vatana yazık olur.²⁹ Belki zemin, yine zelzeleyle hiddet eder" dediğimden üç dakika sonra üç saniye devam eden zelzele ve o fıkrayı mahkemede tekrar ettiğim aynı zamanda –ya gece veya gündüzde– zemin ateşle maarif dairesine saldırması ve mahkemece dört defa ispat edilen çok defa zelzelenin Risale-i Nur'a ve şakirdlerine taarruzun aynı zamanında gelmesi-elbette bunda tesadüf olamaz. Demek bu vatanın ve milletin ve âsâyişin büyük bir temel taşı olan Risale-i Nur'un hakikatleridir ki, böyle vukuatlı tokatlarla, bu milletin nazarı dikkatini Kur'ân'ın hakiki ve hakikatli ve kuvvetli bir tefsiri olan Risale-i Nur'a çeviriyor; milleti ona teşvik edip muarızlarına şefkat tokadı vuruyor.

Şimdi nasıl sadaka belayı def ediyor; öyle de, Risale-i Nur, bu memlekette belanın def'ine vesile olduğu çok hadiselerle tahakkuk etmiş. Bu defa da Risale-i Nur'a hücum edildiğinin aynı zamanda bu yangın belasının gelmesi, Risale-i Nur belanın def'ine vesile olduğunu ispat ediyor.

Bu mektup, daha önce 218. Mektupta İçişleri Bakanı'na malumat için verilen dilekçenin ve Emirdağ'daki sorgulamanın bir dipnotu ve eki mâhiyetindedir.

Gençlik Rehberi'nin basılıp üniversite gençliğinin istifadesine sunulması gizli din düşmanlarını harekete geçirmiş. Onlar da "Gençliği ele geçiriyor, Gençlik Rehberi ile gençlerin nazarını dine çeviriyor!" diye devlet güçlerini evhamlandırıp harekete geçirmişler. Zulüm başlayıp iman ve Kur'ân hizmeti yani İslâmî islâh hizmeti durdurulup engellenmeye çalışılınca, bu

²⁹ İşte yazık oldu.

sefer belâ ve musibetler de kendini göstermeye başlayıp, Ankara’da Milli Eğitim Dairesi, otomobil garajı, İzmir’de önemli fabrika, Ada’da büyük bir bina tamamen yanmış...

Üstad o saatler süren işkenceli sorgulamada “Beni bu gurbette, yalnızlıkta kitaplarımın mütalâasından mahrum etmeyiniz. Yoksa hem bana, hem bu vatana yazık olur. Belki zemin, zelzele ile hiddet eder.” deyince üç dakika sonra üç sâniye zelzele devam etmiş...

224. Mektup

Aziz sıddık kardeşlerim!

Nasıl ki Eğirdir’de Asâ-yı Musa’yı müsadere eden ve mahkemeye veren adam kendisi iki sene hapis cezasıyla tokat yedi. Ve Hüsrev’e hiddetle bir ay ceza veren hakimin istifaya mecbur olmasıyla ve refikasının oradan müfarakatıyla bir nevi tokat yemesi gibi, aynen burada dahi size leffen gönderdiğimiz pusulada yazılan tokatlar kat’i gösteriyorlar ki, biz bir himayet ve inayet altındayız; bize işenler, ahirette şiddetli tokatlar yiyecekleri gibi, dünyada dahi bir kısmı çabuk çarpılır.

Hem bu defa, bize hücumların aynı zamanında kış çok hiddet etti, şiddetli soğuk ve fırtına ile havanın kızdığını gösterdiği gibi, hücumları durmasıyla ve Nurcuların ferahlanmasıyla bu zemherir günleri nevrüz günleri gibi gülmeye başladı. O tebessüm, devamla manevi bir müjde ve teselli veriyor kanaatindeyiz.

Bu defa pusulada yazıldığı gibi, hiçbir şeytanın da kimseyi kandıramadığı acip ve maskaraca bir iftira etmekle teveccüh-ü ammeyi hakkımızda kırmaya çalışan resmi polisler, aynı zamanda tokatlarını yemesiyle gösteriyor ki, bize hücum edenler, iftiradan başka hiç çare bulamıyorlar, başka çareleri kalmamış. Hem biz de çok dikkat ve ihtiyat etmeye, böyle şayialara ehemmiyet vermemeye mecbur oluyoruz.

Emirdağ’ın birinci döneminin en son mektubu olan bu mektupta Üstad, bu hizmet-i Kur’âniye’ye ihanet edenlerin zecir tokatı yediklerini bir çok örnek ile izah ediyor.

Üstad Hazretleri, “Onuncu Lem’a” olan “Şefkat Tokatları Risalesi”nde ser levha yapılan “Herkes hayır olarak ne işlemiş, kötülük olarak ne yap-

mıssa, kıyamet gününde hepsini önünde hazır bulur. O zaman ister ki, işlediği kötülüklerle kendisi arasında büyük bir mesafe bulunsun. Allah sizi Kendi Zâtından (Kendisinden gelecek bir azaptan) sakındırıyor. Çünkü Allah, kullarına çok şefkatlidir.” (Âl-i İmrân Suresi, 30) âyetinin sırrını beyan ederek diyor ki: “Hizmet-i Kur’âniye’nin bir silsile-i kerâmeti ve o hizmet-i kudsiyenin etrafında Allah’ın izniyle nezâret eden, himmet ve duası ile yardım eden Gavs-ı Âzam’ın (Abdülkadir Geylanî Hazretlerinin) bir nevi kerâmeti beyan edilecek. Tâ ki, bu kudsî hizmette bulunanlar, ciddiyetlerinde, hizmetlerinde sebat etsinler. Bu hizmet-i kudsiyenin kerâmeti üç nevidir. Birinci nevi: O hizmeti hazırlamak ve hâdimlerini o hizmete sevk etmek cihetidir. İkinci kısım: Mânileri bertaraf etmek ve o hizmete zarar verenlerin şerrini def edip, onları tokatlamaktır.”

İhanet edenlerin, tokatlanıp bertaraf edildikleri anlatıldıktan sonra da “Hem biz de çok dikkat ve ihtiyat etmeye, böyle şâyialara ehemmiyet vermemeye mecbur oluyoruz.” diyor...